R. Scott Bakker

La început a fost întunericul

R. SCOTT BAKKER

LA ÎNCEPUT A FOST ÎNTUNERICUL

R. Scott Bakker s-a născut la 2 februarie 1967 în Simcoe, Ontario, Canada. Este licenţiat în limba şi literatura engleză și în prezent, pregăteşte o teză de doctorat în filosofie. După apariţia primei cărţi s-a dedicat total scrisului. Trăieşte în London, Ontario. N-a luat premii, dar s-a găsit mereu pe listele cu cărţi favorite, atât ale publicului, cât şi ale profesioniştilor.

În multele sale interviuri, Bakker declară că a vrut să scrie fantasy, dar într-o manieră modernă, să se apropie de cititor şi de lumea cunoscută lui, să vină cu personaje credibile, umane, să creeze o lume cât mai diversă, în care să se îmbine istorie, credinţe, filosofie şi literatură. Întrebat fiind cum vede ignorarea literaturii de gen de către literaţi, scriitorul canadian a răspuns: „Am ajuns să ne definim mai mult în funcţie de ceea ce respingem decât de ceea ce acceptăm. Literatura de gen este un prag al explorării literare şi sunt destule semne că această explorare a început. Din punct de vedere social cred că ăsta e un lucru foarte bun câtă vreme semnifică reintegrarea artistului în cultura populară. Numai că asta cere timp.” Şi mai zice el ceva despre literatura de gen: „Genul fantasy îmi dă posibilitatea să spun ceea ce am de spus fără să mă gândesc la asociaţiile pe care cititorul le-ar face în mod obişnuit, să iau totul de la capăt, să reconstruiesc totul”.

R. Scott Bakker este autorul trilogiei The Prince of Nothing: The Darkness That Comes Before (2003), The Warrior-Prophet (2005), The Thousandfold Thought (2006).

PROLOG

PUSTIUL KÛNIÜRI

Dacă doar mai apoi înţelegem ce a fost mai întâii, atunci nu înţelegem nimic. Deci vom defini sufletul după cum urmează: ceea ce precede tuturor lucrurilor.
— AJENCIS, AL TREILEA ANALITIC AL OAMENILOR

2147 Anul-Colţului, Munţii Demua

Nu se pot ridica ziduri împotriva a ceea ce a fost uitat.

Citadela Ishuäl s-a prăbuşit în timpul apogeului Apocalipsei. Dar meterezele nu i-au fost luate cu asalt de nicio armie de şranci neumani. Porţile nu i-au fost sfărâmate de niciun dragon cu inima de foc. Ishuäl era refugiul tainic al înalţilor Regi Kûniürici şi nimeni, nici măcar Non-Zeul, nu putea asedia un secret.

Cu luni înainte, Anasûrimbor Ganrelka al II-lea, Înalt Rege din Kûniüri, se refugiase în Ishuäl cu ceea ce mai rămăsese din curtea sa. De pe ziduri, străjerii priveau îngânduraţi peste pădurile întunecate de dedesubt, cu minţile lovite de amintirea oraşelor arzând şi a mulţimilor jelind. Când vântul gemea, se încleştau de piatra nepăsătoare a Ishuälului, amintindu-şi de coarnele srance. Se încurajau unii pe alţii cu răsuflarea tăiată. Doar îşi pierduseră urmăritorii. Doar Ishuälul avea ziduri puternice. Unde altundeva ar fi putut un om supravieţui sfârşitului lumii?

Ciuma pretinse întâi viaţa Înaltului Rege, după cum era şi potrivit, poate. Ganrelka nu plânsese decât în Ishuäl.

Mânios cum doar un Împărat al nimicului poate fi. În noaptea ce urmă, membrii curţii îi purtară catafalcul în pădure. Zăriră ochi de lup reflectaţi în lumina rugului său. Nu îl bociră, intonară doar câteva rugăciuni amorţite.

Înainte ca vânturile dimineţii să-i fi putut sufla cenuşa spre cer, ciuma lovi alte două suflete: pe concubina lui Ganrelka şi pe fiica ei. Tot mai mulţi membri ai curţii sale fură atinşi, de parcă boala îi urmărea linia de sânge până la cel mai subţire amestec. Străjerii de pe ziduri se împuţinară şi, deşi continuau să vegheze orizontul muntos, aproape că nu vedeau nimic. Ţipetele

muribunzilor le ticseau minţile de oroare.
În curând nici străjeri nu mai rămaseră. Cei cinci Cavaleri din Tryse care îl salvaseră pe Ganrelka după dezastrul din Câmpia Eleneöt zăceau nemişcaţi în paturile lor. Marele Vizir, cu roba aurie însângerată de propriile măruntaie, zăcea răşchirat peste textele sale vrăjitoreşti. Unchiul lui Ganrelka, cel care condusese atacul sfâşietor asupra porţilor Golgotterathului în zilele de început ale Apocalipsei, atârna de o funie în încăperile sale, răsucindu-se încet într-o adiere. Regina privea la nesfârşit peste aşternuturi putrezite.
Dintre toţi cei care fugiseră la Ishuäl, doar fiul bastard al lui Ganrelka şi Preotul Bardic supravieţuiră.
Îngrozit de înfăţişarea stranie a Bardului şi de ochiul său alb, băiatul se ascunse, aventurându-se afară doar când foamea devenea de neîndurat. Bătrânul Bard îl căuta fără contenire, intonând vechi cântece de dragoste şi luptă, dar mânjind cuvintele în chipuri batjocoritoare.
— De ce nu te arăţi, copile? Striga în timp ce se târa prin galerii. Lasă-mă să-ţi cânt. Să te vrăjesc cu cântece tăinuite. Lasă-mă să-ţi împărtăşesc gloria a ceea ce a fost cândva!
Într-o noapte Bardul îl prinse pe băiat. Îi mângâie mai întâi obrazul, apoi coapsele.
— Iartă-mă, murmura iar şi iar, dar singur ochiul cel alb îi lăcrima. Nu există fărădelegi când nu mai trăieşte nimeni, bolborosi apoi.
Dar băiatul trăi. Cinci nopţi mai târziu îl ademeni pe Preot pe zidurile falnice ale Ishuälului. Când bărbatul se târî spre el într-o uluială de beţiv, îi făcu vânt în gol. Rămase multă vreme ghemuit pe margine, holbându-se în jos prin întuneric la leşul frânt. Decise că era altfel decât restul doar pentru că era proaspăt. Se mai numea omor dacă nu mai trăia nimeni?
Iarna adăugă frig peste pustietatea din Ishuäl. Sprijinit de creneluri, copilul asculta lupii cântând şi învrăjbindu-se în pădurile întunecate. Îşi trăgea braţele din mâneci şi îşi îmbrăţişa trupul ca să se apere de răcoare, murmurând cântecele mamei sale moarte şi savurând muşcătura vântului pe obraz. Alerga prin curţi, răspunzând lupilor cu strigăte de luptă kûniürice, fluturând arme care îl făceau să se clatine sub greutatea lor. Şi, din când în când, cu ochii măriţi de speranţă şi spaimă superstiţioasă, împungea morţii cu sabia tatălui său.

Când zăpada începu să se topească, fu adus la poarta din faţă a Ishuälului de strigăte. Aruncând priviri furişe prin ambrazuri întunecate, văzu un grup de femei şi bărbaţi cadaverici – refugiaţi ai Apocalipsei. Zărindu-i umbra, strigară după mâncare, adăpost, orice, dar băiatul era prea îngrozit ca să le răspundă. Privaţiunile le dăduseră înfăţişări teribile – bestiale, ca de oameni-lupi.

Când începură să escaladeze zidurile, fugi în galerii. La fel ca Preotul Bardic, îl căutară, strigându-i asigurări că nu îi vor face niciun rău. În cele din urmă, unul din ei îl găsi pitit după un butoi cu sardine. Cu un glas nici blând, nici aspru îi spuse:

— Suntem dûnyaini, copile. De ce te-ai teme de noi?

Dar băiatul îşi încleştă mâna pe sabia tatălui său, strigând:

— Câtă vreme trăiesc oameni, există fărădelegi!

Surprinderea inundă ochii bărbatului.

— Nu, copile, spuse. Doar câtă vreme oamenii sunt amăgiţi.

O clipă tânărul Anasûrimbor nu putut decât să-l privească cu ochi mari. Apoi, solemn, puse deoparte sabia tatălui său şi luă mâna străinului.

— Am fost un prinţ, murmură.

Străinul îl aduse la ceilalţi şi împreună îşi sărbătoriră ciudatul noroc. Strigară – nu către Zeii pe care îi abandonaseră, ci unul către altul – că aici era evidentă o mare potrivire a cauzelor. Aici puteau căuta cea mai sfântă stare de luciditate. În Ishuäl îşi găsiseră adăpost împotriva sfârşitului lumii.

Piele şi oase încă, dar acoperiţi de blănuri de regi, dûnyainii curăţară cu dalta runele vrăjitoreşti de pe pereţi şi arseră cărţile Marelui Vizir. Bijuteriile, calcedoniile, mătăsurile şi veşmintele ţesute cu fir de aur fură îngropate împreună cu cadavrele unei dinastii.

Şi lumea îi uită pentru două mii de ani.

Neoameni, sranci şi oameni:
Primii uită
Ultimii regretă
Şi cei din mijloc au parte de toată distracţia.

— STRĂVECHE POEZIE KÛNIÜRICĂ PENTRU COPII

Aceasta este povestea unui măreţ şi tragic război sfânt, a marilor facţiuni care au urmărit să-l posede şi să-l pervertească şi a unui fiu în căutarea tatălui său. Şi cum se întâmplă cu toate poveştile, noi, supravieţuitorii, îi vom scrie finalul.

— DRUSAS ACHAMIAN,
COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Toamnă târzie, 4109 Anul-Colţului, Munţii Demua

Din nou visele.

Privelişti nesfârşite, istorii, lupte între credinţe şi culturi, toate întrezărite în cascade de detalii. Cai patinând pe pământ. Pumni încleştaţi în noroi. Morţi înşiraţi pe malul unei mări calde. Şi, ca întotdeauna, un oraş străvechi, uscat ca iasca în soare, ridicându-se pe fundalul unor coline cenuşii. Un oraş sfânt... *Shimeh.*

Şi apoi vocea, subţire, parcă ieşită din gâtlejul strâmt al unui şarpe, rostind: *Trimiteţi pe fiul meu la mine.*

Visătorii se treziră ca unul, gâfâind, luptându-se să despartă raţiunea de imposibil. Urmând protocolul stabilit după primele vise, se regăsiră în adâncurile neluminate ale Celor o Mie de Mii de Săli.

Hotărâră că o asemenea pângărire nu mai putea fi tolerată.

Urcând pe poteci accidentate de munte, Anasûrimbor Kellhus se sprijini pe un genunchi şi se întoarse să privească citadela monastică. Meterezele Ishuälului se înălţau deasupra unui paravan de pini, doar pentru a fi copleşite de versanţii brăzdaţi ai munţilor de dincolo de ele.

L-ai văzut astfel, *tată? Te-ai întors să arunci o ultimă privire?*

Siluete îndepărtate se înşiruiau între creneluri înainte de a dispărea dinapoia pietrei – dûnyainii în vârstă abandonându-şi veghea. Kellhus ştia că aveau să coboare grandioasele scări şi

să între unul câte unul în întunericul celor O Mie de Mii de Săli, marele Labirint ce se răsucea în adâncuri sub Ishuäl. Aveau să moară, aşa cum fusese hotărât. Toţi cei pe care tatăl său îi murdărise.

Sunt singur. Mi-a rămas doar misiunea.

Întoarse spatele Ishuälului şi îşi continuă urcuşul prin pădure. Briza de munte avea miros amărui de pin strivit.

Târziu după-amiază trecu de limita pădurilor, iar după două zile de escaladat povârnişuri îngheţate ajunse pe culmea munţilor Demua. În depărtare, pădurile ţinutului ce se numise cândva Kûniüri se întindeau sub nori purtaţi de vânt. Se întrebă câte asemenea privelişti va trebui să străbată până îşi va găsi tatăl. De câte ori locul zărilor crestate va fi luat de alte zări până să ajungă la Shimeh?

Shimeh îmi va fi cămin. Voi locui în casa tatălui meu.

Coborând versanţi de granit, pătrunse în sălbăticie.

Rătăci prin umbra interiorului pădurii, prin coridoare mărginite de imenşi pini roşii şi tăcute în mult prea lunga absenţă a oamenilor. Îşi agăţă pelerina prin hăţişuri şi se luptă cu furia râurilor de munte.

Deşi pădurea de sub Ishuäl fusese aproape la fel, Kellhus era tulburat fără să ştie de ce. Se opri încercând să se regăsească, folosind tehnici străvechi pentru a impune disciplină intelectului. Pădurea era liniştită, îmblânzită de cântecele păsărilor. Şi totuşi auzea tunete…

Ceva se petrece cu mine. E asta prima încercare, *tată?*

Găsi un pârâu marmorat de lumina strălucitoare a soarelui şi îngenunche pe marginea lui. Apa pe care o duse la buze era mai îndestulătoare, mai dulce decât orice apă gustase înainte. Dar cum putea apa să fie dulce? Cum putea lumina soarelui, frântă de spinarea apelor curgătoare, să fie atât de *frumoasă*?

Ceea ce a fost mai întâi hotărăşte ceea ce va fi mai apoi. Călugării dûnyaini îşi petreceau întreaga viaţă cufundaţi în studiul acestui principiu, descurcând reţeaua intangibilă a cauzelor şi efectelor care hotărau orice întâmplare şi minimizând tot ce era sălbatic şi imprevizibil. De aceea, în Ishuäl, evenimentele se desfăşurau cu o certitudine de nezdruncinat. Traiectoria unei frunze alunecând prin tufişurile terasei era mereu cunoscută. Fiecare ştia mereu ce va spune celălalt înainte să vorbească. A înţelege ce a fost mai întâi

însemna a şti ce va fi mai apoi. Şi a şti ce va fi mai apoi era frumuseţea care aducea nemişcarea, acea sacră comuniune dintre intelect şi împrejurare – darul Logosului.

Prima surpriză adevărată a lui Kellhus, în afară de zilele formării lui din copilărie, fusese această misiune. Până atunci viaţa fusese un ritual premeditat de studiu, condiţionare şi înţelegere. Totul era controlat. Totul era lămurit. Dar acum, păşind prin pădurile pierdutului Kûniüri, i se părea că lumea se prăbuşea şi el rămânea nemişcat. Ca ţărâna în apă curgătoare, era lovit de o înşiruire nesfârşită de surprize: ciripitul subţire al unei păsări necunoscute, ghimpi în pelerină de la o plantă necunoscută, un şarpe ondulând printr-o poiană în căutarea unei prăzi necunoscute.

În după-amiaza celei de-a şaptesprezecea zile o ramură îi intră între sandală şi talpă. O ridică spre norii de furtună şi o studie, se pierdu în forma ei, în traiectoria pe care o străbătea prin aer – în ramificaţiile subţiri, puternice, care acaparau atât de mult din goliciunea cerului. Era această formă rodul întâmplării, sau fusese turnată, ca într-o matriţă golită de ceară? Ridică privirea şi văzu un cer striat de nenumăratele bifurcaţii ale ramurilor. Exista vreun mod de a cuprinde cerul? Nu îşi dădu seama cât stătu acolo, dar se întunecase înainte ca ramura să-i alunece dintre degete.

În dimineaţa celei de-a douăzeci şi noua zile, se ghemui pe pietre înverzite de muşchi şi urmări somoni sărind şi avântându-se împotriva unui râu năvalnic. Soarele răsări şi apuse de trei ori înainte ca gândurile să i se elibereze din inexplicabilul război dintre peşti şi ape.

În clipele cele mai rele, îşi simţea braţele nelămurit, ca pe umbre peste alte umbre, iar picioarele o luau mult înaintea lui. Misiunea rămase ultima rămăşiţă a ceea ce fusese cândva. Altfel, era golit de intelect, principiile dûnyainilor date uitării. În fiece zi i se ştergeau cuvinte din minte, ca de pe un pergament expus elementelor naturii – până rămase un singur imperativ: *Shimeh... Trebuie să-mi găsesc tatăl în Shimeh.*

Continuă să rătăcească spre sud, prin colinele de la poalele munţilor Demua. Ajunse atât de secătuit încât nu-şi mai unse sabia după ce îi era udată de ploaie, încât nu mai mâncă şi nu mai bău. Existau doar sălbăticia, mersul şi trecerea zilelor. Noaptea se refugia ca un animal în întuneric şi răcoare.

Shimeh. Tată, te rog.

În cea de-a patruzeci şi treia zi trecu un râu puţin adânc şi se căţără pe maluri negre de cenuşă. Pământul pârjolit era înţesat de buruieni şi de nimic altceva. Copaci morţi împungeau cerul, ca nişte suliţe înnegrite. Îşi căută drumul printre resturi, înţepat de buruienile ce i se frecau de pielea dezgolită. În cele din urmă ajunse pe o creastă.

Imensitatea văii de dedesubt îi tăie răsuflarea lui Kellhus. Dincolo de prăpădul focului, acolo unde pădurea era încă întunecată şi deasă, se desluşeau fortificaţii antice deasupra copacilor, formând un inel imens peste priveliştea tomnatică. Privi păsările rotindu-se pe deasupra şi împrejurul celor mai apropiate metereze, săgetând peste întinderile de piatra marmorată înainte de a se adânci în adăposturi. Ziduri în ruină. Reci şi abandonate, cum pădurea n-ar fi putut fi vreodată.

Ruinele erau mult prea vechi pentru a se desprinde pe de-a-ntregul de pădure. Fuseseră năpădite, roase şi zdruncinate timp de veacuri de apăsarea ei. Adăpostite în văi pline de muşchi, zidurile spărgeau valuri de pământ doar pentru a se termina brusc, parcă strunite de viţele înfăşurate peste ele ca nişte vene mari peste oase.

Dar exista ceva acolo, ceva de *altcândva*, care îl tulbură pe Kellhus în feluri nebănuite. Când îşi freca mâinile de piatră, ştia că atinge suflarea şi sudoarea oamenilor – însemnul unui popor distrus.

Pământul se învârti. Se aplecă înainte şi îşi apăsă obrazul de piatră. Asprime şi răceală de pământ dezgolit. Deasupra, lumina soarelui era întretăiată de o coroană de ramuri noduroase. Oameni... aici, în piatră. Străvechi şi neatinşi de rigoarea dûnyainilor. Cumva, se împotriviseră somnului, înfruntaseră sălbăticia cu munca mâinilor.

Cine a construit acest loc?

Kellhus rătăci peste valurile de pământ, intuind ruinele îngropate dedesubt. Ciuguli din tolba uitată – turte uscate şi ghinde. Curăţă de frunze suprafaţa unui mic iaz cu apă de ploaie, bău, apoi îşi privi curios reflexia întunecată a propriei feţe, a părului blond care îi crescuse pe faţă şi pe cap.

Eu sunt acesta?

Studie veveriţele şi păsările pe care le putea distinge în

încâlceală umbrită a copacilor. O dată zări o vulpe alunecând prin tufişuri.

Nu sunt un alt animal.

Intelectul se zbătu, găsi puncte de sprijin şi se încleşta. Percepea cauzalitatea frenetică gonind împrejurul lui în valuri statistice. Atingându-l şi lăsându-l neatins.

Sunt om. Sunt diferit de aceste lucruri.

O dată cu înserarea, începu să plouă. Privi printre ramuri norii adunându-se reci şi cenuşii. Pentru prima dată în multe săptămâni, îşi căută adăpost.

Îşi făcu drum printr-un făgaş unde eroziunea făcuse ca stratul de pământ să se prăbuşească, dând la iveală faţada de piatră a unei construcţii. Urcă pe noroiul acoperit de frunze într-o deschidere adâncă şi întunecată. Înăuntru, frânse gâtul unui câine sălbatic care îl atacase.

Întunericul îi era cunoscut. Lumina fusese interzisă în adâncurile Labirintului. Dar nu exista niciun fel de cunoaştere matematică în întunericul înghesuit pe care îl descoperi, doar o harababură de pereţi îngroşaţi de ţărână. Anasûrimbor Kellhus se întinse şi dormi.

Când se trezi, pădurea tăcea sub zăpadă.

Dûnyainii nu ştiau cât de departe se afla Shimeh, de fapt. Îi asiguraseră doar atâtea provizii câte putea căra în mod eficient. Tolba i se subţia cu fiecare zi, iar Kellhus nu putea decât să privească neajutorat cum foamea şi elementele îi rodeau trupul.

Dacă sălbăticia nu-l putea supune, avea să-l ucidă.

Rămase fără mâncare şi continuă să meargă. Toate – experienţele, analiza – deveniră misterios de ascuţite. Avu parte de mai multă zăpadă şi de vânturi aspre, îngheţate. Merse până nu mai fu în stare să facă niciun pas.

Calea e prea îngustă, *tată*. *Shimeh e prea departe*.

Câinii de sanie ai vânătorului scheunară şi adulmecară prin zăpadă. Îi trase de-o parte şi le legă hamurile la baza unui pin pipernicit. Uimit, curăţă zăpada de pe membrele răsucite de dedesubt. Primul lui gând fu să dea mortul ca hrană la câini. Altfel, l-ar fi mâncat lupii, şi carnea era greu de găsit în nordul abandonat.

Îşi scoase mănuşile şi atinse cu obrazul bărbos. Pielea era cenuşie şi era sigur că faţa avea să fie la fel de rece ca zăpada

în care era pe jumătate îngropată. Nu era. Strigă, şi câinii răspunseră cu un cor de urlete. Înjură, apoi contracară cu semnul lui Husyelt, Vânătorul Întunecat.

Membrele bărbatului atârnau fără vlagă când îl ridică din zăpadă. Hainele de lână şi părul îi erau ţepene în vânt.

Lumea fusese mereu plină de semne stranii pentru vânător, dar acum acestea deveniseră înfricoşătoare. Alergând în timp ce câinii trăgeau sania, fugi dinaintea urgiei furtunii ce se apropia.

— Leweth, spuse bărbatul, punându-şi o mână pe pieptul dezgolit.

Părul lui scurt era argintiu, cu urme de bronz, şi mult prea fin pentru a-i încadra cum trebuia trăsăturile grosolane. Sprâncenele îi păreau veşnic arcuite a surpriză, iar ochii neliniştiţi păreau să-şi caute mereu scuze, prefăcându-se interesaţi de detalii neînsemnate pentru a evita privirea cercetătoare a celui pe care îl îngrijea.

Doar mai târziu, după ce a învăţat bazele limbii lui Leweth, a aflat Kellhus cum a ajuns în grija vânătorului. Blănuri transpirate şi focuri mocnite erau primele lucruri de care îşi amintea. Piei de animale atârnau în mănunchiuri de un tavan jos. În colţurile singurei camere erau îngrămădiţi saci şi butoaie. Puţinul spaţiu rămas era umplut de mirosuri de fum, grăsime şi putreziciune. După cum avea să afle Kellhus, interiorul haotic al cabanei era de fapt o expresie, şi încă una minuţioasă, a numeroaselor frici superstiţioase ale vânătorului. Fiecare lucru are locul său, îi explica lui Kellhus, şi acele lucruri nelalocul lor prevesteau dezastre.

Vatra era destul de mare pentru a scălda tot interiorul, inclusiv pe Kellhus, în căldură aurie. Dinapoia pereţilor, iarna şuiera prin leghe de pădure lipsită de drumuri, în cea mai mare parte a timpului nedându-le nicio atenţie, dar scuturând periodic cabana, suficient de tare ca blănurile să se legene în cârlige. Ţinutul se numea Sobei, îi spunea Leweth, provincia cea mai nordică a străvechiului oraş Atrithau – deşi fusese abandonată de generaţii. Spunea că preferă să trăiască departe de grijile altor oameni.

Deşi Leweth era un bărbat solid de vârstă mijlocie, pentru Kellhus era doar puţin mai mult decât un copil. Musculatura fină a figurii lui era cu totul neantrenată, legată ca prin sfori de

trăirile sale. Ce se mişca în Leweth îi mişca şi expresia, şi în scurt timp Kellhus nu trebuia decât să arunce o privire spre fata lui pentru a-i afla gândurile. Capacitatea de a-i anticipa gândurile, de a reface trăirile sufletului lui Leweth de parcă ar fi fost ale sale, avea să vină mai târziu.

Între timp se instală o rutină. În zori, Leweth înhăma câinii şi pleca să-şi verifice traseele. În zilele în care se întorcea devreme îl punea pe Kellhus să repare curse, să pregătească piei, să facă o nouă oală de tocană de iepure – ca să-şi „plătească şederea”, după cum îi zicea. Noaptea, Kellhus îşi cosea, după cum îl învăţase vânătorul, surtuc şi carâmbi. Leweth îl privea din partea cealaltă a focului, mâinile lui trăind o viaţă secretă a lor, tăind, cosând sau doar strângându-se una pe alta – mici lucruri care, în mod paradoxal, îl înzestrau cu răbdare şi chiar cu graţie.

Kellhus vedea mâinile lui Leweth odihnindu-se numai când acesta dormea sau era grozav de beat. Băutura îl definea pe vânător mai mult decât orice altceva.

Dimineaţa Leweth nu-l privea pe Kellhus în ochi, aruncându-i doar priviri nervoase cu coada ochiului. O înjumătăţiră curioasă îl amorţea, de parcă gândurilor sale le lipsea impulsul de a deveni cuvinte. Dacă se întâmpla să vorbească, vocea îi era sugrumată, chinuită de o groază ce părea să-l înconjoare. Spre după-amiază, o anume roşeaţă i se furişa în obraji. Ochii îi ardeau în lumina fragilă a soarelui. Zâmbea, râdea. Dar, la lăsarea întunericului, faţa i se buhăia, devenea o parodie descompusă a ceea ce fusese cu doar câteva ore mai devreme. Ameninţa în conversaţii, cădea pradă acceselor de furie şi rafalelor de umor negru.

Kellhus învăţă multe din pasiunea exagerată pentru băutură a lui Leweth, dar veni o vreme când nu mai putu permite ca observaţiile sale să continue pe o caricatură. Într-o noapte rostogoli butoaiele cu whisky în pădure şi le goli pe pământul îngheţat. În timpul suferinţei ce urmă, văzu de treburile zilnice.

Şedeau faţă în faţă, cu vatra între ei, cu spatele sprijinit de grămezile confortabile de piei de animale. Leweth vorbea, cu expresia gravată de lumina focului, animat de sincera vanitate de a-şi împărtăşi viaţa cu cineva captivat de faptele descrise. Vechi dureri reveniră în povestire.

— N-am avut de ales, a trebuit sa părăsesc Atrithau,

recunoscu Leweth, vorbind din nou de răposata lui soţie.

Kellhus zâmbi amar. Analiză subtila interacţiune dintre muşchii de sub pielea bărbatului. *Pretinde că jeleşte pentru a-şi asigura compasiunea mea.*

— Atrithau îţi amintea de pierderea ei? *Asta e minciuna pe care şi-o spune singur.*

Leweth încuviinţă, cu ochii plin de lacrimi şi în acelaşi timp aşteptând ceva.

— Atrithau părea un mormânt după moartea ei. Într-o dimineaţă miliţia a fost chemată pe ziduri şi îmi amintesc că priveam departe spre nord. Pădurile păreau să… îmi facă semn, într-un fel. Teroarea copilăriei mele devenise un sanctuar! Toţi cei din oraş, chiar şi compatrioţii mei din cohorta cantonului, păreau să-i sărbătorească în secret moartea – să se bucure de nefericirea mea. A trebuit… am fost *nevoit* să…

Să te răzbuni.

Leweth îşi coborî privirea în foc.

— Să fug, spuse.

De ce se minte singur astfel?

— Niciun suflet nu se mişcă singur în lume, Leweth. Fiecare gând se trage din gândurile celorlalţi. Fiecare cuvânt e doar o repetare a cuvintelor rostite înainte. De fiecare dată când ascultăm, permitem mişcărilor altor suflete să-l poarte pe al nostru.

Făcu o pauză, scurtându-şi replica pentru a-l tulbura pe bărbat. Înţelegerea lovea mult mai puternic când limpezea confuzia.

— Acesta este adevăratul motiv pentru care ai fugit în Sobei, Leweth.

Timp de o clipă, ochii lui Leweth încremeniră îngroziţi.

— Dar nu înţeleg…

Din tot ce aş putea zice, se teme cel mai mult de adevărurile pe care le ştie deja, dar pe care le neagă. Sunt toţi oamenii de lume aşa slabi?

— Ba da, *înţelegi.* Gândeşte-te, Leweth. Dacă nu suntem decât suma gândurilor şi pasiunilor noastre, iar dacă gândurile şi pasiunile noastre nu sunt decât mişcări ale sufletului nostru, atunci nu suntem decât suma celor care ne mişcă. Cel care ai fost cândva, Leweth, a încetat să existe când soţia ta a murit.

— Şi din cauza asta am fugit! Strigă Leweth, cu privirea în

acelaşi timp imploratoare şi provocatoare. N-am putut îndura. Am fugit ca să *uit.*

O fluctuaţie în ritmul pulsului. O ezitare în contracţia muşchilor delicaţi de deasupra ochilor. *Ştie că e o minciună.*

— Nu, Leweth. Ai fugit ca să-ţi *aminteşti.* Ai fugit ca să păstrezi toate felurile în care ai fost mişcat de soţia ta, pentru a proteja durerea pierderii ei de impulsul celorlalţi. Ai fugit ca să-ţi faci ziduri din propria nefericire.

Pe obrajii supţi ai vânătorului începură să curgă lacrimi.

— Ah, crude cuvinte, Kellhus! De ce spui asemenea lucruri?

Ca să te stăpânesc mai bine.

— Pentru că ai suferit destulă vreme. Ai petrecut ani întregi singur, lângă focul ăsta, tăvălindu-te în durerea acestei pierderi, întrebându-ţi câinii iar şi iar dacă te iubesc. Îţi aduni durerea pentru că, cu cât suferi mai mult, cu atât lumea devine mai odioasă. Plângi pentru că plânsul a devenit dovada. „Uite ce mi-ai făcut!”, strigi. Şi ţii adunare noapte de noapte, retrăindu-ţi chinul pentru a condamna circumstanţele care te-au condamnat. Te chinuieşti singur, Leweth, ca să poţi da vina pe lume pentru chinul tău.

Din nou îmi va nega vorbele…

— Şi ce dacă? Lumea *este* odioasă, Kellhus. *Odioasă*!

— Poate că este, răspunse Kellhus pe un ton de compătimire şi regret, dar lumea a încetat de multă vreme să fi o cauza chinului tău. De câte ori ai strigat exact aceste cuvinte? Şi de fiecare dată au fost strivite de aceeaşi deznădejde, deznădejdea cuiva care are nevoie să creadă ceva ce ştie că e fals. Opreşte-te o clipă, Leweth, refuză să mergi pe făgaşele pe care aceste gânduri le-au ros în tine. *Opreşte-te* şi ai vezi.

Cu gândurile fiindu-i forţate spre interiorul propriei fiinţe, Leweth ezită, cu faţa năucită şi amorţită.

Înţelege, dar nu are curaj s-o recunoască.

— Întreabă-te, insistă Kellhus, de ce deznădejdea asta?

— Nu sunt deloc deznădăjduit, răspunse Leweth apatic.

Vede ce e dincolo de uşa pe care am deschis-o pentru el, își dă seama de inutilitatea oricăror minciuni în prezenţa mea, chiar şi a celor pe care şi le spune lui însuşi.

— De ce continui să minţi?

— Pentru că… pentru că…

Prin şuieratul focului, Kellhus auzea bătăile inimii lui Leweth,

înfierbântată ca cea a unui animal în capcană. Bărbatul fu scuturat de hohote de plâns. Îşi ridică palmele ca să-şi ascundă faţa, dar se opri. Îşi ridică privirea spre Kellhus şi plânse ca un copil dinaintea mamei sale. *Doare!* Striga expresia lui. *Doare aşa de tare!*

— Ştiu că doare, Leweth. Eliberarea de suferinţă se poate obţine doar prin mai multă suferinţă. *Atât de asemănător unui copil…*

— C-ce ar trebui să fac? Plânse vânătorul. Kellhus… Te rog, spune-mi!

Treizeci de ani, *tată. Ce putere trebuie să ai asupra oamenilor de felul acesta.*

Şi Kellhus, cu faţa bărboasă încălzită de lumina focului şi de compasiune, răspunse:

— Niciun suflet nu se mişcă singur, Leweth. Când o iubire moare, trebuie să înveţi să iubeşti pe altcineva.

După un timp focul din vatră se domoli şi cei doi şedeau tăcuţi, ascultând cum se aduna furia încă unei furtuni.

Vântul suna ca nişte pături imense lovindu-se de pereţi. Afară, pădurea gemea şi vuia sub burta întunecată a furtunii de zăpadă.

— Poate că plânsul murdăreşte faţa, spuse Leweth, punând capăt tăcerii cu un vechi proverb, dar curăţă inima.

Kellhus zâmbi în loc de răspuns, cu o faţă de apreciere amuzată. De ce, se întrebaseră dûnyainii din vechime, să limităm pasiunile la cuvinte, când acestea vorbesc în primul rând prin expresie? O întreagă legiune de fete trăia în interiorul lui şi putea să le schimbe între ele cu aceeaşi uşurinţă cu care îşi alegea cuvintele. Dinapoia zâmbetului vesel, a râsului înţelegător, se găsea răceala scrutătoare.

— Dar nu crezi asta, spuse Kellhus.

Leweth ridică din umeri.

— De ce, Kellhus? De ce mi te-au trimis Zeii?

Kellhus ştia că pentru Leweth lumea era plină de zei, spirite, chiar şi demoni. Era înecată în conspiraţiile lor, ticsită de semne şi prevestiri ale dispoziţiilor lor capricioase. Ca un al doilea orizont, intenţiile lor încercuiau zbaterile oamenilor – ascunse, crude şi, în cele din urmă, întotdeauna mortale.

Pentru Leweth, descoperirea lui sub zăpezile din Sobei nu

fusese o întâmplare.

— Vrei să ştii de ce am venit?

— De ce ai venit?

Până în acel moment, Kellhus se ferise să vorbească de misiunea sa. Iar Leweth, îngrozit de repeziciunea cu care se înzdrăvenise şi îi învăţase limba, nu întrebase. Dar studiul progresase.

— Îmi caut tatăl, Moënghus, spuse Kellhus. Anasûrimbor Moënghus.

— S-a pierdut? Întrebă Leweth, peste măsura de bucuros de această recunoaştere.

— Nu. A părăsit poporul meu acum multă vreme, pe când eram încă un copil.

— Atunci de ce îl cauţi?

— Pentru că a trimis după mine. A cerut să călătoresc ca să-l întâlnesc.

Leweth încuviinţă, de parcă toţii fiii trebuie să se întoarcă la taţii lor cândva.

— Unde e?

Kellhus făcu o pauză cât o bătaie de inimă, cu ochii aparent fixaţi asupra lui Leweth, dar de fapt privind un punct în aer, undeva dinaintea lui. Aşa cum un om înfrigurat se strânge într-o minge, Adunându-şi cât mai mult din corp între braţe pentru a-l apăra de frig, tot aşa Kellhus îşi retrase suprafaţa din cameră şi se adăposti în intelect, neatins de presiunea evenimentelor exterioare. Legiunile din el fură grupate, variabilele izolate şi dezvoltate, şi haosul posibilelor consecinţe ce urmau unui răspuns sincer la întrebarea lui Leweth înflori în sufletul lui. Transa probabilităţii.

Se ridică, clipi în lumina focului. La fel ca în cazul atâtor de multe întrebări legate de misiunea lui, răspunsul era incalculabil.

— Shimeh, spuse Kellhus într-un târziu. Un oraş departe în sud numit Shimeh.

— A trimis după tine din *Shimeh?* Cum se poate una ca asta?

Kellhus adoptă o figură surprinsă, care nu era departe de a fi adevărată.

— Prin vise. A trimis după mine prin vise.

— Vrăjitorie...

Ca întotdeauna, rostirea acestui cuvânt era însoţită de un

curios amestec de veneraţie şi groază. Existau vrăjitoare, îi spusese Leweth, ale căror voinţe puteau comanda puterilor neîmblânzite ce dormeau în pământ, animale şi copaci. Existau preoţi ale căror rugi puteau răsuna în Exterior, să mişte Zeii care făceau lumea să se mişte pentru a da oamenilor răgaz. Şi existau vrăjitori ale căror afirmaţii erau decrete, ale căror cuvinte dictau mai degrabă decât descriau cum trebuia să fie lumea.

Superstiţii. Peste tot şi în toate. Leweth confunda ceea ce era mai întâi cu ceea ce era mai apoi, confundase cauza cu efectul. Oamenii erau mai apoi, aşa că el îi punea mai întâi şi îi numea „zei” sau „demoni”. Cuvintele erau mai apoi, aşa că le punea mai întâi şi le numea „scripturi” sau „incantaţii”. Limitat la consecinţele evenimentelor şi orb la cauzele care-l precedaseră, nu făcea decât să se cramponeze de ruine, oameni şi acţiunile lor, ca model pentru ceea ce fusese mai întâi.

Dar dûnyainii aflaseră că ceea ce fusese mai întâi nu era uman.

Trebuie să existe o altă explicaţie. Nu există vrăjitorie.

— Ce ştii despre Shimeh? Întrebă Kellhus.

Pereţii se scuturară sub o succesiune fioroasă de rafale şi flacăra se răsuci, strălucind neaşteptat. Pieile atârnate se legănară uşor înainte şi înapoi. Leweth privi în jur, încruntat, de parcă încerca să audă pe cineva.

— E un drum lung până acolo, Kellhus, prin ţinuturi primejdioase.

— Shimeh nu e… sfânt pentru tine?

Leweth zâmbi. La fel ca locurile prea apropiate, locurile prea îndepărtate nu puteau fi vreodată sfinte.

— Am mai auzit numele doar de câteva ori, spuse. Nordul aparţine srancilor. Puţinii oameni care au rămas sunt mereu asediaţi, legaţi de oraşele Atrithau şi Sakarpus. Cunoaştem puţine despre Cele Trei Mări.

— Cele Trei Mări?

— Naţiunile Sudului, răspunse Leweth cu ochii rotunjiţi de mirare.

Kellhus ştia că îi găseşte ignoranţa de-a dreptul divină.

— Vrei să zici nu ai auzit niciodată de Cele Trei Mări?

— Oricât de izolat este poporul tău, al meu e şi mai izolat.

Leweth încuviinţă grav. În sfârşit, era rândul său să spună

lucruri profunde.

— Cele Trei Mări erau tinere când Nordul a fost distrus de Non-Zeu şi de Sfatul său. Acum că nu suntem decât o umbră, acolo se află tronul puterii Oamenilor.

Se opri, descurajat de cât de repede se terminară cunoştinţele lui.

— Asta e tot ce ştiu, plus câteva nume.

— Atunci de unde ai aflat de Shimeh?

— Am vândut cândva hermină unui om din caravane. Un bărbat cu piele întunecată. Un ketyai. Nu mai văzusem un om cu pielea întunecată înainte.

— Caravane?

Kellhus nu auzise în viaţa lui cuvântul, dar vorbi de parcă voia să ştie la ce caravană anume se referea vânătorul.

— În fiecare an o caravană din sud soseşte în Atrithau asta dacă supravieţuieşte srancilor. Călătoreşte dintr-un ţinut numit Galeoth prin Sakarpus, aducând mirodenii, mătăsuri – lucruri minunate, Kellhus! Ai gustat vreodată piper?

— Ce ţi-a spus acest bărbat cu pielea întunecată de Shimeh?

— Nu prea multe, de fapt. A vorbit mai mult de religia lui. Spunea că e inrithi, un adept al Celui din Urmă Profet, Inri – sprâncenele i se încruntară o clipă – sau aşa ceva. Îţi poţi închipui? Un cel *din urmă* profet?

Leweth se opri, cu privirea pierdută, chinuindu-se să redea episodul în cuvinte.

— Tot zicea că sunt damnat dacă nu mă supun profetului lui şi nu-mi deschid inima dinaintea Celor O Mie de Temple – n-o sa uit niciodată numele ăsta.

— Deci Shimeh era sfânt pentru acest om?

— Cel mai sfânt dintre cele mai sfinte. A fost oraşul profetului său cu multă vreme în urmă. Dar existau nişte probleme, cred. Ceva despre nişte războaie şi despre păgânii care l-au luat de la inrithi.

Leweth se opri, lovit parcă de ceva de o importanţă deosebită.

— În Cele Trei Mari *oamenii* se războiesc cu alţi *oameni* şi nu le pasă deloc de sranci. Îţi poţi închipui?

— Deci Shimeh e un oraş sfânt în mâinile unui popor păgân?

— Tot răul spre bine, cred, răspunse Leweth, neaşteptat de amar. Câinele mă tot numea şi pe *mine* păgân.

Continuară să vorbească de ţinuturi îndepărtate până târziu în noapte. Vântul urla şi lovea în pereţii zdraveni ai cabanei. Şi, în umbra unui foc ce se stingea, Anasûrimbor Kellhus îl atrase treptat pe Leweth în propriile ritmuri descrescătoare – respiraţie mai rară, ochi somnoroşi. Când vânătorul căzu complet în transă, îl coji şi de ultimele secrete, îl vână până nu-i mai rămase niciun refugiu.

Singur, Kellhus păşea în rachetele de zăpadă printre şiruri îngheţate de pini spre cea mai apropiată dintre înălţimile care înconjurau cabana vânătorului. Troiene se căţărau pe trunchiurile întunecate. Aerul mirosea a tăcere de iarnă.

Kellhus se remodelase în timpul ultimelor săptămâni. Pădurea nu mai era cacofonia ameţitoare care fusese cândva. Sobei era un ţinut al caribuului de iarnă, al jderilor, al castorilor şi al zibelinei. În pământul lui se găsea chihlimbar. Sub cerul lui zăceau stânci golaşe, iar lacurile îi erau pline de peşti argintii. Nimic mai mult, nimic demn de veneraţie sau groază.

În faţă, zăpada căzu de pe pantă blândă. Kellhus privi în sus, căutând cărarea care să-l ducă mai degrabă spre vârf. Urcă.

Cu excepţia câtorva păducei piperniciţi şi lipsiţi de frunze, vârful era gol. În centrul lui se ridica o stelă străveche - O coloană de piatră înclinată spre depărtări. Rune şi mici figuri gravate brăzdau cele patru laturi. Ceea ce îl atrăgea pe Kellhus acolo iar şi iar nu era deloc limba textului gravat - în afară de dialect, nu se deosebea câtuşi de puţin de a sa – ci *numele* autorului.

Începea.

Iar eu, *Anasûrimbor Celmomas II, privesc din acest loc şi sunt martorul gloriei făptuite de mâna mea*…

Şi continua cu însemnarea unei mari bătălii între regi de mult răposaţi. Conform spuselor lui Leweth, acest ţinut fusese cândva la graniţa dintre două naţiuni: Kûniüri şi Eämnor, ambele pierdute de milenii în războaie legendare împotriva a ceea ce Leweth numea „Non-Zeul”. Aşa cum făcuse cu multe dintre poveştile lui Leweth, Kellhus îşi înlăturase complet din minte poveştile lui despre Apocalips. Dar numele Anasûrimbor gravat în piatră străveche era ceva ce nu putea nega. Acum înţelese că lumea e mult mai bătrână decât dûnyainii. Iar dacă linia lui de sânge ajungea până la acest Înalt Rege, atunci la fel de bătrân

era şi el.

Dar asemenea gânduri erau irelevante pentru misiunea sa. Studiul său asupra lui Leweth se apropia de final. În curând va fi nevoit să pornească spre sud, spre Atrithau, unde Leweth insistase că putea obţine mijloace de a-şi continua drumul spre Shimeh.

De pe înălţime, Kellhus privi spre sud, peste pădurea iernatică. Ishuäl se găsea undeva dinapoia lui, ascuns în munţii îngheţaţi. Dinaintea lui se afla un pelerinaj printr-o lume de oameni legaţi de obiceiuri arbitrare, de nesfârşita repetare a minciunilor tribale. Va veni în mijlocul lor ca unul care e *treaz.* Se va adăposti în golurile ignoranţei lor şi prin adevăr îi va transforma în instrumentele lui. Era dûnyain, unul dintre cei Condiţionaţi, şi va stăpâni toate popoarele şi toate circumstanţele. Va fi mai întâi.

Dar un alt dûnyain îl aştepta, unul care studiase sălbăticia mult mai multă vreme. Moënghus.

Cât de mare îţi este puterea, tată?

Întorcându-şi privirea de la panoramă, observă ceva ciudat. De partea cealaltă a stelei văzu urme în zăpadă. Le studie câteva clipe înainte de a decide să-l întrebe pe vânător despre ele. Autorul lor păşise pe două picioare, dar nu fusese cu totul uman.

— Aşa arată, spuse Kellhus.

Cu un deget gol desenă repede o replică a urmei.

Leweth îl urmări cu chipul grav. Kellhus trebui să-i arunce doar o privire pentru a vedea groaza pe care se străduia s-o ascundă. În fundal, câinii scheunau, se învârteau în cercuri la capetele leselor.

— Unde? Întrebă Leweth, holbându-se încordat la urma stranie.

— Lângă vechea stelă kûniürică. Se mişcă tangent cu cabana, spre nord-vest.

Faţa bărboasă se întoarse spre el.

— Şi nu ştii ce sunt urmele astea?

Înţelesul întrebării era simplu. *Eşti din nord şi nu le recunoşti*? Apoi Kellhus înţelese.

— Sranc, spuse.

Vânătorul privi dincolo de el, cercetând zidul de copaci ce îi

înconjura. Călugărul observă tresărirea din măruntaiele bărbatului, accelerarea bătăilor inimii şi litania gândurilor, prea rapidă ca să fie o întrebare: *ce-ne-facem-ce-ne-facem…*

— Ar trebui să ne ţinem după urme, spuse Kellhus. Să ne asigurăm că nu se intersectează cu traseele tale. Iar dacă o fac…

— A fost o iarnă grea pentru ei, spuse Leweth.

Simţea nevoia să stoarcă nişte sens din teroare.

— Au venit în sud după hrană… îşi vânează hrana. Da, după hrană.

— Şi dacă nu?

Leweth îi aruncă o privire cu ochii înnebuniţi.

— Pentru sranci, oamenii sunt un alt fel de hrană. Ne vânează pentru a-şi linişti nebunia inimilor.

Păşi printre câini, fu tulburat de îngrămădirea lor în jurul picioarelor sale.

— Linişte, şşşş, linişte.

Îi bătu peste coaste, le apăsă boturile în zăpadă frecându-le cu putere ceafa. Braţele i se legănau larg şi la întâmplare, împărţind afecţiune în mod egal între ei.

— Poţi să-mi aduci botniţele, Kellhus?

Urma era subţire şi cenuşie printre troiene. Cerul se întuneca. Serile de iarnă aduceau cu ele o tăcere stranie în pădure, o senzaţie că ceva mai însemnat decât lumina zile se apropie de sfârşit. Alergaseră mult în rachetele de zăpadă, iar acum se opriră.

Stăteau dinapoia ramurilor goale ale unui stejar.

— N-ar trebui să ne mai întoarcem, spuse Kellhus.

— Dar nu putem abandona câinii.

Călugărul îl privi pe Leweth timp de câteva clipe. Aburul respiraţiilor se lovea de aerul îngheţat. Ştia că îl putea lesne face pe vânător să se răzgândească din a se întoarce după orice. Indiferent ce era ceea ce urmăreau, ştia de trasee, poate chiar de cabană. Dar urmele din zăpadă – nimic mai mult decât semne seci – erau prea mici ca să-i fie de folos. Pentru Kellhus, ameninţarea exista doar în frica vânătorului. Pădurea continua să-i aparţină lui.

Kellhus se întoarse şi împreună o luară spre cabană, alergând cu graţia târşâită a rachetelor de zăpadă. Dar, după o scurtă distanţă, Kellhus îl opri pe bărbat cu o mână fermă pe umăr.

— Ce… începu vânătorul să întrebe, dar fu redus la tăcere de sunete.

Un cor de urlete şi ţipete înfundate străpunse tăcerea. Un singur scheunat răzbătu prin văi, urmat de o tăcere îngheţată, înspăimântătoare.

Leweth era la fel de nemişcat ca trunchiurile întunecate ale copacilor.

— De ce, Kellhus? Întrebă cu voce dogită.

— Nu-i vreme pentru asta. Trebuie să fugim.

Kellhus şedea în ceaţa cenuşie, privind degetele liliachii ale zorilor împungând prin desişuri şi printre pinii întunecaţi. Leweth dormea încă.

Am alergat repede, tată, dar a fost oare destul de repede?

Văzu ceva. O mişcare repede ascunsă vederii de adâncurile pădurii.

— Leweth, spuse.

Vânătorul tresări.

— Ce-i? Spuse bărbatul tuşind. E încă întuneric.

O altă siluetă. Mai departe spre stânga. Apropiindu-se.

Kellhus rămase nemişcat, cu ochii rătăciţi în cercetarea cotloanelor împădurite.

— Vin, spuse.

Leweth se ridică din păturile lui îngheţate. Faţa îi era pământie. Neliniştit, urmări privirea lui Kellhus în negura înconjurătoare.

— Nu văd nimic.

— Se furişează.

Leweth începu să tremure.

— Fugi, spuse Kellhus.

Leweth se holbă la el uluit.

— Să fug? Srancii pot ajunge din urmă orice creatură, Kellhus. Nu poţi fugi de ei. Sunt prea iuţi!

— Ştiu, răspunse Kellhus. Rămân aici. Să-i încetinesc.

Leweth putu doar să se holbeze la el. Nu se putea mişca. Copacii trosneau în jurul lui. Cerul îl apăsa cu pustietatea lui. Apoi o săgeată îi trecu prin umăr şi el căzu în genunchi, se holbă la vârful roşu ce-i ieşea din piept.

— *Kelllllhuuss!* Şuieră.

Dar Kellhus dispăruse. Leweth se rostogoli în zăpadă, căutându-l, îl găsi alergând spre copacii din preajmă cu o sabie în mână. Primul sranc fu decapitat, iar călugărul se mişca necontenit, ca o nălucă palidă printre troiene. Altul muri, cuţitul căzându-i neputincios prin aer. Ceilalţi îl încercuiră pe Kellhus, ca nişte umbre de piele tăbăcită.

— *Kellhus!* Strigă Leweth, poate de frică, poate sperând să-i atragă spre cineva care era deja mort. *Aş muri pentru tine.*

Dar siluetele căzură, încleştându-se în zăpadă, şi un urlet neomenesc săgetă printre copaci. Căzură altele şi altele până când nu mai rămase decât călugărul înalt.

În depărtare, vânătorul crezu că-şi aude câinii lătrând.

Kellhus îl târa după el. În jurul lor cioburi de zăpadă luceau în lumina răsăritului în timp ce se prăbuşeau prin desişuri. Leweth simţea că întreaga lui fiinţă se strânge în jurul agoniei din umăr, dar călugărul era neobosit, forţându-l să meargă într-un ritm pe care cu greu l-ar fi putut menţine chiar teafăr. Se poticniră prin troiene şi copaci, mai mult se rostogoliră prin râpe şi se căţărară de partea cealaltă. Braţele călugărului erau mereu acolo, un reazem subţire de fier care îl sprijinea iar şi iar.

Continua să audă câini.

Câinii mei…

În cele din urmă fu aruncat lângă un copac. Trunchiul din spatele lui părea un stâlp de piatră, un reazem de care să te sprijini şi să mori. Abia îl putea distinge pe Kellhus, cu barba şi părul închegate de gheaţă, din încâlceală de ramuri golaşe.

— *Leweth*, spunea Kellhus, trebuie să *gândeşti!*

Nemiloase cuvinte. Îl smulseră din starea de confuzie, îi reamintiră cu brutalitate de agonia sa.

— Câinii mei, hohoti. Îi… aud.

Ochii aceia albaştri nu luară nimic în seamă.

— Alţi sranci se apropie, spuse Kellhus printre respiraţii chinuite. Ne trebuie adăpost. Un loc unde să ne ascundem.

Leweth se rostogoli pe spate, înghiţi ţepuşa de durere din gât, încercă să se adune.

— În… în ce direcţie am mers?

— Spre sud. Mereu spre sud.

Leweth se împinse de copac, îmbrăţişă umerii călugărului. Fu cuprins de un tremur incontrolabil. Tuşi şi cercetă cu privirea printre copaci.

— Câte p-păraie – răsuflă – am t-trecut?

A simțit răsuflarea caldă a lui Kellhus.

— Cinci.

— Sssspre vessst! Gâfâi.

Se lăsă pe spate pentru a-l privi pe călugăr în faţă, încă încleştat de el. Nu îi era ruşine. Nu exista ruşine în preajma acestui om.

— T-trebuie să m-mergem spre vest, continuă, lipindu-şi fruntea de buzele călugărului. Ruine. Ruine ale N-Neoamenilor. Multe locuri în care să ne a-a-ascundem.

Gemu. Lumea se învârti cu el.

— Le p-poţi vedea nu d-departe de a-aici.

Leweth simţi pământul înzăpezit izbindu-i trupul. Năucit, nu putu decât să se ridice în genunchi. Printre copaci, văzu silueta lui Kellhus, deformată de lacrimi, afundându-se în pădure.

Hohoti.

— Kellhus? *Kelllhussss!*

Ce se petrece?

— Nuuuuu! Ţipă.

Silueta înaltă dispăru.

Panta era înşelătoare. Kellhus înainta ţinându-se de ramuri şi păşind cu grijă printre gropile de sub zăpadă. Coniferele păreau să urască orice cărare deschisă pe pământul întunecat. Schelete radiale de crengi îl zgâriau. O umbră neobişnuită se aşternea în jurul lui.

Când, în cele din urmă, ieşi deasupra pădurii, călugărul se încruntă spre cer şi încremeni la vederea priveliştii. Acoperit de zăpadă, pământul se înălţa în forma înfometată a unui câine. Ruinele unei porţi şi ale unui zid se ridicau deasupra pantelor învecinate. Dincolo de ele, un stejar mort, de dimensiuni enorme, se înclina sub cer.

Ploaia cădea din nori întunecaţi alunecând peste pietrele masive ale porţii. Multe din ele aveau o circumferinţă la fel de uriaşă ca şi stejarul pe care îl ascundeau vederii. O faţă ridicată fusese tăiată în lintou – ochi goi, la fel de răbdători ca şi cerul. Trecu pe sub ea. Pământul se nivelă oarecum. Dinapoia lui, întinderea pădurii se pierdu în ploaia ce se îndesea. Dar zgomotele se înteţiră.

Copacul murise de multă vreme. Tendoanele lui colosale erau

cojite de scoarţă iar ramurile i se întindeau spre depărtări precum nişte fildeşi răsuciţi. Lipsit de frunze, nu putea stăvili ploaia.

Se răsuci pe când srancii ieşeau din desişuri, urlând în timp ce săltau prin zăpadă.

În locul acesta atât de deschis, săgeţile şuierară pe lângă el. Culese una din aer şi o studie. Era caldă, de parcă fusese lipită de piele. Apoi sabia fu în mâna sa şi luci tăind spaţiul din jurul lui, capturându-l ca ramurile unui copac. Veniră o năvală sumbră – iar el fu acolo *înaintea* lor, suspendat într-un moment pe care nu-l putură prevedea. O caligrafie de ţipete. Bufnitura cărnii surprinse. Străpunse extazul de pe feţele lor neomeneşti, păşi printre ei şi le zdrobi inimile încă bătând.

Nu puteau înţelege că circumstanţele erau sfinte. Erau doar înfometaţi. Pe de altă parte, el era unul dintre Condiţionaţi, un dûnyain, şi toate evenimentele i se supuneau.

Dădură înapoi şi urletele se potoliră. Se îmbulziră în jurul lui o clipă – umeri înguşti şi piepturi ca de câini, piele duhnind şi coliere din dinţi umani. Stătu răbdător dinaintea ameninţării. Netulburat.

Fugiră.

Se aplecă asupra unuia care încă i se zvârcolea la picioare, îl ridică ţinându-l de gât. Faţa frumoasă se contorsiona de furie.

— *Kuz'irishka dazu daka gurankas...*

Creatura îl scuipă. O ţintui cu sabia de copac. Făcu un pas în spate. Creatura chirăia, se zbătea.

Ce sunt fiinţele astea?

Un cal sforăi dinapoia lui, bătu zăpada şi gheaţa cu copitele. Kellhus îşi recuperă sabia şi se învârti.

Prin zloată, calul şi călăreţul erau doar siluete cenuşii. Kellhus le urmări apropierea liniştită, păstrându-şi poziţia, cu părul aspru îngheţat în mici colţi care zornăiau în vânt. Calul era mare, de vreo optsprezece palme, şi negru. Călăreţul era acoperit de o mantie lungă şi cenuşie brodată cu modele vagi – feţe stilizate. Purta un coif fără panaş care îi ascundea faţa. O voce puternică răsună în graiul kûniüric:

— Văd că nu te laşi omorât.

Kellhus rămase tăcut. Atent. Ploaia foşnea ca nisipul suflat de vânt.

Silueta descălecă, dar păstră o distanţă prudentă. Studie formele inerte împrăştiate împrejur.

— Extraordinar, spuse străinul, apoi privi spre el. Kellhus îi putea vedea strălucirea ochilor sub marginea coifului.

— Trebuie să fii un *nume.*

— Anasûrimbor Kellhus, răspunse călugărul.

Tăcere. Kellhus avu impresia că percepe confuzie, o confuzie stranie.

— Ştie graiul, murmură bărbatul în cele din urmă. Se apropie cercetându-l pe Kellhus.

— Da, spuse. Da… Nu îţi baţi joc de mine câtuşi de puţin. Văd sângele *lui* pe faţa ta.

Din nou, Kellhus tăcu.

— Ai şi răbdarea unui Anasûrimbor.

Kellhus îl studie, observând că mantia lui nu era brodată cu reprezentări stilizate de chipuri, ci cu feţe reale, cu trăsăturile deformate din cauză că erau aplatizate. Sub mantie, bărbatul era solid, purta o armură grea şi, din felul în care se purta, nu era câtuşi de puţin înfricoşat.

— Văd că eşti un discipol. Cunoaşterea e putere, nu? Asta nu era ca Leweth. Deloc.

Zloata continua să cadă, îngropând răbdătoare morţii în zăpada îngheţată.

— N-ar trebui să te temi de mine, muritorule, ştiind ce sunt? Şi frica e putere. Puterea de a supravieţui.

Silueta porni să-l înconjoare, păşind cu grijă printre mădulare srance.

— Asta e ceea ce desparte neamul meu de al tău. Frica. Impulsul acela de a te agăţa de viaţă cu colţii şi cu ghearele.

Pentru noi, viaţa e mereu o… decizie. Pentru voi… Să spunem doar că decide ea.

Kellhus vorbi, în sfârşit:

— Atunci se pare că decizia îţi aparţine.

Silueta se opri.

— Ah, batjocura, spuse cu amărăciune. Pe asta o avem în comun.

Kellhus îl provocase voit, dar nu obţinuse nimic – sau aşa i se păru la început. Străinul îşi coborî brusc faţa ascunsă, dădu din cap înainte şi înapoi, murmurând:

— Mă *momeşte*! Muritorul mă *momeşte…* îmi aminteşte,

aminteşte…

Începu să dibuie prin mantie, înşfăcă o faţă stâlcită.

— De ăsta! Oh, impertinentul – ce bucurie a fost acesta! Da, îmi amintesc…

Îşi ridică privirea spre Kellhus şi şuieră:

— Îmi amintesc!

Iar Kellhus înţelese primele principii al acestei întâlniri. *Un Neom. Alt mit de-al lui Leweth devenit realitate.*

Cu solemnitate studiată silueta trase paloşul din teacă. Lucea nefiresc în negură, parcă reflectând soarele altei lumi. Dar se întoarse spre unul din srancii morţi, îl întoarse pe spate cu latul lamei. Pielea albă a creaturii începea să se înnegrească.

— Acest sranc – n-ai fi putut să-i rosteşti numele – era *elju*-ul nostru… „cartea” noastră, cum ai zice în graiul tău. Un animal foarte devotat. Voi fi distrus fără el – o vreme, cel puţin.

Studie ceilalţi morţi.

— Sunt nişte creaturi depravate şi dezgustătoare, de fapt.

Îşi întoarse privirea spre Kellhus.

— Dar cu adevărat remarcabile.

Kellhus folosi ocazia. Spuse:

— Atât de reduşi. Aţi devenit atât de demni de milă.

— Mă compătimeşti? Un *câine* îndrăzneşte să compătimească?

Neomul râse aspru.

— Anasûrimbor mă compătimeşte! Aşa că ar trebui să… *Ka'cûnuroi souk ki'elju, souk hus'jihla.*

Gesticulă cu sabia spre morţii din jur.

— Aceştia… Aceşti sranci sunt copiii noştri acum. Dar *înainte!* Înainte voi eraţi copiii noştri. Ni se smulseseră inimile, aşa că le ocroteam pe ale voastre. Tovarăşii „măreţilor” regi Norsirai.

Neomul se apropie.

— Dar s-a terminat, continuă. Au trecut veacuri şi unii din noi au început să aibă nevoie să-şi amintească de mai mult decât gâlcevile voastre copilăreşti. Unii din noi aveau nevoie de o brutalitate mai sublimă decât ne-ar fi putut oferi vreodată vrajbele voastre. Mare blestem al neamului nostru – îl cunoşti? Desigur că îl cunoşti! Ce sclav nu se bucură de decăderea stăpânului, hmmm?

Vântul îi înfăşură mantia pământie în jurul trupului. Mai făcu un pas.

— Dar îmi caut scuze ca un om. Pierzania e înscrisă chiar în glie. Noi suntem doar cea mai dramatică aducere-aminte a ei.

Neomul îşi înălţase vârful sabiei către Kellhus, care coborâse în poziţia de luptă, cu propria-i sabie curbată ridicată deasupra capului.

Din nou tăcere, mortală de această dată.

— Sunt un luptător de veacuri, Anasûrimbor… *veacuri.* Mi-am înmuiat *nimil*-ul într-o mie de inimi. Am luptat *pentru* şi împotriva Non-Zeului în marile războaie care au creat această sălbăticie. Am escaladat meterezele Golgotterahului, am privit inimile Înalţilor Regi plesnind de furie.

— Atunci de ce, întrebă Kellhus, să ridici sabia asupra unui singur om?

Râsete. Mâna liberă gesticulă spre Srancii morţi.

— O nimica toată, da, dar totuşi vei fi *remarcabil.*

Kellhus lovi primul, dar lama ricoşa pe zalele de sub mantia Neomului. Se ghemui, devie contra lovitura puternică, mătura picioarele siluetei de sub aceasta. Neomul se răsturnă pe spate, dar reuşi să se rostogolească cu uşurinţă înapoi în picioare. Râsete răsunară dinspre faţa ascunsă sub coif.

— Cu adevărat remarcabil! Strigă, aruncându-se asupra călugărului.

Şi Kellhus se simţi strâmtorat. O ploaie de lovituri straşnice îl forţă să dea înapoi, îndepărtându-l de copacul mort. Cercul de oţel al dûnyainilor şi *nimil*-ul Neomenesc alunecară peste înălţimile bătute de vânturi. Dar Kellhus putea intui momentul – deşi era cu mult, mult mai slab decât fusese când luptase cu srancii.

Se retrase în acea clipă îngustă, iar lama nepământeană căzu din ce în ce mai departe de ţintă, muşcând în gol. Apoi sabia lui Kellhus începu să cresteze silueta întunecată, tăind şi împungând armura, zdrenţuind mantia macabra. Dar nu putu vărsa sânge.

— Ce fel de fiinţă eşti? Strigă Neomul înfuriat.

Exista un singur gol între ei, dar modurile de a-l traversa erau infinite…

Kellhus deschise bărbia neprotejată a Neomului. Sânge, negru în întuneric, curse pe pieptul lui. O a doua lovitură trimise lama stranie să alunece peste zăpadă şi gheaţă.

Kellhus sări şi Neomul se dezechilibră, căzu. Vârful sabiei lui

Kellhus, nemişcat deasupra deschizăturii coifului, îl ţintui.

Călugărul respira regulat în ploaia îngheţată, privind în jos, spre silueta căzută. Trecură câteva clipe. Acum interogatoriul putea începe.

— Îmi vei răspunde la întrebări, îl informă Kellhus, pe un ton lipsit de orice emoţie.

Neomul râse sumbru.

— Dar *tu*, Anasûrimbor, eşti întrebarea.

Şi apoi veni *cuvântul*, acel cuvânt care, o dată auzit, disloca intelectul cumva.

O incandescenţă aprigă. Precum o petală suflată din palmă, Kellhus fu aruncat înapoi. Se rostogoli prin zăpadă şi, năucit, se luptă să se ridice în picioare. Privi amorţit cum Neomul fu tras în capul oaselor ca de sfori. Lumină palidă, lichidă, forma o sferă în jurul lui, de pe care ploaia de gheaţă împroşca şi şuiera. Dinapoia lui se înălţa copacul imens.

Vrăjitorie? Cum se putea una ca asta?

Kellhus fugi, alergă peste formele moarte ce ieşeau din zăpadă. Alunecă pe gheaţă şi derapă peste marginea îndepărtată a înălţimilor, se rostogoli prin ramurile nemiloase ale copacilor. Îşi adună picioarele sub el şi se avântă prin desişurile aspre. Ceva ca un tunet înfioră aerul şi focuri mari, orbitoare trecură ca nişte ghiulele prin pinii din spatele lui. Fu scăldat în căldura lor şi fugi mai repede, până ce povârnişurile deveniră salturi, iar pădurea întunecată un haos curgător.

— ANASÛRIMBOR! Îl chemă o voce nepământeană sfărmând tăcerea iernii. FUGI, ANASÛRIMBOR! Tună. ÎMI VOI *AMINTI.*

Râsete, ca o furtună, şi pădurea din urma lui fu sfâşiată de alte lumini infernale. Sparseră întunericul şi Kellhus îşi văzu propria umbră tremurătoare gonind dinaintea lui.

Aerul rece îi nenorocea plămânii, dar fugi – mult mai repede decât îl făcuseră srancii să fugă.

Vrăjitorie? Este asta una din lecţiile pe care trebuie să le învăţ, tată?

Se lăsă o noapte rece. Undeva în beznă, urlau lupi. Păreau să spună că Shimeh e prea departe.

Partea I
Vrăjitorul

Capitolul I

Carythusal

Există trei şi numai trei feluri de oameni în lume: cinici, fanatici şi învăţaţi ai Mandatului.
— ONTILLAS, DESPRE NESĂBUINŢA OAMENILOR

Autorul a observat că în geneza evenimentelor însemnate, adesea oamenii nu au nicio bănuială în legătură cu deznodământul acţiunilor lor. Aceasta nu este o problemă care se datorează, după cum s-ar putea presupune, faptului că oamenii sunt orbi când e vorba de consecinţele faptelor lor. Este mai degrabă urmarea felului nebunesc în care teribilul devine neînsemnat când scopurile unui om întâlnesc scopurile altuia. Învăţaţii Turnurilor Stacojii au o veche zicală: „Când un om aleargă după un iepure, găseşte un iepure. Dar când mai mulţi oameni aleargă după un iepure, găsesc un dragon”. Când oamenii îşi vânează interesele, rezultatul este întotdeauna necunoscut, şi mult prea adesea înspăimântător.
— DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Miezul iernii, 4110 Anul-Colţului, Carythusal

Toţii spionii erau obsedaţi de informatorii lor. Era un joc pe care îl jucau înainte să adoarmă sau chiar în timpul pauzelor stânjenite din conversaţii. Un spion îşi privea informatorul, aşa cum Achamian îl privea pe Geshrunni acum, şi se întreba: *Cât de multe ştie?* Ca multe alte taverne de la marginea Viermelui, numele dat marilor mahalale ale Carythusalului, Sfânta Lepră era în acelaşi timp luxoasă şi sărăcăcioasă. Podeaua era acoperită de ceramică la fel de fină ca cea din palatul Guvernatorului-Palatin, dar pereţii erau din chirpici vopsit, iar tavanul era atât de jos ca bărbaţii mai înalţi trebuiau să se aplece pe sub lămpile de alamă, imitaţii autentice, după cum auzise Achamian cândva de la proprietar, ale celor din Templul din Exorietta. Localul era mereu aglomerat, plin de bărbaţi dubioşi şi uneori periculoşi, dar vinul şi haşişul erau suficient de

scumpe pentru a-i împiedica pe cei care nu-şi puteau permite să se spele să se calce pe picioare cu cei care îşi permiteau.

Lui Achamian nu-i plăcuseră niciodată ainonii, mai ales cei din Carythusal, înainte de a începe să frecventeze Sfânta Lepră. Ca cei mai mulţi locuitori ai Celor Trei Mări, îi considera vanitoşi şi efeminaţi: îşi ungeau bărbile cu prea mult ulei, erau prea mari iubitori ai ironiei şi cosmeticelor, iar obiceiurile sexuale le erau prea nechibzuite. Dar această părere i se schimbase în orele nesfârşite în care aşteptase sosirea lui Geshrunni. Realizase că subtilităţile firii şi ale gusturilor care afectau doar castele înalte alte altor naţiuni erau ca o febră contagioasă printre aceşti oameni, infectând chiar şi cetăţenii din castele de jos şi sclavii. Crezuse mereu că Ainonul de Sus era o naţiune de libertini şi conspiratori neînsemnaţi, dar nu-şi imaginase vreodată că asta îi făcea o naţiune de spirite asemenea.

Poate de asta nu îşi dădu imediat seama de pericolul ce-l păştea când Geshrunni spuse:

— Te cunosc.

Întunecat chiar şi în lumina lămpilor, Geshrunni îşi coborî braţele pe care le ţinuse încrucişate peste jiletca din mătase albă şi se aplecă înainte în scaun. Era un personaj impunător, cu o faţă vulturească de oştean, o barbă creaţă care arăta ca nişte cureluşe de piele şi braţe groase atât de bronzate încât şirul de pictograme ainoni tatuat de la umăr până la încheietura mâinii putea fi zărit, dar nu şi descifrat.

Achamian încercă să rânjească amabil.

— Tu şi nevestele mele, spuse, dând pe gât încă un bol de vin.

Oftă şi plesni din buze. Geshrunni fusese întotdeauna, sau cel puţin asta fusese presupunerea lui Achamian, un bărbat mărginit, cineva pentru care făgaşele gândurilor şi cuvintelor erau puţine şi adânci. Aşa erau majoritatea războinicilor, mai ales când erau sclavi.

Dar nu fusese nimic mărginit în afirmaţia sa.

Geshrunni îl urmări cu atenţie, bănuiala din ochii săi fiind rotunjită de o uşoară mirare. Scutură din cap dezgustat.

— Ar fi trebuit să spun: ştiu cine eşti.

Bărbatul se lăsă pe spate într-un fel contemplativ atât de străin purtării unui soldat că lui Achamian i se strânse pielea de groază. Taverna gălăgioasă se înceţoşă, deveni un cadru de

siluete nelămurite şi puncte aurii de lumină de lampă.

— Atunci scrie undeva, răspunse Achamian, de parcă începea să se plictisească, şi dă-mi foaia când oi fi treaz.

Privi în altă parte, cum fac adesea bărbaţii plictisiţi, şi observă că intrarea tavernei era goală.

— Ştiu că nu ai neveste.

— Nu mai spune! Cum de?

Achamian aruncă o privire scurtă dinapoia lui, zări o târfă râzând în timp ce îşi apăsa un ensolarii strălucitor din argint de sânii transpiraţi. Gloata grosolană din jurul ei mugi:

— Unu!

— E foarte pricepută la asta, să ştii. Foloseşte miere.

Geshrunni nu se lăsă distras.

— Celor de felul tău nu li se permite să aibă neveste.

— Felul meu, eh? Şi care e felul meu, mă rog?

Încă o privire aruncată spre intrare.

— Eşti un vrăjitor. Un învăţat.

Achamian râse, ştiind că ezitarea de moment îl dăduse de gol. Dar existau destule motive să continue pantomima. În cel mai rău caz, i-ar putea oferi câteva clipe în plus. Timp pentru a rămâne în viaţă.

— Pe Cel din Urmă amărât de Profet, prietene, strigă Achamian, aruncându-şi din nou privirile spre intrare, jur că îţi pot măsura acuzaţiile după cât ai băut. Ce m-ai acuzat că aş fi noaptea trecută? Un fiu de curvă?

Printre voci care chicoteau trecu un strigăt tunător:

– Doi!

Faptul că Geshrunni se strâmbă nu-i spuse mare lucru lui Achamian – însăşi expresia omului părea o strâmbătură, mai ales zâmbetul. Dar mâna care fulgeră şi-i încleştă încheietura îi spuse tot ce avea nevoie să ştie.

Sunt pierdut. Ei ştiu.

Puţine lucruri erau mai înfricoşătoare decât „ei”, mai ales în Carythusal. „Ei” erau Turnurile Stacojii, cea mai puternică Şcoală din Cele Trei Mări, şi stăpânii ascunşi ai Ainonului de Sus. Geshrunni era un căpitan al javrehilor, slavii-războinici ai Turnurilor Stacojii, motiv pentru care Achamian îl curtase în ultimele câteva săptămâni. Asta făceau spionii: peţeau sclavii rivalilor.

Geshrunni îl privi crunt în ochi, îi răsuci palma în sus.

Există un mod de a-mi confirma suspiciunea, spuse blând bărbatul.

— *Trei!* Răsună prin chirpici şi mahon scrijelit.

Achamian se crispă, atât din cauza strânsorii puternice a bărbatului, cât şi pentru că ştia „modul” la care se referise Geshrunni. *Nu aşa.*

— Geshrunni, te rog. Eşti beat, prietene. Ce Şcoală ar risca urgia Turnurilor Stacojii?

Geshrunni ridică din umeri.

— Poate Mysunsai. Sau poate Saikul Imperial. Cishaurimii? Sunt atâţia de felul tău blestemat. Dar, dacă ar fi să pariez, aş zice că eşti un Învăţat al Mandatului.

Şiret sclav! De câtă vreme ştia?

Cuvintele imposibile erau acolo, suspendate în mintea lui Achamian, cuvinte care puteau orbi ochi şi arde carne. *Nu-mi dă de ales.* Avea să fie vacarm. Oamenii vor zbiera, îşi vor încleşta mâinile pe săbii, dar nu vor face altceva decât să fugă din drumul lui. Ainonii se temeau de vrăjitorie mai mult decât orice alt popor din Cele Trei Mări.

N-am de ales.

Dar Geshrunni băgase deja mâna sub jiletca brodată. Pumnul îi era o umflătură sub mătase. Se strâmbă ca un sâcâi ce rânjeşte.

Prea târziu…

— Arăţi, spuse Geshrunni cu un calm ameninţător, de parcă ai vrea să spui ceva.

Bărbatul îşi retrase mâna şi dădu la iveală o Choree. Îi făcu din ochi, apoi, cu o bruscheţe înspăimântătoare, rupse lanţul de aur de care era suspendată în jurul gâtului. Achamian o simţise de la prima lor întâlnire, se folosise chiar de murmurul ei demoralizant pentru a identifica profesia lui Geshrunni. Acum Geshrunni o va folosi pentru a-l identifica pe el.

— Asta ce mai e acum? Întrebă Achamian.

Un fior de groază animalică îi străbătu braţul ţintuit.

— Cred că ştii, Akka. Cred că ştii mult mai bine decât mine.

Choree. Învăţaţii le numeau Jucărele. Adesea lucrurilor înfiorătoare li se dau nume mici. Dar pentru alţii, pentru cei care, alături de Cele O Mie de Temple, considerau vrăjitoria drept blasfemie, acestea se numeau Lacrimile lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu avusese nicio legătură cu fabricarea lor.

Choreele erau relicve ale Străvechiului Nord, atât de valoroase încât doar căsătoria moştenitorilor, crima sau tributul unei întregi naţiuni le puteau cumpăra. Îşi meritau preţul: Choreele îşi făceau purtătorul imun la vrăjitorie şi ucideau orice vrăjitor suficient de ghiinonist să le atingă.

Ţinând cu uşurinţă mâna lui Achamian nemişcată, Geshrunni ridică Choreea între arătător şi degetul mare.

Arăta destul de modest: o mică sferă de fier, cam de mărimea unei măsline, dar înfăşurată în scrierea cursivă a neoamenilor. Achamian o simţea smuncindu-i măruntaiele, de parcă Geshrunni ţinea o *absenţă* în loc de un lucru, o mică gaură în însăşi ţesătura lumii. Pulsul îi bubuia în urechi. Se gândi la cuţitul din teaca de sub tunică.

— *Patru!*

Râsete răguşite.

Se zbătu să-şi elibereze mâna captivă. În zadar.

— Geshrunni…

— Fiecare Căpitan al javrehilor primeşte una din astea, spuse Geshrunni pe un ton în acelaşi timp gânditor şi mândru. Dar ştiai asta deja.

Tot acest timp, s-a jucat cu mine de parcă aş fi fost un nătărău! Cum de nu mi-am dat seama?

— Stăpânii tăi sunt binevoitori, spuse Achamian, încătuşat de oroarea suspendată deasupra palmei sale.

— Binevoitori? Scuipă Geshrunni. Turnurile Stacojii nu sunt *binevoitoare.* Sunt nemiloase. Crude cu cei care li se opun.

Şi, pentru prima dată, Achamian întrezări chinul care îl însufleţea pe bărbat, frica din ochii strălucitori. *Ce se petrece aici?* Riscă o întrebare:

— Şi cu cei care le servesc?

— Nu fac deosebire.

Ei nu ştiu! Numai Geshrunni…

— *Cinci!* Bubui pe sub tavanul scund.

Achamian îşi linse buzele.

— Ce vrei, Geshrunni?

Sclavul-războinic privi în jos spre palma tremurătoare a lui Achamian, apoi coborî Jucăria ca un copil curios ce s-ar putea întâmpla. Simpla ei vedere îl ameţi pe Achamian, îi urcă fiere în gât. Choree. O lacrimă de pe obrazul lui Însuşi Dumnezeu. Moarte. Moarte pentru toţi hulitorii.

— Ce vrei? Şuieră Achamian.
— Ce vor toţi oamenii, Akka. Adevărul.

Toate lucrurile pe care le văzuse Achamian, toate încercările cărora le supravieţuise se aflau strânse în spaţiul acela îngust dintre palma lui lucitoare şi fierul uns. Jucăria. Moartea suspendată între degetele bătătorite ale unui sclav. Dar Achamian era un Învăţat, iar pentru Învăţaţi nimic, nici măcar viaţa, nu era la fel de valoros ca Adevărul. Erau zgârciţii lui păstrători şi se războiau pentru posesia lui prin grotele întunecate de-a lungul şi de-a latul Celor Trei Mări. Mai bine moartea decât să dea adevărul Mandatului pe mâna Turnurilor Stacojii.

Dar asta nu era tot. Geshrunni era singur – Achamian era sigur de asta. Vrăjitorii puteau vedea alţi vrăjitori, vedeau vânătăile fărădelegilor lor, şi Sfânta Lepră nu găzduia vrăjitori, nici Învăţaţi ai Turnurilor Stacojii, doar beţivi care făceau pariuri cu târfe. Geshrunni juca acest joc pe cont propriu.

Dar pentru ce motiv smintit?

Spune-i ce vrea să audă. Ştie deja.

— Sunt un Învăţat al Mandatului, şopti repede Achamian. Apoi adăugă: Un spion.

Primejdioase cuvinte, dar nu avea de ales.

Geshrunni îl studie timp de un moment sufocant, apoi adună încet Choreea în pumn. Dădu drumul mâinii lui Achamian.

Urmă un moment ciudat de tăcere, întrerupt doar de zăngănitul unui ensolaru de argint pe lemn. Un hohot de râs şi o voce răguşită zbieră:

— Ai pierdut, târfă!

Dar Achamian ştia că nu era adevărat. Cumva câştigase în această noapte şi o făcuse în felul în care câştigă mereu târfele: fără să înţeleagă.

La urma urmei, spionii se deosebeau prea puţin de târfe. Iar vrăjitorii şi mai puţin.

Deşi în copilărie visase să fie vrăjitor, posibilitatea de a deveni spion nu-i trecuse niciodată prin gând lui Drusas Achamian. Cuvântul „spion” pur şi simplu nu făcea parte din vocabularul copiilor crescuţi în satele de pescari nroni. Pentru el, Cele Trei Mări avuseseră doar două dimensiuni când era copil: existau locuri apropiate şi îndepărtate şi oameni de sus şi de jos.

Ascultа poveştile bătrânelor neveste de pescari în timp ce el şi ceilalţi copii ajutau la curăţatul scoicilor şi învăţă foarte devreme că era unul dintre oamenii de jos şi că oamenii puternici locuiau foarte departe. Nume misterioase după alte nume misterioase curgeau de pe buzele îmbătrânite – Shriahul celor O Mie de Temple, păgânii răuvoitori din Kian, scylvendii atotcuceritori, vrăjitorii intriganţi ai Turnurilor Stacojii şi aşa mai departe – nume care schiţau dimensiunile lumii sale, o impregnau de o maiestuozitate terifiantă, o transformau într-o arenă pentru fapte imposibil de tragice şi de eroice. Adormea simţindu-se foarte neînsemnat.

S-ar zice că pentru un spion lumea simplă a unui copil căpătase noi dimensiuni, dar se întâmplă exact opusul. Cu siguranţă, pe măsură ce acesta se maturiza, lumea lui Achamian devenea din ce în ce mai complicată. Învăţă că existau lucruri sfinte şi profane, că Zeii şi Exteriorul aveau propriile lor dimensiuni, şi nu erau oameni foarte importanţi sau locuri foarte îndepărtate. Mai învăţă că erau vremuri recente şi străvechi, că „acum multă vreme” nu era un alt loc, ci mai degrabă un fel de stafie bizară ce bântuia orice ţinut.

Dar, pentru un spion, lumea avea curiosul obicei de a se restrânge la o singură dimensiune. Oameni de speţă înaltă, chiar şi împăraţii şi Regii, aveau obiceiul de a părea la fel de josnici şi de meschini ca şi cel mai ordinar pescar. Naţiuni îndepărtate ca Ainonul de Sus, Conriya, Ce Tydon sau Kian nu mai păreau exotice sau fermecate, ci erau la fel de murdare şi de ofilite ca orice sat de pescari nroni. Lucruri sfinte, cum erau Colţul, cele O Mie de Temple sau chiar Cel din Urmă Profet, deveneau simple versiuni ale lucrurilor profane, cum erau fanimii, Cishaurimii sau Şcolile vrăjitoreşti, de parcă noţiunile de „sfânt” şi „profan” puteau fi schimbate între ele cu uşurinţa cu care se schimbă locurile la o masă de joc. Iar recentul devenea o repetiţie de prost gust a străvechiului.

Achamian străbătuse Cele Trei Mări în lung şi în lat şi ca vrăjitor, şi ca spion, văzuse multe din acele lucruri care îi făcuseră cândva măruntaiele să se zbată de groază superstiţioasă şi acum ştia că poveştile din copilărie erau întotdeauna mai bune. De când fusese identificat în tinereţe ca fiind unul dintre Cei Puţini şi dus în Atyersus pentru a fi pregătit de Şcoala Mandatului, educase prinţi, insultase mari maeştrii şi

înfuriase preoţi Shriali. Şi acum ştia cu siguranţă că lumea era golită de minunile sale de cunoaştere şi călătorii, că atunci când era despuiată de mistere dimensiunile ei se micşorau în loc să înflorească. Bineînţeles, pentru el lumea era un loc mult mai sofisticat acum decât fusese în copilărie, dar era de asemenea şi mult mai simplă. Peste tot oamenii înhăţau şi înhăţau, de parcă titlurile de „rege”, „shriah“ şi „mare maestru” erau doar nişte măşti ale aceluiaşi animal înfometat. I se părea că singura dimensiune a lumii era avariţia.

Achamian era un vrăjitor şi un spion de vârstă mijlocie şi se săturase de ambele vocaţii. Şi, deşi n-ar fi recunoscut vreodată, era adânc mâhnit. După cum ar fi spus bătrânele neveste de pescari, scosese de prea multe ori plasele goale.

Uluit şi descurajat, Achamian îl lăsă pe Geshrunni la Sfânta Lepră şi se grăbi spre casă – dacă se putea numi astfel – pe drumurile sumbre ale Viermelui. Întinzându-se de la malul de nord al râului Sayut până la renumitele Porţi Surmantice, Viermele era un labirint de locuinţe pe punctul de a se prăbuşi, bordeluri şi temple cultice sărăcite. Achamian considerase întotdeauna că locul îşi merita numele. Umed, ciuruit de străduţe strâmte. Viermele se asemăna foarte bine cu ceva găsit sub o piatră.

Având în vederea misiunea sa, Achamian nu avea niciun motiv de descurajare. Ba dimpotrivă. După momentul înnebunitor cu Choreea, Geshrunni îi spusese secrete – secrete ameţitoare. Se dovedi că Geshrunni nu era un sclav fericit. Îi ura pe Magii Stacojii cu o intensitate aproape înspăimântătoare.

— Nu m-am dat prieten cu tine pentru aurul promis, spuse Căpitanul Javreh. La ce bun? Să-mi cumpăr libertatea de la stăpânii mei? Turnurile Stacojii n-ar renunţa la nimic de valoare. Nu, m-am dat prieten cu tine pentru că ştiam că îmi vei fi de folos.

— De folos? Dar în ce scop?

— Răzbunare. Vreau să umilesc Turnurile Stacojii.

— Deci ai ştiut… Ai ştiut mereu că nu sunt un negustor.

Râsete dispreţuitoare.

— Bineînţeles. Prea aruncai în stânga şi-n dreapta cu ensolarii. Stai la masă cu un cerşetor şi cu un negustor şi cerşetorul o să-ţi dea primul de băut.

Ce fel de spion eşti?

Achamian se întunecase la gândul că era atât de transparent. Dar, oricât de mult îl tulbura puterea de pătrundere a lui Geshrunni, era îngrozit de cât de greşit îl judecase. Geshrunni era un războinic şi un sclav – exista formulă mai sigură pentru prostie? Dar sclavii, presupunea Achamian, aveau motive întemeiate să-şi ascundă inteligenţa. Poate că un sclav înţelept trebuia preţuit, ca în cazul învăţaţilor-sclavi din vechiul Imperiu Ceneian. Dar un sclav viclean trebuia temut, eliminat.

Dar acest gând îl consola prea puţin. *Dacă m-a putut prosti atât de uşor…*

Achamian smulsese un secret important din umbra Carythusalului şi a Turnurilor Stacojii – poate cel mai important de mulţi ani încoace. Dar asta nu se datora abilităţii sale, de care arar se îndoise de-a lungul anilor – doar incompetenţei sale. Prin urmare aflase două secrete – unul suficient de înfricoşător în contextul Celor Trei Mări, celălalt înfricoşător în ceea ce-l privea numai pe el.

Nu mai sunt bărbatul care am fost, realiză.

Povestea lui Geshrunni fusese neliniştitoare pe bună dreptate, fie şi numai pentru că dovedea îndemânarea Turnurilor Stacojii când venea vorba de a păstra secrete.

Geshrunni spusese că Turnurile Stacojii erau în stare de război, de mai bine de zece ani. La început, Achamian nu fusese prea impresionat. Şcolile vrăjitoreşti, ca toate Marile Facţiuni, se hărţuiau fără contenire prin spioni, asasinări, sancţiuni comerciale şi delegaţii de trimişi ultragiaţi. Dar Geshrunni îl asigură că acest război era cu mult mai violent decât orice hărţuială.

— Acum zece ani, spuse Geshrunni, fostul nostru Mare Maestru, Sasheoka, a fost asasinat.

— Sasheoka?

Achamian nu obişnuia să pună întrebări stupide, dar ideea că un Mare Maestru al Turnurilor Stacojii putea fi asasinat era ridicolă. Cum se putea aşa ceva?

— Asasinat?

— În sanctuarul interior al Turnurilor înseşi.

Cu alte cuvinte, în mijlocul celui mai formidabil sistem de Paveze din Cele Trei Mări. Nu numai că Mandatul nu ar fi îndrăznit vreodată o asemenea faptă, dar nici măcar nu exista vreo modalitate de reuşită, chiar şi cu Abstracţiile scânteietoare

ale Gnozei. Cine fusese în stare de aşa ceva?

— De către cine? Întrebă Achamian, cu răsuflarea tăiată.

Ochii lui Geshrunni sclipiră de-adevăratelea în lumina rumenă a lămpilor.

— De către păgâni, spuse. De Cishaurimi.

Achamian fu în acelaşi timp zăpăcit şi satisfăcut de această revelaţie. Cishaurimii – singura Scoală păgână. Cel puţin asta explica asasinarea lui Sasheoka.

Exista o vorbă în Cele Trei Mări: „Doar Cei Puţini îi pot vedea pe Cei Puţini”. Vrăjitoria era violentă. A o grăi însemna a tăia în lume parcă folosind un cuţit. Dar numai Cei Puţini – vrăjitorii – puteau vedea această mutilare şi numai ei puteau vedea în plus sângele de pe mâinile mutilatorului – „însemnul”, după cum era numit. Doar Cei Puţini se putea vedea unul pe altul şi îşi puteau vedea crimele unul altuia. Şi, când se întâlneau, se recunoşteau unul pe altul cu siguranţa cu care oamenii obişnuiţi recunoşteau criminalii după lipsa nasului.

Dar nu şi în cazul Cishaurimilor. Nimeni nu ştia cum sau de ce, dar înfăptuiau lucruri la fel de măreţe şi de devastatoare ca orice vrăjitorie fără a însemna lumea şi fără a purta însemnul fărădelegii lor. Achamian văzuse o singură dată vrăjitoria Cishaurimilor, pe care o numeau Psûkhe – într-o noapte, cu multă vreme în urmă, în îndepărtatul Shimeh. Folosind Gnoza, vrăjitoria Străvechiului Nord, îşi distrusese atacatorii în robă de culoarea şofranului, dar în timp ce se adăpostea după Pavezele sale i se păruse că vede fulgere mute. Nu exista tunet. Nu exista însemn.

Doar Cei Puţini îi puteau vedea pe Cei Puţini, dar nimeni – niciun învăţat, cel puţin – nu-i putea distinge pe Cishaurimi de oamenii obişnuiţi şi nici faptele lor de lumea obişnuită. Şi Achamian presupuse că asta le permisese să-l asasineze pe Sasheoka. Turnurile Stacojii aveau Paveze contra vrăjitorilor, sclavi-războinici împotriva oamenilor cu Choree, dar nu aveau nimic care să le apere de vrăjitoria imposibil de deosebit de creaţia lui Dumnezeu. Geshrunni îi spuse că acum prin sălile Turnurilor Stacojii alergau liberi copoi dresaţi să adulmece şofranul şi henna pe care Cishaurimii le foloseau pentru a-şi vopsi robele.

Dar de ce? Ce îi putea determina pe Cishaurimi să declare pe faţă război Turnurilor Stacojii? Oricât de străină le era

metafizica, nu aveau nicio şansă de câştiga un asemenea război. Turnurile Stacojii erau pur şi simplu prea puternice.

Când Achamian îl întrebă pe Geshrunni, sclavul-războinic nu făcu decât să ridice din umeri.

— Au trecut zece ani şi tot nu se ştie.

Asta măcar era un motiv de consolare măruntă. Ignoranţii nu preţuiau nimic mai mult decât ignoranţa altora.

Drusas Achamian se adânci şi mai mult în Vierme, către locuinţa mizeră unde închinase o cameră, încă temându-se mai mult de el decât de ceea ce-i rezerva viitorul.

Geshrunni se strâmbă în timp ce se împleticea afară din tavernă. Se îndreptă pe praful bătătorit al aleii.

— Gata, bolborosi, apoi chicoti într-un fel pe care nu îndrăznea să-l arate altora.

Ridică privirea spre o fâşie îngustă de cer tivit şi ascuns de ziduri de cărămidă şi de prelate zdrenţuite pe post de apărători de soare. Nu vedea decât câteva stele.

Dintr-o dată trădarea aceasta i se păru jalnică. Divulgase singurul secret adevărat pe care îl ştia unui duşman de-al stăpânilor lui. Acum nu mai rămăsese nimic. Nicio trădare care să-i liniştească ura din inimă.

Şi ce ură amară era. Dincolo de toate, Geshrunni era un bărbat mândru. Şi se născuse sclav, fusese câinele dorinţelor unor bărbaţi slabi şi efeminaţi… Al vrăjitorilor! Ştia că într-o altă viaţă ar fi fost un cuceritor. Ar fi zdrobit duşman după duşman cu forţa propriilor mâini. Dar în această blestemată de viaţă nu putea decât să se furişeze cu alţi bărbaţi efeminaţi şi să bârfească.

Unde era răzbunarea în bârfă?

Se împletici o vreme pe alee înainte să-şi dea seama că era urmărit. Îl fulgeră posibilitatea ca stăpânii lui să-i fi descoperit mărunta trădare, dar se gândi că era puţin probabil. Viermele era plin de lupi, oameni disperaţi care urmăreau ţintă după ţintă căutându-i pe cei suficienţi de beţi pentru a putea fi jefuiţi fără riscuri. Geshrunni chiar omorâse unul, cu câţiva ani mai devreme: un amărât de neghiob care riscase mai degrabă să fie ucis decât să se vândă ca sclav, cum făcuse tatăl fără nume al lui Geshrunni. Continuă să meargă, cu simţurile atât de ascuţite cât permitea vinul, mintea beată depănând un scenariu

sângeros după altul. Se gândi că era o noapte bună pentru a ucide.

Geshrunni se îngrijoră numai după ce trecu pe sub faţada abia desluşită a templului pe care locuitorii Carythusalului îl numeau Gura Viermelui. Oamenii erau adesea urmăriţi prin Vierme, dar foarte rar dincolo de ieşire. Geshrunni putea chiar să zărească cel mai înalt dintre Turnuri, purpuriu pe fondul cerului înstelat, peste dezordinea de acoperişuri. Cine ar îndrăzni să-l urmărească atât de departe? Doar dacă…

Se răsuci pe călcâie şi văzu un bărbat plinuţ, cu început de chelie, îmbrăcat, în ciuda căldurii, într-o tunică din mătase, bogat împodobită, care putea fi de orice culoare, dar părea albastră cu negru în întuneric.

— Eşti unul din nerozii care erau cu târfa, spuse Geshrunni, încercând să scuture confuzia băuturii.

— Da, răspunse bărbatul, bărbiile duble rânjind o dată cu buzele. A fost foarte… ademenitoare. Dar adevărul este că eram mult mai interesat de ceea ce ai avut să-i spui Învăţatului Mandatului.

Geshrunni îşi miji ochii într-o buimăceală de beţiv. *Deci ei ştiu.*

Pericolul îl trezea întotdeauna. Instinctiv, duse mâna în buzunar, îşi închise degetele în jurul Chroreei. O aruncă năprasnic spre Învăţat…

Sau către cel pe care îl crezuse Învăţat Stacojiu. Străinul prinse Jucăria din zbor de parcă fusese aruncată pentru examinarea lui prietenească. O studie un moment, ca un schimbător dubios de bani cu o monedă de plumb. Îşi ridică privirea şi zâmbi din nou, clipind din ochii lui mari şi bovini.

— Un dar extrem de valoros, spuse. Îţi mulţumesc, dar mă tem că nu e un înlocuitor tocmai convenabil pentru ceea ce vreau eu.

Nu e vrăjitor! Geshrunni văzuse un vrăjitor atins de o Choree, destrămarea incandescentă de carne şi oase. Dar atunci ce era acest om?

— Cine eşti? Întrebă Geshrunni.

— Nimic din ce ai putea să înţelegi, sclavule.

Căpitanul Javreh zâmbi. *Poate nu-i decât un nerod.* O bună-voie periculoasă, ca de beţiv, puse stăpânire peste purtarea lui. Se apropie de bărbat, îi puse o mână bătătorită pe umărul vătuit. Simţi parfum de iasomie. Ochii aceia ca de bovină priviră

în sus spre el.

— Vai, şopti străinul, eşti un nerod curajos, nu-i aşa?

De ce nu se teme? Amintindu-şi uşurinţa cu care bărbatul înşfăcase Choreea, Geshrunni se simţi dintr-o dată îngrozitor de descoperit. Dar era hotărât.

— Cine eşti? Scrâşni Geshrunni. De cât timp mă urmăreşti?

— Să *te* urmăresc?

Grasul aproape chicoti.

— Nu se cade ca un sclav să fie atât de înfumurat.

Îl urmăreşte pe Achamian? Ce-i asta? Geshrunni era un ofiţer, obişnuit să intimideze în ameninţătoarea intimitate a unei înfruntări faţă în faţă. Nu şi pe acest bărbat. Moale sau nu, era de-a dreptul în largul lui. Geshrunni o simţea. Şi, dacă n-ar fi fost vinul neîndoit, ar fi fost îngrozit.

Îşi înfipse degetele adânc în umărul gras al bărbatului.

— Ţi-am zis să-mi spui, grasule, şuieră el printre dinţii încleştaţi, sau îngraş praful cu măruntaiele tale.

Cu mâna liberă îşi flutură cuţitul.

— Cine eşti?

Netulburat, grasul rânji cu o ferocitate neaşteptată.

— Puţine lucruri sunt la fel de obositoare ca un sclav care nu vrea să-şi accepte locul.

Uimit, Geshrunni îşi cobori privirea spre mâna amorţită, îşi privi cuţitul căzând în praf. Nu auzise decât plesnetul mânecii străinului.

— La picior, sclavule!

— Ce-ai zis?

Lovitura palmei îl săgetă, îi umplu ochii de lacrimi.

— Am spus *la picior!*

Încă o palmă, destul de tare ca să scoată dinţi. Geshrunni se împletici câţiva paşi îndărăt, ridicând o mână neajutorat.

— La ce încercare ne-am înhămat, spuse străinul trist, urmărindu-l, când până şi sclavii lor au o asemenea mândrie.

Panicat, Geshrunni bâjbâi după plăselele sabiei.

Grasul se opri, ochii fulgerându-i către măciulia acesteia.

— Scoate-o, spuse cu o voce imposibil de rece – inumană.

Cu ochii măriţi, Geshrunni îngheţă, paralizat de silueta profilată dinaintea lui.

— Am spus să o scoţi!

Geshrunni ezită.

Următoare palmă îl făcu să cadă în genunchi.

— Ce eşti? Strigă Geshrunni printre buze însângerate.

În timp ce umbra grasului îl acoperea, Geshrunni privi faţa aceea rotundă destinzându-se, apoi contractându-se la fel de strâns ca degetele unui cerşetor peste cupru. *Vrăjitorie! Dar cum se poate aşa ceva? Ţine o Choree…*

— Ceva imposibil de străvechi, spuse blând monstrul. Inimaginabil de frumos.

Dinapoia ochilor Învăţaţilor Mandatului privea un bărbat mort de multă vreme: Seswatha, marele adversar al Non-Zeului şi fondatorul ultimei Şcoli Gnostice – Şcoala lor. La lumina zilei, era nedesluşit, la fel de nesigur ca o amintire din copilărie, dar noaptea îi poseda, iar tragedia vieţii lui le tiraniza visele.

Vise fumegânde. Vise trase din teacă.

Achamian îl privi pe Anasûrimbor Celmomas, ultimul Înalt Rege din Kûniüri, prăbuşindu-se sub ciocanul unei căpetenii srance lătrătoare. Deşi Achamian strigă, ştiu în acea curioasă stare semiconştientă care aparţinea viselor că cel mai mare rege al Dinastiei Anasûrimbor era deja mort – fusese mort de mai bine de două mii de ani. Mai mult, ştiu că nu el jelea, ci un om mult mai măreţ. Seswatha.

Cuvintele îi clocotiră pe buze. Căpetenia srancă se zbătu prin flăcări mistuitoare, se prăbuşi într-o grămadă de zdrenţe şi cenuşă. Alţi sranci goniră spre culmea dealului şi muriră loviţi de luminile nepământeşti chemate de cântecul său. În depărtare, zări un dragon, ca o siluetă de bronz în soarele ce apunea, plutind deasupra câmpului de luptă dintre oameni şi sranci şi gândi: *Ultimul rege Anasûrimbor a căzut. Kûniüri e pierdut.*

Chemând numele regelui lor, cavalerii înalţi din Trysë galopară pe lângă el, trecând peste srancii pe care îi pârjolise şi căzură ca nişte nebuni asupra maselor de dincolo. Cu un cavaler pe care nu îl cunoştea, Achamian îl târî pe Anasûrimbor Celmomas printre strigătele delirante ale vasalilor şi rudelor sale, prin duhoarea de sânge, măruntaie şi carne arsă. Într-o mică poiană, trase trupul frânt al Regelui în poala sa.

Ochii albaştri ai lui Celmomas, de obicei atât de reci, îl implorară.

— Lasă-mă, suspină regele cu barbă căruntă.

— Nu, răspunse Achamian. Dacă mori, Celmomas, totul e

pierdut.

Înaltul Rege surâse în ciuda buzelor sfărâmate.

— Vezi soarele? Îi vezi flacăra, Seswatha?

— Soarele apune, răspunse Achamian.

— Da! Da. Întunericul Non-Zeului nu este atotcuprinzător. Zeii încă ne mai văd, drag prieten. Sunt îndepărtaţi, dar îi aud galopând de-a lungul cerurilor. Îi aud chemându-mă.

— Nu poţi muri, Celmomas! Trebuie să nu mori!

Înaltul Rege clătină din cap, îl linişti cu privirea blândă.

— Mă cheamă. Îmi spun că sfârşitul meu nu e sfârşitul lumii. Spun că această povară *e a ta. A* ta, Seswatha.

— Nu, răspunse Achamian.

— Soarele! Vezi soarele? Îl simţi pe obraz? Asemenea revelaţii sunt ascunse în lucruri atât de simple. Văd! Văd atât de limpede ce nesăbuit amarnic şi îndărătnic am fost... Şi cu tine, cu tine mai mult decât cu oricine altcineva, am fost nedrept. Poţi ierta un bătrân? Poţi ierta un bătrân necugetat?

— Nu e nimic de iertat, Celmomas. Ai pierdut multe, ai suferit mult.

— Fiul meu... crezi că va fi acolo, Seswatha? Crezi că mă va întâmpina ca pe tatăl său?

— Da... Ca pe tatăl şi regele său.

— Ţi-am spus vreodată, zise Celmomas, cu vocea spartă de mândrie deşartă, că fiul meu s-a furişat cândva în cele mai adânci abisuri ale Golgotterahului?

— Da, surâse Achamian printre lacrimi. De multe ori, bătrân prieten.

— Cât dor îmi e de el, Seswatha! Cât îmi doresc să-i stau din nou alături.

Bătrânul rege lăcrimă o clipă. Apoi ochii i se măriră.

— Îl văd atât de limpede. A luat soarele drept armăsar şi galopează printre noi. Îl văd! Galopează prin inimile poporului meu, le tulbură cu încântare şi furie!

— Şşş... Păstrează-ţi forţele, Maria Ta. Chirurgii sunt pe drum.

— Spune... spune cuvinte atât de dulci ca să mă liniştească. Spune că un copil din sămânţa mea se va întoarce, Seswatha – un Anasûrimbor *se va întoarce...*

Un fior îl scutură pe bătrân, silindu-l să scuipe aer şi salivă printre dinţi.

— La sfârşitul lumii.

Ochii strălucitori ai lui Anasûrimbor Celmomas II, Lord Alb de Trysë, Înalt Rege din Kûniüri, se stinseră. Şi, o dată cu ei, soarele şovăi, scufundând gloria în armuri de bronz a norsirailor în amurg.

— Regele nostru! Strigă Achamian către bărbaţii amuţiţi din jurul lui. Regele nostru a murit!

Dar totul era întunecime. Nu era nimeni în jurul lui şi niciun rege nu zăcea sprijinit de coapsele sale. Doar pături asudate şi un gol imens, zumzăitor în locul unde fusese altă dată zgomotul războiului. Odaia sa. Zăcea singur în odaia sa.

Achamian îşi strânse cu putere braţele. Încă un vis tras din teacă.

Îşi duse mâinile la faţă şi plânse, puţin pentru un Rege Kûniüric mort de veacuri şi mult pentru alte lucruri, mai puţin clare.

În depărtare, crezu că aude urlete. Ale unui câine sau ale unui om.

Geshrunni era târât prin alei puturoase. Văzu ziduri brăzdate derulându-se peste cerul negru. Membrele i se smuceau din propria lor voinţă, degetele i se încleştau de cărămida unsuroasă. Prin sânge gâlgâitor simţea mirosul râului.

Faţa mea…

— Ce mai vrei? Încercă să strige, dar îi era aproape imposibil să vorbească fără buze. *Ţi-am spus totul!*

Sunet de cizme păşind prin nămol. Un chicotit venind de undeva de deasupra lui.

— Dacă ochiul duşmanului te sminteşte, sclavule, îl scoţi, nu?

— Te rog… ’ilă. Te i’lor… ’ilăăăă.

— Milă? Râse lucrul. Mila este un lux al trântorilor, nerodule. Mandatul are mulţi ochi şi avem mult de lucru.

Unde îmi e faţa?

O senzaţie de plutire, apoi plesnetul apei reci, care îl îneca.

Achamian se trezi înainte de răsărit, cu capul vâjâindu-i la amintirea băuturii şi a coşmarurilor. Vise despre Apocalips.

Tuşind, se clătină de la patul de paie până la singura fereastră a odăii. Deschise obloanele lăcuite cu mâini tremurătoare. Aer răcoros. Lumină cenuşie. Palatele şi templele Carythusalului se tolăneau printre desişuri de structuri mai mici. O ceaţă deasă

acoperea râul Sayut, curgând pe aleile şi bulevardele oraşului de jos ca apa prin tranşee. Izolate şi mici cât unghia. Turnurile Stacojii se profilau în depărtarea diafană, ridicându-se ca nişte turle moarte din dune albe de nisip.

I se puse un nod în gât. Clipi ca să alunge lacrimile din ochi. Niciun foc. Niciun cor de bocete. Totul era nemişcat. Chiar şi Turnurile afişau o linişte monumentală, ce tăia respiraţia.

Această lume, se gândi, *nu trebuie să se sfârşească.*

Îşi întoarse privirea de la priveliştea la singura masă din cameră şi se prăbuşi pe scaun, sau ceea ce ţinea loc de unul – arăta ca ceva recuperat de pe o epavă. Îşi udă pana şi derulând un mic sul peste foi împrăştiate de pergament, scrise:

Vadurile din Tywanrae. La fel.

Incendierea bibliotecii din Sauglish. Diferit. Mi-am văzut propria faţă în oglindă şi nu pe a lui S.

O curioasă nepotrivire. Ce-ar fi putut însemna? Timp de o clipă cugetă la inutilitatea amară a acestei întrebări. Apoi îşi aminti că se trezise în mijlocul nopţii. După o pauză adăugă:

Moartea şi Profeţia lui Anasûrimbor Celmomas. La fel.

Dar era la fel? Amănuntele, cu siguranţă, dar visul fusese de o intensitate tulburătoare – destul cât să-l trezească. După ce şterse „La fel”, scrise:

Diferit. Mai intens.

În timp ce aştepta să se usuce cerneala, revăzu însemnările precedente, urmărindu-le până la bucla sulului. Fiecare era însoţită de o cascadă de imagini şi emoţii, cerneala mută fiind transformată în lumi fragmentare. Trupuri căzând prin apele învolburate ale cataractelor unui râu. O iubită scuipând sânge printre dinţii încleştaţi. Foc înfăşurat ca o dansatoare lascivă în jurul unor turnuri de piatră.

Îşi apăsă ochii cu degetul mare şi cu arătătorul. De ce era atât de obsedat de aceste însemnări? Alţi oameni, mult mai importanţi decât el, încercaseră descifrarea secvenţei şi permutărilor înnebunitoare ale Viselor lui Seswatha. Era conştient că nu avea să găsească în veci un răspuns. Atunci, era un fel de joc pervers? Unul ca acela pe care îl juca mama sa când tatăl său se întorcea beat de la docuri, înţepându-l şi chinuindu-l, cerând *judecată* acolo unde nu era de găsit, tresărind de fiecare dată când tatăl său ridica mâna, ţipând de fiecare dată când, inevitabil, o lovea?

La ce bune înţepăturile şi chinul când în retrăirea vieţii lui Seswatha era îndeajuns zbucium?

Ceva îngheţat îi intră prin stern şi îi înşfăcă inima. Vechiul tremur îi scutură mâinile şi sulul se închise, cu cerneala încă udă. *Încetează…* îşi încleştă mâinile împreună, dar fiorul nu făcu decât să îi urce în braţe şi umeri. *Încetează!* Urletul coarnelor srance năvăli prin fereastră. Se ghemui sub bătaia aripilor de dragon. Se legănă pe scaun, întregul trup scuturat de fiori.

— Încetează!

Câteva clipe se luptă să respire. Auzi trosnetul îndepărtat al unui ciocan de fierar, gâlceava corbilor pe acoperişuri.

Asta ai vrut, Seswatha? Aşa trebuie să fie?

Dar, cum se întâmpla cu atât de multe din întrebările pe care şi le punea singur, ştia deja răspunsul.

Seswatha supravieţuise Non-Zeului şi Apocalipsului, dar ştia că înfruntarea nu se terminase. Scylvendii se întorseseră pe păşunile lor, srancii se împrăştiaseră pentru a se hărţui pentru prăzile unei lumi în ruină, dar Golgotterahul rămăsese neatins. De pe meterezele lui negre, servitorii Non-Zeului, Sfatul, continuau să vegheze, cu o răbdare care copleşea perseverenţa Oamenilor, o răbdare pe care niciun ciclu de versete epice sau prevestiri ale scripturilor nu o puteau egala. Poate că cerneala era eternă, dar înţelesul nu. Seswatha ştiuse că amintirea lui va fi frântă câte puţin cu fiecare generaţie – şi chiar Apocalipsul va fi uitat. Astfel încât moartea nu îl trecu dincolo, ci *în* adepţii lui. Prin reîncarnarea vieţii lui sfâşietoare în visele lor, făcuse din moştenirea lui o neîntreruptă chemare la arme.

Am fost menit suferinţei, se gândi Achamian.

Silindu-se să înfrunte ziua ce începea, îşi unse părul cu ulei şi îşi spălă petele de noroi de pe tivul brodat cu alb al tunicii albastre. Stând la fereastră, îşi linişti stomacul cu brânză şi pâine veche în timp ce privea lumina soarelui arzând ceaţa de pe spinarea neagră a râului Sayut. Apoi pregăti Cânturile de Chemare şi îşi informă superiorii din Atyersus, citadela Şcolii Mandatului, despre tot ce îi spusese Geshrunni cu o noapte înainte.

Nu fu surprins de relativa lor lipsă de interes. La urma urmei, războiul secret dintre Turnurile Stacojii şi Cishaurimi nu era războiul lor. Dar faptul că fu chemat înapoi acasă fu o surpriză. Când întrebă de ce, i se răspunse doar că avea legătură cu cele

O Mie de Temple – o altă facţiune, un alt război care nu era al lor.

Încă o altă misiune fără sens, se gândi în timp ce-şi aduna puţinele lucruri care îi aparţineau.

Cum să nu fie cinic?

În Cele Trei Mări, toate Marile Facţiuni se luptau cu duşmani tangibili pentru scopuri tangibile, în timp ce Mandatul se lupta cu un duşman pe care nu-l putea vedea nimeni pentru un scop în care nimeni nu credea. Asta îi făcea pe Învăţaţii Mandatului proscrişi, nu numai pentru că erau vrăjitori, ci şi pentru că erau consideraţi smintiţi. Bineînţeles, potentaţii Celor Trei Mări, şi ketyaii şi norsiraii, ştiau de Sfat şi de ameninţarea celui de-al Doilea Apocalips – nici nu se putea altfel, după cicăleala de secole a trimişilor Mandatului – dar nu credeau.

După secole de hărţuială cu Mandatul, Sfatul dispăruse pur şi simplu. Se făcuse nevăzut. Nimeni nu ştia de ce sau cum, deşi existaseră nesfârşite speculaţii. Fuseseră distruşi de forţe necunoscute? Se anihilaseră din interior? Sau pur şi simplu găsiseră un mod de a se feri de ochii Mandatului? Trecuseră trei secole de când Mandatul întâlnise ultima dată Sfatul. De trei secole duceau un război din care lipsea duşmanul.

Învăţaţii Mandatului traversau Cele Trei Mări, vânând un adversar pe care nu-l puteau găsi şi în care nimeni nu credea. Oricât de mult erau invidiaţi pentru deţinerea Gnozei, vrăjitoria Străvechiului Nord, erau obiect de batjocură, şarlatanul de la curtea oricărei Mari Facţiuni. Şi totuşi, noapte de noapte, Seswatha se întorcea la ei. Se deşteptau dimineaţa din groază şi se gândeau *„Sfatul este printre noi”.*

Achamian se întreba dacă existase vreo vreme în care să nu simtă această groază în sinea lui. Acel gol ameţitor din coşul pieptului, de parcă nenorocirea atârna de ceva de care uitase. Venea asemeni unei şoapte fără răsuflare.

„Trebuie să faci ceva”… Dar nimeni din Mandat nu ştia ce era de făcut şi până nu aveau să afle, toate faptele lor aveau să fie la fel de deşarte ca o pantomimă.

Erau trimişi la Carythusal pentru a ademeni sclavi importanţi, cum era Geshrunni. Sau la cele O Mie de Temple, pentru a face cine ştie ce.

Cele O Mie de Temple. Ce treabă putea avea Mandatul cu cele O Mie de Temple? Orice-ar fi fost, merita abandonarea lui

Geshrunni – primul informator veritabil din Turnurile Stacojii de generaţii întregi. Cu cât se gândea mai mult la situaţie, cu atât i se părea mai extraordinară lui Achamian.

Poate că această misiune va fi diferită.

Se nelinişti dintr-o dată la gândul lui Geshrunni. Oricât de mercenar ar fi fost el, riscase mult mai mult decât viaţa pentru a oferi Mandatului un mare secret. Mai mult, şi inteligent şi plin de ură – un informator ideal. Nu se făcea să-l piardă.

După ce-şi despachetă cerneala şi pergamentul, Achamian se aplecă peste masă şi scrijeli un scurt mesaj:

Trebuie să plec. Dar ţine minte că favorurile nu îţi vor fi uitate şi că ai găsit prieteni care îţi împărtăşesc scopurile. Nu vorbi cu nimeni şi să ne vedem cu bine. A.

Achamian plăti pentru odaie proprietarului muşcat de vărsat, apoi o luă pe dibuite pe străzi. Îl găsi pe Chiki, orfanul pe care îl plătea ca sa se ocupe de comisioane, adormit într-o alee din apropiere. Băiatul era ghemuit într-un sac de cânepă dinapoia unei grămezi zumzăitoare de resturi de peşte. Cu excepţia semnului din naştere în formă de rodie care îi păta fata, era un băiat frumos, cu pielea măslinie fină ca a unui delfin în ciuda murdăriei şi cu trăsături la fel de fine ca cele ale unei fiice de mare demnitar. Achamian se cutremură gândindu-se cum îşi câştiga băiatul existenţa în afara acestor mărunte învoieli. Cu o săptămână mai devreme, Achamian fusese acostat de un beţiv, cu vopseaua de aristocrat pe jumătate ştearsă de pe faţă, trăgându-se de vintre şi întrebându-l dacă i-a văzut dulcea lui „Rodie”.

Achamian trezi copilul adormit cu vârful papucului său de negustor. Băiatul sări imediat în picioare.

— Ţii minte ce te-am învăţat, Chiki?

Băiatul se zgâi la el cu falsa atenţie a celor abia treziţi din somn.

— Da, stăpâne. Sunt alergătorul tău.

— Şi ce fac alergătorii?

— Duc mesaje, stăpâne. Mesaje secrete.

— Bine, spuse Achamian, întinzând băiatului pergamentul împăturit. Am nevoie să duci asta unui bărbat pe nume Geshrunni. Ţine minte: *Geshrunni.* N-ai cum să-l ratezi. E un căpitan al javrehilor şi merge des la Sfânta Lepră. Ştii unde e Sfânta Lepră?

— Da, stăpâne.
Achamian pescui un ensolarii de argint din pungă şi nu se putu abţine să nu surâdă când văzu expresia uluită de pe faţa băiatului. Chiki smulse moneda din palma lui ca dintr-o capcană. Dintr-un motiv sau altul, atingerea mâinii lui micuţe îl emoţionă pe vrăjitor până la melancolie.

Capitolul II

Atyersus

Vă scriu pentru a vă informa că, în cursul ultimei audienţe, împăratul Nansurului, cu totul neprovocat, m-a numit „smintit" în public. Fără îndoială că nu sunteţi deloc mişcaţi de aceasta. A devenit ceva obişnuit. Sfatul ne este mai ascuns ca niciodată. Auzim de ei doar din secretele altora. Îi zărim doar prin ochii celor care le neagă însăşi existenţa. De ce să nu fim numiţi „smintiţi"? Cu cât Sfatul se tăinuieşte mai adânc în sânul Marilor Facţiuni, cu atât mai nebuneşti sună declamaţiile noastre. Suntem, aşa cum ar spune blestemaţii de nansuri, „vânători în desiş" – cei care prin însuşi actul vânătorii nimicesc orice speranţă de a-şi doborî prada.

— ÎNVĂŢAT ANONIM AL MANDATULUI, SCRISOARE CĂTRE ATYERSUS

Iarnă târzie, 4110 Anul-Colţului, Atyersus

Chemat înapoi acasă, se gândi Achamian, rănit de ironia cuvântului „acasă". Îi veneau în minte prea puţine locuri din lume – Golgotterah, cu siguranţă, Turnurile Stacojii, poate – mai lipsite de inimă decât Atyersus.
Mărunt şi singur în mijlocul sălii de audienţe, Achamian se luptă să-şi păstreze calmul. Membrii Cvorumului, consiliul conducător al Şcolii Mandatului, stăteau în grupuri mici, împrăştiaţi în umbră, cercetându-l din priviri. Ştia că vedeau un bărbat îndesat, într-o haină simplă, brună, de călătorie, cu barba tăiată drept brăzdată de dungi argintii. Avea aerul hotărât al cuiva care petrecuse ani întregi pe drumuri: spatele lat, pielea tăbăcită, bronzată a unui lucrător din castele de jos. Nu arăta deloc a vrăjitor, dar, ca spion, nici nu trebuia.
Enervat de privirile lor examinatoare, Achamian îşi reprimă

impulsul de a-i întreba dacă nu vor, ca orice stăpâni de sclavi meticuloşi, să-l caute la dinţi.

În sfârşit acasă.

Citadela Şcolii Mandatului îi era cămin, îi va fi mereu cămin, dar locul acela îl copleşea în moduri inexplicabile. Era mai mult decât arhitectura lui apăsătoare: Atyersus fusese construit în maniera Străvechiului Nord, ai cărui arhitecţi nu avuseseră habar de arce şi domuri. Galeriile interioare erau păduri de coloane groase, tavanele erau ascunse de baldachine de întuneric şi fum. Reliefuri stilizate îmbrăcau fiecare coloană, înzestrând strălucitoarele vase de cărbuni cu prea multe detalii, sau cel puţin aşa i se părea lui Achamian. Cu fiecare pâlpâire, însuşi pământul părea să se deplaseze.

În cele din urmă, cineva din Cvorum i se adresă:

— Cele O Mie de Temple nu mai pot fi ignorate, Achamian, cel puţin de când Maithanet ăsta a ajuns pe Scaun şi s-a declarat Shriah.

Inevitabil, Nautzera fusese cel care spărsese tăcerea. Ultimul om pe care Achamian voia să-l audă vorbea mereu primul.

— N-am auzit decât zvonuri, răspunse el pe un ton măsurat – tonul care trebuia luat când ţi se adresa Nautzera.

— Crede-mă, spuse acru Nautzera, zvonurile nu sunt nici pe departe pe măsura omului.

— Dar câtă vreme poate supravieţui?

O întrebare naturală. Mulţi Shriahi trăseseră de cârma celor O Mie de Temple, doar pentru a descoperi că, la fel ca orice corabie imensă, refuzau să se întoarcă.

— Oh, supravieţuieşte, spuse Nautzera. Înfloreşte, de fapt. *Toate* Cultele au venit la el în Sumna. *Toate* i-au sărutat genunchiul. Şi fără niciun fel de manevre politice necesare acestui tranzit de putere. Fără boicoturi mărunte. Nici măcar o singură abţinere.

Făcu o pauză pentru a-i da timp lui Achamian să înţeleagă semnificaţia acestui lucru.

— A stârnit ceva – vrăjitorul bătrân şi înalt îşi strânse buzele, parcă punând lesă pe următorul cuvânt ca pe un câine periculos – ceva *neobişnuit.* Şi nu doar în cele O Mie de Temple.

— Dar cu siguranţă că am mai întâlnit şi alţii de felul lui, se aventură Achamian. Fanatici care flutură mântuirea cu o mână ca să distragă atenţia de la biciul din cealaltă. Mai devreme sau

mai târziu toată lumea vede biciul.

— Nu. Nu am mai întâlnit alţii de „felul” lui până acum. Niciunul nu s-a mişcat atât de repede sau cu atâta viclenie. Maithanet nu e un simplu entuziast. În primele trei săptămâni ale stăpânirii sale două comploturi de a-l otrăvi au fost date în vileag – şi aici e chestiunea – *de către Maithanet însuşi.* Nu mai puţin de şapte agenţi de-ai Împăratului au fost demascaţi şi executaţi în Sumna. Acest om este mai mult decât perspicace. Mult mai mult.

Achamian încuviinţă din cap şi îngustă ochii. Acum înţelegea urgenţa cu care fusese chemat. Cei puternici detestau schimbarea mai mult decât orice altceva. Marile Facţiuni pregătiseră un loc pentru cele O Mie de Temple şi pentru Shriahul lor. Dar acest Maithanet se pişase în whisky, după cum ar zice nronii. Ceea ce era mai neliniştitor era că o făcuse într-un mod inteligent.

— Se pregăteşte un *Război Sfânt*, Achamian.

Uluit, Achamian căută confirmare la siluetele întunecate ale celorlalţi membri ai Cvorumului.

— Glumeşti, fără îndoială.

Nautzera ieşi cu paşi mari din umbre, oprindu-se doar când fu destul de aproape pentru a se înălţa deasupra lui. Achamian se împotrivi impulsului de a face un pas în spate. Prezenţa străvechiului vrăjitor fusese mereu deconcertantă: intimidantă din cauza înălţimii şi totuşi jalnică din cauza vârstei. Pielea lui părea să insulte mătăsurile care îl îmbrăcau.

— Te asigur că nu e o glumă.

— Atunci, împotriva cui? A fanimilor?

De-a lungul istoriei, Cele Trei Mări mai avuseseră parte doar de două Războaie Sfinte, amândouă duse între Şcoli, şi nu cu păgânii. Ultimul, aşa-numitul Război Scolastic, fusese dezastruos pentru ambele tabere. Însuşi Atyersus fusese asediat timp de şapte ani.

— Nu ştim. Până acum Maithanet nu a catadicsit să spună nimănui împotriva cui. După cum am zis, este un om diabolic de viclean.

— Deci vă temeţi de un alt Război Scolastic.

Lui Achamian abia de-i venea sa creadă că poartă o asemenea conversaţie. Ştia că posibilitatea unui alt Război Scolastic ar fi *trebuit* să-l îngrozească, dar în schimb inima îi

pulsa de bucurie. Se ajunsese la asta? Era atât de sătul de misiunea deşartă a Mandatului încât acum întâmpina planurile de război împotriva inrithilor ca pe un soi de uşurare sucită?

— Exact de asta ne temem. Încă o dată Preoţii cultici ne condamnă pe faţă, ne numesc necuraţi.

Necuraţi. *Cronicile Colţului*, considerate de cele O Mie de Temple drept cuvântul lui Dumnezeu însuşi, îi numiseră astfel pe cei Puţini cu educaţia şi capacitatea înnăscută de a folosi vrăjitoria. „Tăiaţi-le limbile lor”, spuneau cuvintele sfinte, „căci blasfemie mai cumplită ca a lor nu se află…”. Tatăl lui Achamian – care, ca mulţi alţi nroni, dispreţuia opresiunea Atyersusului asupra Nronului – băgase această convingere în el cu bătaia. Credinţa poate muri, dar simţămintele ei rămân pe vecie.

— Dar n-am auzit nimic de acestea.

Bătrânul se aplecă înainte. Barba lui vopsită era tăiată drept ca a lui Achamian, dar era meticulos împletită după moda Ketyaiului de Răsărit. Achamian fu lovit de nepotrivirea dintre faţa bătrână şi barba neagră.

— Dar nici nu aveai cum, nu-i aşa, Achamian? Ai fost în Ainonul de Sus. Ce preot ar condamna vrăjitoria într-o naţiune condusă de Turnurile Stacojii, hmm?

Achamian se uită chiorâş la bătrânul vrăjitor.

— Dar era de aşteptat, nu?

Dintr-o dată întreaga idee i se păru ridicolă. *Asemenea lucruri li se întâmplă altora, altă dată.*

— Spui că acest Maithanet e viclean. Ce altă metodă mai bună de a-şi asigura puterea decât incitarea la ură împotriva celor condamnaţi de Colţ?

— Ai dreptate, bineînţeles.

Nautzera avea cel mai enervant mod de a-şi însuşi obiecţiile altora.

— Dar există un motiv mult mai îngrijorător de a crede că va declara război împotriva noastră şi nu a fanimilor…

— Şi care e acel motiv?

— Pentru că, Achamian, răspunse o altă voce decât a lui Nautzera, nu există nicio posibilitate de *a câştiga* un război împotriva fanimilor.

Achamian cercetă cu privirea întunericul dintre coloane. Era Simas, cu un zâmbet ironic care-i despica barba albă ca neaua. Purta o haină cenuşie peste roba de mătase albastră. Era apă în

contrast cu focul lui Nautzera chiar şi în felul cum arăta.

— Cum ai călătorit? Întrebă Simas.

— Visele au fost deosebit de rele, răspunse Achamian, întrucâtva uimit de trecerea de la speculaţii dure la amabilităţi uşoare.

Simas îi fusese învăţător în ceea ce acum i se părea o altă viaţă, cel care îngropase inocenţa unui fiu de pescar nroni în revelaţiile nebuneşti ale Mandatului. Nu mai vorbiseră direct de ani de zile – Achamian fusese plecat peste graniţă multă vreme – dar naturaleţea, abilitatea de a vorbi fără ocolişurile jnanului era aceeaşi.

— Ce vrei să spui, Simas? De ce să nu poată fi câştigat un război împotriva fanimilor?

— Din cauza Cishaurimilor.

Din nou Cishaurimii.

— Mă tem că nu te înţeleg, bătrâne învăţător. Cu siguranţă că inrithilor le-ar fi mai *uşor* să se ducă un război împotriva Kianului, o naţie cu o singură Şcoală, dacă Cishaurimii pot fi numiţi astfel, decât împotriva tuturor Şcolilor.

Simas încuviinţă din cap.

— La o primă privire, poate. Dar gândeşte-te, Achamian. Estimăm că cele O Mie de Temple singure au între patru şi cinci mii de Choree, ceea ce înseamnă că pot trimite în luptă cel puţin tot atâţia oameni imuni la orice fel de vrăjitorii pe care le-am putea noi aduna. Adaugă-i la asta pe toţi lorzii inrithi care de asemenea au Jucărele şi Maithanet ar putea aduna o armată de aproximativ zece mii de oameni care ar fi imunizaţi în toate felurile în ceea ce ne priveşte.

În Cele Trei Mări, Choreea era o variabilă crucială în aritmetica războiului. În multe feluri, cei Puţini erau ca nişte Zei în comparaţie cu masele. Doar Choreea împiedica o dominaţie totală a Şcolilor asupra Celor Trei Mări.

— Cu siguranţă, răspunse Achamian, dar Maithanet ar putea la fel de bine să trimită acei oameni împotriva Cishaurimilor. Oricât de diferiţi ar fi ei, măcar sunt vulnerabili la aceleaşi lucruri ca şi noi.

— Chiar ar putea?

— De ce nu?

— Pentru că între acei oameni şi Cishaurimi ar sta toate ostile Kianului. Cishaurimii nu sunt o Şcoală, vechi prieten. Nu sunt

separaţi, ca noi, de credinţa şi poporul naţiunii lor. În timp ce Războiul Sfânt s-ar lupta să-i biruiască pe mai marii Kianului, Cishaurimii ar ploua foc peste ei.

Simas îşi coborî bărbia, parcă încercând să-şi împungă sternul cu barba.

— Înţelegi?

Achamian înţelegea. Visase asemenea lupte înainte – Vadurile de la Tywanrae, unde oştirile străvechii Akksersia arseseră în focurile Sfatului. La simplul gând al acestei tragice bătălii, dinaintea ochilor îi săgetau imagini, siluete vagi de bărbaţi zbătându-se sălbatic în ape, mistuiţi de focuri înalte… Câţi pieriseră oare la vaduri?

— Ca la Tywanrae, şopti Achamian.

— Ca la Tywanrae, răspunse Simas, cu o voce solemnă şi în acelaşi timp blândă.

Cu toţii împărtăşeau acest coşmar. Cei din Şcoala Mandatului împărtăşeau toate coşmarurile.

În timpul acestui schimb de replici, Nautzera îi privise cu ochii mijiţi. Judecata lui era palpabilă, ca a unui Profet al Colţului – doar că unde profeţii vedeau păcătoşi, Nautzera vedea nerozi.

— Şi, după cum ziceam, remarcă bătrânul, acest Maithanet e perspicace, e un om raţional. Cu siguranţă că îşi dă seama ca nu poate câştiga un Război Sfânt împotriva fanimilor.

Achamian îl fixă pe vrăjitor cu o privire goală. Bucuria de mai devreme dispăruse, înlocuită de o frică rece şi umedă. Un alt Război Scolastic… Amintirea celor întâmplate la Tywanrae îi arătase dimensiunile terifiante ale unei asemenea perspective.

— De asta am fost chemat din Ainonul de Sus? Ca să mă pregătesc pentru Războiul Sfânt al acestui nou Shriah?

— Nu, răspunse hotărât Nautzera. Ţi-am spus doar motivele pentru care ne *temem* că Maithanet ar putea declara Război Sfânt împotriva noastră. De fapt, nu ştim ce plănuieşte.

— Într-adevăr, adăugă Simas. Dintre Şcoli şi fanimi, fanimii sunt fără îndoială cea mai mare ameninţare pentru cele O Mie de Temple. Shimeh este sub stăpânirea păgânilor de secole şi Imperiul e doar o umbră anemică a ceea ce a fost cândva, în timp ce Kianul a devenit cea mai mare putere din Cele Trei Mări. Nu. Ar fi mult mai raţional ca Shriahul să-i declare pe fanimi ţinta Războiului său Sfânt…

— Dar, interveni Nautzera, ştim cu toţii ca raţiunea şi credinţa

nu merg împreună. Diferenţa dintre raţional şi iraţional nu înseamnă mare lucru când vine vorba de cele O Mie de Temple.

— Mă trimiteţi la Sumna, spuse Achamian. Să aflu adevăratele intenţii ale lui Maithanet.

Un zâmbet răutăcios încreţi barba vopsită a lui Nautzera.

— Da.

— Dar ce aş putea eu să obţin? Au trecut ani de când am fost ultima dată în Sumna. Nu mai am legături acolo.

Aceasta era adevărat sau nu, în funcţie de ce definiţie primea cuvântul „legături”. Exista o femeie pe care o cunoscuse în Sumna – Esmenet. Dar asta se întâmplase cum mult timp în urmă.

Şi mai era… Achamian fu ţintuit de acest gând. Oare ştiau?

— Dar nu-i adevărat, răspunse Nautzera. De fapt, *Simas* ne-a informat de acel elev de-al tău care – făcu o pauză, parcă pentru a căuta un termen care să trateze o problemă prea respingătoare pentru o conversaţie politicoasă – care a dezertat.

Simas? Îşi privi fostul dascăl. *De ce le-ai spune?*

Achamian vorbi cu precauţie.

— Te referi la Inrau.

— Da, răspunse Nautzera. Iar acest Inrau a devenit, sau aşa mi s-a spus – din nou o privire chiorâşă spre Simas – un *Preot* Shrial.

Tonul lui mustea a cenzură. *Elevul tău, Achamian. Trădarea ta.*

— Eşti prea aspru, ca întotdeauna, Nautzera. Inrau era blestemat: născut cu înclinaţiile unui dintre cei Puţini şi totuşi cu înclinaţiile unui preot. Căile noastre l-ar fi ucis.

— Ah, da… *înclinaţiile*, replică chipul bătrân. Dar spune-ne, dacă poţi, aşteptările tale în privinţa acestui fost elev. A trecut hotarele sau poate fi recuperat de Mandat?

— Ne poate fi spion? Asta întrebi?

Inrau spion? Evident, Simas îi complicase trădarea nespunându-le nimic despre Inrau.

— Credeam că e evident, spuse Nautzera.

Achamian tăcu, privi la Simas, a cărui faţă era descurajator de serioasă.

— Răspunde-i, Akka, spuse fostul său dascăl.

— Nu, răspunse Achamian, întorcându-se iar spre Nautzera.

Brusc, inima îi păru ca o piatră în piept.

— Nu. Inrau s-a născut de partea cealaltă a hotarelor. Nu se va întoarce.

Amuzament rece – atât de amar pe un chip atât de bătrân.

— Ah, Achamian, dar se va întoarce.

Achamian ştia ce anume cereau: vrăjitoriile şi trădarea pe care acestea o vor antrena. Fusese apropiat de Inrau, promisese că-l va proteja. Fuseseră… apropiaţi.

— Nu, replică. Refuz. Inrau are un spirit plăpând. Nu are zelul necesar pentru ceea ce-i cereţi. Avem nevoie de altcineva.

— Nu mai e nimeni altcineva.

— Chiar şi aşa, răspunse, abia începând să înţeleagă consecinţele grabei sale. Refuz.

— Refuzi? Scuipă Nautzera. Pentru că preotul ăsta e un nevolnic? Achamian, trebuie să sugrumi mama în…

— Achamian se comportă astfel din loialitate, Nautzera, îl întrerupse Simas. Nu confunda una cu alta.

— Loialitate? Se răsti Nautzera. Dar asta e chiar *miezul* problemei, Simas! Ce împărtăşim noi e de neînţeles pentru alţii. Ca unul strigăm în somn. Cu o asemenea legătură – ca un viciu! — Cum ar putea loialitatea să fie altceva decât răzvrătire?

— Răzvrătire? Strigă Achamian, ştiind că trebuie să procedeze cu grijă.

Asemenea cuvinte erau ca butoaiele de vin: dacă nu erau înfrânate, lucrurile aveau tendinţa să degenereze.

— Mă înţelegeţi greşit – amândoi. Refuz din loialitate pentru Mandat. Inrau e prea firav. Riscăm să alienăm cele O Mie de…

— Ce minciună străvezie, mârâi Nautzera.

Apoi râse, parcă Dându-şi seama că trebuia să se fi aşteptat la această impertinenţă.

— Şcolile *spionează*, Achamian. Suntem alienaţi *în avans.* Dar ştiai deja asta.

Bătrânul vrăjitor îi întoarse spatele şi-şi încălzi degetele deasupra unui vas de cărbuni din apropiere. Lumina portocalie îi broda silueta înaltă, schiţându-i contururile înguste pe lucrările colosale din piatră.

— Spune-mi, Achamian, dacă acest Maithanet şi ameninţarea unui Război Sfânt sunt lucrătura – să o zicem temperat – evazivului nostru adversar, n-ar merita să punem în joc viaţa delicată a lui Inrau sau chiar buna reputaţie a Mandatului?

— *Dacă*, Nautzera, răspunse el nehotărât, atunci cu siguranţă

ar merita.

— Ah, da. Am uitat că te numeri printre sceptici. Ce ziceai? Că vânăm *fantome.*

Ţinu cuvântul pe limbă de parcă era o îmbucătură de mâncare dubioasă.

— Atunci bănuiesc că *posibilitatea* ca noi să fim martorii primelor semne ale întoarcerii Non-Zeului este mai slabă decât o *realitate*, viaţa unui dezertor – că a juca Apocalipsa la zaruri merită pulsul unui nevolnic.

Da, asta era exact ceea ce simţea. Dar cum să recunoască aşa ceva?

— Sunt pregătit să fiu sancţionat, încercă să spună pe un ton egal.

Dar vocea sa! Ursuză. Rănită.

— Eu nu sunt plăpând.

Nautzera îi studie chipul.

— Scepticii, pufni el. Cu toţii faceţi aceeaşi greşeală. Ne confundaţi cu celelalte Şcoli. Dar ne luăm noi la întrecere pentru putere? Alergăm noi prin palate, punând Paveze şi amuşinând vrăjitoria ca nişte câini? Scâncim noi în urechi de Împăraţi sau Regi? În lipsa Sfatului, ne iei faptele drept ale celor care nu au alt scop decât puterea şi recompensele ei copilăreşti. Ne iei drept târfe.

Era posibil oare? Nu. Se gândise la asta de multe ori. Spre deosebire ceilalţi, cei ca Nautzera, el putea distinge epoca sa de cea pe care o visa noapte de noapte. Vedea diferenţa. Mandatul nu era nici pe departe suspendat între epoci – era suspendat între vise şi viaţa reală. Când scepticii, cei care credeau că Sfatul abandonase Cele Trei Mări, se gândeau la Mandat, nu vedeau o Şcoală compromisă de ambiţii lumeşti, ci exact opusul: o şcoală care nu fiinţa deloc în lumea asta. Scopul „mandatului”, care era mandatul istoriei până la urmă, nu era să poarte un război mort sau să sanctifice un vrăjitor mort de multă vreme înnebunit de ororile războiului, ci *să înveţe* – să trăiască *din* trecut, nu în el.

— Vrei să discuţi filosofie cu mine, deci, Nautzera? Întrebă el, înfruntând privirea feroce a bărbatului. Înainte erai prea aspru, acum eşti doar prea prost.

Nautzera clipi uimit.

Simas interveni iute.

— Îţi înţeleg împotrivirea, vechi prieten. Şi eu am îndoielile mele – după cum ştii.

Aruncă o privire ascuţită lui Nautzera, care continua să-l fixeze cu neîncredere pe Achamian.

— Există *putere* în scepticism, continuă Simas. Cei care cred fără să gândească în vremuri primejdioase sunt primii care mor. Dar acestea *sunt* vremuri primejdioase, Achamian. Mult mai mult decât au fost de mulţi, mulţi ani. Poate destul de primejdioase pentru a-ţi trata cu scepticism propriul scepticism, hmm?

Achamian se întoarse spre el, atras de ceva din tonul lui.

Privirea lui Simas şovăi. Un mic conflict îi întunecă faţa. Continuă.

— Ai observat cât de intense au devenit visele. O văd în ochii tăi. Cu toţii avem ochii puţin sălbatici în ultima vreme… Ceva…

Se opri cu privirea nefocalizată, de parcă îşi număra bătăile inimii. Achamian simţea cum i se ridică părul de pe ceafă. Nu-l mai văzuse astfel pe Simas. Ezitant. Înfricoşat chiar.

— Întreabă-te, Achamian, spuse într-un târziu, dacă adversarul nostru, Sfatul, ar fi să obţină puterea în Cele Trei Mări, ce alt mijloc ar fi mai eficient decât *cele O Mie de Temple*? Unde s-ar putea ascunde mai bine şi în acelaşi timp ar mânui o putere incredibilă? Şi ce mod mai bun ar avea de a distruge Mandatul, ultima amintire a Apocalipsului, decât de a declara un Război Sfânt împotriva celor Puţini? Imaginează-ţi Oamenii luptând împotriva Non-Zeului fără îndrumarea şi protecţia noastră.

Fără Seswatha.

Achamian îl fixă o clipă lungă pe fostul său dascăl. Îndoiala sa trebuie să fi fost destul de limpede pentru a fi văzută de toţi. Cu toate acestea, imagini din Vise îi veniră în minte – mici picuri de oroare. Închiderea lui Seswatha la Dagliash. Crucificarea. Licărirea soarelui pe cuiele de bronz din antebraţele lui. Buzele lui Mekeritrig recitând Cânturile Agoniei, ţipetele lui… Ale lui? Dar tocmai asta era: aceste amintiri *nu erau* ale lui! Aparţineau altuia, lui Seswatha, peste a cărui suferinţă trebuiau să treacă dacă voiau să aibă vreo speranţă de a merge mai departe.

Şi totuşi Simas îl privea atât de ciudat, cu ochii intrigaţi de propria lor nehotărâre. Ceva *se schimbase.* Visele deveniseră mai intense. Necruţătoare. Atât de mult încât orice slăbire a

concentrării făcea ca prezentul să fie măturat în traume ale trecutului, uneori suficient de oribile pentru a face mâinile să tremure şi buzele să formeze strigăte mute. *Posibilitatea* ca asemenea groază să revină. Merita sacrificarea lui Inrau, iubirea lui? A băiatului care îi uşurase inima ostenită. Care îl învăţase să guste aerul pe care îl respira… Blestem. Mandatul era un blestem! Rupt de Dumnezeu. Rupt până şi de prezent. Doar frica aceea care înşfăca şi sugruma la gândul că viitorul ar putea semăna trecutului.

— Simas… începu, dar se poticni.

Voia să cedeze, dar simplul fapt că Nautzera se afla în preajmă îl reducea la tăcere. *Atât de meschin am devenit?*

Erau vremuri agitate, fără îndoială. Un nou Shriah, inrithii înfierbântaţi de credinţa reînnoită, posibilitatea ca Războaiele Scolastice să fie reînviate, subita violenţă a Viselor…

Acestea sunt vremurile în care trăiesc. Toate acestea se întâmplă acum.

Părea imposibil.

— Ne înţelegi imperativele la fel de bine ca oricare dintre noi, spuse Simas liniştit. Şi mizele. Inrau a fost cu noi scurtă vreme. Ar putea să fie făcut să înţeleagă – *fără* Cânturi, poate.

— În plus, adăuga Nautzera, dacă refuzi să te duci, nu faci decât să ne obligi să trimitem pe altcineva – cum sa zic? — Mai puţin sentimental.

Achamian stătea singur pe parapet. Chiar şi aici, în turnurile care dominau strâmtorile, se simţea apăsat de arhitectura Atyersusului, micşorat de zidurile ciclopice. Marea oferea prea puţină compensaţie.

Lucrurile se întâmplaseră atât de repede, de parcă fusese înşfăcat de mâini gigantice, răsucit între palme şi apoi aruncat într-o altă direcţie. Alta, dar mereu aceeaşi. Drusas Achamian bătuse multe drumuri de-a lungul şi de-a latul Celor Trei Mări, aruncase multe sandale şi nu zărise nici măcar o dată ceea ce vâna. Absenţă – mereu aceeaşi absenţă.

Întrevederea continuase. Părea obligatoriu ca orice audienţă la Cvorum să fie prelungită, îngreunată de ritualuri şi de seriozitate insuportabilă. Achamian presupuse că poate că o asemenea seriozitate era potrivită pentru Mandat, având în vedere natura războiului – dacă bâjbâitul prin întuneric putea fi

numit astfel.

Chiar şi după ce Achamian capitulase, acceptase să-l recruteze pe Inrau prin orice metode, Nautzera considerase necesar să-l pedepsească pentru împotrivirea sa.

— Cum ai putut uita, Achamian? Îl imploră bătrânul vrăjitor, cu o expresie în acelaşi timp acră şi rugătoare. Vechile Nume încă veghează din turnurile Golgotterahului – şi încotro crezi că-şi îndreaptă privirile? Spre Nord? Nordul e sălbăticie, Achamian. Sranci şi ruine. Nu. Privesc spre sud – spre noi! — Şi urzesc cu o răbdare care zădărniceşte intelectul. Doar Mandatul împărtăşeşte această răbdare. Doar Mandatul îşi aminteşte.

— Poate că Mandatul, răspunsese Achamian, îşi aminteşte prea mult.

Dar acum nu putea decât să gândească *Oare am uitat?*

Învăţaţii Mandatului nu puteau uita vreodată ceea ce se întâmplase – violenţa Viselor lui Seswatha nu permitea. Dar fie şi numai atât, civilizaţia Celor Trei Mări era insistentă. Cele O Mie de Temple, Turnurile Stacojii, toate Marile Facţiuni se războiau neîntrerupt de-a curmezişul Celor Trei Mări. În mijlocul unui asemenea labirint, importanţa trecutului putea fi uitată cu uşurinţă. Cu cât se adunau grijile prezentului, cu atât era mai greu de văzut felul în care trecutul prevestea viitorul.

Îl făcuse grija lui pentru Inrau, un elev care îi fusese ca un fiu, să uite asta?

Achamian înţelegea pe deplin geometria lumii lui Nautzera. Fusese cândva şi a lumii lui. Pentru Nautzera nu exista prezent, doar zgomotul unui trecut torturat şi ameninţarea unui viitor asemenea. Pentru Nautzera prezentul scăzuse până la dimensiunile unui punct, devenise reazemul precar unde istoria stătea în balanţă cu destinul. O simplă formalitate.

Şi de ce nu? Chinul Vechilor Războaie era dincolo de cuvinte. Aproape toate marile oraşe ale Străvechiului Nord căzuseră dinaintea Non-Zeului şi a Sfatului său. Marea Bibliotecă din Sauglish jefuită. Trysë, sfânta Mamă-a-Tuturor-Oraşelor, prădată de viaţă. Turnurile din Myclai dărâmate la pământ. Dagliash, Kelmeol… Naţiuni întregi trecute prin sabie.

Pentru Nautzera acest Maithanet era însemnat nu pentru că era Shriah, ci pentru că se putea să aparţină acestei lumi fără prezent, acestei lumi al cărei unic cadru de referinţă era tragedia trecută. Pentru că ar fi putut fi un autor al celui de-al

Doilea Apocalips.

Un Război Sfânt împotriva Şcolilor? Shriahul, un agent al Sfatului?

Cum să nu tremure la aceste gânduri?

Achamian se cutremură, în ciuda vântului cald. Sub el, marea urca prin strâmtori. Valuri întunecate se luptau unele cu altele, se izbeau cu o forţă nepământeană, de parcă Zeii înşişi se înfruntau dedesubt.

Inrau... Pentru Achamian, gândul acestui nume însemna un moment trecător de linişte. Cunoscuse atât de puţină linişte în viaţă. Şi acum era nevoit să pună acea linişte în balanţă cu teroarea. Trebuia să-l sacrifice pe Inrau pentru a răspunde acestor întrebări.

Inrau fusese un adolescent zburdalnic când venise prima dată la Achamian, un băiat încă clipind în zorii bărbăţiei. Deşi nu avusese nimic ieşit din comun în înfăţişare sau inteligenţă. Achamian văzuse îndată ceva diferit la el – o amintire, poate, a primului discipol pe care îl iubise, Nersey Proyas. Dar acolo unde Proyas devenise mândru, îndopat de cunoştinţa că într-o zi va fi Rege, Inrau rămăsese… Inrau.

Profesorii găseau nenumărate motive egoiste de a-şi iubi studenţii. Mai mult decât orice, îi iubeau pentru că *ascultau.* Dar Achamian nu-l iubise pe Inrau ca elev. Îşi dăduse seama că Inrau era *bun*. Bun nu în sensul uzat al Mandatului, care făcea trafic de noroi ca toţi ceilalţi oameni. Nu. Bunătatea pe care o vedea în Inrau nu avea nimic de a face cu făcutul de fapte bune sau scopuri demne de laudă. Era ceva înnăscut. Inrau nu avea secrete, nu avea nicio nevoie sumbră de a tăinui defecte sau de a fi apreciat de ceilalţi. Era deschis în felul copiilor şi al nesăbuiţilor şi avea aceeaşi naivitate binecuvântată, o inocenţă cu gust de înţelepciune mai degrabă decât de ignoranţă.

Inocenţă. Dacă Achamian uitase ceva, acel ceva era inocenţa.

Cum să nu se îndrăgostească de un asemenea băiat? Îşi amintea că stătuse cu el în exact acest loc, privind lumina argintie a soarelui rostogolindu-se pe spinarea valurilor.

— Soarele! Strigase Inrau.

Iar când Achamian îl întrebase ce voia să spună, Inrau râse doar şi spuse:

— Nu vezi? Nu vezi soarele?

Şi Achamian văzu: linii de lumină lichidă, strălucind în

depărtarea tremurândă – o glorie inepuizabilă.

Frumuseţea. Ăsta era darul lui Inrau. Niciodată nu înceta să vadă frumuseţe şi din cauza asta întotdeauna înţelegea, vedea dincolo de aparenţe şi ierta multe cusururi care îi pătau pe alţii. La Inrau iertarea *preceda* mai degrabă decât urma greşelii. *Fă ce pofteşti,* spuneau ochii lui, *căci eşti deja iertat.*

Decizia lui Inrau de a abandona Mandatul în favoarea celor O Mie de Temple îl mâhnise şi în acelaşi timp îl uşurase pe Achamian. Îl mâhnise pentru că ştia că îl pierduse pe Inrau şi răgazul pe care i-l oferea compania sa. Dar fusese uşurat pentru că ştia că Mandatul i-ar fi şters inocenţa dacă băiatul ar fi rămas. Achamian nu putea uita vreodată noaptea în care atinsese pentru prima dată Inima lui Seswatha. Fiul de pescar murise în acea clipă, ochii îi fuseseră dublaţi şi însăşi lumea se transformase, devenind cavernoasă prin tragedia istoriei. Inrau avea să moară de asemenea. Atingerea Inimii lui Seswatha i-ar fi carbonizat-o pe a sa. Cum ar putea asemenea inocenţă, orice inocenţă, să supravieţuiască terorii Viselor lui Seswatha? Cum ar mai putea cineva găsi mângâiere în simpla lumină a soarelui, când ameninţarea Non-Zeului se întrevedea la toate orizonturile? Victimelor Apocalipsului le era interzisă frumuseţea.

Dar Mandatul nu tolera dezertorii. Gnoza era mult prea preţioasă pentru a fi încredinţată răzvrătiţilor. Aceasta fusese ameninţarea nerostită a lui Nautzera în timpul întâlnirii: *Băiatul e un dezertor, Achamian. Într-un fel sau altul, ar trebui să moară.* De câtă vreme ştia Cvorumul că povestea înecului lui Inrau era o minciună? Chiar de la început? Sau Simas chiar îl trădase?

Dintre nenumăratele fapte pe care Achamian le făcuse, asigurarea evadării lui Inrau era cea pe care o considera o realizare adevărată, unica faptă bună în şi de la sine, chiar dacă se lepădase de Şcoala sa pentru a o realiza. Achamian protejase inocenţa, îi permisese să fugă spre locuri mai sigure. Cum ar fi putut cineva condamna un asemenea lucru?

Dar fiecare faptă putea fi condamnată. La fel cum orice linie de sânge putea fi urmată până la un rege de multă vreme mort, aşa orice faptă putea fi urmărită până la un posibil dezastru. Era nevoie doar să urmăreşti bifurcaţiile destul de departe. Dacă o altă Şcoală ar pune mâna pe Inrau şi l-ar forţa să le divulge cele

câteva secrete pe care le cunoştea, atunci Gnoza ar fi fost în cele din urmă pierdută, iar Mandatul redus la anonimatul neputincios al Şcolilor Minore. Poate chiar distrus.

Făcuse ceea ce trebuia? Sau pur şi simplu făcuse un pariu? Merita pulsul unui om bun să joace Apocalipsa la zaruri? Nautzera susţinuse că nu, iar Achamian fusese de acord. Visele. Ceea ce se întâmplase nu trebuia să se întâmple din nou. Această lume nu trebuia să moară. O mie de inocenţi – o mie de mii! — Nu meritau posibilitatea unui Al Doilea Apocalips. Achamian fusese de acord cu Nautzera. Avea să-l trădeze pe Inrau din motivul pentru care inocenţii erau trădaţi mereu: frica.

Se sprijini de piatră şi privi în jos şi de-a curmezişul strâmtorii înspumate, luptându-se să-şi amintească cum arăta în acea zi însorită când era cu Inrau. Nu reuşi.

Maithanet şi un război sfânt. În curând Achamian avea să pornească spre Nansur, spre oraşul Sumna, cel mai sfânt dintre oraşe pentru inrithi, căminul celor O Mie de Temple şi al Colţului. Doar Shimeh, locul naşterii Celui din Urmă Profet, era la fel de sfânt.

Câţi ani trecuseră de când vizitase Sumna ultima dată? Cinci? Şapte? Se întrebă într-o doară dacă avea s-o găsească acolo pe Esmenet, dacă mai trăia sau nu. Ea reuşise întotdeauna să-i uşureze sufletul într-un fel sau altul. Şi avea să fie plăcut să-l revadă pe Inrau, în ciuda împrejurărilor. Cel puţin băiatul trebuia avertizat. *Au aflat, băiete drag. Te-am dezamăgit.*

Marea oferea atât de puţină mângâiere. Năpădit de o singurătate ştearsă, Achamian privi dincolo de strâmtoare în direcţia îndepărtatului Sumna. Tânjea să-i revadă pe aceşti doi oameni, unul pe care îl iubise doar pentru a-l pierde în favoarea celor O Mie de Temple, altul pe care crezuse că l-ar fi putut iubi…

De-ar fi fost un om, şi nu un vrăjitor şi un spion.

După ce privi silueta singuratică a lui Achamian şerpuind prin pădurile de cedru de sub Atyersus, Nautzera zăbovi pe parapete, savurând ciudatele fulgerări de lumină şi studiind norii de furtună care despicau cerul spre nord. În această perioadă a anului, călătoria lui Achamian avea să stea fără îndoială sub semnul unei vremi neîndurătoare. Nautzera ştia că avea să supravieţuiască drumului – prin Gnoză dacă trebuia – dar avea

să supravieţuiască furtunii mult mai mari care îl aştepta? Avea să-i supravieţuiască lui Maithanet?

Sarcina noastră este atât de mare, se gândi, *iar uneltele noastre atât de firave.*

Scuturându-se din reverie – un obicei prost, care nu făcea decât să se înrăutăţească cu vârsta – se grăbi spre galeriile mari, ignorând şi egalii şi subordonaţii pe lângă care trecea. După un timp ajunse în umbra de papirus a bibliotecii, cu oasele bătrâne îndurerate de efort. Aşa cum se aştepta, îl găsi pe Simas aplecat peste un manuscris străvechi. Lumina lămpilor lucea pe o linie subţire de cerneală vărsată, pe care Nautzera o luă pe moment drept sânge. Îl privi pe bărbatul uitat o vreme, tulburat de o pâlpâire de ciudă. De ce îl invidia atât de mult pe Simas? Pentru că vederea bărbatului nu slăbise încă, în timp ce Nautzera, ca atâţia alţii, trebuia să se bizuiască pe studenţii care le citeau?

— Lumina e mai bună în scriptoriu, spuse Nautzera, făcându-l pe bătrânul vrăjitor să tresară.

Faţa prietenoasă se ridică brusc, cercetă întunericul.

— Chiar e? Dar nu şi compania, îmi imaginez.

Întotdeauna câte o remarcă ironică. Până la urmă, Simas era un om previzibil. Sau şi asta era parte din înşelăciune, ca şi uşorul aer de blândeţe şovăitoare pe care îl folosea pentru a-şi dezarma studenţii?

— Ar fi trebuit să-i spunem, Simas.

Bătrânul se încruntă şi îşi scărpină absent barba.

— Ce să-i spunem? Că Maithanet a chemat deja credincioşii pentru a declara ţinta Războiului Sfânt? Că jumătate din misiunea sa e doar un pretext? Achamian va afla asta în curând.

— Nu.

Avuseseră nevoie de această omisiune, cel puţin, pentru a face perspectiva trădării elevului său mai acceptabilă pentru el.

Simas încuviinţă şi oftă adânc.

— Deci îţi faci griji din celălalt motiv. Dacă am învăţat ceva de la Sfat, bătrâne prieten, aceea este că *ignoranţa* e o unealtă puternică.

— La fel e şi *cunoaşterea.* Îi vom refuza uneltele de care are nevoie? Dacă e neatent? Oamenii tind să devină neatenţi în absenţa unei ameninţări reale.

Simas scutură din cap cu vigoare dispreţuitoare.

— Dar călătoreşte spre *Sumna*, Nautzera. Sau ai uitat? Va fi atent. Ce vrăjitor ar proceda altfel în bârlogul celor O Mie de Temple, hmm? Mai ales în vremuri ca acestea.

Nautzera strânse din buze şi rămase tăcut.

Simas se aplecă înapoi peste manuscris, parcă limpezindu-şi concentrarea. Îl studie pătrunzător pe Nautzera.

— Ai auzit noi rapoarte, spuse în cele din urmă. A mai murit cineva.

Simas posedase dintotdeauna capacitatea de a ghici cauzele multelor sale toane.

— Mai rău, spuse Nautzera. A dispărut. În dimineaţa asta, Parthelsus a raportat că informatorul lui principal de la curtea Tydonni a dispărut fără urmă. Agenţii noştri sunt vânaţi, Simas.

— Ei trebuie să fie.

Ei. Nautzera ridică din umeri.

— Sau Turnurile Stacojii. Sau chiar cele O Mie de Temple. Spionii Împăratului, dacă îţi aminteşti, au avut o soartă similară în Sumna... Oricum, lui Achamian trebuia să i se spună despre asta.

— Mereu atât de moral, Nautzera. Nu. Indiferent cine ne atacă, e prea fricos sau prea viclean pentru a o face în mod direct. În loc să lovească în vrăjitori, lovesc în informatori, ne atacă ochii şi urechile în Cele Trei Mări. Dintr-un motiv sau altul, speră să ne facă surzi şi orbi.

Deşi înţelegea implicaţiile îngrozitoare, Nautzera nu reuşea să vadă legătura.

— Şi?

— Şi Drusas Achamian mi-a fost elev mulţi ani. Îl cunosc. Se foloseşte de oameni, ca orice spion, dar nu i-a prins niciodată gustul – cum ar trebui să facă orice spion. Prin natura sa, este un om neobişnuit de... deschis. Slab.

Achamian *era* slab, sau asta fusese mereu impresia lui Nautzera, dar cum influenţa asta obligaţiile lor faţă de el?

— Sunt prea obosit pentru ghicitorile tale, Simas. Vorbeşte clar.

Ochii lui Simas fulgerară enervaţi.

— Ghicitori? Am crezut că vorbesc foarte clar.

În sfârşit îţi arăţi adevărata faţă, „bătrâne prieten”.

— Se rezumă la asta, continuă Simas. Achamian se *împrieteneşte* cu oamenii pe care îi foloseşte, Nautzera. Dacă ar

şti că oamenii lui de contact sunt vânaţi ar ezita. Şi poate chiar mai important de atât, dacă ar şti că Atyersus a fost *infiltrat*, ar putea să cenzureze informaţiile pe care ni le dă pentru a-şi proteja contactele. Aminteşte-ţi că *a minţit*, Nautzera, *a riscat însăşi Gnoza,* pentru a-l proteja pe trădătorul acela de elev al lui.

Nautzera îl gratifică pe bărbat cu un zâmbet arar văzut şi, deşi îl simţea pervers pe faţa sa, părea cu totul justificat.

— Sunt de acord. O asemenea faptă ar fi intolerabilă. Dar de multă vreme, Simas, succesul nostru a depins de autonomia pe care le-o acordăm agenţilor pe teren. Am avut mereu încredere că cei de la faţa locului vor lua cele mai bune decizii. Şi acum, la insistenţele tale, refuzăm unui frate de-al nostru cunoaşterea de care are nevoie. Cunoaştere care i-ar putea salva viaţa.

Simas se ridică brusc şi se îndreptă spre el în umbre. În ciuda staturii lui mici şi a minei de bunic, lui Nautzera i se făcu pielea de găină în timp ce acesta se apropia.

— Dar niciodată nu e chiar atât de simplu, nu-i aşa, bătrâne prieten? Aranjamentul de cunoaştere şi ignoranţă ne asigură deciziile. Ai încredere în mine când îţi spun că am nimerit proporţiile potrivite cu Achamian. M-am înşelat oare când ţi-am spus că dezertarea lui Inrau ne va fi folositoare într-o bună zi?

— Nu, recunoscu Nautzera, amintindu-şi certurile lor înfierbântate din urmă cu doi ani.

Îşi făcuse griji că Simas nu făcea decât să protejeze un elev iubit – atunci. Dar, dacă trecerea anilor îl învăţase ceva pe Nautzera despre Polchias Simas, aceea era că era pe cât de pătrunzător, pe atât de lipsit de inimă.

— Atunci ai încredere în mine şi acum, îl îndemnă Simas, punându-i prietenos o mână pătată de cerneală pe umăr. Vino, bătrâne prieten. Avem şi noi treburile noastre anevoioase.

Nautzera încuviinţă, mulţumit. Anevoioase treburi, într-adevăr. Oricine ar fi fost cei care le vânau informatorii o făceau cu o uşurinţă exasperantă, iar asta putea însemna un singur lucru: în ciuda faptului că retrăia chinul lui Seswatha noapte de noapte, un învăţat al Mandatului devenise trădător.

Capitolul III

Sumna

Dacă lumea e un joc ale cărui reguli sunt scrise de Dumnezeu, iar vrăjitorii sunt cei care trişează şi trişează, atunci cine a scris regulile vrăjitoriei?
— ZARATHINIUS, O APĂRARE A ARTELOR ARCANE

Primăvară timpurie, 4110 Anul-Colţului, pe drum spre Sumna

Pe Marea Meneanor fură loviţi de o furtună.

Achamian se trezi dintr-un alt vis, strângându-se în braţe. Străvechile războaie din somnul lui păreau împletite cu întunericul cabinei sale, cu podeaua în tangaj şi corul tunător al apelor. Zăcu ghemuit, tremurând în timp ce bâjbâia să despartă realitatea de vis. Chipuri bântuia întunericul, crispate de uimire şi groază. Siluete în armuri de bronz se luptau în depărtare. Zarea era mânjită de fum, şi, noduros ca nişte ramuri de fier, un dragon se înălţa. *Skafra...*

Un tunet.

Pe punte, loviţi de perdelele de ploaie, marinarii nroni se văitau, îl implorau pe Momas, Aspect al mării şi furtunii. Şi Zeu al zarurilor.

Negustorul nroni aruncă ancora în portul Sumna, străvechiul centru al credinţei inrithi. Sprijinit de o parâmă roasă, Achamian privea barca pilotului vâslind către ei printre valuri. Marele oraş era neclar în fundal, dar putea distinge structurile Hagernei, întinsul complex de temple, grânare şi barăci care forma centrul administrativ al celor O Mie de Temple. În centrul său se ridicau legendarele bastioane ale Junriümei, sfântul sanctuar al Coltului.

Simţi atracţia a ceea ce ar fi trebuit să fie grandoarea lor, dar păreau mute în depărtare, amorţite. Doar nişte piatră. Pentru inrithi era locul unde raiul sălăşluia pe pământ. Sumna, Hagerna şi Junriüma erau mult mai mult decât locuri pe hartă, erau înnodate de înseşi ţelurile istoriei. Erau balamalele destinului.

Dar pentru Achamian nu erau decât coji de piatră. Hagerna vorbea unor oameni care nu erau ca el, oameni care nu se puteau elibera de apăsarea vremurilor în care trăiau, presupuse. Oameni ca fostul lui elev, Inrau.

De câte ori Inrau discuta despre Hagerna, vorbea de parcă

Dumnezeu însuşi era la cârma cuvintelor sale. Achamian se simţea puţin îndepărtat, cum se întâmpla mereu când era confruntat cu entuziasmul excesiv al altuia. Exista o energie în tonul lui Inrau, o certitudine nebunească, care putea trece oraşe, chiar naţiuni întregi, prin sabie, de parcă dreapta lui încântare putea fi ataşata vreunei fapte smintite. Încă un motiv pentru care Maithanet trebuia să fie foarte de temut: a avea acest fel de energie era deja o boală, dar să fii purtător… Rămânea loc de gândire.

Maithanet era purtătorului unei ciume al cărei prim simptom era certitudinea. Cum de se putea pune egal între Dumnezeu şi absenţa ezitării era ceva ce Achamian nu putuse niciodată să înţeleagă. La urma urmei, nu era Dumnezeu misterul care îi apăsa pe toţi? Nu însemna şovăiala faptul de a sălăşlui în inima acestui mister?

Atunci poate că sunt unul dintre cei mai pioşi, se gândi zâmbind în sinea sa. Era un om generos cu linguşelile prefăcute. Prea multă visare.

— Maithanet, murmură în şoaptă, dar şi numele era gol.

Nu se lega de zvonurile grandioase care forfoteau în jurul lui şi nici nu se dovedea un motiv suficient pentru fărădelegile pe care urma să le comită.

Atras parcă de un simţ al obligaţiei doar pe jumătate înţeles faţă de unicul său pasager, căpitanul corabiei de negoţ se alătură tăcerii lui meditative, stând ceva mai aproape de el decât prevedea jnanul – o greşeală obişnuită printre castele de jos. Era un bărbat solid, alcătuit parcă din acelaşi lemn ca şi corabia. Sare şi soare pe antebraţe, apă de mare în părul şi în barba sa lăţoasă.

— Acest oraş, spuse în cele din urmă, nu e un loc tare potrivit pentru cineva ca tine.

Cineva ca mine… Un vrăjitor într-un oraş sfânt. Nu exista nicio urmă de acuzaţie în tonul bărbatului. Nronii se obişnuiseră cu darurile şi cu cerinţele Mandatului. Dar continuau să fie inrithii, credincioşi. Soluţia lor la această contradicţie era să afişeze o expresie oarecum goală. Niciodată nu vorbeau direct despre erezia lor, de parcă, dacă nu o atingeau cu cuvinte, ar fi putut să-şi păstreze credinţa intactă.

— Niciodată nu-şi dau seama ce suntem, spuse Achamian. Ăsta e groaznicul adevăr despre păcătoşi. Suntem imposibil de

distins de cei drepţi.

— Mi s-a spus, răspunse omul, evitându-i privirea. Doar cei Puţini se văd unul pe altul.

Era ceva supărător în tonul lui, de parcă omul încerca să afle detaliile unui act sexual interzis.

De ce vorbim despre asta? Încearcă nesăbuitul să mi se vâre pe sub piele?

Achamian fu lovit de o imagine: el însuşi copil, căţărându-se pe bolovanii mari pe care tatăl său usca plasele de pescuit, oprindu-se la fiecare câteva clipe cu răsuflarea tăiată doar ca să privească în jur. Ceva se întâmplase. De parcă mai ridicase de pe ochi un rând de pleoape, de dedesubtul celor pe care le deschidea în fiecare dimineaţă.

Totul era atât de chinuitor de strâns, ca şi cum carnea lumii se uscase şi se întinsese peste golurile dintre oase: plasele pe pietre, gratiile de umbră peste deschideri, mărgelele de apă adunate în îndoiturile tendoanelor de pe mâinile sale - atât de limpezi! Şi, în această strângere, senzaţia de înflorire interioară, de prăbuşire a vederii înlăuntrul *fiinţei*, de parcă ochii îi fuseseră răsuciţi spre inima lucrurilor. Se vedea pe sine de pe suprafaţa pietrei, un copil întunecat pe fundalul discului solar.

Însăşi ţesătura existenţei. Onta. O – şi nici acum nu putea să exprime asta – „simţise”. Spre deosebire de majoritatea, ştiuse numaidecât că era unul dintre cei Puţini, ştiuse cu certitudinea încăpăţânată a unui copil. Îşi aminti că strigase „Atyersus!”, ameţit de o viaţă care nu mai era hotărâtă de caste, de tatăl său sau de trecut.

Dăţile în care Mandatul trecuse prin satul său îl marcaseră profund în copilărie. Mai întâi venea zăngănitul cimbalelor, apoi siluetele în pelerine apărate de umbrele de soare şi purtate de sclavi, atinse doar de cele mai fine cosmeticale şi de dispreţul jnanic pentru pescarii şi fiii lor din castele de jos. Doar bărbaţi de talie mitică puteau să se găsească dinapoia acestor chipuri – asta ştia. Bărbaţi sprijiniţi de gloria din *Saga*. Ucigaşi de dragoni şi asasini de regi. Profeţi şi monştri.

În doar câteva luni de pregătire în Atyersus aceste copilării păliră. Erau obosiţi, pompoşi şi se amăgeau singuri - Atyersus era diferit doar prin mărimea sa.

Sunt chiar aşa de diferit de acest om? Se întrebă Achamian, privindu-l pe căpitanul de lângă el. *Nu chiar*, se gândi, dar totuşi

îl ignoră şi îi întoarse spatele ca să privească spre Sumna, înceţoşată pe fundalul dealurilor întunecate.

Şi totuşi *era* diferit. Avea atâtea griji şi răsplata era atât de slabă. Era diferit prin faptul că toanele lui puteau smulge porţi de cetăţi, pulveriza carne şi frânge oase. Asemenea putere şi totuşi aceleaşi vanităţi, aceleaşi frici, şi capricii mult mai întunecate. Se aşteptase ca miticul să-l înalţe, să-i înflăcăreze fiece faptă şi în loc de acestea era aruncat în voia sorţii… Detaşarea nu ilumina pe nimeni. Ar fi putut face din corabia aceea un infern strălucitor, apoi să păşească nevătămat pe apă şi cu toate acestea nu putea avea vreodată… *certitudinea.*

Aproape că şoptise aceste cuvinte.

Căpitanul plecă pentru o clipă, vizibil uşurat că fusese chemat de echipaj. Pilotul se apropiase de corabia în ruliu.

De ce sunt atât de distanţi cu mine? Înţepat de acest gând, îşi coborî privirea în adâncurile de culoarea vinului întunecat. *Pe cine dispreţuiesc eu?*

A pune această întrebare însemna să-i dea şi răspunsul. Cum ar fi putut oricine să nu se simtă izolat, detaşat, când însăşi existenţa răspundea limbii lor? Unde se afla pământul solid pe care puteai sta, dacă nişte simple cuvinte puteau mătura totul din cale? Pentru învăţaţii Celor Trei Mări devenise un truism să compare vrăjitorii cu poeţii. Lui Achamian i se păruse mereu o absurditate. Abia de-şi putea imagina două vocaţii la poli atât de tragic de opuşi. Un vrăjitor nu crease niciodată nimic prin cuvinte, în afară de frică şi maşinaţiuni politice. Puterea, strălucitoarele rafale de lumină, aveau o direcţie irezistibilă, şi era cea greşită: direcţia distrugerii. De parcă oamenii nu puteau decât să maimuţărească limba lui Dumnezeu, puteau doar să-i înjosească şi să-i abrutizeze cântecul. Se spunea că, atunci când vrăjitorii cântă, oamenii mor.

Când vrăjitorii cântă. Şi totuşi, chiar şi printre ai săi era anatemizat. Celelalte Şcoli nu-i puteau ierta Mandatului moştenirea sa, faptul că poseda Gnoza, cunoaşterea Străvechiului Nord. Înainte de a fi exterminate, marile Şcoli ale Nordului avuseseră binefăcători, piloţi care să-i ajute să navigheze pe tărâmuri pe care nicio minte omenească nu le-ar fi putut concepe. Gnoza Magilor neoameni, Quya, rafinată timp de o altă mie de ani de viclenia umană.

În atât de multe feluri era ca un zeu pentru aceşti nerozi.

Trebuia să-şi amintească mereu asta – nicidecum pentru că era măgulitor, ci pentru că *ei* erau cei care nu trebuiau să uite. Ei, cei care se temeau şi deci inevitabil urau – atât de mult încât să rişte totul într-un Război Sfânt împotriva Şcolilor. Un vrăjitor care uita această ură, uita cum să rămână în viaţă.

Stând dinaintea imensităţii tulburi a Sumnei, Achamian ascultă marinarii ciondănindu-se în fundal şi corabia oftând în ritmul valurilor. Se gândi la arderea Corăbiilor Albe în Neleost, cu mii de ani în urmă. Încă simţea gustul încins al fumului, vedea lucirea pierzaniei de-a curmezişul apelor pe înserate, îşi simţea celălalt trup tremurând în frig.

Şi Achamian se întrebă unde se duseseră toate, trecutul, şi de ce, dacă era dus, îi făcea sufletul să sufere astfel.

Pe străzile înfundate de dincolo de cheiuri, Achamian, care deseori devenea contemplativ în prezenţa altor oameni, fu din nou izbit de absurditatea prezenţei lui acolo. Faptul că cele O Mie de Temple permiseseră cândva Şcolilor să menţină misiuni în Sumna era un mic miracol. Impresia credincioşilor inrithi că Sumna nu era doar inima credinţei şi preoţimii lor, ci însăşi inima lui Dumnezeu. La propriu.

Cronicile Colţului erau cea mai străveche şi deci cea mai tunătoare voce a trecutului, atât de străveche încât ele însele nu aveau o istorie clară – erau „inocente”, după cum scrisese marele cronicar ceneian, Geaterius. Vărgat de personaje, Colţul consemna marile invazii migratoare care au însemnat ascendentul oamenilor în Eärwa. Dintr-un motiv sau altul, Colţul aparţinuse mereu aceluiaşi trib. Ketyaiul, şi încă din zilele de început ale Shigekului, înainte de ridicarea kyraneenilor, fusese aşezat în Sumna – sau cel puţin aşa sugerau consemnările care supravieţuiseră. Prin urmare, Sumna şi Colţul deveniseră inseparabile în gândurile Oamenilor, pelerinajele la Sumna sau la Colţ erau unul şi acelaşi lucru, de parcă locul devenise un artefact, iar artefactul devenise un loc. A păşi prin Sumna însemna a păşi prin scripturi.

Nu era de mirare că se simţea nelalocul lui.

Se trezi înghiontit de un mic şir de catâri. Braţe şi umeri, feţe furioase şi strigăte. Mişcarea pe străduţă se opri. Nu văzuse niciodată oraşul atât de înnebunitor de aglomerat. Se întoarse spre unul dintre bărbaţii care îl înghesuiau, un conriyan după înfăţişare – solemn, cu umeri laţi şi cu o barbă stufoasă, un

membru al castei războinicilor.

— Spune-mi, întrebă Achamian în limba sheyică, ce se petrece aici?

Sări peste jnan în graba sa: la urma urmei îşi amestecau sudoarea.

Bărbatul îl cântări din ochii întunecaţi, cu o expresie curioasă pe chip.

— Vrei să spui că nu ştii? Întrebă, ridicând vocea ca să se facă auzit peste larmă.

— Ce să ştiu? Răspunse Achamian, simţind un mic fior pe şira spinării.

— Maithanet a chemat credincioşii la Sumna, spuse el, intrigat de ignoranţa lui Achamian. Urmează să dezvăluie ţinta Războiului Sfânt.

Achamian rămase trăsnit. Privi repede la feţele înghesuite în jurul lui, Dându-şi seama dintr-o dată câte dintre ele aveau căutătura aspră a războinicilor. Aproape toţi purtau arme la vedere. Prima jumătate a misiunii lui, aflarea ţintei Războiului Sfânt al lui Maithanet, era pe punctul de se realiza.

Nautzera şi ceilalţi trebuie să fi ştiut. Dar de ce nu mi-au spus?

Pentru că aveau nevoie de el în Sumna. Ştiuseră că se va împotrivi recrutării lui Inrau, astfel încât adunaseră tot ce putuseră aduna ca să-l convingă că trebuie să vină. O minciună prin omisiune – poate nu un păcat atât de mare – dar cu toate acestea îl făcuse maleabil pentru scopurile lor.

Manipulare după manipulare. Până şi Cvorumul juca jocuri cu propriile lui piese. Era o jignire veche, dar îl înţepa de fiecare dată.

Bărbatul continuă să vorbească, cu ochii strălucind subit de fervoare:

— Roagă-te să ne războim cu Şcolile, prietene, mai degrabă decât cu fanimii. Vrăjitoria a fost dintotdeauna boala cea mai mare.

Achamian aproape fu de acord.

Achamian se întinse, plănuind să deseneze cu degetul o linie prin adâncitura din mijlocul spatelui lui Esmenet, dar ezită, strângând în schimb în mână cuvertura pătată. Încăperea era întunecată, plină de fierbinţeala acuplării lor. Printre umbre,

vedea firimituri şi fleacuri împrăştiate pe podea. O crăpătură orbitor de albă în obloane era singura sursă de lumină. Tunetul străzii de dedesubt ajungea un huruit prin pereţii subţiri.

— Nimic altceva? Spuse, uşor lovit de nesiguranţa vocii sale.

— Cum adică „nimic altceva”?

Vocea ei era marcată de o veche şi statornică rană.

Îl înţelesese greşit, dar înainte să-i poată explica, fu cuprins de o senzaţie neaşteptată de greaţă şi fu izbit de căldura sufocantă. Se ridică în picioare şi avu imediat impresia că va cădea în genunchi. Picioarele i se îndoiră şi se sprijini ameţit de dulap. Îl trecură fiori prin părul de pe braţe până la cap şi la spinare.

— Akka? Întrebă ea.

— Sunt bine, îi răspunse. Căldura.

Se ridică şi se rostogoli înapoi pe salteaua care se învârtea cu el. Trupul ei părea făcut din ţipari fierbinţi lipit de al lui. Asemenea călduri atât de devreme primăvara! De parcă întreaga lume se înfierbântase la gândul Războiului Sfânt al lui Maithanet.

— Ai mai suferit de Fierbinţeli şi înainte, spuse ea, cu o voce neliniştită.

Fierbinţelile nu erau contagioase – toată lumea ştia asta.

— Da, spuse cu glas îngroşat, ţinându-şi fruntea în palme. *Eşti în siguranţă.* M-au luat acuma şase ani, în timpul unei misiuni în Cingulat… Aproape am murit.

— Acum şase ani, repetă ea. Fiica mea a murit în acelaşi an.

Amărăciune.

Se trezi că era indignat de uşurinţa cu care durerea lui devenea a ei. O imagine a cum ar fi arătat fiica ei îi veni în minte: robustă, dar cu oase fine, cu păr întunecat şi moale, tăiat scurt în felul castelor de jos, cu obrazul urmând perfect curba unei palme făcută căuş. Dar Esmi era cea pe care şi-o imagina. Ea când era copil.

Rămaseră tăcuţi multă vreme. Gândurile lui se liniştiră. Căldura deveni îmbălsămătoare, îşi pierdu izul acru al opintelilor lor. Îşi dădu seama, amintindu-şi tonul ei rănit, că îl înţelesese greşit mai devreme. Voise doar să ştie dacă nu mai era nimic altceva în legătură cu zvonurile.

Într-un fel ştiuse mereu că se va întoarce aici, nu doar în Sumna, ci în acest loc, în braţele şi între picioarele acestei femei

obosite. Esmenet. Un nume ciudat, demodat pentru o femeie cu personalitatea ei, dar în acelaşi timp bizar de potrivit pentru o prostituată.

Esmenet. Cum de putea un nume să-l emoţioneze atât de mult?

Slăbise în cei patru ani de când fusese el ultima dată în Sumna. Mai sălbatic, umorul ei se adâncise prin adunarea de mici răni. Fără ezitare, o căutase după ce se luptase să iasă din portul supraaglomerat, şocat de propria-i dorinţă. Fusese ciudat să o vadă stând în fereastra ei, un amestec de pierdere şi vanitate, de parcă recunoscuse un vechi rival din copilărie dinapoia feţei muşcate a unui lepros sau a unui cerşetor.

— Încă mai alergi după beţe, după cum văd, spusese ea, cu ochii remarcabili de neatinşi de surprindere.

Şi nu mai făcea glume despre cât se îngrăşase în timpul sarcinii.

Treptat, îl îndepărtă de grijile sale, atrăgându-l în lumea ei complicată de anecdote şi satiră. Inexorabil, clipele duseseră în această cameră, iar Achamian făcuse dragoste cu ea cu o intensitate care îl şocase, de parcă găsise un răgaz imposibil în animalitatea actului – un răgaz de la zbuciumul misiunii sale.

Achamian venise în Sumna din două motive: să stabilească dacă noul Shriah plănuia să declare război Şcolilor şi să afle dacă Sfatul avea ceva de-a face cu aceste evenimente remarcabile. Primul fusese un scop tangibil, ceva ce putea folosi pentru a raţionaliza trădarea lui Inrau. Al doilea… fantomatic, având anemia înfierbântată a scuzelor în care nu putea nici pe departe să-şi găsească iertarea. Cum să folosească războiul Mandatului împotriva Sfatului pentru a raţionaliza trădarea când războiul în sine devenise atât de iraţional?

Cum altfel să descrii un război fără un duşman?

— Mâine trebuie să-l găsesc pe Inrau, spuse, adresându-se mai mult întunericului decât lui Esmenet.

— Încă intenţionezi să-l… întorci?

— Nu ştiu. Ştiu foarte puţine de-o vreme.

— Cum poţi spune aşa ceva, Akka? Uneori mă întreb dacă există lucru pe care tu să nu-l ştii.

Fusese mereu o târfă desăvârşită, îngrijindu-se mai întâi de şalele sale, apoi de sufletul său. *Nu ştiu dacă mai pot îndura asta încă o dată.*

— Mi-am petrecut întreaga viaţă printre oameni care mă cred nebun, Esmi.

Ea râse la auzul acestor vorbe. Deşi se născuse într-o castă de slugi şi nu primise vreo educaţie – formală, cel puţin – Esmenet avusese mereu un simţ deosebit de ascuţit al ironiei. Era unul din multele lucruri care o deosebeau de alte femei, de alte prostituate.

— Mi-am petrecut întreaga viaţă printre oameni care mă cred târfă, Akka.

Achamian zâmbi în întuneric.

— Dar nu e acelaşi lucru. Tu *eşti* o târfă.

— Deci tu nu eşti nebun?

Chicoti şi Achamian deveni acru. Aerul acesta de fetiţă era o şaradă – sau aşa crezuse mereu – ceva ticluit pentru bărbaţii ei. Îi amintea că era un client, că nu erau iubiţi, de fapt.

— Dar exact asta e problema, Esmi. Dacă sunt sau nu nebun depinde de existenţa duşmanului meu.

Ezită, de parcă aceste cuvinte îl aduseră pe marginea unei prăpăstii care îi tăia răsuflarea.

— Esmenet… *Tu* mă crezi, nu-i aşa?

— Să cred un mincinos înrăit ca tine? Nu mă insulta, te rog.

O răbufnire de indignare imediat regretată.

— Nu. Serios…

Făcu o pauză înainte de a răspunde.

— Dacă eu cred că Sfatul există?

Nu crede. Achamian ştia că oamenii care repetă întrebările se tem să dea un răspuns.

Frumoşii ei ochi căprui îl studiară în întuneric.

— Să zicem doar, Akka, că eu cred că există *întrebarea* referitoare la Sfat.

În privirea ei exista ceva care implora. Îl trecură alţi fiori.

— Nu e de ajuns? Întrebă ea.

Chiar şi în ceea ce-l privea, Sfatul se retrăsese din teroarea faptului în neliniştea dezrădăcinată a întrebărilor. Uitase oare, tot bocind lipsa unui răspuns, importanţa întrebării?

— Trebuie să-l găsesc pe Inrau mâine, spuse el.

Degetele ei i se adânciră în barbă, de-a curmezişul bărbiei. Lăsă capul pe spate ca un motan.

— Suntem un cuplu trist, spuse ea de parcă observând asta întâmplător.

— De ce spui asta?
— Un vrăjitor şi o târfă. E ceva trist în asta.
Îi strânse mâna şi îi sărută vârfurile degetelor.
— E ceva trist în toate cuplurile, spuse el.

În visul său, Inrau păşea prin canioane de cărămidă arsă, printre chipuri şi siluete luminate de lumina zdrenţuită a torţelor. Şi auzea o voce venind de nicăieri, ţipând prin oasele sale, de-a curmezişul fiecărei părticele de piele, rostind cuvinte ca umbrele unor lovituri de pumn chiar dincolo de colţurile ochilor săi. Cuvinte care zdrobeau ultimele resturi de voinţă care îi rămăseseră. Cuvinte care păşeau o dată cu membrele sale.
Zări faţada strâmbă a tavernei, apoi o despărţitură de un auriu palid, plină de fum, mese şi grinzi deasupra capului. Intrarea îl înghiţi. Pământul care se înălţa se înclină în faţă, îl ghidă spre o întunecime răuvoitoare în colţul îndepărtat al încăperii. Aceasta îl înghiţi la rândul ei – o altă intrare. Totul se năpusti spre bărbatul bărbos, cu capul sprijinit de stucul crăpat, cu faţa întoarsă relaxat în sus, dar congestionată de un fel de extaz interzis – lumina curgea din gura care i se mişca. Avea cioburi de soare în ochi.
Achamian…
Apoi murmurul imposibil fu târât în vuietul clienţilor. Interiorul întunecos al tavernei deveni solid şi lumesc. Unghiurile de coşmar se îndreptară. Jocul de lumini şi umbre se transformă în contrast.
— Ce cauţi aici? Bolborosi Inrau, luptându-se să-şi tacă ordine în gânduri. Nu-ţi dai seama ce se petrece?
Scrută interiorul tavernei şi printre grinzi şi aburi văzu o masă de Cavaleri Shriali în colţul îndepărtat. Până acum nu-l observaseră.
Achamian îl privi acru.
— Mă bucur că te văd, băiete.
Inrau se încruntă.
— Nu-mi spune „băiete”.
Achamian rânji.
— Cum altcumva – îi făcu din ochi – să-i spună un unchi preaiubit nepotului său? Hmm, băiete?
Inrau suflă adânc şi se lăsă pe spate în scaun.

— Şi eu mă bucur că te văd… unchiule Akka.

Asta nu era o minciună. În ciuda împrejurărilor supărătoare, chiar se bucura să-l vadă. O vreme regretase că-şi părăsise profesorul. Sumna şi cele O Mie de Temple nu erau locurile, sanctuarele, pe care şi le imaginase – cel puţin până când Maithanet fusese ales pe Scaun.

— Mi-a *fost* dor de tine, continuă Inrau, dar Sumna…

— Nu e un loc tare bun pentru cineva ca mine – ştiu.

— Atunci de ce ai venit? Cu siguranţă ai auzit zvonurile.

— Nu am „venit” pur şi simplu, Inrau…

Achamian se opri, cu chipul dintr-o dată tulburat.

— Am fost trimis.

Lui Inrau i se făcu pielea de găină.

— Oh, nu, Achamian. Te rog spune-mi…

— Trebuie să vorbim despre acest Maithanet, spuse Achamian pe un ton forţat. Despre acest Război Sfânt. Cu siguranţă că înţelegi asta.

Achamian îşi coborî bolul cu vin. Timp de o clipă arătă învins. Dar mila subită pe care Inrau o simţi pentru acest bărbat, bărbatul care în nenumărate feluri îi devenise tată, fu copleşită de o senzaţie ameţitoare de nedreptate.

— Dar ai promis, Akka. Ai *promis.*

În ochii Învăţatului luciră lacrimi. Lacrimi chibzuite, dar cu toate acestea pline de regret.

— Lumea are obiceiul, spuse Achamian, de a frânge spatele promisiunilor mele.

Deşi Achamian sperase să-i ofere lui Inrau faţa unui profesor în sfârşit recunoscând un fost elev drept unul dintre egalii săi, o întrebare nerostită continua să-i vuiască în minte: *Ce naiba fac?*

Studiindu-l pe tânăr, simţi un junghi de afecţiune. Chipul său arăta ciudat de acvilin, ras după moda din Nansur. Dar vocea îi era familiară – felul în care se încâlcea din ce în ce mai tare în idei care se luau la întrecere unele cu altele. La fel şi ochii: exuberanţi, largi, de un căprui sticlos, mereu balansându-se în vârful unei îndoieli de sine sincere. Inrau fusese blestemat mai mult decât alţii să primească darul celor Puţini, reflectă Achamian. Ca temperament era ideal pentru a fi preot al celor O Mie de Temple. Atingerea candorii altruiste, a pasiunii deschise – acestea erau lucruri pe care Mandatul i le-ar fi smuls.

— Dar Maithanet e mai mult decât poţi înţelege, spunea Inrau.

Întregul trup al tânărului părea să se înfioare în curentul de aer din tavernă.

— Unii aproape că-l venerează, deşi asta îl înfurie. Trebuie să i se dea ascultare, nu să fie venerat. De aceea şi-a luat numele…

— Numele?

Lui Achamian nu-i trecuse prin cap ca numele lui putea să însemne ceva. Acest fapt în sine îl tulbură. Era o tradiţie a Shrialilor să-şi ia nume noi. Cum de îi scăpau lucruri atât de simple?

— Da, răspunse Inrau. De la *mai'tathana*.

Cuvântul îi era necunoscut lui Achamian. Dar, înainte să apuce să întrebe, Inrau îşi continuă explicaţia, pe un ton sfidător, de parcă fostul elev îşi permitea doar acum, când în sfârşit Mandatul nu-l mai putea atinge, să se elibereze de vechi resentimente.

— N-ai avea de unde să-i cunoşti înţelesul. *Mai'tathana* e în limba thoti-eännoreană, limba Colţului. Înseamnă „învăţătură”.

Deci care e lecţia?

— Şi nimic din toate astea nu te tulbură? Întrebă Achamian.

— Nimic din ce anume să mă tulbure?

— Din faptul că Maithanet a pus mâna atât de uşor pe Scaun. Că a fost capabil, în câteva *săptămâni*, să cureţe Structurile Shriale de spionii Împăratului.

— Să mă tulbure? Strigă Inrau nevenindu-i să creadă. Sufletul îmi *radiază.* Habar n-ai cât de adâncă mi-a fost disperarea când am venit prima dată în Sumna. Când mi-am dat pentru prima dată seama cât de meschine şi de corupte deveniseră cele O Mie de Temple – când mi-am dat seama că *însuşi Shriahul* nu era decât un câine de-al împăratului. Şi apoi a sosit Maithanet. Ca o furtună! Una din acele rare furtuni de vară care spală şi curăţă pământul. Să fiu tulburat de uşurinţa cu care a curăţat Sumna? Achamian, *am sărbătorit.*

— Atunci ce zici de acest Război Sfânt? Îţi radiază sufletul şi la acest gând? La gândul unui nou Război Scolastic?

Inrau ezită, parcă şocat că energia lui de mai devreme se epuizase atât de repede.

— Nimeni nu cunoaşte ţinta Războiului său Sfânt, spuse el amorţit.

Oricât de mult ar fi dispreţuit Inrau Mandatul, Achamian ştia că gândul distrugerii lui îl îngrozea. *O parte din el este încă alături de noi.*

— Şi dacă Maithanet declară într-adevăr război Şcolilor, ce-ai să crezi despre el atunci?

— N-o va face, Akka, sunt sigur de asta.

— Dar nu asta te-am întrebat, nu?

Achamian se crispă în sinea sa la cruzimea din tonul lui.

— Dacă Maithanet declară război Şcolilor, *atunci ce?*

Inrau îşi trecu mâinile – pe care Achamian le considerase mereu delicate pentru un bărbat – peste faţă.

— Nu ştiu, Akka. Mi-am pus de mii de ori întrebare asta şi tot nu ştiu.

— De ce? Acum eşti un Preot Shrial, Inrau, un apostol al Dumnezeului, aşa cum a fost el dezvăluit de Cel din Urmă Profet şi de Colţ. Nu cere Colţul ca toţi vrăjitorii să fie arşi?

— Ba da, dar…

— Dar Mandatul e diferit? E o excepţie?

— Da. *Este* diferit.

— De ce? Pentru că un bătrân nesăbuit pe care l-ai iubit cândva e unul dintre ei?

— Nu ridica vocea, şuieră Inrau, aruncând priviri speriate spre masa Cavalerilor Shriali. Ştii foarte bine de ce, Akka. Pentru că te iubesc ca pe un părinte şi ca pe un prieten, bineînţeles, şi pentru că de asemenea… respect misiunea Mandatului.

— Deci dacă Maithanet ar declara război Şcolilor, ce-ai crede despre el?

— Aş jeli.

— Să jeleşti? Nu cred, Inrau. Ai crede că *a greşit.* Oricât de strălucit şi de sfânt ar fi Maithanet, ai gândi „N-a văzut ce-am văzut eu!”

Inrau încuviinţă absent.

— Cele O Mie de Temple, continuă Achamian pe un ton mai blând, au fost mereu cea mai puternică dintre Marile Facţiuni, dar puterea lor a fost adesea tocită sau chiar frântă de corupţie. Maithanet e primul Shriah în câteva secole care le revendică rangul. Şi acum, în consiliile secrete ale fiecărei Facţiuni, oameni necruţători se întreabă ce va face Maithanet cu puterea asta? Pe cine va învăţa el o lecţie cu Războiul său Sfânt? Pe fanimi şi pe preoţii lor Cishaurimi? Sau îi va învăţa pe cei condamnaţi de

Colţ, Şcolile? Niciodată nu a fost Sumna atât de plină de spioni cum e acum. Dau târcoale Sfintelor Pământuri ca vulturii unui cadavru. Casa Ikurei şi Turnurile Stacojii vor încerca să scornească modalităţi de subjuga planurilor lui Maithanet propriilor lor intenţii. Kianinii şi Cishaurimii vor fi cu ochii prudenţi pe fiecare mişcare de-a sa, temându-se că lecţia lui e pentru ei. Să minimizeze sau să exploateze, Inrau – cu toţii sunt aici cu unul din aceste două scopuri. Doar Mandatul se află în afara acestui cerc meschin.

O veche tactică, făcută eficientă de isteţime disperată. Când se recruta un spion, trebuia să i se deschidă prin cuvinte un loc sigur, să i se arate că miza nu era trădarea, ci o formă mai avansată, mai dificilă de loialitate. Cadre de referinţă – dă-le cadre de referinţă mai mari în care să-şi interpreteze faptele trădătoare. Înainte de toate, un spion care recrutează alţi spioni trebuia să fie un maestru în a spune poveşti.

— Ştiu asta, spuse Inrau, fixându-şi palma mâinii drepte cu privirea. Chiar ştiu asta.

— Şi dacă există vreun loc, spuse Achamian, unde s-ar putea afla o facţiune ascunsă, acela e *aici.* Toate motivele pe care mi le-ai dat pentru devotamentul tău faţă de Maithanet sunt motive pentru ca Mandatul trebuie să aibă ochi în cele O Mie de Temple. Dacă Sfatul se află undeva, Inrau, atunci se află *aici.*

Într-un fel, Achamian nu făcuse decât să enunţe un şir de afirmaţii discutabile, dar povestea pe care o invocase pentru Inrau era limpede, chiar dacă tânărul nu o vedea astfel. Dintre toţi Preoţii Shriali din Hagerna, doar Inrau putea vedea cadrul mai larg, putea acţiona în interese care nu erau provinciale sau autoamăgiri. Cele O Mie de Temple era un loc bun, dar fără noroc. Trebuia protejat de propria inocenţă.

— Dar Sfatul, spuse Inrau, fixându-l pe Achamian cu o privire îndurerată. Dacă s-au stins *cu adevărat*? Dacă fac degeaba ceea ce îmi ceri, Akka, atunci voi fi damnat.

Aruncă o privire neliniştită peste umăr, de parcă se temea că va fi pedepsit instantaneu.

— Dar întrebarea, Inrau, este dacă încă…

Achamian se opri, împietrit de expresia îngrozită a preotului.

— Ce e?

— M-au văzut.

Înghiţi cu greu.

— Cavalerii Shriali din spatele meu... la stânga ta.

Achamian îi văzuse pe Cavaleri intrând la puţin timp după sosirea sa, dar, după ce se asigurase că nu erau dintre cei Puţini, nu le mai acordase niciun fel de atenţie. De ce-ar fi trebuit? Când era în astfel de misiuni, a ieşi în evidenţă era de obicei un lucru valoros. Blegii atrăgeau atenţia, nu fanfaronii.

Riscă o privire spre bula de lumină de lampă în care şedeau cei trei Cavaleri. Unul din ei, un bărbat îndesat, cu păr lânos, încă îşi purta zalele, dar ceilalţi doi erau înveşmântaţi în albul tivit cu auriu al celor O Mie de Temple, la fel ca Inrau, deşi veşmintele lor erau un amestec bizar de uniformă marţială şi straie preoţeşti, întâlnit doar la Cavalerii Shriali. Bărbatul în armură schiţa bucle prin aer cu un os de pui, descriind cu pasiune ceva – o femeie sau poate o bătălie – pentru tovarăşii lui de masă. Bărbatul dintre ei, cu un chip pe care se citea indiferenţa arogantă a castelor de sus, întâlni privirea lui Achamian şi încuviinţă din cap.

Fără un cuvânt pentru însoţitorii săi, cavalerul se ridică şi se îndreptă cu paşi mari spre masa lor.

— Unul din ei vine încoace, spuse Achamian, turnându-şi încă un bol de vin. Teme-te, rămâi calm, fă ce vrei, dar lasă-mă pe mine să vorbesc. Priceput?

O încuviinţare cu răsuflarea tăiată.

Cavalerul Shrial trecu grosolan printre mese şi clienţi, oprindu-se o singură dată pentru a împinge hotărât un căruţaş care se împleticea în drumul lui. Era uscăţiv, înalt ca un aristocrat, ras, cu păr scurt, negru ca pana corbului. Albul tunicii sale lucrate cu grijă părea să se scuture de orice umbră, dar, dintr-un motiv sau altul, nu şi faţa sa. Ajunse la ei, aducând arome de iasomie şi mir. Inrau îşi ridică privirea.

— Mi s-a părut că te recunosc, spuse Cavalerul Shrial. Inrau, nu-i aşa?

— D-da, Lord Sarcellus.

Lord Sarcellus? Numele nu îi era cunoscut lui Achamian, dar după cât era de zguduit Inrau nu putea fi decât cineva important – prea important ca să se deranjeze în mod obişnuit cu funcţionari mărunţi de templu. *Un Cavaler-Căpitan...* Achamian aruncă o privire pe lângă bustul lui şi-i văzu pe ceilalţi doi Cavaleri privind. Cel în armură se aplecă într-o parte şi murmură ceva care-l făcu pe celălalt să râdă. *Asta trebuie să fie*

un fel de glumă. Ceva cu care să-şi distreze prietenii.

— Şi acesta cine mai e? Întrebă Sarcellus, întorcându-se spre Achamian. Îţi face vreun fel de necazuri?

Achamian dădu vinul pe gât şi îşi întoarse furios privirea de la Cavalerul-Căpitan – un bătrân beţiv care nu suferea întreruperile.

— Băiatul e fiul soră-mii, scrâşni el, şi-i în rahat până la gât.

Apoi, ca şi când s-ar fi gândit mai bine, adăugă:

— Domnule.

— Aşa să fie, deci? De ce, mă rog?

Bâjbâind prin buzunare ca şi cum ar fi căutat o monedă pierdută, Achamian scutură din cap cu un dezgust prefăcut, încă refuzând să-şi privească inchizitorul.

— Pentru că-i un nerod, de ce altceva? Poate că poartă tunica albă-cu-auriu, dar tot un idiot fudul rămâne.

— Şi cine eşti tu să dojeneşti un Preot Shrial, hmm?

— Ce? Eu să-l pedepsesc pe Inrau? Exclamă Achamian, afişând spaima sarcastică a beţivilor? În ceea ce mă priveşte, băiatul e o bomboană. Nu fac decât să-i transmit mesajul soră-mii.

— Înţeleg? Şi ea cine e, deci?

Achamian ridică din umeri şi rânji, regretând pe moment gura lui cea mare.

— Soră-mea? Soră-mea e o scroafă în călduri.

Sarcellus clipi.

— Hmm. Şi atunci tu ce eşti?

— Fratele unei scroafe! Strigă Achamian, în sfârşit privindu-l pe bărbat drept în faţă. Nu-i de mirare că băiatul e în rahat, eh?

Sarcellus zâmbi, dar ochii lui mari, căprui, rămâneau curios de morţi. Se întoarse din nou spre Inrau.

— Shriahul cere de la noi sârguinţă, tinere apostol, acum mai mult ca niciodată. În curând va dezvălui ţinta Războiului nostru Sfânt. Crezi că a sta la băut cu bufoni – chiar şi cei de care eşti legat prin sânge – e înţelept în ajunul unui asemenea eveniment?

— Şi de *tine* ce să mai zic? Bolborosi Achamian, întinzându-se după vin. Ia aminte la unchiul tău, băiete. Jigodii umflate şi pompoase ca…

Dosul palmei lui Sarcellus îl plesni, trimiţându-i capul într-o parte, îi aruncă scaunul pe două picioare şovăitoare, apoi îl

trânti pe podeaua de piatră.

Taverna izbucni în strigăte şi mugete.

Sarcellus împinse scaunul deoparte cu un şut şi, cu aerul obişnuit al unui vânător care examinează nişte urme, se lăsă pe vine deasupra lui. Achamian îşi apără faţa cu braţe tremurătoare. Cumva, actorul din el reuşi să urle:

— Crimă!

O mână de fier îi strânse ceafa şi-l smuci înainte, ridicându-i urechea la buzele lui Sarcellus.

— Cât mi-am dorit să fac asta, porcule, şopti bărbatul.

Apoi dispăru. Simţea duritatea podelei care-l zdrobise.

Zări o străfulgerare a spatelui său îndepărtându-se. Achamian încercă să se ridice. Nenorocitele de picioare! Pe unde erau? Capul îi atârna pe spate. O lacrimă de lumină albă de lampă strălucind pe alamă atârnată, luminând grinzi şi tavan, pânze de păianjen şi muşte mumificate. Apoi Inrau fu în spatele său, gemând în timp ce-l împingea în picioare, şoptind ceva indescifrabil în timp ce-l ghida spre scaun.

Proptit în scaunul său, îndepărtă cu o fluturare a palmei mâinile protectoare ale lui Inrau.

— Sunt bine, cârâi. Lasă-mă doar o clipă să-mi trag sufletul.

Achamian trase aer pe nări, îşi apăsă jumătate de faţă cu mâna şi îşi trecu degetele încârligate prin barbă. Inrau se aşeză pe scaunul lui şi îl privi îngrijorat cum se întinde după vin.

— Ceva m-mai dramatic decât am intenţionat, spuse Achamian încercând fără succes să pară bine dispus.

Când mâinile lui şovăitoare vărsară vinul, Inrau se întinse şi îi luă cu grijă carafa.

— Akka…

Nenorocitele de mâini! Mereu tremură.

Achamian îl privi cum îi turna un bol de vin. Era calm. Cum de putea băiatul să fie atât de calm?

— Puţin cam dramatic, d-dar eficient… Cu toate acestea, eficient. Şi asta e tot ce contează.

Cu degetul mare şi arătătorul îşi şterse lacrimile din ochi. De unde apăruseră? *Din cauză că mă înţeapă*. *Da, înţepătura.*

— L-am jucat cum am vrut, băiete.

Un sforăit care se voia hohot de râs.

— Ai văzut cum am făcut-o?

— Am văzut.

— Bine, zise el, bându-şi vinul cu înghiţituri mari şi oftând. Priveşte şi învaţă. Priveşte şi învaţă.

Inrau îi turnă în tăcere încă un bol. Falca şi obrazul lui Achamian, mai devreme arzătoare şi amorţite, începură să doară.

Fu cuprins de o turbare inexplicabilă.

— Ce furii aş fi putut dezlănţui! Scuipă el, destul de jos ca să fie sigur că nu putea fi auzit de alţii.

Şi dacă se întoarce? Aruncă o privire scurtă spre Sarcellus şi ceilalţi doi Cavaleri Shriali. Râdeau de ceva. O glumă sau ceva. Ceva.

— Ce *cuvinte* cunosc! Mârâi. *I-aş fi putut fierbe inima în piept!*

Încă un bol dat pe gât cu nesaţ, părând ulei încins în măruntaiele lui îngheţate.

— Am mai făcut aşa ceva.

Am fost eu acela?

— Akka, spuse Inrau. Mi-e teamă.

Achamian nu văzuse niciodată atâţia oameni strânşi laolaltă. Nici măcar în Visele lui Seswatha.

Marea piaţă centrală a Hagernei era o junglă de oameni. În depărtare, scăldate în soare, zidurile înclinate ale Junriümei se înălţau deasupra maselor. Dintre toate structurile din preajmă, doar ele păreau imune la mulţimi. Celelalte clădiri, ridicate în zilele din urmă. Mai elegante, ale Imperiului Ceneian. Erau copleşite de hăţişuri viermuitoare de războinici, neveste, sclavi şi negustori. Braţe atârnânde şi feţe nedesluşite se aglomerau în balcoanele şi colonadele lungi ale complexelor administrative. Grupuri de tineri erau cocoţaţi ca porumbeii pe coarnele şi pe spinările celor trei Tauri Agoglieni care dominau de obicei inima pieţei. Chiar şi largile bulevarde de procesiune care şerpuiau spre negura restului Sumnei erau înţesate de oameni – întârziaţi care încă sperau să îşi facă loc mai aproape, mai aproape de Maithanet şi de revelaţia lui.

În scurt timp Achamian regretă că îşi făcuse loc până ajunsese atât de aproape de Junriüma. Sudoarea îi înţepa ochii. Din toate părţile membre şi trupuri se clătinau peste el. În sfârşit, Maithanet urma să anunţe ţinta Războiului său Sfânt, şi credincioşii inundaseră locul aşa cum apa inundă o luncă.

Achamian se trezea periodic antrenat de valuri de mişcare. Îi

era imposibil să stea nemişcat. Presiunea din spatele său creştea şi se trezea aruncat peste cei din faţă. Aproape că i se părea că de fapt se mişcă pământul sub picioarele lor, smucit de vreo oaste ascunsă de preoţi dornici să-i vadă pe toţi sufocaţi.

La un moment dat blestemă totul: soarele necruţător, cele O Mie de Temple, antebraţul înfipt între umerii lui, Maithanet. Dar cele mai feroce momente le rezerva blestematei lui de curiozităţi şi lui Nautzera. Se părea că acestea două combinate îl aduseseră în acel punct.

Apoi îşi dădu seama: *Dacă Maithanet declară război Şcolilor*…

Între atâţia oameni, care erau şansele de a fi descoperit ca vrăjitor şi spion? Deja întâlnise câţiva care purtau aura ameţitoare a Jucărelelor. Era obiceiul celor din castele conducătoare să-şi poarte Choreele la vedere la gât. Gloatele erau înţepate de mici puncte care şopteau moarte.

Eu… *prima victimă a noului Război Scolastic.*

Ironia acestui gând îl făcu să se strâmbe. Dinaintea ochilor minţii îi defilară imagini ale fanaticilor arătându-l cu degetul şi ţipând” *Hulitorul! Hulitorul*!”, ale trupului său frânt aruncat gloatelor înfuriate.

Cum de-am putut fi atât de nerod?

Teama, căldura şi duhoarea îi provocară greaţă. Falca şi obrazul îi pulsau din nou. Îi văzuse pe alţii – cu tâmplele zăbrelite de vene strălucitoare, cu ochii pe jumătate adormiţi de confuzia celor pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa – ridicaţi din mulţime şi trecuţi pe sub soare de valuri de mâini ridicate. La vederea lor, Achamian împietrise de mirare şi de spaimă, deşi nu ştia de ce.

Privi spre imensitatea Junriümei, Tainiţa-Colţului, ridicându-se în tăcere deasupra mulţimilor. Cete de preoţi şi alţi funcţionari se învârteau pe înălţimi, aplecându-se printre creneluri. Văzu o siluetă turnând ceva ce părea petale albe şi galbene dintr-un coş. Fluturară în josul pantelor de granit înainte de a fi suflate spre rândurile de Cavaleri Shriali care baricadau terenurile de dedesubt. Şi templu şi fortăreaţă, Junriüma avea forma monolitică a unei structuri menite pentru a respinge oştiri – cum făcuse de atâtea ori în trecut. Singura concesiune făcută credinţei era nişa boltită a porţii din faţă. Flancată de două coloane kyraneene, dimensiunile ei copleşeau orice om care stătea dinaintea ei. Achamian spera că Maithanet se va dovedi o

excepţie.

În ultimele câteva zile, mai ales după descurajanta întâlnire cu Cavalerul-Căpitan, noul Shriah săpase o gaură adâncă în gândurile lui Achamian, gaură pe care trebuia să o umple cu prezenţa bărbatului.

Merită devoţiunea ta, Inrau? Merită Maithanet viaţa ta? Cornurile de Chemare, al căror timbru ca un abis fără fund se asemăna atât de mult cu al cornurilor srance, răsunară dinapoia lui. Sute de cornuri, răsfrângându-se în marile goluri ale cerului de deasupra. Peste tot în jurul lui Achamian, oamenii începură să strige în extaz, producând un vuiet care umplu şi apoi eclipsă geamătul oceanic al Cornurilor de Chemare. Sunetul lor se stinse şi vuietul crescu până când păru că înseşi zidurile Junriümei vor crăpa şi se vor prăbuşi.

O procesiune de copii chei îmbrăcaţi în stacojiu curse pe poarta Tainiţei, păşind desculţi în josul scărilor şi teraselor monumentale, fluturând frunze de palmier. Vuietul scăzu în intensitate destul cât să se facă auzite strigăte peste murmurul curgător al oamenilor. Se auziră fragmente de imnuri, dar acestea şovăiră şi se stinseră. Mulţimea devenise o câmpie nerăbdătoare, liniştindu-se puţin câte puţin în aşteptarea sunetului de paşi pe punctul de a călca peste ea. *Noi toţi pentru tine*, *Maithanet. Ce senzaţie trebuie să fie…* În ciuda a ceea ce îi spusese Inrau, Achamian ştia că tânărul, în felul său, îl venera pe acest nou Shriah – o realizare care îi rănise vanitatea. Acum fostul maestru fusese înlocuit. Cum ar fi putut concura cu un om care putea dispune de evenimente ca acesta?

Dar se descurcase cumva. Cumva asigurase Mandatului ochi şi urechi în inima celor O Mie de Temple. Oare Inrau fusese convins prin viclenia lui sau prin umilinţa primită din mâinile lui Sarcellus. Prin milă?

Câştigase din nou dând greş?

O imagine a lui Geshrunni îi fulgeră prin minte.

Faptul că reuşise fără Cânturi îi oblojea ruşinea – oarecum. Le-ar *fi* folosit dacă Inrau ar fi refuzat. Achamian nu-şi făcea iluzii. Dacă ar fi dat greş în această misiune, Cvorumul l-ar fi ucis pe Inrau. Pentru oameni ca Nautzera, Inrau era un dezertor şi toţi dezertorii trebuiau să moară – era cât se poate de simplu. Gnoza, chiar şi cele câteva rudimente pe care le cunoştea Inrau, era mult mai valoroasă ca orice viaţă de om.

Dar dacă ar fi folosit Cânturile de Subjugare, mai devreme sau mai târziu, Luthymeea, Colegiul de călugări şi preoţi care administrau vasta reţea de spioni a celor O Mie de Temple, ar fi identificat însemnul vrăjitoriei pe Inrau. Nu toţi cei Puţini deveneau vrăjitori. Mulţi îşi foloseau „darul” împotriva Şcolilor. Iar Colegiul Luthymeei l-ar fi omorât pe Inrau pentru că purta semnul vrăjitoriei. Mai pierduse agenţi din cauza lor şi înainte.

În cel mai bun caz, Subjugarea putea cumpăra nişte timp – şi să-i frângă inima.

Poate de asta acceptase Inrau să devină spion. Poate că întrezărise dimensiunile capcanei pe care soarta şi Achamian i-o întinseseră. Poate se temea nu de ce i s-ar fi putut întâmpla lui dacă ar fi refuzat, ci de ceea ce i s-ar putut întâmpla fostului lui profesor. Achamian ar fi folosit Cânturile, l-ar fi transformat pe Inrau într-o marionetă vrăjitorească şi şi-ar fi pierdut minţile.

Preoţi drapaţi în robe tivite cu auriu, purtând replici din aur ale Colţului, se înşiruiră câte patru între coloanele kyraneene. Colţii luceau în soare. Câteva strigăte răguşite izbucniră din vuietul jos al mulţimii, devenind într-o clipită nenumărate. Mulţimea se strânse şi mai mult în jurul lui Achamian, ca o pereche de palme umede. Spatele îi fu arcuit de opintirea spre înainte a maselor. Marginile cerului începură să alunece. Clipind ca să-şi alunge sudoarea din ochi, întinse gâtul după aer mai proaspăt, de parcă undeva, chiar deasupra lui, era o suprafaţă unde respiraţia a mii de oameni se sfârşea şi începea cerul. Vocile erau tunete. Îşi coborî privirea şi Junriüma îi umplu ochii. Prin câmpuri de braţe ridicate, privi apariţia siluetei lui Maithanet.

Noul Shriah avea o ţinută puternică, la fel de înalt ca orice norsirai, purtând o robă de un alb imaculat şi afişând o barbă deasă şi neagră. Îi făcea pe preoţii care îl flancau să pară efeminaţi. Achamian simţi brusc dorinţa de a-i vedea ochii, dar de la această distanţă erau ascunşi în umbra sprâncenelor sale.

Maithanet era din sudul îndepărtat, după cum îi spusese Inrau, din Cingulat sau din Nilnamesh, unde influenţa celor O Mie de Temple era nesigură. Mersese pe jos, un inrithi singuratic prin ţinuturile păgâne ale Kianului. Nu doar venise la Sumna, o cucerise. Printre administratorii istoviţi ai celor O Mie de Temple, misterioasa lui origine îi fusese un avantaj. Simplul fapt de a fi un funcţionar al celor O Mie de Temple însemna a duhni a

corupţie, un miros pe care nicio puritate a convingerilor sau măreţie a spiritului nu puteau să-l spele vreodată.

Cele O Mie de Temple îl chemaseră pe Maithanet, iar Maithanet venise.

Oare descoperise Sfatul acest gol? Te-a creat pentru a-l umple?

Achamian împietrea doar la gândul acestui nume, Sfatul. Nenumărate coşmaruri îl îmbibaseră de atâta ură şi atâta groază încât devenise o ancoră a fiinţei sale ca şi propriul nume.

Gândurile îi fură copleşite de reverberaţiile umede de respiraţia mulţimii. Timp de câteva clipe, aerul se cutremură de strigătele ei. Simţi că i se întunecă vederea, o răceală în piept şi pe faţă. Zgomotul mulţimii se subţie şi se stinse. Auzi ceva incoerent, dar era sigur că era vocea lui *Maithanet.* Alte strigăte tunătoare. Oameni sforţându-se să-i atingă imaginea îndepărtată cu degetele. Se clătină în încleştarea umedă a oamenilor care îl înconjurau, simţi ceva agitându-i-se în fundul gâtului, gustul înţepător al vomei.

Fierbinţelile…

Apoi simţi atingerea mâinilor peste tot şi fu ridicat de străini la suprafaţa mulţimii. Palme şi degete, atât de multe atingeri şi atât de uşoare, le simţea o clipă şi apoi dispăreau. Simţea soarele arzându-i negrul bărbii, sarea umedă de pe obraji. Prinse străfulgerări de crevase înceţoşate de pânză udă, de păr şi piele – un pământ de feţe privindu-i umbra trecând. Peste cerul din ochii săi pe jumătate închişi, soarele era înnodat cu lacrimi, şi auzi o voce, limpede şi caldă ca o după-amiază de toamnă.

— Prin sine însăşi, fanimia este un afront adus lui Dumnezeu, striga Shriahul. Dar faptul că cei credincioşi, inrithii, tolerează această blasfemie este destul pentru a aduce mânia Domului asupra noastră!

Cu trupul întins peste mâini sub soare, Achamian se trezi mişcat până la mirare delirantă de sunetul vocii bărbatului. O asemenea voce! Una care era auzită de

Pasiuni şi de gânduri mai degrabă decât de urechi, cu intonaţii splendid subliniate pentru a incita, pentru a înfuria.

— Acest popor, aceşti *kianini,* sunt o rasă obscenă, adepţii unui Profet Fals. Un Profet Fals, copiii mei! Colţul ne spune că nu există monstruozitate mai mare decât Falsul Profet. Niciun om nu e atât de ticălos, de nelegiuit, ca cel care îşi bate joc de

vocea Domnului. Şi cu toate acestea semnăm tratate cu fanimii, cumpărăm mătase şi turcoaz care au trecut prin mâinile lor necurate. Schimbăm aur pe cai şi sclavi care au crescut în grajdurile lor corupte. S-au sfârşit zilele când credincioşii se împreunau cu aceste naţiuni de târfe! S-au sfârşit zilele când credincioşii îşi potoleau indignarea în schimbul flecurilor din ţinuturi păgâne! Nu, copiii mei, acum le vom arăta *turbare!* Vom dezlănţui asupra lor *răzbunarea lui Dumnezeu însuşi!*

Achamian se poticni în mijlocul strigătului tunător al mulţimii, scuturat de palme care ar fi preferat să se strângă în pumni, de mâini care ar fi preferat să trântească decât să ridice.

— Nu! Nu vom mai face negoţ cu păgânii. Începând de azi vom *acapara!* În veci nu vor mai fi inrithii nevoiţi să facă favoruri unor asemenea obscenităţi! Vom blestema ceea ce e blestemat! NE! VOM! RĂZBOI!

Şi vocea se apropia, de parcă nenumăratele mâini care îl purtau pe Achamian nu puteau decât să-l ducă spre sursa cuvintelor atât de răsunătoare – cuvinte care tăiaseră vălul de pe viitor cu o promisiune teribilă. Războiul Sfânt.

— *Shimeh!* Strigă Maithanet, de parcă în acel nume se afla rădăcină tuturor suferinţelor. Oraşul Celui din Urmă Profet zace cuprins de palme păgâne. În mâini necurate şi hulitoare! Sfântul pământ al Shimehului a devenit chiar inima unui rău îngrozitor. *Cishaurimii!* Cishaurimii au făcut din Juterum – înălţimile sacre! — O vizuină pentru ceremonii de nedescris, un coteţ de ritualuri păgâne şi nelegiuite! Amoteu, Sfintele Meleaguri ale Celui din Urmă Profet, Shimeh, Sfântul Oraş al lui Inri Sejenus, şi Juterum, sfântul loc al Înălţării, toate au devenit casă pentru fărădelegi după alte fărădelegi. Pentru păcate dezgustătoare! Vom revendica aceste nume sfinte! Vom curăţa aceste pământuri sfinte! Vom pune mâna la munca sângeroasă a războiului! Vom lovi în păgâni cu tăişul săbiilor ascuţite. Îi vom împunge cu vârfurile suliţelor lungi. Îi vom biciui cu agonia focului sfânt! *Ne vom război şi ne vom război până când SHIMEH VA FI LIBER!*

Masele izbucniră în urlete şi, în trecerea lui de coşmar, Achamian se întrebă, cu ciudata luciditate din pragul leşinului, de ce fanimii când Şcolile erau un cancer în mijlocul lor? De ce să ucidă pe altcineva când propriul trup trebuia vindecat? Şi de ce să declare un Război Sfânt care nu avea sorţi de izbândă?

O suprafaţă de piatră imposibil de îndepărtată se apleca spre

soare – Junriüma, cetatea Colţului – şi oamenii îl coborau peste treptele umbrite. Apă îi fu vărsată pe faţă, îi curse între buze. Ridicându-şi capul, văzu un zid de strigăte, feţe îmbujorate şi braţe ridicate.

Vor Shimehul… Shimeh. *Şcolile nu au fost niciodată ameninţate.*

Fiecare moment era întins de tunetele exaltate ale adunării, dar, dintr-un motiv sau altul, pe acele trepte exista un fel de intimitate. Achamian privi la ceilalţi – cei care fuseseră ridicaţi în mulţime ca şi el, tremurând şi uzi leoarcă de epuizare – dar erau cu toţii transfiguraţi de ceva de pe treptele de deasupra lui. Îşi ridică privirea, surprins de o cizmă uzată la o palmă de fruntea sa. Privi în nişa mărginită de membre a unui om îngenunchind lângă genunchiul altuia. Bărbatul plânse, clipi ca să-şi alunge lacrimile din ochi, apoi îl observă. Şocat, Achamian urmări chipul bărbatului schimbându-se, recunoscându-l, apoi congestionându-se de furie monolitică – un vrăjitor… *aici.*

Proyas.

Era Prinţul Nersei Proyas al Conriyei… Un alt elev pe care îl iubise. Patru ani Achamian îl instruise în artele ne-vrăjitoreşti.

Dar înainte ca vreunul din ei să apuce să vorbească. Prinţul, încă fixându-l cu privirea, fu condus într-o parte şi Achamian se trezi privind în faţa senină şi surprinzător de tânără a lui Maithanet.

Mulţimea bubuia, dar o linişte stranie se lăsase între cei doi.

Faţa Shriahului se întunecă, dar ochii îi sclipiră de… de…

Vorbi blând, ca unui apropiat:

— Cei de felul tău nu sunt bineveniţi aici, prietene. *Fugi.*

Şi Achamian fugi. Oare un corb ar declara război unui leu? Şi în tot timpul cât se luptă să-şi facă drum într-o nebunie chinuitoare prin oştirile de inrithii, era transfigurat de un singur gând: *îi poate vedea pe cei Puţini.*

Doar cei Puţini îi vedeau pe cei Puţini.

Maithanet îl înşfăcă hotărât pe Proyas de braţ, apoi şopti, suficient de tare ca să se facă auzit peste adulaţia bubuitoare a mulţimii:

— Am multe lucruri de discutat cu tine, Prinţul meu.

Cu mintea încă vâjâindu-i din cauza furiei şi şocului de a-şi fi întâlnit fostul tutore, Proyas şterse lacrimile care îi brăzdau

obrajii şi încuviinţă amorţit.

Maithanet îl pofti să-i urmeze pe Gotian, ilustrul Mare Maestru al Cavalerilor Shriali, care îl conduse adânc în galeriile ca nişte morminte ale Junriümei, departe de strălucitoarea Procesiune Shrială. Gotian încercă să-i adreseze câte complimente prieteneşti, fără îndoială încercând să-l atragă într-o conversaţie, dar Proyas nu putea gândi decât: *Achamian! Netrebnic impertinent! Cum ai putut comite un asemenea afront?*

Câţi ani trecuseră de când îşi văzuse ultima dată profesorul? Patru? Poate chiar cinci? Tot acest timp petrecut în încercarea de a-şi curăţa sufletul de influenţa acestui bărbat. Tot acest timp conducându-l spre acest penultim moment, când îngenunchease la picioarele Sfântului Părinte, simţindu-i gloria curgând peste el ca un torent auriu, îi sărutase genunchiul într-un moment de supunere pură, absolută lui Dumnezeu…

Doar ca să-l vadă pe *Drusas Achamian* tremurând pe treptele mai jos de el! Un hulitor care nu se căise ghemuindu-se în umbra celui mai glorios suflet care păşise pe pământ în ultima mie de ani. Maithanet. Marele Shriah care avea să elibereze Shimehul, care va ridica jugul împăraţilor şi al păgânilor de pe credinţa Celui din Urmă Profet.

Achamian. *Te-am iubit cândva*, *drag profesor*, *dar asta! Asta e dincolo de orice îngăduinţă!*

— Pari tulburat, Prinţul meu, spuse Gotian într-un târziu, conducându-l prin încă un coridor.

Fumul unui amestec de lemn parfumat plutea prin spaţiile deschise, dăruind punctele de lumină de felinar cu halouri. Undeva un cor repeta imnuri.

— Îmi cer iertare, Lord Gotian, răspunse el. A fost o zi cu totul remarcabilă.

— Într-adevăr, Prinţul meu, spuse Marele Maestru cu păr argintiu, un zâmbet înţelept încreţindu-i chipul. Şi e pe care să devină şi mai remarcabilă.

Înainte ca Proyas să apuce să-l întrebe ce voia să spună, holul mărginit de coloane se sfârşi şi se deschise spre o încăpere vastă, flancată de coloane colosale… sau ce crezu că era o încăpere, pentru că îşi dădu repede seama că se află într-o curte. Lumina soarelui curgea prin tavanul îndepărtat, străpungând întunericul cu raze înclinate şi degete întinse de

lumină printre coloanele de apus. Proyas clipi şi privi peste podeaua de mozaic, scufundată a curţii…

Era posibil oare?

Căzu în genunchi.

Colţul.

Un corn de fildeş, imens, răsucit, jumătate în lumină, jumătate în umbră, suspendat de lanţuri care se ridicau spre înălţimi până ce se pierdeau în contrastul cerului luminos şi al întunericului coloanelor.

Strălucind de uleiuri şi ciuruit de inscripţii, ca membrele tatuate ale unei Preotese a lui Gierra.

Primele versete ale Zeilor. Primele scripturi. *Aici,* dinaintea ochilor săi!

Aici.

După câteva clipe fără răsuflare, Proyas simţi mâna liniştitoare a lui Gotian coborându-i pe umăr. Clipind ca să-şi alunge lacrimile din ochi, îşi ridică privirea către Marele Maestru.

— Îţi mulţumesc, spuse, cu vocea redusă la o şoaptă de imensitatea a ceea ce-l înconjura. Îţi mulţumesc că m-ai adus în acest loc.

Gotian încuviinţă, apoi îl lăsă cu rugăciunile lui.

Triumfuri şi regrete i se învârteau prin minte: victoria sa asupra tydonnilor în Bătălia de la Paremti, cuvintele pline de ură pe care i le aruncase fratelui său cu o săptămână înainte ca acesta să moară. Se părea că *aici* năvoadele ascunse erau în sfârşit trase la suprafaţă, astfel ca toate aceste evenimente să poată fi adunate pe puntea acestei clipe. Chiar şi anii pe care îi petrecuse sub Achamian în copilărie, iritat de disciplina fier, râzând la glumele lui blânde, avusese un rol în pregătirea acestui moment. Acum. Dinaintea Colţului.

Mă supun Cuvântului tău, Doamne. Îmi încredinţez sufletul sarcinii cumplite pe care ai aşezat-o dinaintea mea. Voi face un templu din câmpul de luptă.

Sunetul păsărilor zbenguindu-se printre streşinile înalte. Mirosul lemnului de santal limpezit de aerul proaspăt. Dungi de lumină curgătoare. Şi Colţul suspendat în umbrele măreţelor coloane kyraneene. Nemişcat. Mut.

— E sfâşietor, nu-i aşa, spuse o voce puternică dinapoia sa, să vezi Colţul pentru prima dată?

Proyas se întoarse şi, deşi crezuse multă vreme că e dincolo

de adulaţie, nu se putu abţine să îl privească pe bărbat cu ochi adoratori. Maithanet. Noul, incoruptibilul Shriah al celor O Mie de Temple. Bărbatul care va aduce pacea naţiunilor Celor Trei Mări oferindu-le un Război Sfânt.

Un nou învăţător.

— A fost cu noi de la începuturi, continuă Maithanet, privind cu smerenie la Colţ, călăuză, sfătuitor şi judecător. Este unicul lucru care ne *este martor* chiar în vreme ce-l privim.

— Da, spuse Proyas. O simt.

— Preţuieşte acest sentiment, Proyas. Strânge-l bine la piept şi nu uita niciodată. Pentru că în zilele ce vor urma vei fi asediat de mulţi care au uitat.

— Sfinţia Ta?

Maithanet veni lângă el. Schimbase roba măiestrit lucrată cu fir de aur cu o sutană albă, simplă. Lui Proyas i se părea că fiecare mişcare a sa, fiecare atitudine, transmitea un simţ al inevitabilului, de parcă scriptura faptelor sale fusese deja scrisă.

— Mă refer la Războiul Sfânt, Proyas, marele ciocan al Celui din Urmă Profet. Mulţi vor încerca să-l pervertească.

— Am auzit deja zvonuri cum că Împăratul…

— Şi vor mai fi şi altele, spuse Maithanet pe un ton tăios şi în acelaşi timp întristat. Oameni de-ai Şcolilor…

Proyas se simţi pedepsit. Numai tatăl său, Regele, îndrăznea să-l întrerupă, şi doar dacă spusese vreo prostie.

— Şcolile, Sfinţia Ta?

Shriahul îşi întoarse profilul puternic, bărbos, către el şi Proyas fu izbit de albastrul proaspăt al ochilor săi.

— Spune-mi, Nersei Proyas, spuse Maithanet ca şi cum ar fi dat un edict. Cine era acel bărbat, acel *vrăjitor*, care a îndrăznit să-mi profaneze prezenţa?

Capitolul IV

Sumna

A fi ignorant şi a fi amăgit sunt două lucruri diferite. A fi ignorant înseamnă a fi sclavul lumii. A fi amăgit înseamnă a fi sclavul unui alt om. Întrebarea va fi mereu de ce, când toţi oamenii sunt ignoranţi şi deci deja sclavi, ne înţeapă atât de mult sclavia aceasta din urmă!

— AJENCIS, EPISTEMOLOGIILE

Dar, în ciuda poveştilor despre atrocităţile fanimilor, realitatea este că, păgâni sau nu, kianinii au fost surprinzător de toleranţi cu pelerinajele inrithi la Shimeh – înainte de Războiul Sfânt. De ce ar manifesta un popor dedicat distrugerii Colţului o asemenea amabilitate către „idolatri”? Poate că erau parţial motivaţi de perspectivele negoţului, după cum au sugerat alţii. Dar motivul de bază se găseşte în tradiţia lor de popor al deşertului. Cuvântul kianin pentru loc sfânt este si'ihkhalis, care înseamnă, literal, „mare oază”. Este obiceiul lor strict să nu refuze apă călătorilor, chiar dacă aceştia sunt duşmani.

— DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Sfântul Război al inrithilor împotriva fanimilor a fost declarat de Maithanet, al 116-lea Shriah al celor O Mie de Temple, în Dimineaţa înălţării în 4110 Anul-Colţului. Ziua fusese absurd de călduroasă, de parcă Dumnezeu însuşi binecuvântase Războiul Sfânt cu o premoniţie a verii. Într-adevăr, Cele Trei Mări zumzăiau de zvonuri despre semne şi viziuni, toate atestând sanctitatea sarcinii ce le stătea dinainte inrithilor.

Vorba se împrăştie. În fiecare naţiune, preoţii din templele Shriale şi Cultice rosteau invective împotriva atrocităţilor fanimilor. Cum, întrebau ei, puteau inrithii să se numească credincioşi când oraşul Celui din Urmă Profet era înrobit? Prin invective şi cuvântări înfierbântate, păcatele abstracte ale unui popor exotic şi îndepărtat erau aduse dinaintea congregaţiilor de inrithi şi făcute ale lor. A tolera nelegiuirea, li se spunea, însemna a prăsi ticăloşia. Nu creşteau buruieni în grădină dacă aceasta nu era plivită? Iar inrithilor li se părea că fuseseră treziţi dintr-o inerţie mercantilă, că fuseseră bolnavi de o lene absurdă a spiritului. Cum să sufere Zeii un popor care făcuse târfe din inimile sale? Câtă vreme până când Zeii aveau să-i abandoneze sau, chiar mai rău, să se întoarcă împotriva lor aprinşi de furie?

Pe străzile marilor oraşe, vânzătorii schimbau cu clienţii zvonuri despre care potentat s-a mai alăturat Colţului. Iar în taverne, veteranii se gâlceveau asupra ipocriziei relative a stăpânilor lor. Chemaţi în jurul vetrelor, copiii îi ascultau cu ochi mari, absorbiţi de evlavie şi groază, povestind cum fanimii, popor spurcat şi nelegiuit, prădaseră un loc imposibil de încântător, Shimeh. Se trezeau ţipând în miez de noapte,

plângând în hohote din cauza Cishaurimilor fără ochi care vedeau prin capete de şerpi. În timpul zilei, în timp ce zburdau pe străzi sau pe câmpuri, fraţii mai mici erau siliţi să joace rolul păgânilor pentru ca fraţii mai mari să-i poată pedepsi cu beţe pe post de săbii. Şi, pe întuneric, soții le spuneau soţiilor ultimele veşti despre Războiul Sfânt și vorbeau în şoapte solemne despre gloria sarcinii pe care Shriahul o aşezase dinaintea lor. Iar soțiile plângeau, ştiind că în curând soţii lor le vor părăsi.

Shimeh. Bărbaţii scrâşneau din dinţi la gândul acestui nume sfânt. Şi li se părea că Shimeh trebuie să fie un loc tăcut, un pământ care şi-a ţinut răsuflarea timp de secole de chinuri, aşteptând ca adepţii amorţiţi ai Celui din Urmă Profet să se trezească din adormirea lor şi să îndrepte o străveche şi atroce crimă. Vor veni cu săbii şi pumnale şi vor curăţa pământul acela. Iar când fanimii vor fi morţi, vor îngenunchea şi vor săruta acel dulce pământ care dăduse naştere Celui din Urmă Profet.

Cele O Mie de Temple emiseră edicte care afirmau că cei care aveau să profite de absenţa oricărui mare lord care se alăturase Colţului vor fi judecaţi pentru erezie în tribunalele ecleziastice şi executaţi sumar. Astfel, ştiindu-şi asigurate drepturile prin naştere, prinţii, conţii, marii demnitari şi lorzii tuturor naţiunilor se declarară Oameni ai Colţului. Războaiele neînsemnate fură uitate. Pământurile fură ipotecate. Cavalerii vasali fură chemaţi de nobilii şi baronii lor. Servitorii fură aprovizionaţi cu arme şi găzduiţi în barăci temporare. Mari flote de corăbii fură contractate pentru călătoria pe mare spre Momemn, unde Shriahul anunţase adunarea Războiului Sfânt.

Maithanet chemase şi întregul ţinut al Celor Trei Mări răspunsese. Păgânii aveau să fie frânţi. Sfântul Shimeh avea să fie purificat.

Miezul primăverii, 4110 Anul-Colţului, Sumna

Fiica lui Esmenet era mereu undeva în gândurile sale. Era ciudat cum orice întâmplare, chiar şi cea mai neînsemnată, putea să invoce amintirea ei. De data asta fu Achamian şi obiceiul lui curios de a mirosi fiecare prună înainte de a o prinde cu dinţii.

Fiica ei mirosise odată un măr în piaţă. Era o amintire ştearsă, spălăcită, parcă spălată de culoare de oribila ei moarte. O fetiţă

adorabilă, strălucitoare în umbra trecătorilor, cu pâr negru şi drept şi ochi ca o speranţă eternă.

— Mamă, miroase a… spusese, cu vocea frântă când intuiţia nu o ajută, miroase a *apă şi a flori*.

Îi aruncase mamei sale un zâmbet triumfător.

Esmenet ridicase privirea spre vânzătorul acru, care clătinase din cap spre şerpii împletiţi de pe dosul mâinii ei stângi. Mesajul era clar: *Nu vând celor ca tine.*

— Ciudat, scumpa mea. Mie îmi miroase a preţ piperat.

— Dar, *mamă…* spusese odorul ei.

Esmenet clipi ca să-şi alunge lacrimile din ochi. Achamian îi vorbea.

— Mi se pare dificil, îi spuse cu aerul unei confesiuni.

Ar fi trebuit să cumpăr un măr de altundeva.

Şedeau pe taburete joase în odaia ei, lângă masa ei uzată, înaltă până la genunchi. Obloanele erau deschise şi aerul răcoros de primăvară părea să amplifice sunetele străzii de dedesubt. Achamian îşi aruncase o pătură de lână peste umeri, dar Esmenet se mulţumea să tremure.

Fusese aşa de ciudat la început. În multe dimineţi zăcea trează, ascultând sunetul groaznic al lui Achamian făcându-şi nevoile în oala ei. Îşi îngropa capul sub aşternuturi, insistând să se ducă la un doctor sau la un preot – glumind doar pe jumătate pentru că era într-adevăr *groaznic.* Începuse s-o numească „apocalipsa de dimineaţă” pentru că ea îi strigase odată, mai mult de exasperare decât de amuzament, „Numai pentru că retrăieşti Apocalipsul noapte de noapte, Akka, nu înseamnă că trebuie să-l împărtăşeşti cu mine dimineaţa.” Achamian chicotea trist în timp ce se curăţa, bolborosind ceva despre meritele băutului straşnic şi ale măruntaielor curate. Iar Esmenet găsea şi tihnă şi veselie la vederea unui vrăjitor stropindu-şi fundul cu apă.

Se ridica din pat, deschidea obloanele şi şedea pe jumătate goală pe pervaz cum făcea mereu, când contemplând agitaţia fumegândă a Sumnei, când cercetând strada de dedesubt după posibili muşterii. Mâncau amândoi un mic dejun frugal din pâine nedospită, brânză acră şi altele la fel, în timp ce vorbeau despre tot felul de lucruri: ultimele zvonuri despre Maithanet, ipocrizia venală a preoţilor, felul în care căruţaşii putea face şi un soldat să roşească cu înjurăturile lor şi aşa mai departe. Iar lui Esmenet

i se părea că erau fericiţi, că într-un fel ciudat locul lor era acolo şi atunci.

Cu toate acestea, mai devreme sau mai târziu, cineva o striga din stradă sau unul din clienţii ei obişnuiţi îi bătea la uşă, şi atmosfera devenea amară. Achamian devenea macabru, îşi înşfăca pelerina şi tolba şi invariabil pleca să se îmbete prin vreo tavernă jegoasă. De obicei îi pândea întoarcerea de pe pervaz, un bărbat plinuţ, trecut de tinereţe, mergând singur prin nesfârşita îmbulzeală de oameni, arătând de parcă pierduse toţi banii la jocurile de noroc. Întotdeauna, fără excepţie, el o privea deja când îl vedea. Încerca ezitant să zâmbească şi o prindea un junghi de întristare, uneori atât de puternic încât suspina cu voce tare.

Ce simţea de fapt? Multe lucruri, se părea. Milă pentru el, bineînţeles. Între necunoscuţi, Achamian arăta mereu atât de singur, de neînţeles. *Nimeni*, se gândea ea adesea, *nu îl cunoaşte cum îl cunosc eu.* De asemenea, era uşurată că se întorsese – se întorsese la ea, chiar dacă avea destul aur ca să-şi cumpere târfe mult mai tinere. Era o tristeţe egoistă asta. Şi ruşine. Ruşine pentru că ştia că o iubea şi că de fiecare dată când accepta un muşteriu îi frângea inima.

Dar avea de ales?

Nu urca niciodată în odaia lor decât dacă o vedea pe pervaz. Odată, după ce fusese bătută de un maniac deosebit de obscen care se dăduse drept fierar, se târâse pur şi simplu sub aşternuturi şi plânsese până adormise. Se trezi înainte de răsărit şi se grăbi la fereastră când îşi dădu seama că Achamian nu se întorsese. Rămase acolo ghemuită ore întregi aşteptându-l, uitându-se după el, privind soarele poleind marea cu bronz şi apoi străpungând oraşul scufundat în ceţuri. Primele roţi de olar prinseseră viaţă cu un hârâit pe stradă învecinată şi primele dâre de fum de la cuptoare şi de la focurile pentru gătit se răsuceau spre cerul albastru. Plângea încet. Dar chiar şi atunci îşi lăsă un sân să iasă dintre pături, ca o mamă care alăptează, şi dădu voie unui picior lung şi palid să atârne pe cărămida rece ca cei care priveau în sus să poată zări promisiunea umbrită dintre genunchii ei.

Şi în sfârşit, când soarele începea să-i încălzească faţa şi umărul dezgolit, auzi o bătaie în uşă. Zbură prin cameră şi o deschise cu o smucitură, iar dinaintea ei se găsea vrăjitorul

ciufulit. „Akka!” strigase, cu lacrimi şiroindu-i din ochi.

Privi la ea, apoi la patul gol, îi spuse că adormise dinaintea uşii ei. Şi în acel moment ştiuse că îl iubea cu adevărat.

Legătura lor era una stranie, dacă se putea numi legătură. O legătură de proscrişi sfinţită de jurăminte nerostite. Un vrăjitor şi o târfă. Poate că o anume disperare era de aşteptat, ca şi cum acel straniu cuvânt, „iubire”, devenea cu atât mai profund cu cât persoana era mai dispreţuită de ceilalţi.

Esmenet îşi îmbrăţişă umerii. Îl studie pe Achamian cu un oftat nerăbdător.

Ce? Întrebă fără vlagă. Ce ţi se pare dificil, Akka?

Achamian îşi întoarse privirea rănită şi nu spuse nimic.

Când aflase ce-i făcuse fierarul fusese ultragiat. O târâse la propriu la câteva fierării, cerându-i să-l identifice pe bărbat. Şi, deşi protestase, susţinând că asemenea atacuri făceau parte din meseria ei, în secret era încântată şi parte din ea spera că el îl va arde până nu va rămâne decât o mână de cenuşă. Pentru prima dată, poate, înţelese că Achamian *putea* face aşa ceva şi că o mai făcuse în trecut.

Dar nu îl găsiseră niciodată.

Bănuia că Achamian continuase să umble după fierari, căutând pe cineva care să se potrivească descrierii ei. Şi nu se îndoia că Achamian l-ar fi ucis dacă l-ar fi găsit. Continuase să vorbească despre el multă vreme după întâmplare, prefăcându-se galant când de fapt, sau asta era impresia lui Esmenet, o mică parte din el voia să-i ucidă toți muşterii.

De ce stai aici, Achamian? Îl întrebă, cu o uşoară timiditate în voce.

O privi supărat şi întrebare lui era limpede: De ce continui să te culci cu ei, Esmi? De ce insişti să rămâi o târfă câtă vreme locuiesc cu tine?

Pentru că mai devreme sau mai târziu mă vei părăsi, Akka… Iar bărbaţii care îmi dau de mâncare îşi vor fi găsit alte târfe.

Dar înainte să-i poată răspunde, se auzi o bătaie timidă în uşă.

— Plec, spuse Achamian, ridicându-se.

Fu străbătută de un fulger te teroare.

— Când te vei întoarce? Întrebă, luptându-se să nu pară disperată.

— După, spuse el. După…

Îi oferi pătura, pe care o primi cu mâini înnodate. Încleştase totul cu o ferocitate stranie în ultima vreme, parcă sfidând lucrurile micuţe să devină sticlă. Îl privi deschizând uşa.

— Inrau, spuse Achamian. Ce faci aici?

— Am aflat ceva important, spuse tânărul, cu răsuflarea tăiată.

— Intră, intră, spuse Achamian, conducându-l pe preot spre scaunul său.

— Mă tem că n-am fost precaut, spuse Inrau, evitând privirile amândurora. S-ar putea să fi fost urmărit.

Achamian îl studie o clipă, apoi ridică din umeri.

— Chiar dacă ai fost urmărit, nu contează. Preoţii au un gust aparte pentru târfe.

— E adevărat, Esmenet? Întrebă Inrau cu un zâmbet nervos.

Esmenet ştia că prezenţa ei îl făcea să se simtă nelalocul lui. Şi, ca toţi bărbaţii amabili, încercase să o ascundă cu umor silit.

— Seamănă mult cu vrăjitorii în privinţa asta, spuse ea ironic.

Achamian îi aruncă o privire de indignare prefăcută şi Inrau râse nervos.

— Deci, zi-ne, spuse Achamian, ochii trădându-i zâmbetul. Ce-ai aflat?

O expresie de concentrare copilărească trecu peste chipul lui Inrau. Avea păr întunecat şi era zvelt, bine ras, cu ochi mari, căprui, şi buze feminine. Avea, se gândi Esmenet, vulnerabilitatea atrăgătoare a unui tânăr în umbra ciocanelor amare ale lumii. Asemenea bărbaţi erau la mare preţ printre târfe, şi nu doar pentru că tindeau să plătească şi pentru stricăciunile făcute şi pentru plăcerea primită. Ofereau o altfel de compensaţie. Asemenea bărbaţi puteau fi iubiţi fără griji – aşa cum mamele îşi iubeau fiii gingaşi.

Înţeleg de ce te temi astfel de el, Akka.

Trăgând aer în piept, Inrau spuse:

Turnurile Stacojii au acceptat să se alăture Războiului Sfânt.

Achamian se încruntă.

Ăsta e un *zvon* pe care l-ai auzit?

— Presupun.

Făcu o pauză.

— Dar am aflat de la un Orator al Colegiului Luthymeei. Bănuiesc că Maithanet a făcut oferta cu ceva vreme în urmă. Pentru a-i dovedi seriozitatea, a trimis şase Jucărele la

Carythusal – ca un gest de bunăvoinţă. Având în vedere că Luthymeea are mare putere asupra dispensării Choreelor, Maithanet s-a simţit obligat să le dea o explicaţie.

— Deci e adevărat?

— E adevărat.

Inrau îl privi cum priveşte un flămând care a găsit o monedă la un schimbător de bani. *Cât. Valorează asta?*

— Excelent. Excelent. Astea sunt într-adevăr veşti importante.

Exaltarea lui Inrau era contagioasă, iar Esmenet se trezi că zâmbeşte o dată cu el.

— Te-ai descurcat bine, Inrau, îi spuse ea.

— Într-adevăr, adăugă Achamian. Turnurile Stacojii, Esmi, sunt cea mai puternică şcoală din cele Trei Mări. Stăpânitorii Ainonului de Sus de la ultimul Război Scolastic...

Dar prea multe întrebări părură să-i inunde gândurile pentru a continua. Achamian avusese mereu tendinţa de a da explicaţii pline de sine – ştia foarte bine că ea auzise de Turnurile Stacojii. Dar Esmenet îl ierta. Într-un fel, explicaţiile lui erau o măsură a dorinţei de a o include în viaţa sa. În atâtea feluri, Achamian era diferit de alţi bărbaţi.

— Şase Jucărele, îi scăpă. Un dar extraordinar! Nepreţuit!

De asta îl iubea? Lumea părea atât de mică – atât de sordidă – când era singură. Iar când el se întorcea era de parcă aducea toate cele Trei Mări în spinare. Ducea o viaţă afundată, o viaţă în catacombe de sărăcie şi ignoranţă. Apoi sosea acest bărbat solid şi tandru, un bărbat care arăta mai puţin a spion chiar decât arăta a vrăjitor şi, pentru o vreme, acoperişul vieţii ei era smuls, iar soarele şi lumea curgeau înăuntru.

Te iubesc, *Drusas Achamian.*

— Jucărele, Esmi! Pentru cele O Mie de Temple sunt chiar Lacrimile lui Dumnezeu. Să dea şase din ele unei Şcoli de hulitori! Remarcabil.

În timp ce vorbea, îşi pieptăna barba cu degetele care îi urmăreau iar şi iar cele cinci dungi argintii.

Jucărele. Acestea îi aminteau lui Esmenet că, în ciuda faptului că era minunată, lumea lui Achamian era deosebit de mortală. Legea ecleziastică cerea ca prostituatele, ca şi adulterele, să fie omorâte cu pietre. Acelaşi lucru, reflectă ea, era valabil şi pentru vrăjitori, numai că exista o singură piatră care îi putea lovi şi nu trebuia să-i atingă decât o singură dată. Din fericire,

existau puţine Jucărele. Lumea, pe de altă parte, era plină de pietre pentru târfe.

— De ce totuşi, întrebă Inrau, cu vocea oarecum mâhnită acum. De ce ar murdări Maithanet Războiul Sfânt invitând o Scoală?

Cât de greu trebuie să-i fie, se gândi Esmenet, *să fie prins între oameni ca Achamian şi Maithanet.*

— Pentru că trebuie, răspunse Achamian. Altfel Războiul Sfânt ar fi pierdut. Aminteşte-ţi că în Shimeh sălăşluiesc Cishaurimii.

— Dar Choreele sunt la fel de mortale pentru ei ca şi pentru vrăjitori.

— Poate... Dar asta nu prea contează într-un asemenea război. Înainte ca Războiul Sfânt să poată ajunge cu Jucărelele la Cishaurimi, trebuie să înfrângă ostile Kianului. Nu, Maithanet are *nevoie* o Şcoală.

Un asemenea război! Se gândi Esmenet. În tinereţe, inima îi bătea mai repede ori de câte ori auzea poveşti de război. Şi chiar şi acum, cerea soldaţilor poveşti de război în schimbul plăcerii. O clipă, aproape că văzu tumultul, văzu săbiile fulgerând în lumina focurilor vrăjitoreşti.

— Iar *Turnurile Stacojii*, continuă Achamian. Nu există Şcoală mai potrivită pentru...

— Nu există Şcoală mai odioasă, protestă Inrau.

Esmenet ştia că Mandatul păstra o ură anume pentru Turnurile Stacojii. Nicio altă Şcoală, îi spusese Achamian, nu invidia mai mult Mandatul pentru că poseda Gnoza.

— Colţul nu face deosebire între abominaţii, răspunse Achamian. Evident Maithanet a deschis negocierile din motive strategice. Umblă vorba că Împăratul deja face manevre pentru a face din Războiul Sfânt instrumentul său de recucerire. Aliindu-se cu Turnurile Stacojii, Maithanet nu trebuie să depindă de Şcoala Împăratului, Saikul Imperial. Gândeşte-te ce-ar face Casa Ikurei din Războiul lui Sfânt.

Fără un motiv anume, această precizare atrase privirea lui Esmenet spre cei doi talanţi de cupru zăcând pe masa ei, unul pieziş peste celălalt, cu profilele miniaturale ale lui Ikurei Xerius al II-lea, Împăratul Nansurului. Împăratul ei. Ca toţi locuitorii Sumnei, nu se gândea niciodată la el ca la conducătorul ei. Deşi avea la fel de mulţi muşterii printre soldaţii lui ca şi printre Preoţii Shriali. Shriahul era prea aproape, presupuse. Dar nici

Shriahul nu însemna mare lucru pentru ea. *Sunt prea neînsemnată,* se gândi.

Apoi o întrebare îi trecu prin minte.

— N-ar… începu Esmenet, dar tăcu atunci când cei doi bărbaţi o priviră ciudat. N-ar trebui ca întrebarea să fie de ce au acceptat *Turnurile Stacojii* oferta lui Maithanet? Ce ar putea determina o *Şcoală* să se alăture unui Război Sfânt? Sunt parteneri ciudaţi, nu vi se pare? Nu cu mult timp în urmă, Akka, te temeai că Războiul Sfânt va fi declarat Şcolilor.

Urmă un moment de tăcere. Inrau zâmbi, amuzat parcă de propria-i prostie. Din acea clipă, îşi dădu seama Esmenet, Inrau avea s-o considere un egal în asemenea probleme. Totuşi, Achamian avea să păstreze distanţa, să judece toate întrebările. După cum se şi cuvenea, probabil, având în vedere vocaţia sa.

— De fapt există mai multe motive, spuse Achamian într-un târziu. Înainte de a pleca din Carythusal am aflat că Turnurile Stacojii se războiesc – în secret – cu preoţii-vrăjitori ai fanimilor, Cishaurimii. Sunt în război de zeci de ani amari.

Îşi muşcă o clipă buzele.

— Dintr-un motiv sau altul, Cishaurimii l-au asasinat pe Sashaoka, care era pe atunci Marele Maestru al Turnurilor Stacojii. Acum Eleäzaras – discipolul lui Sasheoka – este Marele Maestru. Se zvoneşte că era apropiat de Eleäzaras în felul în care se apropie bărbaţii din Ainon…

Inrau spuse:

— Deci Turnurile Stacojii…

— Speră să se răzbune, spuse Achamian, completând gândul protejatului său, pentru a pune capăt războiului lor secret. Dar asta nu e tot. Niciuna din Şcoli nu înţelege metafizica Cishaurimilor, Psûkhe. Toate, chiar şi Şcoala Mandatului, sunt îngrozite de faptul că nu poate fi văzută ca vrăjitorie.

— De ce te îngrozeşte aşa faptul că nu vezi? Întrebă Esmenet.

Era doar una din multele mici întrebări pe care nu îndrăznea să le pună vreodată.

— De ce? Repetă Achamian, dintr-o dată foarte serios. Pui asemenea întrebări, Esmenet, pentru că nu ai habar de puterea pe care o mânuim. N-ai nicio idee cât de disproporţionată faţă de cât de plăpânde ne sunt trupurile. Sasheoka a fost ucis exact din cauză că nu a putut distinge laptele Cishaurimilor de faptele lui Dumnezeu.

Esmenet se posomorî. Se întoarse spre Inrau.

— Îţi face şi ţie asta?

— Adică să saboteze întrebarea în loc să răspundă la ea? Spuse Inrau, ironic. Tot timpul.

Dar Achamian se întunecă la chip.

— Ascultă. Ascultă-mă cu atenţie. Ăsta nu e un joc pe care îl jucăm. Oricare din noi – dar mai ales Inrau – poate sfârşi cu capul fiert în sare, tăvălit prin smoală şi înfipt dinaintea Tainiţei-Colţului. Şi miza e mai mare decât propriile noastre vieţi. Mult mai mare.

Esmenet tăcu, oarecum şocată de mustrare. Uneori, îşi dădu ea seama, uita cât de profund era Drusas Achamian. De câte ori nu-l ţinuse în braţe după ce se trezise dintr-unul din visele sale? De câte ori nu-l auzise bolborosind în limbi stranii în vis? Îi aruncă o privire şi îi văzu mânia din ochi înlocuită de durere.

— Nu mă aştept ca vreunul din voi să înţeleagă mizele. Şi eu m-am săturat să mă tot aud trăncănind despre Sfat. Dar de data asta ceva e altfel. Ştiu că te doare gândul acesta, Inrau, dar Maithanet al tău…

— Nu e Maithanet *al meu.* Nu aparţine nimănui şi *asta* Inrau ezită, parcă tulburat de propria-i ardoare – asta îl face demn de devoţiunea mea. Poate că nu înţeleg pe deplin mizele, după cum zici, dar ştiu mai mult decât majoritatea. Şi îmi fac griji, Akka. Chiar îmi fac griji că asta e doar o altă vânătoare de cai verzi pe pereţi.

În timp ce Inrau spuse asta, aruncă o privire – involuntar, presupuse Esmenet – la însemnul şerpuitor al târfelor tatuat pe dosul palmei. Îşi strânse pumnul sub braţele încrucişate.

Apoi, inexplicabil, o lovi adevăratul mister dinapoia acestor evenimente. Se uită la fiecare bărbat pe rând, cu ochii mari. Inrau privi în jos. Dar Achamian o privi ascuţit.

Ştie, se gândi Esmenet, *ştie că am un talent la aceste lucruri.*

— Ce este, Esmi?

— Spui că Mandatul abia a aflat de războiul secret dintre Turnurile Stacojii şi Cishaurimi?

— Da.

Se aplecă înainte, de parcă acestea erau cuvinte ce trebuiau şoptite.

— Dacă Turnurile Stacojii pot păstra un asemenea secret faţă de Mandat timp de zece ani, Akka, atunci cum se face că

Maithanet, un om care a devenit doar de curând Shriah, ştie?

— Ce vrei să spui? Întrebă Inrau alarmat.

— Nu, spuse Achamian gânditor. Are dreptate. Maithanet nu ar fi abordat în niciun caz Turnurile Stacojii decât dacă *ştia* că Şcoala e în război cu Cishaurimii. Altfel ar fi absurd. Cea mai mândră dintre Şcolile din cele Trei Mări să se alăture unui Război Sfânt? Gândeşte-te. *De unde să ştie?*

— Poate, încercă Inrau, cele O Mie de Temple au dat pur şi simplu peste informaţie – cum ai făcut şi tu mai devreme.

— Poate, repetă Achamian. Dar e puţin probabil. Aceasta cere să-l studiem mai îndeaproape, cel puţin.

Esmenet se înfioră din nou, dar de această dată de bucurie. *Lumea se învârte în jurul acestui fel de oameni şi eu tocmai m-am alăturat lor.* Aerul, se gândi, mirosea a apă şi a flori.

Inrau o privi o clipă pe Esmenet înainte de a-şi întoarce ochii rugători spre mentorul său.

— Nu pot face ce-mi ceri… Nu pot.

— Trebuie să te apropii mai mult de Maithanet, Inrau. Shriahul tău este mult prea viclean.

— Ce? Spuse tânărul preot cu un sarcasm moale. Prea viclean să fie un credincios?

— Deloc, prietene. Prea viclean pentru a fi ceea ce pare.

Primăvară târzie, 4110 Anul-Colţului, Sumna

Ploua. Dacă un oraş era vechi, cu adevărat vechi, rigolele şi bălţile sclipeau întotdeauna în negru, îmbibate de grohotişul vremii. Sumna era străvechi, apele sale erau ca smoala.

Cuprinzându-se cu braţele, Paro Inrau cercetă curtea întunecată. Era singur. De peste tot auzea sunetul apei: susurul potolit al ploii, gâlgâitul streşinilor şi plesnetul rigolelor. Prin ploaie auzea tânguirea imploratorilor. Arcuite în forme ale durerii şi jelei, cântecele lor alunecau peste piatra udă şi îi învăluiau gândurile în note prelungi. Imnuri ale suferinţei. Două voci: una înaltă şi rugătoare, întrebând de ce trebuie să suferim, mereu de ce, cealaltă joasă, plină de grandoarea visătoare a celor O Mie de Temple şi purtând gravitatea adevărului – că Oamenii erau uniţi prin suferinţă şi ruină, că lacrimile erau singura apă sfântă.

Viaţa mea, se gândi. *Viaţa mea.*

Inrau îşi coborî privirea în pământ, încercă să-şi alunge

plânsul cu o grimasă. Numai de-ar fi putut să uite. Numai de-ar…

Shriahul. Dar cum se putea una ca asta?

Atât de singur. Împrejurul lui, clădirea ceneiană din piatră se înălţa în vasta întunecime a Hagernei. Alunecă într-o poziţie ghemuită şi se sprijini de piatra udă. O frică atât de cuprinzătoare nu oferea portiţă de scăpare. Nu putea decât să se strângă în sinea lui, să încerce să plângă până devenea nimic.

Achamian, iubit profesor… Ce mi-ai făcut?

Când Inrau se gândea la anii petrecuţi în Atyersus, studiind sub privirea atentă a lui Drusas Achamian, îşi amintea de acele timpuri când ieşea cu tatăl şi cu unchiul lui să arunce plasele departe de ţărmul Nroni, acele timpuri când cerul se întunecase şi tatăl său, trăgând peştii argintii din mare, refuzase să se întoarcă în sat.

— Ia uite la prada asta! Striga el cu ochii turbaţi de un noroc disperat. Momas ne privilegiază, băieţi! Dumnezeu ne privilegiază!

Inrau îşi amintea de acele timpuri periculoase nu pentru că Achamian ar fi semănat cu tatăl său – nu, tatăl său fusese puternic, cu picioarele îndoite pe punte, cu spiritul neîmblânzit dinaintea mării întunecate – ci pentru că, la fel ca şi peştii, bogăţiile pe care le trăsese din sânul vrăjitoriei fuseseră obţinute sub ameninţarea pierzaniei. Lui Inrau, Atyersus i se păruse o furtună sălbatică îngheţată în coloane înalte şi draperii negre de piatră, iar Achamian i se păruse că seamănă cu unchiul său, supus urgiei tatălui său şi totuşi străduindu-se din răsputeri să prindă destul peşte pentru a-şi salva şi fratele şi pe fiul acestuia. Îşi datora viaţa lui Drusas Achamian – Inrau era sigur de asta. Învăţaţii Mandatului nu se mai întorceau la ţărm şi îi ucideau pe cei care îşi abandonau plasele pentru a face aşa ceva.

Cum plăteau oamenii asemenea datorii? Când datorau bani, pur şi simplu înapoiau cât datorau plus dobânda. Ceea ce era dat era acelaşi lucru cu ceea ce era înapoiat. Dar era schimbul la fel de simplu când un om îşi datora viaţa altuia? Îi datora Inrau lui Achamian o ultimă călătorie pe mările furtunoase ale Mandatului pentru că îl adusese la ţărm? Părea greşit să-l plătească pe Achamian cu aceeaşi monedă, de parcă fostul lui

profesor anulase pur şi simplu darul în loc să ceară un dar în schimb.

Inrau făcuse multe schimburi în viaţă. Părăsind Mandatul pentru cele O Mie de Temple, schimbase suferinţa lui Seswatha cu frumuseţea tragică a lui Inri Sejenus, groaza Sfatului cu ura Cishaurimilor şi condescendenta respingere a credinţei cu pioasa condamnare a vrăjitoriei.

Şi se întrebase, în acele prime zile, ce anume câştigase prin acest schimb de vocaţii.

Totul. Câştigase totul. Credinţa în locul cunoaşterii, înţelepciune în locul vicleniei, suflet în locul raţiunii – nu existau balanţe pentru asemenea lucruri, doar oameni şi înclinaţiile lor multicolore. Inrau fusese născut pentru cele O Mie de Temple şi, permiţându-i să părăsească Mandatul, Achamian îi oferise totul. Şi din această cauză, recunoştinţa pe care Inrau i-o purta fostului său profesor era dincolo de cuvinte. *Orice preţ*, se gândea în timp ce hoinărea prin Hagerna, îmbătat de uşurare şi fericire. *Orice preţ.*

Şi acum furtuna venise. Se simţea neînsemnat, ca un băiat abandonat pe o mare întunecată şi agitată.

Te rog! Lasă-mă să uit!

O clipă crezu că aude ecoul unor cizme păşind pe una din alei, dar apoi sunară Cornurile de Chemare – imposibil de adânci, ca spuma oceanului lovindu-se de un zid de piatră. Se grăbi prin curte către porţile imense ale templului, adăpostindu-se de ploaia torenţială sub pelerină. Porţile Irreümei se deschiseră scrâşnind, aruncând o fâşie largă de lumină peste pietrele de râu sfărâind în ploaie. Atent să evite privirile curioase, trecu cu capul băgat între umeri printre mulţimea de preoţi şi de călugări care începură deodată să iasă în şiruri din templu. Urcă în pas alergător scările largi, dintre şerpii de bronz care împodobeau intrarea.

Păzitorii intrării se încruntară când intră. La început se făcu mic, dar apoi îşi dădu seama că le cărase apă şi nisip pe podele. Îi ignoră. Dinaintea lui, două rânduri de coloane formau un interval larg, slab luminat de vase de cărbuni suspendate. Coloanele se ridicau pentru a sprijini lucarna, partea de mijloc a acoperişului, prea înaltă pentru a putea fi atinsă de lumină. De-o parte şi de alta a intervalului lucarnei se găseau alte două rânduri de coloane mai mici, flancând micile capele ale

diferitelor zeităţi Cultice. Totul părea să se întindă, să se întindă.

Atinse absent calcarul cu mâna. Rece. Nepăsător. Niciun semn al marii greutăţi pe care o purta. Acesta era puterea lucrurilor neînsufleţite. *Dă-mi această putere, Zeiţă. Fă-mă asemenea unei coloane.*

Inrau înconjură o coloană şi păşi în umbra capelei ei, simţindu-se alinat de piatra ei rece. *Onkis... preaiubito.*

„Dumnezeu are o mie de feţe”, spusese Sejenus, *„dar oamenii au o singură inimă”.* Fiecare mare religie era un labirint de nenumărate mici grote, locuri pe jumătate secrete unde abstracţiile se pierdeau şi unde obiectele veneraţiei deveneau destul de neînsemnate pentru a alina nelinişti de zi cu zi, destul de familiare ca să plângi nestăpânit din cauza lucrurilor mărunte. Intrau îşi găsise grota în sanctuarul lui Onkis, Cea-care-Cântă-în-Întuneric, Aspectul care se afla în inimile tuturor oamenilor, îndemnându-i să ia mai mult decât puteau duce.

Îngenunche. Suspinele îl scuturară.

De-ar fi putut să uite... să uite ce-l învăţase Mandatul. Dacă ar fi reuşit să facă asta, atunci această ultimă revelaţie sfâşietoare ar fi fost fără sens pentru el. De n-ar fi venit Achamian. Preţul era prea mare.

Onkis. I-ar fi iertat ea întoarcerea la Mandat?

Idolul era lucrat în marmură albă, cu ochi închişi, scufundaţi ca ai morţilor. La prima vedere părea să fie capul tăiat al unei femei, frumoasă, dar uşor comună, înfipt într-un băţ. La o a doua privire, totuşi, băţul se dovedea a fi un copac în miniatură, ca cei cultivaţi de străvechii Norsirai, doar că lucrat în bronz. Ramuri împungeau prin buzele ei desfăcute şi i se întindeau pe toată faţa – natura renăscută de pe buze omeneşti. Alte ramuri se întindeau în spate, prin părul ei îngheţat. Imaginea ei stârnea mereu ceva în el şi de aceea se întorcea mereu la ea: ea *era* ceea ce stârnea, locul întunecat unde rafalele gândurilor sale se dezlănţuiau. Ea venea dinaintea lui.

Tresări la auzul unor voci venind dinspre poarta templului. *Păzitorii porţilor. Ei trebuie să fie.* Apoi bâjbâi prin pelerină şi scoase o mică tolbă cu mâncare: caise uscate, curmale, migdale şi nişte peşte sărat. Se apropie suficient ca ea să-i simtă căldura răsuflării şi, cu mâini tremurânde, depuse mâncare într-o mică adâncitură săpată în piedestalul ei. Orice mâncare avea esenţa ei, duhul ei – ceea ce hulitorii numeau onta. Totul arunca o

umbră pe Exterior, unde se mişcau Zeii. Cu mâini tremurânde, scoase lista scurtă a strămoşilor şi şopti numele, oprindu-se pentru a-şi implora stră-străbunicul să intervină de partea sa.

Putere, murmură. Te rog, putere…

Micul sul căzu pe podea cu un clinchet. Tăcerea era loială, apăsătoare. Îl durea inima, atât de mare era miza. Acestea erau evenimentele care făceau lumea să se învârtă. Destul pentru o Zeiţă.

Te rog… Vorbeşte-mi.

Nimic.

Lacrimi îi şiroiră pe chip. Îşi ridică braţele, le ţinu deschise până începură să-i ardă umerii.

Orice! Strigă.

Fugi, îi şopteau gândurile. *Fugi.*

Era atât de laş! Cum de putea fi aşa de laş? Ceva dinapoia lui. Bătăi de aripi! Ca fluturarea stofei printre coloane falnice.

Îşi întoarse privirea spre tavanul întunecat, căutând cu urechile. Încă un murmur. Undeva sus în lucarnă. Pielea îl furnica.

Tu eşti?

Nu.

Mereu îndoială. De ce se îndoia mereu? Ridicându-se în picioare, ieşi în grabă din capelă. Poarta templului fusese închisă şi păzitorii nu se vedeau nicăieri. În câteva clipe găsi scara îngustă care urca prin perete spre balcoanele lucarnei. La jumătatea scărilor întunericul deveni de nepătruns. Se opri o clipă şi răsuflă adânc. Aerul mirosea a praf.

Îndoiala, mereu atât de puternică în sufletul lui, era alungată. *Tu eşti!*

Capul îi vâjâia de extaz când ajunse în sfârşit la capătul scărilor. Uşa balconului era întredeschisă. Prin deschidere se cernea lumină cenuşie. În sfârşit – după ce-i oferise toată iubirea lui, tot timpul lui – Onkis avea să-i cânte lui, în loc să cânte prin el. Păşi cu grijă pe balcon. Îşi linse buzele, stomacul îi tresălta.

Auzea vuietul ploii prin piatră. Capitoliile coloanelor fură primele lucruri pe care le distinse în întuneric, apoi tavanul desluşindu-se puţin deasupra lor. Părea nenatural ca atâta greutate să fie suspendată atât de sus. Trunchiurile coloanelor se luminau pe măsură ce se pierdeau din vedere. Lumina de dedesubt era îndepărtată şi difuză, catifelată ca marginile roase

ale pietrei.

Balustrada balconului purta o aură de ameţeală, aşa încât îşi ţinu spatele lipit de zid. Zidăria părea fragilă, cu străvechi crăpături în întuneric. Frescele murale se cojiseră. Tavanul era încrustat cu sute de cuiburi din lut de viespi şi îi amintea de chilele năpădite de crustacee ale corăbiilor de război trase pe nisipul plajei.

— Unde eşti? Şopti.

Apoi o văzu, iar groaza îl sugrumă.

La mică distanţă, cocoţată pe balustradă, privindu-l cu ochi albaştri lucioşi. Avea corp de cioară, dar capul îi era micuţ, chel şi uman – cam de mărimea unui pumn de copil. Zâmbi, întinzând buzele micuţe peste dinţişori perfecţi.

Dulce-Sjenus-oh-Dumnezeule-nu-se-poate-nu-se-poate!

O parodie a surprizei trecu peste faţa miniaturală.

— Ştii ce sunt, spuse cu o voce subţire. Cum?

Nu-se-poate-nu-se-poate-să-fie-Sfatul-aici-nu-nu-nu!

— Pentru că, răspunse o altă voce, a fost cândva unul din studenţii lui Achamian.

Cel care vorbise fusese ascuns în umbre în josul lucarnei. Acum păşea în lumina tulbure.

Cutias Sarcellus zâmbi drept salut.

— Nu-i aşa, Inrau?

Un Cavaler-Căpitan însoţindu-se cu o Sinteză de-a Sfatului?

Akka-Akka-salvează-mă!

Teroare de coşmar şi neîncredere, tăindu-i respiraţia, panicându-i mintea. Inrau se clătină înapoi. Podeaua se învârti. Sunetul fierului scrâşnind pe piatră din spatele său îl făcu să strige. Se întoarse pe călcâie şi văzu un alt Cavaler Shrial venind cu paşi mari din întuneric. Şi pe acesta îl cunoştea: Mujonish, care îl însoţise la adunarea zeciuielii în trecut. Bărbatul se apropie, precaut, cu braţele larg deschise de parcă avea de a face cu un taur periculos.

Ce se petrece? *Onkis?*

După cum vezi, spuse Sinteza cu corp de cioară, nu ai unde să fugi.

Cine? Reuşi Inrau să gâfâie.

Acum vedea însemnul vrăjitoriei, cicatricea Cânturilor folosite pentru a lega sufletul cuiva de acest recipient monstruos dinaintea lui. Cum de o ratase?

Ştie că forma asta nu e decât un înveliş, îi spuse Sinteza lui Sarcellus, dar nu văd Chigra în el.

Ochii cât mazărea – mici mărgele de sticlă de albastrul cerului – se întoarseră spre Inrau.

Hmmm, băiete? Nu visezi Visul ca ceilalţi, nu? Altfel nu ai fi recunoscut. Chigra mă recunosc mereu.

Onkis. Târfă de zeiţă trădătoare!

Fu înşfăcat de groază şi de o certitudine imposibilă. O revelaţie. Cuvintele rugăciunilor deveniseră un voal. Dedesubt simţea alte cuvinte, cuvinte ale puterii.

— Ce vrei? Întrebă Inrau cu voce mai stăpânită de această dată. Ce faci aici?

Nu-i păsa deloc de răspuns, îl interesa să câştige timp.

Te-rog-aminteşte-ți-te-rog-aminteşte-ţi…

— Să fac? Păi, ceea ce face neamul nostru mereu: ne supraveghem miza în aceste treburi.

Îşi strânse buzele peste dinţii micuţi, dar cu acreală, parcă scârbită de gustul lor.

— La fel, presupun, cu ceea ce faci tu în odăile Shriahului, hmm?

Respiraţia devenise dureroasă. Nu putea vorbi.

Da-da-da-asta-e-asta-e-dar-ce-urmează-ce-urmează?

Ce-vine-pe-urmă?

— Ţţţ, ţţţ, spuse Sarcellus, trăgându-se mai aproape. Mă tem că este în parte vina mea, Bătrâne Tată. Acum câteva săptămâni i-am cerut tânărului apostol să fie sârguincios.

— Deci *este* vina ta, spuse Sinteza cu o încruntare miniaturală prefăcută.

Ţăcăni câţiva paşi pe balustradă spre Inrau, urmărindu-i retragerea.

— Fără o direcţie dată, şi-a pus toată ardoare în *vocaţia* greşită. Îl spionează pe Dumnezeu în loc să I se roage.

Un mic sforăit, ca un strănut de pisică.

— Ah, vezi, Inrau? Nu ai absolut niciun motiv să te temi. Răspunderea e a Cavalerului-Căpitan.

Inrau îl simţi pe Mujonish ivindu-se dinapoia lui. Rugăciunea îi înşfăcă limba. Blasfemia i se rostogoli de pe buze.

Răsucindu-se cu rapiditate vrăjitorească, lovi cu două degete în zalele lui Mujonish, îi frânse sternul, apoi îi apucă inima. Îşi eliberă mâna cu o smucitură, trăgând o funie de sânge lucitor

prin aer. Alte cuvinte imposibile. Sângele izbucni în flăcări incandescente, îi urmări alunecarea mâinii spre Sinteză. Chirăind, creatura se aruncă în gol de pe balustradă. Mărgele orbitoare de sânge trosniră în piatra goală.

S-ar fi întors către Sarcellus, dar încremeni la vederea lui Mujonish. Cavalerul Shrial se prăbuşise în genunchi, ştergându-şi mâinile însângerate de pelerină. Apoi, ca şi cum s-ar fi vărsat dintr-o beşică, faţa i se desfăcu pur şi simple, căzând în afară, *descleştându-se…*

Fără însemn. Fără cea mai slabă şoaptă de vrăjitorie.

Dar cum?

Ceva îl lovi cu putere în cap şi căzu. Se luptă. O lovitură în stomac îl trimise de-a dura. Zări forma nelămurită a lui Sarcellus dansând deasupra lui. Gâfâi alte cuvinte – cuvinte de apărare. Paveze fantomatice săltară deasupra lui…

Dar erau inutile. Întinzând braţul prin scuturile luminescente de parcă erau din fum, Cavalerul-Căpitan îl apucă de gât şi-l săltă în aer. Cu cealaltă mână ridică o Choree şi o trecu uşor peste obrazul lui Inrau.

Agonie arzătoare. Pardoseala de piatră îl lovi pe Inrau drept în faţă. Îşi încleştă mâna pe obrazul îndurerat. Pielea se sfărâmă sub degetele sale, transformată în sare de atingerea Choreei. Carnea expusă îl ardea. Ţipă din nou.

— Te va *potoli!* Auzi strigătul Sintezei.

Niciodată.

Aruncând o privire feroce creaturii monstruoase, Inrau îşi reluă cântecul blasfemator. Văzu soarele strălucind prin ferestrele chipului său. Prea târziu.

Lumina ca o mie de cange ţâşni din gura Sintezei. Pavezele lui Inrau crăpară şi se fărâmiţară într-un murmur orbitor. Apoi cântecul îi fu înăbuşit pe buze. Aerul îl sugruma, dens ca apa. Se înălţă plutind de pe podeaua lucarnei. Şiroaie de bule argintii îi erau trase de pe buzele căscate pentru a se sparge de tavan. Greutatea unui ocean îl zdrobi cu un pumn înmiresmat.

La început stătu liniştit. Privi Sinteza aterizând pe umărul Cavalerului şi întorcându-şi spre el ochii mititei ca nişte nasturi albaştri. Îi admiră negrul penelor, injectate cu urme lucioase de purpuriu. Se gândi la Achamian, neajutorat, necunoscând primejdia.

OK Akka, e mai rău decât ai îndrăznit să-ţi închipui.

Dar nu era nimic de făcut.

În timp ce gâtul continua să i se strângă, gândurile lui Inrau se întoarseră spre Zeiţă, spre trădările ei şi ale lui.

Dar inima îi urca din ce în ce mai multă presiune în craniu până când buzele i se răsuciră şi se deschiseră. Apoi se prăbuşi într-o stare de nebunie frenetică, gândurile sale idioate fiind sigure că undeva trebuie să existe o suprafaţă de străpuns, o deschidere spre aer. Un reflex brut, irezistibil, îi deschise plămânii. Convulsii sufocante, apa ca o şosetă în gât, smuncindu-se într-o ceaţă de mărgele albe…

Apoi pardoseala dură, tuşind, arzând. Înecându-se cu aer.

Sarcellus îl târî în genunchi de păr, îi smuci capul spre pata înceţoşată a Sintezei. Inrau vomă, scuipă mai mult foc din plămâni.

— Sunt un Vechi Nume, spuse chipul micuţ. Chiar şi în această coajă ţi-aş putea arăta Agoniile, neghiob al Mandatului.

— D-d… Inrau înghiţi. *De ce?*

Din nou zâmbetul mititel.

— Venerezi suferinţa. De ce *crezi?*

Fu cuprins de o furie monumentală. Creatura nu înţelegea! Nu *înţelegea!* Cu un muget înecat, se întinse în faţă, smulgându-şi părul din cap. Sinteza păru să pâlpâie din calea lui, dar nu moartea ei o dorea. *Orice preţ, bătrâne profesor.* Balustrada de piatră se lovi de coapsele lui, se rupse ca surcelele. Plutea din nou, dar era atât de diferit – aerul îi biciuia faţa, îi scălda trupul. Cu o singură mână întinsă, Paro Inrau urmă o coloană spre pământ.

Partea a II-a

Împăratul

Capitolul V

Momemn

Diferenţa dintre un împărat puternic şi unul slab este pur şi simplu că primul îşi face din lume arenă, în timp ce ultimul își face din ea harem.

— CASIDAS, ANALELE CENEIULUI

Ceea ce n-au înţeles niciodată Oamenii Colţului era că

Nansurul şi Kianul erau vechi duşmani. Când două popoare civilizate se războiesc secole întregi, un număr de interese comune se vor ivi în sânul marelui lor antagonism. Duşmanii ancestrali împărtăşesc multe lucruri: respect reciproc, o istorie comună, triumfuri în stări de pat şi o abundenţă de armistiţii nerostite. Oamenii Colţului erau intruşi, o inundaţie impertinentă care ameninţa să rupă canalele păstrate cu grijă ale unui duşman cu mult mai vechi.

— DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Începutul verii, 4110 Anul-Golţului, Momemn

Proiectată pentru a captura lumina asfinţitului, Sala Imperială de Audienţe nu avea ziduri dinapoia podiumului înălțat al Împăratului. Lumina soarelui curgea spre interiorul boltit, lucind pe coloanele din marmură ale sălii şi poleind covoarele suspendate între ele. Briza ciufulea fumul cădelniţelor înşiruite împrejurul podiumului, amestecând mirosul uleiurilor parfumate cu cel al cerului şi al mării.

— Vreo veste de la nepotul meu? Îşi întrebă Ikurei Xerius al III-lea Primul Sfătuitor. Vreo veste de la Conphas?

— Nu, Zeu-al-Oamenilor, răspunse bătrânul. Dar totul e bine. Sunt sigur de asta.

Xerius strânse din buze, făcând tot posibilul să pară senin.

— Poţi începe, Skeaös.

Cu un foşnet al robei sale din mătase, Sfetnicul uscăţiv se întoarse către funcţionarii adunaţi în jurul podiumului. De când se ştia, Xerius fusese mereu înconjurat de oşteni, ambasadori, sclavi, spioni şi astrologi... De când se ştia fusese centrul agitatei sale turme, cuiul de care atârna mantia zdrenţuită a Imperiului. Acum, fu dintr-o dată izbit de faptul că nu privise niciodată în ochii nici unuia din ei – nici măcar o dată. Celor cărora nu le curgea Sânge Imperial prin vene le era interzis să înfrunte privirea Împăratului. Gândul îl îngrozi.

Nu cunosc pe niciunul din aceşti oameni în afara lui Skeaös. Primul Sfetnic li se adresă.

— Aceasta va fi diferită de oricare audienţă la care aţi participat vreodată. După cum ştiţi deja, cel mai mare dintre lorzii inrithi a sosit deja. Noi suntem poarta prin care egalii săi trebuie să treacă înainte de a se alătura Războiului Sfânt. Nu le

putem opri sau taxa trecerea, dar îi putem influenţa, să-i facem să înţeleagă că interesele noastre coincid cu ceea ce este drept şi adevărat. În timp ce audienţa se va desfăşura, păstraţi tăcerea. Nu vă foiţi. Nu vă mişcaţi. Afişaţi o expresie de compasiune gravă. Dacă neghiobul semnează Înscrisul, atunci şi doar atunci ne vom lipsi de protocol. Vă puteţi amesteca cu anturajul său, să gustaţi din mâncărurile şi băuturile pe care le vor oferi sclavii săi. Dar drămuiţi-vă cuvintele. Nu destăinuiţi nimic. *Nimic.* Puteţi crede că vă aflaţi în afara cercului acestor evenimente, dar nu este aşa. Voi *sunteţi* cercul. Fiţi siguri, prieteni, că însuşi Imperiul e în balanţă.

Primul Sfetnic privi către Xerius care încuviinţă din cap.

— A sosit vremea, strigă Skeaös, făcând un gest către partea îndepărtată a Sălii Imperiale de Audienţe.

Uşile mari din piatră, relicve kyraneene recuperate din runele Mehtsoncului, se deschiseră cu încetineală maiestuoasă.

Eminenţa sa, strigă o voce, Lordul Nersei Calmemunis, Mare Demnitar al Kanampureei.

Simţind că respiră curios de greu, Xerius îşi privi Uşierii Imperiali conducând anturajul conriyan în josul sălii. În ciuda hotărârii sale de mai devreme de a rămâne nemişcat era convins că bărbaţii care semănau cu nişte statui afișau înţelepciune – se trezi trăgând de ciucurii kiltului său de in. Primise nenumăraţi solicitanţi în cei patruzeci și cinci de ani ai săi, ambasadori de război şi de pace din toate colţurile celor Trei Mări, dar, după cum spusese Skeaös, nu ţinuse niciodată o asemenea audienţă.

Imperiul însuşi...

Trecuseră luni de când Maithanet declarase Război Sfânt împotriva păgânilor din Kian. Ca naphta, chemările acelui diavol aprinseseră inimile oamenilor din fiecare naţiune inrithi – pioşi, însetaţi de sânge şi lacomi, fără deosebire. Chiar în acel moment dumbrăvile şi viile din afara zidurilor Momemnului adăposteau mii dintre aceşti aşa numiţi Oameni ai Colţului. Dar până la sosirea lui Calmemunis, fuseseră doar o gloată: meşteşugari din castele de jos, cerșetori, preoţi Cultici ne-ereditari şi chiar, după cum i se spusese lui Xerius, o bandă de leproşi – oameni fără altă speranţă decât promisiunea lui Maithanet şi înţelegând prea puţin groaznica sarcină pe care Shriahul lor o aşezase dinaintea lor. Asemenea oameni nu

meritau un scuipat de Împărat, darămite interesul lui.

Dar Nersei Calmemunis era cu totul altceva. Dintre toţi marii nobili inrithi despre care se zvonise că-şi ipotecaseră drepturile din naştere pentru Războiul Sfânt, el era cel dintâi care ajungea la ţărmul Imperiului. Sosirea sa stârnise mare zarvă în Momemn. Plăcuţe din lut binecuvântate fuseseră înşirate pe străzi. Focurile-altar ale Cmiralului arseseră o procesiune nesfârşită de jertfe donate în numele său. Cu toţii înţelegeau că bărbaţi precum Calmemunis, împreună cu baronii şi cavalerii supuşi, vor fi corabia şi cârma acestui război.

Dar cine îi va fi conducător?

Eu.

Cuprins pentru o clipă de panică, Xerius îşi ridică privirea de la conriyeni la fluturările aripilor de deasupra. Ca întotdeauna, sub bolta umbrită se roteau şi se zbenguiau vrăbii. Ca întotdeauna, îl calmau. O clipă se întrebă ce însemna un împărat pentru vrăbii. Doar un alt om?

Se îndoia.

Când îşi coborî privirea, conriyenii îngenuncheau pe podeaua de sub el. Câţiva dintre ei, observă Xerius cu dezgust, aveau mici petale de flori în păr şi în buclele unse cu ulei ale bărbilor – însemne ale veneraţiei Momemnului. Se ridicară la unison, unii clipind, alţii ferindu-şi ochii de soare cu palmele.

Pentru ei sunt întuneric încadrat de soare şi cer.

— Este mereu o bucurie să primim, spuse el cu voce surprinzător de hotărâtă, vizita unui văr al rasei noastre de dincolo de mare. Cum merg lucrurile, Lord Calmemunis?

Marele Demnitar al Kanampureei se desprinse de anturajul său şi se opri sub treptele monumentale, alegând nechibzuit umbra lungă a lui Xerius pentru a feri lumina. Înalt, cu umeri laţi, bărbatul era o persoană impozantă. Gura mică strânsă în barbă trimitea cu gândul la vreun defect din naştere, dar fineţurile albastre cu trandafiriu pe care le purta meritau chiar şi invidia unui împărat. Poate că înfăţişarea conriyenilor părea grosolană din cauza bărbilor, mai ales în mijlocul elegantelor chipuri rase de la Curtea Imperială a Nansurului, dar veşmintele le erau impecabile.

— Bine. Cum merge războiul, unchiule?

Xerius aproape sări din scaun. Cineva icni.

N-a intenţionat să te insulte, Zeu-al-Oamenilor, murmură

repede Skeaös în urechea sa. Nobilii conriyeni adresează adesea celor de rang superior cu „unchiule”. Este obiceiul lor.

Da, cugetă Xerius. *Dar de ce aduce vorba de război? Îmi aruncă o momeală?*

La ce război te referi? La Războiul Sfânt?

Calmemunis privi cu ochi îngustaţi spre ceea ce trebuie să fi fost un zid de siluete deasupra lui.

Mi s-a spus că nepotul tău, Ikurei Conphas, e în marş spre scylvendi, în nord.

Oh. Acela nu e un război. Doar o expediţie punitivă. Nimic mai mult decât un raid, de fapt, dacă e să fie comparat, cu marele război ce va să vină. Scylvendii sunt nimic. Fanimii din Kian sunt singurii care mă interesează. La urma urmei, nu scylvendii au pângărit Sfântul Shimeh.

Îi putea oare auzi golul din piept?

Calmemunis se încruntă.

— Dar am auzit că scylvendii sunt un popor formidabil, că n-au fost niciodată învinşi pe câmpul de luptă.

— Ai fost indus în eroare… Deci, spune-mi, Mare Demnitar, călătoria din Conriya a fost fără incidente, presupun…

— Niciunul demn de menţionat. Momas ne-a binecuvântat cu mări blânde.

— Prin mila lui călătorim… Spune-mi, ai avut ocazia să te sfătuieşti cu Proyas înainte de a părăsi Aöknyssus?

Aproape că auzi cum Skeaös înţepeneşte lângă el. Cu nici trei ore în urmă, Primul Sfetnic îi adusese la cunoştinţă vrajba dintre Calmemunis şi ilustrul său neam de sânge. Conform surselor pe care le aveau în Conriya, Proyas poruncise biciuirea lui Calmemunis pentru neascultare în Bătălia de la Paremti, cu un an înainte.

— Proyas?

Xerius zâmbi.

— Da. Vărul tău. Prinţul Încoronat.

Chipul cu gură mică se înnegură.

— Nu. Nu ne-am sfătuit.

— Dar credeam că Maithanet l-a însărcinat să rânduiască întreaga Conriye pentru Războiul Sfânt.

— Ai fost indus în eroare.

Xerius îşi înăbuşi râsul. Bărbatul era un prost, îşi dădu seama. Adesea se întreba dacă nu cumva acesta era adevăratul rost al

jnanului, de a separa imediat grâul de tărâţe. Conducătorul Kanampureei era tărâţe, acum ştia asta.

— Nu, spuse Xerius. Nu cred.

Câţiva membri ai anturajului lui Calmemunis se încruntară – ofiţerul îndesat din dreapta sa chiar deschise gura să protesteze – dar îşi ţinură limbile legate. Nu aveau de gând, presupuse Xerius, să sugereze că Marelui Demnitar chiar îi *scăpase* ceva.

— Eu şi Proyas nu…

Calmemunis se opri, de parcă îşi dăduse seama la mijlocul frazei că spusese prea multe. Mica gură se deschise, derutată.

Oh, asta deja e artă! *Un adevărat prost al proştilor.*

Xerius încheie subiectul cu o fluturare de mână şi-i privi umbra fâlfâind peste oamenii Marelui Demnitar. Simţi căldura soarelui pe degete.

— Dar destul despre Proyas.

— Într-adevăr, muşcă Calmemunis.

Xerius nu se îndoia că mai târziu Skeaös va găsi o cale josnică de a-l pedepsi pentru că-l pomenise pe Proyas. Faptul că Marele Demnitar îl insultase nu avea să conteze. În ceea ce-l privea pe Skeaös, erau acolo pentru a seduce, nu pentru a se duela. Bătrânul ingrat devenea la fel de rău ca şi maică-sa, Xerius era convins de asta. Nu conta. *El* era Împăratul.

— Proviziile… şopti Skeaös.

— Tu şi contingentul tău veţi fi aprovizionaţi, desigur, continuă Xerius. Şi pentru a mă asigura că vei fi găzduit pe măsura rangului tău, am pregătit o vilă în apropiere pentru bunăstarea ta.

Se întoarse către Primul Sfetnic.

— Skeaös, binevoieşte să-i arăţi Marelui Demnitar înscrisul nostru.

Skeaös pocni din degete şi un eunuc imens ieşi tropăind dintre draperiile departe din dreapta podiumului cărând un pupitru din bronz. Fu urmat de un al doilea, cu un sul de pergament odihnindu-se ca o relicvă în braţele lui de morsă. Calmemunis se dădu uimit înapoi în timp ce primul eunuc aşeză pupitrul dinaintea lui. Al doilea bâjbâi o clipă cu pergamentul – o greşeală care nu avea să scape nepedepsită – apoi îl desfăcu lin peste bronzul înclinat. Amândoi se retraseră la o distanţă discretă.

Marele Demnitar conriyan miji ochii întrebător la Xerius, apoi

se aplecă să studieze documentul stufos.
Trecură câteva clipe. În cele din urmă Xerius întrebă:
— Înţelegi scrierea sheyică?
Calmemunis îi aruncă o privire fioroasă.
Trebuie să fiu mai atent, îşi dădu Xerius seama. Puţine lunuri erau mai imprevizibile ca un om în acelaşi timp prost şi sensibil.
— Pot să citesc sheyica. Dar nu înţeleg.
— Asta nu e bine, spuse Xerius, aplecându-se înainte în scaun. Eşti primul bărbat de mare rang, Lord Calmemunis, care onorează adunarea Războiului Sfânt. Este de importanţă crucială să ne înţelegem implicit unul pe altul, nu?
— Într-adevăr, răspunse Marele Demnitar, cu un ton și o înfăţişare ţepene, în felul celor care încearcă să-şi păstreze demnitatea în mijlocul buimăcelii.
Xerius zâmbi.
— Bine. Imperiul Nansur, după cum bine ştii, a fost în război cu fanimii încă de când primele triburi kiani au venit călare hăulind din deşert. Timp de generaţii ne-am luptat cu ei în sud, chiar în timp ce ne luptam cu scylvendii în nord, pierzând provincie după provincie din cauza zelului lor fanatic. Eumama, Xerash, chiar şi Shigek – pierdute cu preţul vieţilor a o mie de mii de fii ai Nansurului. Tot ce se numeşte acum Kian a aparţinut cândva strămoşilor mei Imperiali, Mare Demnitar. Fiindcă ceea ce sunt eu acum, Ikurei Xerius al III-lea, nu e decât un chip al unui singur Împărat Divin, tot ce se numeşte acum Nansur cândva mi-a aparţinut *mie.*
Xerius se opri, mişcat de propriile-i cuvinte şi încântat de rezonanţa vocii sale în depărtarea din marmură lustruită. Cum să nu-i recunoască talentul oratoric?
— Înscrisul dinaintea ta, Lord Calmemunis, nu face decât să te lege, aşa cum toţi oamenii ar trebui să fie legaţi, de adevăr. Iar adevărul – adevărul de netăgăduit – este că toate guvernoratele Kianului sunt de fapt provincii ale Imperiului Nansur. Semnând acest Înscris, juri să desfaci un rău străvechi. Juri să redai toate pământurile eliberate prin Războiul Sfânt posesorului lor de drept.
— Poftim? Întrebă Calmemunis.
Aproape tremura de suspiciune. Deloc bine.
— După cum am zis, este un înscris prin care juri…
— Te-am auzit de prima dată, lătră Calmemunis. Nu mi s-a

spus nimic despre asta! A fost consfinţit de Shriah? A poruncit Maithanet asta?

Nesăbuitul ăsta slab de minte avea tupeul să-l întrerupă pe *el?* Pe Ikurei Xerius al III-lea, Împăratul care avea să restaureze Nansuriumul? Ce ultragiu!

— Generalii mei îmi spun că ai adus în jur de cincizeci de mii de oameni cu tine, Mare Demnitar. Cu siguranţă că nu te aştepţi să găzduiesc şi să hrănesc atâţia la sânul meu pe *degeaba,* nu?

Cuvântul „sân” îi plăcu atât de mult încât nu se putu abţine să nu adauge:

— Imperiul are ugere numărate, prietenul meu Conriyan.

— N-n-am auzit nimic despre asta, se bâlbâi Calmemunis. Trebuie să jur că toate pământurile păgâne pe care le cuceresc vor fi date? Îţi vor fi date *ţie?*

Ofiţerul îndesat din dreapta sa nu mai putu îndura:

— Nu semna nimic, Mare Demnitar. Pun rămăşag că nici Shriahul nu ştie nimic de asta.

— Şi tu cine mai eşti? Se răsti Xerius.

— Krijates Xinemus, spuse vioi bărbatul. Lord Mareşal al Attrempusului.

— Attrempus… Attrempus. Skeaös, spune-mi te rog de ce-mi sună atât de cunoscut numele acesta?

— Desigur, Zeu-al-Oamenilor. Attrempus este sora lui Atyersus, fortăreaţa pe care Şcoala Mandatului o dă în arendă Casei Nersei. Lord Xinemus aici de faţă este un prieten apropiat de-al lui Nersei Proyas – bătrânul Sfetnic se opri o clipă, fără îndoială pentru a-i permite Împăratului său să digere importanţa acestui fapt – instructorul lui de luptă cu sabia din copilărie, dacă nu mă înşel.

Desigur. Proyas nu era atât de nechibzuit încât să permită unui imbecil, mai ales unuia atât de puternic precum Calmemunis, să negocieze de unul singur cu Casa Ikurei. Îi trimisese dădacă. *Ah, mamă,* se gândi el, *întregul ţinut al celor Trei Mări ne cunoaşte reputaţia.*

— Lord Mareşal, spuse Xerius, îţi uiţi locul. N-ai fost instruit de Maestrul meu de Protocol să păstrezi tăcerea?

Xinemus râse întristat şi scutură din cap. Întorcându-se către Calmemunis, spuse:

— Am fost avertizaţi că s-ar putea întâmpla aşa ceva, domnul meu.

— Avertizaţi că se va întâmpla *ce,* Mareşale? Strigă Xinemus. Asta nu putea fi tolerată!

— Casa Ikurei va încerca manevre cu cele sfinte.

— Manevre? Exclamă Calmemunis, răsucindu-se pe călcâie pentru a-l înfrunta pe Xerius? Manevre cu *Războiul Sfânt*? Am venit dinaintea ta cu inima deschisă, Împărate, ca un Om al Colţului dinaintea altui Om al Colţului şi tu faci manevre?

Tăcere mormântală. Împăratul Nansurului tocmai fusese *acuzat*.

— Te-am rugat… Xerius se opri, încercând să-şi cureţe scrâşnetul din voce. Te-am rugat – cât se poate de politicos. Mare Demnitar! — Să binevoieşti să-mi semnezi Înscrisul.

Ori îl semnezi, ori oamenii tăi vor flămânzi. E cât se poate de simplu.

Calmemunis adoptase poziţia cuiva gata să tragă sabia din teacă şi, pentru o clipă, Xerius se luptă cu dorinţa nebună de a o lua la fugă, deşi armele bărbatului fuseseră confiscate. Poate că Marele Demnitar era un idiot, dar era unul înfiorător de bine proporţionat. Arăta de parcă ar fi fost în stare să urce toate treptele dintre ei dintr-un salt.

— Deci ai de gând să refuzi să ne aprovizionezi? Strigă Calmemunis. Să-i înfometezi pe *Oamenii Colţului* pentru a perverti Războiul Sfânt în scopurile tale?

Oameni ai Colţului. Lui Xerius îi venea să scuipe la auzul acestor cuvinte, iar acest neghiob flecar le rostea de parcă erau numele secret al lui Dumnezeu. Iarăşi fanatism îndobitocit. Skeaös îi avertizase şi de aceasta.

— Spun doar ceea ce îmi cere adevărul, Mare Demnitar. Dacă adevărul îmi serveşte scopurile, e pentru că eu servesc scopurile adevărului.

Împăratul Nansurului nu-şi putu reţine un zâmbet răutăcios.

— Decizia de a-ţi înfometa sau nu oamenii este a *ta*, Lord Calmemunis. Este…

Ceva cald şi vâscos îi stropi obrazul. Şocat, îşi plesni obrazul, apoi studie mizeria de pe degete. Fu izbit de o premoniţie de pierzanie, pieptul i se goli de aer. Ce era asta? Vreun fel de semn?

Îşi ridică privirea spre vrăbiile care se ciorovăiau.

— Gaenkelti! Ţipă ascuţit.

Căpitanul Gărzii sale Eothice se grăbi spre el, aducând miros

de balsam şi de piele tăbăcită.

— Ucide păsările acelea! Şuieră Xerius.

— Acum, Zeu-al-Oamenilor?

În loc să-i răspundă, înşfăcă pelerina purpurie a lui Gaenkelti, pe care bărbatul o purta după obiceiul nansurian, aruncată înainte peste umărul stâng şi agăţată de şoldul drept. O folosi ca să-şi şteargă găinaţul de pe obraz şi de pe degete…

Una din păsări îl pângărise… Ce putea să însemne asta? Riscase totul. Totul!

— Arcaşi! Strigă Gaenkelti către galeriile superioare unde erau ascunse Gărzile Eothice. Ucideţi vrăbiile!

O scurtă pauză, apoi zbârnâitul corzilor de arcuri nevăzute de deasupra.

— Muriţi! Mugi Xerius. Trădătoare ingrate!

În ciuda furiei, rânji la vederea lui Calmemunis şi a ambasadei sale luptându-se să evite săgeţile care cădeau. Acestea zăngăneau pe pardoseală în întreaga Sală de Audienţe. Cele mai multe îşi rataseră ţinta, dar câteva se roteau spre pământ ca seminţele de arţar, ducând cu ele mici umbre care se zbăteau. În curând sala fu presărată cu vrăbii căzute, unele plescăind din aripi ca peşti într-o ţeapă, altele fără viaţă.

Arcaşii se opriră. Liniştea era punctată de bătăi de aripi.

O vrabie străpunsă căzuse pe trepte la jumătatea distanţei dintre el şi Marele Demnitar al Kanampureei. Pradă unui capriciu, Xerius se ridică de pe tron şi coborî treptele. Se aplecă, culese săgeata şi mesajul ei zdrobit. Studie pasărea timp de o clipă, îi privi convulsiile şi tremurăturile. *Tu ai fost micuţo? Cine ţi-a cerut să faci asta? Cine?*

O simplă pasăre n-ar fi îndrăznit vreodată să insulte un împărat.

Îşi ridică privirea spre Calmemunis şi fu cuprins de un alt capriciu, de data aceasta cu mult mai întunecat. Ţinând săgeata şi vrabia dinaintea sa, se apropie de Demnitarul uluit.

— Primeşte asta, spuse Xerius liniştit, ca semn al preţuirii mele.

Fură schimbate cuvinte de ultragiu mutual, apoi Calmemunis, Xinemus şi escorta lor părăsiră ca o furtună Sala Imperială de Audienţe, lăsându-l pe Xerius singur cu bătăile tunătoare ale inimii.

Îşi scărpină obrazul amintindu-şi de găinaţul de pasăre. Mijind

ochii în soare, ridică privirea spre tronul său, spre siluetele lucitoare are servitorilor săi. Îl auzi nelămurit pe Marele său Postelnic strigând să se pregătească un lavoar de apă caldă. Împăratul trebuia purificat.

— Ce înseamnă asta? Întrebă Xerius amorţit.

— Nimic, Zeu-al-Oamenilor, răspunse Skeaös. Ne aşteptasem ca ei să refuze la început să semneze înscrisul. Ca orice fruct, planul nostru are nevoie de timp pentru a se coace.

Planul nostru, Skeaös? Vrei să spui planul meu.

Încercă să se zgâiască în jos la bătrânul neghiob, dar soarele îl încurcă.

— Nu vorbeam nici cu tine, nici despre Înscris, catâr bătrân ce eşti.

Pentru a-şi sublinia spusele, lovi cu piciorul în pupitrul de bronz, răsturnându-l. Înscrisul pendulă prin aer înainte de a aluneca pe pardoseală. Apoi făcu un gest către păsările căzute la picioarele lui.

— Ce înseamnă *asta?*

— Noroc, strigă Arithmeas, astrologul şi augurul său favorit. În castele de jos, dacă se… ăăă, găinăţează o pasăre pe tine, e motiv de mare sărbătoare.

Xerius vru să râdă, dar nu putu.

— Găinaţul de pasăre care cade pe ei e singurul noroc pe care îl cunosc, nu-i aşa?

— Cu toate acestea, există mare înţelepciune în această credinţă, Zeu-al-Oamenilor. Mici ghinioane ca acestea, se crede, prevestesc lucruri bune. O mică pacoste simbolică trebuie să însoţească orice mare triumf pentru a ne aminti de fragilitatea noastră.

Obrazul îl gâdila, parcă recunoscând adevărul spuselor augurului. Era un semn! Şi încă bun. O putea *simţi!*

Am fost din nou atins de Zei!

Dintr-o dată revigorat, urcă treptele, ascultând lacom vorbele lui Arithmeas care continua să-i explice cum acest eveniment coincidea cu steaua sa, care tocmai intrase în orizontul lui Angake, Târfa Sorţii, şi acum se afla pe două axe neprevăzute cu Cuiul Raiului.

O conjuncţie excelentă, exclamă augurul corpolent. O conjuncţie excelentă, într-adevăr!

În loc să-şi reia locul în scaunul înalt, Xerius trecu pe lângă el

cu paşi mari, cerându-i lui Arithmeas să-l însoţească. Trăgând după el o mică turmă de funcţionari, păşi printre impunătoarele coloane din marmură trandafirie care marcau locul peretelui lipsă pe terasa învecinată.

Ca o frescă întinsă, înecată în fum, Momemn se deschidea sub el, deşirându-se către soarele care apunea. Palatul său, Înălţimile Andiamine, ocupa sfertul de oraş dinspre mare, astfel încât, dacă voia, putea să vadă Monemnul în totalitatea sa labirintică doar întorcând capul dintr-o parte în alta: turnurile în unghiuri drepte ale Garnizoanei Eothice spre nord, promenadele monumentale și clădirile complexului de temple ale Cmiralului drept spre vest şi balamucul aglomerat al portului de-a lungul malurilor râului Phayus spre sud.

Încă ascultându-l pe Arithmeas, privi cercetător dincolo de ziduri, acolo unde dumbrăvile şi câmpiile înconjurătoare erau albite de pântecele soarelui. Acolo, în mănunchiuri sau împrăştiate în decor ca mucegaiul pe pâine, se vedeau corturile şi pavilioanele Războiului Sfânt. Deocamdată nu prea multe, dar Xerius ştia că în câteva luni ar putea să ajungă să înconjoare zarea.

— Dar Războiul Sfânt, Arithmeas… înseamnă toate acestea că Războiul Sfânt va fi al meu?

Augurul Imperial îşi încleştă degetele grăsuţe şi clătina din cap afirmativ.

— Dar căile Sorţii sunt înguste, Zeu-al-Oamenilor. Avem multe de făcut.

Xerius era atât de concentrat la diagnosticele şi prescripţiile augurului său, care includeau instrucţiuni detaliate pentru măcelărirea a zece tauri, că la început nu observă sosirea mamei sale. Dar iat-o, o umbră subţire în vederea sa periferică, la fel de uşor de recunoscut ca şi moartea.

— Atunci pregăteşte victimele, Arithmeas, spuse el categoric. Ajunge deocamdată.

În timp ce augurul se îndepărta, Xerius zări sclavii cărând lavoarul de apă care fusese cerut mai devreme.

— Arithmeas?

— Da, Zeu-al-Oamenilor?

— Obrazul meu… Să-l spăl?

Bărbatul îşi flutură comic mâinile.

— Nu! A-absolut deloc, Zeu-al-Oamenilor. E crucial să aştepţi

măcar trei zile. Crucial.

Fu asaltat de alte câteva întrebări, dar mama sa se apropiase, urmată de masivitatea legănată a eunucului ei. Se mişca cu graţia de trestie a unei fecioare de cincisprezece ani, în ciuda celor şaizeci de ani destrăbălaţi. Cu o fluturare de muselină şi mătase albastră, îşi întoarse profilul către el, studiind oraşul aşa cum făcuse şi el cu câteva clipe înainte. Lumina soarelui scânteia pe jadul vălului pe care îl purta pe cap.

— Un fiu, spuse ea sec, agăţându-se de cuvintele unui neghiob flecar şi umflat. Cum încălzeşte asta inima unei mame.

Simţi ceva ciudat în purtarea ei, ceva *reţinut*. Dar toată lumea păruse straniu de crispată în prezenţa lui în ultima vreme – fără îndoială, presupuse Xerius, din cauză că în sfârşit zăriseră divinitatea care sălăşluia în el, acum că cele două mari braţe ale planului său se puseseră în mişcare.

— Acestea sunt vremuri apăsătoare, mamă. Prea primejdioase pentru a ignora viitorul.

Se întoarse şi-l cântări într-un fel care era în acelaşi timp cochet şi masculin. Soarele îi adâncea ridurile şi-i desena umbra nasului pe obraz. Xerius considerase mereu că bătrânii erau *urâţi* şi la trup şi la suflet. Vârsta transforma întotdeauna speranţa în resentiment. Ceea ce era viril şi ambiţios în ochi tineri devenea neputincios şi pizmaş în ochi îmbătrâniţi.

Te găsesc respingătoare, mamă. Şi ca înfăţişare, şi ca purtare. Frumuseţea mamei sale fusese una de legendă.

Cât timp trăise tatăl lui, fusese cea mai celebrată posesiune a Imperiului. Ikurei Istriya, Împărăteasa Nansurului, a cărei zestre fusese arderea Haremului Imperial.

— Ţi-am urmărit audienţa cu Calmemunis, spuse ea blând. Un dezastru. Exact cum ţi-am spus, hmm, divinul meu fiu?

Zâmbetul îi ciurui cosmeticele din jurul buzelor cu mici crăpături. O poftă de a săruta acele buze îl lovi pe Xerius cu o forţă fizică.

— Presupun că da, mamă.

— Atunci de ce persişti în acest nonsens?

Şi acum această bizară întorsătură. Mama sa împotrivindu-se raţiunii.

— Nonsens, mamă? Înscrisul va duce la *reîntregirea* Imperiului.

— Dar dacă un neghiob ca acest Calmemunis nu poate fi

amăgit să-l semneze, ce speranţe are înscrisul tău, hmm? Nu, Xerius, cel mai bine serveşti Imperiul servind Războiul Sfânt.

— Te-a vrăjit Maithanet şi pe tine, mamă? Cum se vrăjeşte o vrăjitoare?

Râsete.

— Prin oferta de a-i distruge duşmanii, cum altfel?

— Dar întreaga lume îţi este duşman, mamă. Sau mă înșel?

— Lumea este duşmanul oricărui om, Xerius. Ar fi bine să ţi aminteşti asta.

Cu coada ochiului zări un gardian apropiindu-se de Skeaös şi şoptindu-i ceva în ureche. Armonia, îi spusese augurul său, era ceva muzical. Cerea să fii acordat la toate nuanţele fiecărei circumstanţe. Xerius era un om care nu avea nevoie să privească lucrurile pentru a le înţelege. Poseda un sens rafinat al suspiciunii.

Bătrânul Sfetnic încuviinţă, apoi aruncă o privire scurtă spre Împărat, cu ochi îngrijoraţi.

Urzesc? E asta trădare? Dar se scutură de aceste gânduri, apăreau mult prea adesea pentru a putea avea încredere în ele.

Parcă ghicind sursa distragerii sale, Istriya se întoarse către bătrânul Sfetnic.

— Tu ce părere ai, hmm, Skeaös? Ce părere ai despre lăcomia copilărească a fiului meu?

— Lăcomie? Strigă Xerius.

De ce îl provoca astfel?

— *Copilărească?*

— Ce altceva? Risipeşti darurile Târfei. Întâi Soarta ţi-l dăruieşte pe acest Maithanet şi în ciuda sfaturilor mele, încerci să-l asasinezi. De ce? Pentru că nu e al tău. Apoi îţi oferă Războiul Sfânt, un ciocan cu care să-ţi zdrobeşti străvechiul duşman! Şi pentru că nu e al tău, încerci să-l distrugi şi pe acesta! Acestea sunt toane de copil, nu manevrele unui Împărat viclean.

— Ai încredere în mine, mamă, urmăresc să obţin, nu să distrug Războiul Sfânt. Câinii de străini îmi *vor semna* Înscrisul.

— Cu propriul tău sânge! Ai uitat ce se întâmplă când uneşti burţi goale cu inimi fanatice? Aceştia sunt bărbaţi războinici, Xerius. Bărbaţi intoxicaţi de credinţa lor. Oameni care *acţionează* când sunt confruntaţi cu mârşăvie! Chiar te aştepţi ca ei să îndure să fie storşi? Rişti Imperiul, Xerius!

Să rişte Imperiul? Nu. Spre nord-vest, cei câţiva nansuri locuiau la orizontul munţilor, atât de mare le era frica de scylvendi, iar la sud, toate „vechile provincii”, care aparţinuseră Nansuriumului în culmea puterii lui, erau sclave Kianului păgân. Acum, de-a lungul şi de-a latul fostelor lui cuceriri răsunau tobele fanimilor, chemând oamenii să se închine unui Profet Fals, lui Fane. Acum, fortăreaţa Asgilioch, pe care străvechii kyraneeni o ridicaseră pentru a se apăra de Shigek, era din nou frontiera. Nu risca Imperiul, doar pretenţia unuia. Imperiul era răsplata, nu miza.

— Din fericire, fiul tău nu este chiar atât de greu de cap, mumă. Oamenii Colţului nu vor flămânzi. Vor mânca din strachina mea, dar câte o zi pe rând. Nu intenţionez să le refuz proviziile de care au nevoie ca să trăiască, doar cele de care au nevoie pentru a porni la luptă.

— Şi Maithanet? Dacă îţi porunceşte să îi aprovizionezi?

În problemele unui Război Sfânt, o străveche lege îl lega pe împărat de Shriah. Xerius era obligat să aprovizioneze Războiul Sfânt sub ameninţarea cu Ocara Shrială.

— Ah, dar vezi tu, mamă, nu poate face aşa ceva. Ştie la fel de bine ca şi noi că aceşti Oameni ai Colţului sunt niște neghiobi care cred că Dumnezeu însuşi a poruncit ca păgânii să fie înfrânţi. Dacă îl aprovizionez pe Calmemunis cu tot ce are nevoie, ar porni la luptă în două săptămâni, cu certitudinea că poate să-i distrugă pe fanimi doar cu servitorii lui neînsemnaţi. Maithanet se va preface ultragiat, desigur, dar va aplauda în secret ceea ce fac, ştiind că astfel ofer Războiului Sfânt timpul de care are nevoie pentru a se aduna. De ce crezi că a ordonat adunarea lângă Momemn şi nu lângă Sumna? Pe lângă faptul că îmi goleşte vistieria, *a ştiut* că voi face asta.

Ea se opri, cu ochii dintr-o dată îngustaţi, cercetători. Nu se putea ca un suflet atât de perfid ca al ei să nu aprecieze subtilitatea unei asemenea mişcări.

— Dar asta înseamnă că tu îl manevrezi pe Maithanet, sau că Maithanet te manevrează pe tine?

Xerius putea să recunoască acum că în primele câteva luni îl subestimase pe acest nou Shriah. Dar nu avea să-l mai subestimeze din nou pe diavolul acela. Nu de data asta.

Xerius îşi dădu seama că Maithanet înţelese că Nansuriumul era pierdut. În ultimul secol şi jumătate, cei care deținuseră

cunoaşterea sau puterea în Nansur aşteptaseră catastrofa, vestea că triburile scylvendi se uniseră ca în vechime şi se îndreptau vuind spre coastă. Aşa se prăbuşise Kyraneas cu două mii de ani în urmă, şi tot aşa se prăbuşise Imperiul Ceneian la mai mult de o mie de ani după aceea. Și tot aşa, Xerius era convins de asta, avea să cadă şi Nansuriumul. Dar ceea ce îl îngrozea cu adevărat era perspectiva acestui fapt inevitabil îmbinat cu ridicarea Kianului, o naţiune păgână, chiar în vreme ce Nansurul se scufunda. După ce scylvendii aveau să plece, şi plecau mereu, cine avea să-i împiedice pe kianinii păgâni să verse sângele murdărit al Kyraneasului, să smulgă cele Trei Inimi ale lui Dumnezeu: Sumna, cele O Mie de Temple şi Colţul?

Da, acest Shriah era şiret. Xerius nu mai regreta eşecul asasinilor săi. Maithanet îi oferise un ciocan cum nu se afla altul – un Război Sfânt.

— Noul nostru Shriah, spuse el, este mult supraestimat.

Lasă-l să creadă că mă manevrează pe mine.

— Dar în ce scop, Xerius? Chiar dacă mai marii Războiului Sfânt se vor supune cererilor tale, doar nu te aştepţi ca ei să-şi verse sângele pentru a înălţa Soarele Imperial, nu? Chiar semnat, înscrisul tău este inutil.

— Nu inutil, mamă. Nici chiar dacă îşi încalcă jurământul nu este inutil.

— Atunci *de ce*, Xerius? De ce toate aceste riscuri nebuneşti?

— Hai, mamă. Aşa de mult ai îmbătrânit?

O clipă prinse o sclipire curioasă a lucrurilor aşa cum trebuie să le fi văzut ea: cererea mercantilă, şi deci extraordinară, ca fiecare mare nobil al Războiului Sfânt să-i semneze Înscrisul, trimiterea celei mai mari oştiri nansure de generaţii întregi nu împotriva Kianului, ci împotriva unui duşman mai vechi şi mai înflăcărat, scylvendii. Cât trebuie s-o fi solicitat doar aceste două lucruri! În planuri atât de sublime ca ale sale, logica era mereu ascunsă.

Xerius nu era destul de nechibzuit încât să creadă că îşi egala strămoşii în forţa armelor sau a spiritului. Ikurei Xerius al III-lea nu era un nechibzuit. Aceste vremuri erau diferite şi cereau un alt fel de forţă. În acele zile, armele celor puternici erau alţi oameni şi calcularea subtilă a evenimentelor. Xerius le avea acum pe amândouă: nepotul său precoce, Conphas, şi Războiul Sfânt al acestui Shriah nebun. Cu aceste două instrumente urma

să recâştige Imperiul.

— Care îţi e planul, Xerius? Trebuie să-mi spui!

— E dureros, nu-i aşa, mamă? Să te găseşti în inima Imperiului şi cu toate acestea să nu-i auzi bătaia – şi asta după o viaţă în care ai folosit-o ca pe o tobă!

Dar în loc de a se arăta ultragiaţi, ochii ei se măriră sub şocul unei revelaţii.

— Înscrisul e doar un *pretext*, icni ea. Ceva care să te apere de Ocara Shrială când...

— Când ce, mamă?

Xerius aruncă priviri nervoase micii mulţimi care îi înconjura. Acesta nu era un loc potrivit pentru o asemenea conversaţie.

— De asta mi-ai trimis nepotul la moarte? Strigă ea.

Lată, în sfârşit, adevăratul ei motiv pentru acest interogatoriu aţâţător. Preaiubitul ei nepot, bietul şi scumpul de Conphas, care în acel moment era în marş undeva prin Slepa Jiünati, în căutarea temuţilor scylvendi. Acesta era Istriya pe care Xerius o ştia şi o dispreţuia: golită de orice sentiment religios, dar obsedată de progeniturile ei, de soarta Casei Ikurei.

Conphas trebuia să fie Restauratorul, nu-i aşa, mamă? Nu m-ai crezut capabil de o asemenea glorie, nu-i aşa, căţea bătrână!

— Te întinzi, Xerius! Vrei să înhaţi prea multe!

— Ah, şi pentru o clipă am crezut că ai înţeles.

Rostise cuvintele cu certitudine nonşalantă, dar mare parte din el o credea, destul ca dormitul să necesite un sfert întreg de vin neîndoit cu apă acum. Chiar şi mai mult în noaptea aceasta, după incidentul cu păsările...

— Înţeleg destul de bine, se răsti Istriya. Apele tale nu sunt atât de adânci încât să nu mă pot bălăci în ele, Xerius. Speri să storci semnături pentru Înscrisul tău, nu pentru că te aştepţi ca vreunul din Oamenii Colţului să-ţi cedeze cuceririle lor, ci pentru că te aştepţi să *le declari război pe urmă.* Cu Înscrisul tău vei fi imun la Ocara Shrială când vei supune neînsemnatele şi subpopulatele fiefuri care vor apărea cu siguranţă în urma Războiului Sfânt. Şi *de asta* l-ai trimis pe Conphas în aşa numita expediţie punitivă împotriva scylvendilor. Planul tău necesită oameni de care nu poţi dispune dacă trebuie să aperi provinciile din nord.

Groaza îi clocoti în măruntaie.

— Ah, spuse ea răutăcios, e una să-ţi repeţi planurile în

întunecimea sufletului şi cu totul altceva să le auzi de pe buzele altuia, nu-i aşa, băiatul meu necugetat? Ca şi cum ai asculta un papagal imitându-ţi vocea. Ţi se par nechibzuite acum, Xerius? Ţi se par *nebuneşti?*

— Nu, mamă, reuşi să spună oarecum încrezător. Doar îndrăzneţe.

— Îndrăzneţe? Strigă ea, de parcă acel cuvânt eliberase ceva bolnav în interiorul ei. Pe Zei, cum îmi doresc să te fi sugrumat în leagăn! Un fiu atât de necugetat! Ne-ai dus la pierzanie, Xerius. Nu înţelegi? Nimeni, niciun Înalt Rege al Kyraneasului, niciun Împărat-Aspect al Ceneiului nu i-a înfrânt vreodată pe scylvendi pe teritoriul lor. Sunt *Poporul Războinic*, Xerius! Conphas e mort! Floarea armatei tale e moartă! Xerius! *Xerius!* Ai adus dezastrul peste noi toţi!

— Mamă, nu! Conphas m-a asigurat că poate s-o facă! I-a studiat pe scylvendi ca nimeni altul! Le cunoaşte *slăbiciunile!*

— Xerius. Biet şi scump neghiob, nu înţelegi? Conphas e doar un copil încă. Strălucit, neînfricat, frumos ca un Zeu, dar încă un copil…

Îşi strânse mâinile la piept şi începu să se zgârie.

— Mi-ai ucis copilul! Se văită ea.

Logica, sau poate teroarea ei, îl străbătu cu forţa unei cascade. Panicat, Xerius privi către ceilalţi de pe balcon, văzu frica mamei sale pe feţele tuturor şi îşi dădu seama că fusese acolo în tot acest timp. Nu de Ikurei Xerius se temeau ei, ci de ce ceea ce făcuse acesta!

Am distrus oare totul?

Se răsuci, îl apucă pe bătrânul Sfetnic de roba împodobită şi-l scutură atât de tare încât broşa sa, un ochi cu pupila de onix, plesni şi căzu zornăind pe pardoseală.

— Spune-mi că înţelegi! Strigă Xerius. *Spune-mi!*

Încleştându-şi roba cu mâinile ca să o împiedice să se desfacă, bătrânul îşi ţinu ochii respectuos în pământ.

— A-ai pus un rămăşag, Zeu-al-Oamenilor. Doar după ce beţele-numere vor fi fost aruncate vom ştii.

Da! Asta era!

Doar după ce beţele-numere vor fi fost aruncate…

Lacrimi i se prelinseră din ochi. Luă obrajii bătrânului Sfetnic în palme şi fu şocat de asprimea pielii. Mama sa nu-i spusese nimic nou. Ştiuse mereu că pusese totul rămăşag. Câte ore nu

urzise cu Conphas? De câte ori nu fusese impresionat până la lacrimi de geniul marţial al nepotului său? Niciodată nu avusese Imperiul un Exalt-General asemeni lui Ikurei Conphas. Niciodată!

Îi va înfrânge pe scylvendi. Va îngenunchea Poporul Războinic! Iar lui Xerius i se părea că ştiuse aceste lucruri cu o imposibilă certitudine. *Steaua mea intră în Târfă, legată cu semne gemene de Cuiul Raiului...*

O pasăre s-a găinăţat pe mine!

Îşi lăsă mâinile pe umerii lui Skeaös şi fu izbit de nobleţea actului. *Trebuie că mă iubeşte.* Privi spre Gaenkelti, Ngarau şi ceilalţi şi dintr-o dată cauza îndoielilor şi fricii lor i se păru atât de limpede. Se întoarse spre mama sa, care căzuse în genunchi.

— Voi – cu toţii – credeţi că vedeţi un *om* care a pus un rămăşag. Dar oamenii sunt fragili, mamă. Oamenii sunt supuşi greşelii.

Îl fixă cu privirea, negreala din jurul ochilor ei mânjită de lacrimi.

— Şi împăraţii nu sunt şi ei oameni, Xerius?

— Preoţii, augurii şi filosofii ne învaţă cu toţii că ceea ce vedem nu e decât fum. Omul care sunt eu nu e decât fum, mamă. Fiul căruia i-ai dat naştere nu este decât masca mea, o altă formă pe care am luat-o pentru această istovitoare orgie de sânge şi sământă pe care o numeşti viaţă. Sunt ceea ce mi-ai spus că voi fi! *Împărat.* Divin. Nu fum, ci *foc.*

La aceste cuvinte, Gaenkelti căzu în genunchi. După o clipă de ezitare, ceilalţi i se alăturară.

Dar Istriya îşi încleştă mâinile de braţul eunucului ei şi se trase în picioare, în tot acest timp holbându-se la el.

— Şi dacă Conphas va muri în fum, hmm, Xerius? Dacă scylvendii vor veni călare din fum şi îţi vor stinge „focul”, atunci ce va fi?

Se luptă să-şi controleze furia.

— Ţi se apropie sfârşitul şi te agăţi de fum fiindcă te temi că nu există decât fumul. Îţi este frică, mamă, pentru că eşti bătrână şi nimic nu te tulbură mai mult decât frica.

Istriya îl privi poruncitor.

— Vârsta mea mă priveşte numai pe mine. N-am nevoie de neghiobi să mi-o amintească.

— Nu. Presupun că ţâţele nu prea te lasă să uiţi.

Istriya ţipă ascuţit, se aruncă asupra lui cum făcuse în

copilărie. Dar eunucul ei uriaş, Pisathulas, o stăpâni, prinzând-o cu pumni care îi făceau antebraţele să pară beţişoare. Îşi săltă capul ras într-o buimăceală îngrozită.

— Ar fi trebuit să te omor! Ţipă ea. Să te sugrum cu propriu-ţi cordon ombilical!

Inexplicabil, Xerius începu să râdă. Bătrână şi speriată! Pentru prima oară arăta comună, nici pe departe matriarha neîmblânzită şi atotştiutoare care păruse mereu. Mama sa arăta jalnic!

Aproape că merita pierderea unui Imperiu.

— Du-o în odăile ei, îi spuse uriaşului. Ai grijă să fie îngrijită de medicii mei.

Scuipând şi ţipând, fu luată pe sus din balcon. Imensitatea Înălţimilor Andiamine îi înghiţi strigătele ucigaşe.

Culorile bogate ale asfinţitului păliseră în cele ale amurgului. Soarele apusese pe jumătate, încadrat de o mantie de nori purpurii. Timp de câteva clipe, Xerius rămase pur şi simplu în picioare, răsuflând adânc, frângându-şi mâinile pentru a le potoli tremurul. Oamenii săi îl priveau nervoşi, cu coada ochiului. Turma.

În cele din urmă, Gaenkelti, al cărui sânge Norsirai îl făcea mai direct decât părea, rupse tăcerea.

— Zeu-al-Oamenilor, pot vorbi?

Xerius aprobă iritat, fluturând o mână.

— Împărăteasa, Zeu-al-Oamenilor… Lucrurile pe care le-a spus…

— Temerile îi sunt întemeiate, Gaenkelti. N-a făcut decât să rostească adevărul care sălăşluieşte în inimile noastre, ale tuturor.

— Dar a ameninţat că te va ucide!

Xerius îl lovi pe Căpitan drept în faţă. Mâinile bărbatului blond se strânseră în pumni o clipă, apoi se descleştau. Fixă picioare lui Xerius cu o privire fioroasă.

— Îmi cer iertare, Zeu-al-Oamenilor. Îmi era doar frică pentru…

— Pentru nimic, spuse Xerius tăios. Împărăteasa îmbătrâneşte, Gaenkelti. Valurile au tras-o atât de departe în larg încât nu mai vede ţărmul. E doar dezorientată.

Gaenkelti căzu la pământ, îşi apăsă buzele de genunchiul drept al lui Xerius.

— Ajunge, spuse Xerius, trăgându-l pe Căpitan în picioare.

Îşi lăsă degetele să întârzie pe splendidele reţele tatuate pe antebraţele bărbatului. Ochii îi ardeau. Îl durea capul. Dar se simţea extraordinar de liniştit.

Se întoarse către Skeaös.

— Cineva ţi-a adus un mesaj, bătrâne prieten. Erau cumva veşti de la Conphas?

O întrebare nebunească, dar straniu de trivială când era pusă cu răsuflarea tăiată.

Când Sfetnicul ezită, tremurăturile reveniră.

Te rog… Sejenus, te rog.

— Nu, Zeu-al-Oamenilor.

Uşurare ameţitoare. Xerius aproape se clătină.

— Atunci? Ce e?

— Fanimii au trimis un emisar ca răspuns la cererea noastră de negocieri.

— Bine… bine.

— Dar nu e un emisar oarecare, Zeu-al-Oamenilor.

Skeaös îşi linse buzele subţiri, de om bătrân.

— Un *Cishaurim.* Fanimii au trimis un Cishaurim.

Soarele apuse, şi o dată cu el şi orice speranţă.

Focul vaselor de cărbuni din curtea mică pe care Gaenkelti o alesese pentru întâlnire flutura ca o pânză zdrenţuită în vânt. Înconjurat de cireşi pitici şi lauri plângători, Xerius strânse cu putere Choreea, până simţi că-i plesnesc încheieturile degetelor. Cercetă întunericul porticurilor învecinate, numărând fără să-şi dea seama siluetele nedesluşite ale oamenilor săi. Se întoarse spre vrăjitorul zvelt de la dreapta sa: Cememketri, Marele Maestru al Saikului său Imperial.

— Ai destui?

— Mai mult decât destui, răspunse Cememketri revoltat.

— Ia aminte la ton, Mare Maestru, se răsti Skeaös din stânga lui Xerius. Împăratul nostru ţi-a pus o întrebare.

Cememketri îşi plecă fruntea ţeapăn, parcă împotriva voinţei sale. Focuri gemene se reflectară în ochii lui mari şi umezi.

— Suntem trei aici, Zeu-al-Oamenilor, şi doisprezece arcaşi, toţi purtând Choree.

Xerius se crispă.

— Trei? Doar tu şi încă doi?

— Nu s-a putut face mai mult, Zeu-al-Oamenilor.

— Desigur.

Xerius se gândi la Choreea din mâna sa dreaptă. L-ar fi putut umili pe acest mag plin de sine dintr-o singură mişcare, dar atunci ar fi rămas numai doi. Cât îi dispreţuia pe vrăjitori! Aproape la fel de mult pe cât dispreţuia faptul că avea nevoie de ei.

— Sosesc, şopti Skeaös.

Xerius strânse Choreea atât de tare că inscripţia gravată pe ea i se imprimă în palmă.

Doi membrii ai Gărzii Eothice intrară în curte, purtând felinare în loc de arme. Îşi ocupară poziţiile de-o parte şi de alta a uşilor de bronz, şi Gaenkelti, încă înveşmântat în armura lui ceremonială, trecu printre ei, însoţit de o siluetă în robe de in negru, cu capul acoperit de o glugă. Căpitanul îl conduse pe emisar în punctul hotărât, unde sferele de lumină aruncate de cele patru vase de cărbuni se suprapuneau. În ciuda luminii, Xerius nu putea să vadă decât o parte din buzele şi obrazul stâng al bărbatului sub glugă.

Cishaurim. Pentru Nansur, singurul nume mai odios era scylvendi. Copiii din Nansur – chiar şi copiii de Împăraţi – erau înţărcaţi cu poveşti despre preoţii-vrăjitori păgâni, despre ritualurile lor corupte şi despre puterile lor impenetrabile. Simpla rostire a numelui semăna teroare în sinul Nansurului.

Xerius se luptă să respire. *De ce să trimită un* Cisha*urim? Pentru a mă ucide?*

Emisarul îşi trase gluga pe spate, lăsând-o peste umeri. Apoi îşi coborî braţele astfel încât roba îi căzu la pământ, dând la iveală sutana lungă de culoarea şofranului pe care o purta pe dedesubt. Scalpul chel era şocant de palid, iar faţa îi era dominată de orbitele goale de sub frunte. Feţele lipsite de ochi îl descurajau mereu pe Xerius, îi aminteau mereu de craniul mort de sub chipul fiecărui om, dar cunoştinţa că acest bărbat putea cu toate aceste să *vadă* îi trimise un junghi în fundul gâtului, unul care nu putea fi alungat înghiţind. Exact aşa cum îi spusese tutorele său din copilărie, în jurul gâtului Cishaurimului se încolăcea un şarpe – o năpârcă iute de Shigek, neagră şi lucioasă de parcă era unsă cu ulei, cu limba care se repezea în afară tremurând şi ochii înlocuitori suspendaţi lângă urechea dreaptă a bărbatului. Găurile oarbe rămâneau fixate asupra lui

Xerius, dar capul năpârcii se ridică şi se roti, examinând încet întinderea curţii, gustând metodic aerul.

— Îl vezi, Cememketri? Şuieră şoptit Xerius. Vezi însemnul vrăjitoriei?

— Deloc, spuse vrăjitorul, cu vocea sugrumată de frica de a nu fi auzit.

Ochii şarpelui întârziară o clipă pe porticurile întunecate care flancau curtea, parcă estimând ameninţarea umbrelor dinapoia lor. Apoi, ca un mâner răsucindu-se pe un pivot bine uns, se întoarse către Xerius.

— Sunt Mallahet, spuse Cishaurimul într-o sheyică fără greşeală, fiul adoptat al lui Kisma, din tribul Indara-Kishauri.

— Tu eşti Mallahet? Exclamă Cememketri.

Încă o indiscreţie: Xerius nu îi acordase permisiunea de a vorbi.

— Iar tu eşti Cememketri.

Chipul lipsit de ochi se înclină, dar capul şarpelui rămase ţeapăn.

— Onoare unui vechi duşman.

Xerius simţi că Marele Maestru înţepeneşte lângă el.

— Împărate, murmură vrăjitorul, trebuie să pleci imediat. Dacă acesta este într-adevăr Mallahet atunci eşti în mare primejdie. Cu toţii suntem!

Mallahet… Mai auzise numele acela, fusese pus la curent de Skeaös. Cel ale cărui braţe purtau cicatrice ca cele ale unui scylvendi.

— Deci trei nu ajung, răspunse Xerius, inexplicabil de încurajat de frica Marelui său Maestru.

— Dintre Cishaurimi, numai Seökti îl depăşeşte pe Mallahet. Şi numai pentru că Legea lor Profetică nu permite ca un ne-kianin să devină Heresiarh. Chiar şi Cishaurimii se tem de puterea lui!

— Ceea ce a spus Marele Maestru e adevărat, Zeu-al-Oamenilor, adaugă Skeaös cu voce joasă. Trebuie să pleci imediat. Lasă-mă pe mine să negociez în locul tău…

Dar Xerius îi ignoră. Cum puteau fi atât fricoşi când Zeii înşişi vegheau asupra acestor fapte?

— Bun găsit, Mallahet, spuse el, surprins de siguranţa glasului său.

După o scurtă pauză, Gaenkelti lătră:

— Te afli în prezenţa lui Ikurei Xerius al III-lea. Îngenunchează,

Mallahet.
Cishaurimul flutură un deget şi năpârca se legănă o dată cu el, parcă în bătaie de joc.
— Fanimii îngenunchează numai dinaintea Unicului, dinaintea Zeului-care-este-Singuratic.
Din reflex sau doar din ignoranţă, Gaenkelti ridică un pumn pentru a-l lovi pe bărbat. Xerius îl opri cu o palmă întinsă în faţă.
— Vom trece peste protocol cu această ocazie, Căpitane, spuse el. Păgânii vor îngenunchea dinaintea mea cât de curând.
Strânse pumnul în care ţinea Choreea cu cealaltă mână, mânat de un impuls nelămurit de a o feri de ochii şarpelui.
— Ai venit să negociezi? Îl întrebă pe Cishaurim.
— Nu.
Cememketri murmură o înjurătură de oştean.
— Atunci de ce ai venit? Întrebă Xerius.
— Am venit, Împărate, ca să poţi negocia cu un altul.
Xerius clipi.
— Cu cine?
O clipă, păru că din fruntea Cishaurimului fulgerase Cuiul Raiului. Urmă un strigăt din întunericul porticurilor şi Xerius îşi ridică ambele palme dinaintea sa.
Cememketri intona ceva de neînţeles, ameţitor. Un glob, alcătuit doar din dâre fantomatice de foc albastru, se închise în jurul lor.
Dar nu se întâmplase nimic. Cishaurimul rămânea la fel de nemişcat ca şi mai înainte. Ochii năpârcii luceau ca nişte bucăţele de chihlimbar în lumina focului.
Apoi Skeaös icni:
— Faţa lui!
Suprapusă ca o mască transparentă peste chipul ca de craniu al lui Mallahet se găsea faţa altuia, un luptător kianin încărunţit care purta încă însemnul deşertului pe trăsăturile vultureşti. Din orbitele goale ale Cishaurimului priveau ochi cercetători şi o bărbuţă fantomă atârna de bărbia lui, împletită în maniera unui nobil kianin.
— Skauras, spuse Xerius.
Nu-l mai văzuse niciodată pe bărbat, dar cumva ştia că-l privea pe Sapatişahul-Guvernator al Shigekului, lepădătura păgână cu care Coloanele Sudului se duelaseră mai bine de două de decade.

Buzele fantomatice se mişcară, dar tot ce auzi Xerius fu o voce îndepărtată vorbind în ritmurile lungite ale limbii kiani. Apoi buzele reale se mişcară dedesubt, spunând:

— Excelent, Ikurei. Pe tine te recunosc după monezi.

— Deci ce e asta? Padirajahul îşi trimite unul din câinii Sapatişahi să se consulte cu mine?

Din nou decalajul alarmant dintre buze şi voci.

— Nu meriţi atenţia Padirajahului, Ikurei. Aş putea frânge de unul singur spatele Imperiului tău de genunchii mei. Fii recunoscător că Padirajahul e un om pios şi se supune tratatelor.

— Toate tratatele noastre sunt discutabile, Skauras, acum că Maithanet e Shriah.

— Deci încă un motiv pentru ca Padirajahul să te dispreţuiască. Şi tu ai ajuns discutabil.

Skeaös se aplecă şi îi şopti în ureche:

— Întreabă-l de ce tot acest dramatism dacă ai devenit irelevant. Păgânii se tem, Zeu-al-Oamenilor. Este singurul motiv pentru care au venit astfel dinaintea ta.

Xerius zâmbi, convins că bătrânul său sfetnic nu făcuse decât să confirme ceea ce ştia deja.

— Dacă am ajuns discutabil, atunci de ce aceste măsuri ieşite din comun, hmm? De ce să faci un mesager din cel mai bun om al tău?

— Din cauza Războiului Sfânt pe care tu şi idolatrii tăi fraţi întru credinţă îl porniţi împotriva noastră. De ce altceva?

— Şi pentru că ştii că Războiul Sfânt e instrumentul meu.

Chipul ca de nălucă zâmbi şi Xerius auzi râsete îndepărtate.

— Ai de gând să-i smulgi Războiul Sfânt lui Maithanet, nu-i aşa? Să faci din el marea pârghie cu care să întorci secole de înfrângeri? Ştim de intrigile tale mărunte de a-i lega pe idolatri de înscrisul tău. Şi ştim şi despre ostile pe care le-ai trimis împotriva scylvendilor. Urzelile unui neghiob – cu toatele.

— Conphas a promis să însemne drumul din Stepă şi până la picioarele mele cu capete de scylvendi înfipte în ţepuşe.

— Conphas e pierdut. Nimeni nu deţine viclenia sau puterea de a-i înfrânge pe scylvendi. Nici măcar nepotul tău. Armata şi moştenitorul tău sunt morţi, Împărate. Hoituri. Dacă n-ar fi atâţia inrithi adunaţi pe ţărmurile tale, aş călări chiar acum spre tine şi te-aş pune să-mi bei de pe sabie.

Xerius îşi încleştă strâns mâna pe Choree pentru a-şi potoli tremurăturile. O imagine a lui Conphas sângerând la picioarele vreunui tâlhar sălbatic de scylvendi îi fulgeră prin minte şi o savură în ciuda implicaţiilor ei groaznice. *Mama nu m-ar avea decât pe mine...*

Din nou vocea lui Skeaös în urechea sa:

— Minte ca să te sperie. Am primit veşti de la Conphas chiar în dimineaţa asta şi totul era în regulă. Aminteşte-ţi, Zeu-al-Oamenilor, că scylvendii i-au zdrobit pe kianini cu nici opt ani în urmă. Skauras a pierdut trei fii în acea expediţie, inclusiv pe Hasjinnet, cel mai mare dintre ei. *Întărâtă-l*, Xerius. Întărâtă-l! Oamenii furioşi fac greşeli.

Dar desigur că el deja se gândise la asta.

— Te măguleşti singur, Skauras, dacă îţi imaginezi că Conphas e la fel de nesăbuit ca Hasjinnet.

Ochii străvezii clipiră peste orbitele goale.

— Bătălia de la Zirkirta a fost o mare jale pentru noi, da. Dar o jale pe care o vei împărtăşi foarte curând. Încerci să mă răneşti, Ikurei, dar nu faci decât să îţi prezici propria ţi pieire.

— Nansuriumul, spuse Xerius, a suferit pierderi mult mai mari şi a supravieţuit.

Dar Conphas nu poate să piardă! Semnele!

— Prea bine, Ikurei. Voi fi de acord cu tine în acest fleac. Zeul Solitar ştie că voi, nansurii, sunteţi un popor încăpăţânat. Voi fi chiar de acord că Conphas ar putea reuşi acolo unde fiul meu a dat greş. Nu-l voi subestima pe şarpele ăla fermecător. Mi-a fost ostatic patru ani, îţi aminteşti? Dar nimic din toate astea nu face ca Războiul Sfânt al lui Maithanet să fie al tău. Nu ţii niciun ciocan deasupra capetelor noastre.

— Ba da, Skauras. Oamenii Colţului nu ştiu nimic despre poporul tău – chiar mai puţin decât Maithanet. Când vor înţelege că nu se războiesc doar cu voi, ci şi cu Cishaurimii voştri, conducătorii Războiului Sfânt îmi vor semna Înscrisul. Războiul Sfânt are nevoie de o Şcoală, iar acea Şcoală se întâmplă să îmi aparţină.

Buzele lipsite de trup rânjiră peste linia severă a gurii lui Mallahet.

Din nou acea stranie voce îndepărtată:

— Hesha? Ejoru Saika? Matanati jeskuti kah...

— Poftim? Saikul Imperial? Crezi că Shriahul tău îţi va ceda

Războiul Sfânt pentru Saikul Imperial? Maithanet *ţi-a smuls* ochii din cele O Mie de Temple, nu-i aşa? Înţelegi, Ikurei? Înţelegi în sfârşit cum te afunzi în nisipuri mişcătoare?

— Ce vrei să spui?

— Chiar şi noi ştim mai multe despre planurile blestematului tău de Shriah decât tine.

Xerius aruncă o privire spre chipul lui Skeaös, văzu cum trăsăturile ridate îi sunt inundate de îngrijorare în loc de socoteli. Ce se petrecea?

Skeaös... Zi-mi ce să spun! Ce vrea să zică?

— Ai amuţit, Ikurei? Răspunse sarcastic înlocuitorul vocii lui Mallahet. Ei bine, îneacă-te cu asta: Maithanet a semnat un pact cu *Turnurile Stacojii.* Chiar în acest moment, Magii Stacojii se pregătesc să se alăture Războiului Sfânt. Maithanet deţine deja o Şcoală, una care umileşte Saikul tău Imperial şi ca număr şi ca putere. După cum ziceam, eşti discutabil.

— Imposibil! Scuipă Skeaös.

Xerius se răsuci către bătrânul Sfetnic, uimit de îndrăzneala acestuia.

— Şi asta ce mai e, Ikurei? Laşi câinii să latre la masa ta?

Xerius ştia că ar fi trebuit să fie revoltat, dar o asemenea izbucnire din partea lui Skeaös era... nemaiîntâlnită.

— Dar minte, Zeu-al-Oamenilor! Strigă Skeaös. Asta e un truc păgân ca să stoarcă o concesie...

— De ce să mintă? Se răsti Cememketri, evident dornic să umilească un vechi duşman de la curte. Nu crezi că păgânii *vor* ca noi să deţinem controlul Războiului Sfânt? Sau crezi că ar prefera sa trateze cu *Maithanet?*

Uitaseră de prezenţa Împăratului lor? Vorbeau de parcă el era o invenţie a cărei utilitate se sfârşise. *Mă cred lipsit de însemnătate?*

— Nu, ripostă Skeaös. Ştiu că Războiul Sfânt ne aparţine, dar vor să ne facă să credem că nu e aşa!

O furie rece se descolăci în Xerius. Avea să se strige mult în seara aceea.

Fie că cei doi bărbaţi îşi amintiră locurile lor, fie că simţiră ceva din dispoziţia lui Xerius, pentru că tăcură amândoi brusc. Cu doi ani în urmă, un zeumi distrase curtea lui Xerius cu tigri dresaţi. După aceea, Xerius îl întrebase cum de poate stăpâni asemenea fiare sălbatice doar din priviri.

— Pentru că, răspunse bărbatul înalt cu pielea neagră, îşi văd viitorul în ochii mei.

— Iartă zelul servitorilor mei, spuse Xerius nălucii care sălăşlui în chipul Cishaurimului. Poţi fi sigur că eu n-o voi face.

Faţa lui Skauras pâlpâi, apoi reapăru, de parcă dispăruse şi reapăruse într-o coloană nevăzută de lumină. Cum trebuie să se fi amuzat bătrânul lup. Xerius aproape că-l vedea desfătându-l pe Padirajah cu descrierea dezordinii de la Curtea Imperială.

— Îi voi jeli atunci, spuse Sapatişahul.

— Păstrează-ţi bocetele pentru propriul popor, păgâne. Indiferent al cui va fi Războiul Sfânt, sunteţi pierduţi.

Fanimii *erau* pierduţi. Lăsând deoparte insolenţa insultătoare, ceea ce spusese Cememketri cu câteva clipe mai devreme era cu totul adevărat. Padirajahul voia ca el să posede Războiul Sfânt. Nu se putea negocia cu fanatici.

— Ah, puternice cuvinte! În sfârşit vorbesc cu un împărat al Nansurului. Spune-mi atunci, Ikurei Xerius al III-lea, acum că înţelegi că amândoi negociem de pe o poziţie de inferioritate, ce propui?

Xerius se opri, socotind rece. Dintotdeauna fusese cel mai chibzuit când era mânios. Alternativele i se rostogoliră prin minte, cele mai multe întemeiate pe agerimea şi pe viclenia diabolică a lui Maithanet. Se gândi la Calmemunis şi la ura pe care i-o purta vărului său, Nersei Proyas, urmaşul la tronul Conriyei…

Şi atunci înţelese.

— Pentru Oamenii Colţului, tu şi poporul tău nu sunteţi decât jertfe, Sapatişahule. Vorbesc şi se poartă de parcă triumful lor e deja scris în scripturi. Poate că va veni o vreme când vă vor respecta aşa cum o facem şi noi.

— Shrai laksara kuh.

— Vrei să spui aşa cum vă temeţi de noi.

Acum totul depindea de nepotul său, departe în nord. Mai mult ca oricând. *Semnele…*

— După cum am spus – vă respectăm.

Capitolul VI

Stepa Jiünati

Se spune: un om se naşte din mama sa şi se hrăneşte din ea.

Apoi se hrăneşte din pământ, iar pământul trece prin el, luând şi lăsând un fir de praf de fiecare dată, până când omul nu mai este al mamei sale, ci al pământului.
— PROVERB SCYLVENDI

… iar în sheyica veche, limba castelor conducătoare şi religioase ale Nansuriumului, skilvenas înseamnă „catastrofă” sau „apocalipsă”, de parcă scylvendii au transces cumva rolul unui popor în istorie şi au devenit un principiu.
— DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Începutul verii, 4110 Anul-Colţului, Stepa Jiünati

Cnaiür urs Skiötha îi găsi pe Regele-Triburilor şi pe ceilalţi adunaţi de-a lungul unei culmi care le oferea panorama Munţilor Hethanta şi a oştilor Nansurului campate dedesubt. Oprindu-şi surul cu o smucitură a hăţurilor, îi studie din depărtare, inima bătându-i atât de puternic, de parcă i se îngroşase sângele. O clipă se simţi ca un puşti exclus de fraţii lui mai mari şi de prietenii lui răutăcioşi. Se aşteptă pe jumătate să audă zeflemele plutind pe vânt.

De ce mă dezonorează astfel?

Dar nu era un copil. Era mult sângeroasa căpetenie a utemoţilor, un războinic scylvendi întărit, de mai bine de patruzeci şi cinci de veri. Deţinea opt neveste, douăzeci şi trei de sclavi şi mai bine de trei sute de vite. Era tatăl a treizeci şi şapte de fii, dintre care nouăsprezece cu sânge pur. Braţele îi era vărgate de swazondele, cicatricele trofeu ritualice, a mai bine de două sute de duşmani ucişi. Era Cnaiür, cel-care-frânge-oameni-şi-cai.

Aş putea să-l ucid pe oricare dintre ei – să-l zdrobesc până la o ruină însângerată – şi totuşi mă sfidează astfel! Ce-am făcut?

Dar, ca orice ucigaş, cunoştea răspunsul. Ultragiul nu se găsea în dezonoarea sa, ci în îngâmfarea lor de a o cunoaşte.

Strălucind printre vârfuri acoperite de zăpadă, soarele scălda adunarea căpeteniilor în lumina de un auriu palid a dimineţii. Arătau ca nişte războinici din diferite naţii şi vremuri, în ciuda coifurilor kianine de luptă cu ţepi purtate de veteranii Bătăliei de la Zirkirta. Unii purtau cămăşi străvechi din zale, alţii platoşe de zale şi cuirase de diferite feluri – prăzile unor prinţi şi nobili inrithi de multă vreme morţi. Doar braţele cu cicatrice, chipurile

de piatră şi părul lung şi negru îi însemnau ca aparţinând Poporului – ca scylvendi.

Xunnurit, Regele ales al Triburilor, şedea în mijlocul lor, cu braţul stâng sprijinit poruncitor de coapsă şi cu dreptul înălţat spre depărtări. Parcă spre el, călăreţul de lângă el îşi ridică semicercul crestat al arcului. Cnaiür zări o săgeată din lemn de mesteacăn plutind pe cer, o văzu dispărând în iarba dinspre râu. Măsurau distanţa, îşi dădu el seama, ceea ce nu putea însemna decât că îşi pregătesc atacul.

Fără mine. Se putea să-l fi uitat pur şi simplu?

Înjurând, Cnaiür îşi îndemnă calul spre ei. Îşi păstră chipul întors spre răsărit, scutindu-se de jignirea feţelor lor rânjitoare. Râul Kiyuth şerpuia prin vale, negru, cu excepţia locurilor unde era înspumat de torente puţin adânci. Chiar şi de la aceasta depărtare putea vedea oştirea Nansurului adunându-se de-a lungul malurilor sale, tăind plopii care mai rămăseseră, târându-i de acolo cu atelaje de cai. Fortificată cu valuri de pământ şi palisade, tabăra imperială se găsea cam la o milă mai departe, un mare dreptunghi de nenumărate corturi şi căruţe sub muntele pe care amintitorii îl numeau Sakthuta, cei „Doi Tauri”.

Cu trei zile în urmă fusese buimăcit şi îngrozit de această privelişte. Faptul că Nansurul le încălcase teritoriul era o ofensă suficient de mare, dar şi să bată stâlpi şi să ridice ziduri?

Cu toate aceste, acum îi provoca doar presimţiri rele.

Dezgolindu-şi dinţii, galopă în mijlocul fraţilor săi căpetenii.

— Xunnurit! Mugi el. De ce nu am fost chemat?

Regele-Triburilor înjură şi îşi smuci murgul ca să-l înfrunte. Briza dimineţii ciufulea blana de vulpe care îi tivea coiful de luptă kianin. Privindu-l pe Cnaiür cu dispreţ nedisimulat, spuse:

— Ai fost chemat ca toţi ceilalţi, utemotule.

Cnaiür îl întâlnise pe Xunnurit cu doar cinci zile în urmă, la puţină vreme după ce sosise cu războinicii săi utemoţi. Antipatia fusese mutuală şi imediată, ca cea dintre peţitorii aceleiaşi frumuseţi. Cnaiür nu avea nicio îndoială că dispreţul lui Xunnurit îşi avea rădăcinile în zvonurile despre moartea tatălui său, cu multă vreme în urmă. Pe de altă parte, motivele propriei sale duşmănii îi scăpau. Poate că răspunsese pur şi simplu cu desconsiderare la desconsiderare. Poate că era din cauza tivului de mătase al tunicii de lână a lui Xunnurit sau din cauza vanităţii încarnate în zâmbetul său. Nu era nevoie de motive pentru a urî,

fie şi numai din cauză că motivele erau atât de multe şi atât de uşor de găsit.

— N-ar trebui să atacăm, spuse Cnaiür sincer. E o nesăbuinţă tinerească.

Dezacordul atârna ca mirosul de mosc în aerul dimineţii. Celelalte căpetenii îl studiară, cu chipuri ferite. În ciuda zvonurilor pe care fără îndoială le auziseră, braţele sfârtecate ale lui Cnaiür impuneau respect cu de-a sila. Cnaiür ştia că niciunul dintre bărbaţii de acolo nu ucisese nici pe jumătate la fel de mulţi ca el.

Xunnurit se aplecă înainte şi scuipă în ierburi – un gest lipsit de respect.

— Nechibzuinţă? Nansurii se cacă, se pişă şi se scobesc în fund pe sacrul nostru pământ, utemotule. Ce-ai vrea să fac? Să negociez? Să capitulez şi să-i plătesc tribut lui Conphas?

Cnaiür medită dacă să discrediteze omul sau planul său.

— Nu, răspunse, alegând înţelepciunea în locul calomniei. Aş aştepta. Îl avem pe Ikurei Conphas – ridică o mână cu degete groase şi o încleştă într-un pumn – în capcană. Caii lui au nevoie de nutreţ bogat, ai noştri nu. Oamenii săi sunt obişnuiţi cu acoperişuri, cu perne, cu vin şi cu plăceri de femei uşoare, în timp ce ai noştri dorm în şeile lor şi au nevoie doar de sângele cailor lor pentru subzistenţă. Ascultă ce-ţi zic, o dată cu trecerea zilelor, iezi or să înceapă să le zburde prin inimi şi şacali prin burţi. Vor fi înfricoşaţi şi înfometaţi. Fortificaţiile de pământ şi cherestea vor căpăta gust de captivitate în locul celui de siguranţă. Şi în curând disperarea îi va împinge către un teren ales de noi.

Un vuiet gros trecu printre căpeteniile adunate şi Cnaiür îşi aruncă privirile de la o faţă bătută de vânturi la alta. Unele erau tinere şi nerăbdătoare să verse sânge, dar multe aveau înţelepciunea hotărâtă a multor campanii – feţe mai în vârstă, ca şi a sa. Erau bărbaţi care supravieţuiseră multelor nerăbdări ale tinereţii şi cu toate aceste rămăseseră în floarea puterii lor. Ei înţelegeau înţelepciunea vorbelor lui.

Dar Xunnurit nu păru impresionat.

— Mereu un tactician, eh, utemotule? Spune-mi, Cnaiür urs Skiötha, dacă ai intra în yakshul tău şi ai da peste nişte bărbaţi care îţi violează nevestele, ce tactică ai adopta? Le-ai întinde o ambuscadă afară, unde ai fi sigur de reuşită? Ai aştepta până

după ce ţi-au spurcat şi vatra şi pântecele?

Cnaiür rânji dispreţuitor, observând pentru prima oară cele două degete lipsă de la mâna stângă a lui Xunnurit. Putea măcar neghiobul să întindă un arc?

— Poalele Munţilor Hethantas sunt un lucru foarte diferit de yakshul meu, Xunnurit.

— Chiar aşa? Asta ne învaţă amintitorii?

Cnaiür nu fu şocat atât de viclenia bărbatului, cât de realizarea faptului că îl subestimase.

Ochii lui Xunnurit sclipiră triumfători.

— Nu. Amintitorii ne spun că bătălia ne este vatră, pământul pântece şi cerul yaksh. Am fost pângăriţi la fel de sigur ca şi când Conphas ne-ar fi siluit nevestele şi ne-ar fi spart piatra vetrei. Pângăriţi. Spurcaţi. Umiliţi. Am trecut de cântărirea avantajelor tactice, utemotule.

— Şi izbânda noastră asupra fanimilor la Zirkirta? Întrebă Cnaiür.

Cei mai mulţi dintre cei de faţă fuseseră la Zirkirta cu opt ani în urmă, unde el însuşi îl doborâse pe Hasjinnet, generalul kianin.

— Ce-i cu ea?

— Cât timp s-au retras triburile dinaintea kianinilor? Cât timp i-am sângerat înainte de a-i frânge?

Îl cinsti pe Xunnurit cu un zâmbet macabru, cel care le făcea adesea pe nevestele lui să izbucnească în lacrimi. Regele-Triburilor înţepeni.

— Dar aceea…

— E o altă treabă, Xunnurit? Cum poate o bătălie să fie ca un yaksh, dar nu ca o altă bătălie? La Zirkirta am fost răbdători. Am aşteptat şi astfel am distrus complet un duşman puternic.

— Dar nu e pur şi simplu o problemă de aşteptare, Cnaiür, strigă o a treia voce.

Era Oknai Un-Ochi, căpetenia puternicelor triburi Munuäti din interior.

— Întrebare e *cât de mult* trebuie să aşteptăm. În curând încep secetele şi noi, cei din inima Stepei, trebuie să ne mânăm turmele spre păşunile de vară.

Numeroase strigăte urmară acestei remarci, de parcă fusese primul lucru de bun simţ spus până atunci.

— Într-adevăr, adăugă Xunnurit, întremat de acest sprijin

nesperat. Conphas a venit încărcat din greu, cu un convoi de provizii mai mare decât propria-i oştire. Cât să aşteptăm ca iezii şi şacalii să chinuie inimile şi burţile? O lună? Două? Şase chiar?

Se întoarse către ceilalţi şi fu răsplătit cu o furtună de aprobări guturale.

Cnaiür îşi trecu o mână peste cap, căutând cu privirea printre feţele ostile din jurul lui. Le înţelegea grijile pentru că erau şi ale sale. O absenţă îndelungată însemna multe primejdii. Neglijarea turmelor însemna lupi, molimă, chiar şi foamete. Dacă se adăugau şi răscoalele sclavilor, nevestele neînfrânate şi, pentru triburile de la frontiera de nord ca al său, srancii, atunci imboldul unei întoarceri grabnice devenea irezistibil.

Se întoarse către Xunnurit, dându-şi seama că decizia de a ataca nu le fusese îndesată pe gât celorlalţi. Deşi ştiau că graba era blestemul înţelepciunii, voiau să încheie acest război cât mai repede, mult mai mult decât o doriseră la Zirkirta. Dar de ce?

Toate privirile erau îndreptate spre el.

— Ei bine? Întrebă Xunnurit.

Fusese aceasta intenţia lui Ikurei Conphas? Presupuse că era destul de uşor de aflat necesităţile pe care anotimpurile le impuneau Poporului. Alesese Conphas intenţionat săptămânile dinaintea secetei de vară?

Gândul îl ameţi pe Cnaiür cu implicaţiile sale. Dintr-o dată tot ceea ce văzuse şi auzise de când se alăturase hoardei căpătă un alt sens: sodomizarea captivilor lor scylvendi, soliile batjocoritoare, chiar şi poziţionare latrinelor lor – toate calculate pentru a provoca Poporul să atace.

— De ce? Întreba dintr-o dată Cnaiür. De ce ar aduce Conphas atât de multe provizii?

Xunnurit sforăi.

— Pentru că aici e Stepa. Nu există nutreţ.

— Nu. Pentru că se aşteaptă la un război al *răbdării.*

— Exact! Exclamă Xunnurit. Intenţionează să aştepte până când foamea va dezbina triburile. De asta trebuie să atacăm imediat!

— Să le dezbine? Strigă Cnaiür îngrozit că intuiţia sa putea fi atât de uşor pervertită. Nu! Intenţionează să aştepte până când foamea sau mândria vor forţa triburile să *atace.*

Îndrăzneala afirmaţiei sale provocă strigăte din partea privitorilor. Xunnurit râse în felul trist al cuiva care confundase

naivitatea cu înţelepciunea.
— Voi, utemoţilor, sălăşluiţi departe de Imperiu, spuse el, adresându-se parcă unui neghiob, aşa încât poate că necunoaşterea politicilor imperiale este de aşteptat. De unde să ştii că poziţia lui Ikurei Conphas se întăreşte, în timp ce cea a unchiului său, Împăratul, slăbeşte? Vorbeşti de parcă Ikurei Conphas a fost trimis aici să cucerească, când de fapt a fost trimis să moară!
— Îţi arde de şagă? Strigă Cnaiür exasperat. Te-ai uitat la oştirea lui? Cavaleria lor de elită, trupele străine ale norsirailor, aproape toate coloanele Armatei Imperiale, chiar şi Garda Eothică a Împăratului însuşi! Au despuiat Imperiul pentru a pune laolaltă expediţia asta. Trebuie că s-au semnat tratate, că s-au promis şi s-au cheltuit averi de aur. Asta e o armată de *cucerire*, nu o procesiune de îngropăciune…
— Întreabă-i pe amintitori! Se răsti Xunnurit. Alţi împăraţi au sacrificat la fel de mult, dacă nu mai mult. Xerius trebuia să-l păcălească pe Conphas, nu?
— Pfah! Şi mai zici că utemoţii nu ştiu nimic despre Imperiu! Nansuriumul este un loc asediat. Abia de-şi poate permite să piardă o fracţiune dintr-aşa o oaste!
Xunnurit se aplecă înainte în şa, îşi ridică ameninţător pumnul. Sprâncenele se strânseră deasupra ochilor fioroşi. Nările îi fluturau.
— Atunci ce alt motiv mai bun ne trebuie pentru a-i zdrobi acum! Pe urmă vom călări spre Marea cea Mare ca strămoşii noştri de altădată! Le vom dărâma templele, le vom însămânţa fiicele, le vom ucide fiii!
Spre îngrijorarea lui Cnaiür, strigăte de aprobare străbătură aerul dimineţii. Le reduse la tăcere cu o privire ucigaşă.
— Sunteţi beţi cu toţii, câinilor? Ce motiv mai bun avem să lăsăm Nansurul să se stângă? Ce credeţi că ar face Conphas dacă ar fi printre noi? Ce…
— Şi-ar scoate sabia mea din fund! Strigă cineva, declanşând o cascadă de râsete.
Cnaiür o putu adulmeca atunci, camaraderia bine-dispusă care era puţin mai mult decât cârdăşia de a lua pe cineva în bătaie de joc. Buzele i se strâmbară într-o grimasă. Era mereu la fel, în ciuda îndemânării lui cu armele sau a inteligenţei. Îl cântăriseră cu mulţi ani în urmă – şi îl găsiseră inferior.

Dar cântărirea nu înceta niciodată…

— Nu! Mugi Cnaiür. Ar râde de voi cum râdeţi voi de mine! Ar spune că trebuie să cunoşti un câine ca să-l frângi, iar eu îi cunosc pe aceşti câini! Mai bine decât se cunosc ei înşişi!

O notă tânguitoare i se strecurase în voce şi în expresia chipului. Se luptă s-o zdrobească.

— Ascultaţi-mă! Trebuie să mă ascultaţi! Conphas a riscat chiar pe acest sfat – pe aroganţa noastră, pe… tradiţiile noastre. A făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să ne provoace! Nu înţelegeţi? *Noi* îi vom hotărî genialitatea pe câmpul de luptă. Numai noi îl putem face de râs. Făcând singurul lucru care îl îngrozeşte, singurul lucru pe care a încercat din răsputeri să-l prevină. Trebuie să aşteptăm! Să aşteptăm să vină el la noi!

Xunnurit îl privise gânditor, cu ochi strălucind de un amuzament debordant. Acum zâmbi batjocoritor.

— Oamenii te numesc Cnaiür Ucigaşul-de-oameni, vorbesc de dibăcia ta pe câmpul de luptă, de foamea nepotolită de sfântul măcel. Dar acum – scutură mustrător din cap – unde ţi-e foamea, utemotule? Să te numim de-acuma Cnaiür Ucigaşul-de-timp?

Alte râsete care zguduiau măruntaie, aspre, venind din fundul gâtului, în acelaşi timp sincere în felul unui popor simplu şi cu toate acestea măcinate de o veselie greţoasă, sunetul oamenilor inferiori distrându-se pe seama înjosirii unuia mai bun decât ei. Lui Cnaiür îi vâjâiau urechile. Cerul şi pământul se strânseră până când întreaga lume deveni feţe cu dinţi îngălbeniţi, râzând. Îl putea simţi stârnit înăuntrul lui, cel de-al doilea suflet, cel care întuneca soarele şi scălda pământul în sânge. Râsetele lor şovăiră dinaintea ameninţării lui. Privirea lui cumplită le şterse până şi rânjetele de pe feţe.

— Mâine, declară Xunnurit, smucindu-şi nervos murgul către îndepărtata tabără nansuriană, vom sacrifica o întreagă naţie Zeului-Mort. Mâine vom trece un imperiu prin sabie!

Legănându-se tăcuţi în şeile de lemn, nenumăraţi călăreţi înaintau prin ierburile reci şi cenuşii de la rouă dimineţii. Trecuseră aproape opt ani de la Bătălia de la Zirkirta, opt ani de când Cnaiür văzuse ultima oară o asemenea adunare a Poporului. Cete mari îşi urmau căpeteniile, împresurând pante şi înălţimi pe distanţe de aproape o milă. Umbrite de desişuri de

lănci ridicate, sute de drapele din piele de cal ţâşneau din mulţime, marcând triburile şi federaţiile din toată Stepa.

Atât de mulţi!

Înţelegea Ikurei Conphas ce făcuse? Scylvendii erau dezbinaţi prin natura lor şi, în afara raidurilor rituale de graniţă asupra Nansuriumului, îşi petreceau majoritatea timpului ucigându-se între ei. Această înclinaţie pentru vrajbă şi război devastator era cel mai mare zid de apărare al Imperiul împotriva lor, chiar mai mare decât munţii Hethanta care sfâşiau cerul. Invadând Stepa, Conphas unise Poporul, punând astfel Imperiul în cea mai mare primejdie pe care o cunoscuse de o întreagă generaţie.

Ce putea determina un asemenea risc? Aparent fără motiv, Ikurei Xerius al III-lea mizase însuşi Imperiul pe nepotul său cel precoce. Ce îi promisese Conphas? Ce împrejurări îl împinseseră?

Lucrurile nu erau ceea ce păreau, Cnaiür era sigur de asta. Şi totuşi, în timp ce privea peste întinderea de călăreţi în armuri, nu se putu abţine să nu se căiască pentru îndoielile de mai devreme. Oriunde îşi îndrepta privirile vedea călăreţi necruţători, războinici, cu piei bătute în cuie pe scuturile rotunde, cu caii acoperiţi de pături cusute cu monede jefuite de la kianini şi nansurieni. Nenumărate mii de scylvendi, încrâncenaţi de anotimpurile crude şi de războaiele fără sfârşit, acum uniţi ca în zilele de legendă. Ce speranţă putea avea Conphas?

Coarnele nansuriene trâmbiţară de sub munte, făcând oameni şi cai să tresară. Toţii ochii se întoarseră către creasta prelungă care ascundea valea. Surul lui Cnaiür sforăi şi se ridică în două picioare, foşnind scalpurile care îi decorau frâul.

— Curând, murmură el, liniştind capul agitat al calului cu o mână fermă. În curând se va dezlănţui nebunia.

Cnaiür îşi amintea mereu de orele dinaintea unei lupte ca fiind de neîndurat şi din cauza asta era mereu surprins de câte ori chiar reuşea să le îndure. Existau clipe când enormitatea a ceea ce urma să se întâmple îl cuprindea, îl ameţea ca pe unul care tocmai evitase o cădere mortală. Dar aceste clipe erau trecătoare. În mare parte, orele treceau ca oricare alte ore. Mai neliniştite, poate, şi punctate de străfulgerări de ură comună şi veneraţie, dar altfel, la fel de anoste ca şi restul. De cele mai multe ori trebuia să-şi reamintească de nebunia care avea să

urmeze.

Cnaiür fu primul din tribul său care ajunse pe vârful crestei. Mocnind între doi munţi ca nişte incisivi, soarele care răsărea îi orbi şi trecură câteva clipe înainte ca Cnaiür să poată distinge rândurile îndepărtate ale Armatei Imperiale. Falange de infanterie formau o mare dungă segmentată de-a lungul terenului deschis dintre râu şi tabăra fortificată a nansurienilor. Lăncieri călare se înşiruiau de-a lungul coastelor accidentate dinaintea lor, plasaţi pentru a hărţui orice scylvendi care încerca să traverseze Kiyuthul. Parcă întâmpinându-şi străvechiul duşman, coarnele nansuriene răsunară încă o dată, tremurând prin aerul rece al dimineţii. Un strigăt puternic se ridică din rânduri, urmat de bătaia dogită a săbiilor lovind în scuturi.

În timp ce restul triburilor se adunau de-a lungul crestei, Cnaiür îi studie pe nansurieni, cu o mână ridicată în soare. Faptul că ocupaseră terenul din centru în locul malului estic al râului nu fu o surpriză, deşi îşi imagină că Xunnurit şi ceilalţi se agitau acum să-şi schimbe planurile. Încercă să numere rândurile – formaţiile păreau extraordinar de adânci – dar îi era greu să se concentreze. Magnitudinea absurdă a acestor împrejurări îl apăsa ca ceva fizic. Cum de se putea întâmpla aşa ceva? Cum se putea ca naţiuni întregi…

Îşi coborî capul, îşi scărpină ceafa, repetând litania de autoacuzare care îi consuma mereu asemenea gânduri ruşinoase. Cu ochii minţii îl văzu pe tatăl său, Skiötha, cu faţa înnegrindu-i-se în timp ce se sufoca în noroi.

Când îşi ridică privirea, gândurile îi erau la fel de goale ca şi expresia. Conphas. Ikurei Conphas era centrul a ceea ce urma să se întâmple, nu Cnaiür urs Skiötha.

O voce îl făcu să tresară: Bannut, fratele tatălui său mort.

— De ce sunt desfăşuraţi atât de aproape de tabără?

Bătrânul războinic îşi drese glasul – cu un sunet ca al unui nechezat de cal.

— Ai zice că se folosesc de râu ca să ne împiedice să şarjăm.

Cnaiür îşi reluă evaluarea Armatei Imperiale. Ameţeala vărsării iminente de sânge îi pluti prin membre.

— Deoarece Conphas are nevoie de o bătălie decisivă. Vrea să ne desfăşurăm liniile de partea sa a râului. Să ne limiteze spaţiul de manevră şi să forţeze o înfruntare totul-sau-nimic.

— E nebun?

Bannut avea dreptate. Conphas era nebun dacă credea că oamenii săi pot învinge într-o luptă deschisă. Disperaţi, kianinii încercaseră ceva asemănător la Zirkirta, cu opt ani în urmă. Nu obţinuseră decât dezastrul. Poporul nu fusese înfrânt.

Prin murmurul neamurilor sale se auzi un râset. Cnaiür îşi smuci capul de jur-împrejur. Era pentru el? Râdea cineva de el?

— Nu, răspunse distant, supraveghind profilele de dincolo de umerii lui Bannut. Ikurei Conphas nu e nebun.

Bannut scuipă, un gest menit, sau aşa presupuse Cnaiür, pentru Exalt-Generalul nansurian.

— Vorbeşti de parcă l-ai cunoaşte.

Cnaiür îi aruncă bătrânului o privire cruntă, încercând să descifreze dezgustul din tonul său. Într-un fel chiar îl cunoştea pe Conphas. În timpul unui raid în Imperiu toamna trecută, capturase câţiva soldaţi nansurieni, bărbaţi care pălăvrăgeau despre Exalt-Generalul cu o adoraţie care atrăsese atenţia lui Cnaiür. Folosind cărbuni încinşi şi întrebări aspre, aflase multe despre Ikurei Conphas, despre cât de strălucit fusese în Războaiele Galeothe, despre tacticile lui îndrăzneţe şi despre antrenamentele inovatoare – destul cât să-ţi dea seama că era diferit de toţi ceilalţi pe care îi întâlnise pe câmpul de luptă. Dar această cunoaştere era risipită pe şerpi bătrâni ca Bannut, care nu-i iertaseră niciodată uciderea tatălui său.

— Călăreşte spre Xunnurit, ordonă Cnaiür, ştiind foarte bine că Regele-Triburilor n-o să vrea să aibă de-a face cu un mesager utemot. Află ce are de gând.

Bannut nu se lăsă dus de nas.

— Îl iau pe Yursalka cu mine, spuse el aspru. A luat-o pe una din fetele lui Xunnurit de nevastă, pe cea deformată, chiar primăvara trecută. Poate că Regele-Triburilor îşi va aminti de această generozitate.

Bannut scuipă pentru ultima oară, ca pentru a-şi sublinia sensul cuvintelor, şi dădu pinteni calului printre utemoţii din jur.

Multă vreme, Cnaiür stătu dezolat în spinarea calului, privind indiferent bondarii săgetând printre capete săltăreţe de trifoi purpuriu chiar sub el. Nansurienii continuau să bată în scuturile lor îndepărtate. Soarele prinse cuprinse încet valea în îmbrăţişarea lui fierbinte. Caii tropăiau nerăbdători.

Mai multe coarne răsunară peste întindere, iar nansurienii încetară gălăgia. Vuietul murmurelor neamurilor scăzu în

intensitate şi o furie fierbinte îi alungă amărăciunea din piept. Vorbeau mereu între ei, niciodată cu el, de parcă era mort printre ei. Se gândi la toţi cei pe care îi ucisese în primii câţiva ani după moartea tatălui său, toţi acei utemoţi care urmăriseră să smulgă Yakshul Alb al căpeteniei din dezonoarea numelui său. Şapte veri, un unchi şi doi fraţi. Fusese inundat de o ură încăpăţânată, o ură care asigura că nu va ceda, indiferent câte insulte îi aruncau în spinare, indiferent câte şoapte sau priviri ferite. Avea să-i omoare pe toţi, oricine ar fi fost ei, duşmani şi neamuri fără deosebire, înainte de a ceda.

Îşi pironi privirea pe întinderea zbârlită a oştirii lui Conphas.

Te voi ucide azi, Exalt-Generale? Aşa cred.

Strigăte neaşteptate îi atraseră atenţia spre stânga. Peste o aglomeraţie de arme şi călăreţi, văzu stindardul lui Xunnurit unduind pe fundalul cerului. Cozi vopsite de cai fluturau în sus şi-n jos, refăcând ordinea pentru un avans încet. Departe spre nord. Hoarde de scylvendi începuseră deja să se înşiruiască în josul pantelor. Strigând către neamurile sale, Cnaiür dădu pinteni calului către râu, călcând peste trifoi şi împrăştiind albinele. Roua se uscase şi ierburile se frecau acum de crupa cailor. Aerul mirosea a pământ cald.

Hoarda scylvendilor cuprinse treptat partea de răsărit a văii. Zorindu-se prin tufişurile din luncă, Cnaiür îi zări pe Bannut şi pe Yursalka gonind spre el pe terenul deschis, cu tolbele de săgeţi din piele legănându-li-se la şold, cu scuturile săltând pe crupele cailor. Săriră peste nişte tufe şi Bannut aproape că fu aruncat din şa de o viroagă puţin adâncă aflată de partea cealaltă. În câteva clipe îşi struniră caii paralel cu Cnaiür.

Dintr-un motiv sau altul, păreau şi mai prost-dispuşi decât de obicei. După ce aruncă o privire conspirativă spre Bannut, Yursalka îl pironi pe Cnaiür cu ochi goi.

— Trebuie să luăm vadul cel mai de la sud, apoi să ne poziţionăm în partea opusă Coloanei Nasueret, la stânga duşmanului. Dacă Conphas avansează înainte de a ne regrupa, trebuie să ne retragem spre sud şi să-i hărţuim flancurile.

— Xunnurit în persoană ţi-a spus asta?

Yursalka încuviinţă cu grijă. Bannut îi aruncă o privire feroce, singurul său ochi strălucind de o răutăcioasă mulţumire de sine.

Legănându-se în ritmul calului, Cnaiür privi peste Kiyuth, iscodind printre flamurile stacojii din stânga Armatei Imperiale.

Găsi stindardul Coloanei Nasueret repede: Soarele Negru al Nansurului înjumătăţit de o aripă de vultur, cu simbolul sheyic al cifrei nouă brodat cu fir de aur dedesubt.

Bannut îşi drese vocea din nou.

— A noua coloană, spuse el aprobator. Regele-Triburilor ne onorează.

Deşi în mod tradiţional erau staţionaţi la frontiera kianină a Imperiului, se zvonea despre bărbaţii din Nasueret că ar fi fost dintre cei mai buni din Armata Imperială.

— Asta, sau ne ucide, adăugă Cnaiür.

Poate că Xunnurit spera că vorbele dure rostite cu o zi în urmă aveau să aibă nişte urmări dure.

Cu toţii mă vor mort.

Yursalka sforăi ceva imposibil de înţeles, apoi dădu pinteni calului şi se îndepărtă, în căutarea unei companii mai onorabile, îşi imagină Cnaiür. Bannut rămase lângă Cnaiür fără să spună nimic.

Când Kiyuthul fu destul de aproape ca să-i poată adulmeca vechimea îngheţată, câteva detaşamente se rupseră de formaţia scylvendilor şi îşi croiră drum prin numeroasele vaduri ale râului. Cnaiür privi cu atenţie aceste cohorte, ştiind că soarta lor imediată avea să dezvăluie intenţiile lui Conphas. Lăncierii nansurieni de pe malul îndepărtat al râului se retraseră dinaintea lor, apoi rupseră rândurile şi fugiră, atacaţi de salve de săgeţi. Scylvendii îi urmăriră către grosul Armatei Imperiale, apoi se răsuciră într-un galop paralel cu liniile nansuriene; trăgând nori de săgeţi de pe spinările cailor care goneau. Alte şi alte cohorte li se alăturară, conducându-şi caii numai din pinteni, strigăte şi genunchi. Curând, mii alunecau pe lângă liniile Imperiale.

Cnaiür şi utemoţii săi traversară Kiyuthul acoperiţi de aceşti tâlhari, târând perdele de apă în timp ce urcau pe malul îndepărtat, apoi galopară spre noua lor poziţie, în partea opusă Nasueretului. Cnaiür ştia că traversarea râului şi desfăşurarea imediat următoare avea să fie o perioadă critică şi în tot timpul cât aceasta dură se aşteptă să audă coarnele sunând înaintarea nansurilor. Dar Exalt-Generalul îşi ţinu coloanele pe loc, permiţându-le scylvendilor să se adune într-un mare corn de lună de-a lungul malului râului.

Ce făcea Conphas?

Dincolo de ierburile neregulate ca barba unui tânăr. Armata Imperială îi aştepta. Cnaiür privi rând după rând de siluete cu scuturi, acoperite de armuri şi însemne, purtând fuste din piele roşie şi armuri legate în fier, tivite cu zale. Nenumăraţi şi nenumiţi, urmând să moară curând pentru fărădelegile lor.

Coarnele mugiră. Mii de săbii se auziră ca una. Şi totuşi părea că o tăcere stranie se lăsase peste câmpul de luptă, ca şi cum cu toţii ar fi tras aer în piept în acelaşi timp.

O briză trecu prin vale, târând cu ea mirosul de cai, piele transpirată şi bărbaţi nespălaţi. Frecarea şi zăngănitul tecilor de platoşe îi aminti lui Cnaiür de propria sa armură. Cu mâini uşoare ca băşicile umplute cu aer, îşi verifică cureaua coifului alb, emailat, un trofeu obţinut în victoria asupra lui Hasjinnet la Zirkirta, apoi şireturile cămăşii sale din zale de fier. Se răsuci din şolduri în şa ca să-şi mişte muşchii şi ca să mai reducă din încordare. Şopti o pomenire a Zeului-Mort.

Semnale din păr de cal fură schimbate între triburile adunate, iar Cnaiür lătră comenzi către neamurile lui. Primul val de lăncieri se adună în dreptul lui. Scuturile fură atârnate la gâturi.

Simţind privirile scrutătoare ale lui Bannut, Cnaiür se întoarse către el şi se trezi neliniştit de expresia acestuia.

— Tu, spuse bătrânul războinic, vei fi cântărit în această zi, Cnaiür urs Skiötha. Cântărirea nu încetează niciodată.

Cnaiür se holbă la el, copleşit de furie şi uimire.

— Acesta nu este locul potrivit, unchiule, pentru a redeschide vechi răni.

— Nu-mi vine în mine alt loc mai potrivit ca ăsta.

Îngrijorare, suspiciune şi presimţiri îl asaltară, dar nu era timp pentru ele. Lăncierii băteau în retragere. În depărtare, linii de călăreţi se dezlipeau de grosul hoardei, îndreptându-se la pas către falangele Armatei Imperiale. Pelerinajul se sfârşise, venerarea era pe cale să înceapă.

Cu un strigăt, îi conduse pe utemoţi înainte la trap. Ceva asemănător cu frica îl încleştă, o senzaţie ca de cădere în abis. În câteva clipe ajunseră în raza arcaşilor nansuri. Strigă şi lăncierii lui porniră în galop, sprijinind scuturile de umeri şi de coarnele şeilor. Se prăbuşiră printr-un desiş de sumac pipernicit. Primele săgeţi fluierară printre ei, sfâşiind aer şi pânză, bufnind în scuturi, ţărână, carne. Una îi ciupi umărul, alta se înfipse de-un deget în pielea dură a scutului său.

Galopară tunător pe o fâşie de teren drept, căpătând un impuls fatal. Alte săgeţi coborâră asupra lor, şi rămaseră mai puţini. Ţipete de cai, zornăit de săgeţi, apoi doar vuietul adânc a mii de copite lovind pământul. Cu capul coborât, Cnaiür îi privi pe infanteriştii din Coloana Nasueret pregătindu-se. Suliţele fură coborâte, suliţe mai lungi decât văzuse el vreodată. Răsuflarea îi ezită. Dar îşi îndemnă calul cu pintenii să gonească mai repede, coborându-şi lancea, urlând strigătul de luptă al utemoţilor. Neamurile lui îi răspunseră, iar aerul tremură, *„Război şi veneraţie!”* Smocuri de ierburi şi flori sălbatice săgetau pe sub el. Zidul de suliţe şi scuturi şi soldaţi năvăli spre el. Tribul lui galopa o dată cu el, desfăcut ca două mari braţe.

Lovit în piept, calul său se răsturnă, adâncindu-se în ierburile stepei. Se lovi de pământ şi de picioarele animalului, scrântindu-şi umărul şi gâtul.

O clipă fu încâlcit în membre strânse. Tresări sub o imensă umbră zdrobitoare, dar nimic nu căzu şi se eliberă, aruncându-şi scutul, trăgându-şi sabia din teacă, chinuindu-se să înţeleagă dezordinea din jurul lui. Trecând atât de aproape că l-ar fi putut atinge, un cal fără călăreţ alerga în cercuri largi, lovind cu copitele în nansuri. Fu ciopârţit de bărbaţi adunaţi atât de strâns laolaltă că păreau bătuţi în cuie unii de alţii.

Rândurile nansurilor fuseseră în mare parte păstrate şi aceştia luptau cu un profesionalism încăpăţânat. Utemoţii părură dintr-o dată sălbatici şi împrăştiaţi dinaintea lor, săraci în pieile lor nevopsite şi armurile prădate. De-o parte şi de alta a sa, neamurile lui erau tăiate. Îl văzu pe Okkiür, vărul său, tras de pe cal şi ciomăgit la pământ. Îşi zări nepotul, pe Maluti, prăbuşindu-se sub săbii, încă ţipând strigătul de luptă al utemoţilor. Atât de mulţi căzuseră deja?

Aruncă o privire peste întinderea din spate, aşteptându-se să vadă un al doilea val de lăncieri utemoţi. În afara unui cal şchiopătând spre râu, nu se vedea nimeni.

Îi văzu pe ceilalţi membrii ai tribului său învârtindu-se pe locurile lor iniţiale, privind când ar fi trebuit să călărească. Ce se petrecea?

Trădare?

Trădare! Privi în jur după Bannut, îl găsi încovrigat în ierburile din apropiere, bâjbâind cu propriul său stomac de parcă ar fi fost o jucărie. Un nansur se împletici din încăierarea dimprejur,

îşi trase sabia scurtă înapoi pentru a o înfige în gâtul lui Bannut. Cnaiür culese o suliţă de pe jos şi o aruncă. Soldatul îl văzu, ridică prosteşte scutul. Suliţa trecu prin colţul de sus, trase scutul la pământ cu greutatea ei. Cnaiür sări spre el, îi prinse suliţa, apoi împinse năprasnic scutul şi bărbatul înainte. Pedestraşul se târî pe coate şi pe genunchi, se agită sub sabia ridicată a lui Cnaiür, apoi căzu la pământ, fără cap.

Cnaiür îl înşfăcă pe Bannut de armură şi îl târî din iureşul luptei. Bătrânul războinic bolborosi cu sângele gâlgâindu-i printre buze.

— Xunnurit şi-a amintit de favoarea pe care i-a făcut-o Yursalka! Strigă el.

Cnaiür se holbă la el îngrozit.

— Ce-ai făcut?

— Te-am ucis! Am ucis ucigaşul de neam! Am ucis pederastul plângăcios care avea să ne fie căpetenie!

Coarnele mugiră prin vacarm. Între două bătăi de inimă, Cnaiür îşi văzu tatăl în chipul încărunţit al lui Bannut. Dar Skiötha nu murise astfel.

— Te-am privit în noaptea aceea! Hârâi Bannut, cu vocea chinuită de agonie. Am văzut adevărul a ceea ce – trupul i se crispă şi tremură într-o tuse devastatoare – ce s-a petrecut acum treizeci de ani. Am spus tot adevărul! Acum utemoţii vor scăpa de povara ruşinii tale!

— Nu ştii nimic! Strigă Cnaiür.

— Ştiu totul! Am văzut cum îl priveai. Ştiu că îţi era amant!

Amant?

Ochii lui Bannut începură să sticlească, de parcă privea în ceva fără fund.

— Numele tău e numele ruşinii, icni el. Pe Zeul-Mort, îl vreau şters!

Lui Cnaiür i se păru că sângele îi devine pietriş. Îşi întoarse capul pentru a-şi alunga lacrimile din ochi. *Plângăciosule!*

Printr-o perdea de siluete încordate, lovind cu săbiile, îl văzu pe Sakkeruth, un prieten din copilărie, căzând de pe calul său ridicat în două picioare. Îşi aminti că pescuise cu el cu suliţa sub cerul larg al verii. Îşi aminti… *Nu.*

Pederast. Asta credeau?

— Nu! Mârâi el, răsucindu-se înapoi spre Bannut.

Îşi regăsise în sfârşit vechea furie de fier.

— Sunt Cnaiür urs Skiötha, cel-care-frânge-oameni-şi-cai.

Înfipse sabia în ţărână şi îl înşfăcă pe bărbatul uimit de gât.

— Niciunul nu a omorât câţi am omorât eu! Niciunul nu poartă atâtea cicatrice sacre ca mine! Eu sunt măsura ruşinii şi onoarei. Măsura ta!

Unchiul său se înecă, îl lovi cu palme unse şi însângerate. Apoi rămase inert. Strangulat. Aşa cum erau strangulate copilele sclavilor.

Recuperându-şi sabia, Cnaiür se împletici de lângă cadavrul unchiului său, privi în jur cu ochi goi. Dinaintea sa, pământul era brodat cu cadavre de oameni şi cai. Reduşi la grupuri de războinici pedeştri, utemoţii săi băteau în retragere dinaintea zidului ţepos al infanteriştilor. Câţiva urlau către neamurile lor din depărtare, dându-şi seama că fuseseră abandonaţi. Câţiva lipsiţi de ruşine se rupseră de restul şi fugiră. Alţii se adunară în jurul lui Cnaiür.

Ofiţerii Imperiali zbierară peste larmă. Rândurile nansurilor avansară. Cu stânga întinsă dinaintea sa, Cnaiür luă poziţia de luptă, înălţându-şi sabia până când soarele fulgeră pe lama ei mânjită. Pedestraşii îşi făcură drum peste cei căzuţi, cu scuturile purtând blazonul Soarelui Negru, cu chipurile măşti de triumf macabru. Cnaiür îl văzu pe unul înfigând suliţa în trupul lui Bannut. Alte strigăte izbucniră din rândurile ofiţerilor, aspre, acoperind mugetul îndepărtat al coarnelor. Pe neaşteptate, primele trei rânduri atacară.

Cnaiür se ghemui, ciopârţi fluierele picioarelor cu jambiere ale primului bărbat care năvăli spre el. Neghiobul căzu. Îi lovi scutul cu piciorul, înfipse sabia prin armura lui, chiar sub subţioară. Exultare. Îşi eliberă sabia cu o smucitură, se răsuci şi ciopârţi un altul, sfărâmându-i clavicula prin platoşă. Cnaiür strigă şi îşi înălţă braţele acoperite de cicatrice, semne măreţe ale trecutului său sângeros.

— *Cine?* Mugi în limba lor de muieri. Cine dintre voi va duce cuţitul la braţele mele?

Un al treilea căzu, vomând sânge, dar restul îl încolţiră, conduşi de un ofiţer cu ochi de piatră care zbiera „Moarte!” cu fiecare lovitură de sabie. Cnaiür îi făcu pe plac, tăindu-i o parte din falcă cu tot cu dinţii de jos. Neintimidaţi, ceilalţi se înghesuiră în jurul lui cu scuturi şi suliţe, împingându-l înapoi. Un alt ofiţer îl atacă, un nobil tânăr cu motivul Casei Biaxi pe scut.

Cnaiür îi văzu teroarea din ochi, realizarea că scylvendiul mătăhălos dinaintea sa e mai mult decât un om. Cnaiür îi lovi sabia din mâinile femeieşti, îi trase cu brutalitate un şut, izbi. Băiatul căzu pe spate, ţipând, lovind cu palmele sângele care împroşca din vintre de parcă era foc.

Se înghionteau dinaintea lui, acum la fel de dornici să-l evite ca şi să-l împresoare.

— *Unde vă sunt marii războinici?* Ţipă Cnaiür. *Arătaţi-mi marii voştri războinici!*

Membrele îi ardeau de ură atotcuprinzătoare, îi tăia. Pe cei slabi şi pe cei puternici fără deosebire, luptând ca un om cu inima frântă, ciopârţind scuturi până când rupea braţe, lovind siluete până ce acestea cădeau şi vărsau şiroaie de sânge.

Rândurile avansară, înghiţindu-i, dar Cnaiür şi utemoţii săi ucideau şi ucideau, până când ţărâna deveni noroi însângerat, presărat de leşuri. Nansurii şovăiră, dădură înapoi câţiva paşi, holbându-se la căpetenia utemoţilor. Băgându-şi sabia în teacă, Cnaiür sări peste mormanul de cadavre dinaintea sa. Prinse un rănit rătăcit de gât, îi zdrobi traheea. Mugind, ridică trupul care se zbătea deasupra capului.

— Sunt *tâlharul!* Strigă el. Măsura tuturor oamenilor!

Aruncă trupul la picioarele lor.

— Nu există nicio *pulă* printre voi?

Scuipă, apoi râse de tăcerea lor şocată.

— Numai pizde deci!

Îşi scutură sângele din coamă, îşi ridică din nou sabia.

Strigăte panicate izbucniră printre nansuri. Câţiva se aruncară spre bărbaţii înghesuiţi dinapoia lor, înnebuniţi de înfăţişarea lui răvăşită. Apoi vacarmul marii bătălii fu acoperit de vuiet de copite şi toate capetele se întoarseră. Alţi călăreţi utemoţi năvăliră în mijlocul lor, străpungând câţiva nansuri cu lăncile lungi, pe alţii zdrobindu-i sub copite. Urmă o scurtă clipă de încăierare aprigă, şi Cnaiür mai doborî doi, cu sabia acum tocită ca o ţeavă de fier cu muchii. Apoi bărbaţii din Coloana Nasueret o luară la fugă, lepădându-şi armele şi scuturile în timp ce goneau.

Cnaiür şi neamurile lui se treziră singuri, gâfâind, cu sângele prelingându-li-se din răni deschise.

— *Aiaaah!* Strigară în timp ce cohorte sălbatice după alte cohorte sălbatice galopau pe lângă ei. Război şi veneraţie!

Dar Cnaiür îi ignoră, alergând în schimb spre vârful unui dâmb jos. Valea se deschise sub el, clocotind de praf, fum şi nenumărate mii de oameni încleştaţi în luptă. O clipă, enormitatea acestui spectacol îi tăie răsuflarea. Departe spre nord, văzu divizii de călăreţi scylvendi, întunecaţi prin perdele de praf, schimbând direcţia şi atacând ceea ce părea a fi o coloană nansură abandonată. Urmărind stindardul din piele de cal al tribului Munuäti, companii de călăreţi curgeau spre vest printre coloana izolată şi centru, gonind bărbaţi care fugeau din calea lor. La prima vedere i se păru că goneau spre tabăra nansură, dar o a doua privire îi spuse că se înşela. Tabăra ardea deja, iar Cnaiür văzu sclavi, preoţi şi meşteşugari nansuri legănându-se şi căzând de pe palisade. Cineva înălţase deja stindardul politilor, cel mai sudic dintre triburile scylvendi, pe poarta din cherestea. Atât de repede…

Scrută nebunia din centru. Cineva dăduse foc ierburilor şi prin fum îi văzu pe akkunihorii lui Xunnurit împinşi către apele de un negru lucitor ale Kiyuthului, atacaţi din toate părţile de Garda Eothică şi elemente ale unei coloane pe care nu reuşi s-o identifice. Cai şi oameni morţi presărau brazda întinsă de pământ dintre el şi locul unde Xunnurit rezista disperat. Unde erau kuötii? Alkussii? Cnaiür se întoarse spre vest, spre malul îndepărtat al râului – malul greşit – şi văzu o luptă îndârjită de-a lungul crestei încreţite a văii. Îi identifică pe kidruhili, elita Cavaleriei Imperiale Grele, copleşind o cohortă împrăştiată de scylvendi. Văzu călăreţii nymbricani, trupele norsirai ale Împăratului, dispărând după o creastă mai departe spre nord, şi falangele perfecte a ceea ce păreau să fie două coloane intacte în marş dinapoia lor, una din ele purtând stindardele *Nansueretului*…

Dar cum se putea una ca asta? Utemoţii lui tocmai îi terminaseră pe nansuereţi. Nu? Iar kidruhilii nu fuseseră poziţionaţi pe extrema flancului drept, poziţie de onoare printre ketyai? Poziţia din faţa politilor…

Îşi auzi oamenii strigându-l, dar îi ignoră. Ce făcea Conphas?

O mână îi încleştă umărul. Era Balait, fratele mai mare al celei de-a doua neveste ale sale, un om pe care îl respectase mereu. Vesta de zale a bărbatului fusese sfâşiată şi acum îi atârna de un umăr. Încă mai purta coiful cu ţepi, dar pe tâmpla dreaptă i se prelingea sânge, desenând o linie printre stropi.

— Vino, Cnaiür, icni el. Othkut ne-a adus cai. Câmpul de luptă e în dezordine. Trebuie să ne regrupăm pentru a ataca.

— Ceva nu-i în regulă, Bala, răspunse Cnaiür.

— Dar nansurii sunt pierduţi… Tabăra lor arde deja.

— Dar deţin centrul.

— Cu atât mai bine! Flancurile sunt ale noastre şi ce-a mai rămas din armata lor e atrasă spre teren deschis. Chiar acum, Oknai Un-Ochi îi conduce pe munuätii lui ca să-l ajute pe Xunnurit! Ne vom închide în jurul lor ca un pumn!

— Nu, spuse Cnaiür lipsit de expresie, privindu-i pe kidruhili croindu-şi drum cu armele peste cresta din spatele lor. Ceva nu-i în regulă! Conphas ne-a *dat* flancurile ca să poată pune stăpânire pe centru…

Asta explica de ce poliţii cuceriseră atât de repede tabăra. Conphas îşi retrăsese kidruhilii la începutul luptei ca să-i arunce împotriva centrului scylvendi. Şi dăduse coloanelor stindarde false ca să-i înşele în a crede că îşi desfăşurase forţele principale pe flancuri. Exalt-Generalul *voia* centrul.

— Poate propuse Balait, s-a gândit că uciderea Regelui-Triburilor ne va dezorganiza.

— Nu. Nu-i aşa de necugetat… Uite. Şi-a aruncat toţi caii spre centru… de parcă *vânează* ceva.

Cnaiür îşi frământă falca, cercetând întinderea, ochii trecându-i de la o scenă de violenţă îndepărtată la alta. Loviturile tăioase ale săbiilor. Opintirile şi izbiturile ucigaşe ale lucrăturii sângeroase a războiului. Iar dedesubtul frumuseţii ei, ceva impenetrabil, de parcă întregul câmp de luptă devenise o pictogramă ca acelea pe care străinii le foloseau ca să îngheţe răsuflarea pe piatră şi pergament.

Ce însemna?

Balait i se alătură în meditaţie.

— E pierdut, spuse bărbatul, scuturând din cap. Nici măcar Zeii lui nu-l mai pot slava acum!

Iar Cnaiür înţelese. Răsuflarea îi îngheţă în piept. Furia fierbinte a vărsării de sânge îi părăsi membrele. Simţea numai durerea rănilor şi golul crunt deschis de cuvintele lui Bannut.

— Trebuie să fugim.

Balait se holbă la el cu dispreţ buimăcit.

— Să facem ce?

— Arcaşii cu Choree – Conphas ştie că îi plasăm dinapoia

centrului. Ori au fost răpuşi, ori i-a alungat de pe câmpul de luptă. Oricum noi…

Zări primele străfulgerări de lumină necurată. Prea târziu.

— O Şcoală, Bala! *Conphas a adus o Şcoală!*

Aproape de inima văii, din falangele de infanterie aliniate în grabă pentru a-l întâmpina pe Oknai Un-Ochi şi pe munuätii săi, cel puţin două duzini de siluete în robe negre se înălţau încet deasupra câmpului de luptă spre cer. Învăţaţi. Vrăjitorii Saikului Imperial. Câţiva se împrăştiară peste vale. Cei care rămăseseră îşi cântau deja cântecul nepământean, pârjolind pământ şi scylvendi cu flăcări sclipitoare. Atacul munuätilor se prăbuşi într-o avalanşă de oameni şi cai arzând.

Timp de o clipă lungă, Cnaiür nu se putu mişca. Privi siluetele călare căzând în inima focurilor aurii. Văzu oameni azvârliţi precum pleava de flori incandescente. Văzu sori părăsind zările şi prăbuşindu-se spre pământul în flăcări. Aerul răsuna de izbiturile tunetelor vrăjitoreşti.

— O capcană, murmură. Întreaga bătălie ne-a fost oferită ca să nu ne putem folosi de Choree!

Dar Cnaiür avea propria lui Choree – o moştenire de la tatăl său mort. Cu degete amorţite şi braţe nesigure de oboseală, trase sfera de fier de sub zale şi o strânse cu putere.

Parcă păşind pe spinarea fumului şi prafului învârtejit, un învăţat pluti spre ei. Încetini, suspendat la înălţimea unui vârf de copac deasupra lor. Roba lui de mătase neagră fierbea în vântul de munte, iar tivul ei auriu ondula ca şerpii în apă. Lumină albă fulgeră din ochii şi din gura sa. Un baraj de săgeţi fu redus la cenuşă într-o clipită de Pavezele lui sferice. Stafia unui cap de dragon se ridică încet din mâinile sale. Cnaiür văzu solzi sticloşi şi ochi ca nişte globuri de apă însângerată.

Capul maiestuos se aplecă.

Se întoarse către Balait, strigând:

— Fugi!

Dinţi clănţăniră. Pielea se băşică şi se coji. Dar Cnaiür nu simţi nimic, doar căldura aruncată de umbra în flăcări a lui Balait. Urmă un ţipăt de-o clipă, sunetul oaselor şi măruntaielor explodând.

Apoi suflarea de foc strălucitor ca soarele dispăru. Năucit, Cnaiür se regăsi în mijlocul unei ruine pârjolite. Balait şi ceilalţi utemoţi ardeau încă, sfârâind precum carnea pe jăratec. Aerul

mirosea a cenuşă şi a carne de porc arsă.

Morţi cu toţii…

Un strigăt puternic întări cacofonia şi prin perdele de fum şi scylvendi puşi pe fugă văzu valul însângerat al pedestraşilor nansuri năvălind către el peste povârnişuri.

Vocea unui străin şopti: *Cântărirea nu încetează niciodată…*

Cnaiür fugi, sărind peste morţi, gonind ca ceilalţi către linia întunecată a râului. Se împiedică de o săgeată înfiptă în ţărână şi se izbi cu capul înainte de un cal mort. Sprijinindu-se de coastele încălzite de soare, se împletici în picioare şi porni clătinat să alerge. Alunecă pe lângă un războinic tânăr care şchiopăta cu o săgeată în coapsă, apoi pe lângă altul îngenuncheat în ierburi, scuipând sânge. Apoi o ceată de utemoţi de-ai săi hurui pe lângă el, călare, condusă de Yursalka. Cnaiür îl strigă pe nume, şi deşi bărbatul îi aruncă o privire scurtă, continuară să călărească. Înjurând, goni şi mai repede. Urechile îi vuiau. Scuipa la fiecare răsuflare. Înaintea sa, văzu sute de luptători înghesuiţi de-a lungul malului, unii sfâşiindu-şi frenetic armurile ca să poată înota, alţii avântându-se spre sud, spre nişte praguri care promiteau apă puţin adâncă. Yursalka şi utemoţii lui năvăliră printre înotătorii aspiranţi şi se prăbuşiră în ape. Mulţi dintre cai se scufundară în curentul iute, dar câţiva reuşiră să ajungă pe malul celălalt cu tot cu călăreţi. Pământul se înclină şi Cnaiür înghiţea distanţa cu paşi mari şi săltaţi. Sări peste un alt cal mort, apoi se prăbuşi printr-un desiş de smeoaică legănându-se în vânt. La dreapta zări o companie de kidruhili imperiali desfăşurându-se ca un evantai pe povârniş şi galopând iute către fugari. Se împletici pe lunca îngustă, apoi dădu buzna în sfârşit printre compatrioţii săi. Îmbrânci oameni din calea sa, făcându-şi drum cu forţa către nămolul şi tufişurile călcate în picioare de la malului râului.

Îl văzu pe Yursalka răzbătând prin năvala apei şi îndemnându-şi calul ud leoarcă să urce pe malul îndepărtat. O duzină de alţi utemoţi îl aşteptau, cu caii pe jumătate panicaţi şi bătând din picioare.

— Utemoţi! Mugi el şi cumva îl auziră prin vacarm.

Doi dintre ei arătară în direcţia lui.

Dar Yursalka striga la ei, lovind aerul cu o palmă deschisă. Cu chipuri goale, îşi struniră caii şi, mânaţi de Yursalka, galopară către sud-vest.

Cnaiür scuipă în direcţia siluetelor care se îndepărtau. Îşi înşfăcă pumnalul şi începu să-şi taie zalele. De două ori aproape fu înghiontit în apă. Strigăte de alarmă tăiară aerul, făcute şi mai urgente de tunetul crescând al copitelor. Auzi lănci plesnind şi cai ţipând. Începu să înjunghie legăturile zalelor din dreptul pântecelui. Trupuri se împinseră în el şi se poticni. Zări un călăreţ kidruhil înălţându-se negru pe fondul soarelui. Îşi smulse zalele, se răsuci către Kiyuth. Ceva îi explodă în cap. Sânge fierbinte îi înecă ochii. Căzu în genunchi. Pământul brăzdat îl lovi în faţă.

Ţipete, vaiete şi sunetul trupurilor plonjând în râul năvalnic de munte.

Atât de mult ca tatăl meu, se gândi, apoi întunericul coborî învârtejit peste el.

Voci aspre, extenuate, încadrate de un cor mai îndepărtat şi mai beat de cântăreţi. Durere, ca şi cum capul i-ar fi fost bătut în cuie de pământ. Trupul ca de plumb, la fel de nemişcat ca noroiul râului. Îi era greu să gândească.

— Ce, se umflă imediat după ce mor?

Groază pândind. Vocea venise din spate, de foarte aproape. Jefuitori?

— Alt inel? Exclamă o a doua voce. Taie nenorocitul de deget şi gata!

Cnaiür auzi paşi apropiindu-se, picioare în sandale împiedicându-se prin ierburi. Încet, pentru că mişcările rapide atrăgeau priviri, îşi încercă degetele şi încheieturile mâinilor. Se mişcau. Pipăi cu grijă prin brâu, luă Choreea cu degete care îl furnicau şi o îndesă în noroi.

— I se face rău uşor, remarcă o a treia voce. Aşa a fost mereu.

— Ba nu! Doar… Doar…

— Doar ce?

— Sacrilegiu, asta e tot. Jefuitul morţilor e una. Pângărirea lor e altceva.

— Să-ţi amintesc, spuse a treia voce, că morţii ăştia de aici sunt *scylvendi.* E cam greu să pângăreşti ceva ce-i deja blestemat.

— Hei! Încă unul viu aici!

Sunetul unei săbii nisipoase ieşind cu un scrâşnet din teacă,

un bufnet, apoi un icnet sugrumat. În ciuda bătăilor puternice ale inimii, Cnaiür îşi mânji faţa în noroi, adună din el cât putu îndura în gură.

— Tot nu pot să iau blestematul de inel…

— Retează nenorocitul de deget şi gata, bine? Strigă a doua voce, acum atât de apropiată că lui Cnaiür i se zbârli părul pe ceafă. Pe Cel din Urmă amărât de Profet! E singurul destul de norocos ca să găsească aur la sălbaticii ăştia împuţiţi şi-i paralizat de scrupule! Hopa. Ce-avem aici? O brută mare. Dulce Sejenus, uite la cicatricele lui!

— Oricum, umblă vorba că vrerea lui Conphas e să le adunăm capetele, spuse a treia voce. Ce mai contează un deget?

— Aşa. Puţin scuipat. Crezi că astea ar putea fi rubine?

O mână aspră încleşta umărul lui Cnaiür, îl desprinse din noroi. Ochi pe jumătate deschişi în soarele care apunea. Membre încordate imitând înţepeneala morţii. Gura înecată de nămol, trasă înapoi într-un rânjet sardonic. Fără suflare.

— Vorbesc serios, spuse o umbră abia desluşită. Uitaţi-vă la cicatricele de pe nemernicul ăsta! A omorât sute!

— Ar trebui să ofere recompense pentru cei ca el. Imaginează-ţi unul dintre ai noştri pentru fiecare cicatrice.

Mâini trecură repede peste trupul său, pipăind, împungând. Fără suflare. Nemişcare ţeapănă.

— Poate ar trebui să-l ducem la Gavarus, se aventură prima voce. Poate că vor să-l atârne undeva sau ceva în genul ăsta.

— Măreaţă ideea, spuse umbra caustic. Ce-ar fi să-l cari tu?

Un râset.

— Nu mai e aşa măreaţă acum, nu? Spuse a doua voce. Ai găsit ceva acolo, Naff?

— Niciun amărât de lucru, spuse umbra, aruncându-l pe Cnaiür înapoi la pământ. Următorul inel pe care îl găseşti e al meu, nemernic mic ce eşti. Altfel îţi tai *ţie* degetele!

Un şut din întuneric. Durere ca niciuna pe care o mai simţise înainte. Lumea vui. Se luptă să nu vomite.

— Desigur, spuse prima voce amabil. La urma urmei, cui îi trebuie aur după o zi ca asta? Imaginează-ţi triumful întoarcerii noastre! Imaginează-ţi cântecele! Scylvendii nimiciţi în propriul lor ţinut. *Scylvendii!* Când vom fi bătrâni n-o sa trebuiască să spunem decât că am luptat sub Conphas la Kiyuth şi toţi or să ne privească cu adoraţie şi evlavie.

— Gloria nu-ţi aduce traiul bun, băiete. Luciul. Totul stă în luciu.

Dimineaţă. Cnaiür se trezi dârdâind. Auzea doar susurul adânc al râului Kiyuth.

O durere intensă, ca de fier, iradia din spatele capului şi o vreme zăcu nemişcat, zdrobit de apăsarea ei. Fu scuturat de convulsii şi vărsă bilă în urmele de tălpi din faţa lui. Tuşi. Pipăi cu limba un gol moale şi sărat dintre dinţi.

Dintr-un motiv sau altul, primul gând limpede care se desprinse din suferinţa lui fu cel al Choreei. Zgârie cu degetele prin vomă şi noroi, o găsi repede. O vârî sub brâul placat cu fier.

A mea. Răsplata mea.

Durerea îi apăsa capul ca o copită potcovită, dar reuşi să se împingă pe mâini şi pe genunchi. Iarba era spoită cu noroi şi ascuţită ca nişte mici pumnale între degetele sale. Se târî departe de năvala râului.

Ţărâna malului fusese călcată de copite până ajunsese nămol, iar acum era întărită într-o însemnare zburlită a măcelului de mai devreme. Cadavrele păreau cimentate de pământ, cu carnea tăbăcită sub muşte, cu sângele închegat ca cireşele zdrobite. Se simţea de parcă se târa peste unul din acele ameţitoare reliefuri de piatră care acopereau pereţii templelor din Nansur, unde bărbaţi luptând erau îngheţaţi în reprezentări necurate. Dar aceasta nu era o reprezentare.

Pe vârful povârnişului dinaintea sa se ridica un cal mort, precum silueta rotunjită a unor munţi, cu burta în umbră, cu punctul strălucitor al soarelui răsărind de partea cealaltă. Caii morţi arătau cu toţii la fel, ridicol de ţepeni, de parcă erau cioplişi în lemn şi doar împinşi pe-o parte. Se împinse în el, se rostogoli chinuit de partea cealaltă. Îl simţea pe obraz, la fel de rece ca şi lutul râului.

În afara stăncuţelor, a vulturilor şi a morţilor, câmpul de luptă era abandonat. Privi de-a lungul pantei peste care fugise.

Fugise… închise ochii strâns. Iar şi iar alerga, iar cerul albastru era micşorat de vuietul din spatele său.

Am fost puşi pe fugă.

Înfrânţi. Umiliţi de străvechiul lor duşman.

Multă vreme nu simţi nimic. Îşi aminti de acele dimineţi din tinereţe când, dintr-un motiv oarecare, se trezea înaintea

zorilor. Se strecura afară din yaksh şi se furişa prin tabără, în căutarea unui punct mai înalt de unde să poată privi soarele îmbrăţişând ţinutul. Şi se gândea: *Sunt ultimul. Sunt singurul.*

Ca acum.

Timp de o clipă absurdă, îl încercă bizara veselie a unuia care şi-a prezis propria nimicire. Îi spusese lui Xunnurit, neghiobul ăla cu opt degete. L-au crezut o babă, unul care învârte frici ridicole. Unde le era râsul acuma?

Erau morţi, îşi dădu el seama. Erau morţi cu toţii. Cu *toţii!* Hoarda plumbuise orizontul, atât de numeroasă fusese, zguduise Tainiţa-Raiului cu tunetul galopului ei, iar acum era dusă, pusă pe fugă, moartă. De unde stătea putea să vadă marile brazde de pământ pârjolit, cojile pârjolite a ceea ce fusese mii de aroganţi. Mai mult decât puşi pe fugă – măcelăriţi.

Şi de către *Nansur!* Cnaiür luptase în prea multe hărţuieli de graniţă ca să nu-i respecte ca războinici, dar în cele din urmă îi dispreţuia pe nansuri în felul în care îi dispreţuia orice scylvendi: ca pe o rasă de corcituri, un fel de paraziţi umani, care trebuiau vânaţi până la extincţie dacă era posibil. Pentru scylvendi, pomenirea Imperiului-de-dincolo-de-Munţi aducea nenumărate imagini ale degradării: preoţi lacomi umilindu-se dinaintea Colţului lor necurat, vrăjitori legaţi în straie de târfe, rostind obscenităţi nepământene în timp ce curteni sulemeniţi, cu trupurile moi pudrate şi parfumate, comiteau unele pământeşti. Acesta era poporul care îi cucerise. Plugari ai pământului şi scriitori de cuvinte. Bărbaţi care se culcau cu alţi bărbaţi. Răsuflarea i se opri într-un junghi în fundul gâtului. Se gândi la Bannut, la trădarea neamurilor lui. Încleştă iarba cu mâini îndurerate – ancore – de parcă era atât de slab. De gol, încât putea fi suflat într-o clipă în prăpastia cerului. Un strigăt deznădăjduit i se descolăci în piept, dar fu sugrumat la un şuierat de dinţii încleştaţi. Icni, gemu, îşi răsuci capul dintr-o parte în alta în ciuda agoniei. *Nu*! Apoi suspină. Plânse. *Plângăciosule…*

Bannut gâlgâind, scuipând sânge lăptos.” *Am văzut cum îl priveai! Ştiu că eraţi amanţi!”*

— Nu! Strigă Cnaiür, dar ura îl abandonă.

Toţi aceşti ani – cumpănindu-le tăcerea, obsedat de mustrarea nerostită din ochii lor, crezându-se nebun din cauza suspiciunilor, vorbindu-se singur de rău din cauza temerilor, şi

totuşi mereu cumpănindu-le gândurile ascunse. Câte calomnii fuseseră murmurate în lipsa lui? De câte ori, atras de râsete, nu intrase într-un yaksh numai pentru a da peste buze strânse şi ochi insolenţi? În tot acest timp ei… Îşi încleştă pieptul.

Îşi stoarse lacrimile din ochi, lovi cu un pumn mânjit în ţărână mai tare şi mai tare, de parcă alimenta un cuptor. Chipul de acum treizeci de ani îi pluti dinaintea ochilor minţii, posedat de un calm demonic.

— Mă încerci din greu! Şuieră el în şoaptă. Îngrămădeşti povară după pov…

O străfulgerare de teroare neaşteptată îl reduse la tăcere. Sunetul vocilor duse de vânt.

Zăcând nemişcat, cu ochii deschişi doar atât cât genele să-i umbrească vederea, ascultă. Vorbeau în sheyică, dar nu putea înţelege ce spuneau.

Încă mai cutreierau jefuitorii câmpul de luptă?

Nenorocit cu inimă de ied! Ridică-te şi mori!

Vântul se domoli şi sunetele crescură în intensitate. Auzea paşii cailor şi zornăitul periodic al hamurilor. Cel puţin doi bărbaţi, călare. Pronunţia aristocratică a cuvintelor sugera că erau ofiţeri. Se apropiau, dar din ce direcţie? Sufocă impulsul nebunesc de a se ridica în capul oaselor ca să privească împrejur.

— Încă din zilele Kyraneasului, scylvendii s-au aflat aici, spunea vocea mai rafinată, la fel de neîmblânziţi şi de răbdători ca oceanul. Şi neschimbaţi! Popoare întregi se ridică şi se prăbuşesc, întregi naţiuni sunt şterse de pe faţa pământului, şi totuşi scylvendii rămân. Şi i-am studiat, Martemus! M-am chinuit cu fiecare însemnare despre ei pe care am putut-o găsi, nouă sau străveche. Mi-am pus agenţii să pătrundă chiar şi în Biblioteca Sareoţilor! Da, în Iothiah! — Deşi n-au găsit nimic. Fanimii au lăsat-o să devină o ruină. Dar aici e chestia: orice relatare despre scylvendi, oricât de veche, ar fi putut fi scrisă ieri. Mii de ani, Martemus, şi scylvendii au rămas neschimbaţi. Ia-le scările de şa şi fierul şi vor fi imposibil de deosebit de cei care l-au nimicit pe Mehtsonc acum două mii de ani sau de cei care au prădat Ceneiul o mie de ani mai târziu! Scylvendii sunt exact aşa cum a afirmat filosoful Ajencis: un popor fără istorie.

— Dar la fel sunt toate popoarele analfabete, nu? Răspunse celălalt, Martemus.

— Chiar şi popoarele analfabete se schimbă peste secole, Martemus. Migrează. Descoperă noi zei şi îi abandonează pe cei vechi. Unde noi ridicăm vaste edificii de piatră pentru a rezista trecerii anilor, ei îşi fac monumente din faptele lor, temple din războaiele lor.

Descrierea îi aduse o dorinţă grozavă în suflet. Cine erau aceşti oameni? Acela aparţinea în mod cert de o Casă.

— Interesant, presupun, spuse Martemus, dar asta nu lămureşte cum de-ai *ştiut* că o să-i înfrângi.

— Nu fi obraznic. Dispreţuiesc asta la ofiţerii mei. Întâi îmi pui întrebări impertinente, apoi refuzi să accepţi răspunsurile mele drept răspunsuri.

— Îmi cer iertare, Lord Exalt-General. N-am vrut să te jignesc. Tu însuţi mă lauzi şi mă pedepseşti pentru sinceritatea…

— Ah, Martemus… mereu aceeaşi şaradă. Modestul general din provincie, fără altă ambiţie decât cea de a s servi. Dar te cunosc mai bine decât crezi. Ţi-am văzut interesul crescând când pomenesc afaceri de stat. La fel cum văd lăcomia pentru glorie în ochii tăi acum.

Cnaiür simţi că-i cade o piatră imensă pe piept. Nu putea respira. Era el. El. Ikurei Conphas!

— Nu voi nega. Dar jur că nu m-am gândit să te pun pe *tine* la îndoială. Doar că… că…

La aceste cuvinte bărbaţii se opriră. Cnaiür îi vedea acum, umbre călare prin umbra genelor sale. Răsufla uşor.

— Doar că ce, Martemus?

— În timpul întregii campanii mi-am ţinut gura. Ceea ce-ai făcut mi s-a părut sminteală, atât de mult încât…

— Încât ce?

— Încât pentru o vreme încrederea mea în tine a şovăit.

— Şi totuşi nu ai spus nimic, n-ai întrebat nimic… De ce?

Cnaiür încercă să se smulgă de la pământ, dar nu putu. În urechile lui vocile lipsite de trupuri deveniseră tunete batjocoritoare. Ucide-l. Trebuie!

— Frica, Lord Exalt-General. Nimeni nu se ridică de jos cum am făcut eu fără să înveţe că punerea la îndoială a superiorilor poate fi mortală… mai ales când aceştia sunt disperaţi.

Râsete.

— Deci acum, înconjuraţi de asta – umbra lui Conphas gesticulă către câmpurile de morţi sfărâmaţi – presupui că nu

mai sunt disperat, crezi că poţi să pui întrebările alea purulente ale tale în siguranţă.

O conştientizare bruscă a sinelui şi a mediului înconjurător îl izbi pe Cnaiür. Era ca şi cum se vedea pe sine de la mare depărtare, un bărbat abject ghemuit după cadavrul unui cal, înconjurat de cercuri din ce în ce mai largi de morţi. Chiar şi aceste imagini declanşară reproşuri. Ce fel de gânduri erau acestea? De ce trebuia să-i vină mereu un gând în plus? De ce trebuia mereu să gândească?

Ucide-l!

— Întocmai, răspunse Martemus.

Năvăleşte spre ei. Sperie-le caii. Taie-le beregatele în confuzie!

— Să-ţi fac pe plac? Continuă Conphas. Să-ţi permit să mai faci un pas către vârf, Martemus?

— Loialitatea şi discreţia mea vă aparţin fără rezerve. Lord Exalt-General.

— Asta presupusesem deja, dar îţi mulţumesc pentru asigurare… Dacă ţi-aş spune că lupta pe care tocmai am dus-o, victoria glorioasă pe care am obţinut-o, nu e nimic mai mult decât prima bătălie a *Războiului Sfânt?*

— Războiul Sfânt? Războiul Sfânt al *Shriahului*?

— Dacă Războiul Sfânt e sau nu al Shriahului nu face subiectul acestei discuţii.

Mişcă! Răzbună-te! Răzbună-ţi poporul!

— Dar cum rămâne cu…

— Mă tem că ar fi iresponsabil din partea mea să divulg mai multe, Martemus. În curând, poate, dar nu acum. Triumful meu de aici, cât de magnific, de *divin* ar fi el, nu va fi nimic în comparaţie cu ceea ce va urma. Curând, întreg ţinutul celor Trei Mări îmi va sărbători numele, şi atunci… Ei bine, eşti mai mult soldat decât ofiţer. Înţelegi că uneori comandanţii au nevoie de ignoranţa subordonaţilor la fel de mult ca de cunoştinţele lor.

— Înţeleg. Presupun că trebuia să mă fi aşteptat la asta.

— Să te aştepţi la ce?

— Că răspunsurile tale îmi vor adânci în loc să-mi sature curiozitatea!

Râsete.

— Of, Martemus, dacă ţi-aş spune tot ce ştiu, ai suferi de aceeaşi lipsă. Răspunsurile sunt ca opiul: cu cât absorbi mai

multe, cu atât ai nevoie de mai multe. De aceea omul treaz îşi găseşte alinarea în mister.

— Vrei măcar să-mi explici – ca pentru neghiobi – cum de-ai ştiut că vom învinge?

— După cum am spus, scylvendii sunt obsedaţi de tradiţii. Asta înseamnă că *repetă*, Martemus. Urmează aceeaşi formulă iar şi iar. Înţelegi? Venerează războiul, dar nu înţeleg câtuşi de puţin cum se poartă el de fapt.

— Şi cum se poartă, deci, războiul?

— Cu inteligenţă, Martemus. Războiul se poartă cu *inteligenţă.*

Conphas îşi îndemnă calul înainte, lăsându-şi subordonatul să se lupte cu importanţa aceea ce tocmai fusese rostit. Cnaiür îl privi pe Martemus scoţându-şi coiful cu pene, trecându-şi o mână prin părul scurt. Timp de o clipă fără suflare păru să privească drept spre el, de parcă putea auzi bătăile ca de tobă ale inimii lui Cnaiür. Dintr-o dată, dădu pinteni calului după Exalt-Generalul său.

În timp ce Martemus se apropia de el, Conphas strigă:

— În după-amiaza asta, când oamenii noştri se vor fi refăcut după chefuri, vom începe să adunăm capetele scylvendilor. Am de gând să fac un drum de trofee, Martemus, de aici până la marea noastră capitală suferindă, Momemn. Gândeşte-te la glorie!

Vocile slăbiră în intensitate, lăsând doar năvala apelor reci peste linişte ţiuitoare şi mirosul slab de ţărână hăcuită.

Atât de rece. Pământul era atât de rece. Unde să se ducă?

Fugise din copilărie şi se furişase în onoarea numelui tatălui său, skiötha. Căpetenia utemoţilor. După moartea ruşinoasă a tatălui său, fugise şi se refugiase în numele poporului său, scylvendi, cei care erau urgia lui Lokung, mai mult răzbunare decât carne şi oase. Acum şi aceştia muriseră ruşinos. Nu mai avea unde să se ducă.

Zăcea nicăieri, printre morţi.

Unele întâmplări ne marchează atât de adânc încât au mai multă forţă după decât în timp ce s-au petrecut. Există momente care se infectează dacă devin trecut, astfel încât rămân mereu contemporane cu inimile noastre pulsânde. Unele întâmplări nu sunt reamintite – sunt retrăite.

Moartea tatălui lui Cnaiür, skiötha, era o asemenea întâmplare.

Cnaiür şade în întunericul din vakshul mare al Căpeteniei, cum şezuse cu douăzeci şi nouă de ani în urmă. Un foc păleşte în centru, strălucitor, dar dând puţină lumină. Înveşmântat în blănuri, tatăl său vorbeşte cu ceilalţi membri de rang înalt ai tribului despre obrăznicia neamurilor lor kuoti din sud. În umbrele aruncate de bărbaţii aspri, sclavii zăbovesc neliniştiţi, purtând piei cu *gishrut*, lapte fermentat de iapă. Când un braţ acoperit de cicatrice ridică un corn, îl umplu din nou. Încăperea duhneşte a fum şi a zeamă acră.

Yakshul Alb a văzut multe asemenea scene, dar de această dată unul dintre sclavi, un bărbat norsirai, părăseşte umbra şi păşeşte în lumina focului. Îşi ridică faţa şi se adresează membrilor uimiţi ai tribului într-o scylvendi perfectă – de parcă s-ar fi născut pe acele meleaguri.

— Vreau să pun un rămăşag cu tine, Căpetenie a utemoţilor.

Tatăl lui Cnaiür e uluit de această obrăznicie, precum şi de această transformare. Un bărbat până atunci frânt a devenit la fel de august ca orice Rege. Numai Cnaiür nu e surprins.

Ceilalţi bărbaţi, care se eschivează în umbre, amuţesc.

Peste foc, tatăl său răspunde:

— Ţi-ai făcut deja mişcarea, sclaviile. Şi ai pierdut.

Sclavul zâmbi batjocoritor, ca un suveran în mijlocul unui popor necopt.

— Dar îmi pun viaţa rămăşag, skiötha.

Un sclav *rostind un nume.* Cum dădea asta peste cap datini străvechi, cum răsturna ordinea fundamentală!

skiötha bâjbâie prin absurditate şi într-un târziu râde. Râsul micşorează, iar acest ultragiu trebuie micşorat. Furia ar recunoaşte adâncimea acestei înfruntări, ar face din el un concurent. Dar sclavul *ştie* asta.

Deci sclavul continuă:

— Te-am privit, skiötha, şi m-am întrebat care îţi este măsura puterii. Mulţi dintre cei de aici se întreabă… Ştiai asta?

Râsul tatălui său se pierde. Focul şuieră uşurel.

Apoi skiötha, temându-se să-şi privească neamurile în faţă, spune:

— *Am fost* cântărit, sclaviile.

Parcă alimentat de aceste vorbe, focul pâlpâie strălucitor, şi

luminează mai departe în buzunarele de întuneric dintre bărbaţii adunaţi. Căldura lui înnoită muşcă din pielea lui Cnaiür.

— Dar cântărirea, răspunde sclavul, nu e ceva îndeplinit şi apoi uitat, skiötha. Vechea măsură nu e decât temeiul uneia noi. Cântărirea nu încetează niciodată.

Complicitatea nu permite uitarea, gravează scenele cu o limpezime de neîndurat, de parcă proporţiile condamnării se găsesc în precizia detaliilor. Focul e atât de fierbinte că ar putea să-i fie aprins în poală. Răceala pământului de sub coapse şi fese. Dinţii încleştaţi, parcă măcinând nisip. Şi chipul palid al norsiraiului întorcându-se către *el*, cu ochii albaştri strălucitori, mai cuprinzători decât orice văzduh. Ochi care cheamă! Ochi care înrobesc şi spun: *Îţi aminteşti rolul tău?*

Lui Cnaiür i s-a oferit un scenariu pentru acest moment.

Dintre bărbaţii aşezaţi, rosteşte:

— Ţi-e *frică*, Tată?

Cuvinte smintite! Smintite şi trădătoare!

O privire înţepătoare dinspre tatăl său. Cnaiür îşi lasă ochii în jos. skiötha se întoarce către sclav cu indiferenţă prefăcută.

— Care este, deci, rămăşagul tău?

Iar Cnaiür e cuprins de groază că ar putea să moară.

Teamă că *sclavul*, Anasûrimbor Moënghus, ar putea să moară.

Nu tatăl său – *Moënghus*…

După aceea, când tatăl său zăcea mort, plânsese dinaintea ochilor tribului. Plânsese de uşurare.

În sfârşit, Moënghus, cel care îşi spunea dûnyainul, era liber.

Unele nume ne marchează atât de profund. Treizeci de ani, o sută douăzeci de anotimpuri – vreme lungă în viaţa unui om.

Şi nu însemnase nimic.

Unele întâmplări ne marchează atât de adânc.

Cnaiür fugi. După căderea întunericului, se furişă printre focurile strălucitoare ale patrulelor nansure. Bolul nopţii. Întins şi adânc, părea ceva în care s-ar fi putut prăbuşi, atât de mare era dojana ţinutului. Cu propriile sale picioare, morţii îl urmăreau.

Capitolul VII

Momemn

Lumea e un cerc cu atâtea centre câți oameni sunt în ea.

— AJENCIS, AL TREILEA ANALITIC AL OAMENILOR

Începutul toamnei, 4110 Anul-Colţului, Momemn Întregul Momemn se cutremură.

Înfrigurat de umbră, Ikurei Conphas descălecă sub imensitatea Arcului Xatantian. Ochii îi întârziară o clipă pe imaginile gravate în el, urmărind scenă după scenă de prizonieri şi prăzi de război. Se întoarse către Generalul Martemus, pe punctul de a-i reaminti că nici măcar Xatantius nu pacificase triburile de scylvendi. *Am făptuit ce n-a făptuit niciun om. Nu mă face asta mai mult decât uman?*

Conphas nici nu mai ştia de câte ori acest gând care îi tăia răsuflarea pusese stăpânire pe el şi, deşi n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului, tânjea să-l audă repetat de alţii – mai ales de Martemus. De-ar fi putut scoate cuvintele acestea de la el! Martemus deţinea candoarea naturală a cuiva care fusese toată viaţa ofiţer de campanie. Dispreţuia linguşeala. Dacă omul spunea ceva, Conphas ştia că e adevărat.

Dar acum nu era momentul. Martemus stătea năucit, holbându-se peste Campusul Scuäri, terenul de paradă al Domeniilor Imperiale. Înşiruite sub stindardele fiecărei coloane din Armata Imperială, falange de infanterie în uniforme ceremoniale umpleau întinderea Scuäriului. Sute de flamuri negre cu roşu fluturau în briză deasupra formaţiilor, pictate cu rugăciuni aurii. Între falange, un bulevard larg ducea către faţada Forumului Allosian. Grădinile, complexele şi colonadele înălţimilor Andiamine se înălţau în negură de dincolo de el.

Conphas îşi văzu unchiul aşteptându-i, o siluetă îndepărtată, încadrată de coloanele măreţe ale Forumului. În ciuda fastului imperial, părea mic, ca un pustnic mijind ochii la intrarea peşterii sale.

— Asta e prima ta Audienţă Imperială de Stat? Îl întrebă Conphas pe Martemus.

Generalul încuviinţă, se răsuci spre el cu un uşor aer de ameţeală:

— E prima mea vizită pe Domeniile Imperiale.

Conphas rânji.

— Bun venit în bordel.

Caii le fură luaţi de rândaşi. Conform obiceiului, preoţii ereditari ai lui Gilgaol aduseră lavoare de apă. După cum se

aşteptase Conphas, îi stropiră membrele cu sânge de leu şi, murmurând rugăciuni, îi curăţară rănile simbolice. Cu toate acestea, Preoţii Shriali care sosiră în urma lor îl surprinseră. Îl unseră cu uleiuri şi murmure, apoi încheiară muindu-şi degetele în vin de palmier şi desenându-i Colţul pe frunte. Doar când terminară ritualul strigându-i noul titlu, Pavăza-Colţului, înţelese de ce îi indusese unchiul său în ceremonie. Scylvendii erau la fel de păgâni ca şi kianinii, deci de ce să nu facă legătura cu universala fervoare a Războiului Sfânt?

Conphas îşi dădu seama cu un oarecare dezgust că de fapt era un plan strălucit, ceea ce probabil însemna că în spatele lui se afla Skeaös. Din câte îşi dădea seama Conphas, unchiul său îşi epuizase strălucirea pe care o fi avut-o – mai ales în ceea ce privea Războiul Sfânt.

Doar la acest gând lui Conphas îi venea să scuipe ca un scylvendi, şi sosise la Momemn cu doar o zi în urmă.

Conphas nu simţise niciodată în viaţa lui ceva care să semene cu euforia pe care o încercase în Bătălia de la Kiyuth. Înconjurat de statul său major pe jumătate panicat, privise peste câmpul luptei încă nedecise şi cumva, inexplicabil, *ştiuse* – ştiuse cu o siguranţă care îl făcea să-şi simtă oasele ca de fier. *Acest loc e al meu... Sunt mai mult...* Sentimentul fusese înrudit cu extazul religios. Fusese, îşi dăduse el seama mai târziu, o *revelaţie*, un moment de înţelegere divină a puterii nemăsurate ce stătea în mâna *lui.*

Nu putea exista o altă explicaţie.

Dar cine s-ar fi gândit că revelaţiile, ca şi carnea, se pot strica o dată cu trecerea zilelor?

La început lucrurile merseseră excesiv de bine. După bătălie, scylvendii supravieţuitori se retrăseseră în adâncurile Stepei. Câteva cete împrăştiate continuaseră să hărţuiască armata, dar nu puteau face nimic mai mult decât să măcelărească vreo patrulă răzleţită. Nereuşind să se abţină de la o ultimă răsucire de cuţit, Conphas aranjase ca o duzină de prizonieri să-i audă „întâmplător” pe ofiţerii lui ridicând în slăvi acele triburi care trădaseră hoarda – captivi care, prin îndrăzneală şi ingenuitate care nu le aparţineau, reuşiseră mai târziu o evadare miraculoasă. Conphas ştia că scylvendii nu numai că aveau să creadă poveştile despre trădare, aveau să fie recunoscători. Era mult mai bine ca Poporul să fi înfrânt Poporul decât Nan* surul.

Ah, dulce dezbinare. Avea să treacă multă vreme înainte ca scylvendii să se adune ca unul pe câmpul de luptă.

De-ar fi fost dezbinarea la fel de uşor de desfăcut. Cu luni în urmă Conphas îi promisese unchiului său că avea să-şi însemne marşul de întoarcere de la hotar cu capete de scylvendi înfipte în ţepe. În acest scop, ordonase să se adune capetele tuturor scylvendilor ucişi la Kiyuth, date prin smoală şi încărcate în căruţe. Dar îndată ce Armata Imperiala trecu hotarul, cartografii şi matematicienii începură să se certe care să fie distanţa potrivită dintre hidoasele lor trofee. Când disputa continuă, se amestecară şi vrăjitorii Saikului Imperial, care, ca toţi vrăjitorii, se considerau cartografi mai buni decât cartografii şi matematicieni mai buni decât matematicienii. Ceea ce urmă fu un război birocratic demn de curtea unchiului său, unul care, urmărind cumva alchimia dintre mândrie rănită şi ciudă, dusese la uciderea lui Erathius, cel mai franc dintre cartografii imperiali.

Când ancheta militară ulterioară nu reuşi să rezolve nici crima, nici certurile, Conphas îi arestă sumar pe cei mai sonori partizani ai fiecărei facţiuni şi, folosindu-se de articole sărace în cuvinte din Codul Marţial, puse să fie biciuiţi în public. Deloc surprinzător, toate disputele erau rezolvate în ziua următoare.

Dar dacă această chestiune supărătoare îi pătase extazul, întoarcerea la Momemn aproape că i-l stricase de tot. Găsi capitală înconjurată de tabăra Războiului Sfânt, care devenise o mahala întinsă de corturi şi barăci de-a lungul zidurilor dinspre uscat ale oraşului. Oricât de tulburătoare era această privelişte, Conphas încă se aştepta să fie primit de mulţimi adoratoare. În schimb, gloate de inrithi neîngrijiţi urlară insulte, aruncară cu pietre şi chiar aruncară o dată cu saci de excremente umane în flăcări. Când îşi trimisese kidruhilii înainte să deschidă drumul, se iscă ceva ce se putea numi doar bătălie îndârjită.

— Îl văd doar pe nepotul Împăratului, îi explică un ofiţer trimis de unchiul său, nu pe bărbatul care i-a cucerit pe scylvendi.

— Atât de mult îl urăsc pe unchiul meu?

Ofiţerul ridică din umeri.

— Până când lorzii lor nu-i semnează Înscrisul, le dă doar atâta hrană cât să supravieţuiască.

Războiul Sfânt, îi spusese bărbatul, creştea cu sute de oameni zilnic, chiar dacă, după cum se zvonea, contingentele principale din Galeoth, Ce Tydonn, Conriya şi Ainonul de Sus aveau să

sosească doar peste câteva luni. Până atunci doar trei mari lorzi se alăturaseră Oamenilor Colţului: Calmemunis. Marele Demnitar al Kanampureei, provincie Conriyană, Tharschilka, un conte de la un hotar obscur al Galeothului şi Kumrezzer, Demnitarul-Guvernator al Kutapilethului, un district al Ainonului. Fiecare dintre ei refuzase violent cererea Împăratului de a semna Înscrisul. De atunci, negocierile se deterioraseră într-o întrecere îndârjită între voinţe, cu lorzii inrithi devastând ce se putea, aproape atrăgându-şi mânia Shriahului, şi cu Ikurei Xerius al III-lea emiţând proclamaţie după proclamaţie într-o încercare de a-i constrânge şi de a-i stoarce şi mai mult.

— Împăratul, concluzionă ofiţerul, este foarte însufleţit de sosirea ta, Lord Exalt-General.

Conphas aproape chicoti la auzul acestor vorbe. Întoarcerea unui rival nu însufleţea niciun împărat, dar orice împărat era însufleţit de întoarcerea armatei sale, mai ales când era asediat. Ceea ce de fapt se întâmpla. Conphas fusese nevoit să între în Momemn cu barca.

Iar acum, marele triumf pe care îl anticipase atât, prea-importanta *recunoaştere* a ceea ce făptuise, fusese trecut pe locul doi de evenimente mai importante. Războiul Sfânt îi umbrise gloria, copleşea distrugerea scylvendilor. Oamenii aveau să-l sărbătorească, da, dar în felul în care sărbătoreau praznicele religioase în timp de foamete: indiferenţi, prea preocupaţi de apăsarea evenimentelor pentru a înţelege cu adevărat ce sau pe cine sărbătoreau.

Cum să nu urască Războiul Sfânt?

Cimbalele trosniră. Coarnele răsunară. Încheind ceremonia, Preoţii Shriali făcură o reverenţă şi se retraseră, lăsându-l muiat în duhoarea vinului de palmier. Aprozi înveşmântaţi în kilturi brodate cu aur îşi făcură apariţia, iar Conphas, cu Martemus lângă el şi cu alaiul în spate, îi urmă într-un marş lent prin aglomeraţia tăcută a Scuäriului. Câmpuri întregi de infanterişti în fuste roşii căzură în genunchi în timp ce treceau, astfel încât, ca vântul prin grâu, desenară o brazdă către cele mai îndepărtate colţuri ale Campusului. Conphas se înfiora pe moment. Nu fusese aceasta revelaţia? Sursa extazului său pe malurile râului Kiyuth?

Cât văd cu ochii, mi se supun mie, mâinii mele. Cât văd cu ochii şi mai departe…

Mai departe. Un gând care îi tăie răsuflarea. Exuberant.

O privire aruncată peste umăr îl asigură că instrucţiunile pe care le dăduse mai devreme erau urmate. Două din gărzile sale personale îl urmau îndeaproape, târând prizonierul între ele, în timp ce o altă duzină erau ocupate să le însemne trecerea cu ultimele capete retezate de scylvendi. Spre deosebire de alţi Exalt-Generali, nu avea o paradă de sclavi şi pradă pentru împărat, dar priveliştea capetelor smolite de scylvendi ridicate deasupra Campusului avea un efect izbitor, se gândi el. Deşi nu-şi vedea bunica în mulţimea care îl înconjura pe unchiul său sub Forum, ştia că se afla acolo şi că îl aproba.

— Oferă-le spectacol, îi plăcea ei să spună, şi îţi vor oferi putere.

Unde se percepea putere, se oferea putere. Întreaga lui viaţă, Conphas fusese înconjurat de tutori. Dar bunica lui, apriga Istriya, fusese cea care făcuse cel mai mult pentru a-l pregăti pentru drepturile din naştere. În ciuda dorinţelor tatălui său, insistase ca el să-şi petreacă începutul copilăriei înconjurat de pompa şi ceremonia Curţii Imperiale. Şi acolo îl crescuse ca şi cum ar fi fost copilul ei, învăţându-l istoria dinastiei şi, prin ea, secrete nescrise ale conducerii unui stat. Conphas bănuia chiar că avusese ceva de-a face cu acuzaţiile mincinoase care duseseră la execuţia tatălui său, doar ca să se asigure că bărbatul nu avea să se amestece în succesiune dacă s-ar fi întâmplat ca celălalt fiu al ei, Ikurei Xerius al III-lea, să se trezească pe neaşteptate pe catafalc. Dar mai mult ca orice, asigurase, ba chiar îi impusese, intuiţia că el şi numai el era moştenitorul neîndoielnic. Chiar şi când era un băieţel, făcuse din el un spectacol, de parcă fiecare suflare de-a sa era un triumf pentru Imperiu. Acum nici măcar unchiul său n-ar fi îndrăznit să contrazică această intuiţie, chiar dacă ar fi reuşit cumva să producă un fiu căruia să nu-i curgă balele şi să nu mai aibă nevoie de scutece la maturitate.

Făcuse atât de multe încât aproape că putea s-o iubească.

Conphas îşi studie din nou unchiul. Era mai aproape acum, atât de aproape încât Conphas îi putea distinge detaliile veşmintelor. Cornul de pâslă albă care se ridica din diadema lui de aur îi surprinse pe Exalt-General. Niciun Împărat al Nansurului nu purtase coroana Shigekului de când provincia fusese pierdută din cauza fanimilor cu trei secole în urmă.

Îngâmfarea aceasta era de nesuportat! Ce l-ar fi putut împinge la un asemenea exces? Credea că acoperindu-se de ornamente deşarte avea să-şi asigure gloria?

Ştie... Ştie că l-am depăşit!

În timpul întoarcerii sale din Stepa Jiünati, Conphas se gândise la unchiul său aproape obsesiv. Îşi dădu seama că adevărata întrebare era dacă unchiul său îi va găsi un loc ca unei unelte care îi mai era de folos sau dacă îl va înlătura ca pe o ameninţare. Faptul că Xerius îl trimisese ca să-i distrugă pe scylvendi nu diminua în niciun fel posibilitatea eliminării. Ironia uciderii cuiva pentru că îşi îndeplinise cu succes sarcina nu avea să însemne nimic pentru Xerius. Asemenea „nedreptăţi”, cum le numeau filosofii, erau pâinea şi vinul politicii imperiale.

Nu. Conphas îşi dăduse seama că, toate lucrurile fiind egale, unchiul său avea să *încerce* să-l ucidă. Problema era pur şi simplu că-i învinsese pe *scylvendi.* Chiar dacă, aşa cum se temea Conphas, triumful său nu însemna că avea puterea de a-l răsturna pe unchiul său, Xerius, care suspecta o conspiraţie de câte ori doi sclavi de-ai săi se băşeau, avea să presupună pur şi simplu că poseda acea putere. Toate lucrurile fiind egale, Conphas ar fi trebuit să se întoarcă la Momemn cu ultimatumuri şi turnuri de asediu.

Dar toate lucrurile nu erau egale. Bătălia de la Kiyuth fusese primul pas dintr-un plan mai mare de a smulge Războiul Sfânt din mâinile lui Maithanet, iar Războiul Sfânt era cheia visului unui Imperiu Restaurat al unchiului său. Dacă Kianul putea fi zdrobit şi dacă vechile provincii puteau fi recucerite, atunci Ikurei Xerius al III-lea avea să fie ţinut minte nu ca un împărat şi războinic, precum Xatantius sau Triamis, ci ca un împărat şi mare om de stat, precum Caphrinas cel Tânăr. Conphas îşi dădu seama că atâta timp cât Xerius se agăţa de acest vis, avea să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a-i găsi un loc nepotului său divin. Prin înfrângerea scylvendilor, Conphas devenise mai mult folositor decât periculos.

Datorită Războiului Sfânt. Toate se întorceau la blestematul de Război Sfânt.

Cu fiecare pas al lui Conphas, Forumul cuprindea o porţiune din ce în mai mare din cer. Unchiul său, care arăta şi mai ridicol acum că nepotul său ştia ce purta, continua să se apropie. Deşi faţa lui sulemenită părea impasibilă, Conphas văzu, sau crezu

că vede, cum i se încleştează mâinile timp de o clipă de roba purpurie. Un gest nervos? Exalt-Generalul aproape râse. Găsea prea puţine lucruri mai amuzante decât necazurile unchiului său. Viermii ar trebui să se târască.

Îşi urâse unchiul dintotdeauna – chiar şi în copilărie. Dar, cu tot dispreţul pe care i-l purta, învăţase cu multă vreme în urmă să nu-l subestimeze. Unchiul său era ca beţivii aceia neobişnuiţi, care bălmăjeau şi se împleticeau zi după zi, dar deveneau mortal de alerţi când erau puşi în faţa unei primejdii.

Simţea vreo primejdie acum? Dintr-o dată Ikurei Conphas păru o mare ghicitoare – inscrutabil. *La ce te gândeşti, unchiule?*

— Spune-mi, Martemus, spuse el cu voce joasă, dacă ar fi să ghiceşti, la ce-ai zice că se gândeşte unchiul meu?

Martemus fu scurt. Poate i se părea necuviincioasă purtarea unei conversaţii într-un moment ca acela.

— Îl cunoşti mult mai bine decât mine, Lord Exalt-General.

— Un răspuns cât se poate de politic.

Conphas se opri, izbit de o presimţire că motivul neliniştii lui Martemus erai mai adânc decât perspectiva de a-şi întâlni prima dată Împăratul. Când fusese bărbatul acela cuprins vreodată de veneraţie dinaintea superiorilor?

Niciodată.

— Ar trebui să-mi fie teamă, Martemus?

Ochii Generalului rămaseră pironiţi pe Împăratul din depărtare. Nu clipi.

— Da, ar trebui să te temi.

Fără să-i pese de ce credeau privitorii, Conphas studie profilul bărbatului, observând din nou tăietura clasică, nansură, a fălcii şi nasul spart.

— De ce?

Martemus mărşălui în tăcere o vreme ce păru lungă. O clipă exasperată, lui Conphas îi veni să-l lovească. De ce să delibereze atâta vreme asupra unui răspuns când decizia era mereu aceeaşi? Martemus nu spunea decât adevărul.

— Ştiu numai că, răspunse într-un târziu Generalul, că dacă eu aş fi Împărat iar tu mi-ai fi Exalt-General, m-aş teme de tine.

Conphas sforăi încet.

— Iar dacă Împăratul se teme de ceva, atunci omoară acel ceva. Văd că până şi voi, provincialii, îi intuiţi adevărata fire. Dar unchiul meu s-a temut de mine încă de când l-am bătut prima

dată la benjuka. M-ar fi strangulat – şi ar fi dat vina pe o nefericită boabă de strugure – dacă n-ar fi fost bunica.

— Nu înţeleg…

— Unchiul meu se teme de toţi şi de toate, Martemus. Cunoaşte prea bine istoria dinastiei noastre ca să nu se teamă. Din cauza asta, numai fricile *noi* îl incită la crimă. Abia mai observă fricile vechi, ca mine.

Generalul ridică imperceptibil din umeri.

— Dar n-a aranjat el…

Şovăi, parcă şocat de propria-i îndrăzneală.

— Dacă n-a aranjat el execuţia tatălui meu? Bineînţeles că da. Dar de tatăl meu nu s-a temut de la început. Doar mai târziu, după… după ce facţiunea Biaxi i-a otrăvit inima cu zvonuri.

Martemus îi aruncă o privire din colţul ochilor.

— Dar ceea ce ai *realizat*, Lord Exalt-General… Gândeşte-te! La ordinul tău fiecare dintre aceşti soldaţi – până la ultimul! — Şi-ar da viaţa pentru tine. Cu siguranţă că Împăratul ştie asta! Cu siguranţă asta e o *nouă* frică!

Conphas crezuse că Martemus nu-l putea surprinde, dar fu luat pe nepregătite de însemnătatea şi vehemenţa răspunsului său. Sugera o rebeliune? Aici? Acum?

Pe neaşteptate se văzu urcând treptele Înălţimilor Andiamine, salutându-şi unchiul, apoi răsucindu-se către miile de soldaţi adunaţi în Campusul Scuäri şi strigându-le, implorând… nu, *ordonându-le* să atace Forumul şi Înălţimile Andiamine. Îşi văzu unchiul ciopârţit până la o zdreanţă însângerată.

Scena îi tăie răsuflarea. Se putea să fie un fel de revelaţie? O întrezărire a viitorului său? Ar fi trebuit să…? Dar era o nebunie grosolană! Martemus pur şi simplu nu vedea planul mai mare.

Chiar şi aşa, totul – rândurile căzând în genunchi în jurul lui, spinările unse cu ulei ale aprozilor dinaintea sa, unchiul său aşteptându-l parcă la capătul unei căderi mortale – devenise ca de coşmar. Dintr-o dată fu indignat de Martemus şi de temerile lui neîntemeiate. Ăsta trebuia să fie momentul lui! Clipa lui de triumf.

— Şi cum rămâne cu Războiul Sfânt? Se răsti el.

Martemus se încruntă, dar îşi păstră faţa întoarsă către Forumul ce se contura dinaintea lor.

— Nu înţeleg.

Copleşit de o fulgerare neaşteptată de nerăbdare, Conphas îi

aruncă o privire cruntă. De ce îi era aşa de greu să înţeleagă? Oare aşa se simţeau Zeii când erau chinuiţi de neputinţa oamenilor de a înţelege marea minune a planurilor lor? Oare aştepta prea mult de la adepţii săi? Zeii cu siguranţă o făceau.

Dar poate că acesta era şi scopul. Exista altă metodă mai potrivită de a-i face să se străduiască?

— Te gândeşti, continuă Martemus, că Împăratul este mai mult avar decât temător? Că foamea lui de a restaura Imperiul eclipsează frica de tine?

Conphas zâmbi. Zeul fusese împăcat.

— Aşa cred. Are *nevoie* de mine, Martemus.

— Deci e un joc de noroc.

Aprozii ajunseseră la treptele monumentale care duceau spre Forum şi acum se îndepărtau cu spatele de ambele părţi, făcând temenele. Împăratul era aproape lângă ei.

— Şi pe cine ai paria, Martemus?

Pentru prima dată, Generalul îl privi drept în faţă, cu ochii lui căprui strălucitori plini de o adoraţie care nu îl caracteriza.

— Pe tine, Lord Exalt-General. Şi pe Imperiu.

Se opriseră la baza scării monumentale. După ce-i aruncă o privire ascuţită lui Martemus, Conphas le făcu semn gărzilor sale personale să-l urmeze cu prizonierul, apoi începu să urce treptele. Unchiul său îl aştepta pe cea mai înalt dintre nivele. Conphas observă că Skeaös stătea lângă el. Zeci de alţi funcţionari de curte se învârteau printre coloanele Forumului. Cu toţii priveau cu chipuri solemne.

Nepoftite, cuvintele lui Martemus îi reveniră în minte.

„La *ordinul tău fiecare dintre aceşti soldaţi şi-ar da viaţa pentru tine.”*

Conphas era un soldat şi deci credea în antrenamente, aprovizionare, planuri – pe scurt, în pregătire. Dar mai avea, de asemenea, aşa cum trebuia să aibă orice mare conducător, un fin simţ pentru fructele care se coceau în afara sezonului. Cunoştea foarte bine importanţa sincronizării. Dacă lovea acum, ce s-ar întâmpla? Ce – şi aici era problema – ar fi făcut toţi cei adunaţi acolo? Câţi dintre ei vor fi de partea sa?

„*Pe tine… Aş paria pe tine.”*

Cu toate defectele sale, unchiul său era un fin judecător de caractere. De parcă neghiobul ştia instinctiv cât de tare să întindă coarda, când să lovească şi când să aline. Dintr-o dată,

Conphas îşi dădu seama că nu are habar de partea cui vor trece mulţi dintre cei care contau. Desigur, Gaenkelti, Exalt-Căpitanul Gărzii Eothice, va rămâne lângă Împăratul său – până la moarte dacă trebuia. Dar Cememketri? Ar prefera Saikul Imperial un împărat puternic unuia slab? Şi cum rămânea cu Ngarau, cel care controla foarte importanta vistierie?

Atâtea îndoieli!

O rafală caldă de vânt făcu frunzele unei vâlcele neştiute să alunece prin drumul său. Se opri cu un nivel mai jos decât unchiul său, îl salută.

Ikurei Xerius al III-lea rămase nemişcat ca o statuie vopsită. Dar sfrijitul de Skeaös îi făcu semn să se apropie. Cu urechile vâjâindu-i, Conphas urcă restul treptelor. Imagini ale soldaţilor răzvrătiţi îi fulgerau prin minte. Se gândi la pumnalul său ceremonial, se întrebă dacă putea străpunge mătase, damasc, piele şi oase.

Avea să fie de ajuns.

Apoi se găsi dinaintea unchiului său. Expresia şi membrele înţepeniră sfidător. Deşi Skeaös îl fixa cu o privire evident alarmată, unchiul său nu păru să observe.

— Ce victorie măreaţă, nepoate! Exclamă pe neaşteptate. Ai adus glorie Casei Ikurei ca nimeni altul!

— Eşti, spuse Conphas sec, prea amabil, unchiule.

Unchiul său se încruntă o clipă. Conphas nu îngenunchease şi nu-i sărutase genunchiul.

Privirile li se întâlniră şi Conphas tresări. Uitase cât de mult semăna Xerius cu tatăl său.

Cu atât mai bine. Avea să îi apuce ceafa, ca pentru a-i da un sărut, apoi avea să-i înfigă pumnalul în stern. Avea să răsucească lama şi să-i despice inima în două. Asasinatul avea să fie rapid şi remarcabil de lipsit de răutate, îşi dădu Conphas seama. Apoi avea să strige către oamenii săi de dedesubt, să le ordone să preia controlul Domeniilor Imperiale. În câteva bătăi de inimă Imperiul va fi al lui.

Îşi ridică mâna pentru sărut, dar unchiul său o îndepărtă şi se înghesui pe lângă el, aparent captivat de ceva din josul treptelor.

— Iar asta ce mai e? Strigă el, vorbind evident despre prizonier.

Conphas îşi plimbă ochii peste privitori, îi văzu pe Gaenkelti şi

pe alţi câţiva scrutându-l precauţi. Afişând un zâmbet prefăcut, se întoarse pentru a se alătura Împăratului.

— Vai, unchiule, acesta este singurul prizonier pe care ţi-l pot oferi. Toată lumea ştie că scylvendii sunt nişte sclavi cumpliţi.

— Şi cine e?

Bărbatul fusese îmbrâncit în genunchi şi acum era aplecat peste goliciunea sa, cu braţele vărgate de cicatrice legate la spate. Una dintre gărzi îl apucă de coama neagră şi îi smuci faţa către împărat. Deşi amintirea dispreţului îi bântuia chipul, ochii săi cenuşii erau goi, fixând lucruri din altă lume.

— Xunnurit, spuse Conphas, Regele lor al Triburilor.

— *Auzisem* că fusese prins, dar n-am îndrăznit să dau crezare zvonurilor. Conphas! Conphas! Un *Rege al Triburilor* scylvendi luat în captivitate! În această zi ne-ai făcut Casa nemuritoare! Voi pune să-i fie scoşi ochii, să fie castrat şi legat de piciorul tronului meu, la fel ca străvechii înalţi Regi ai Kyraneasului.

— Splendidă idee, unchiule.

Conphas aruncă o privire spre dreapta şi o văzu în sfârşit pe bunica sa. Purta o rochie de mătase verde cu zigzagurile unei eşarfe albastre care îi urma formele. Ca întotdeauna arăta ca o târfă bătrână care o făcea pe cocheta. Dar era ceva în expresia ei. Era schimbată cumva.

— Conphas, oftă ea, cu ochii rotunjiţi de mirare. Ne-ai părăsit ca moştenitor al Imperiului şi te-ai întors ca un *zeu!*

O inspiraţie colectivă urmă acestor cuvinte. Trădare – sau ceva ce Împăratul avea să interpreteze cu siguranţă astfel.

— Eşti prea amabilă, bunică, spuse Conphas în grabă. Mă întorc ca un umil sclav care nu a făcut decât să îndeplinească voia stăpânului.

Dar are dreptate, nu?

Cumva alunecase de pe punctul de a-şi ucide unchiul la a acoperi gafele bunicii sale. Hotărâre. Trebuia să-şi păstreze concentrarea!

— Bineînţeles, dragul meu băiat, vorbeam la figurat…

Într-un fel curios de obscen pentru cineva atât de bătrân, alunecă spre el şi îi încârligă braţul înjunghiator cu al ei.

— Să-ţi fie ruşine, Conphas. Înţeleg că *turma* – aruncă o privire furioasă către miniştrii fiului ei – îmi găseşte cuvintele scandaloase, dar tu?

— Mereu trebuie să-l răsfeţi astfel, mamă? Spuse Xerius.

Începuse să-şi împungă trofeul, parcă încercându-i muşchii.

Din întâmplare, Conphas întâlni privirea lui Martemus de acolo de unde îngenunchease răbdător, până acum cu totul neluat în seamă. General încuviinţă primejdios.

În acel moment, un calm familiar puse stăpânire pe Conphas, cel care îi permitea să gândească şi să acţioneze chibzuit acolo unde alţii dădeau buzna. Privi peste rândurile nesfârşite de infanterie de dedesubt. *„La ordinul tău fiecare dintre aceşti soldaţi*...”

Se desprinse de bunica sa.

— Ascultă, spuse el, există lucruri pe care trebuie să le ştiu.

— Sau ce? Întrebă unchiul său.

Aparent, uitase de Regele-Triburilor. Sau fusese interesul tău un şiretlic?

Neintimidat, Conphas privi în ochii sulemeniţi ai unchiului său, rânji la absurditatea coroanei Shigekului.

— Sau cât de curând ne vom trezi în război cu Oamenii-Colţului. Ştiai că s-au răsculat când am încercat să intru în Momemn? Că mi-au ucis douăzeci dintre kidruhili?

Conphas se trezi că ochii îi alunecă spre gâtul moale, pudrat al unchiului său. Poate că acela era un loc mai bun pentru a lovi.

— Ah, da, spuse Xerius cu dezinteres. Un incident nefericit, Calmemunis şi Tharschilka nu-şi incită numai proprii lor oameni. Dar te asigur că această problemă a fost rezolvată.

— Cum adică „rezolvată”?

Pentru prima oară în viaţă, lui Conphas nu-i păsa deloc ce crede unchiul său despre tonul lui.

— Mâine, declară Xerius de parcă emitea un decret, tu şi bunica ta mă veţi însoţi în susul râului pentru a supraveghea transportul ultimului meu monument. Ştiu, nepoate, că eşti neliniştit prin natura ta, că preferi acţiunile decisive, dar trebuie să fi răbdător. Aici nu e Kiyuth şi noi nu suntem scylvendi... Lucrurile nu sunt ceea ce par, Conphas.

Conphas fu buimăcit. *Aici nu e Kiyuth şi noi nu suntem scylvendi.* Ce voia să însemne asta?

Ca şi cum problema ar fi fost definitiv încheiată, Xerius continuă:

— Acesta e generalul pe care mi l-ai ridicat în slăvi? Martemus, nu-i aşa? Sunt foarte mulţumit că e aici. N-am putut să aduc cu bărcile destui dintre oamenii tăi ca să umplu

Campusul, aşa că am fost nevoit să mă folosesc de Gărzile mele Eothice şi de câteva sute din Străjerii Oraşului.

Deşi năucit, Conphas răspunse fără ezitare:

— Şi i-ai îmbrăcat în… în uniformele armatei mele?

— Bineînţeles. Această ceremonie este pentru ei la fel de mult pe cât este pentru tine.

Cu inima bubuind, Conphas îngenunche şi sărută genunchiul unchiului său.

Armonie. Atât de dulce. Asta credea Ikurei Xerius al III-lea că doreşte.

Cememketri, Marele Maestru al Saikului său Imperial, îl asigurase că cercul era cea mai pură dintre formele geometrice, cea care era cel mai bun conductor pentru vindecarea sufletului. Nu trebuie să-ţi trăieşti viaţa în linii, spunea el. Dar prin cercuri de sfoară se făceau noduri şi prin cercuri de suspiciuni se făceau intrigi. Însăşi forma armoniei era blestemată!

— Cât trebuie să mai aşteptăm, Xerius? Întrebă mama sa dinapoia lui, cu voce guturală din cauza vârstei şi a iritării.

Frige soarele, nu-i aşa, mamă-căţea?

— În curând, spuse el râului.

De la prova marii sale galere, Xerius privea peste apele cafenii ale râului Phayus. Dinapoia lui şedeau mama sa, împărăteasa Istriya, şi nepotul său, Conphas, proaspăt întors de la uluitoare distrugere a triburilor scylvendi de la Kiyuth. De ochii lumii, îi invitase să asiste la transportul ultimului său monument de la carierele de bazalt din Osbeus în josul râului până la Momemn. Dar, ca întotdeauna, existau mai multe scopuri dinapoia oricărei adunări ale Familiei Imperiale. Aveau să-şi râdă de monumentul lui – mama sa pe faţă, nepotul său în tăcere. Dar nu vor – nu vor putea – ignora anunţul pe care îl va face în curând. Simpla pomenire a Războiului Sfânt avea să fie destul pentru a-şi asigura respectul lor.

O vreme, măcar.

Încă de când părăsiseră cheiurile de piatră din Momemn, mama sa îşi tot linguşea nepotul.

— Am ars două sute de votive aurite pentru tine, spunea ea, una pentru fiecare zi în care ai fost plecat. Şi am oferit treizeci şi opt de câini preoţilor lui Gilgaöli, ca să fie măcelăriţi în…

— Le-a asortat şi un leu, strigă Xerius peste umăr. Albinosul

pe care Pisathulas îi cumpărase de la nesuferitul acela de negustor kutnarmi, nu-i aşa, mamă?

Deşi nu o vedea, îi simţea privirea pârjolindu-i spatele.

— Asta trebuia să fie o *surpriză*, Xerius, spuse ea cu o dulceaţă acidă. Sau ai uitat?

— Îmi cer iertare, mamă. Eu chiar…

— Am pus să se pregătească pielea, îi spuse ea lui Conphas, de parcă Xerius nu spusese nimic. Un dar potrivit pentru Leul din Kiyuth, nu?

Chicoti la propria-i minte de conspirator.

Xerius încleştă strâns balustrada de mahon.

— Un *leu!* Exclamă Conphas. Şi încă unul albinos! Nu-i de mirare că Dumnezeu a fost de partea mea, bunică.

— O mită, spuse ea, îndepărtându-i vorbele. Eram disperată să te întorci întreg. Nebună de disperare. Dar acum că mi-ai spus cum ai înfrânt acele brute mă simt ridicol. Încercam să mituiesc Zeii să aibă grijă de unul de-al lor! Imperiul n-a văzut niciodată pe cineva asemeni ţie, dragul, scumpul meu Conphas. Niciodată!

— Toată înţelepciunea mea ţie ţi-o datorez, bunică.

Istriya aproape chicoti. Linguşirile, mai ales din partea lui Conphas, fuseseră mereu narcoticul ei favorit.

— Am fost un tutore aspru, acum că îmi amintesc.

— Cel mai aspru.

— Dar *întârziai* mereu, Conphas. Aşteptarea dă mereu la iveală ce-i mai rău din mine. Ţi-aş fi putut scoate ochii cu ghearele.

Xerius scrâşni din dinţi. *Ştie că ascult! Mă momeşte*.

Conphas râdea.

— Mă tem că am descoperit plăcerile femeilor la o vârstă grozav de tânără, bunică. Aveam şi alţi profesori pe care trebuia să-i întâlnesc.

Istriya glumea – flirta chiar. Cotoroanţă desfrânată.

— Lecţii din aceeaşi carte, îmi imaginez.

— Totul se reduce la a fute, nu-i aşa?

Râsul lor acoperi corul şuierat al vâslelor galerei. Xerius îşi înăbuşi un ţipăt.

— Iar acum cu *Războiul Sfânt*, dragul meu Conphas! Vei fi mai mare, mult mai mare decât orice alt Exalt-General din istorie!

Ce încerca să facă? Istriya îl întărâtase mereu, dar niciodată

nu împinsese bătaia de joc atât de aproape de răzvrătire. Ştia că victoria lui Conphas asupra scylvendilor îl transformase din instrument în ameninţare. Mai ales după farsa de la Forum, de cu o zi în urmă. Xerius nu trebuia decât să arunce o privire spre chipul lui Conphas ca să-şi dea seama că Skeaös avusese dreptate. *Existaseră* intenţii ucigaşe în ochii lui Conphas. Dacă n-ar fi fost Războiul Sfânt, Xerius ar fi ordonat să fie omorât pe loc.

Istriya fusese acolo. Ştia toate astea şi totuşi presa mai mult şi mai mult. Încerca să…

Încerca să-l ucidă pe Conphas?

Conphas era în mod limpede încurcat.

— Oamenii mei ar numi asta numărarea morţilor înainte să curgă sânge, bunică.

Dar era *cu adevărat* stânjenit? Se putea să se prefacă? Ceva scornit de ei doi pentru a-l face să le piardă urma? Cercetă galera în lungime, căutându-l pe Skeaös. Îl găsi cu Arithmeas, îl chemă dintr-o privire furioasă, dar apoi se blestemă singur. Ce nevoie avea el de neghiobul acela bătrân? Mama sa se juca. Mereu se juca.

Ignoră-i.

Skeaös se grăbi să i se alăture – omul mergea ca un crab –, dar Xerius îl ignoră. Răsuflând prelung şi egal, studie în schimb traficul de pe râu. Cu graţie lentă, bărci de râu treceau unele pe lângă altele, cele mai multe încărcate din greu cu mărfuri. Văzu carcase de porci şi vite, urne de ulei şi butoaie de vin, văzu grâu, porumb, piatră de carieră şi chiar ceea ce decise că trebuia să fie o trupă de dansatori, toate brăzdând spatele lat al râului către Momemn. Era bine că se găsea pe Phayus. Era marea funie de la care porneau întinsele reţele ale Nansuriumului. Negoţul şi sârguinţă oamenilor, cu toatele consfinţite de imaginea sa.

Aurul din mâinile lor, se gândi el, *poartă chipul meu*.

Cercetă văzduhul. Ochii i se opriră pe un pescăruş suspendat în mod misterios în inima unui nor îndepărtat de furtună. O clipă crezu că simte atingerea armoniei, că uită de trăncăneala mamei şi nepotului său dinapoia lui.

Apoi galera se clătină şi se cutremură, oprindu-se. Xerius se împletici peste balustradă o clipă, dar se adună. Se împinse în picioare, privi furios după căpitanul galerei prin mica turmă de

funcţionari de la jumătatea ambarcaţiunii. Auzi strigăte înăbuşite de scândură, apoi plesnetul bicelor. Imagini veniră nepoftite. Încăperi din lemn, înghesuite şi întunecate. Dinţi putreziţi încleştaţi în agonie. Sudoare şi durere înţepătoare.

— Ce s-a întâmplat? O auzi Xerius pe mama lui întrebând.

— Un banc de nisip, bunică, spuse Conphas, explicându-i. Încă o întârziere, se pare.

Tonul îi mustea de nerăbdare – o libertate de exprimare pe care nu şi-ar fi permis-o cu câteva luni mai devreme, dar încă minoră în comparaţie cu ultragiul din ziua precedentă.

Ţipete răsunară prin puntea acoperită cu plăci de gresie. Vâslele tocară apele, dar fără folos. Cu o expresie care deja implora mila, căpitanul se apropie şi recunoscu că se împotmoliseră. Xerius îl mustră pe neghiob, în tot acest timp simţind privirea scrutătoare a mamei sale. Lângă ea, Conphas se lungise pe divanul său, rânjind de parcă privea o luptă de cocoşi aranjată.

Descurajat de privirile lor, Xerius reteză cu o fluturare de mână explicaţiile jalnice ale căpitanului.

— De ce să culeagă vâslaşii ce-ai semănat tu? Strigă el.

Dezgustat de plânsetele infantile ale omului, îi întoarse spatele, porunci gărzilor să-l târască sub punte. Urletele ulterioare ale omului nu făcură decât să-i aţâţe mânia. De ce atât de puţini oameni puteau suporta urmările faptelor lor?

— O judecată, spuse mama lui sec, demnă de Cel din Urmă Profet.

— Vom aştepta aici, se răsti Xerius către nimeni în special.

O clipă mai târziu plesnetele biciului şi ţipetele încetară. Vâslele tăcură. Pe punte trecu o clipă de tăcere neobişnuită. Lătratul unui câine răsună peste ape. Copii se alergau unul pe altul pe malul de sud, aplecându-se pe sub copacii de piper, ţipând. Dar mai exista un sunet.

— Îi auzi? Întrebă Conphas.

— Da, răspunse Istriya. Întinzându-şi gâtul ca să privească în susul râului.

Şi Xerius îl auzea: un cor slab de strigăte peste ape. Mijind ochii, cercetă depărtarea, unde Phayus cotea şi şerpuia printre povârnişuri întunecate, căutând un semn vizibil al barjei care îi purta monumentul. Nu văzu nimic.

— Poate, îi şopti Skeaös în ureche, ar trebui să aşteptăm la

pupa galerei sosirea ultimei tale slăviri, Zeu-al-Oamenilor.

Se pregăti să-şi dojenească Primul Sfetnic pentru că-l întrerupsese cu absurdităţi, apoi ezită.

— Continuă, murmură el, studiindu-l pe bătrân.

Chipul lui Skeaös îi amintea adesea de un mâr încreţit, cu două adâncituri unde se găseau ochii negri, strălucitori. Arăta ca un bebeluş bătrân.

— De aici, Zeu-al-Oamenilor, monumentul tău divin va fi descoperit treptat, permiţându-le mamei şi nepotului tău să…

Expresia îi era îndurerată.

Xerius se strâmbă, se uită chiorâş la mama sa.

— Nimeni nu îndrăzneşte să-l tachineze pe Împărat, Skeaös.

— Bineînţeles, Zeu-al-Oamenilor. Desigur. Dar dacă aşteptăm la pupa, obeliscul va fi expus într-o magnifică năvală în timp ce barja va trece pe lângă noi.

— M-am *gândit* la asta.

— Dar desigur.

Xerius se întoarse către Împărătească şi Exalt-General.

— Vino, mamă, spuse el, hai să ieşim din soare. Umbra te va înfrumuseţa.

Istriya se încruntă la insultă, dar fu vizibil uşurată în rest. Soarele era sus pe cer şi fierbinte pentru acea perioadă. Se ridică cu graţie ţeapănă şi luă şovăielnic mâna pe care i-o oferi fiul ei. Conphas se rostogoli în picioare după ea, îi urmă. Grupuri de sclavi şi funcţionari parfumaţi se împrăştiară din calea lor. Xerius se însufleţi când mama sa îi complimentă sclavii de la bucătărie. Lăudare servitorilor săi era felul ei de a se căi pentru nechibzuinţele de mai devreme – felul ei de a-şi cere scuze. Xerius se gândi că poate avea să fie indulgentă cu el astăzi.

Într-un sfârşit se aşezară la pupa acoperită de un baldachin a galerei, întinzându-se pe canapele nilnameshe. Skeaös stătea în picioare la dreapta lui Xerius, poziţia sa obişnuită. Xerius găsi prezenţa lui mângâietoare: ca vinul prea tare, familia sa trebuia îndoită.

— Şi ce mai face sora mea vitregă? Îl întrebă Conphas.

Începuse jnanul.

— E o soţie mulţumitoare.

— Şi cu toate aceste pântecele îi rămâne închis, observă Istriya.

— Am un moştenitor, răspunse nepăsător, ştiind foarte bine

că bătrâna cotoroanţă se bucura de impotenţa sa. Sămânţa puternică obligă pântecele. Îl numise slab.

Ochii întunecaţi ai Istriyei fulgerară.

— Da… Un moştenitor fără moştenire.

Cât de directă era! Poate că vârsta o ajunsese din urmă pe nemuritoarea Istriya. Poate că timpul era singura otravă de care nu se putea feri.

— Ai grijă, mamă.

Poate – iar gândul îl umplu pe Xerius de o voioşie pătrunzătoare – avea să moară în curând. Blestemata de căţea bătrână.

Conphas interveni.

— Cred că bunica vorbeşte despre Oamenii Colţului, divin unchi… Chiar azi dimineaţă am primit vestea că au atacat şi au jefuit Jarutha. Am trecut de revolte şi de petiţii Shriale, unchiule. Suntem în pragul unui război deschis.

Atât de repede direct în inima lucrurilor. Era lipsit de eleganţă. Brutal.

— Ce ai de gând, Xerius? Întrebă Istriya. Nu doar scorpia ta de mamă, uneori nechibzuită, se frământă din cauza acestor evenimente de rău augur. Chiar şi cele mai demne de încredere Case ale Adunării sunt îngrijorate. Într-un fel sau altul, trebuie să acţionăm.

N-am spus niciodată că ai fi lipsită de tact, mamă… Doar că pari aşa.

Răspunde-mi, Xerius. Ce intenţionezi să faci?

Xerius oftă audibil.

Nu se mai pune problema de intenţie, mamă. Fapta a fost înfăptuită. Clinele conriyan, Calmemunis, a trimis soli. Îmi va semna înscrisul mâine după-masă. Îmi dă asigurări personale că revoltele şi raidurile vor înceta astăzi.

— *Calmemunis!* Şuieră mama sa, parcă surprinsă.

După toate aparenţele, ştiuse de asta înaintea lui Xerius însuşi. După atâţia ani în care uneltise împotriva soţului şi fiilor săi, reţeaua ei de spioni ajungea până străfundurile Nansuriumului.

— Cum rămâne cu celelalte Nume Mari? Cum rămâne cu ainonul – cum îl cheamă? — Kumrezzer?

— Ştiu doar că el, Calmemunis, Tharschilka şi alţi câţiva se sfătuiesc astăzi.

Cu aerul unui oracol plictisit Conphas spuse:

— Şi el va semna.

— Şi ce te face aşa sigur? Întrebă Istriya.

Conphas îşi ridică bolul şi unul dintre sclavii omniprezenţi alergă să i-l umple.

— Toţi cei care au sosit devreme vor semna. Ar fi trebuit să-mi dea mai devreme prin minte asta, dar, acum că mă gândesc, pare limpede că aceşti neghiobi se tem de sosirea celorlalţi mai mult decât de orice altceva. Se cred invincibili. Spune-le că fanimii sunt la fel de teribili în luptă ca scylvendii şi vor râde, îţi vor aminti că Dumnezeu Însuşi luptă alături de ei.

— Deci ce spui? Întrebă Istriya.

Fără să gândească, Xerius se aplecase înainte pe canapea.

— Da, nepoate. Ce spuneai?

Conphas sorbi din bol, ridică din umeri.

— Ei cred că triumful le este asigurat, şi atunci de ce să-l împartă? Sau mai rău, să le fie luat de superiorii lor care nu-l merită. Gândeşte-te. Când va sosi Nersei Proyas, Calmemunis va fi doar unul dintre locotenenţii lui. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Tharschilka şi Kumrezzer. Când contingentele principale din Galeoth şi din Ainonul de Sus vor sosi, ei îşi vor pierde cu siguranţă poziţiile superioare. Acum Războiul Sfânt e al lor şi vor să-l stăpânească…

— Trebuie să întârzii distribuirea proviziilor, atunci, Xerius, îl întrerupse Istriya. Să-i împiedici să pornească la luptă.

— Poate, adăugă Skeaös, le putem spune că am găsit gândaci în hambare.

Xerius îi privi pe mama şi pe nepotul său încercând să-şi îmblânzească rânjetul dispreţuitor. Aici se termina cunoaşterea lor şi începea geniul său. Nici măcar Conphas, şarpele ăla viclean, nu putea anticipa aşa ceva.

— Nu, spuse el. Vor porni la luptă.

Istriya îl fixă cu privirea, cu chipul atât de uimit pe cât îi permitea pielea zbârcită.

— Poate, spuse Conphas, ar trebui să îndepărtăm sclavii.

Cu o bătaie din palme, Xerius alungă trupurile unse cu ulei de pe punte.

— Ce înseamnă acestea, Xerius? Întrebă Istriya.

Vocea îi tremura, de parcă şocul îi tăiase răsuflarea.

Conphas îi studie, cu buzele arcuite într-un uşor zâmbet.

— Cred că ştiu, bunică. E posibil, unchiule, ca Padirajahul să fi cerut un… *gest*?

Redus la tăcere de uimire, Xerius făcu ochii mari la nepotul său. De unde ştia? Prea multă putere de pătrundere şi cu siguranţă prea multă libertate în purtare. Într-un fel, Xerius fusese mereu îngrozit de Conphas. Era mai mult decât isteţimea omului. Era ceva mort înlăuntrul nepotului său. Nu, mai mult decât mort – ceva *alunecos*. Cu ceilalţi, chiar şi cu mama sa – deşi păruse şi ea atât îndepărtată în ultima vreme – exista mereu un schimb de aşteptări nerostite, de mici nevoi omeneşti care susţineau şi sprijineau orice conversaţie, chiar şi tăcerile. Dar Conphas nu avea decât suprafeţe netede. Nepotul său nu era niciodată mişcat de un altul. Conphas era mişcat de Conphas, chiar dacă uneori se prefăcea mişcat de alţii. Era un om pentru care totul era un moft. Un om perfect.

Dar a stăpâni un asemenea om! Şi trebuia să-l stăpânească.

— Linguşeşte-l, îi spusese odată Skeaös, şi fă în aşa fel încât să devii parte a glorioasei poveşti pe care şi-o vede drept viaţă.

Dar nu putea. A-l linguşi pe altul însemna să se umilească pe sine.

— De unde ştii asta? Se răsti Xerius.

Frica sa adăugă:

— E nevoie să te trimit la Ziek ca să aflu?

Turnul Ziek – care dintre locuitorii Nansurului nu se cutremura când îi zărea silueta înaltă din aglomeraţia Momemnului? Ochii nepotului său se aspriră pe moment. Fusese mişcat – şi de ce nu? Conphas fusese ameninţat. Xerius râse.

Vocea ascuţită a Istriyei îi întrerupse voioşia.

— Cum poţi să glumeşti cu astfel de lucruri?

Glumise? Poate că da.

— Iartă-mi umorul necioplit, mamă, dar Conphas a ghicit corect, a ghicit un secret atât de mortal că ne-ar distruge, ne-ar distruge pe toţi, dacă…

Se opri, se întoarse din nou către Conphas.

— De aceea trebuie să ştiu *cum* a anticipat asta.

Conphas era precaut acum.

— Pentru că asta aş fi făcut eu. Skauras… nu, *Kianul* trebuie să înţeleagă că *noi* nu suntem fanatici.

Skauras. Skauras cel cu chip de vultur. Un nume vechi. Pătrunzătorul Sapatişah-Guvernator kianin al Shigekului şi

primul obstacol dur de care se va lovi Războiul Sfânt. Cât de puţine ştiau Oamenii Colţului despre ţinutul dintre râurile Phayus şi Sempis! Nansurul şi Kianul fuseseră intermitent în război de secole. Se cunoşteau intim, sigilaseră nenumărate armistiţii cu fiice de rang mic. Câţi spioni, răscumpărări, chiar şi ostatici…

Xerius se aplecă fulgerător înainte, scrutându-şi nepotul. O imagine a chipului fantomatic al lui Skauras suprapus peste cel al emisarului Cishaurim îi pluti prin minte.

— Cine ţi-a spus? Întrebă cu o intensitate neaşteptată.

În tinereţe, Conphas petrecuse patru ani ca ostatic al kianinilor. Şi încă la curtea lui Skauras!

Conphas privi mozaicul floral de sub picioarele sale încălţate în sandale.

— Skauras însuşi, spuse într-un târziu, privindu-l pe Xerius drept în faţă.

Avea o ţinută jucăuşă, dar era a cuiva care juca singur.

— N-am întrerupt nicio clipă comunicarea cu curtea sa. Dar cu siguranţă că spionii tăi ţi-au spus asta.

Şi Xerius se mira de resursele mamei lui.

— Trebuie să fii prudent cu asemenea lucruri, Conphas, spuse Istriya pe un ton matern. Skauras este unul dintre vechii kianini. Un om al deşertului. La fel de nemilos pe cât e de ager. Va încerca să te folosească pentru a semăna discordie printre noi. Nu uita niciodată, *dinastia* e cea care contează. Casa *Ikurei.*

Cuvintele astea! Tremurături se scurseră în mâinile lui Xerius. Le încleştă una de alta. Încercă să-şi adune gândurile. Îşi luă privirea de la chipurile lor ca de lupi. Cu atâţia ani în urmă! Bâjbâind cu o mică fiolă neagră de mărimea unui deget de copil, turnând otrava în urechea tatălui său. *Tatăl* său! Vocea mamei sale… nu, a *Istriyei* tunându-i în minte: *Dinastia*, *Xerius! Dinastia!*

Hotărâse că soţul ei nu avea nici colţi, nici gheare destul de tari pentru a ţine dinastia în viaţă.

Ce se întâmpla aici? Ce făceau? Urzeau?

Aruncă o privire spre vrăjitoarea bătrână şi desfrânată vrând să *vrea* să pună să fie ucisă. Dar, de când se ştia, ea fusese totemul, fetişul sfânt care menţinuse maşinăria nebunească a puterii în funcţiune. Doar bătrâna, nesătula Împărăteasă era de neînlocuit. Acele vremuri, în tinereţea sa, când îl trezea în

mijlocul nopţii, mângâindu-i mădularul, chinuindu-l cu plăcere, gângurindu-i în urechea udată de limbă: *Împăratul Xerius… O simţi, minunatul, divinul meu fiu*? Fusese frumoasă atunci.

Pe mâna ei terminase prima dată şi ea îi luase sământa şi îl poftise să o guste. *„Viitorul”,* spusese ea, *„are gust sărat… Şi înţepător, minunatul meu copil…” Râ*sul acela cald care învelise marmura rece în alinare. „Gus*tă-l să vezi cum înţeapă…”*

— Vezi? Spunea Istriya. Vezi cum îl tulbură? Asta speră Skauras.

Conphas îl privea atent.

— Nu sunt un neghiob, bunică. Şi niciun păgân din lumea asta nu m-ar putea prosti. Mai ales Skauras. Cu toate acestea, îmi cer iertare, unchiule. Ar fi trebuit să îţi spun mai devreme.

Xerius îi privi inexpresiv pe amândoi. Afară, soarele era aprig, suficient de strălucitor pentru a străpunge modelele brodate pe baldachinul roşu de deasupra: animalele împletite în cercuri în jurul Soarelui Negru, sigiliul Nansurului. Peste tot – prin umbra sangvină a baldachinului, peste mobilă, podele şi membre – Soarele Imperiului înconjurat de bestii incestuoase.

O mie de sori, se gândi el, simţindu-se liniştit. *De-a lungul şi de-a latul vechilor provincii, o mie de sori! Străvechile noastre fortăreţe vor fi recucerite. Imperiul va fi restaurat!*

— Adună-te, fiule, spunea Istriya. Ştiu că nu eşti atât de nechibzuit încât să sugerezi că „gestul” la care se referea nepotul meu este sacrificarea lui Calmemunis şi a celorlalţi care vor porni la luptă împotriva Kianului, a tuturor Oamenilor Colţului care s-au strâns până acum. Asta ar fi o nebunie, iar Împăratul Nansurului nu e nebun. Nu-i aşa, Xerius?

În tot acest timp, strigătele pe care le auziseră mai devreme se apropiaseră. Xerius se ridică şi păşi spre balustrada de la tribord. Aplecându-se, văzu primele dintre bărcile lungi care remorcau barja târându-se de dinapoia bancurilor îndepărtate. Îi zări pe vâslaşi, ca spinarea unui miriapod. Spinările le luceau în soare.

În curând…

Se întoarse către mama şi nepotul său, apoi îi aruncă o privire lui Skeaös, care era înlemnit în felul celor care s-au amestecat accidental.

— Imperiul râvneşte la ceea ce a pierdut, spuse Xerius obosit. Nimic mai mult. Şi va sacrifica orice, chiar şi un Război Sfânt,

pentru a obţine ceea ce râvneşte.

Atât de uşor de spus! Aceste cuvinte erau lumea în miniatură.

— *Eşti* nebun! Strigă Istriya. Deci ai de gând să-i trimiţi pe aceşti primi străini la moarte, să rupi în jumătate Războiul Sfânt, doar pentru a-i arăta de trei ori blestematului de Skauras că nu eşti un fanatic religios? Risipeşti o avere, Xerius, şi rişti furia fără de sfârşit a Zeilor!

Violenţa răspunsului ei îl şocă. Dar conta prea puţin ce credea ea despre planurile lui. De Conphas avea nevoie… Xerius îl studie.

După un moment grav de deliberare, Conphas încuviinţă lent şi spuse:

— Înţeleg.

— Vezi *raţiune* în asta? Şuieră Istriya.

Conphas îl cântări pe Xerius din priviri.

— Gândeşte-te, bunică. Mult mai mulţi oameni trebuie să sosească decât cei care s-au adunat până acum – Nume cu adevărat Mari ca Saubon, Proyas, chiar şi Chepheramunni, Regele-Regent al Ainonului de Sus! Dar mai important e că se pare că masele vulgare au fost primele care au răspuns chemării lui Maithanet, cei nepregătiţi, animaţi de sentimente mai degrabă decât de spiritul treaz al războiului. Ar fi în avantajul nostru în nenumărate feluri să scăpăm de această gloată: mai puţine guri de hrănit, o armată mai unită pe câmpul de luptă…

Se opri şi se întoarse spre Xerius având în privire ceva ce putea fi descris doar ca minunare – sau ceva asemănător.

Şi i-ar învăţa pe Shriah şi pe cei care urmează să vină să se *teamă* de fanimi. Dependenţa lor de noi, de cei care deja îi respectă pe păgâni, va creşte proporţional cu frica lor.

Nebunie, scuipă Istriya, neimpresionată de dezertarea nepotului ei. Ce? Ne războim cumva cu kianinii sub condițiile unui tratat secret? De ce să le dăm ceva acum când avem în sfârşit posibilitatea de a cuceri? De a frânge spinarea unui duşman detestabil! Şi voi negociaţi cu ei? Spuneţi „voi tăia acest membru, dar nu altul”? Nebunie.

Dar avem „noi” această posibilitate, bunică? Răspunse Conphas, iar respectul filial îi dispăruse din voce. Gândește-te! Cine e acest „noi“ aici? Cu siguranţă nu Ikurei. „Noi” înseamnă cele O Mie de Temple. *Maithanet* învârte acest ciocan – sau ai

uitat? — În timp ce noi nu facem decât să alergăm după bucăţele. Maithanet ne sărăceşte, bunică! Până acum a făcut tot ce i-a stat în puteri să ne castreze. De aceea a chemat Turnurile Stacojii, nu-i aşa? Ca să evite să plătească preţul pe care-l cerem pentru Saikul Imperial? Scuteşte-mă de explicaţiile tale pentru copii, Conphas. Încă nu-s aşa de bătrână şi de slabă.

Se întoarse către Xerius, îi aruncă o privire cruntă cu ochi nimicitori. Amuzamentul său trebuie să fi fost limpede.

Deci Calmemunis, Tharschilka şi nenumărate alte mii sunt distruşi. Turma este aleasă. Şi apoi ce urmează, Xerius?

Xerius nu-şi putu abţine un zâmbet. Aşa un plan! Chiar și marele Ikurei Conphas îl venera! Iar Maithanet… La acest gând, lui Xerius îi veni să jubileze ca un imbecil.

— Ce urmează? Shriahul nostru învaţă să se *teamă.* Să respecte. Toată mascarada sa – toate sacrificiile, imnurile şi linguşelile – vor fi fost în van. După cum ai spus mai devreme, mamă, Zeii nu pot fi mituiţi.

— Dar tu poţi.

Xerius râse.

— Bineînţeles că pot. Dacă Maithanet ordonă Marilor Nume să semneze înscrisul meu, să jure că îmi vor înapoia toate vechile provincii ale Imperiului, atunci le voi oferi – se întoarse către nepotul său şi îşi plecă fruntea – Leul din Kiyuth.

— Splendid! Strigă Conphas. De ce n-am înţeles mai devreme? Zdrobeşte-i cu o mână ca să îi alini cu cealaltă. Strălucit, unchiule! Războiul Sfânt *va fi* al nostru. Imperiul va fi restaurat!

Împărăteasa îşi privi şovăitor progenitura.

— Ce zici, mamă?

Dar privirea Istriyei rătăcise către Primul Sfetnic.

— Ai fost groaznic de tăcut, Skeaös.

— Nu e l-locul cuvenit ca să vorbesc, Împărăteasă.

— Nu? Dar planul acesta nebunesc e al tău, nu?

— E al *meu*, mamă, se răsti Xerius, supărat de presupunerea ei. Netrebnicul s-a chinuit săptămâni întregi să mă convingă să renunţ.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte ştiu că greşise.

— Aşa e? Şi de ce, Skeaös? Oricât te-aş dispreţui pe tine şi influenţa nemăsurată pe care o ai asupra fiului meu, mereu am găsit că gândeşti sănătos. Ce cunoaştere ai să ne împărtăşeşti?

Skeaös se uită la ea neajutorat, nu scoase niciun cuvânt.

— Te temi pentru viaţa ta, nu-i aşa, Skeaös? Spuse Istriya blând. Aşa cum ar şi trebui. Dreptatea fiului meu este aspră şi cu totul lipsită de consistenţă. Dar *mie* nu mi-e frică, Skeaös. Bătrânele sunt mult mai împăcate cu moartea decât bătrânii. Aducând viaţă pe lume, ajungem să ne vedem ca datornice. Ceea ce se oferă e luat înapoi.

Se întoarse către fiul ei, cu buzele strânse într-un zâmbet de prădător.

— Ceea ce mă aduce la subiect. Din ce îmi spune Conphas. Xerius, oferi fanimilor prea puţin, ba chiar nimic, dacă le oferi prima jumătate a Războiului Sfânt.

Înăbuşindu-şi furia, Xerius răspunse:

— Cu siguranţă că o sută de mii de vieţi e mai mult decât” puţin”, mamă.

— Ah, dar vorbim de lucruri *realiste*, Xerius. Conphas spune că aceşti oameni sunt zgură, mai mult o piedică decât un avantaj. Având în vedere că Skauras ştie şi el asta, te întreb, dragul şi scumpul meu fiu, ce ţi-a cerut în schimb? Ştiu ce primeşti, deci spune-mi, *ce ai oferit?*

Xerius o privi gânditor. Amintirile întâlnirii lui cu Cishaurimul, cu Mallahet, ale negocierile sale tainice cu Skauras, îi fulgerară prin minte. Cât de rece părea acum acea noapte de vară! Rece şi infernală…

Imperiul va fi restaurat… Cu orice preţ.

— Dă-mi voie, continuă Istriya, să simplific pentru tine, hmm? Spune-mi unde se trage linia, Xerius? Spune-mi unde se va clătina ce-a de-a *doua* jumătate a Războiului Sfânt, cea folositoare.

Xerius întâlni privirea lui Conphas. Văzu rânjetul cunoscător, detestabil, care nu i se găsea nicăieri pe chip. Dar găsi aprobare acolo – singurul loc unde avea cu adevărat nevoie de ea. Ce însemna Shimeh în comparaţie cu Imperiul? Ce însemna credinţa în comparaţie cu puterea imperială? Conphas trecuse de partea Imperiului – de partea *sa.* Pe neaşteptate aerul păru parfumat de umilinţa mamei sale. Îl savură.

— Acesta este războiul, mamă. Ca într-un joc de beţe-numere, cine poate spune ce triumfuri – sau ce catastrofe se găsesc în viitor?

Marea Împărăteasă îl fixă multă vreme cu privirea, cu faţa

deconcertant de lipsită de expresie sub pielea acoperită de cosmeticale.

— Shimeh, spuse într-un târziu cu voce moartă. Războiul Sfânt trebuie să piară înainte de Shimeh.

Xerius zâmbi, apoi ridică din umeri. Se întoarse din nou către râu. De-acum strigătele vâslaşilor străbăteau văzduhul şi prima dintre bărcile lungi trecea pe lângă ei. Târând funii lungi de cânepă, remorcau o imensă barjă din lemn, atât de gigantică încât părea să îndoaie spinarea strălucitoare a râului. Vedea monumentul negru adăpostit între scândurile ei, atât de lung pe cât erau de înalte porţile Momemnului: un mare obelisc pentru complexul de temple din Cmiral, în Momemn. În timp ce brăzda apele dinaintea sa, i se păru că simte căldura erotică a bazaltului în soare, radiind dinspre marile planuri şi profilul masiv al feţei sale, chipul teribil al lui Ikurei Xerius al III-lea, în vârf. Îşi simţi inima dând pe dinafară şi lacrimi adevărate i se prelinseră pe obraji. Îşi imagină înălţarea monumentului în inima Cmiralului în mijlocul a mii de ochi uimiţi, cu obrazul său imperial întors pe veci către soarele alb. Un sanctuar.

Gândurile îi făcură un salt. *Voi fi nemuritor*...

Se întoarse pe canapeaua sa şi se lăsă pe spate, savurând conştient flăcările speranţei şi ale mândriei. Oh, dulce şi divină vanitate!

— Ca un imens sarcofag, spuse mama sa.

Mereu, vipera adevărului.

Capitolul VIII

Momemn

Regii nu mint niciodată. Cer ca lumea să greşească.
— PROVERB CONRIYAN

Când îi înţelegem cu adevărat pe Zei, spun învăţaţii nilnameshi, îi recunoaştem nu ca regi ci ca hoţi. Aceasta este printre cele mai înţelepte blasfemii, pentru că îi vedem mereu pe regii care ne înşală, dar pe hoţi niciodată.
— OLEKAROS, CONFESIUNI

Toamnă, 4111 Anul-Colţului, nordul Stepei Jiünati

Yursalka din tribul Utemot se trezi tresărind.

Un fel de zgomot…

Focul era mort. Totul era întuneric. Ploaia bătea darabana pe pereţii din piele ai yakshului său. Una dintre nevestele sale gemea şi îşi frământa păturile.

Apoi îl auzi din nou. O bătaie în intrarea din piele.

— Ogatha? Şopti el aspru.

Unul dintre Fiii lui mai tineri plecase călare cu câteva zile în urmă şi nu se întorsese încă. Presupuseseră că băiatul fusese prins de ploaie şi că avea să se întoarcă după ce aceasta înceta. Ogatha mai făcuse din astea şi înainte. Cu toate acestea, Yursalka era îngrijorat.

Mereu rătăcea băiatul acela.

— Oggie?

Nimic.

Încă o bătaie.

Mai mult curios decât alarmat, îşi eliberă picioarele din pătură, apoi se furişă în pielea goală după sabie. Era sigur că nu era decât Oggie jucându-se, dar vremuri grele veniseră asupra utemoţilor. Nu se ştia niciodată.

Văzu fulgerul strălucind o clipă printr-o cusătură din tavanul conic. Un moment, apa care picura prin ea păru argint-viu. Tunetul care urmă îi făcu urechile să ţiuie.

Apoi încă o bătaie. Se încordă. Îşi făcu drum cu grijă printre copiii şi nevestele sale, se opri dinaintea intrării yakshului. Băiatul era poznaş, de asta îl răsfăţa Yursalka aşa, dar să arunce cu pietre în yakshul tatălui său? Era asta o poznă?

Sau răutate?

Frământă mânerul sabiei cu mâna. Tremura. Afară, ploaia rece de toamnă curgea şi curgea. Alt fulger mut, urmat de un tunet care cutremură văzduhul.

Dezlegă pielea care acoperea intrarea, apoi o trase încet deoparte cu sabia. Nu vedea nimic. Întreaga lume părea să şuiere cu sunetul păstos al ploii căzând în băltoace şi noroi. Mugetul îi amintea de Kiyuth.

Se aplecă şi ieşi în ploaia care cădea în rafale, îşi încleştă dinţii ca să nu-i clănţăne. Degetele de la picioare i se închiseră în jurul unei pietre. Îngenunche, o ridică, dar nu văzu aproape nimic. Nu era o piatră, îşi dădu el seama, ci o bucată de carne

uscată sau poate o bucată de sparanghel sălbatic…

Un alt fulger.

O clipă nu putu decât să clipească în lumina strălucitoare. Înţelegerea bubui o dată cu tunetul.

O bucată din degetul unui copil… Ţinea în mână degetul retezat al unui copil.

Oggie?

Blestemând, aruncă degetul şi cercetă cu priviri sălbatice întunericul din jur. Furie, durere şi groază, toate erau copleşite de neîncredere.

Asta nu se întâmplă.

Cerul fu despicat de un alb incandescent şi pentru o clipă văzu întreaga lume: orizontul sterp, întinderea păşunilor îndepărtate, yakshurile neamurilor sale în apropiere mi silueta singuratică aflată la nu mai mult de o duzină de metri distanţă, privind…

— Ucigaşule, spuse Yursalka amorţit. Ucigaşule!

Auzi paşi plescăind prin noroi.

— Ţi-am găsit fiul rătăcind prin Stepă, spuse vocea detestabilă. Aşa că ţi l-am adus înapoi.

Ceva, o varză, îl lovi în piept. Fu cuprins de o panică neobişnuită.

— T-trăieşti, împroşcă el. Sunt a-atât de uşurat. Cu toţii vor f-fi atât de uşuraţi!

Alt fulger şi Yursalka îl văzu, ca un strigoi mătăhălos, la fel de sălbatic şi de elementar ca ploaia şi tunetul.

— Unele lucruri stricate, scrâşni vocea din întuneric, nu pot fi nicicând reparate.

Yursalka urlă şi se aruncă înainte, fluturându-şi sabia într-un arc întins. Dar membre ca de fier îl prinseră pe întuneric. Ceva îi explodă în faţă. Scăpă sabia din mâinile amorţite. O mână îi strânse gâtul şi Yursalka lovi într-un antebraţ ca de piatră. Îşi simţi degetele de la picioare trăgând brazde prin mâzgă. Se înecă, simţi ceva tăios trăgând un arc deasupra vintrei. Simţi o năvală aburindă peste coapse, senzaţia stranie de a fi golit pe dinăuntru.

Alunecă şi căzu în noroi, zdruncinat peste măruntaiele sale.

Sunt mort.

O pâlpâire de lumină albă şi Yursalka îl văzu ghemuit deasupra sa, îi văzu ochii răvăşiţi şi rânjetul flămând. Apoi totul

deveni negru.

— Cine sunt? Întrebă întunericul.

— Cnn-Cnaiür, icni el. Ucigaşul d-de oameni… C-cel mai c-crunt dintre oameni…

Fu plesnit, cu palma deschisă de parcă era un sclav.

— Nu. Sunt *sfârşitul* tău. Dinaintea ochilor tăi îţi voi trece sămânţa prin sabie. Îţi voi hăcui cadavrul şi îl voi arunca la câini. Îţi voi măcina oasele până vor fi praf şi le voi împrăştia în cele patru vânturi. Îi voi ucide pe cei care îţi vor rosti numele sau numele strămoşilor tăi până când „Yursalka” va fi la fel de lipsit de sens ca bolboroseala unui bebeluş. Te voi şterge de pe faţa pământului, îţi voi vâna fiece urmă! Linia vieţii tale a ajuns la mine şi mai departe nu va mai merge. Eu sunt sfârşitul tău, distrugerea ta totală!

Apoi întunericul fu inundat de lumina torţelor şi de agitaţie. Ţipetele sale de mai devreme fuseseră auzite! Văzu picioare goale şi încălţate cu cizme păşind apăsat în noroi, auzi bărbaţi blestemând şi mormăind. Îşi văzu fratele mai tânăr făcând o piruetă cu pieptul dezgolit în noroi, îşi văzu ultimul văr supravieţuitor împleticindu-se în genunchi, apoi căzând ca un beţiv într-o băltoacă.

— Sunt *Căpetenia* voastră! Mugi Cnaiür. Provocaţi-mă sau priviţi-mi dreptatea! Într-un fel sau altul, dreptate se va face!

Curios de amorţit, Yursalka îşi răsuci capul prin mâzgă, văzu alţi şi alţi utemoţi adunându-se în jurul lor. Torţele împroşcau şi şuierau în ploaie, lumina lor portocalie albită de fulgere răzleţe. O văzu pe una dintre nevestele sale, înfăşurată doar în pielea de urs pe care i-o dăruise tatăl său, privind îngrozită spre locul în care zăcea. Se împletici către el, cu chipul gol. Cnaiür o lovi cu putere, de parcă lovea într-un bărbat. Se rostogoli din piele, căzu goală şi nemişcată la picioarele căpeteniei. Părea atât de rece.

— Acest om, tună Cnaiür, şi-a trădat neamurile pe câmpul de luptă!

— Ca să ne eliberez! Reuşi Yursalka să strige. Pentru a scăpa utemoţii de jugul tău, de depravarea ta!

— I-aţi auzit mărturisirea! Viaţa sa şi vieţile a tot ce-i al lui sunt pierdute!

— Nu… tuşi Yursalka, dar amorţeala îşi cerea drepturile.

Unde era dreptatea aici? Îşi trădase căpetenia, da, dar pentru

onoare. Cnaiür îşi trădase căpetenia, pe tatăl său, din iubire pentru un alt bărbat! Pentru străinul care putea grăi cuvinte ucigaşe! Unde era dreptatea aici?

Cnaiür îşi întinse braţele ca pentru a cuprinde întreg cerul zguduit de tunete.

— Sunt Cnaiür urs Skiötha, cel-care-frânge-oameni-și-cai, Căpetenia utemoţilor, şi m-am întors din morţi! Cine îndrăzneşte să-mi contrazică judecata?

Ploaia continua să cadă. În afară de priviri de veneraţie și teroare, nimeni nu îndrăzni să-l contrazică pe nebun. Apoi o femeie, corcitura de norsirai pe care Cnaiür o luase de nevastă, ţâşni dintre ceilalţi şi se aruncă asupra lui, plângând nestăpânit. Îl lovea slab în piept, văitându-se ceva de neînţeles. O clipă, Cnaiür o strânse tare în braţe, apoi o împinse ferm înapoi.

— Eu sunt, Anissi, spuse el cu tandreţe ruşinoasă. Sunt întreg.

Apoi se întoarse de la ea la Yursalka, demon la lumina torțelor, stafie la cea a fulgerelor.

Nevestele şi copiii lui Yursalka se adunaseră în jurul soţului şi tatălui lor, jelindu-se. Yursalka simţi coapse moi sub cap, fluturări de palme peste faţă şi piept. Dar nu-şi putea lua ochii de la chipul flămând al căpeteniei. Îl privi înşfăcând-o pe fiica lui cea mai mică de păr, retezându-i ţipătul cu un fier tăios. Pentru o clipă îngrozitoare, rămase înfiptă în lama sa, apoi o scutură ca pe o păpuşă trasă în țeapă. Nevestele lui Yursalka ţipară şi se ghemuiră. Conturându-se deasupra lor, căpetenia utemoţilor hăcui iar şi iar, până când bâjbâiau şi tremurau în noroi. Doar Omiri, fiica oloagă a lui Xunnurit pe care Yursalka o luase de nevastă primăvara trecută, rămăsese, plângând şi încleştându-se de soţul ei. Cnaiür o înşfăcă de ceafă cu mâna liberă, o săltă de la pământ. Gura i se deschidea şi i se închidea ca cea a unui peşte, într-un ţipăt mut.

— Asta e pizda bastardă a lui Xunnurit? Mârâi el.

— Da, icni Yursalka.

Cnaiür o aruncă în noroi ca pe o zdreanţă.

— Vă trăi să vadă distracţia. Apoi va plăti pentru păcatele tatălui ei.

Înconjurat de membrii morţi sau muribunzi ai familiei lui, Yursalka îl privi pe Cnaiür înfăşurându-şi măruntaiele lui pe braţele vărgate de cicatrice ca pe o sfoară. Zări ochii împietriţi ai celorlalţi membrii ai tribului şi ştiu că nu vor face nimic.

Nu pentru că se temeau de căpetenia lor smintită, ci pentru că ăsta era obiceiul.

Sfârşitul toamnei, 4111 Anul-Colţului, Momemn

De când Maithanet declarase Războiul Sfânt, cu un an şi jumătate în urmă, nenumărate mii se adunaseră în jurul zidurilor Momemnului. Printre cei bine plasaţi în cele O Mie de Temple, circulau zvonuri despre consternarea Shriahului. Se spunea că nu se aşteptase la un răspuns atât de covârşitor la chemările lui. Mai ales, nu se aşteptase ca atâţi bărbaţi şi femei din castele de jos să se alăture Colţului. Veştile despre oameni liberi care îşi vindeau nevestele şi copiii ca sclavi pentru a-şi putea plăti drumul spre Momemn erau ceva obişnuit. Se zvonea că un croitor văduv din oraşul Meigeiri chiar îşi înecase cei doi fii mai degrabă decât să-i vândă negustorilor de sclavi. Când fusese târât dinaintea judecătorului ecleziastic local, se spunea că pretinsese că i-a „trimis înainte” spre Shimeh.

Poveşti asemănătoare pătau aproape orice veşti care ajungeau la Sumna, atât de des încât deveniseră mai mult o problemă de dezgust decât de nelinişte pentru Oamenii Shriahului. Ceea ce îi deranja erau poveştile, la început mai rare, despre atrocităţile comise de sau împotriva Oamenilor Colţului. În apropierea coastelor Conriyei o mică furtună ucisese mai mult de nouă sute de pelerini din castele de jos, cărora li se promisese transport cu corăbii deloc vrednice de a pluti pe mare. În nord, o cohortă de tâlhari purtând Colţul distruseseră nu mai puţin de şaptesprezece sate în marşul lor spre sud. Nu lăsaseră niciun martor şi fuseseră descoperiţi doar când încercaseră să vândă lucrurile lui Arnyalsa, un cunoscut preot misionar, într-o piaţă în Sumna. La ordinul lui Maithanet, Cavalerii Shriali le încercuiseră tabăra şi îi uciseseră pe toţi.

Apoi mai era povestea lui Nrezza Barisullas, Regele Cironjului şi probabil cel mai bogat om din cele Trei Mări.

Când mai multe mii de tydonnieni care îi închiriaseră corăbiile nu reuşiră să plătească, îi trimisese pe insula Pharinxas, o veche cetate de piraţi a Regelui Rauschang al Thunyerusului, cerându-le să atace insula ca să-şi plătească datoria. O făcuseră, cu dăruire. Mii de nevinovaţi muriseră. Nevinovaţi *inrithi.*

Se spune că Maithanet plânsese la aflarea veştii. Puse fără întârziere Casa Nrezza sub Ocara Shrială, ceea ce anula toate

obligaţiile, comerciale sau de altă natură, către Barisullas, fiii şi agenţii lui. Ocara fu ridicată repede, totuşi, nud deveni limpede că Războiului Sfânt îi va lua luni întregi în plus să se adune fără corăbiile cironje. Înainte ca acest fiasco să se încheie, Barisullas avea chiar să primească despăgubiri sub formă de concesiuni Shriale de negoţ din partea celor O Mie de Temple. Se zvonea că Împăratul Nansurului trimisese personal felicitări vicleanului Rege cironji.

Dar niciunul dintre aceste incidente nu provocă nici pe departe atâta larmă ca pornirea la luptă a ceea ce ajunsese să fie cunoscut ca Războiul Sfânt cel Vulgar. Când ajunse vestea că primele Nume Mari sosite capitulaseră în faţa lui Ikurei Xerius al III-lea şi îi semnaseră Înscrisul, stârni multă îngrijorare că ceva de rău augur era pe cale să se petreacă. Dar fără luxul vrăjitorilor, jalbele lui Maithanet, care proslăveau virtuţile răbdării şi făceau aluzii sumbre la consecinţele sfidării, nu ajunseseră la Momemn decât după ce Calmemunis, Tharschilka, Kumrezzer și numeroasele gloate care îi urmau plecaseră de zile întregi.

Maithanet fu mânios. În porturi de pe tot cuprinsul celor Trei Mări, marile contingente sprijinite de state erau în sfârşit gata de îmbarcare. Gothyelk, Contele de Agansanor, era deja pe mare cu sute de nobili tydonnieni şi curţile lor – mai bine de cincizeci de mii de bărbaţi antrenaţi şi disciplinaţi. Adunarea Războiului Sfânt avea să se încheie în doar câteva luni, după cum estimau sfetnicii Shriahului. Cu toţii, spuneau ei, Oamenii Colţului aveau să fie în număr de trei sute de mii, exact cât era nevoie pentru a asigura distrugerea păgânilor. Pornirea prematură la luptă al celor deja adunaţi era un dezastru total, chiar dacă erau în majoritate o gloată.

Mesaje frenetice fură trimise, implorându-i pe lorzi să-i aştepte pe ceilalţi, dar Calmemunis, mai ales, era un om încăpăţânat. Când Gotian, Marele Maestru al Cavalerilor Shriali îl prinse din urmă la nord de Gielgath cu chemările lui Maithanet, se zice că Marele Demnitar al Kanampureei spusese: „E trist că însuşi Shriahul se îndoieşte”.

Plecarea Războiului Sfânt Vulgar din Momemn fu marcată de confuzie şi tragedie mai degrabă decât de fanfare. Cum doar câţiva dintre cei adunaţi acolo erau afiliaţi unuia dintre Numele Mari, oastea nu avea un conducător clar – niciun fel de

organizare, de fapt. Prin urmare, se dezlănţuiră câteva răscoale când soldaţii nansuri începură să împartă proviziile şi fură ucişi între patru şi cinci sute de credincioşi.

Spre cinstea sa, Calmemunis acţionă repede şi, cu ajutorul galeothilor lui Tharschilka, conriyenii lui fură capabili să impună ordine gloatei. Ce alte conflicte mai rămăseseră, fuseseră rezolvate cu tăişul sabiei, iar în curând Războiul Sfânt Vulgar fu gata să pornească la luptă.

Locuitorii Momemnului se îngheсuiră pe zidurile oraşului pentru a-i privi pe Oamenii Colţului plecând. Mulţi dintre ei îşi băteau joc de pelerini, care de multă vreme îşi câştigaseră dispreţul gazdelor lor. Cei mai mulţi totuşi rămaseră tăcuţi, privind nesfârşitele întinderi de oameni târându-se către orizontul de sud. Văzură nenumărate căruţe încărcate cu bunuri, femei şi copii mergând cu priviri tâmpe prin praf, câini ţopăind în jurul a nenumărate picioare a mii fără număr de bărbaţi din castele de jos, cu feţe aspre, dar purtând doar ciocane, sape sau târnăcoape. Împăratul însuşi privi spectacolul de pe înălţimile smălţuite ale porților de sud. Conform zvonurilor, fu auzit observând că atâția pustnici, cerşetori şi târfe îi făceau greaţă, dar că „îi dăduse deja mizeriei vulgare cina".

Deşi oastea nu putea parcurge mai mult de şaisprezece Kilometri pe zi, Marile Nume erau în general mulţumite de progresul lor. Doar prin număr, Războiul Sfânt cel Vulgar cauză distrugeri în lungul coastelor. Sclavii de pe ogoare observau oameni ciudaţi înşiruindu-se pe câmpuri, o mână de oameni nevinovaţi, urmaţi în curând de mii. Recolte întregi erau călcate în picioare, livezi şi dumbrăvi golite. Dar cu mâncarea Împăratului în burţi, Oamenii Colţului erau atât de disciplinaţi pe cât se putea cere de la ei. Violurile, crimele şi jafurile erau destul de rare ca Marile Nume să poată încă face dreptate – şi, mai important, să pretindă că încă stăpânesc o armată.

Dar până să treacă hotarul provinciei Anserca pelerinii deveniră tâlhari pe faţă. Companii de fanatici străbăteau Anserca, în general limitându-şi prădăciunile la recolte şi vite, dar uneori ajungând la jafuri şi carnagii. Oraşul Nabathra, cunoscut pentru pieţele sale de lână, fu devastat. Când unităţile nansure sub comanda Generalului Martemus care fuseseră instruite să urmărească Războiul Sfânt Vulgar încercară să-i strunească pe Oamenii Colţului, câteva lupte aprige se

dezlănţuiră. La început se părea că Generalul, deşi nu avea decât două coloane la dispoziţie, avea să aducă lucrurile sub control. Dar apăsarea numărului şi ferocitatea galeothilor lui Tharschilka îl forţară să se retragă spre nord şi în cele din urmă să se adăpostească după zidurile Gielgathului.

Calmemunis dădu o declaraţie prin care dădea vina pe Împărat, pretinzând că Xerius al III-lea emisese edicte prin rare refuza proviziile Oamenilor Colţului, contrazicând pe față jurămintele de la început. De fapt, aceste edicte fuseseră emise de Maithanet, care sperase că aceasta va întârzia marşul hoardei spre sud şi va câştiga destul timp pentru a-i convinge să se întoarcă la Momemn.

Cu Oamenii Colţului încetiniţi de lipsa de furaje, Maithanet emise alte edicte, unul care revoca Iertarea Shrială a Păcatelor mai devreme aplicată tuturor celor care se alăturau Colţului, altul pedepsindu-i pe Calmemunis, Tharschilka şi Kumrezzer cu Ocara Shrială şi al treilea ameninţându-i cu acelaşi lucru pe toţi cei care continuau să mărşăluiască sub aceste Mari Nume. Aceste veşti, combinate cu reacţia violentă la vărsare de sânge din ziua precedentă, opriră Războiul Sfânt Vulgar.

O vreme chiar şi Tharschilka ezită în hotărârea sa şi era aproape sigur că măcar miezul Războiului Vulgar se va întoarce şi va porni marşul spre Momemn. Dar apoi Calmemunis primi vestea că o caravană imperială cu provizii, care după toate aparenţele se îndrepta către fortăreaţa Asgilioch, căzuse în mod miraculos în mâinile oamenilor săi. Convins că acesta era un semn divin, adună toţi lorzii şi toţi conducătorii improvizaţi ai Războiului Vulgar şi îi ralie cu vorbe aţâţătoare. Le ceru să se oprească şi să judece singuri justeţea strădaniei lor. Le reaminti că Shriahul era un om, care ca orice alt om făcea greşeli din când în când.

— Ardoarea a fost stoarsă din inima Shriahului nostru binecuvântat, spuse el. A uitat de gloria sacră a ceea ce facem noi. Dar ţineţi minte vorbele acestea, fraţii mei, când vom doborî porţile Shimehului, când îi vom trimite capul Padirajahului într-un sac, atunci îşi va aminti! Ne va slăvi pentru hotărârea de care am dat dovadă atunci când inima sa a şovăit!

Deşi câteva mii dezertară şi în cele din urmă se strecurară înapoi spre capitala imperiului, grosul Războiului Vulgar se îmbulzi înainte, acum cu totul imun la îndemnurile Shriahului lor.

Cete de culegători se împrăştiară prin provincie, în timp ce corpul principal continuă spre sud, fragmentându-se din ce în ce mai mult. Vilele nobililor locali fură prădate. Numeroase sate fură trecute prin foc, bărbaţii măcelăriţi, femeile violate. Oraşe înconjurate de ziduri care refuzară să deschidă porţile fură luate cu asalt.

În cele din urmă, Oamenii Colţului ajunseră la piciorul Munţilor Unaras, care până acum fuseseră bastionul sudic pentru oraşele din Câmpia Kyranae. Cumva fură capabili să se regrupeze şi să se reorganizeze sub zidurile Asgiliochului, străvechea fortăreaţă kyraneană pe care nansurii o numeau „Spărgătorul” pentru că oprise trei invazii precedente ale fanimilor.

Timp de două zile, porţile rămaseră închise pentru ei. Apoi Prophilas, comandantul garnizoanei imperiale, trimise o invitaţie la cină pentru Marile Nume şi pentru alţi nobili. Calmemunis ceru ostateci şi când îi primi acceptă invitaţia. Intră în Asgilioch cu Tharschilka, Kumrezzer şi câţiva nobili de rang mai mic şi fu luat prizonier pe loc. Prophilas scoase nu Mandat Shrial şi îi informă respectuos că vor fi ţinuţi acolo pe termen nedefinit dacă nu ordonă Războiului Vulgar să se dizolve şi să se întoarcă la Momemn. Când refuzară, încercă să se înţeleagă cu ei, asigurându-i că nu au nicio speranţă de a izbândi împotriva kianinilor, care erau la fel de vicleni şi de nemiloşi pe câmpul de luptă ca şi scylvendii, insistă el.

Chiar dacă aţi mărşălui la comanda unei armate adevărate, le spuse el, tot n-aş arunca beţele-numere pentru voi. După cum stau lucrurile, conduceţi o migraţie de femei, copii şi bărbaţi ordinari. Vă implor, renunţaţi!

Cu toate acestea, Calmemunis răspunse râzând. Recunoscuse că muşchi pentru muşchi şi armă pentru armă, Războiul Vulgar nu prea era pe măsura armiilor Padirajahului. Dar asta, pretinse el, nu avea importanţă, pentru că fără îndoială că Cel din Urmă Profet demonstrase că fragilitatea acoperită de dreptate era de necucerit.

— Am lăsat Sumna şi pe Shriah în spate, spuse el. Cu fiecare pas ne apropiem de Sfântul Shimeh. Cu fiecare pas ne apropiem de Rai! Continuă cu băgare de seamă, Prophilas, pentru că aşa cum spune Inri Sejenus însuşi: „Jale pe cel care se pune de-a curmezişul Căii!”

Prophilas îi eliberă pe Calmemunis şi pe celelalte Nume Mari

înainte de apus.

În ziua următoare mii după mii se adunară în valea de sub turnurile Asgiliochului. O ploaie blândă curgea peste ei. Sute de focuri de sacrificiu fură aprinse şi carcasele jertfelor formară grămezi înalte. Tremurătorii îşi acoperiră trupurile goale cu noroi şi îşi urlară cântecele de neînţeles. Femeile cântau imnuri blânde în vreme ce soţii lor îşi ascuţeau ce arme – târnăcoape, seceri, săbii şi macete vechi – reuşiseră să adune. Mulţi dintre războinicii dintre ei – conriyenii, galeothii şi ainonii care mărşăluiseră cu Marile Nume – priveau mâhniţi o ceată de leproşi urcând prin trecătorile de munte, intenţionând să fie primii care să pună piciorul pe pământ păgân. Munţii Unaras nu erau impunători, mai mult o harababură de povârnişuri şi de coaste de piatră dezgolită decât un lanţ muntos. Dar dincolo de ei tobele chemau oameni negricioşi, cu ochi de leopard, să se închine lui Fane. Dincolo de ei inrithii erau spintecaţi şi spânzuraţi de copaci. Pentru credincioşi, Unarasii erau capătul lumii.

Ploaia încetă. Soarele străpunse norii cu lănci de lumină. Cântând imnuri şi clipind din cauza lacrimilor de bucurie, Oamenii Colţului începură să năpădească munţii. Li se părea că Sfântul Shimeh e chiar dincolo de orizont. Mereu chiar dincolo.

Când vestea că Războiul Vulgar trecuse în ţinuturile păgâne ajunse la Sumna, Maithanet îşi îndepărtă curtea şi se retrase în odăile sale. Servitorii lui refuzară toţi solicitanţii, informându-i că Sfântul Shriah se ruga şi postea şi avea să continue aşa până avea să afle soarta primei jumătăţi nestatornice a Războiului său Sfânt.

Înclinându-se atât de adânc pe cât prevedea jnanul, Skeaös spuse:

— Împăratul a cerut să te pun la curent pe drum spre Încăperea Personală, Lord Exalt-General. Au sosit ainonii.

Conphas îşi ridică privirile de la ceea ce scria, îşi puse pana în cornul cu cerneală.

— Deja? Au zis că mâine.

— Un vechi truc, Lordul meu. Turnurile Stacojii nu sunt mai presus de vechi trucuri.

Turnurile Stacojii. Conphas aproape fluieră la acest gând. Cea mai puternică Şcoală din cele Trei Mări era pe punctul de a-şi

lua locul în Războiul Sfânt… Conphas avusese mereu o apreciere de cunoscător pentru nepotrivirile mai mari ale vieţii. Asemenea absurdităţi erau delicatese pentru el.

În dimineaţa precedentă văzuse sute de galere şi galioane străine acostate la gura râului Phayus. Turnurile Stacojii, curţile Regelui-Regent şi mai bine de o duzină de Demnitari-Guvernatori, cât şi legiuni de infanterişti din castele de jos, continuau să debarce de atunci. Era de parcă întregul Ainon de Sus venise să se alăture Războiului Sfânt.

Împăratul jubila. De la plecarea Războiului Sfânt cel Vulgar cu câteva săptămâni în urmă sosiseră mai bine de zece mii de thunyeri sub comanda Prinţului Skaiyelt, fiul infamului Rege Rauschang, şi măcar de patru ori mai mulţi tydonnieni sub comanda lui Gothyelk, belicosul Conte de Agansanor. Din nefericire, amândoi se dovediseră imuni la farmecul unchiului său – violent de imuni chiar. Când i se prezentase Înscrisul, Prinţul Skaiyelt scormonise curtea imperială cu ochii aceia descurajant de albaştri ai lui, apoi ieşise fără un cuvânt din palat. Bătrânul Gothyelk trăsese un şut în pupitru şi îl numise pe unchiul său fie un „păgân scopit”, fie un „poponar depravat” – în funcţie de traducătorul pe care îl întrebai. Aroganţa barbarilor, şi mai ales a barbarilor norsirai, era de necrezut.

Dar unchiul său se aştepta la mai mult de la ainoni. Erau ketyai, ca şi nansurii, şi erau un vechi popor de negustori, ca şi nansurii. Ainonii erau civilizaţi, în ciuda devoţiunii arhaice pentru bărbile lor.

Conphas îl studie pe Skeaös.

— Crezi că fac asta înadins? Ca să ne ia pe nepregătite?

Îşi flutură pergamentul prin aer ca să-l usuce, apoi i-l înmână mesagerului său – ordine pentru Martemus să reia patrulele la sud de Momemn.

— Eu aşa aş face, răspunse Skeaös sincer. Dacă cineva adună destule mici avantaje…

Conphas încuviinţă. Primul Sfetnic parafrazase un pasaj din *Comerţul Sufletelor*, clasicul tratat de filosofie politică al lui Ajencis. O clipă i se păru ciudat că el şi Skeaös se dispreţuiau reciproc astfel. În absenţa unchiului său, împărtăşeau un fel straniu de înţelegere, de parcă, la fel ca fiii competitivi ai unui tată abuziv, puteau din când în când să lase deoparte rivalităţile şi să accepte prin simplă conversaţie ceea ce aveau în comun.

Se ridică şi privi în jos spre bărbatul uscăţiv.

— Condu-mă, bătrân părinte.

Conphas se instalase, pe sine şi centrul de comandă, la cele mai de jos nivele ale înălţimilor Andiamine, deasupra Forumului şi a Campusului Scuäri, nepăsându-i nici cât negru sub unghie de subtilităţile prestigiului birocratic. Urcuşul până în Odaia Personală din vârf era unul lung şi se întrebă într-o doară dacă bătrânul Sfetnic avea să facă faţă. De-a lungul anilor mai mulţi funcţionari imperiali muriseră de „încleştare”, după cum o numeau locuitorii palatului. Conform bunicii sale, unii împăraţi foloseau urcuşul pentru a scăpa de funcţionari bătrâni şi cicălitori, dându-le mesaje presupuse prea importante pentru a fi încredinţate sclavilor, apoi cerându-le să se întoarcă imediat. Înălţimile Andiamine nu erau pentru inimi slabe – literal sau nu.

Mânat mai mult de curiozitate decât de răutate, Conphas îl grăbi pe bătrân în pas alert. Nu mai văzuse pe nimeni murind de încleştare. În mod remarcabil, Skeaös nu se plânse, şi în afară de faptul că îşi flutura braţele ca o maimuţă bătrână nu arătă niciun semn de efort. Cu răsuflarea uşoară, începu să-l pună pe Conphas la curent cu particularităţile tratatului dintre Turnurile Stacojii şi cele O Mie de Temple – atâta cât erau cunoscute. Când deveni limpede că Skeaös nu avea numai înfăţişarea, ci şi energia unei maimuţe bătrâne, Conphas se plictisi.

După ce urcară câteva scări, trecură prin Grădinile Hapetine. Ca întotdeauna, Conphas aruncă o privire spre locul în care stră-stră-străbunicul său, Ikurei Amphairas, fusese asasinat cu mai bine de un secol în urmă. Înălţimile Andiamine erau pline de asemenea grote, locuri unde potentaţi de multă vreme morţi comiseseră sau înduraseră fapte scandaloase. Conphas ştia că unchiul său făcea tot posibilul să evite asemenea locuri – în afară de cazul în care era foarte beat. Pentru Xerius, palatul zumzăia de amintirile împăraţilor morţi.

Dar pentru Conphas, Înălţimile Andiamine erau mai degrabă o scenă decât un mausoleu. Chiar şi acum coruri ascunse umpleau galeriile cu imnuri. Câteodată, nori de fum parfumat înceţoşau coridoarele şi ataşau halouri felinarelor, astfel urcuşul părea să ducă nu spre vârful unui deal, ci spre înseşi porţile raiului. Dacă ar fi fost un vizitator şi nu un locuitor, Conphas ştia că sclave cu pieptul dezgolit ar fi servit vinuri tari amestecate cu narcotice nilnameshe. Eunuci burtoşi i-ar fi oferit daruri de

uleiuri parfumate şi arme ceremoniale. Totul ar fi fost calculat pentru a aduna nun avantaje, după cum ar fi spus Skeaös, pentru a distrage, a intra pe sub piele şi a inspira veneraţie.

Încă respirând normal, Skeaös continuă să regurgiteze un șir aparent nesfârşit de fapte şi observaţii. Conphas asculta doar cu o ureche, aşteptând ca neghiobul bătrân să-i spună ceva ce nu ştia deja. Apoi Primul Sfetnic ajunse la Eleäzaras, Marele Maestru al Turnurilor Stacojii.

— Agenţii noştri din Carythusal spun că formidabila lui reputaţie nici nu se compară cu realitatea. Era abia un Subdidact când profesorul său, Sasheoka, a murit din cauze necunoscute acum zece ani. În doi ani a devenit Mare Maestru al celei mai puternice Şcoli din cele Trei Mări. Asta sugerează inteligenţă şi pricepere intimidante. Trebuie să…

— Şi foame, îl întrerupse Conphas. Nimeni nu obţine atâtea într-un timp atât de scurt fără foame.

— Presupun că tu ar trebui să ştii.

Conphas chicoti.

— Ăsta e Skeaös pe care îl cunosc şi-l iubesc! Posac. Fierbând de mândrie ilicită. Îmi făcusem griji, bătrâne.

Primul Sfetnic continuă de parcă nu auzise nimic.

— Trebuie să fii foarte precaut când vorbeşti cu el. Iniţial, unchiul tău a vrut să te excludă din întâlnire – adică până ce Eleäzaras a cerut personal prezenţa ta.

— Ce-a făcut unchiul meu?!

Chiar şi plictisit, Conphas avea un fin simţ al desconsiderării.

— Să te excludă. S-a temut că Marele Maestru se va folosi de lipsa ta de experienţă în aceste probleme…

— Să mă excludă? Pe *mine*?

Conphas se uită chiorâş la bătrân, dintr-un motiv sau altul nu prea trăgându-l inima să-l creadă. Făcea vreun fel de manevre? Aţâţa focurile resentimentelor?

Poate că era un alt test de-al unchiului său…

— Dar după cum ziceam, continuă Skeaös, situaţia s-a schimbat, de aceea te pun acum la curent.

— Înţeleg, răspunse Conphas sceptic.

Ce punea la cale neghiobul acela bătrân?

— Spune-mi, Skeaös, care e sensul acestei întâlniri?

— Sensul? Mă tem că nu înţeleg, Lord Exalt-General.

— Scopul. Intenţia. Ce speră unchiul meu să obţină de la

Eleäzaras şi de la ainoni?

Skeaös se încruntă, de parcă răspunsul era atât de evident că întrebarea trebuia să fie un început de bătaie de joc.

— Scopul e să asigure sprijinul Ainonului pentru Înscris.

— Şi dacă Eleäzaras se dovedeşte la fel de refractar ca, să zicem, Contele de Agansanor, atunci ce urmează?

— Cu tot respectul, Lordul meu, mă îndoiesc sincer că…

— *Dacă*, Skeaös, atunci ce urmează?

Conphas fusese ofiţer de teren de la vârsta de cincisprezece ani. Dacă voia, putea face oamenii să sară doar cu tonul vocii.

Bătrânul Sfetnic îşi drese glasul. Conphas ştia că Skeaös avea curaj administrativ în exces, dar niciun fel de cutezanţă când era vorba de confruntări faţă în faţă.

Nu era de mirare că unchiul său îl iubea atât de mult.

— Dacă Eleäzaras refuză Înscrisul? Repetă bătrânul. Atunci Împăratul nu îi asigură provizii, ca şi celorlalţi.

— Şi dacă Shriahul îi cere unchiului să-i aprovizioneze?

— Până atunci Războiul Sfânt cel Vulgar va fi distrus sau aşa… presupunem. Un conducător, nu proviziile, va fi grija principală a lui Maithanet.

— Şi cine va fi acel conducător?

Conphas scuipase fiecare întrebare imediat după fiecare răspuns, ca un interogator. Bătrânul începea să se piardă cu firea.

— T-tu. L-leul din Kiyuth.

— Şi care va fi preţul meu?

— În-înscrisul. J-jurământul semnat că toate provinciile vor fi înapoiate.

— Deci sunt cuiul osiei planului unchiului meu, nu?

— D-da, Lord Exalt-General.

— Atunci spune-mi, dragă Skeaös, de ce m-ar *exclude* unchiul meu pe mine – *pe mine!* — Din negocierile cu Turnurile Stacojii?

Paşii Primului Sfetnic şovăiră. Privi la cercurile înflorate brodate pe covoarele de sub picioarele lor. În loc să vorbească, îşi frământă mâinile.

Conphas rânji lupeşte.

— Ai *minţit* mai devreme, nu, Skeaös? Nu s-a pus niciodată problema ca eu să nu iau parte la întâlnirea lui cu Eleäzaras, nu?

Când bărbatul nu răspunse, Conphas îl înşfăcă de umeri, îi aruncă o privire fioroasă.

— E nevoie să-mi întreb unchiul?
Skeaös îi înfruntă privirea o clipă, apoi îşi coborî ochii.
— Nu, spuse el. Nu e nevoie.
Conphas îi dădu drumul din strânsoare. Cu palme umede, netezi roba de mătase a bărbatului.
— Ce fel de manevre faci, Skeaös? Ai crezut că rănindu-mi vanitatea mă vei face să mă întorc împotriva unchiului meu? Împotriva Împăratului meu? Încerci să mă inciţi să mă răzvrătesc?
Bărbatul arăta pur şi simplu panicat.
— Nu. Nu! Sunt un neghiob bătrân, ştiu, dar zilele mele pe acest pământ sunt numărate. Mă veselesc la gândul vieţii pe care mi-au oferit-o zeii. Mă veselesc la gândul fructelor dulci din care am gustat, al marilor oameni pe care i-am cunoscut. Chiar – şi ştiu că asta îţi va părea greu de crezut – radiez pentru că am trăit destul ca să te văd pe *tine* obţinând atâta glorie! Dar acest plan al unchiului tău – de a trimite la pieire un Război Sfânt! Un *Război Sfânt!* Mă tem pentru sufletul meu, Ikurei Conphas. Pentru sufletul meu!
Conphas fu năucit, atât de mult că îşi uită cu totul de mânie. Presupusese că insinuările lui Skeaös fuseseră doar o altă încercare de-a unchiului său şi reacţionase în consecinţă. Posibilitatea ca neghiobul bătrân să acţioneze pe cont propriu nu-i trecuse prin minte. Prea mulţi ani Skeaös şi unchiul său păruseră două încarnări diferite ale aceleiaşi voinţe.
— Pe zei, Skeaös… Şi pe tine te-a prins Maithanet?
Primul Sfetnic clătină din cap.
— Nu. Nu îmi pasă deloc de Maithanet sau de Shimeh, că veni vorba… Eşti tânăr. N-ai avea cum să-mi înţelegi motivele. Tinerii nu văd niciodată viaţa aşa cum este: tăişul unui cuţit, la fel de subţire ca răsuflările care îl măsoară. Nu amintirile îi dau profunzime. Am amintiri cât pentru zece oameni şi totuşi zilele îmi sunt la fel de subţiri şi de neclare ca pânza unsă cu grăsime cu care săracii îşi acoperă ferestrele. Nu, ceea ce dă adâncime vieţii e *viitorul.* Fără viitor, fără un orizont de promisiuni sau ameninţări, vieţile noastre nu au niciun sens. Doar *viitorul e real*, Conphas, şi dacă nu fac pace cu zeii, nu am niciun viitor.
Conphas sforăi.
— Dar te înţeleg prea bine, Skeaös. Ai vorbit ca un adevărat Ikurei. Cum zice poetul Girgalla? „Toate iubirile încep cu propria-

ţi piele" – sau *suflet*, cum e cazul aici. Dar mereu am considerat că cele două sunt interschimbabile.

— Înţelegi? *Poţi?*

Înţelegea, şi încă mai bine decât îşi imagina Skeaös. Bunica sa. Skeaös conspira cu bunica sa. Putea chiar să-i audă vocea: „Trebuie să-i momeşti pe amândoi, Skeaös. Să-i întorci unul împotriva celuilalt. Pasiunea lui Conphas pentru nebunia fiului meu se va stinge cât de repede. Aşteaptă doar şi vei vedea. Va veni la noi alergând şi împreună îl vom obliga pe Xerius să renunţe la planul său smintit." Se întrebă dacă zdreanţa bătrână îl luase pe Skeaös ca amant. Probabil, concluzionă el, şi se strâmbă la imaginea care însoţi acest gând. Ca o prună uscată care şi-o pune cu o smochină, se gândi el.

Tu şi bunica, spuse el, speraţi să salvaţi Războiul Im! De unchiul meu. O încercare lăudabilă, doar că frizează trădarea. Pe bunica o înţeleg – l-a vrăjit – dar tu, Skeaös? Tu ştii, ca puţini alţii, de ce e capabil Ikurei Xerius al III-lea o dată ce i se trezesc suspiciuni. Cam riscant, nu crezi, să încerci să mă porneşti împotriva lui aşa?

Dar pe tine te ascultă! Şi ce-i mai important, are *nevoie* de tine!

Poate că are... Dar oricum e irelevant. Poate că stomacurile voastre străvechi găsesc mâncarea sa nu prea bine gătită, dar unchiul meu ne-a pus dinainte un ospăţ, Skeaös, şi eu unul nu intenţionez să-l tăgăduiesc.

Oricât şi-ar fi dispreţuit unchiul, Conphas trebuia să recunoască: aprovizionarea lui Calmemunis şi a gloatelor care îl urmau fusese o mişcare la fel de strălucită ca oricare alta făcută de el însuşi pe câmpul de luptă. Războiul Sfânt cel Vulgar avea să fie anihilat de păgâni şi dintr-o singură lovitură Imperiul avea să-l intimideze pe Shriah, poate chiar să-l silească să ceară Oamenilor Colţului care rămăseseră să semneze Înscrisul Imperial şi să demonstreze fanimilor că Ikureii se târguiau cu bună credinţă. Înscrisul avea să asigure de asemenea legalitatea oricărei acţiuni pe care Imperiul ar fi putut s-o ia împotriva Oamenilor Colțului pentru a-şi recupera provinciile pierdute, iar târgul cu păgânii avea să asigure că asemenea acţiuni militare vor întâmpina prea puţină rezistenţă – când avea să vină vremea.

Ce plan! Şi pus la cale nu de Skeaös, ci de *unchiul* său. Oricât

îl rodea asta pe el, Conphas decise că îl rodea mult mai mult pe bătrânul Sfetnic.

— Nu ospăţul se discută, răspunse Skeaös, ci *preţul* său! Desigur că înţelegi asta!

Conphas îl studie pe Primul Sfetnic câteva clipe lungi. Se gândi că era ceva curios de patetic în ideea că bărbatul acela urzea cu bunica sa, ca doi cerşetori rânjind dispreţuitori la cei prea săraci pentru a le da mai mult decât cupru.

— Imperiul? Restaurat? Spuse el cu răceală. Consider că preţul sufletului tău ar fi un chilipir, Skeaös.

Skeaös îşi deschise gura fără dinţi să riposteze, dar apoi o închise.

Încăperea Personală era o cameră austeră, circulară, încercuită de coloane de marmură neagră, cu o galerie înconjurătoare pentru acele rare ocazii rituale când Casele Congregatului erau invitate să-l privească pe Împărat semnând edicte de lege. O mică turmă de miniştri şi sclavi se agitau prin inima încăperii, adunaţi în jurul capului unei mese de mahon. Conphas zări reflexia unchiului său în lustrul mesei, ca un cadavru în ape sălcii. Nu era nici urmă de Învăţaţii Stacojii.

Exalt-Generalul zăbovi lângă intrare câteva clipe, studiind plăcile de fildeş de pe pereţi: redări ale marilor legiuitori ai antichităţii şi ai Colţului, de la profetul Angeshraël la filosoful Poripharus. Se întrebă fără temei care dintre rudele sale moarte servise ca model artizanului pentru acele feţe. Sunetul chemărilor unchiului său îl făcură să tresară.

— Vino. Avem doar câteva clipe, nepoate.

Ceilalţi se retrăseseră, doar Skeaös şi Cememketri rămânând lângă unchiul său. Conphas nu putut să nu observe că galeriile înconjurătoare erau pline de oameni din Garda Eothică şi din Saikul Imperial. Conphas luă loc acolo unde îi indica unchiul său.

— Şi Skeaös, şi Cememketri sunt de acord, spunea Xerius, că Eleäzaras este un om diabolic de inteligent şi de primejdios. Cum ai face să-l prinzi în capcană, nepoate?

Unchiul său încerca să pară amuzat, ceea ce însemna că îi era frică, şi poate că aşa şi trebuia: nimeni nu ştia de ce binevoiseră Turnurile Stacojii să se alăture Războiului Sfânt, iar asta însemna că nimeni nu cunoştea intenţiile Școlii. Pentru oameni ca Skaiyelt sau Gothyelk, scopul era limpede: mântuire sau

cuceriri. Dar pentru Eleäzaras? Cine ar fi putut spune ce anume le motiva pe oricare dintre Şcoli?

Conphas ridică din umeri.

— Capcanele ies din discuţie. Trebuie să cunoşti mai mult decât adversarul tău ca să-l prinzi în capcană şi, după cum stau lucrurile, noi nu ştim nimic. Nu ştim nimic despre înţelegerea lui cu Maithanet. Nu ştim *de ce* s-a ostenit să facă o asemenea înţelegere – şi să-şi asume asemenea riscuri! O Şcoală alăturându-se unui război sfânt din proprie voinţă… Unui *război sfânt!* Sincer, unchiule, nici măcar nu sunt sigur că asigurarea sprijinului pentru Înscris ar trebui să ne fie prioritatea în acest moment.

— Deci ce spui? Că ar trebui doar să încercăm să obţinem mai multe detalii? Îmi plătesc spionii cu aur greu pentru asemenea bagatele, nepoate.

Bagatele? Conphas se luptă să-şi menţină calmul. Deşi unchiul său avea o inimă prea destrăbălată pentru credinţe religioase, era la fel de gelos pe ignoranţă ca orice fanatic. Dacă faptele îi contraziceau aspiraţiile, atunci faptele nu existau.

— M-ai întrebat cândva cum am biruit la Kiyuth, unchiule. Mai ţii minte ce ţi-am spus?

— Ce mi-ai spus? Aproape scuipă Împăratul. Mereu îmi „spui” lucruri, Conphas. Cum te aştepţi să pot deosebi o impertinenţă de alta?

Acesta era probabil cea mai meschină şi mai des folosită armă din arsenalul unchiului său: ameninţarea de a inter preta sfaturile ca porunci. Ameninţarea care atârne deasupra tuturor schimburilor de cuvinte: *Ai îndrăzni să porunceşti împăratului?*

Conphas îi oferi unchiului său un zâmbet împăciuitor.

— Din ce spune Skeaös, zise el liniştit, cred că ar trebui pur şi simplu să ne târguim cu bună credinţă – pe cât posibil, măcar. Ştim prea puţine pentru a-l prinde în capcană.

Păşea până la margine, apoi păşea înapoi, prefăcându-se că un asemenea pas nu fusese făcut – aceasta fusese metoda familiei lui, cel puţin până la bufoneriile recente ale bunicii sale.

— Exact asta mă gândeam şi eu, spuse Xerius.

Cel puţin îşi amintea regulile.

Chiar atunci un şambelan anunţă iminenta sosire a lui Eleäzaras şi a escortei sale. Xerius îi ceru lui Skeaös să lege Choreea în jurul mâinii, iar bătrânul Sfetnic se supuse în timp ce

Cememketri privea cu dezgust. Aceasta era un fel de tradiţie a dinastiei, adoptată cu mai bine de un secol în urmă şi respectată de câte ori Familia Imperială delibera cu vrăjitori din afară.

Chepheramunni, Regele-Regent şi conducătorul în titlu al Ainonului de Sus fu anunţat primul, dar când micul anturaj ainoni intră în încăpere, îl urma pe Eleäzaras ca un câine. Intrarea Marelui Maestru fu vioaie şi departe de intensitatea aşteptată, consideră Conphas. Ţinuta lui părea mai mult cea a unui bancher decât a unui vrăjitor: neliniştit înfometat după registre. Se înclină dinaintea lui Xerius dar nu mai mult decât ar fi făcut-o Shriahul. Un sclav î trase scaunul şi el luă loc fără efort, în ciuda robelor stacoji pe care le târa după el. Cu obraji sulemeniţi şi duhnind a parfum, Chepheramunni luă loc lângă el, alb la faţă de frică şi resentimente.

Schimbul obligatoriu de onoruri, prezentări şi complimente fu respectat. Când Cememketri, echivalentul lui Eleäzaras din Saikul Imperial, fu prezentat, Marele Maestru zâmbi dispreţuitor şi ridică din umeri, parcă îndoindu-se de rangul bărbatului. Lui Conphas i se spusese că Învățații erau adesea insuportabil de trufaşi în compania altor Învățați. Cememketri se înroşi de mânie, dar spre cinstea lui nu reacţionă la fel.

După aceste preliminarii jnanice, Marele Maestru se întoarse către Conphas.

— În sfârşit, spuse el în sheyică fluentă, îl întâlnesc pe renumitul Ikurei Conphas.

Conphas deschise gura ca să răspundă, dar unchiul său vorbi primul.

— E o raritate, nu-i aşa? Puţini conducători deţin un asemenea instrument care să le îndeplinească voinţa… Dar cu siguranţă că nu ai făcut atâta drum doar pentru a-mi întâlni nepotul?

Deşi Conphas nu putea fi sigur, Eleäzaras păru să-i *facă din ochi* înainte de a se întoarce către unchiul său, parcă vrând să spună *„Trebuie să-i suportăm cu răbdare pe neghiobii ăştia, nu?”*

— Bineînţeles că nu, răspunse Eleäzaras cu laconism afurisit.

Xerius păru să nu bage de seamă.

— Atunci aş putea să întreb *de ce* s-au alăturat Turnurile Stacojii Războiului Sfânt?

Eleäzaras îşi studie unghiile nevopsite.

— Răspunsul e foarte simplu, de fapt. Am fost cumpărați.

— Cumpăraţi?

— Întocmai.

— O tranzacţie extraordinară! Care sunt detaliile acestui aranjament?

Marele Maestru zâmbi.

— Vai, mă tem că păstrarea secretului face parte din aranjament. Din nefericire nu pot divulga niciunul dintre aceste detalii.

Conphas considera această poveste puţin probabilă. Nici măcar cele o Mie de Temple nu erau destul de avute pentru a” angaja” Turnurile Stacojii. Erau aici din motive dincolo de aur şi concesiuni Shriale de negoţ – era sigur de asta.

Schimbând subiectul cu fluiditatea cu care un rechin îşi schimbă direcţia în apă, Marele Maestru continuă:

— Îţi faci griji, bineînţeles, în legătură cu potrivirea dintre scopurile noastre şi Înscrisul tău.

Urmă o pauză acră. Apoi Xerius răspunse:

— Bineînţeles.

Pe unchiul său îl irita mai mult ca orice să i-o ia altul înainte.

— Turnurilor Stacojii, spuse Eleäzaras afectat, nu le pasă deloc ale cui vor fi pământurile cucerite de Războiul Sfânt. În consecinţă, Chepheramunni îţi va semna Înscrisul – cu dragă inimă. Nu-i aşa, Chepheramunni?

Bărbatul sulemenit încuviinţă, dar nu spuse nimic. Câinele fusese bine dresat.

— Dar, continuă Eleäzaras, există câteva condiţii care trebuie îndeplinite mai întâi.

Conphas anticipase asta. Oamenii civilizaţi se târguiesc.

Xerius protestă:

— Condiţii? Dar timp de secole ţinuturile de aici până la Nenciphon au fost…

— Am auzit toate argumentele, îl întrerupse Eleäzaras. Prostii. Adevărate prostii. Ştim amândoi ce e cu adevărat în joc aici, Împărate… Nu-i aşa?

Xerius se holbă la el cu năucire tâmpă. Nu era obişnuit cu întreruperi, dar mai ales nu era obişnuit să negocieze cu oameni care îi erau mai mult decât egali. Ainonul de Sus era o naţiune bogată şi foarte populată. Dintre toţi conducătorii şi despoţii din

cele Trei Mări, numai Padirajahul Kianului deţinea mai multă putere comercială şi militară decât Marele Maestru al Turnurilor Stacojii.

— Dacă nu, continuă Eleäzaras când Xerius nu răspunse, atunci sunt sigur că nepotul tău cel precoce ştie. Hmm, tinere Conphas? Ştii ce e în joc aici?

Conphas considera că era evident.

— Putere, spuse ridicând din umeri.

O camaraderie ciudată, îşi dădu el seama, exista acum între el şi vrăjitor. De la început, Marele Maestru îi acordase un statut de inteligenţă pe măsura sa.

Chiar şi străinii ştiu că eşti un neghiob, unchiule.

— Întocmai, Conphas. Întocmai! Istoria nu e decât un pretext pentru putere, nu? Ceea ce contează…

Vrăjitorul cu păr alb lăsă cuvintele în aer cu un mic rânjet, da parcă dăduse peste un mod mai eficient pentru a-şi expune punctul de vedere.

— Spune-mi, îl întrebă el pe Xerius, de ce i-ai aprovizionat pe Calmemunis, pe Kumrezzer şi pe ceilalţi? De ce le-ai oferit mijloacele de a porni la luptă?

Unchiul său optă pentru răspunsul prestabilit.

— Pentru a pune capăt prădăciunilor, de ce altceva?

— Puţin probabil, se răsti Eleäzaras. Cred că ai aprovizionat Războiul Sfânt cel Vulgar ca să-l distrugi.

Urmă o pauză stingheritoare.

— Dar asta e o nebunie, răspunse într-un final Xerius. Lăsând de-o parte damnarea, ce am fi avut de câştigat?

— De câştigat? Repetă Eleäzaras cu un zâmbet pieziş. Păi, Războiul Sfânt, desigur… Târgul nostru cu Maithanet te-a lipsit de influenţa pe care ar fi avut-o cu Saikul Imperial, aşa că aveai nevoie de altceva în schimb. Dacă Războiul Sfânt cel Vulgar e distrus, atunci îţi va fi mult mai uşor să-l convingi pe Maithanet că Războiul Sfânt are nevoie de tine – sau mai bine zis de deja legendara perspicacitate a nepotului tău aici de faţă. Înscrisul va fi preţul lui, iar Înscrisul îţi cedează toate acţiunile Războiului Sfânt… Trebuie să recunosc că e un plan splendid.

Această mică linguşeală fu pierzania lui Xerius. Conphas descoperise că proştii tindeau să fie excesiv de mândrii de puţinele lor momente de geniu.

Eleäzaras zâmbi.

Te joacă pe degete, unchiule, şi nici măcar nu-ţi poţi da seama de asta.

Marele Maestru se aplecă înainte, Dându-şi seama parcă de neliniştea stârnită de apropiere. Eleäzaras, îşi dădu seama Conphas, era un practicant desăvârşit al jnanului.

— Deocamdată, spuse el cu răceală, nu cunoaştem detaliile jocului tău, Împărate. Dar permite-mi să te asigur că dacă implică trădarea Războiului Sfânt, atunci implică trădarea *Turnurilor Stacojii.* Înţelegi ce înseamnă asta? Ce atrage după sine? Dacă ne trădezi, Ikurei, atunci nimeni – aruncă o privire întunecată către Cememketri –, nici măcar Saikul tău Imperial nu va putea să te apere de furia noastră. Suntem Turnurile Stacojii, Împărate... Gândeşte-te la asta.

— Mă ameninţi? Icni Xerius.

— Asigurări, Împărate. Toate aranjamentele au nevoie de asigurări.

Xerius îşi îndepărtă cu o smucitură chipul, atent la Skeaös, care îşi şoptea frenetic în ureche. Dar Cememketri nu se mai putu abţine.

— Întreci măsura, Eli. Te porţi de parcă am şedea în Carythusal când de fapt tu eşti cel care sade în Momemn. Două dintre cele Trei Mări se află între tine şi căminul tău. Mult prea departe pentru a rosti ameninţări!

Eleäzaras se încruntă, apoi pufni, întorcându-se către Conphas de parcă Marele Maestru al Saikului Imperial nici nu exista.

— În Carythusal eşti numit Leul din Kiyuth, spuse el nonşalant.

Ochii îi erau mici, întunecaţi şi vioi. Îl cercetau de sub sprâncene albe şi stufoase.

— Chiar aşa? Întrebă Conphas, cu adevărat surprins că porecla bunicii sale călătorise atât de departe şi atât de repede.

Surprins şi mulţumit – foarte mulţumit.

— Arhiviştii mei îmi spun că eşti primul care i-a înfrânt pe scylvendi în luptă deschisă. Spionii mei, pe de altă parte, îmi spun că soldaţii tăi te venerează ca pe un zeu. Aşa este?

Conphas zâmbi, hotărând că Marele Maestru l-ar linge în fund până l-ar curăţa mai ceva ca o pisică dacă i s-ar oferi ocazia. În ciuda puterii sale de pătrundere, Eleäzaras îl judecase greşit.

Era momentul să-l pună pe drumul cel bun.

— Ceea ce tocmai a spus Cememketri e adevărat, să ști. Indiferent ce târg ai încheiat cu Maithanet, ţi-ai expus Şcoala celei mai mari primejdii de la Războaiele Scolastice încoace. Şi nu doar din cauza Cishaurimilor. Veţi fi o mică enclavă de hulitori în mijlocul unui mare trib de fanatici. Veţi avea nevoie de toţi prietenii pe care îi puteţi obţine.

Pentru prima oară ceva ce semăna a mânie adevărată ieşi la suprafaţă în ochii lui Eleäzaras, ca sclipirea cărbunilor prin fumul unui foc.

— Putem face lumea să ardă cu cântecul nostru, tinere Conphas. Nu avem nevoie de nimeni.

În ciuda gafelor unchiului său, Conphas părăsi negocierile încredinţat că Ikureii obţinuseră mult mai mult decât cedaseră. Şi era sigur că ştia de ce acceptaseră Turnurile Stacojii oferta lui Maithanet de a se alătura Războiului Sfânt.

Puţine lucruri dezvăluie lista rivalilor mai complet ca negocierea unei înţelegeri. În timpul târguielilor, deveni evident că Eleäzaras îşi făcea griji mai ales în legătură cu Cishaurimii. În schimbul semnăturii lui Chepheramunni pe Înscris, acesta ceruse ca Cememketri şi Saikul Imperial să-i cedeze toate informaţiile pe care le adunaseră în legătură cu preoţii-vrăjitori ai fanimilor de-a lungul secolelor de război împotriva lor. Desigur, asta era de aşteptat: Turnurile Stacojii îşi jucau propria existenţă pe capacitatea lor de a-i înfrânge pe Cishaurimi. Dar exista o intensitate de netăgăduit în felul în care Marele Maestru le rostea numele. Eleäzaras spunea „Cishaurimi” la fel cum un nansur spunea „scylvendi” – în felul în care cineva îşi numea un vechi şi detestat duşman.

Pentru Conphas asta însemna un singur lucru: Turnurile Stacojii fuseseră în război cu Cishaurimii cu multa vreme înainte ca Maithanet să declare Războiul Sfânt. Ca și Casa Ikurei, Turnurile Stacojii se amestecaseră în Războiul Sfânt pentru a-l *folosi.* Pentru Turnurile Stacojii, Războiul Sfânt era un instrument al răzbunării.

Când Conphas îşi menţionă suspiciunile, unchiul său rânji dispreţuitor – cel puţin la început. Insistă că Eleäzaras avea interese prea mercantile pentru a risca atât de mult pentru un fleac ca răzbunarea. Dar când Cememketri şi Skeaös sprijiniră de asemenea teoria aceasta, Împăratul îşi dădu seama că nutrise aceleaşi suspiciuni în tot acest timp. Era oficial: Turnurile

Stacojii se alăturaseră Războiului Sfânt pentru a încheia un război pre-existent cu Cishaurimii.

În sine, această situaţie oferea consolare. Însemna că planurile Turnurilor Stacojii nu aveau să se intersecteze cu ale lor până la sfârşit – când nu avea să mai conteze. Lui Eleäzaras avea să-i fie dificil să-şi îndeplinească ameninţările când el şi Şcoala sa vor fi pierit. Dar ceea ce îl deranja pe Conphas erau motivele lui Maithanet de a chema Turnurile Stacojii. La prima vedere, lui Conphas nu-i venea în minte nicio Şcoală care să aibă mai puţine motive să se alăture unui Război Sfânt. Din câte ştia Conphas. Shriahul nu abordase nicio altă Şcoală – nici măcar Saikul Imperial, care fusese bastionul tradiţional împotriva Cishaurimilor în timpul Jihadurilor. Doar Turnurile Stacojii.

De ce?

Doar dacă Maithanet ştiuse cumva de războiul lor. Dar acest răspuns era mai îngrijorător decât întrebarea. Având în vedere că aproape toţi spionii imperiali din Sumna erau morţi, aveau din plin motive să fie precauţi în ceea ce privea viclenia lui Maithanet şi aşa. Dar asta! Un Shriah care pătrunsese în Şcoli? Şi în *Turnurile Stacojii*, nici mai mult, nici mai puţin.

Pentru prima dată, Conphas bănui că Maithanet şi nu Casa Ikurei se afla în centrul pânzei de păianjen a Războiului Sfânt. Dar nu îndrăzni să-şi împărtăşească presimţirile rele cu unchiul său, care tindea să fie şi mai prost când se temea. În schimb. Îşi exploră frica pe cont propriu. Încetă să viseze cu ochii deschişi la gloria viitoare în orele întunecate dinainte să adoarmă. În schimb, se frământa pentru implicaţii pe care nu le putea nici înghiţi, nici verifica.

Maithanet. Ce joc juca? Şi că veni vorba, cine era?

Veştile sosiră în ziua următoare. Războiul Sfânt cel Vulgar fusese nimicit.

Rapoartele erau vagi la început. Mesaje urgente de la Asgilioch relatând poveştile înfiorătoare a unei duzini de galeothi care reuşiseră să se salveze peste Pintenul Unaras. Războiul Sfânt cel Vulgar fusese cu totul copleşit pe Câmpia Mengedda. La puţin vreme după aceea, doi curieri sosiră din Kian, unul purtând capetele retezate ale lui Calmemunis, Tharschilka şi al unui bărbat care putea fi sau nu Kumrezzer,

celălalt purtând un mesaj secret de la Skauras însuşi şi dat în primire, după instrucţiunile Padirajahului, fostului său ostatic şi pupil, Ikurei Conphas. Spunea doar:

Nu putem număra leşurile neamului vostru de idolatri, atât de mulţi au căzut sub dreapta furie a mâinii noastre. Lăudat fie Zeul Solitar. Luaţi aminte, Casa Ikurei a fost auzită.

După ce îndepărtă curierul, Conphas petrecu câteva ore meditând la mesaj în apartamentele sale. Iar şi iar, cuvintele îi veneau în minte din proprie voinţă.

… Atât de mulţi au căzut… Nu putem număra…

Deşi avea doar douăzeci şi şapte de ani, Ikurei Conphas văzuse măcelul multor câmpuri de luptă – destule ca aproape să-şi poată imagina mulţimile de inrithi răşchiraţi și încâlciţi pe Câmpia Mengedda, ochii lor ca de peşte mort holbându-se în adâncul pământului sau înspre cerul nesfârşit. Dar nu vina fu cea care îi împinse sufletul să cugete – chiar să jelească într-un fel straniu – ci simpla scară a acestui prim act înfăptuit. De parcă până acum dimensiunile planului unchiului său fuseseră prea abstracte ca el să poată înțelege cu adevărat. Ikurei Conphas era cuprins de veneraţie dinaintea a ceea ce el şi unchiul său făcuseră.

… *Casa Ikurei a fost auzită.*

Sacrificarea unei întregi armate de oameni. Doar Zeii îndrăzneau asemenea fapte.

Am fost auziţi.

Mulţi, îşi dădu Conphas seama, vor bănui că cea care a vorbit a fost Casa Ikurei, dar nimeni nu avea să ştie. O mândrie ciudată se cuibări în el în acel moment, o mândrie secretă, ruptă de aprecierile altor oameni. În analele marilor evenimente, vor exista multe relatări ale acestui prim tragic eveniment al Războiului Sfânt. Responsabilitatea pentru dezastru avea să îi fie aruncată în spate lui Calmemunis şi celorlalte Mari Nume. În lista strămoşilor urmaşilor lor, acestea vor fi nume vrednice de dispreţ.

Nu avea să fie nicio menţiune a lui Ikurei Conphas.

O clipă, Conphas se simţi ca un hoţ, autorul ascuns al unei mari pierderi. Iar înviorarea pe care o resimţi avu o intensitate aproape sexuală. Văzu limpede acum de ce iubea atât de mult acest fel de război. Pe câmpul de luptă, fiecare faptă a sa era deschisă cercetării celorlalţi. Dar aici era ferit de priviri

iscoditoare, punea în scenă destinul dintr-un loc dincolo de judecăţi sau acuzări. Zăcea ascuns în pântecele evenimentelor.

Ca un Zeu.

Partea a III-a
Târfa

Capitolul IX

Sumna

Iar Regele neom strigă vorbe înţepătoare:
Răspuns drept să-mi daţi pe faţă
Căci moarte asupră-vă pluteşte.
Trimisul mereu chibzuit răspunse:
A cărnii suntem rasă,
O rasă ce iubeşte.
— „BALADA INCHOROILOR," STRĂVECHI CÂNTEC POPULAR KÛNIÜRIC

Începutul iernii, 4110 Anul-Colţului, Sumna

— Vei veni săptămâna viitoare? Îl întrebă Esmenet pe Psammatus, privindu-l cum îşi trăgea tunica de mătase albă peste cap, apoi în jos peste stomac şi peste falusul încă lucios.

Şedea goală în pat, cu aşternuturile adunate peste genunchi.

Psammatus se opri, netezind absent cute. O privi cu milă.

— Mă tem că asta e ultima mea vizită, Esmi.

Esmenet încuviinţă.

— Ai găsit pe altcineva. Cineva mai tânără.

— Îmi pare rău, Esmi.

— Nu. Să nu-ţi pară rău. Târfele ştiu că nu e cazul să se bosumfle ca nevestele.

Psammatus zâmbi, dar nu răspunse. Esmenet îl privi Recuperându-şi mantia şi veşmintele generoase albe cu auriu. Era ceva mişcător şi smerit în felul în care se îmbrăca. Se opri chiar ca să sărute colţul argintiu brodat pe fiecare dintre mânecile curgătoare. Avea să-i fie dor de Psammatus, de părul său argintiu şi suplu, de faţa lui părintească. Avea să-i fie dor chiar şi de felul blând în care se împreuna. *Devin o târfă*

bătrână, se gândi ea. *Încă un motiv ca Akka să mă părăsească.*

Inrau murise şi Achamian părăsise Sumna un om distrus. După toate aceste zile, încă îşi mai ţinea răsuflarea la amintirea plecării lui. Îl implorase să o ia cu el. Până la urmă plânsese chiar şi căzuse în genunchi:

— Te rog, Akka! Am *nevoie* de tine!

Dar era o minciună, o ştia, iar resentimentele năucite din ochii săi însemnau că şi el ştia. Era o prostituată, iar prostituatele se căleau împotriva bărbaţilor, a tuturor bărbaţilor, de nevoie. Nu. Oricât se temea să-l piardă pe Achamian, se temea mai mult de perspectiva de a se întoarce la vechea ei viaţă, la nesfârşita înşiruire de priviri flămânde şi chinuite şi de sământă vărsată. Voia Şcolile! Marile Facţiuni! Îl voia pe Achamian, dar voia mai mult *viaţa* lui.

Iar acesta era ironia care îi tăia răsuflarea. Că în timp ce se bucura de noua viaţă prin Achamian, nu putuse renunţa la cea veche.

— Spui că mă iubeşti, strigase Achamian, dar continui să iei muşterii. Spune-mi de ce, Esmi! De ce?

Pentru că ştiam că mă vei părăsi. Cu toţii mă părăsiţi... toţi cei pe care îi iubesc.

— Esmi, spunea Psammatus. Esmi. Te rog nu plânge, dulceaţa mea. Mă voi întoarce săptămâna viitoare, promit.

Îşi clătină capul şi îşi şterse lacrimile din ochi. Nu spuse nimic.

Să plâng pentru un bărbat! Sunt mai tare de atât!

Psammatus se aşeză lângă ea ca să-şi lege sandalele. Părea gânditor, chiar speriat. Ştia că bărbaţii ca Psammatus veneau la târfe ca să scape de pasiuni incomode, nu ca să le ghiftuiască.

— Ai auzit de un tânăr preot pe nume Inrau? Întrebă ea, sperând să-l facă să se simtă mai în largul lui şi în acelaşi timp să continue cu o rămăşiţă jalnică din viaţa ei cu Achamian.

— Da, am auzit, răspunse Psammatus, profilul său fiind în acelaşi timp nedumerit şi uşurat. Este acela de care se zice că s-a sinucis.

Acelaşi lucru pe care îl spuneau şi ceilalţi. Veştile despre moartea lui Inrau provocaseră mare scandal în Hagerna.

— S-a sinucis. Eşti sigur de asta?

Şi dacă e adevărat? Ce vei face atunci, *Akka?*

— Sunt sigur că asta *se spune.*

Se întoarse şi o privi sumbru, trecându-şi un deget pe obrazul

ei. Apoi se ridică şi îşi aruncă pelerina albastră – cea pe care o folosea pentru a-şi ascunde hainele – pe braţ.

— Lasă uşa deschisă, bine? Îl rugă Esmenet.

Încuviinţă.

— Cu bine, Esmenet.

— Cu bine.

În umbrele care se îndeseau ale înserării, Esmenet se întinse goală peste aşternuturi şi moţăi o scurtă vreme, cu regret după regret învârtindu-i-se prin minte. Moartea lui Inrau. Fuga lui Achamian. Şi ca întotdeauna, fiica ei... Când ochii i se deschiseră, o siluetă întuneca uşa. Cineva care aştepta.

— Cine eşti? Întrebă ea obosită.

Îşi drese vocea. Fără un cuvânt, bărbatul păşi către marginea patului. Era înalt, sculptural chiar, purtând o haină de un negru cărbune peste o cămaşă argintie de zale şi o tunică neagră de damasc zdrobit. *Un client nou,* se gândi ea, privindu-l în faţă cu inocenţa celor abia treziţi din somn. *Unul frumos.*

— Doisprezece talanţi, spuse ea, întinzându-se dintre pături. Sau jumătate de argint dacă...

O plesni – *tare.* Capul lui Esmenet fu aruncat pe spate şi într-o parte. Căzu cu faţa înainte din pat.

Bărbatul chicoti.

— Tu *nu* eşti o târfă de doisprezece talanţi. Cu siguranţă nu.

Cu urechile ţiuindu-i, Esmenet se chinui să se ridice în patru labe şi se sprijini cu spatele de perete.

Bărbatul se aşeză la capătul patului ei grosolan şi începu să îşi scoată mănuşile deget cu deget.

— Eticheta spune să nu începi vreodată o relaţie cu minciuni, târfă. Se stabileşte un precedent nefericit.

— Avem o relaţie? Întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Întreaga jumătate din stânga a feţei îi era amorţită.

— Printr-o cunoştinţă comună, da.

Ochii lui întârziară pe sânii ei o clipă, înainte de a fugi între coapsele ei. Esmenet îşi lăsă genunchii să se îndepărteze puţin mai mult, ca din întâmplare din cauza extenuării.

— Şi cine ar fi aceea? Întrebă ea cu inima bubuindu-i în piept.

Bărbatul privi sub buricul ei la fel de lipsit de ruşine ca un stăpân de sclavi.

— Un anume Învăţat al Mandatului – îşi ridică ochii ca dintr-o reverie – pe nume Drusas Achamian.

Akka. Ai ştiut că se va întâmpla asta.

— Îl cunosc, spuse ea precaută, rezistând impulsului de a-l întreba din nou cine era.

Nu pune întrebări. Ignoranţa înseamnă viaţă.

În schimb spuse:

— Ce vrei să ştii?

Îşi lăsă genunchii să se îndepărteze şi mai mult. *Fii târfă…*

— Totul, răspunse bărbatul cu un rânjet afectat şi cu pleoapele pe jumătate lăsate. Vreau să ştiu tot ce ştie el şi toate persoanele pe care le-a cunoscut.

— Va costa, spuse ea, încercând să-şi păstreze vocea calmă. Amândouă vor costa.

Trebuie să-l vinzi.

De ce nu mă miră. Ah, afacerile. Fac ca totul să fie atât de direct, nu?

Fredona încet în timp ce dibuia prin pungă.

— Ţine… *Unsprezece* talanţi de aramă. Şase ca să-ţi trădezi trupul şi cinci ca să-l trădezi pe Învăţat.

Un rânjet crud.

— O estimare corectă a valorii lor, nu crezi?

— O jumătate de argint, cel puţin, spuse ea. Pentru fiecare.

Târguieşte-te… Fii târfă.

— Asemenea vanitate! Răspunse el, cu toate acestea afundând două degete palide înapoi în pungă. Ce zici de unul dintre *aceştia?*

Privi aurul lucitor cu foame neprefăcută.

— E bun, spuse ea cu gura uscată.

Bărbatul rânji.

— Mă gândeam eu.

Moneda dispăru şi el începu să se dezbrace, privind-o cu francheţe brutală în timp ce ea se grăbea să aprindă lumânările ca să alunge întunericul înserării.

Când veni vremea, exista ceva animalic în apropierea lui, un miros sau o căldură care se adresa direct trupului ei. Îi cuprinse sânul stâng într-o mână grea, bătătorită, şi orice iluzie pe care şi-o făcuse de a se folosi de dorinţa lui ca de o armă se evaporă. Prezenţa lui era copleşitoare. În timp ce o lăsa în jos pe pat, se temu să nu leşine.

Fii supusă…

Îngenunche dinaintea ei şi, fără efort, îi trase şoldurile ridicate

şi îi depărtă picioarele peste coapsele lui. Se ea se trezi râvnind după momentul de care se temuse. Apoi el fu înăuntru. Ea ţipă. *Ce-mi face? Ce-mi…*

Începu să se mişte. Felul în care îi stăpânea trupul era neomenesc. În curând un suspin adânc se prelungi în altul. Când o mângâia, pielea îi era vie de cutremurările care treceau peste ea, prin ea. Începu să se zvârcolească, să se frece de el cu disperare, gemând printre dinţii încleştaţi, îmbătată de un extaz de coşmar. Prin ochii ei îndureraţi el părea să fie centrul ei arzând, contopindu-se cu ea, inundând-o de încântare după încântare, cu fiecare împingere. Iar şi iar o aducea pe marginea clocotitoare a extazului! Doar pentru a se opri şi a pune întrebări, întrebări nesfârșite…

— Şi ce a spus mai exact Inrau despre Maithanet?

— Nu te opri… *Te roog.*

— Ce-a spus?

Spune adevărul.

Îşi aminti că încercase să-i tragă faţa în jos către a sa suspinând:

— Sărută-mă… Sărută-mă.

Îşi aminti pieptul lui gros apăsându-i sânii, şi că se cutremură, năruindu-se sub el de parcă era făcută din nisip îşi aminti că zăcuse nemişcată şi transpirată cu el, gâfâind după aer, simţindu-i bătăile puternice ale inimii prin membru, cea mai mică mişcare fiind ca un fulger între coapsele ei, o beatitudine agonizantă care o făcu să plângă şi să geamă cu uitare sălbatică de sine.

Şi îşi aminti că îi răspunsese la întrebări cu graba buzelor zdrobite. *Orice! Ţi-aş da orice!*

Când ajunse în punctul culminant pentru ultima dată, i se păru că fusese aruncată peste marginea unui abis şi îşi auzi propriile ţipete răguşite ca de la mare depărtare, stridente peste tunetul mugetului său de dragon.

Apoi el se retrase şi ea se simţi prădată, cu membrele tremurând, cu pielea amorţită şi rece de sudoare. Două lumânări erau terminate, dar în încăpere pătrundea lumină cenuşie. *Cât timp?*

Stătea în picioare deasupra ei, silueta sa ca de zeu lucind în lumina ultimei lumânări.

— Vine dimineaţa, spuse el.

Moneda de aur flutură în mâna sa, vrăjind-o cu sclipirile ei. O ţinu deasupra ei şi o lăsă să-i alunece printre degete. Plescăi în bâltoacele lipicioase de pe burta ei. Privi în jos şi icni de groază.

Sămânţa îi era neagră.

— Şşşt, spuse el, Adunându-şi podoabele. Nu spune niciun cuvânt despre asta nimănui. Înţelegi, târfă?

— Înţeleg, reuşi ea să spună, cu lacrimile acum şiroindu-i.

Ce-am făcut?

Fixă cu privirea moneda şi profilul Împăratului de pe ea, singuratică şi aurie pe părul pubian pufos şi pielea dezgolită a şoldurilor – piele vrâstată şi mânjită de întuneric sclipitor. Fierea îi inundă fundul gâtului. Încăperea deveni mai luminată. *Deschide obloanele.* Dar când ridică privirea, dispăruse. Auzi bătaia seacă a aripilor îndepărtându-se în lumina zorilor.

Aerul răcoros al dimineţii năvăli în cameră, curăţând duhoarea împerecherii neomeneşti. *Dar mirosise a smirnă.*

Esmenet se rostogoli şi vomită pe podea.

Trecu o vreme până reuşi să se spele, să se îmbrace şi să părăsească încăperea. Când se împletici în stradă, ştiu că nu se va mai putea întoarce niciodată. Înfruntă apăsarea duhnitoare a celorlalţi oameni – zona muşteriilor se afla chiar lângă mereu aglomerata Piaţă Ecosium – simţindu-se curios de vie la priveliştile şi zgomotele oraşului ei: loviturile de ciocan ale fierarilor, strigătele unui om cu un singur ochi proslăvind puterea vindecătoare a produselor sale din sulf, lătratul câinilor, cerşitul insistent al unui om fără picioare, alt om strigând numele cărnurilor lui, strigătele aspre ale stăpânilor de catâri care-şi băteau atelajele până ce acestea ţipau. Sunete nesfârşite. Şi o harababură de mirosuri: piatră uscată, fum parfumat, aroma atrăgătoare a cărnii la proţap, fecale şi fum – peste tot mirosul fumului.

Piaţa era animată de o vigoare energică de dimineaţă, iar ea trecu prin mulţime ca o umbră ostenită. Trupul o durea până în măduva oaselor şi mersul era dureros. Încleşta strâns moneda de aur, schimbând periodic mâinile pentru a-şi şterge palmele de sudoare. Privea indiferentă la oameni şi lucruri: la o amforă crăpată sângerând ulei peste covorul unui vânzător, la tinere sclave galeothe făcându-şi drum prin mulţime cu ochii plecaţi, purtând pe cap coşuri împletite cu grâne, la un câine obosit, alert şi cercetând prin desişuri de picioare, la silueta înceţoşată

a Junriümei ridicându-se în depărtare. Privea şi se gândea: *Sumna.*

Îşi iubea oraşul, dar trebuia să evadeze.

Achamian îi spusese că era posibil să se întâmple aşa ceva, că dacă Inrau fusese de fapt ucis, atunci era posibil să vină oameni la ea, căutându-l pe el.

— Dacă se întâmplă asta, Esmi, atunci orice-ai face, nu pune întrebări. Nu vrei să ştii nimic despre ei, înţelegi? Ignoranţa înseamnă viaţă… Supune-te. Fii târfă până la capăt. Târguieşte-te cum se târguiesc târfele. Mai presus de toate, trebuie să mă vinzi, Esmi. Trebuie să le spui tot ce ştii. Şi Spune-le adevărul, pentru că e foarte probabil să ştie deja mare parte din el. Fă asta şi vei supravieţui.

— Dar de ce?

— Pentru că spionii preţuiesc un suflet slab şi meschin mai presus de orice, Esmi. Or să te cruţe în ideea că s-ar putea să te dovedeşti utilă. Ascunde-ţi puterea şi vei supravieţui.

— Dar cum rămâne cu tine, Akka? Dacă află ceva ce pot folosi ca să-ţi facă rău?

— Sunt un Învăţat, Esmi, răspunsese el. Un Învăţat al Mandatului.

În sfârşit, printr-o perdea de trecători, zări o fetiţă stând în picioarele goale în lumina prăfuită a soarelui. Era potrivită. Cu ochi mari, căprui, fetiţa o privi pe Esmenet apropiindu-se, prea ostenită pentru a-i întoarce zâmbetul. Încleşta un băţ la pieptul cămăşii ei jerpelite.

Am supravieţuit, Akka. Şi nu am supravieţuit.

Esmenet se opri dinaintea copilei şi o buimăci cu talantul de aur.

— Ţine, spuse ea, apăsându-l în palmele mici.

Atât de asemenea fiicei mele.

Singur, pe spinarea catârului, Achamian coborî în valea Sudica. Îşi alesese drumul spre sud de la Sumna la Momemn dintr-o toană, sau aşa crezuse, sperând numai să evite terenurile puternic cultivate de lângă coastă. Sudica nu fusese populată de multă vreme. Era cămin doar păstorilor, turmelor lor de oi şi ruinelor.

Ziua era senină şi surprinzător de caldă. Nansurul nu era un ţinut uscat, dar natura lui îi amintea lui Achamian de unul.

Poporul lui era foarte adunat în jurul râurilor şi coastelor, părăsind mari întinderi de pământ care erau neospitaliere doar din cauza vulnerabilităţii lor dinaintea scylvendilor.

Sudica era un asemenea loc. Achamian citise că în zilele Kyraneasului aceasta fusese una dintre marile provincii, dăduse naştere la generali şi dinastii conducătoare. Acum nu mai erau decât oi şi piatră pe jumătate îngropată. Achamian părea să caute locuri ca acesta indiferent în ce ţară se găsea, locuri care dormeau, care visau la timpuri străvechi. Acesta era un obicei împărtăşit de mulţi dintre cei din Mandat, o obsesie adâncă pentru monumente ruinate, de piatră sau cuvânt – atât de adâncă încât se trezeau păşind prin temple ruinate sau rătăcind prin biblioteca vreunei gazde educate fără să-şi amintească de ce. Făcuse din ei cronicarii celor Trei Mări. Pentru ei, rătăcitul printre jumătăţi de ziduri sau coloane prăbuşite sau printre cuvintele tratatelor străvechi însemna într-un fel să călătorească în pace, să fie un singur om în loc de doi.

Cel mai faimos reper al Sudicăi erau ruinele templului-fortăreaţă Batathent. Lui Achamian îi luă ceva vreme să străbată dealurile şi să traverseze tufărişurile înainte de a intra călare în umbra ei. Zidurile imense, ciuntite, se sfărâmau în pietriş. În mod limpede, locul fusese jefuit de-a lungul anilor de granit şi de calcarul strălucitor. Tot ce mai rămăsese din templu erau şiruri de coloane masive, mult prea impozante, presupuse Achamian, pentru a fi doborâte şi trase pe coastă. Batathent fusese una dintre puţinele cetăţi care supravieţuiseră prăbuşirii Kyraneasului în timpul Primului Apocalips, un sanctuar pentru cei care fugeau dinaintea cetelor de scylvendi şi sranci porniţi la vânătoare. O mână protectoare cuprinzând lumina gingaşă a civilizaţiei. Achamian rătăci peste locurile acelea, întâlnirea dintre piatra veche şi cunoştinţele lui inspirându-i veneraţie. Se întoarse la catârul său doar atunci când întunericul care se adâncea îl îngrijoră că nu va mai găsi drumul.

În acea noapte îşi întinse covorul şi dormi sub coloane, găsind o alinare tristă în felul în care căldura soarelui întârzia în piatra rece ca iarna.

În somn, visă la acea zi în care fiecare copil se născuse mort, acea zi în care Sfatul, împins către meterezele negre ale Golgotterahului de către neoameni şi străvechii norsirai, adusese întunericul, total şi teribil, în lume: Mog-Pharau, Non-

Zeul. În somn, Achamian privi glorie după glorie pâlpâind şi stingându-se prin ochii lui Seswatha. Şi se trezi cum se trezea mereu: un martor al sfârşitului lumii.

Îşi spălă părul şi barba într-un pârâu din apropiere, le unse cu ulei şi apoi se întoarse la modesta lui tabără. Jelea, îşi dădu el seama, nu doar pentru Inrau, ci şi pentru pierderea vechii lui încrederi. Numeroase anchete îl conduseseră prin labirintul de birouri ale celor O Mie de Temple – nicăieri. Discuţiile sale cu diferiţi Funcţionari ai Shriahului se conturau puternic în gândurile sale, iar în acele amintiri preoţii păreau şi mai înalţi, şi slabi ca nuiele de răchită. Mulţi dintre ei fuseseră descumpănitor de ageri şi, de asemenea, dedicaţi cu încăpăţânare explicaţiei oficiale a morţii lui Inrau: sinucidere. Achamian ştia că stupiditatea supremă fusese să le ofere aur în schimbul adevărului. Ce fusese în capul lui? Fusese mai mult aur în holurile din care îşi sorbeau ampoiul decât ar fi putut el să adune vreodată. Era un cerşetor dinaintea averii celor O Mie de Temple. Dinaintea puterii lui Maithanet.

Încă întrebând de moartea lui Inrau, Achamian se mişcase ca prin ceaţă, stăpânit de aceeaşi contractare interioară pe care o simţea în copilărie când tatăl lui îi cerea să caute frânghia veche pe care o folosea pentru biciuiri.

— *Găseşte funia*, scrâşnea vocea, iar ceremonia începea: buze tremurânde, mâini scuturându-se în timp ce se încleştau de cânepa nemiloasă…

Dacă Inrau se sinucisese cu adevărat, atunci Achamian era cel care îl ucisese.

Găseşte funia, Akka. Găseşte-o acum.

Fu uşurat când Mandatul îi ceru să călătorească spre Momemn şi să se alăture Războiului Sfânt. O dată cu pierderea lui Inrau, Nautzera şi ceilalţi membrii ai Cvorumului renunţaseră la speranţele lor obscure de a pătrunde în cele O Mie de Temple. Acum voiau ca el să supravegheze Turnurile Stacojii – din nou. Oricât de mult îl înţepa ironia situaţiei, nu se împotrivise. Venise vremea să meargă mai departe. Sumna nu făcea decât să confirme o concluzie pe care nu o putea îndura. Chiar şi Esmenet începuse să-l enerveze. Ochi batjocoritori şi cosmeticale ieftine. Aşteptarea lară sfârşit în timp ce ea le făcea pe plac altor bărbaţi. Pe cât de uşor îi aţâţa carnea, limba ei îi lăsa gândurile reci de scuipatul nesiguranţei. Şi totuşi amintirea

ei durea – gustul pielii ei, amărui de la parfum.

Vrăjitorii nu erau obişnuiţi cu femeile. Misterele lor erau de natură inferioară, trebuiau dispreţuite de bărbaţii învăţaţi. Dar misterele acestei unice femei, ale acestei târfe sumne, aţâţau mai degrabă frică decât dispreţ în el. Frică şi dor. Dar de ce? După moartea lui Inrau cea mai mare nevoie a sa fusese ceva care să-i distragă, iar ea refuzase cu încăpăţânare să fie acel ceva. Ba din contră. Îl descosea de nuanţele zilei sale, dezbătând – mai mult cu sine decât cu el – sensurile fiecărui lucru fără importanţă pe care îl aflase. Conspiraţiile ei erau atât de impertinente pe cât erau de absurde.

Într-o noapte i-o spusese, sperând doar să o reducă la tăcere pentru scurtă vreme. Ea se oprise, dar când vorbi, o făcu cu o oboseală care o depăşea pe a sa, pe un ton de sinceritate rănită de meschinăria altuia:

— E doar un joc pentru mine, Achamian… Există adevăr într-un joc.

Zăcuse în întuneric, mistuit de chin interior, simţind că dacă şi-ar fi putut lămuri rănile la fel ca ea, s-ar fi fărâmat, s-ar fi făcut praf. *Ăsta nu-i un joc. Inrau e mort! Mort!*

De ce nu putea… să fie ce avea el nevoie să fie? De ce nu putea să înceteze să se culce cu alţi bărbaţi? Nu avea el destul aur să o întreţină?

— Nu cu tine, Drusas Achamian, ţipase ea odată când îi oferise bani. N-o să mă joc de-a târfa cu tine!

Cuvinte care îl fericiseră şi în acelaşi timp îl pustiiseră.

Odată, când revenise la ea şi n-o văzuse stând în fereastră, îndrăznise să urce până la uşa ei, mânat de un fel de curiozitate ruşinoasă. *Cum e când e cu ceilalţi? E la fel ca atunci când e cu mine?* O auzise icnind sub un trup care mormăia, îi auzise patul scârţâind în ritmul împingerilor din vintre. Şi i se păru că inima i se oprise în piept. Piele asudată şi urechi ţiuind.

Îşi puse degetele amorţite pe uşă. Acolo, de partea cealaltă… Era acolo, Esmi a lui, cu picioarele încolăcite în jurul altuia, cu sânii lucind de sudoarea lui. Îşi aminti că tresărise când ea terminase şi se gândise: *Strigătul acela e al meu! Al meu!*

Dar nicio parte din ea nu era a lui. Poate pentru prima dată înţelesese asta. Şi cu toate acestea se gândise: *Inrau e mort*, *Esmi. Tu eşti tot ce mi-a rămas.*

Îl auzi pe bărbat târându-se de pe ea.

— Mmmmm, gemu Esmenet. Ah, Callustras, eşti groaznic de înzestrat pentru un soldat bătrân. Ce m-aş face eu fără mădularul acela gros al tău?

O voce bărbătească îi răspunse:

— Sunt sigur că găseşti destule cu care să-ţi hrăneşti păsărica, dragă.

— Doar bucăţele. Tu eşti ospăţul meu.

— Spune-mi, Esmi, cine era bărbatul acela care era aici data trecută când am intrat? O altă bucăţică?

Achamian îşi lipi un obraz umed de uşă. Agonie rece, care-i tăia răsuflarea.

Ea râse.

— Aici când ai *intrat?* Pe Zei, sper că nu.

Achamian aproape că-l auzi pe bărbat zâmbind şi clătinând din cap.

— Târfă prostuţă, spuse el. Vorbesc serios. La ce privire mi-a tras când a ieşit pe uşă… Pe jumătate mă aşteptam să mă atace pe drum spre cazarmă.

— Voi vorbi cu el despre asta. E… gelos.

— Gelos pe o târfă?

— Callustras, punga aceea a ta e aşa plină… Eşti sigur că nu vrei să mai cheltuieşti?

— Mă tem că în alt sens am cheltuit tot ce aveam… Dar dacă îmi zornăi puţintel punga poate cade ceva.

O clipă de tăcere fără răsuflare. Sunetul slab al plesniturilor uşoare.

Esmenet şopti ceva abia audibil, dar Achamian era sigur că auzise:

— Nu-ţi fă griji pentru punga ta, Callustras. Doar *mai fă-mi o dată aia…*

Fugise în stradă atunci, fereastra ei goală apăsându-l de sus, cu gândurile zumzăindu-i de imaginile de omoruri vrăjitoreşti, de-ale lui Esmi zvârcolindu-se în extaz sub pieptul unui soldat.

— Mai fă-mi o dată aia…

Se simţea murdărit, de parcă vederea unui lucru obscen îl făcuse obscen şi pe el.

Îşi joacă rolul de târfă, încercase să-şi reamintească, *la fel cum eu joc rolul spionului.* Singura diferenţă era că ea era mult mai pricepută. Umor timid, sinceritate venală, poftă dezgolită – toate acestea omorau ruşinea unui bărbat de a vărsa sământă

pentru bani. Era talentată.

— Mă împreunez cu ei în toate felurile, recunoscuse ea odată. Îmbătrânesc, Akka, şi nu există ceva mai jalnic decât o târfă bătrână care moare de foame.

Existase groază adevărată în vocea ei.

Achamian se culcase cu multe târfe din multe oraşe de-a lungul anilor, deci de ce era Esmenet atât de diferită? Venise prima dată la ea pentru frumoasele ei coapse băieţeşti şi pentru pielea moale ca blana de focă. Revenise pentru că era atât de bună, pentru că glumea şi îl dorea aşa cum făcuse şi cu Callustras – oricine ar fi fost şi el. Dar într-un anumit punct ajunsese să cunoască femeia de dincolo de picioarele desfăcute. Ce aflase? De cine se îndrăgostise? De Esmenet, Târfa din Sumna.

Adesea, în mintea sa, ea îi apărea inexplicabil de slabă şi de sălbatică, bătută de ploi şi vânturi, ascunsă de legănarea ramurilor pădurii. Această femeie care îşi ridicase odată mâna spre soare, ţinând-o în aşa fel încât pentru el lumina era cuprinsă în palma ei, şi îi spusese că adevărul era aer, era văzduh şi putea fi doar afirmat, niciodată atins de membrele şi de degetele oamenilor. Nu-i putuse spune cât de adânc îl tulburau meditaţiile ei, că se luptau ca nişte lucruri vii în puţurile sufletului său şi trăgeau bolovani peste ele.

Dintr-un stejar bătrân din apropiere ţâşniră vrăbii, speriindu-l.

Regretul, se gândi el, amintindu-şi un vechi proverb shiradi, *face din suflet un lepros.*

Cu un cuvânt vrăjit îşi aprinse focul şi îşi pregăti apa pentru ceaiul de dimineaţă. În timp ce aştepta ca apa să fiarbă, studie împrejurimile: coloanele apropiate al Batathentului înălţându-se în soarele dimineţii, copacii singuratici, întunecaţi deasupra tufişurilor căţărătoare şi a ierburilor moarte. Ascultă şuieratul şi pocniturile înfundate ale micului său foc.

Când se întinse după apa în clocot, observă ca mâinile îi tremurau ca ale unui bătrân decrepit. Era din cauza frigului?

Circumstanţele, îşi spuse. Fusese copleşit de circumstanţe. Cu o hotărâre neaşteptată, puse apa deoparte şi începu să dibuiască prin bagajul sărăcăcios. Scoase cerneala, pana şi o singură foaie de pergament. Şezând cu picioarele încrucişate, îşi muie pana în cerneală.

În centrul marginii din stânga scrijeli:

MAITHANET

Fără îndoială, inima misterului. Shriahul care îi putea vedea pe cei Puţini. Ucigaşul lui Inrau – poate. La dreapta lui scrise:

RĂZBOIUL SFÂNT

Ciocanul lui Maithanet şi următoarea lui destinaţie. Dedesubt, aproape de marginea de jos a paginii, scrise:

SHIMEH

Ţinta Războiului Sfânt al lui Maithanet. Putea fi atât de simplu? Să elibereze oraşul Celui din Urmă Profet din jugul fanimilor? Scopurile declarate ale oamenilor vicleni erau rar scopurile lor reale. Trase o linie spre dreapta de la „Shimeh” şi scrise:

CISHAURIMII

Victime nevinovate ale Războiului Sfânt al lui Maithanet? Sau erau implicaţi cumva?

Scrijeli o altă linie de aici către „Războiul Sfânt” din mijloc, oprindu-se puţin pentru a scrie:

TURNURILE STACOJII

Cel puţin motivele Şcolii erau limpezi: distrugerea Cishaurimilor. Dar aşa cum remarcase Esmenet, de unde ştiuse Maithanet de războiul lor secret cu Cishaurimii?

Îşi studie scrisul o clipă, privind cerneala netezindu-se în timp ce se usca. Pentru exactitate adăugă:

ÎMPĂRATUL

Lângă „Războiul Sfânt”. Sumna era plină de zvonuri despre încercarea Împăratului de a compromite Războiul Sfânt, de a-l transforma într-un instrument al recuceririlor imperiale. Deşi lui Achamian nu-i păsa aproape deloc dacă Dinastia Ikurei reuşea sau dădea greş, avea să fie fără îndoială o variabilă importantă în algebra acestor evenimente.

Apoi, singur în colţul din dreapta sus, scrijeli:

SFATUL

Un nume ca un praf de sare în apă limpede. Însemna atât de multe lucruri: Apocalipsul, ilaritatea şi dispreţul cu care Marile Facţiuni priveau Mandatul. Unde erau? Îşi aveau măcar locul pe această pagină?

Studie harta o clipă, gustându-şi ceaiul prin aburul rostogolitor. Îl simţi cald în stomac, un sprijin împotriva răcorii din zori. Îşi dădu seama că îi scăpa ceva. Uita…

Mâna îi tremură când scrise:

INRAU

Dedesubtul lui „Maithanet”. *El te-a omorât, dragă băiete? Sau eu?*

Achamian se scutură de aceste gânduri. Nu-i arăta respect lui Inrau jelindu-l şi chiar mai puţin tăvălindu-se în milă faţă de propria-i persoană. Nu răzbuna nimic astfel. Dacă exista vreun mod de a îndrepta ceva, atunci era aici, pe această pagină. *Nu sunt tatăl lui. Trebuie să fiu ceea ce sunt: un spion.*

Achamian făcea adesea asemenea hărţi – nu pentru că se temea că ar putea uita ceva, ci pentru că se temea că ar fi putut trece cu vederea ceva. Găsea că vizualizarea legăturilor sugera mereu alte legături posibile. Mai mult, acest exerciţiu simplu se dovedise un ghid valoros în anchete trecute. Cu toate acestea, diferenţa crucială de această dată era că în loc să numească indivizi şi legăturile lor cu vreun plan mărunt, această hartă numea Marile Facţiuni şi legăturile lor cu un Război Sfânt. Scara acestui mister, mizele, depăşeau de departe tot ceea ce întâlnise înainte… cu excepţia viselor.

I se tăie respiraţia.

Un preludiu al celui de-Al Doilea Apocalips? Era posibil?

Privirea lui Achamian reveni la „Sfatul” izolat în colţul lui, Dându-şi seama că harta dăduse primul rezultat. Dacă Sfatul încă mai cutreiera cele Trei Mări, atunci *trebuia* să aibă vreo legătură. Nu era posibil să stea deoparte în asemenea vremuri epice. Atunci, unde s-ar fi putut ascunde?

Inexorabil, ochii îi fură atraşi înapoi către

MAITHANET

Achamian sorbi din nou din ceai. *Cine eşti tu, prietene? Cum pot afla cine eşti?*

Poate ar fi trebuit să se întoarcă în Sumna. Poate ar fi putut repara lucrurile cu Esmenet, să vadă dacă ar fi putut ierta mândria frivolă a unui neghiob. Cel puţin se putea asigura că…

Achamian lăsă în grabă cana uzată, înşfăcă pana şi mâzgăli

PROYAS

Între „Maithanet” şi „Războiul Sfânt”. De ce nu se gândise mai devreme la asta?

După ce-l întâlnise pe Proyas pe treptele de sub Shriah, Achamian aflase că Prinţul devenise unul dintre puţinii confidenţi ai lui Maithanet. Nu fusese o surpriză. În anii care

urmară tutelajului lui Achamian, Proyas devenise obsedat de cucernicie. Spre deosebire de Inrau, care făcu un legământ faţă de cele O Mie de Temple ca să poată servi mai bine, Proyas îmbrăţişase Colţul şi pe Cel din Urmă Profet pentru a putea judeca mai bine – sau aşa credea Achamian. Amintirea ultimei scrisori a lui Proyas, cea care nimicise chiar şi corespondenţa lor cea concisă, încă îl înţepa.

Ştii ce mă îndurerează cel mai mult când mă gândesc la tine, bătrâne profesor? Nu faptul că eşti un hulitor, ci gândul că am iubit cândva un hulitor.

Cum se trece peste cuvinte atât de aspre? Dar Achamian ştia că trebuia să o facă, şi din motive care erau în acelaşi timp cele mai potrivite şi cele mai nepotrivite. Trebuia să arunce un pod peste golul dintre ei, nu pentru că încă îl iubea pe Proyas – oamenii remarcabili impuneau adesea o asemenea iubire – ci pentru că avea nevoie de un drum către Maithanet. Avea nevoie de răspunsuri pentru a-şi linişti inima şi, poate, pentru a salva lumea.

Cum ar fi râs Proyas dacă i-ar fi spus asta... Nu era de mirare că cele Trei Mări considerau că oamenii Mandatului erau nebuni!

Achamian se ridică şi vărsă restul ceaiului peste focul şuierător. Aruncă o ultimă privire peste hartă şi peste legături şi se gândi la spaţiile largi şi goale de pe pergament, întrebându-se într-o doară cum ar putea fi umplute.

Strânse tabăra, încărcă totul pe catâr şi îşi continuă călătoria singuratică. Sudica se termină fără veste – alte dealuri, alte întinderi de pământ pietros.

Esmenet păşea prin umbră împreună cu ceilalţi, cu inima bubuindu-i în piept. Simţea clătinarea imensităţii Porţii Pieilor deasupra ei, de parcă era un ciocan pe care Soarta îl ţinuse ridicat de-o mie de ani, aşteptându-i evadarea. Aruncă priviri către chipurile din jur, dar nu văzu decât oboseală şi plictiseală. Pentru ei ieşirea din Sumna părea ceva obişnuit. Îşi imagină că aceşti oameni evadau din Sumna în fiecare zi.

Timp de o clipă absurdă se temu pentru teama ei. Dacă evadarea din Sumna nu însemna nimic, oare întreaga lume era o închisoare?

Apoi, fără veste, se trezi clipind în lumina soarelui. Se opri, privind la turnurile înalte ridicându-se mătăhăloase deasupra.

Apoi privi în jur, respirând adânc, ignorând înjurăturile celor dinapoia ei. De fiecare parte a gurii întunecate a porţii trândăveau soldaţi, studiindu-i pe cei care intrau în oraş dar nepunându-le nicio întrebare. Oameni pe jos, în căruţe sau călare forfoteau în jurul ei. De fiecare parte a drumului, o mică încolonare de negustori îşi lăudau mărfurile, sperând să profite de pe urma pribegilor înfometaţi.

Apoi văzu ceea ce înainte fusese doar o dungă înceţoşată la orizont, apărând ici şi colo din cercul aglomerat al zidurilor Sumnei: provincia, albă ca iarna şi întinzându-se la nesfârşit în depărtare. Şi văzu soarele, soarele după-amiezii târzii, împrăştiat peste ţinut de parcă era apă.

Un căruţaş plesni din bici chiar lângă urechea ei şi femeia se grăbi să se ferească din drum. O căruţă scârţâi pe lângă ea, trasă de boi fără vlagă. Căruţaşul îi aruncă un rânjet fără dinţi.

Aruncă o privire la tatuajul verzui de pe dosul palmei. Însemnul tribului ei. Semnul lui Gierra, deşi nu era preoteasă. Funcţionarii Shriali cereau ca toate târfele să fie tatuate cu parodii ale tatuajelor sacre purtate de prostituatele templelor. Nimeni nu ştia de ce. Pentru a se amăgi mai bine că îi amăgeau pe Zei, presupuse Esmenet. Părea cu totul altceva aici, fără ziduri, fără ameninţarea Legii Shriale.

Se gândi să strige după căruţaş, dar în timp ce se îndepărta hurducându-se privirile îi fură atrase de drumul care tăia o linie perfectă peste peisajul accidentat, ca mortarul dintre cărămizile crăpate. *Iubite Gierra, ce fac eu aici?*

Drumul deschis, îi spusese cândva Achamian, era ca o frânghie legată de gâtul lui, sufocându-l dacă n-o urma. Aproape îşi dorea să se simtă astfel acum. Putea înţelege cum e să fii târât spre o anume destinaţie. În schimb acesta părea o cădere lungă, şi încă una liberă. Ameţea doar privind în lungul lui. *Ce neghioabă! E doar un drum!*

Îşi repetase planul de mii de ori. De ce să se teamă acum? Îşi purta punga între picioare. După cum ziceau soldaţii, avea să vândă piersici pe drum spre Momemn. Poate că bărbaţii se aflau la jumătatea distanţei dintre femei şi Zei, dar aveau pofte de animale.

Drumul avea să fie blând. În cele din urmă, avea să găsească Războiul Sfânt. Iar în Războiul Sfânt avea să-l găsească pe Achamian. Avea să-i strângă obrajii în palme şi să-l sărute, în

sfârşit un tovarăş de drum.

Apoi avea să-i spună ce se întâmplase, să-i spună de primejdie.

Răsuflare adâncă. Simţi gustul prafului şi al frigului.

Începu să meargă, cu membrele atât de uşoare că ar fi putut dansa. Avea să se întunece în curând.

Capitolul X

Sumna

Cum ar putea fi descrisă teribila maiestuozitate a Războiului Sfânt? Chiar şi atunci, încă nepătat de sânge, era înfricoşător şi minunat la vedere, o imensă fiară ale cărei membre erau naţiuni întregi – Galeoth, Thunyerus, Ce Tydonn, Conriya, Ainonul de Sus şi Nansuriumul – şi chiar cu înseşi Turnurile Stacojii drept gura dragonului. Lumea nu mai fusese martora unei asemenea adunări din zilele Imperiului Ceneian sau ale Străvechiului Nord. Chiar şi îmbolnăvit de politică, inspira veneraţie.

— DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Miezul iernii, 4111 Anul-Colţului, Sumna

Chiar şi după căderea nopţii, Esmenet continuă să meargă, îmbătată de simpla imposibilitate a situaţiei. De câteva ori chiar alergase peste câmpurile întunecate, cu picioarele săgetând prin iarba îngheţată, cu braţele desfăcute în timp ce se rotea sub Cuiul Raiului.

Frigul era tare ca fierul, spaţiul nesfârşit. Întunericul era proaspăt, ca răzuit de imagini şi mirosuri de lama iernii. Atât de diferit de întunericul umed al Sumnei, unde senzaţii ca de smoală pătau totul. Aici, în frig şi noapte, pergamentul lumii era gol. Părea că aici începuse totul.

Savura şi în acelaşi timp se cutremura la acest gând. Achamian îi spusese cândva că Sfatul credea ceva asemănător.

În cele din urmă noaptea se stinse şi ea se trezi din beţie. Îşi aminti de zilele anevoioase ce aveau să urmeze, de scopul înfiorător care o mâna.

Achamian era urmărit.

Nu se putea gândi la asta fără să-şi amintească de noaptea cu necunoscutul. Uneori i se făcea greaţă, zărind întunericul care îi

era sămânţă de fiecare dată când clipea. Alteori devenea extrem de rece, revăzând şi analizând fiecare cuvânt rostit, fiecare orgasm înţepător cu atitudinea unui arendaş. Îi era greu să creadă că acea femeie destrăbălată, trădătoare, adulteră fusese ea… Dar ea fusese.

Nu trădarea ei o ruşina. Ştia că Achamian nu avea să o învinovăţească. Nu, ceea ce o ruşina era ceea ce *simţise*, nu ceea ce făcuse.

Unele prostituate dispreţuiau atât de mult ceea ce făceau încât căutau durere şi pedeapsă de câte ori se împreunau. Dar Esmenet se considera printre cele care puteau râde, din când în când, despre faptul că erau plătite pentru că li se oferea plăcere. Plăcerea îi aparţinea ei, indiferent cine o dezmierda.

Dar nu şi în acea noapte. Plăcerea fusese mai intensă decât trăise vreodată. O simţise. Icnise din cauza ei. Se cutremurase din cauza ei. Dar nu îi aparţinuse. Trupul îi fusese însemnat în acea noapte. Şi o ruşina până la furie.

Adesea se uda la gândul abdomenului lui peste al ei. Uneori roşea şi se încorda la amintirea orgasmelor. Oricine, orice ar fi fost el, îi luase trupul prizonier, capturase ceea ce era al ei şi îl remodelase nu după chipul şi asemănarea lui, ci după chipul şi asemănarea a ceea ce avea nevoie ca ea să fie. Infinit de receptivă. Infinit de docilă. Infinit de recunoscătoare.

Dar acolo unde trupul bâjbâia, mintea înţelegea. Îşi dădu seama repede că dacă necunoscutul ştia de ea, ştia şi de Inrau.

Şi dacă ştia de Inrau, atunci nu exista nicio şansă ca moartea lui să fi fost sinucidere. De aceea trebuia să-l găsească pe Achamian. Posibilitatea ca Inrau să se fi sinucis aproape îl frânsese.

— Şi dacă e adevărat, Esmi? Dacă într-adevăr s-a sinucis?

— Nu s-a sinucis. Ajunge, Akka. Te rog.

— A făcut-o!… Oh, iubiţi Zei, o simt! L-am forţat până într-un punct de unde nu putea decât să trădeze. Pe mine sau pe Maithanet. Nu vezi, Esmi? L-am obligat să asmută o iubire împotriva altei iubiri!

— Eşti beat, Akka. Eşti mereu stăpânit de temerile tale când eşti beat.

— Iubiţi Zei… L-am omorât.

Cât de goale sunaseră încurajările ei: recitări ţepene născute din răbdare amorţită născută din bănuiala inexplicabilă că se

pedepsea doar pentru a-şi asigura mila ei. De ce fusese atât de rece? Atât de egoistă? La un moment dat, chiar se trezise urându-l pe Inrau, învinovăţindu-l pentru plecarea lui Achamian. Cum putuse să gândească asemenea lucruri?

Dar asta avea să se schimbe. Multe aveau să se schimbe. Cumva, într-un fel imposibil, jucase un rol în ceea ce se petrecea. Avea să fie egala lui.

Nu l-ai omorât, iubirea mea. Ştiu asta!

Şi mai ştia şi *cine* era ucigaşul. Presupuse că necunoscutul putea aparţine oricărei Şcoli, dar cumva ştia că nu era aşa. Ceea ce îndurase era dincolo de cele Trei Mări. Sfatul. Ei îl omorâseră pe Inrau şi ei o violaseră.

Sfatul.

Oricât de îngrozitoare era această intuiţie, era de asemenea înviorătoare. Nimeni, nici măcar Achamian, nu văzuse Sfatul de secole. Şi cu toate acestea ea... Dar nu se gândea prea mult la asta, pentru că atunci când o făcea începea să se simtă... norocoasă. Asta nu putea îndura.

Aşa că îşi spunea că făcea călătoria pentru Achamian. Iar în momentele de neatenţie, se vedea ca un personaj din *Saga*, ca Ginsil sau Ysilka, o soţie prinsă fatal în capcana maşinaţiunilor soţului ei. I se părea că drumul dinaintea ei cânta cu un fel de farmec furiş, de parcă martori ascunşi ai eroismului ei îi urmăreau fiecare pas.

Se înfioră în pelerina ei. Răsuflarea i se aduna dinainte. Mergea, meditând la senzaţia de aşteptare rece care însoţea atâtea dimineţi de iarnă. Lumina zorilor venea încet.

Pe la jumătatea dimineţii dădu peste un han la marginea drumului, unde zăbovi în speranţa de a se alătura unei cete de călători care se aduna în curtea lui. Doi bătrâni, cu spinările cocoşate sub oboroace imense de fructe uscate, aşteptau cu ea. Din încruntările lor, Esmenet presupuse că-i zăriseră tatuajul de pe dosul palmei stângi. Se părea că toată lumea ştia că Sumna îşi însemna târfele.

Când ceata porni în sfârşit la drum, o urmă cât de discret putu. Un mic nucleu de preoţi cu pielea albastră, adepţi ai lui Jukan, îi conduceau, cântând imnuri blânde şi zornăind talgere de mână. O mână de oameni li se alăturară în cântec, dar cei mai mulţi rămaseră deoparte, târşâindu-şi picioarele şi murmurând cu voci joase. Esmenet îl văzu pe unul dintre bătrâni

vorbind cu vizitiul unei căruţe. Căruţaşul se întoarse şi o privi în felul acela alb în care era de multe ori privită: cu expresia cuiva care dorea ceea ce ar fi trebuit să deteste. Îşi feri privirea când ea îi zâmbi. Ştia că mai devreme sau mai târziu avea să găsească vreun mod întâmplător de a vorbi cu ea.

Atunci va trebui să ia o hotărâre. Dar apoi o cureluşă din sandala ei stângă plesni. Reuşi să-i înnoade capetele înapoi încât să o mai poată folosi, dar îi pişcau şi îi frecau pielea de sub şosetele de lână. Făcu băşici şi în curând şchiopăta. Blestemă căruţaşul pentru că nu se grăbea. Blestemă din toată inima canonul care interzicea femeilor să poate cizme în Nansurium. Apoi nodul cedă şi, oricât încercă, nu mai reuşi să-l repare.

Grupul se îndepărtă din ce în ce mai mult în josul drumului.

Îşi aruncă sandala în tolbă şi începu să meargă fără ea. Piciorul îi amorţi aproape imediat. După douăzeci de paşi, îi apăru prima gaură în şosetă. La scurtă vreme după aceea, şoseta era doar o fustă zdrenţuită în jurul gleznei. Ţopăia la fel de mult pe cât păşea, oprindu-se des pentru a-şi freca talpa piciorului. Nu mai vedea nici urmă de ceilalţi. Dinapoia ei zări o gloată îndepărtată de bărbaţi. Păreau să mâne turme de animale… sau cai de război.

Se rugă să fie prima presupunere.

Drumul pe care îl urma era Calea Kariană – o relicvă a Imperiului Ceneian, dar menţinută în stare bună de Împărat. Trecea direct prin provincia Massentia, pe care oamenii o numeau Auria în timpul verii din cauza nesfârşitelor câmpuri de grâne. Problema Căii Kariane era că se afunda adânc în Câmpiile Kyranee în loc să se îndrepte direct spre Momemn. Cu mai bine de o mie de ani în urmă, legase Sfânta Sumna de străvechiul Cenei. Acum era întreţinută numai cât servea Massentiei. Lui Esmenet i se spusese că se pierdea în păşuni după ce se intersecta cu mult mai importanta Cale Pon, care ducea direct la Momemn.

În ciuda ocolului prin interior, Esmenet alesese Calea Kariană după multă gândire atentă. Deşi nici nu-şi permitea, nici nu ştia să citească hărţi şi chiar dacă nu pusese niciodată piciorul în afara Sumnei, deţinea cunoştinţe detaliate despre acest drum şi despre multe altele.

Toate prostituatele îşi clasau muşterii după gusturi. Unele preferau bărbaţii mari, altele pe cei mici. Unele preferau preoţii,

cu mâinile lor ezitante şi fine, altele soldaţii şi încrederea lor brutală. Dar Esmenet preţuise mereu experienţa. Cei care suferiseră, care depăşiseră obstacole, care văzuseră lucruri îndepărtate sau uimitoare – aceştia erau bărbaţii pe care îi preţuia.

Când era mai tânără se împreuna cu asemenea bărbaţi şi se gândea: *Acum fac parte din lucrurile pe care le-au văzut. Sunt mai mult decât am fost.* Când îi bătea pe urmă la cap cu întrebări, o făcea atât pentru a afla detaliile îmbogăţirii ei, cât şi din curiozitate. Plecau uşuraţi şi de argint şi de sământă, dar ea se convinsese că plecau ducând o parte din ea cu ei, că se mărise într-un fel, că ea, Esmenet, bântuia ochii care priveau şi înfruntau lumea.

Câţiva oameni o vindecaseră de această credinţă. Bătrâna târfă, Pirasha, care ar fi murit de foame dacă nu ar fi fost generozitatea lui Esmenet.

— Nu, dulceaţă, îi spusese ea odată. Când femeile îşi moaie cupele în bărbaţi, scot afară doar ceea ce a fost furat.

Apoi fusese arătosul cavaler kidruhil, cel pe care îl iubise, care venise la ea a doua oară fără să-şi amintească de prima.

— Te înşeli, exclamase el. Mi-aş fi amintit de o frumuseţe ca tine!

Apoi dăduse naştere fiicei sale. Îşi amintea că se gândise, la puţin timp după aceea, că naşterea era semnul sfârşitului amăgirilor ei. Dar acum ştia că marcase trecea de la un set de amăgiri la altul. Moartea unui copil: asta marca sfârşitul amăgirilor. Adunatul hăinuţelor într-o legătură, dând-o mamei în devenire de la etajul de dedesubt, spunându-i cuvinte blânde pentru a-i uşura jena – jena *ei!*

Multă nebunie murise odată cu fiica ei, şi multă amărăciune se născuse. Dar Esmenet nu era, ca unii, dispusă să poarte pică. Chiar dacă ştia că o degrada, continuă să-şi răsfeţe foamea de poveşti despre lume şi continuă să-i preţuiască pe cei mai buni povestitori. Îşi încolăcea picioarele în jurul lor – bucuroasă. Se prefăcea că se ridică la nivelul pasiunii lor, şi uneori, datorită felului curios în care prefăcătoria se contopea în realitate, chiar se ridica. După aceea, în timp ce interesul lor se retrăgea înapoi în lumea întunecată din care veniseră, deveneau impenetrabili. Chiar şi clienţii ei mai blânzi păreau primejdioşi. Găsise că atât de mulţi bărbaţi adăposteau un fel de gol, un loc explicabil doar

de alţi bărbaţi.
Apoi începea adevărata seducţie.
— Spune-mi, torcea ea uneori, ai văzut ceva care te face mai mult decât… alţi bărbaţi?
Mulţi găseau întrebarea amuzantă. Alţii erau nedumeriţi, enervaţi, indiferenţi sau chiar ultragiaţi. Doar câţiva, printre care şi Achamian, o găseau fascinantă. Dar răspundeau cu toţii. Bărbaţii aveau nevoie să fie mai mult. De aceea, decisese ea, atâţia dintre ei jucau jocuri de noroc: voiau bani, desigur, dar de asemenea doreau o demonstraţie, un semn că lumea, Zeii, viitorul – *cineva* – îi scotea cumva în evidenţa.
Aşa că îi spuneau poveşti – mii de poveşti de-a lungul anilor. Zâmbeau la relatările lor, crezând că o făceau să freamete, ca atunci când era tânără, făcând-o să înţeleagă cu cine tocmai *se culcase.* Şi, cu o singură excepţie, niciunul dintre ei nu-şi dăduse seama că nu-i păsa deloc de poveştile despre ei, ci doar de cele despre lume.
Achamian înţelesese.
— Faci asta cu toţi muşterii tăi? O întrebase odată pe nepusă masă.
Nu fusese surprinsă. Şi alţii întrebaseră asta.
— Mă linişteşte gândul că bărbaţii sunt mai mult decât scule.
O jumătate de adevăr. Dar, aşa cum se cuvenea, Achamian fu sceptic.
— Păcat.
Asta o înţepase, chiar dacă nu avea habar ce voia să spună.
— Ce e păcat?
— Că nu eşti bărbat, răspunse el. Dacă ai fi fost bărbat n-ar fi trebuit să faci profesori din toţi cei care se folosesc de tine.
Plânsese în braţele lui în acea noapte.
Dar îşi continuase studiile, ajungând departe prin ochii altora.
Aşa aflase că Massentia era sigură, că în ciuda distanţei mai mari, Căile Kariane şi Pon erau drumuri mult mai potrivite pentru o femeie care călătorea singură decât rutele mai directe de-a lungul coastelor. Şi de aceea ştia destul ca să meargă cu alţii, astfel încât trecătorii să presupună pur şi simplu că era cu ei.
Şi de aceea sandala ruptă o îngrozea astfel. Mai devreme, îmbătată de deschideri şi îndrăzneală pură, nu simţise apăsarea singurătăţii ei. Acum o zdrobea. Se simţea expusă, de parcă

dinapoia fiecărui pâlc de copaci erau ascunşi arcaşi, aşteptând doar să-i zărească mâna tatuată, să audă un cuvânt şoptit sau vreun alt semn inevitabil.

Drumul urca, aşa că şchiopată cât putu de bine. O senzaţie adâncă de disperare nu făcu decât ca piciorul gol să pară şi mai dureros. Cum să meargă până la Momemn aşa? De câte ori nu i se spusese că o călătorie sigură însemna mereu pregătire? Fiecare pas dureros părea o mustrare.

Calea Kariană cobori treptat dinaintea ei, nivelându-se pe o luncă, apoi traversând ceea ce arăta ca un mic râu înainte de a se avânta între dealurile întunecate care încercuiau zările. Ţâşnind dintr-un desiş de copaci lipsiţi de frunze, un apeduct cenaian ruinat parcurgea distanţa nu departe, sfărâmându-se în mici câmpuri de resturi acolo unde localnicii îl jefuiseră de pietre. Cărări noroioase zigzagau spre înălţimile mai îndepărtate, tivind câmpuri desţelenite, dispărând în suprafeţe căţărătoare de pădure. Dar ceea ce a trase speranţa şi atenţia lui Esmenet fură clădirile rustice adunate în jurul podului: un fel de sat, trimiţând dâre subţiri de fum spre cerul cenuşiu.

Avea nişte bani. Mai mult decât suficienţi pentru a-şi repara sandala. Se dojeni pentru presimţirile negre care o încercară în timp ce se apropia de sat. Auzise că unul dintre lucrurile care caracterizau Massentia era că avea puţine dintre marile plantaţii care dominau atât de mult din Imperiu. Massentia era un ţinut al ţăranilor liberi şi al meşteşugarilor. Deschişi. Cinstiţi. Mândri. Sau aşa auzise ea.

Dar îşi aminti de felul în care aceşti oameni se încruntau când o vedeau atârnând la fereastra ei din Sumna.

— Cei care muncesc pentru ei, îi spusese odată bătrâna Pirasha, cred că deţin Adevărul.

Iar Adevărul nu era blând cu târfele.

Esmenet se blestemă pentru aceste griji. Toată lumea spunea că Massentia era sigură.

Şchiopătă pe pământul bătătorit a ceea ce trebuia să fie o piaţă modestă, căutând un cizmar printre colibele şi faţadele înconjurătoare. Când nu găsi unul, adulmecă după mirosul de ulei de peşte pe care vopsitorii îl foloseau pentru piei. Nu avea nevoie decât de o fâşie de piele. Trecu pe lângă grămezi dezgheţate de lut, apoi pe lângă patru ateliere interconectate de olari. Într-unul, un bărbat lucra la roată în ciuda frigului,

desenând curbe în lut cu degetele mari. Gura unui cuptor strălucea dinapoia lui. Tuşea lui, care suna ca un gâlgâit în noroi, o făcu să tresară. Se întrebă într-o doară dacă satul era lovit de vărsat de vânt. Un grup de cinci băieţi se învârteau pe lângă intrarea unui grajd, holbându-se. Cel mai în vârstă, sau cel puţin cel mai înalt dintre ei, o privea cu admiraţie sinceră. Ar fi fost chipeş dacă ar fi avut ochii la fel de mari. Îşi aminti că unul dintre clienţii ei îi spusese că nu se întâmpla des să se găsească vreun copil frumos în asemenea sate pentru că adesea erau vânduţi călătorilor înstăriţi. Esmenet se trezi întrebându-se dacă se făcuse vreodată o ofertă pentru acest băiat.

Zâmbi în timp ce el hoinări spre ea. *Poate că el...*

— Eşti o *târfă?* Întrebă el cu îndrăzneală.

Esmenet nu putu decât să se holbeze la el şocată şi furioasă.

— Este! Este! Strigă altul. Din Sumna! De aceea îşi ascunde mâna!

Îi trecură prin minte câteva înjurături de soldaţi.

— Du-te şi te scobeşte în fund, se răsti ea, pişorcos nenorocit.

Băiatul rânji, iar Esmenet îşi dădu imediat seama că era unui dintre *ei:* unul dintre bărbaţii care apreciau mai mult lătratul unui câine decât cuvintele unei femei.

— Dă-mi să-ţi văd mâna.

Ceva din vocea lui o nelinişti.

— N-ai ceva grajduri de rânit?

Sclavule, rânjea dispreţuitor tonul ei. Răutatea nepăsătoare din ochii lui se aspri, devenind altceva. Când îi apucă mâna îl plesni peste obraz. Se împletici înapoi şocat.

Adunându-se, se aplecă spre pământ.

— E o târfă, le spuse compatrioţilor săi, pe un ton macabru, de parcă adevărurile nefericite aduceau după ele consecinţe nefericite.

Se îndreptă învârtind o piatră între degete.

— O târfă adulteră.

Trecu o clipă de nelinişte. Cei patru ezitau. Erau în pragul a ceva şi o ştiau, deşi nu îi înţelegeau semnificaţia. În loc să îi adune în jurul său cu cuvinte, cel chipeş aruncă piatra.

Esmenet se aplecă, ferindu-se. Dar ceilalţi se ghemuiau, adunând şi ei proiectile.

Începură să o bată cu pietre. Blestemă, ridicându-şi braţele. Lâna groasă a pelerinei ei o feri de lovituri serioase.

— Nenorociţilor! Strigă ea.

Se opriră, intimidaţi şi în acelaşi timp amuzaţi de ferocitatea, ei. Unul dintre băieţi, cel gras, râse în hohote când se aplecă şi ea după o piatră. Îl lovi pe el primul, chiar deasupra sprâncenei stângi, despicând pielea şi trimiţându-l văitându-se în genunchi. Ceilalţi nu făcură decât să se holbeze, năuciţi. Cursese sânge.

Ridică o altă piatră, sperând că se vor ghemui şi vor fugi. Copil fiind, înainte ca trupul ei să o îndemne spre alte vocaţii, lucrase pe cheiuri, câştigând pâine sau sferturi de aramă aruncând cu pietre după pescăruşii din gunoaie. Fusese foarte pricepută.

Dar cel înalt lovi primul, aruncându-i un pumn de ţărână în faţă. Rată în mare parte – neghiobul arunca de parcă avea braţele din funie – dar nişte pietriş o orbi pe moment. Îşi frecă ieşită din minţi ochii. Apoi o explozie în ureche o făcu se să clatine. Ce se petrecea?

— Ajunge! Ajunge! Bubui o voce aspră. Ce faceţi voi, băieţi?

Cel gras încă se văita. Esmenet clipi peste ochii care o înţepau, văzu un bătrân purtând veşminte Shriale pătate în mijlocul băieţilor, fluturând un pumn ca un capăt de os de picior.

— O omorâm cu pietre! Strigă instigatorul cel aproape chipeş. E o târfă!

Ceilalţi îl susţinură cu entuziasm.

Bătrânul preot se încruntă la ei o clipă, apoi se întoarse spre ea. Acum îl vedea limpede, petele de la ficat, cocoaşa zgârcită a cuiva care ţipase în nenumărate feţe. Buzele îi erau vinete de la frig.

— E adevărat?

Îi înşfăcă mâna cu a sa, care era şocant de puternică, şi îi studie tatuajul. Îi cercetă faţa.

— Eşti preoteasă? Lătră el. O servitoare a lui Gierra?

Îşi putea da seama că ştia deja răspunsul, că o întrebase doar dintr-un impuls pervers de a umili şi de a instrui.

Dulce Sejenus…

— D-da, se bâlbâi ea.

— Mincinoaso! Asta e însemnul unei târfe, strigă el, răsucindu-i mâna la faţă de parcă încerca să-i îndese mâncare în gură. Însemnul unei *târfe!*

— Nu mai sunt o târfă, protestă ea.

— Mincinoaso! Mincinoaso!

O răceală neaşteptată coborî peste Esmenet. Îi oferi un zâmbet prefăcut, apoi îşi recuperă mâna cu o smucitură. Neghiobul bătrân se împletici înapoi. Aruncă o privire scurtă către mulţimea care se adunase, îi privi nimicitor pe băieţi, apoi se întoarse înapoi la drum.

— Nu-mi întoarce spatele! Urlă bătrânul preot. Nu-mi întoarce spatele!

Continuă să meargă cu toată demnitatea pe care o putea aduna.

— Să nu laşi vreo târfă în viaţă, recită bătrânul preot, căci îşi face un mormânt din pântece!

Esmenet se opri.

— Să nu laşi vreo târfă să *răsufle*, continuă preotul, acum pe un ton voios, căci îşi bate joc de sămânţa celor drepţi! Omoar-o cu pietre ca mâna ta să nu fie ispi…

Esmenet se răsuci.

— Destul! Izbucni ea.

Tăcere năucită.

— Sunt *blestemată!* Strigă ea. Nu vedeţi? Sunt deja moartă! Nu ajunge asta?

Prea mulţi ochi o priveau. Se întoarse, continuă să şchiopăteze către Calea Kariană.

— Târfă! Strigă cineva.

Ceva o trosni în spatele capului. Căzu în genunchi. O altă piatră îi juli umărul. Ridică mâini protectoare, se împletici în picioare, încercă să meargă repede înainte. Dar tinerii săreau din nou în jurul ei, bombardând-o cu pietre mici, rotunjite, de râu. Apoi îl zări pe cel înalt în apropiere, ridicând ceva mare cât mâna lui. Se ghemui. Lovitura o făcu să-şi încleşteze dinţii, o făcu să se clatine, să cadă. Se rostogoli în noroiul rece, se ridică în patru labe, ridică un genunchi de la pământ. O piatră mică o lovi în obraz, umplându-i ochiul stâng de lacrimi înţepătoare, apoi fu în picioare, mergând cât de bine reuşea.

În tot acest timp, totul păruse coşmaresc de practic. Trebuia să plece cât de repede putea. Pietrele nu erau decât rafale de ploaie şi de vânt, obstacole impersonale.

Acum plângea nestăpânit.

— Încetaţi! Ţipă ea. Lăsaţi-mă în pace!

— Târfă! Mugi preotul

O mulţime mult mai numeroasă se adunase în jurul ei acum,

bătându-şi joc, aplecându-se către pământul cu pietriş de la picioare.

O lovitură în coloană o amorţi. Umerii i se smunciră înapoi. O mână i se întinse involuntar. O explozie în tâmplă. Apoi din nou pământul. Scuipă pietriş.

Încetaţi! Vă rooog!

Era aceea vocea ei?

Ceva mic, ascuţit o lovi în frunte. Îşi ridică braţele. Se răsuci ca un câine. *Vă rog. Cineva*.

Un tunet. Apoi o umbră mare acoperind cerul. Printre lacrimi şi degete, îşi ridică privirea, văzu burta vânoasă a unui cal şi, deasupra, un călăreţ cercetând-o cu privirea. Un chip arătos, cu buze pline. Cu ochi mari, căprui, furioşi şi în acelaşi timp neliniştiţi.

Un Cavaler Shrial.

Pietrele încetară. Esmenet se văita în mâinile ei pline de noroi.

— Cine a început asta? Bubui o voce.

— Ia ascultă aici! Mugi preotul. Aceste prob…

Cavalerul Shrial se aplecă în faţă şi îl lovi cu un pumn împlătoşat.

— Ridicaţi-l! Le ordonă el celorlalţi. *Acum.*

Trei bărbaţi se grăbiră să-l tragă pe preot în picioare, Dintre buzele lui tremurătoare se scurgeau salivă şi sânge. Scăpă un singur scâncet tuşit, privi în jur cu groază ameţită.

— N-nu ai autoritatea necesară! Strigă el.

— Autoritate? Râse celălalt. Ai vrea să dezbatem probleme de autoritate?

În timp ce Cavalerul Shrial îl brutaliza pe preot, Esmenet se chinui să se ridice în picioare. Îşi şterse sângele şi lacrimile de pe faţă, apoi îşi frecă noroiul întărit de pe roba de lână. Inima îi bubuia în urechi şi de două ori se temu că va leşina din lipsă de aer. Dorinţa de a ţipa aproape o copleşi, nu de groază sau de durere, ci de neîncredere şi de ultragiu pur. Cum de se întâmplase una ca asta? Ce se întâmplase?

Îl zări pe Cavalerul Shrial lovindu-l din nou pe preot şi se blestemă pentru că se crispase. De ce să-i fie milă de ingratul acela obscen? Răsuflă adânc. Îşi şterse alte lacrimi fierbinţi. Liniştită.

Cu mâinile împreunate dinaintea ei, se întoarse către tânărul

care începuse totul. Îi aruncă cea mai plină de ură privire de care era capabilă, apoi îşi lăsă degetul mic să alunece de lângă celelalte aşa încât să atârne ca un mic falus. Aruncă o privire în jos, asigurându-se că observase, apoi zâmbi spre el răutăcios. Băiatul păli.

Privi către Cavalerul Shrial, tot numai spaimă şi presimţiri rele, apoi către prietenii săi, care observaseră la rândul lor gestul batjocoritor al lui Esmenet. Doi dintre ei rânjiră fără să se poată abţine, iar unul, posedat de acea abilitate neobişnuită şi îngrijorătoare a tinerilor de a conspira cu cei pe care îi torturaseră cu doar câteva clipe mai devreme, strigă:

— E adevărat!

— Vino, îi spuse Cavalerul Shrial, întinzându-i o mână. Mi-e până în gât de neghiobii aceştia provinciali.

— Cine eşti? Murmură ea, din nou copleşită de lacrimi.

— Cutias Sarcellus, spuse bărbatul cu căldură. Primul Cavaler-Comandant al Cavalerilor Shriali.

Se întinse şi el îi apucă mâna tatuată.

Oameni ai Colţului zoreau prin întuneric – siluete înalte, în mare parte umbrite, cu excepţia ocazionalelor sclipiri ale fierului. Conducându-şi catârul, Achamian se grăbi printre ei. Ochii lor strălucitori nu-i acordau decât un interes trecător. Achamian presupuse că erau obişnuiţi cu necunoscuţii.

Călătoria îl tulbura pe Achamian. Nu mai trecuse niciodată printr-o asemenea tabără. Fiecare foc pe lângă care trecea părea o lume plină de propriile amuzamente sau disperări. Auzea fragmente rătăcite de conversaţie, zărea feţe bătăioase deasupra focurilor. Se mişca printre aceste insule, parte dintr-o procesiune umbrită. De două ori urcă dealuri destul de înalte pentru a dezvălui privirii râul Phayus şi luncile sale aglomerate. De fiecare dată înţepeni în veneraţie. Focuri strălucitoare erau presărate până departe – cele din apropiere împungând întunericul cu sclipiri de pânză şi bărbaţi războinici, cele îndepărtate formând constelaţii care luceau peste povârnişuri. Cu ani în urmă privise o dramă ainoni pusă în scenă într-un amfiteatru lângă Carythusal şi fusese izbit de contrastul dintre privitorii întunecaţi şi actorii luminaţi de jos. Aici se părea că erau mii de astfel de drame. Atât de mulţi oameni, atât de departe de casă. Aici putea măsura adevărata putere a lui

Maithanet.

Atât de numeroşi. Cum am putea da greş?

Medită o vreme la acest „noi”.

Spre vest, putea distinge circuitul sinuos al zidurilor Momemnului, cu turnurile lui monstruoase încununate de strălucirea torţelor. Coti spre ele în întuneric, pământul devenind mai pleşuv şi mai aglomerat pe măsură ce se apropiau. Intrând în lumina câtorva focuri conriyene, întrebă unde ar fi putut găsi contingentul din Attrempus. Traversă o punte scârţâitoare aruncată peste apele stătute ale unui canal. În cele din urmă găsi tabăra vechiului său prieten Krijates Xinemus, Mareşal al Attrempusului.

Deşi Achamian îl recunoscu pe loc pe Xinemus, se opri în întunericul de dincolo de lumina focului, privindu-l. Proyas îi spusese cândva că el şi Xinemus semănau extrem de tare cu doi fraţi „unul puternic şi unul slab”, după cum zicea el. Bineînţeles, lui Proyas nu-i dăduse prin cap că această comparaţie l-ar putea jigni pe bătrânul lui profesor. Ca mulţi oameni aroganţi, Proyas îşi considera insultele o prelungire a sincerităţii.

Ocrotind un bol de vin, Xinemus şedea dinaintea unui foc mic, discutând ceva pe un ton coborât cu trei dintre ofiţerii lui mai vârstnici. Chiar şi în lumina rumenă a focului arăta obosit, de parcă vorbea de nişte probleme mult dincolo de capacitatea lor de a le rezolva. Îşi scărpină absent pielea moartă despre care Achamian ştia că îi tortura mereu urechile, apoi, inexplicabil, se întoarse şi cercetă întunericul – în direcţia lui Achamian.

Mareşalul Attrempusului se încruntă.

— Arată-te, prietene, strigă el.

Dintr-un motiv sau altul, Achamian rămase fără cuvinte.

Acum şi ceilalţi se holbau la el. Îl auzi pe unul dintre ei, Dinchases, bodogănind ceva despre fantome. Bărbatul din dreapta sa, Zenkappa, făcu semnul Colţului.

— Nu-i nicio fantomă, spuse Xinemus, ridicându-se în picioare.

Îşi coborî capul de parcă încerca să vadă prin ceaţă.

— Achamian?

— Dacă n-ai fi aici, îi spuse lui Xinemus al treilea ofiţer, Iryssas, aş jura că tu eşti…

Aruncându-i o privire lui Iryssas, Xinemus porni pe

neaşteptate cu paşi mari către Achamian, cu o expresie de bucurie dezorientată pe chip.

— Drusas Achamian? Akka?

Răsuflarea reveni în sfârşit pe buzele lui Achamian.

— Salutare, Zin.

— Akka! Strigă Mareşalul, luându-l în braţe ca pe un sac.

— Lord Mareşal.

— Miroşi ca un fund de măgar, prietene, râse Xinemus, împingându-l înapoi. Ca duhoarea unei duhori.

— Zilele au fost grele, spuse vrăjitorul.

— Fii fără grijă. Vor fi şi mai grele.

Pretinzând că îşi trimisese sclavii la culcare, Xinemus îl ajută cu bagajele, aranja să fie luat în grijă catârul său, apoi îl ajută să-şi ridice cortul jerpelit. Trecuseră ani de când Achamian îl văzuse ultima dată pe Mareşalul Attrempusului, şi, deşi considera că prietenia lor nu putea fi atinsă de trecerea timpului, conversaţia lor fu stânjenitoare la început. Vorbiră în mare parte despre nimicuri: despre vreme, despre temperamentul catârului său. De câte ori unul dintre ei aducea vorba de ceva mai important, o timiditate inexplicabilă în forţa pe celălalt să dea un răspuns care îndepărta subiectul.

— Deci ce-ai mai făcut? Întrebă Xinemus în cele din urmă.

— Cât de bine te poţi aştepta.

Pentru Achamian totul părea oribil de ireal, în asemenea măsură încât se aştepta pe jumătate ca Xinemus să-l numească Seswatha. Prietenia lui cu Xinemus se născuse la îndepărtata curte conriyană. Întâlnirea lor aici în timp ce era în misiune îl jena, nu în felul cuiva prins cu minciuna, ci în felul cuiva pus într-o situaţie în care, dacă i se acorda destul timp, garanta că va fi prins cu minciuna. Achamian se trezi muncindu-şi creierii, întrebându-se ce îi spusese lui Xinemus în misiunea precedentă. Fusese cinstit? Sau cedase impulsului juvenil de a părea mai mult decât era în realitate? *I-am spus că sunt neghiob frânt?*

— Ah, cu tine, Akka, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi.

— Deci ceilalţi sunt cu tine? Întrebă el, deşi cunoştea deja răspunsul. Zenkappa? Dinchases?

Fu atacat de o altă frică. Xinemus era un bărbat cucernic, unul dintre cei mai cucernici pe care îi cunoscuse Achamian vreodată. În Conriya, Achamian fusese un tutore care se întâmpla să fie şi un Învăţat. Dar aici era un Învăţat şi atât. Aici

nu avea să i se treacă cu vederea sacrilegiul – mai ales în mijlocul Războiului Sfânt! Cât de multe putea tolera Xinemus? Poate, se gândi Achamian, aceasta fusese o greşeală. Poate că ar fi trebuit să-şi ridice tabăra altundeva – singur.

— Nu pentru multă vreme, răspunse Xinemus. O să-i trimit undeva.

— Nu-i nevoie să…

Xinemus ridică un ciot în lumina focului.

— Şi Visele?

— Ce-i cu ele?

— Mi-ai spus cândva că scad şi cresc în intensitate, că uneori detaliile se schimbă şi că te hotărâseşi să le însemni în speranţa de a le descifra.

Faptul că Xinemus îşi amintise asta îl nelinişti.

— Spune-mi, zise el într-o încercare neîndemânatică de a schimba subiectul, unde sunt Turnurile Stacojii?

Xinemus rânji.

— Mă tot întrebam când aveai de gând să aduci vorba… Undeva la sud de aici, la una dintre vilele Împăratului – sau aşa mi s-a spus.

Lovi cu putere un băţ de lemn, înjură când îşi zdrobi degetul mare.

— Îţi faci griji din cauza lor?

— Aş fi un neghiob dacă nu mi-aş face.

— Atât de mult râvnesc cunoştinţele voastre?

— Da. Gnoza este ca fierul pe lângă bronzul lor… Deşi mă îndoiesc că au să încerce ceva în mijlocul unui Război Sfânt.

Numai faptul că o Şcoală de hulitori se alăturase Războiului Sfânt depăşea deja înţelegerea inrithilor. Dacă s-ar fi apucat să-şi rostească blasfemiile în scopurile lor misterioase ar fi întrecut limitele oricărei toleranţe.

— De aceea… te-au trimis?

Xinemus rareori vorbea de Mandat spunându-i pe nume. Era mereu „ei”.

— Ca să supraveghez Turnurile Stacojii? În parte, presupun că da. Dar bineînţeles că – o imagine a lui Inrau îi fulgeră prin minte – e mai mult de atât… întotdeauna e mai mult.

Cine te-a omorât?

Cumva, Xinemus îi întâlni privirea prin întuneric.

— Ce nu-i bine, Akka? Ce s-a întâmplat?

Achamiari îşi privi mâinile. Voia să-i spună lui Xinemus, să-i povestească bănuielile lui absurde la adresa Shriahului, să-i explice împrejurările răvăşitoare ale morţii lui Inrau. Avea încredere în acel bărbat ca în nimeni altul, dinăuntrul sau din afara Mandatului. Dar povestea părea pur şi simplu prea lungă, prea chinuitoare şi prea murdărită de propriile sale sentimente şi slăbiciuni pentru a fi împărtăşită. Lui Esmenet i-o putuse spune, dar ea era o târfă. Era lipsită de ruşine.

— Presupun că-i destul de bine, spuse Achamian vesel, trăgând de funii. Măcar o să mă apere de ploaie.

Xinemus îl studie în tăcere o clipă. Din fericire, nu insistă.

Se alăturară celorlalţi trei în jurul focului lui Xinemus. Doi dintre ei erau căpitani ai garnizoanei din Attrempus, contemporani cu feţe tăbăcite ai Mareşalului. Ofiţerul mai în vârstă, Dinchases – sau Dinch cel Sângeros după cum era numit – fusese cu Xinemus de când îl cunoscuse Achamian pe Mareşal. Cel mai tânăr, Zenkappa, era un sclav nilnameshi pe care Xerius îl moştenise de la tatăl său şi pe care mai târziu îl eliberase pentru curajul său pe câmpul de luptă. Din câte îşi dădea seama Achamian, amândoi erau oameni buni. Al treilea bărbat, Iryssas, era cel mai mic dintre fiii singurului unchi încă în viaţă al lui Xinemus şi, dacă Achamian îşi amintea bine, Majordomul Casei Krijates.

Dar niciunul dintre bărbaţi nu băgă în seamă sosirea lor. Erau fie prea beţi, fie prea adânciţi în discuţii. Se părea că Dinchases spunea o poveste.

— … apoi cel mare, thunyeriul…

— Voi, idioţi nenorociţi, vi-l amintiţi măcar pe Achamian? Strigă Xinemus. Drusas Achamian?

Ştergându-se la ochi şi înecându-şi râsetele, cei trei bărbaţi se întoarseră să-l cântărească din priviri. Zenkappa zâmbi şi îşi ridică bolul. Dar Dinchases îl privi cu ochii mijiţi, iar Iryssas cu ostilitate deschisă.

Dinchases aruncă o privire la încruntătura lui Xinemus, apoi ridică, împotriva voinţei sale parcă, bolul. Şi el şi Zenkappa înclinară capetele şi turnară o libaţie.

— Bun găsit, Achamian, spuse Zenkappa cu căldură sinceră.

Achamian îşi imagină că fiind un sclav eliberat îi era mai uşor să accepte proscrişii. Pe de altă parte, Dinchases şi Iryssas erau nobili de castă – Iryssas chiar de rang adevărat.

— Văd că ţi-ai ridicat cortul, observă Iryssas ca din întâmplare.

Avea privirea precaută, cercetătoare a unui beţiv primejdios. Achamian nu spuse nimic.

— Deci presupun că ar trebui să mă resemnez cu prezenţa ta, eh, Achamian?

Achamian îl privi direct în ochi, se blestemă singur pentru că înghiţise.

— Presupun că ar trebui.

Xinemus îi aruncă o căutătură fioroasă vărului său.

— Turnurile Stacojii sunt parte a acestui Război Sfânt, Iryssas. Ar trebui să te bucuri şi de sosirea lui Achamian. Ştiu că eu aşa fac.

Achamian văzuse nenumărate astfel de schimburi de replici ca acestea. Credincioşii încercând să raţionalizeze fraternizarea cu vrăjitorii. Motivul era mereu acelaşi: *Sunt folositori…*

— Poate că ai dreptate, vere. Duşmanii duşmanilor noştri, eh?

Conriyenii ţineau la vrăjmăşiile lor. După secole de hărţuieli cu Ainonul de Sus şi Turnurile Stacojii, ajunseseră, cu toată ranchiuna, să aprecieze Mandatul. Chiar prea mult, ar fi spus preoţii. Dar dintre toate Şcolile, doar Mandatul, cufundat în Gnoza Străvechiului Nord, era pe măsura Turnurilor Stacojii.

Iryssas îşi ridică pocalul, apoi îl goli în praful de la picioarele sale.

— Fie ca Zeii să soarbă adânc, Drusas Achamian. Fie ca ei să-l serbeze pe cel blestemat…

Înjurând, Xinemus trase un şut în foc. Iryssas fu înghiţit de un nor de scântei şi cenuşă. Căzu pe spate, strigând, lovindu-şi instinctiv părul şi barba. Xinemus sări după el, mugind:

— Ce-ai spus? Ce-ai spus?

Deşi mai puţin solid decât Iryssas, Xinemus îl trase în genunchi de parcă era un copil, mustrându-l cu înjurături şi palme. Dinchases privi spre Achamian a scuză.

— Nu suntem ca el, spuse el glumeţ. Suntem doar beţi turtă.

Lui Zenkappa acesta i se păru prea amuzantă ca să rămână tăcut. Se tăvălea pe pământ în umbra de după buşteanul lui urlând de râs.

Chiar şi Iryssas râdea, chiar dacă o făcea în felul unei neveste ţinute sub papuc.

— Destul! Îi strigă lui Xinemus. Îmi cer scuze! *Îmi cer scuze!*

Şocat şi de insolenţa lui Iryssas şi de violenţa reacţiei lui Xinemus, Achamian privea cu gura căscată. Apoi îşi dădu seama că nu-l mai văzuse până atunci pe Xinemus în compania soldaţilor săi.

Iryssas se târî înapoi la locul lui, cu părul zburlit şi cu barba neagră vrâstată de cenuşă. Zâmbind şi încruntându-se în acelaşi timp, se aplecă înainte pe taburetul său de campanie către Achamian. Făcea o plecăciune, îşi dădu Achamian seama, dar îi era prea lene să-şi ridice fundul de pe scaun.

— Chiar îmi cer *scuze*, spuse el, privindu-l pe Achamian cu sinceritate amuzată. Şi chiar îmi place de tine, Achamian, chiar dacă *eşti* – aruncă o privire ferită spre lordul şi vărul său – un blestemat de vrăjitor.

Zenkappa începu din nou să urle. Fără să vrea, Achamian zâmbi şi se înclină drept răspuns. Îşi dădu seama că Iryssas era unul dintre acei oameni ai căror vrăjmăşii erau în prea mare parte toane pentru a deveni puncte fixe pentru o obsesie. Putea dispreţui şi îmbrăţişa pe rând, cu sinceritate. Achamian învăţase că asemenea oameni oglindeau inevitabil integritatea sau depravarea lorzilor lor.

— Neghiob imbecil! Strigă Xinemus către Iryssas. Ia uite la ochii tăi! Sunt mai mijiţi decât gaura unui fund de maimuţă!

Urmară alte râsete nebune. De această dată Achamian găsi ilaritatea lor irezistibilă.

Dar râse mult mai mult decât ceilalţi, văitându-se parcă posedat de vreun demon. Lacrimi de uşurare i se prelingeau pe obraji. Câtă vreme trecuse?

Ceilalţi se liniştiră, îl priviră chinuindu-se să se calmeze.

— A trecut prea multă vreme, reuşi să spună Achamian în cele din urmă.

Răsuflarea îi tremura în timp ce expira. Lacrimile deveniră dintr-o dată înţepătoare.

— Mult prea multă, Akka, spuse Xinemus, punându-i o mână prietenească pe umăr. Dar te-ai întors şi pentru o vreme ai scăpat de vicleniile urzitorilor. În noaptea asta poţi bea în linişte.

Dormi cu întreruperi în acea noapte. Dintr-un oarecare motiv, băutul peste măsură îi intensifica şi în acelaşi timp îi amorţea Visele. Felul în care erau mâzgălite unul peste altul le făcea să pară mai puţin urgente, să semene mai mult a vise obişnuite,

dar pasiunile care le însoţeau... Erau de neîndurat în cel mai bun caz. Din cauza băuturii deveneau nebunesc de chinuitoare.

Era deja treaz când Paäta, unul dintre sclavii lui Xinemus, sosi cu un lavoar de apă proaspătă. În timp ce se spăla, Xinemus îşi împinse faţa pe care era întipărit un rânjet prin intrarea cortului şi îl provocă la un joc de benjuka.

La puţină vreme după aceea, Achamian şedea cu picioarele încrucişate pe un covor în carouri, faţă în faţă cu Xinemus, studiind tabla poleită de benjuka dintre ei. Un baldachin lăsat îi apăra de soare, care ardea atât de strălucitor că tabăra din jurul lor părea un bazar din deşert în ciuda răcorii. Tot ce mai lipsea, cugetă Achamian, erau cămilele. Deşi majoritatea trecătorilor erau conriyeni de la curtea lui Xinemus, văzu tot felul de inrithi: galeothi, goi până la brâu şi pictaţi pentru un festival care aparent încurca iarna cu vara, thunyeri, afişându-şi zalele din fier negru pe care nu păreau să le scoată vreodată, şi chiar nobili ainoni, ale căror robe minuţios lucrate arătau de-a dreptul ridicole prin harababura de pânze unse, căruţe şi grajduri ocazionale.

— E greu de crezut, nu? Spuse Xinemus, aparent referindu-se la numărul remarcabil de inrithi.

Achamian ridică din umeri.

— Da şi nu... Am fost la Hagerna când Maithanet a declarat Războiul Sfânt. Uneori mă întreb dacă Maithanet a chemat cele Trei Mări sau cele Trei Mări l-au chemat pe Maithanet.

— Ai fost la *Hagerna?* Întrebă Xinemus.

Chipul i se întunecă.

— Da.

L-am întâlnit chiar şi pe Shriahul tău...

Xinemus sforăi ca un taur, modul lui de a-şi exprima adesea dezaprobarea.

— E rândul tău, Akka.

Achamian cercetă faţa lui Xinemus, dar Mareşalul părea absorbit cu totul de geometria pieselor şi posibilităţilor de pe tabla de joc. Achamian acceptase invitaţia ştiind că astfel vor rămâne singuri şi va avea ocazia de a-i povesti lui Xinemus ce se întâmplase în Sumna. Dar uitase că benjuka tindea să scoată ce era mai râu dintre ei. De câte ori jucau se dondăneau ca eunucii de harem.

Benjuka era o relicvă, un supravieţuitor al sfârşitului lumii.

Fusese jucat la curţile din Trysë, Atrithau şi Mehtsonc înainte de Apocalips, aproape la fel cum era jucat acum în grădinile din Carythusal, Nenciphon şi Momemn. Dar ceea ce scotea benjuka în evidenţă nu era vârsta lui. În general exista o asemănare tulburătoare între jocuri şi viaţă şi nicăieri această afinitate nu era mai izbitoare sau mai răscolitoare decât în benjuka.

Ca şi viaţa, jocurile erau guvernate de reguli. Dar spre deosebire de viaţă, jocurile erau definite complet de reguli. Regulile *erau* jocul, iar dacă cineva juca după alte reguli, atunci pur şi simplu juca un alt joc. Având în vedere că un cadru fixat de reguli definea fiecare mutare ca mutare, jocurile posedau o limpezime care făcea viaţa să pară o păruială între beţivi prin comparaţie. Însuşirile erau clare, permutaţiile erau sigure, doar deznodământul era ascuns.

Şmecheria la benjuka era lipsa acestui cadru fixat. În loc să ofere o temelie solidă, regulile benjukăi erau o altă mutare *din* joc, o altă piesă de jucat. Iar asta făcea din benjuka o adevărată imagine a vieţii, un joc al complexităţilor năucitoare şi al subtilităţilor aproape poetice. Alte jocuri puteau fi clasate ca modele schimbătoare sau rezultate din beţe-numere, dar benjuka dădea naştere unor întregi *istorii,* şi ceva care avea istorie, deţinea însăşi structura lumii. Se spunea că unii se aplecaseră deasupra tablei de benjuka şi se ridicaseră profeţi. Achamian nu era unul dintre ei.

Studie tabla, frecându-şi mâinile ca să le încălzească. Xinemus îl tachină cu un chicotit răutăcios.

— Mereu eşti aşa de sever când joci benjuka.

— E un joc nenorocit.

— Spui asta numai pentru că te străduieşti prea tare.

— Nu. Spun asta pentru că pierd.

Dar Xinemus avea dreptate. *Abenjukala*, un text clasic despre benjuka din timpurile Ceneiului, începea: ”Acolo unde alte jocuri măsoară limitele inteligenţei, benjuka măsoară limitele sufletului”. Complexităţile benjukăi erau atât de mari încât nimeni nu putea stăpâni tabla cu mintea şi astfel să-l *oblige* pe celălalt să se predea. Benjuka, după cum zicea autorul anonim, era ca dragostea. Nu puteai obliga pe cineva să iubească. Cu cât încercai mai mult, cu atât îţi scăpa mai mult. Astfel, benjuka pedepsea o inimă lacomă. Acolo unde alte jocuri cereau viclenie abilă, benjuka cerea mai mult de atât. Înţelepciune, poate.

Cu un aer întristat, Achamian mută singura piatră dintre piesele sale de argint – un înlocuitor pentru o piesă furată de unul dintre sclavii săi, sau aşa susţinuse Xinemus. Altă problemă. Deşi piesele nu însemnau mai mult decât felul în care erau folosite, piatra îi sărăcea cumva jocul, rupea vraja meschină a unui set complet.

De ce trebuia să primesc eu piatra?

— Dacă ai fi fost beat, spuse Xinemus, răspunzând hotărât mutării lui, aş mai înţelege de ce-ai făcut aia.

Cum de putea glumi? Achamian privi modelele de pe tablă, Dându-şi seama că regulile se schimbaseră din nou – de data asta în mod dezastruos. Căută opţiuni, dar nu văzu niciuna.

Xinemus zâmbi victorios şi începu să-şi taie unghiile cu cuţitul.

— Proyas va fi de aceeaşi părere, spuse el, când va sosi în cele din urmă.

Ceva din tonul lui îl făcu pe Achamian să ridice privirea.

— De ce anume?

— Ai auzit de recentul dezastru.

— Ce dezastru?

— Războiul Sfânt cel Vulgar a fost nimicit.

— Ce?

Achamian auzise vorbindu-se despre Războiul Sfânt cel Vulgar înainte de a părăsi Sumna. Cu săptămâni în urmă, înaintea de sosirea grosului Războiului Sfânt, câţiva mari lorzi din Galeoth, Conriya şi Ainonul de Sus se hotărâseră să mărşăluiască împotriva păgânilor pe cont propriu. Porecla de „vulgar” le fusese dată din cauza gloatelor fără stăpân care îi urmaseră. Lui Achamian nu-i trecuse deloc prin minte să întrebe ce se alesese de el. *A început. A început vărsarea de sânge.*

— Pe Câmpia Mengedda, continuă Xinemus. Sapatişahul păgân, Skauras, a trimis capetele smolite ale lui Tharschilka, Kumrezzer şi Calmemunis Împăratului ca avertisment.

— Calmemunis? Vărul lui Proyas?

— Un neghiob arogant şi tare de cap! L-am implorat să nu pornească marşul, Akka. Am încercat să mă înţeleg cu el, am strigat, m-am târât chiar – m-am *înjosit* ca un neghiob! — Dar câinele n-a vrut să asculte.

Achamian îl întâlnise pe Calmemunis o singură dată, la curtea tatălui lui Proyas. Îngâmfare neruşinată şi prostie – destul cât

să-l facă pe Achamian să se crispeze.

— În afară de convingerea că însuşi Dumnezeu îl mâna, de ce crezi că a pornit marşul?

— Pentru că ştia că o dată ce Proyas avea să sosească nu avea să fie decât un căţeluş dând din coadă. Nu l-a iertat niciodată pe Proyas pentru întâmplarea de la Paremti.

— Bătălia de la Paremti? Ce s-a întâmplat?

— Nu ştii? Am uitat câtă vreme a trecut, bătrâne prieten. Am multe bârfe de împărtăşit.

— Mai târziu, spuse Achamian. Zi-mi ce s-a întâmplat la Paremti.

— Proyas a pus să fie biciuit Calmemunis.

— Biciuit?

Asta îl îngrijoră adânc pe Achamian. Se schimbase atât mult fostul său elev?

— Pentru laşitate?

Parcă împărtăşind îngrijorarea lui Achamian, chipul lui Xinemus se întunecă.

— Nu. Pentru lipsă de pietate.

— Glumeşti. Proyas a pus să fie biciuit un egal pentru lipsă de *pietate?* Cât de departe a ajuns fanatismul lui, Zin?

— Prea departe, spuse repede Xinemus, parcă fiindu-i ruşine pentru lordul său. Dar numai pentru scurtă vreme. M-a dezamăgit atât de crunt, Akka. Faptul că acel copil divin pe care tu şi cu mine l-am învăţat a devenit un om al unor asemenea… extreme mi-a frânt inima.

Proyas fusese un copil divin. De-a lungul celor patru ani pe care îi petrecuse în Aöknyssus, capitala Conriyei, Achamian ajunsese să-l iubească pe băiat – chiar mai mult decât pe legendara lui mamă. Ce amintiri dulci. Plimbările prin foaierele luminate de soare, discuţiile despre logică, matematică şi istorie şi răspunsurile la cascadele nesfârşite de întrebări…

— Maestre Achamian? Unde s-au dus toţi dragonii?

— Dragonii sunt în interiorul nostru, tinere Proyas. În *tine*.

Sprâncene încruntate. Mâini încleştate de frustrare. Încă un răspuns indirect din partea tutorelui său.

— Deci nu mai există dragoni în lume, Maestre Achamian?

— Tu eşti în lume, nu-i aşa, Proyas?

În acelaşi timp, Xinemus fusese instructorul de sabie al lui Proyas şi datorită gâlcevilor lor periodice din cauza băiatului

ajunseseră să se respecte unul pe altul. Oricât îl iubea Achamian pe Prinţ, Xinemus – care nutrea devoţiunea de care avea să aibă nevoie pentru a-l servi pe copil când acesta avea să devină rege – îl iubea mai mult pe Proyas. Atât de mult că atunci când zărise puterea profesorului în elev, îl invitase pe Achamian la vila sa pe malul Mării Meneanor.

— Ai făcut copilul înţelept, îi spusese Xinemus încercând să explice extraordinara propunere.

Foarte rar se întâmpla ca nobilii de castă să găzduiască vrăjitori.

— Iar tu l-ai făcut primejdios, răspunsese Achamian.

Deveniseră prieteni, cândva printre râsetele care urmaseră.

— Fanatic pentru o vreme? Întreba acum Achamian. Înseamnă asta că acum e în toate minţile?

Xinemus se strâmbă, scărpinându-şi absent latura nasului.

— Oarecum. Războiul Sfânt și faptul că l-a cunoscut pe Maithanet i-au reaprins ardoarea, dar e mai înţelept acum. Mai răbdător. Mai tolerant cu slăbiciunile.

— Lecţiile tale, presupun. Ce-ai făcut?

— L-am bătut până l-am umplut de sânge.

Achamian râse.

— Vorbesc foarte serios, Akka. După Paremti am părăsit dezgustat curtea. Am petrecut iarna în Attrempus. A venit la mine, singur…

— Să implore iertare?

Xinemus se strâmbă.

— Aşa speram, dar nu. A făcut tot drumul acela ca să mă ocărască.

Mareşalul îşi clătină capul şi zâmbi. Achamian ştia de ce: chiar şi în copilărie, Proyas fusese predispus exceselor dragi lui. O călătorie de sute de kilometri doar pentru o mustrare era ceva de care numai Proyas ar fi fost capabil.

— M-a acuzat că l-am părăsit în ceasul lui de restrişte. Calmemunis şi ai lui îl pârâseră şi la curţile ecleziastice şi la Rege, şi o vreme lucrurile au mers prost, deşi nu a fost vreodată în vreo primejdie reală.

— Ştii, desigur, că nu urmărea decât aprobarea ta, Zin, spuse Achamian, înăbuşind un junghi de invidie. Te-a venerat mereu, ştii doar – în felul lui… Deci ce-ai făcut?

— I-am ascultat declamaţiile cu toată răbdarea de care am

fost în stare. Apoi l-am condus în curtea din spate şi i-am aruncat o sabie de antrenament. „Vrei să mă pedepseşti”, i-am spus, „deci *pedepseşte-mă.”*

Xinemus zâmbi în timp ce Achamian se tăvălea de râs.

— Era tenace ca un mânz, Akka, dar acum e de-a dreptul neobosit. A refuzat să cedeze. Îl trânteam la pământ şi se trăgea înapoi în picioare, muiat de sânge şi zăpadă. De fiecare dată îi spuneam: „Te-am instruit cât de bine am ştiut, Prinţul meu. Şi cu toate acestea pierzi.” Apoi se năpustea din nou spre mine, urlând ca un nebun.

— În dimineaţa următoare nu mi-a spus nimic, s-a ferit de mine ca de ciumă. Dar după-masă m-a căutat, cu faţa julită ca un măr. „Înţeleg”, mi-a spus. L-am întrebat: „Ce înţelegi?” „Lecţia ta”, mi-a răspuns. Am spus: „Oh, şi care ar fi această lecţie?” Şi mi-a spus: „Că am uitat să învăţ.

Că viaţa este lecţia lui Dumnezeu şi că deşi încercăm să-i învăţăm pe cei lipsiţi de pietate, trebuie să fim pregătiţi să învăţăm de la ei de asemenea.”

Achamian se holba la prietenul său cu veneraţie sinceră.

— Asta intenţionai să-l înveţi?

Xinemus se încruntă şi clătină din cap.

— Nu. Am vrut numai să-l bat până îi ieşea înfumurarea pe nas. Dar mie îmi suna bine aşa că am spus doar: „într-adevăr, Prinţul meu, într-adevăr” şi am încuviinţat în felul acela înţelept cum faci tu când eşti de acord cu cineva pe care nu-l consideri la fel de isteţ ca tine.

Achamian încuviinţă înţelept.

Xinemus se tăvăli de râs.

— Oricum, Proyas s-a abţinut să repete ce-a fost la Paremti. Şi când s-a întors la Aöknyssus s-a oferit să-l despăgubească pe Calmemunis, lovitură de bici pentru lovitură de bici, la curtea tatălui său.

— Şi Calmemunis a acceptat? Cu siguranţă că nu-i aşa de nesăbuit.

— Oh, nerodul a acceptat, l-a *biciuit* pe Nersei Proyas dinaintea ochilor Regelui şi ai curţii. Şi acesta este *adevăratul* motiv pentru care Calmemunis nu l-a iertat niciodată pe Proyas. Şi-a biciuit ultimele petece de onoare. Când şi-a dat seama, a pretins că Proyas îl trăsese pe sfoară.

— Deci crezi că de asta a insistat Calmemunis să conducă

Războiul Sfânt cel Vulgar?

Xinemus încuviinţă întristat.

— De asta el şi alţi o sută de mii sunt morţi.

Marile catastrofe porneau adesea de la lucruri atât de mărunte. Intoleranţa unui prinţ şi prostia unui lord îngâmfat. Dar unde erau aceste fapte? Zăceau pe undeva pe îndepărtatele câmpuri de morţi?

O *sută de mii de morţi...*

Achamian aruncă o privire în jos către tabla de benjuka. Dintr-un motiv sau altul îi sări imediat în ochi mutarea sa. Parcă surprins că Achamian mai voia să joace, Xinemus îl privi mutând o piesă aparent lipsită de importanţă.

O sută de mii de morţi – era asta un fel de mutare?

— Diavol viclean, şuieră Xinemus în timp ce studia tabla.

După o clipă de ezitare făcu mutarea de răspuns.

O greşeală, îşi dădu Achamian seama. Într-o clipă necugetată, Xinemus îşi desfiinţase avantajul de mai devreme. *De ce văd atât de limpede acum?*

Benjuka. Doi oameni. Două scopuri diferite. Un singur deznodământ. Cine hotăra acel deznodământ? Învingătorul? Dar învingătorii adevăraţi erau atât de rari – atât pe tabla de benjuka, cât şi în viaţă. De cele mai multe ori rezultatul era un compromis chinuit. Dar un compromis modelat de către cine? De nimeni?

Achamian îşi dădu seama că în curând adevăratul Război Sfânt avea să pornească marşul din Momemn, peste fertila provincie Anserca şi apoi va intra în ţinuturi ostile. În tot acest timp, perspectiva campaniei păruse o abstracţie, o simplă mutare care nu putea fi contracarată încă. *Dar asta nu e un joc. Războiul Sfânt va porni marşul şi, indiferent ce va urma, mii şi mii îşi vor pierde viaţa.*

Atât de mulţi oameni. Atâtea scopuri rivale. Şi un singur deznodământ. Care va fi acel deznodământ? Şi cine îl va modela? Nimeni?

Gândul îl îngrozi pe Achamian. Dintr-o dată Războiul Sfânt păru un rămăşag nebunesc, o aruncare de beţe-numere pentru un viitor complet întunecat. Vieţile a nenumărate mii – inclusiv a lui Achamian – pentru îndepărtatul Shimeh. Exista vreun câştig care să merite un asemenea rămăşag?

— O sută de mii de morţi, continuă Xinemus, părând să nu-şi

dea seama de agravarea poziţiei sale pe tablă. Pe câţiva dintre ei îi cunoşteam. Şi ca să înrăutăţească lucrurile, Împăratul s-a grăbit să ne exploateze mâhnirea. Ne cere să învăţăm din greşeala Războiului Sfânt cel Vulgar.

— Care a fost? Întrebă Achamian, încă distras de tabla de joc.

— Nebunia de a porni la luptă fără Ikurei Conphas.

Achamian îşi ridică privirea.

— Dar am crezut că Împăratul i-a aprovizionat pe Calmemunis şi pe ceilalţi, le-a dat posibilitatea de a porni la luptă în primul rând.

— Într-adevăr. Dar a promis că-i va aproviziona pe toţi cei care îi semnează Înscrisul.

— Deci Calmemunis şi ceilalţi *au semnat…*

În Sumna aceasta nu se ştia sigur.

— De ce nu? Oamenilor de felul lui nu le pasă nici cât negru sub unghie de cuvântul dat. De ce să nu promită că va înapoia toate ţinuturile cucerite Împăratului când promisiunea lui nu însemna nimic?

— Dar, insistă Achamian, Calmemunis şi ceilalţi trebuie să fi înţeles planul Împăratului. Ikurei Xerius ştie foarte bine că Marile Nume nu îi vor ceda nimic. Înscrisul e doar un pretext, ceva prin care să evite Ocara Shrială când îi va ordona lui Conphas să recupereze cuceririle Războiul Sfânt.

— Ah, dar uiţi de ce a plecat Calmemunis la luptă de fapt, Akka. Nu a plecat la luptă pentru Iertarea Shrială sau pentru gloria Celui din Urmă Profet – nici măcar pentru a-şi înjgheba un regat al lui. Nu. Calmemunis avea o inimă de hoţ. A pornit la luptă pentru a-i fura toată gloria lui Proyas.

Lovit de un gând neaşteptat, Achamian se opri ca să-şi studieze prietenul.

— Dar tu, Zin… Tu mergi la luptă pentru Cel din Urmă Profet. Cum te afectează toate aceste răzbunări şi planuri personale?

O clipă Xinemus păru buimăcit.

— Ai dreptate, desigur. Ar *trebui* să fiu ultragiat. Dar bănuiesc că mă aşteptam la asta. Sincer, îmi fac mai multe griji de ce va *crede* Proyas.

— De ce?

— În mod cert veştile despre dezastru îl vor îngrozi. Dar toate aceste reglări de conturi şi toată politica…

Xinemus ezită, parcă repetând în tăcere ceva la care se

gândise de multă vreme, dar pe care nu îl pusese niciodată în vorbe.

— Am fost printre primii care au sosit aici, Akka, trimis de Proyas pentru a-i organiza pe conriyenii care urmau să vină. Am făcut parte din Războiul Sfânt încă de când au fost ridicate primele corturi sub zidurile Momemnului. Ştiu că grosul celor care vuiesc în jurul nostru sunt oameni cucernici. Oameni buni – indiferent din ce naţiune vin. Şi cu toţii au auzit de Nersei Proyas şi de respectul pe care i-l poartă Maithanet. Cu toţii, chiar şi alte Mari Nume, ca Gothyelk sau Sauborn, sunt gata să-l urmeze. Atât de mult din cele ce se petrec în acest joc cu Împăratul vor depinde de cum va reacţiona Proyas…

— Iar Proyas este adesea nerealist, conchise Achamian. Te temi că acest joc cu Împăratul îl va provoca pe Proyas Judecătorul în locul lui Proyas Tacticianul.

— Exact. După cum stau lucrurile, Împăratul ţine Războiul Sfânt ostatic. Refuză să ne aprovizioneze dincolo de nevoile zilnice dacă nu consimţim să-i semnăm Înscrisul. Bineînţeles, Maithanet îi poate ordona să aprovizioneze Războiul Sfânt sub ameninţarea Ocărâi Shriale, dar se pare că până şi *el* şovăieşte. Nimicirea Războiului Sfânt cel Vulgar l-a convins că suntem pierduţi dacă nu pornim la luptă cu Ikurei Conphas. Kianinii şi-au arătat colţii şi se pare că nu ajunge numai credinţă pentru a-i învinge. Cine ar fi mai potrivit să ne ghideze printre acele pericole ascunse decât marele Exalt-General care i-a zdrobit pe *scylvendi?* Dar nici măcar un Shriah atât de puternic precum Maithanet nu poate obliga un Împărat să-şi trimită unicul moştenitor împotriva păgânilor. Şi bineînţeles că Împăratul nu-l va trimite pe Conphas decât dacă Marile Nume îi semnează Înscrisul.

— Adu-mi aminte, spuse Achamian strâmbându-se, să nu-i ies vreodată în cale Împăratului.

— E un diavol, scuipă Xinemus. Un diavol viclean. Şi dacă Proyas nu găseşte vreun mod de a-i dejuca planurile, noi ne vom vărsa sângele pentru Ikurei Xerius al III-lea în locul lui Inri Sejenus.

Dintr-un motiv sau altul, numele Celui din Urmă Profet îi aminti lui Achamian de frig. Privi indiferent la geometriile din argint şi onix ale tablei de benjuka. Se aplecă înainte, luă piatra mică, rotunjită de mare, pe care o folosea pentru a înlocui piesa

lipsă, apoi o aruncă în praful orbitor de dincolo de baldachinul lor. Jocul părea dintr-o dată copilăresc.

— Deci te dai bătut? Întrebă Xinemus.

Părea dezamăgit, încă. Mai credea că putea învinge.

— N-am nicio speranţă, răspunse Achamian, gândindu-se nu la benjuka, ci la Proyas.

Prinţul avea să sosească drept un om asediat, iar Achamian trebuia să-l hărţuiască mai mult, să-i spună că până şi Shriahul său poleit juca vreun joc întunecat.

În ciuda întunericului iernii, în pavilion era cald. Esmenet şedea în capul oaselor, îmbrăţişându-şi genunchii. Cine ar fi crezut că picioarele puteau să doară atât de tare de la călărit?

— Te gândeşti la altcineva, spuse Sarcellus.

Vocea îi era atât de diferită, se gândi Esmenet. Atât de încrezătoare.

— La Învăţatul Mandatului, presupun.

Şoc. Dar apoi îşi aminti că îi povestise…

— Şi ce-i cu asta? Întrebă ea.

El zâmbi şi ca întotdeauna ea se înfioră şi se nelinişti în acelaşi timp. Din cauza dinţilor lui, poate? Sau a buzelor?

— Exact, spuse el. Învăţaţii Mandatului sunt nişte neghiobi. Toţi cei din cele Trei Mări ştiu asta… Ştii ce spun nilnameshii despre femeile care iubesc neghiobi?

Îşi întoarse chipul spre el, îl fixă cu o privire lipsită de vlagă.

— Nu. Ce spun nilnameshii?

— Că atunci când dorm, nu visează.

O împinse blând spre perna lui.

Capitolul XI

Momemn

Raţiunea, scrie Ajencis, este capacitatea de a depăşi obstacole nemaiîntâlnite pentru satisfacerea dorinţei. Ceea ce îl deosebeşte pe om de animale este capacitatea sa de a depăşi un număr infinit de obstacole cu ajutorul raţiunii.

Dar Ajencis a încurcat accidentalul cu esenţialul. Deasupra capacităţii de a depăşi un număr infinit de obstacole este capacitatea de a le înfrunta. Nu raţiunea îl defineşte pe om, ci faptul că se roagă.

— EKYANNUS I, 44 DE EPISTOLE

Sfârşitul iernii, 4111 Anul-Colţului, Momemn

Prinţul Nersei Proyas se împletici, apoi îşi recăpătă echilibrul în timp ce oamenii săi vâsleau, purtând barca printre valuri. Se hotărâse să sosească pe plaja Nansuriumului stând în picioare, dar Meneanorul, care se hotărâse să bată coastele până ce întreaga lume avea să fie mare, îngreuna lucrurile. De două ori, ziduri de valuri înspumate aproape că-l aruncaseră peste bord şi se trezi meditând asupra înţelepciunii deciziei sale. Cercetă linia de nisip golaş a ţărmului, văzu că doar stindardul Attrempusului ocupa partea apropiată a plajei şi se hotărî că era de departe preferabil să sosească şezând şi uscat decât să sosească pe jumătate înecat.

Războiul Sfânt, în sfârşit!

Dar oricât de adânc îl mişca, acest gând era însoţit de o anume presimţire neplăcută. Fusese primul, care îi sărutase genunchiul lui Maithanet în Sumna şi acum, era convins, avea să fie ultimul dintre Marile Nume care se va alătura Războiului Sfânt.

Politica, se gândi el cu amărăciune. Nu era aşa cum scrisese filosoful Ajencis, negocierea avantajelor în comunităţile oamenilor. Era mai mult o licitaţie absurdă decât un exerciţiu de oratorie. Se făcea troc cu principii şi cucernicie pentru a îndeplini ceea ce cereau principiile şi cucernicia. Te mânjeai ca să fii curăţat.

Proyas îi sărutase genunchiul lui Maithanet, se dedicase căii pe care credinţa şi principiile i-o arătau. Dumnezeu însuşi consfinţise această cale! Dar încă de la început fusese împotmolită în politică: ciondănelile fără sfârşit cu Regele, tatăl său, întârzierile enervante în adunarea flotei, nenumăratele concesiuni, contracte, lovituri, reacţii la lovituri, linguşiri şi ameninţări. Se părea că un suflet trebuia vândut pentru a fi mântuit.

A fost acesta testul tău? M-ai găsit nepotrivit?

Chiar şi călătoria pe mare fusese o încercare. Mereu capricioasă, Marea Meneanor era deosebit de furtunoasă în timpul iernii. Fură loviţi de o furtună lângă coasta Cironjului şi scoşi cu totul din Meneanor. Fură obligaţi de vânturi neprielnice să se aventureze primejdios de aproape de coastele păgâne – la

un moment dat fuseseră la doar câteva zile de *Shimeh* însuşi, sau cel puţin aşa îi spusese neghiobul de navigator, de parcă ironia avea să-l înveselească în loc să-l amărască. Apoi îi lovi a doua furtună în timp ce înaintau cu greu spre nord, cea care îi împrăştiase flota şi jefuise mai bine de cinci sute de oameni de vieţile lor. La fiecare cotitură se părea că ceva trebuie să conspire împotriva lui. Dacă nu oamenii, atunci elementele naturii, iar dacă nu elementele naturii, atunci oamenii. Până şi visele îl chinuiseră: că Războiul Sfânt plecase deja la luptă, că avea să sosească, să bea un bol de vin cu Împăratul şi apoi avea să i se spună să plece acasă.

Poate că ar fi trebuit să se aştepte la asta. Poate că întâlnirea cu Achamian în Sumna – chiar în timp ce îngenunchea dinaintea lui Maithanet! — Fusese mai mult decât o coincidenţă insultătoare. Poate fusese un semn care să-i aducă aminte că adesea zeii râdeau când oamenii scrâşneau din dinţi.

Chiar atunci un val imens înclină barca înainte şi îi stropi pe ocupanţii ei cu apă înspumată, sclipind în lumina soarelui. Ca o ghindă pe mătase, chila alunecă într-o parte, de-a lungul spinării unui val. Câţiva dintre vâslaşi strigară. O clipă fu aproape sigur că se vor scufunda. Una dintre vâsle se pierduse. Apoi barca scrâşni pe nisipul neclintit şi se treziră naufragiaţi în mijlocul a câtorva băltoace lăsate de reflux. Proyas sări din barcă o dată cu oamenii săi şi, în ciuda protestelor lor, îi ajută să tragă ambarcaţiunea mai sus pe plaja albă ca osul. Îşi zări flota împrăştiată peste marea strălucitoare. Părea imposibil. Sosiseră.

În timp ce ceilalţi începură să adune harnaşamentul, Proyas merse câţiva paşi în interiorul ţărmului şi căzu în genunchi. Nisipul îi arse pielea. Vântul îi împrăştia părul scurt, negru ca pana corbului. Aerul mirosea a sare, peşte şi piatră fierbinte – nu prea diferit de mirosul îndepărtatei coaste a Conriyei, se gândi el.

A început, dulce Profet... Războiul Sfânt a început. Fie ca eu să fiu faţa dreptei tale furii. Fie ca mâna mea să fie cea care îţi va mântui inima de ticăloşie. Fie ca eu să îţi fiu ciocan!

Apărat de bubuitul înconjurător al valurilor, i se părea că poate plânge în siguranţă. Clipi ca să-şi alunge lacrimile din ochi.

Cu coada ochiului, îi văzu pe cei care îl aşteptaseră venind spre el peste povârnişurile albe. Îşi drese vocea, se ridică în

timp ce se apropiau, curăţându-şi absent nisipul de pe tunică. Sub stindardul fluturând al Attrempusului, căzură în genunchi şi, cu palmele în jos pe coapse, îşi înclinară capetele dinaintea lui. Erau încadraţi de o coastă abruptă, iar dincolo de ea de o pată cenuşie întinsă pe cer – Momemn, presupuse Proyas, şi nenumăratele lui focuri.

— Chiar mi-a fost dor de tine, Xinemus, spuse Proyas. Ce părere ai de asta?

Bărbatul voinic, cu barbă deasă din faţă se ridică. Proyas fu izbit din nou de cât de mult semăna cu Achamian.

— Mă tem, Prinţul meu, răspunse Xinemus, că bunele tale sentimente nu vor ţine mult…

Ezită.

— Numai până ce vei auzi veştile pe care ţi le aduc.

Deja începe.

Cu luni în urmă, înainte de a se întoarce în Conriya pentru a-şi aduna armata, Maithanet îl avertizase că Ikureii vor aduce jale Războiului Sfânt. Dar purtarea lui Xinemus îi spunea că ceva mult mai dramatic decât simple maşinaţiuni politice se petrecuse în lipsa lui.

— N-am dat niciodată vina pe mesager, Xinemus. Ştii asta.

Studie o clipă chipurile escortei Mareşalului.

— Unde-i catârul de Calmemunis?

Groaza din ochii lui Xinemus abia de putea fi ascunsă.

— E mort, Prinţul meu.

— Mort? Întrebă el tăios.

Te rog, *să nu înceapă aşa!*

Strânse din buze şi întrebă din nou, mai stăpânit:

— Ce s-a întâmplat?

— Calmemunis a pornit la luptă…

— A pornit la luptă! Dar ultima dată am auzit că nu avea proviziile necesare. I-am trimis o scrisoare însuşi Împăratului rugându-l să nu-i ofere lui Calmemunis nimic din ce avea nevoie pentru a porni la luptă.

Te rog! Nu aşa!

— Când Împăratul le-a refuzat proviziile, Calmemunis şi ceilalţi s-au răsculat, chiar au prădat câteva sate. Sperau să pornească singuri la luptă împotriva păgânilor ca să aibă ei parte de toată gloria. Aproape m-am luat la pumni cu

blestematul…

— Calmemunis *a pornit la luptă?*

Proyas simţi că amorţeşte.

— Împăratul l-a aprovizionat?

— După părerea mea, Prinţul meu, Calmemunis nu i-a dat Împăratului de ales. A ştiut mereu cum să aţâţe oamenii, Calmemunis ăsta. Împăratul fie îl aproviziona şi scăpa de el sau risca un război deschis.

— Sfântul Shriah ar fi intervenit înainte de asta, se răsti Proyas, refuzând să absolve pe cineva de această crimă. Calmemunis a pornit la luptă şi acum e mort? Vrei să spui…

— Da, Prinţul meu, spuse Xinemus solemn.

Digerase deja aceste fapte.

— Prima bătălie a Războiului Sfânt s-a sfârşit cu o catastrofă. Sunt cu toţii morţi – Istratmenni, Gedapharus – toţi baronii pelerini din Kanampureea, împreună cu nenumărate mii de alţii, au fost nimiciţi de păgâni într-un loc numit Câmpia Mengedda. Din câte ştiu, doar vreo treizeci de galeothi din contingentul lui Tharshilka au supravieţuit.

Dar cum se putea una ca asta? Războiul Sfânt *înfrânt* în luptă?

— Doar treizeci? Câţi au pornit la luptă?

— Mai bine de o sută de mii – primii galeothi care au sosit şi primii ainoni, împreună cu gloatele care au venit la Momemn la scurt timp după chemarea Shriahului.

Vuietul şi şuieratul valurilor ca se spărgeau umplură tăcerea. Războiul Sfânt, sau o parte considerabilă a sa, fusese măcelărit. *Suntem pierduţi? Se poate ca păgânii să fie atât de puternici?*

— Shriahul ce spune? Întrebă el, sperând să reducă aceste premoniţii de groază la tăcere.

— Shriahul tace. Gotian zice că jeleşte sufletele pierdute la Mengedda. Dar umblă zvonul că a început să se teamă că Războiul Sfânt nu va fi capabil să-i înfrângă pe păgâni, că aşteaptă un semn de la Dumnezeu şi că semnul nu vine.

— Iar Împăratul? El ce spune?

— Împăratul a susţinut mereu că Oamenii Colţului subestimează ferocitatea paginilor. Jeleşte pierderea Războiului Sfânt cel Vulgar…

— Poftim?

— Aşa a ajuns să fie numit… Din cauza gloatelor.

O uşurare ruşinoasă însoţi această explicaţie. Când devenise limpede că drojdia – bătrâni, femei, chiar şi copii orfani – avea să răspundă chemării Shriahului, Proyas *se* temuse cu adevărat că această campanie avea să fie mai mult o migraţie decât o armată.

— Împăratul jeleşte în public, continuă Xinemus, dar în particular insistă că niciun război împotriva păgânilor, sfânt sau nu, nu poate fi victorios fără conducerea nepotului său, Conphas. Împărat sau nu, omul e un câine mercenar.

Proyas încuviinţă, înţelegând în sfârşit cum se îmbinau evenimentele cu care se confrunta.

— Şi presupun că preţul pe care îl cere pentru Ikurei Conphas nu e altul decât Înscrisul său, hmm? Nemernicul de Calmemunis ne-a vândut pe toţi.

— Am încercat, Lordul meu… Am încercat să-l opresc pe Marele Demnitar. Dar n-am avut nici rangul, nici mintea ca să-l ţin pe loc.

— Niciun om n-are destulă minte ca să se înţeleagă cu un neghiob, Zin. Şi nu porţi tu vina rangului tău. Calmemunis era arogant şi pripit. În lipsa superiorilor săi, a devenit fără îndoială beat de îngâmfare. S-a dus singur la pieire, Zin. E cât se poate de simplu.

Dar Proyas ştia că nu era chiar aşa de simplu. Aici era şi mâna Împăratului. Măcar de asta era sigur.

— Dar totuşi, spuse Xinemus, nu pot să nu mă gândesc că aş fi putut face mai mult.

Proyas ridică din umeri.

— A spune „aş fi putut face mai mult”, Zin, e ceea ce-l face pe om un om şi nu un Zeu.

Pufni întristat.

— De fapt Achamian mi-a spus asta.

Xinemus zâmbi palid.

Şi mie la fel… Un nebun tare înţelept, Achamian ăsta.

Şi un nelegiuit… un hulitor. Cât mi-aş dori să îţi aminteşti asta, Zin.

— Un nebun tare înţelept într-adevăr.

Văzându-şi prinţul ajuns cu bine, restul contingentului conriyan începuse să debarce de pe corăbiile flotei. Privind către Meneanor, Proyas văzu alte bărci măturate spre ţărm de valurile puternice. În curând aceste plaje aveau să fie sufocate de

oameni, de oamenii *săi,* şi se putea foarte bine să fie pierduţi. *De ce, Dumnezeule? De ce ne împresurezi când voia Ta e cea pe care căutăm s-o împlinim*?

Petrecu o vreme interogându-l pe Xinemus cu privire la detaliile înfrângerii lui Calmemunis. Da, Calmemunis era cu siguranţă mort: fanimii îi trimiseseră capul retezat drept mesaj. Nu, nimeni nu ştie sigur cum îi nimiciseră păgânii. Supravieţuitorii, spuse Xinemus, spuneau că păgânii erau câtă frunză şi iarbă. Dar era de aşteptat ca supravieţuitorii unei mari înfrângeri să spună aşa ceva. Proyas se simţea asaltat de nenumărate întrebări, fiecare atât de disperată în a fi rostită încât adesea îl întrerupea pe Xinemus la jumătatea răspunsului. Şi se mai simţea asaltat de o senzaţie curioasă că fusese tras pe sfoară, de parcă tot timpul pe care îl petrecuse în Conriya sau pe mare fusese rezultatul maşinaţiunilor altuia.

Nu văzu alaiul imperial apropiindu-se decât atunci când aproape ajunsese lângă el.

— Conphas însuşi, spuse Xinemus sever, făcând semn din cap către plajă, a venit să te peţească, Prinţul meu.

Deşi nu îl întâlnise niciodată, Proyas îl recunoscu pe loc pe Ikurei Conphas. Purtarea bărbatului transmitea o senzaţie aproape palpabilă a tradiţiei imperiale nansure: indiferenţa divină a expresiei sale, siguranţa marţială cu care îşi ţinea coiful argintat sub braţul drept. Bărbatul putea chiar să păşească cu graţie felină prin nisip.

Conphas zâmbi când privirile li se întâlniră: zâmbetul eroilor care până atunci se cunoscuseră doar după zvonuri şi reputaţie. Apoi se opri dinaintea lor, omul aproape mitic care îi biruise pe scylvendi. Lui Proyas îi veni greu să nu fie impresionat, chiar puţin înfricoşat, în prezenţa lui.

Aplecându-se uşor din talie şi întinzând mâna pentru o strângere soldăţească, Conphas spuse:

— În numele lui Ikurei Xerius al III-lea, Împăratul Nansurului, îţi urez bun venit, Prinţe Nersei Proyas, pe ţărmurile noastre şi în mijlocul Războiului Sfânt.

Ţărmurile voastre... Aţi vrea ca şi Războiul Sfânt să fie tot al vostru. Proyas nu se înclină şi nici nu luă mâna oferită. În loc să pară şocaţi sau jigniţi, ochii lui Conphas deveniră ironici şi în acelaşi timp cercetători.

— Mă tem, continuă el, liniştit, că evenimentele din ultima

vreme nu ne ajută încrederea reciprocă.

— Unde e Gotian? Întrebă Proyas.

— Marele Maestru al Cavalerilor Shriali vă aşteaptă pe coastă. Nu îi place să-i între nisip în cizme.

— Şi ţie?

— Am fost destul de înţelept să încalţ sandale.

Izbucniră râsete – destule cât să-l facă pe Proyas să scrâşnească din dinţi.

Când Proyas nu spuse nimic, Conphas continuă:

— Calmemunis a fost omul tău, după cum am înţeles. Nu e o surpriză că încerci să dai vina pe alţii, mai degrabă decât pe ai tăi. Dar dă-mi voie să te asigur, Marele Demnitar al Kanampureei a pierit din propria-i prostie.

— De asta, Exalt-General, nu mă îndoiesc nicidecum.

— Atunci vei accepta invitaţia Împăratului de a i te alătura pe Înălţimile Andiamine?

— Ca să vorbim de Înscrisul lui, fără îndoială.

— Printre altele.

— Voi vorbi întâi cu Gotian.

— Prea bine, Prinţul meu. Dar poate că aş putea să îţi scutesc nişte timp pierdut şi să-ţi zic ce va spune Marele Maestru. Gotian îţi va spune că Prea Sfântul Shriah îl consideră pe omul *tău*, Calmemunis, unicul responsabil pentru dezastrul de pe Câmpia Mengedda. Şi îţi va mai spune că Shriahul a fost adânc mişcat de acest dezastru şi că acum meditează serios la unica şi perfect justificata cerere a Împăratului. Şi te asigur că este *justificată.* Pe lista strămoşilor fiecărei familii înstărite din Imperiu vei găsi zeci de nume ale celor care au murit luptând pentru aceleaşi pământuri pe care Războiul Sfânt vrea să le recucerească.

— Se poate, Ikurei, dar de data asta noi suntem cei care ne dăm vieţile.

— Împăratul înţelege şi preţuieşte asta, de aceea s-a oferit să acorde titluri în provinciile pierdute – sub auspiciile Imperiului, desigur.

— Nu e de ajuns.

— Nu, presupun că nu e niciodată de ajuns, nu-i aşa? Recunosc, Prinţul meu, că ne găsim într-o încurcătură tare curioasă. Spre deosebire de tine, Casa Ikurei nu e recunoscută pentru cucernicia ei, şi acum că în sfârşit apărăm o cauză

dreaptă, ne trezim suspectaţi din cauza faptelor noastre trecute. Dar reputaţia celui care pledează nu are nimic de a face cu adevărul sau falsitatea argumentelor lui. Nu asta ne spune însuşi Ajencis? Te îndemn, Prinţe, să vezi dincolo de greşelile noastre trecute şi să analizezi cu atenţie cererea noastră în lumina limpede a raţiunii.

— Iar dacă raţiunea îmi spune altceva?

— Atunci îţi rămâne să urmezi exemplul lui Calmemunis, nu-i aşa? Oricât de mult te-ar durea să recunoşti, Războiul Sfânt are *nevoie* de noi.

Încă o dată, Proyas nu răspunse.

Conphas continuă zâmbind, cu ochii pe jumătate închişi:

— Deci vezi tu, Nersei Proyas, şi raţiunea şi împrejurările sunt de partea noastră.

Când Proyas continuă să refuze să răspundă, Exalt-Generalul se înclină, apoi se întoarse cu dispreţ nepăsător. Urmat de alaiul său lucitor, se îndepărtă peste plajă. Valurile vociferară cu furie înnoită şi vântul îi biciui pe Proyas şi pe oamenii săi cu o ploaie fină de stropi. Era frig.

Proyas făcu tot ce putu pentru a-şi ascunde mâinile tremurânde. În lupta pentru Războiul Sfânt tocmai se dusese o hărţuială, iar Ikurei Conphas îl biruise dinaintea propriilor săi oameni – şi încă fără greutate. Proyas ştia că toate necazurile sale de până acuma aveau să fie fleacuri în comparaţie cu Exalt-Generalul şi unchiul său de trei ori blestemat.

— Vino, Xinemus, spuse el absent, trebuie să ne asigurăm că flota debarcă în bună ordine.

— Mai e ceva, Prinţul meu… Ceva ce am uitat să precizez.

Proyas oftă adânc, fu tulburat de fiorul audibil care îl străbătuse.

— Ce mai e, Zin?

— Drusas Achamian e aici.

Achamian şedea singur lângă foc, aşteptând întoarcerea lui Xinemus. Cu excepţia sclavilor şi a Oamenilor Colţului în trecere, tabăra din jurul lui era abandonată. Achamian ştia că oamenii Mareşalului erau încă pe plajă, ajutându-şi Prinţul şi neamurile să debarce. Senzaţia golurilor de pânză din jur îl tulbura. Corturi goale şi întunecoase. Vetre reci.

Aşa avea să fie, îşi dădu el seama, dacă oamenii Mareşalului

aveau să fie ucişi pe câmpul de luptă. Lucruri abandonate. Locuri unde cuvinte şi priviri încălziseră cândva aerul. Absenţă.

Achamian se cutremură.

În primele câteva zile de după ce se alăturase Războiului Sfânt, Achamian se preocupase de chestiuni legate de Turnurile Stacojii. Pusese câteva Paveze în jurul cortului său, discrete, ca să nu insulte sensibilitatea inrithilor. Găsise un localnic care îi arătase drumul către vila unde erau sechestraţi Învăţaţii Stacojii. Făcu hărţi, liste de nume. Angajase chiar trei fraţi adolescenţi, copiii unui sclav shigeki ne-ereditar al unui nobil tydonni, să supravegheze drumul care ducea la vilă şi să raporteze veniri şi plecări importante. Nu prea mai avea ce face. Unica sa încercare de a se băga pe sub pielea potentatului local pe care Turnurile îl angajaseră ca să le aprovizioneze fusese un dezastru. Când Achamian insistase, omul încercase la propriu să-l înjunghie cu o lingură – nu din loialitate pentru Turnuri, ci de groază.

Se părea că nansurii învăţau repede: pentru Turnurile Stacojii, orice motiv de suspiciune, chiar şi o urmă de familiaritate cu străinii, era echivalent cu trădarea. Şi nimeni nu trăda Turnurile Stacojii.

Dar toate astea erau doar rutină. În tot acest timp Achamian se gândea: *După asta, Inrau*. *O să mă ocup de tine după asta…*

Apoi veni „după”. Nu exista nimeni căruia să-i pună întrebări. Nimeni pe care să-l urmărească. Nimeni, mai puţin Maithanet, pe care să-l bănuiască.

Nu avea altceva de făcut decât să aştepte.

Desigur, în rapoartele pe care le trimitea superiorilor săi din Mandat din Atyersus, urmărea cu îndârjire un indiciu sau o aluzie suspectă. Dar asta era doar parte din pantomină pe care o jucau cu toţii, chiar şi fanaticii ca Nautzera. Erau ca nişte înfometaţi care se hrăneau cu iarbă. Când mureai de foame, de ce să nu îţi faci iluzii despre digestie?

Dar de data asta iluzia îl îmbolnăvea mai degrabă decât să-l aline. Motivul părea destul de evident: Inrau. Căzând în gaura numită Sfat, Inrau o adâncise prea mult pentru a putea fi acoperită.

Deci Achamian începu să caute moduri de a-şi amorţi inima sau măcar să mai alunge din mustrările din minte. *Când vine Proyas,* îi spunea el elevului său mort. *O să mă ocup de tine*

când vine Proyas.

Începu să bea serios: vin neîndoit în cea mai mare parte, apoi când Xinemus era foarte bine dispus şi *yursa*, un lichior groaznic pe care galeothii îl făceau din cartofi putrezi. Fuma ulei de mac şi haşiş, dar renunţă la primul când hotarul dintre transe şi Vise se sfărâmă.

Începu să-i citească pe cei câţiva clasici pe care Xinemus îi adusese cu el. Râse citind al Treilea şi al Patrulea dintre *Analiticele* lui Ajencis, Dându-şi pentru prima dată seama de subtilul simţ al umorului pe care îl avea profetul. Se încruntă la versurile lui Protathis, găsindu-le prea fasonate, deşi păruseră să vorbească pe limba sufletului său cu douăzeci de ani în urmă. Şi se apucase, ca de multe alte ori, de Saga, doar pentru a o lăsa din mână după câteva ore. Fie inexactităţile ei înflorite îl înfuriau până ajungea să gâfâie şi să-i tremure mâinile, fie adevărurile ei îl făceau să plângă. Era o lecţie pe care se părea că trebuie să o re-înveţe la fiecare câţiva ani: dacă vedeai Apocalipsul, nu mai puteai citi despre el.

În unele zile, când era prea agitat ca să citească, cutreiera tabăra, prin zonele cu vânat şi pe drumuri lăturalnice, atât de rupt de marele Război Sfânt încât norsiraii îi numeau pe faţă „bătătura” din cauza pielii sale. O dată, cinci tydonnieni îl alungară de pe fieful lor neînsemnat cu cuţite, strigându-i insulte şi învinuiri. În alte zile rătăcea prin canioanele din cărămizi de lut ale Momemnului, prin diferite pieţe, prin străvechiul complex de temple ale Cmiralului şi o dată, pe lângă porţile Domeniilor Imperiale. Inevitabil se trezea în compania târfelor, deşi nu îşi amintea să le fi căutat. Uita feţe, ignora nume. Se distra în apăsarea trupurilor care gemeau, în unsoarea pielii ştergându-se de piele nespălată. Apoi rătăcea spre casă, golit de tot în afară de sămânţă.

Încerca din răsputeri să nu se gândească la Esmi. De obicei, Xinemus se întorcea pe seară şi îşi făceau timp pentru câteva mutări în jocul lor de benjuka. Apoi şedeau lângă focul Mareşalului, sorbeau un bol de băutură iute pe care conriyenii o numeau *perrapta* şi insistau că aceasta curăţa cerul gurii înainte de cină, dar Achamian era de părere că făcea ca totul să aibă gust de peşte. Mâncau orice reuşeau să şterpelească sclavii lui Xinemus. În unele nopţi li se alăturau ofiţerii Mareşalului, de obicei Dinchases, Zenkappa şi Iryssas, şi îşi petreceau timpul cu

glume neruşinate şi bârfe insultătoare. În alte nopţi nu erau decât ei doi şi vorbeau despre lucruri mai profunde şi mai dureroase. Uneori, ca în această noapte, Achamian era singur.

Veştile despre flota conriyană sosiseră înaintea zorilor. Xinemus plecase la scurtă vreme după aceea pentru a pregăti sosirea Prinţului Coroanei. Achamian era sigur că fusese morocănos pentru că trebuia să-i spună lui Proyas despre Calmemunis şi despre Războiul Sfânt cel Vulgar. Când Achamian îi sugeră că ar putea să-l însoţească pentru a-l întâlni pe Proyas, Xinemus doar se holbă la el nevenindu-i să creadă şi lătră:

— O să mă spânzure şi fără asta!

Dar, înainte să plece, veni călare la focul de dimineaţă şi îi promise lui Achamian că avea să-i spună lui Proyas că e acolo şi de ce anume are nevoie.

Ziua fusese lungă, plină de speranţă şi groază.

Proyas era prietenul şi confidentul lui Maithanet. Dacă exista cineva care putea obţine informaţia de la Sfântul Shriahi el era acela. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Atât de mult din ceea ce era, din ceea ce îi făcea pe ceilalţi să-l numească Prinţul Soare, se datora fostului său tutore – lui Drusas Achamian.

Nu-ţi face griji, Inrau… îmi e dator.

Soarele coborî fără să primească veşti de la Xinemus. Îndoiala îl cuprinse în timp ce bea. Frica îi rodea declaraţiile nerostite, astfel încât le umplu cu mânie şi dispreţ.

Eu l-am făcut! L-am făcut ceea ce este! N-ar îndrăzni!

Se căi pentru aceste gânduri aspre şi se lăsă copleşit de amintiri. Şi-l aminti pe Proyas când era copil, plângând, strângându-se singur în braţe, alergând prin umbra dumbrăvii de nuci, prin lănci de lumină.

— Caţără-te în cărţi, neghiobule! Strigase el. Ramurile lor nu se rup niciodată.

Îşi aminti cum îl luase pe Inrau prin surprindere în scriptoriu, cum îl privise desenând, în felul acela plictisit al tinerilor, un rând de falusuri pe o coală curată.

— Îţi exersezi literele, hmm?

În cele din urmă auzi călăreţi înşiruindu-se prin alei întunecate. Îl văzu pe Xinemus conducând o mică ceată de cavaleri conriyeni. Mareşalul descălecă în umbră, apoi se îndreptă cu paşi mari spre lumina focului, frecându-şi ceafa. În ochi avea privirea aceea ostenită a unui om care are de

îndeplinit o ultimă şi dificilă sarcină.

— Nu vrea să te vadă.

— Trebuie să fie incredibil de obosit, îi scăpă lui Achamian, şi epuizat! Ce neghiob am fost. Poate mâine…

Xinemus oftă adânc.

— Nu, Akka. Nu vrea să te vadă.

Aproape de inima faimoasei Pieţe Kamposea din Momemn, Achamian se opri la o tejghea cu mărfuri din bronz. Ignorând încruntătura proprietarului, ridică o tavă mare, lustruită, prefăcându-se că se uită după defecte. O întoarse dintr-o parte în alta, cercetând reflexia mânjită a învălmăşelii din spatele lui. Apoi îl văzu din nou pe bărbat, care aparent se tânguia cu un vânzător de cârnaţi. Ras. Cu păr negru, tăiat în felul acela neîngrijit al sclavilor.

Purta o tunică din in dedesubtul unei robe dungate după moda nilnameshi. Achamian zări un schimb de bani de aramă în umbra tarabei. Reflexia bărbatului se întoarse la lumina soarelui, ducând un cârnat în pâine. Ochii lui plictisiţi alunecară peste piaţa plină, oprindu-se pe una sau pe alta. Muşcă o înghiţitură mică, apoi aruncă o privire către spatele lui Achamian.

Cine eşti?

— Ce însemnă asta? Strigă comerciantul de bronz. Îţi cauţi piper printre dinţi?

— Mă uit după vărsat, spuse Achamian întunecat. Mă tem că am vărsat.

Nu avu nevoie să se uite la bărbat pentru a şti ce groază aveau să evoce acele cuvinte. O femeie care întârzia pe lângă bolurile de vin se grăbi să se piardă în mulţime.

Achamian privi silueta reflectată îndepărtându-se de tarabă. Deşi se îndoia că era în vreun pericol imediat, faptul că era urmărit nu putea fi ignorat. Probabil că omul ţinea de Turnurile Stacojii, care ar fi fost interesate de el din motive evidente, sau poate era de-al Împăratului, care spiona pe toată lumea de dragul de a spiona pe toată lumea. Dar se mai putea ca omul să ţină de Colegiul Luthimeei. Dacă cele O Mie de Temple îl uciseseră pe Inrau, atunci probabil că ştiau că se află acolo. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, Achamian trebuia să afle ce ştia bărbatul respectiv.

Zâmbind, Achamian îi oferi tava comerciantului de bronz, care se crispă de parcă primise cărbuni încinşi. Achamian o aruncă în schimb pe stivele lucitoare, atrăgând privirile trecătorilor cu gălăgia. *Să creadă că mă cert.*

Dar dacă era să-l înfrunte pe bărbat, problema era mai mult unde decât cum. Kamposea cu siguranţă nu era locul potrivit.

Într-o alee, poate.

Dincolo de piaţă, Achamian văzu un stol de păsări învârtindu-se deasupra marilor domuri ale Templului Xothei, a cărui siluetă se contura deasupra clădirilor care se îndeseau în capătul de nord al pieţei. La est de templu se găsea o schelă înaltă legată de o reţea de funii de un obelisc înclinat – ultimul dar al Împăratului către complexul de temple al Cmiralului. Era ceva mai mic, remarcă Achamian, decât obeliscurile care se ridicau din fum dinapoia lui.

Împingându-se, îşi făcu drum către nord prin mulţimile vuitoare şi printre vânzătorii care strigau, căutând deschideri între clădiri care ar fi putut marca vreo ieşire rar folosită din piaţă. Era sigur că bărbatul continua să-l urmărească. Aproape se împiedică de un păun cu evantaiul lat de ochi roşii, furioşi, complet desfăcut. Nansurii considerau că acele păsări erau sfinte şi le lăsau să hoinărească libere prin oraşe. Apoi zări o femeie stând în fereastra uneia dintre clădirile din apropiere şi o clipă îşi aminti de Esmenet.

Dacă ştiu de mine, ştiu şi de ea… Cu atât mai multe motive de a pune mâna pe neghiobul care îl urmărea. În nordul pieţei trecu pe lângă padocuri în care se înghesuiau oi şi porci. Văzu chiar şi un imens taur sforăitor. Jertfe care urmau să fie vândute preoţilor Cultici ai Cmiralului, presupuse Achamian. Apoi îşi găsi aleea: un loc îngust între pereţi din cărămizi de lut. Trecu pe lângă un orb care şedea dinaintea unui covor plin de fleacuri şi se grăbi în întunericul umed.

Tânguiala muştelor îi umplu urechile. Văzu grămezi de cenuşă şi măruntaie unsuroase printre oase uscate şi peşti morţi. Duhoarea îi ardea gâtul de putreziciune, dar se retrase până într-un punct unde era sigur că bărbatul nu avea să-l vadă imediat. Şi. Aşteptă.

Mirosul îl făcu să tuşească.

Se luptă să-şi păstreze concentrarea, repetând cuvintele contorsionate ale Cântului pe care avea să-l folosească pentru

a-şi prinde vânătorul în capcană. Dificultatea gândurilor dinapoia lor îl descurajă, ca întotdeauna. Fusese mereu puţin neîncrezător în capacitatea lui de a făptui vrăjitoria, chiar mai mult când treceau zile întregi fără să rostească vreun Cânt important – ca în acest caz. Dar în cei treizeci şi nouă de ani ca partea a Mandatului, capacităţile sale – cel puţin în acest sens – nu dăduseră niciodată greş.

Sunt un învăţat.

Privi siluetele luminate de soare trecând încolo şi-ncoace pe lângă intrarea aleii. Nici urmă de bărbat încă.

Murdăria i se târâse peste sandală şi acum îi aluneca între degetele de la picioare. Observă că peştele dintre tălpile lui tremura. Văzu un vierme rostogolindu-se dintr-o orbită goală.

Asta e nebunie! Niciun neghiob nu-l destul de neghiob pentru a urma pe cineva aici.

Năvăli afară din alee, îşi ridică mâna la ochi, ferindu-i de soarele înceţoşat, pentru a cerceta colţul pieţei.

Bărbatul nu era de găsit.

Neghiobul sunt eu… Mă urmărea măcar?

Fumegând, Achamian abandonă căutarea şi se grăbi să cumpere lucrurile după care venise de fapt în Momemn.

Nu aflase nimic despre Turnurile Stacojii, cu atât mai puţin despre Maithanet şi despre cele O Mie de Temple, iar Proyas continua să refuze să se întâlnească cu el. Cum nu reuşi să găsească nicio carte nouă de citit şi cum Xinemus se apucase să-l ocărască pentru beţiile sale, Achamian se hotărâse să reînvie veche pasiune a sa. Avea să gătească. Toţi vrăjitorii studiau alchimia, mai mult sau mai puţin, şi toţi alchimiştii, sau cel puţin cei care îşi meritau numele, ştiau să gătească.

Xinemus credea că se înjoseşte, că gătitul era pentru femei şi pentru sclavi, dar Achamian era de altă părere. Xinemus şi ofiţerii lui aveau să-l ia în râs până ce aveau să guste şi atunci aveau să-l onoreze în tăcere, cum ar fi făcut cu oricare alt practicant priceput al unei străvechi arte. În sfârşit Achamian avea să fie ceva mai mult decât un cerşetor hulitor la masă lor. Poate că sufletele aveau să le fie puse în primejdie, dar măcar apetitul avea să le fie satisfăcut.

Dar uită pe loc de raţă, praz, curry şi arpagic când îl zări din nou pe bărbat, de această dată sub meterezele Porţii Gilgallice în îmbulzeala care părăsea oraşul. Îi zări doar o clipă profilul, dar

era acelaşi bărbat. Acelaşi păr neîngrijit. Aceeaşi robă jerpelită.

Fără să stea pe gânduri, Achamian lăsă cumpărăturile să-i cadă.

Acum e rândul meu să urmăresc.

Se gândi la Esmi. Ştiau că locuise la ea în Sumna?

Nu pot risca să-l pierd, cu martori sau fără.

Acesta era felul de decizie grăbită pe care Achamian o dispreţuia de obicei. Dar de-a lungul anilor învăţă că împrejurările nu erau de partea planurilor elaborate şi că aproape totul degenera în asemenea decizii luate în grabă oricum.

— Tu! Strigă el peste vuiet şi apoi se blestemă pentru prostie.

Dacă fugea? Era evident că ştia că Achamian îl descoperise. Altfel de ce să nu-l fi urmat în alee?

Dar, din fericire, bărbatul nu auzise. Achamian îşi făcu drum către el, ferind oamenii din cale, în tot acest timp privindu-i fix ceafa. Era înjurat, primi chiar două coate răutăcioase de două ori, în timp ce se împingea prin spaţiile transpirate dintre oameni. Dar rămase atent la bărbat. Ceafa acestuia se apropia.

— Iubite Sejenus, omule! Strigă un ainon parfumat pe care Achamian îl zări cu coada ochiului. Mai fă asta o dată şi bag nenorocitul de cuţit în tine!

Mai aproape. Cânturile de Subjugare îi fierbeau în gând. Ştia că ceilalţi aveau să audă. Aveau să ştie. Blasfemie.

Ce-a fi, a fi. Trebuie să-l prind pe acest om! Mai aproape. Destul de aproape…

Se întinse, îl înşfăca de umăr şi-l întoarse cu o smucitură. Timp de o bătaie de inimă nu putu decât să se holbeze în tăcere. Străinul se încruntă, scutură mâna lui Achamian.

— Ce înseamnă asta? Scuipă.

— Îmi… îmi cer scuze, spuse Achamian în grabă, neputând să-şi ia privirea de la chipul lui. Am crezut că eşti altcineva.

Dar el era, nu-i aşa?

Dacă ar fi văzut vânătaie vrăjitoriei s-ar fi gândit că e un truc, dar nu era nimic, doar un chip pus pe ceartă. Pur şi simplu greşise.

Dar cum?

Bărbatul îl cântări din priviri obraznice o clipă, apoi clătină din cap.

— Neghiob beţiv.

Timp de un moment de coşmar, Achamian nu putu decât să se împleticească prin mulţime. Se blestemă pentru că lăsase să-i cadă mâncarea. Gătitul era pentru sclavi oricum.

Esmenet şedea singură lângă focul lui Sarcellus, tremurând.

Din nou se simţea de parcă fusese azvârlită în afara cercului posibilului. Călătorise în căutarea unui vrăjitor ca să fie salvată de un cavaler. Iar acum se găsea privind peste nenumărate focuri de tabără ale unui război sfânt. Când mijea ochii, cercetând pe deasupra Momemnului, putea chiar să vadă palatul Împăratului, Înălţimile Andiamine, ridicându-se pe fundalul mării întunecate. Priveliştea o făcu să plângă, nu doar pentru că în sfârşit vedea cu ochii ei lumea pe care tânjise s-o vadă de atâta vreme, ci şi pentru că îi amintea de poveştile pe care obişnuia să i le spună fiicei ei, cele pe care Esmenet continua să le spună multă vreme după ce ea adormea.

Mereu fusese cea rea din cauza asta. Oferea daruri egoiste.

Tabăra Cavalerilor Shriali ocupa înălţimile din nordul Momemnului şi de deasupra Războiului Sfânt, de-a lungul unor pante terasate care fuseseră cândva cultivate. Pentru că Sarcellus era Cavaler-Comandant, al doilea după Incheiri Gotian, pavilionul său le copleşea pe cele ale oamenilor săi. Fusese ridicat, la ordinele sale, la marginea terasei astfel încât Esmenet să se poată minuna de priveliştile pe care i le oferise.

Două sclave blonde şedeau pe un covor roşu în apropiere, mâncând orez în tăcere şi murmurând una către cealaltă în limba lor. Esmenet le surprinsese deja aruncându-i căutături agitate, de parcă se temeau că ascunde vreun fel de foame pe care ele nu o satisfăcuseră încă. O îmbăiaseră, îi masaseră pielea cu uleiuri fine şi o înveşmântaseră în rochii de muselină albastră şi mătase.

Se trezi că le urăşte pentru că se temeau de ea, şi că le iubeşte în acelaşi timp.

Încă mai simţea gustul fazanului cu piper pe care i-l pregătiseră la cină.

Visez?

Se simţea ca o impostoare, o târfă care era şi o prefăcută, şi deci de două ori blestemată, de două ori înjosită, dar simţea şi o mândrie copleşitoare, îngrozitoare din cauza vanităţii ei smintite. *Asta sunt eu!* Strigă ceva dinlăuntrul ei. *Eu aşa cum*

sunt cu adevărat!

Sarcellus îi spusese că avea să fie aşa. De câte ori nu îşi ceruse scuze pentru lipsa de confort a drumului? Călătorea modest, ducând corespondenţă extrem de importantă pentru Incheiri Gotian, Marele Maestru al Cavalerilor Shriali. Dar insistase că lucrurile aveau să se schimbe imediat ce ajungeau la Războiul Sfânt, unde îi promisese să o tină într-un mod potrivit frumuseţii şi agerimii ei.

— Va fi ca lumina după un întuneric prelungit, îi spusese el. Va lumina şi va fi orbitoare.

Îşi trecu o mână tremurătoare peste mătasea brodată care îi curgea în poală. În lumina focului, nu vedea niciun tatuaj pe dosul palmei stângi.

Îmi place visul ăsta.

Cu răsuflarea tăiată, îşi aduse încheietura mâinii la buze, gustă amăreala uleiului parfumat.

Târfă fluşturatică! Adu-ţi aminte de ce eşti aici!

Îşi întoarse mâna stângă spre foc, încet, de parcă voia să o usuce de sudoare sau de rouă, şi privi tatuajul apărând din umbrele dintre tendoane.

Asta… asta sunt cu adevărat.

O târfă care îmbătrâneşte.

Şi toată lumea ştia ce se întâmpla cu târfele bătrâne.

Fără veste, Sarcellus păşi din întuneric. Esmenet hotărâse că deţinea o preferinţă tulburătoare pentru noapte, de parcă mergea *cu* ea, mai degrabă decât prin ea. Şi asta în ciuda veşmintelor sale Shriale. Albe.

Se opri, privi la ea fără niciun cuvânt.

— Nu te iubeşte, să ştii. Nu cu adevărat.

Îi susţinu privirea prin lumina focului, respirând greu.

— L-ai găsit?

— Da. Şi-a făcut tabără cu conriyenii… după cum ai zis.

Parte din ea îi îndrăgi împotrivirea.

— Dar *unde*, Sarcellus?

— Lângă Poarta Ancilină.

Ea încuviinţă, îşi feri privirea, agitată.

— Te-ai întrebat *de ce,* Esmi? Dacă îmi datorezi ceva, atunci îmi datorezi răspunsul la această întrebare…

De ce el? De ce Achamian?

Îi spusese multe despre Akka, îşi dădu ea seama. Prea multe.

Niciun bărbat pe care îl cunoscuse vreodată nu fusese atât de iscoditor ca Sarcellus – nici măcar Achamian. Interesul lui în ceea ce o privea era cu totul nesăţios, de parcă viaţa ei ţipătoare i se părea la fel de exotică pe cât i se părea ei viaţa lui. Şi de ce nu? Casa Cutias era una dintre marile case din Casele Congregatului. Pentru cineva ca Sarcellus, crescut cu miere şi carne, răsfăţat de sclavi, experienţele ei trebuie să fi fost la fel de vagi ca îndepărtatul Zeum.

— Dintotdeauna, îi mărturisise el, am fost atras de oamenii de rând, de cei săraci – de cei care oferă vieţi blânde celor ca mine.

Chicoti.

— Tata mă bătea cu bastonul pentru că jucam beţe-numere cu sclavii de pe câmpuri sau pentru că mă ascundeam în bucătărie, încercând să arunc priviri furişe pe sub fuste.

Ea îi trase o palmă în joacă.

— Bărbaţii sunt câini. Singura diferenţă e că miros fundurile cu ochii.

El râse, exclamând:

— De asta! De asta preţuiesc astfel compania ta! Să trăieşti o viaţă ca a ta e una, dar să poţi *vorbi* de ea, să o împărtăşeşti, e cu totul altceva. De asta îţi sunt devotat, Esmi. Sunt elevul tău.

Cum să nu fie impresionată? Când privea în ochii aceia splendizi, cu irişii cafenii ca pământul roditor şi albul ca perlele ude, se vedea oglindită într-un fel pe care nu îndrăznise să şi-l imagineze vreodată. Vedea o persoană extraordinară cineva exaltat în loc să fie înjosit de suferinţă.

Dar acum, privindu-l cum îşi încleşta pumnii în lumina focului, se văzu pe sine crudă.

— Ţi-am spus, zise ea cu grijă. Îl iubesc.

Nu pe tine... Pe el.

Lui Esmenet nu-i veneau în minte doi oameni mai diferiţi decât Achamian şi Sarcellus. Unele diferenţe erau evidente. Cavalerul-Comandant era nemilos, nerăbdător, intolerant. Judecăţile lui erau imediate şi irevocabile, de parcă putea pune lucrurile în ordine doar declarând că sunt în ordine. Avea puţine regrete şi niciunul sinistru.

Dar alte diferenţe erau mai subtile – şi mai grăitoare.

În primele zile după ce o salvase, Sarcellus îi păruse cu totul de nepătruns. Deşi furiile îi erau violente, exprimate cu ardoarea unui moft de copil şi cu convingerea condamnării unui profet, nu

ţinea niciodată râcă pe cei care îl înfuriau. Deşi aborda orice obstacol ca pe ceva ce trebuia zdrobit, chiar şi hopurile fără importanţă care îi umpleau zi de zi viaţa de administrator, metodele sale erau mai mult graţioase decât brutale. Deşi era iresponsabil de arogant, nu se simţea niciodată ameninţat de critici şi era mai capabil decât mulţi să râdă de propriile neghiobii.

Bărbatul păruse un paradox, condamnabil şi în acelaşi timp înşelător. Dar apoi îşi dădu seama: el era *kjineta*, un nobil de castă. Acolo unde *suthenti*, servitorii de castă ca ea şi Achamian, se temeau de ceilalţi, de ei înşişi, de anotimpuri, de foamete şi aşa mai departe, Sarcellus se temea doar de detalii: că unul sau altul ar putea spune aşa şi aşa, că ploaia ar putea amâna vânătoarea. Şi înţelese că asta schimba totul. Poate că Achamian era exact la fel de temperamental ca Sarcellus, dar frica îi amăra furia, predispusă la dispreţ şi resentimente. Putea să fie şi arogant, dar din cauza fricii aroganţa sa părea stridentă, nu domolită şi în mod cert nu suferea contraziceri. Ocrotit de casta sa, Sarcellus nu făcuse din frică pivotul pasiunilor sale, aşa cum trebuiau să facă toţi cei săraci. Rezultatul era că poseda o încredere de nezdruncinat în sine. Simţea. Acţiona. Judeca. Frica de a greşi care îl caracteriza într-atât pe Achamian pur şi simplu nu exista pentru Cutias Sarcellus. Acolo unde Achamian nu cunoştea răspunsurile, Sarcellus nu cunoştea întrebările. Nu exista, se gândi ea, o mai mare certitudine.

Dar Esmenet nu calculase urmările acestei examinări. O tulburătoare senzaţie de intimitate urmase acestei înţelegeri. Când întrebările lui, zeflemelele lui, chiar şi felul în care făcea dragoste o lămuriră că voia mai mult decât piersici care să-i îndulcească drumul spre Momemn, se trezi că-l urmăreşte în secret când era cu oamenii lui, visând cu ochii deschişi, întrebându-se…

Bineînţeles, găsea multe lucruri de neîndurat la el. Felul în care îndepărta oamenii. Capacitatea lui de a fi crud. În ciuda galanteriei, adesea îi vorbea în felul în care un cioban îşi folosea ciomagul, corectând-o mereu când gândurile i-o luau razna. Dar o dată ce înţelese originea acestor tendinţe, începu să le vadă ca pe trăsături ale neamului său mai degrabă decât ca defecte. Se gândi că atunci când un leu ucide, nu se numeşte crimă. Şi când nobilii iau, nu se numeşte furt.

Începu să simtă ceva ce nu reuşea să descrie – cel puţin nu la început. Ceva ce nu mai simţise vreodată. Şi simţea acel ceva în braţele sale mai mult decât oriunde altundeva.

Trecură zile întregi până să înţeleagă.

Se simţea în siguranţă.

Nu fusese o revelaţie mică. Înainte de a înţelege asta, se temuse că se îndrăgostea de Sarcellus. Şi pentru scurt timp, dragostea pe care i-o purta lui Achamian chiar păruse o minciună, infatuarea unei fete închise într-o mănăstire pentru un bărbat de lume. În timp ce se minuna de confortul pe care îl simţea în braţele lui Sarcellus, medita la disperarea sentimentelor ei pentru Achamian. Una părea bună şi una greşită. N-ar trebui ca dragostea să fie bună?

Nu, îi dădu ea seama. Zeii pedepseau asemenea iubiri cu grozăvii.

Cu fiice moarte.

Dar nu îi putea spune asta lui Sarcellus. N-ar fi înţeles niciodată – spre deosebire de Achamian.

— Îl iubeşti, repetă încet Cavalerul-Comandant. Asta cred, Esmi. Asta pot accepta... Dar el te iubeşte pe tine? Te poate iubi?

Ea se încruntă.

— De ce să nu poată?

— Pentru că e un *vrăjitor.* Un *Învăţat*, pentru numele lui Sejenus!

— Crezi că îmi pasă că e blestemat?

— Nu. Sigur că nu, răspunse el domol, parcă încercând să fie blând cu adevăruri dure. Spun asta, Esmi, pentru că Învăţaţii nu pot iubi – Învăţaţii Mandatului cel mai puţin dintre toţi.

— Destul Sarcellus. Nu ştii ce vorbeşti.

— Chiar aşa? Spuse el, cu dispreţ îndurerat în voce. Zi-mi, ce rol joci în amăgeala lui, hmm?

— Ce vrei să spui?

— Eşti priponul lui, Esmi. S-a legat de tine pentru că tu îl legi de ceea ce e real. Dar dacă te duci la el, renunţi la viaţa ta ca să te duci la el, vei fi pur şi simplu una din două corăbii pe mare. În curând, foarte curând, vei pierde ţărmul din vedere. Nebunia lui te va cuprinde. Te vei trezi cu mâinile lui în jurul gâtului, cu numele vreunui mort de multă multă vreme ţiuindu-ţi în...

— Am spus *destul*, Sarcellus!

El se holbă la el.

— Îl *crezi*, nu-i aşa?

— Ce să cred?

— Toate nebuniile pe care le îndrugă despre Sfat, despre Al Doilea Apocalips.

Esmenet strânse din buze şi nu spuse nimic. De unde apăruse ruşinea asta?

El aprobă încet cu o înclinare a capului.

— Înţeleg… Nu contează. Nu consider că e vina ta. Ai petrecut mult timp cu el. Dar mai e un lucru la care aş vrea să te gândeşti.

Ochii ei ardeau când clipi.

— Ce?

— Ştii că soţiile, chiar şi amantele le sunt interzise Învăţaţilor Mandatului.

I se făcu frig, simţi o durere de parcă cineva îi apăsase un fier îngheţat de inimă. Îşi drese vocea.

— Da.

— Deci ştii – îşi linse buzele – ştii că nu o să poţi fi vreodată mai mult decât…

Îl privi cu ură.

— Vrei să spui târfa lui, Sarcellus?

Ce sunt pentru tine?

Îngenunche dinaintea ei, îi luă mâinile în ale sale. Trase de el uşurel.

— Mai devreme sau mai târziu *va fi* chemat înapoi, Esmi. Va fi obligat să te lase în urmă.

Ea privi în foc. Pe obraji i se prelingeau lacrimi.

— Ştiu.

În genunchi, Cavalerul-Comanadant văzu o lacrimă întârziind pe buza ei de sus. O replică miniaturală a focului lucea înăuntrul ei.

Clipi, imaginea lui trăgându-şi-o cu gura capului ei retezat îi fulgeră prin minte.

Lucrul numit Sarcellus zâmbi.

— Dar te presez, spuse el. Îmi cer scuze, Esmi. Vreau doar să… înţelegi. Nu să suferi.

— Nu contează, spuse ea blând, evitându-i privirea. Dar mâinile ei le strânseră pe ale lui.

Îi eliberă degetele şi îi strânse uşurel genunchii. Se gândi la

vulva ei, strânsă şi unsuroasă între picioare, şi se cutremură de poftă. Să fie unde fusese Arhitectul! Să împingă unde împinsese el! Îl umilea şi îl devora în acelaşi timp. Să se afunde într-un Cuptor alimentat de Bătrânul Tată!

Se apăsă de picioarele ei.

— Vino, îi spuse, întorcându-se către pavilion.

Văzu sânge şi extaz mormăit.

— Nu, Sarcellus, spuse ea. Trebuie să mă gândesc.

Ridică din umeri şi zâmbi palid.

— Când poţi, atunci.

Privi către Eritga şi Hansa, cele două sclave, şi cu un gest le ceru să stea de pază. Apoi o părăsi pe Esmenet şi intră cu paşi mari în pavilionul Cavalerului-Comandant. Chicoti abia auzit la gândul a ceea ce avea să-i facă. Se întări în pantaloni, membrele feţei sale se cutremurară de desfătare. Ce poezie avea să taie în ea!

Lămpile ardeau palid, aruncau o lumină portocalie prin camera de lucru a pavilionului. Se lăsă pe spate pe pernele aşezate dinaintea unei mese joase acoperită de suluri. Îşi trecu încheietura în jos pe stomacul plat, încleştă lungimea dureroasă a membrului său... în curând. În curând.

— Ah, da, spuse o voce micuţă. Promisiunea eliberării.

O respiraţie ca dintr-un băţ de trestie.

— Mă aflu printre voi, făuritorii, şi totuşi geniul facerii mă emoţionează până la neîncredere.

— Arhitectule? Icni lucrul numit Sarcellus. Tată? Ai riscat într-atât? Dacă îţi vede cineva însemnul?

— O vânătaie nu se vede între atâtea.

Urmă o fluturare de aripi şi un clinchet sec când o cioară ateriză pe masă. Un cap uman, chel, i se rotea pe gât, de parcă se înnoda.

— Oricine m-ar vedea, explică faţa cât o palmă, va trece cu vederea peste însemnul meu. Turnurile Stacojii sunt peste tot.

— E timpul? Întrebă lucrul numit Sarcellus. A venit vremea?

Un zâmbet, nu mai mare decât curba unei unghii.

— În curând, Maëngi. În curând.

O aripă se desfăcu şi se întinse, desenând o linie pe pieptul lui Sarcellus. Capul lui Sarcellus se smuci într-o parte, membrele îi înţepeniră. Din vintre până la extremităţi, extazul îi galopa de-a lungul pielii. Extaz arzător.

— Deci ea rămâne? Întrebă Sinteza. Nu fuge la el?

Aripa îşi continuă mângâierile leneşe.

Lucrul numit Sarcellus icni.

— Deocamdată…

— A pomenit de noaptea pe care a petrecut-o cu mine? Ţi-a spus ceva?

— Nu. Nimic.

— Şi totuşi se poartă… deschis, de parcă îţi împărtăşeşte totul?

— Daaaa, Bătrâne Tată.

— După cum bănuiam…

O mică încruntătură.

— E mult mai mult decât simpla târfă aşa cum am crezut-o, Maëngi. Este un elev al jocului.

Mica încruntătură deveni zâmbet.

— E o târfă de doisprezece talanți până la urmă…

— Să o…

Maëngi simţi o pulsaţie puternică între rect şi rădăcina falusului. Atât de aproape.

— Să o omor?

Se arcui sub vârful agonizant al aripii. *Te rog! Te rog*, *Tata!*

— Nu. Nu fuge la Drusas Achamian, ceea ce înseamnă ceva… Viaţa i-a fost prea grea ca să nu pună în balanţă loialitatea şi avantajele. Poate că încă se va dovedi folositoare.

Vârful aripii se retrase, fu împăturit în negrul lucios. Pleoape micuţe se închiseră, apoi se deschiseră peste ochi ca nişte mărgele de sticlă.

Maëngi trase o răsuflare tremurătoare. Fără să gândească, îşi prinse falusul în mâna dreaptă, începu să-l frece cu degetul mare.

— Şi Atyersus? Întrebă el cu răsuflarea tăiată. Bănuiesc ceva?

— Mandatul nu ştie nimic. Au trimis un neghiob să vâneze cai verzi pe pereţi.

Îşi slăbi încleştarea, înghiţi.

— Nu mai sunt aşa de sigur că Drusas Achamian e un neghiob, Bătrâne Tată.

— De ce?

— După ce am dat mesajul Shriahului lui Gotian, m-am întâlnit cu Gaörtha…

Faţa micuţă se strâmbă.

— Te-ai întâlnit cu el? Am aprobat eu asta?

— N-nu. Dar târfa m-a rugat să-l găsesc pe Achamian pentru ea şi ştiam că Gaörtha era pus să-l urmărească.

Capul micuţ se înclină într-o parte şi în alta.

— Mă tem că nu am răbdare, Maëngi.

Lucrul numit Sarcellus îşi apăsă palmele asudate de veşminte.

— Drusas Achamian a descoperit că Gaörtha îl urmăreşte.

— Ce-a făcut?

— În piaţa Kamposea… Dar neghiobul nu ştie nimic, Bătrâne Tată! Nimic. Gaörtha a reuşit să-şi schimbe pielea.

Sinteza ţopăi până pe marginea de mahon a mesei. Deşi părea uşoară ca oasele goale şi papirusul făcut ghem, transmitea senzaţia a ceva imens, ca şi cum un leviatan s-ar fi rotit prin apă în unghiuri drepte în orice direcţie. Din ochi îi sângera lumină.

CÂT

Mugi prin ceea ce trecea drept sufletul lui Maëngi.

URĂSC

Sfărâmând orice gând şi orice pasiune se putea numi a sa.

LUMEA ASTA.

Zdrobind până şi foamea nestinsă, durerea atotcuprinzătoare…

Ochi ca două Cuie ale Raiului gemene. Râsete, sălbăticite de o mie de ani de nebunie.

ARATĂ-MI, MAËNGI…

Aripi desfăcute dinaintea lui, acoperind lămpile, lăsând doar o faţă mică şi albă pe fundalul negru, o deschidere fragilă pentru ceva teribil, cât un munte.

ARATĂ-MI ADEVĂRATA FAŢĂ.

Lucrul numit Sarcellus simţi pumnul figurii lui relaxându-se, apoi desfăcându-se… Ca picioarele lui Esmenet.

Era primăvară şi din nou în reţeaua de câmpuri şi dumbrăvi din jurul Momemnului se înghesuiau inrithii, mult mai bine înarmaţi şi mult mai primejdioşi decât cei care pieriseră în Gedea. Veşti despre masacrul de pe Câmpia Mengedda atârnaseră zile întregi ca un giulgiu peste Războiul Sfânt.

— Cum de se putea una ca asta? Întrebau ei.

Dar neliniştea era repede sugrumată de zvonurile despre aroganţa lui Calmemunis, de rapoarte despre refuzul lui de a se

supune chemărilor lui Maithanet. Să-l sfideze pe Maithanet! Se mirau de aşa neghiobie, iar preoţii le reaminteau de greutăţile căii, de încercările care aveau să-i frângă dacă se abăteau de la ea.

Şi se vorbea mult şi despre competiţia profană a Împăratului cu Marile Nume. Cu excepţia ainonilor, toate Marile Nume refuzaseră să-i semneze Înscrisul şi în jurul focurilor de seară se duceau multe dezbateri de oameni beţi despre ceea ce ar fi trebuit să facă liderii lor. De departe cei mai mulţi îl blestemau pe Împărat şi câţiva chiar sugeraseră că Războiul Sfânt ar trebui să atace Momemnul şi să pună mâna pe proviziile de care era nevoie pentru a porni la luptă. Dar alţii erau de partea Împăratului. Era Înscrisul altceva decât o bucată de hârtie? Şi ia uitaţi, spuneau ei, la darurile oferite pentru semnături. Nu numai că aveau să obţină fără strădanie proviziile, dar li se asigura şi cârmuirea lui Ikurei Conphas, cea mai mare minte militară de generaţii întregi. Şi dacă nimicirea Războiului Sfânt cel Vulgar nu era destulă dovadă, ce părere aveau de Shriah, care nici nu-l forţa pe Împărat să aprovizioneze Războiul Sfânt, nici pe Marile Nume să semneze Înscrisul? De ce ar ezita Maithanet astfel dacă nu s-ar teme de puterea păgânilor?

Dar cum se putea cineva frământa când înseşi cerurile tremurau la vederea puterii lor? O asemenea adunare! Cine şi-ar fi imaginat că asemenea potentaţi s-ar fi alăturat Colţului? Şi chiar mai mult. Preoţii, nu doar din cele O Mie de Temple, ci din fiecare Cult, reprezentând fiecare Aspect al lui Dumnezeu, urcaseră de pe plaje sau coborâseră din munţi pentru a-şi lua locul în Războiul Sfânt, cântând imnuri, lovind cinele, făcând aerul amar de fum parfumat şi gălăgia adorării. Idolii erau unşi cu uleiuri şi esenţe de trandafiri, iar preotesele lui Gierra făceau dragoste cu luptători aspri. Narcoticele erau date cu reverenţă din mână în mână şi sorbite, iar Tremurătorii ţipau extaziaţi din praf. Demonii erau alungaţi. Purificarea Războiului Sfânt începuse.

Oamenii Colţului se adunau după ceremonii, schimbau zvonuri delirante sau speculau despre degenerarea păgânilor. Glumeau că nevasta lui Skaiyelt trebuie să fi fost mai bărbătoasă decât Chepheramunni sau că nansurii obişnuiau să şi-o ia în fund şi de asta mărşăluiau în formaţii atât de strânse. Brutalizau sclavii care se prefăceau bolnavi sau urlau la femeile

care aduceau coşuri de rufe spălate dinspre râul Phayus. Şi, din obişnuinţă, se încruntau la straniul grup de străini care umbla veşnic prin tabără.

Atât de mulţi… Asemenea glorie.

Partea a IV-a

Războinicul

Capitolul XII

Jiunati

Am explicat cum a pus Maithanet mâna pe resursele celor O Mie de Temple pentru a asigura viabilitatea Războiului Sfânt. Am descris, în mare, primii paşi făcuţi de împărat pentru a lega Războiul Sfânt de ambiţiile sale imperiale. Am încercat să refac reacţia iniţială a Cishaurimilor din corespondenţa lor cu Padirajahul din Nenciphon. Şi am menţionat până şi odiosul Sfat, de care pot în sfârşit să vorbesc fără teama de a fi ridiculizat. Cu alte cuvinte, am vorbit aproape exclusiv despre facţiuni puternice şi despre scopurile lor impersonale. Dar răzbunarea? Dar speranţa? Pe fundalul naţiunilor care se întreceau una cu alta şi al credinţelor care se războiau între ele, cum au ajuns micile pasiuni să stăpânească Războiul Sfânt?

— DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

… deşi se însoţeşte cu bărbat, femeie şi copil, deşi se culcă cu dobitoace şi îşi bate joc de sămânţa sa, nu va fi niciodată la fel de imoral ca filosoful, care se culcă cu toate lucrurile imaginabile.

— INRI SEJENUS, ÎNVĂŢAŢII, 36, 21, TRATATUL

Primăvara devreme, 4111 Anul-Colţului, nordul Stepei Jiunati

Părăsind tabăra utemoţilor, Cnaiür călări spre nord, peste pajişti sterpe. Trecu pe lângă turmele de vite, fluturându-şi fără tragere de inimă mâna către călăreţii îndepărtaţi – nişte copii înarmaţi, doar – care le păzeau. Utemoţii deveniseră un popor rărit, nu prea diferit de triburile rătăcitoare din nord-est pe care le alungau iar şi iar. Dezastrul de la Kiyuth îi costase mai mult

decât pe multe alte triburi şi acum verii lor din sud, kuötii şi ennutilii, făceau razii de voie pe păşunile lor. Deşi Cnaiür realizase atât de mult cu atât de puţin în felul micilor războaie între triburi, ştia că utemoţii erau aproape exterminaţi. Un lucru simplu, ca o secetă de vară de exemplu, i-ar fi putut duce la pieire.

Ajunse pe vârful colinelor pleşuve, îşi îndemnă calul prin tufişuri şi pârâuri umflate de primăvară. Soarele era alb şi îndepărtat şi nu păreau să existe umbre. Aerul mirosea a retragerea iernii, a ţărână udă sub peticele de iarbă. Stepa se întindea dinaintea lui, măturată de valuri argintii mânate de vânt. La jumătatea distanţei până la orizont, gorganele strămoşilor săi se umflau din ţărână. Tatăl lui Cnaiür era îngropat acolo, la fel ca toţi taţii liniei sale de sânge, până la începuturi.

De ce venise aici? Cărui scop putea servi un asemenea pelerinaj solitar? Nu era de mirare că tribul său îl credea nebun. Era un om care se sfătuia cu morţii mai degrabă decât cu înţelepţii.

Silueta ciufulită a unui vultur se ridică de pe movilele funerare, pluti ca un zmeu, apoi coborî dinapoia lor şi se pierdu din vedere. Trecură câteva clipe înainte ca ciudăţenia aceasta să-l izbească pe Cnaiür. Ceva murise acolo – recent. Ceva neîngropat sau neincinerat.

Îşi îndemnă calul într-un trap precaut, cercetând cu privirea printre gorgane. Vântul îi amorţea faţa şi-i împrăştia părul în şuviţe.

Găsi primul mort la mică depărtare de cel mai apropiat gorgan. Două săgeţi negre, trase de la o distanţă suficient de mică pentru a străpunge plăcile legate ale armurii sale, ţâşneau din spatele lui. Cnaiür descălecă şi cercetă cu atenţie terenul din jur, dând ierburile de-o parte cu palmele şi cu degetele. Găsi urme.

Sranci. Acest om fusese ucis de sranci. Studie din nou gorganele, căutând prin ierburi. Ascultă. Nu auzi decât vântul şi din când în când ciondăneala vulturilor îndepărtaţi. Mortul nu era mutilat. Srancii nu terminaseră. Întoarse leşul cu cizma, săgeţile se rupseră cu două trosnete seci. Faţa cenuşie se căsca spre cer, arcuită spre spate în înţepeneala morţii, dar ochii albaştri nu se scufundaseră în orbite. Bărbatul era norsirai – îşi

dădu seama de atâta lucru după părul blond. Dar cine era? Făcuse parte dintr-o ceată de jefuitori, depăşiţi numeric şi urmăriţi spre sud de sranci? Se mai întâmplase.

Cnaiür apucă frâul calului, îl trase jos în ierburi. Îşi scoase sabia, apoi, mergând aplecat, sprintă peste brazde. În curând ajunse între gorgane…

Unde găsi un al doilea mort. Acesta murise înfruntându-şi duşmanul. O săgeată frântă ieşea prin spatele coapsei sale. Rănit, obligat să abandoneze fuga, apoi ucis în felul scrancilor: burta îi fusese despicată şi apoi fusese strangulat cu propriile măruntaie. Dar în afara burţii căscate, Cnaiür nu văzu alte răni. Îngenunche şi înşfăcă una dintre mâinile reci ale leşului. Ciupi bătăturile. Prea moi. Deci până la urmă nu erau tâlhari. Cel puţin nu toţi. Cine erau oamenii aceia? Ce străini nechibzuiţi – şi încă din vreun *oraş* – ar risca întâlnirea cu srancii pentru a călători până în ţinuturile *scylvendi?*

O schimbare a vântului îi arătă cât de aproape ajunsese de vulturi. Se aruncă repede spre stânga ca să se poată apropia de ceea ce trebuie să fi fost cea mai mare concentrare de morţi de dinapoia unui dintre gorganele mai mari. La jumătatea drumului către vârf, dădu peste primul dintre cadavrele de sranci, cu gâtul pe jumătate retezat. Ca toţi scrancii morţi, era ţeapăn ca piatra, cu pielea crăpată şi de un negru-violet. Zăcea ghemuit ca un câine, încă încleştându-şi arcul de os. După poziţia lui şi după ierburile zdrobite, Cnaiür ştiu că fusese lovit pe vârful gorganului destul de tare încât să se rostogolească aproape până jos.

Găsi arma care îl ucisese la mică depărtare deasupra. O bardă de fier, neagră, cu un inel de dinţi umani fixat într-un mâner din piele umană tăbăcită. Un sranc ucis de o armă scrancă…

Ce se petrecuse acolo?

Cnaiür deveni dintr-odată extrem de conştient de faptul că şedea pe vine pe coasta unui *gorgan*, în mijlocul strămoşilor lui morţi. În parte era insultat de acest sacrilegiu, dar era de departe mai înspăimântat. Ce puteau însemna toate astea?

Se căţără spre vârf, răsuflând ascuţit.

Vulturii se adunaseră la poalele unui gorgan alăturat, aplecaţi peste prăzile lor, cu spinările ciufulite de vânt. O mână de stăncuţe se ciorovăiau printre ei, trecând de la o faţă la alta. Leşurile acopereau solul: srancii morţi răşchiraţi sau îngrămădiţi

unii în alţii, ca un covor peste circumferinţa gorganului, în unele locuri aruncaţi unii peste alţii, cu capetele atârnând de pe gâturile frânte, cu feţele cuibărite în îndoiturile braţelor şi picioarelor inerte. Atât de mulţi. Doar culmea gorganului era curată.

Împotrivirea finală a unui singur om. O împotrivire imposibilă.

Supravieţuitorul şedea cu picioarele încrucişate pe vârful gorganului, cu antebraţele odihnindu-i-se pe genunchi, cu capul aplecat sub discul strălucitor al soarelui. Era încadrat de liniile palide ale Stepei.

Niciun animal nu avea simţuri la fel de fine ca vulturii. În câteva clipe începură să cârâie alarmaţi, adunând vântul în aripi mari, zdrenţuite. Supravieţuitorul îşi ridică privirea, îi privi cum îşi iau zborul. Apoi, de parcă ar fi avut simţuri la fel de fine ca vulturii, se întoarse spre Cnaiür.

Cnaiür abia îi putea distinge chipul. Era lung, cu trăsături masive, dar acvilin. Probabil avea ochi albaştri, dar era doar o deducţie pornind de la părul lui blond.

Şi totuşi Cnaiür se gândi îngrozit: *Îl cunosc pe acest om…*

Se ridică, păşi spre carnagiu, cu membrele plutindu-i de neîncredere. Silueta îl privea impasibil.

Îl cunosc pe acest om!

Îşi făcu drum printre srancii morţi, Dându-şi seama amorțit că fiecare dintre ei fusese ucis cu o singură lovitură precisă.

Nu… Nu se poate. Nu se poate aşa ceva.

Panta gorganului părea mult mai abruptă decât era de fapt. Srancii de la picioarele sale păreau să-i strige urlete mute, avertizându-l, implorându-l, ca şi cum groaza inspirată de bărbatul de pe vârful de deasupra era destul pentru a trece abisul dintre rasele lor.

Se opri la câţiva paşi sub străin. Îşi ridică precaut sabia tatălui său dinainte, cu braţele vărgate de cicatrice întinse. În sfârşit, îndrăzni să-l privească drept în faţă pe bărbatul aşezat, cu inima bubuindu-i de ceva dincolo de frică sau furie… El era.

Însângerat, palid, dar *era* el. Un coşmar încarnat.

— *Tu…* şopti Cnaiür.

Bărbatul nu se mişcă, dar îl studie fără pasiune. Cnaiür văzu sânge izvorând negru ca smoala, înnegrindu-i tunica cenuşie.

Cu siguranţa smintită a cuiva care a visat un anume moment de mii de ori, Cnaiür mai urcă cinci paşi, apoi puse vârful lustruit

al lamei sub bărbia bărbatului. O folosi ca să ridice chipul impasibil spre soare. Buzele…

Nu e el! Aproape el…

— Eşti dûnyain, spuse el cu voce adâncă şi rece.

Ochii strălucitori îl priviră, dar nu era absolut nimic în ei – nici frică, nici uşurare, nici recunoaştere şi nici lipsa ei. Apoi, ca o floare căzând de pe o tulpină zdrobită, bărbatul se prăvăli pe spate în ţărână.

Inima lui Cnaiür bubuia.

Ce înseamnă asta?

Uimit, căpetenia utemoţilor privi peste leşurile de sranci presărate peste tot la movilele funerare ale neamului său, străvechea însemnare în pământ a liniei sale de sânge. Apoi, întorcându-şi privirea la silueta inconştientă dinaintea lui. Intui dintr-odată oasele din movila de sub picioarele sale – adunate în poziţie fetală, îngropate adânc. Şi îşi dădu seama…

Se afla pe vârful gorganului tatălui său.

Anissi. Prima nevastă a inimii lui. În întuneric era o umbră, mlădioasă şi rece peste trupul lui ars de soare. Părul ei îi curgea pe piept în modele care îi aminteau de strania scriere pe care o văzuse de atâtea ori în Nansur. Prin pereţii de piele ai yakshului, noaptea suna ca o răsuflare nesfârşită.

Ea se mişcă, îşi mută faţa de pe umărul lui pe braţ. Fu luat prin surprindere. Crezuse că adormise. *Anissi… Cât iubesc această pace dintre noi.*

Vocea ei era somnoroasă şi adormită.

— L-am întrebat…

Pe el. Pe Cnaiür îl tulbura să-şi audă nevestele referindu-se la străin în acest fel – în felul *lui* – de parcă îi străpunseseră cumva craniul şi furaseră de acolo. El. Fiul lui Moënghus. Dûnyainul. Prin ploaie şi pereţii din piele, Cnaiür simţea mâncărimea prezenţei bărbatului peste tabăra întunecată – o groază de dincolo de orizont.

— Şi ce a spus?

— A spus că bărbaţii pe care i-ai găsit erau din Atrithau.

Cnaiür stabilise deja acest lucru. În afara lui Sakarpus, Atrithau era singurul oraş din nordul Stepei – singurul oraş al oamenilor, cel puţin.

— Da, dar cine erau?

— I-a numit adepţii lui.

Un junghi de înţelegere îi strânse inima. *E la fel... Stăpâneşte oamenii ca fel cum tatăl său a stăpânit cândva...*

— De ce contează, întrebă Anissi, identitatea unor morţi?

— Contează.

Totul conta când era vorba de un dûnyain.

De când îl găsise pe Anasûrimbor Kellhus, un singur gând tiraniza mişcările sufletului lui Cnaiür. *Foloseşte fiul pentru a găsi tatăl.* Dacă acest bărbat îl urma pe Moënghus, atunci ştia unde să-l găsească.

Chiar şi acum Cnaiür îşi vedea propriul tată, Skiötha zbătându-se şi lovind din picioare în noroiul îngheţat de la picioarele lui Moënghus. Cu gâtul zdrobit. O căpetenie ucisă de un sclav neînarmat. Anii transformaseră această imagine într-un narcotic, în ceva la care Cnaiür se întorcea obsesiv. Dar, dintr-un motiv oarecare, niciodată nu era chiar la fel. Detaliile se schimbau. Uneori, în loc să scuipe în faţa care se înnegrea a tatălui său, Cnaiür o proteja. Uneori, în loc să moară Skiötha la picioarele lui Moënghus, Moënghus murea la picioarele lui Cnaiür, fiul lui Skiötha. Viaţă pentru viaţă. Tată pentru tată. Răzbunare. Nu era asta remediul pentru dezechilibrul care îi zdruncinase inima?

Foloseşte fiul pentru a găsi tatăl. Dar putea să rişte un asemenea lucru? Dacă se întâmpla din nou?

O clipă Cnaiür uită să respire. Numărase numai şaisprezece veri în anul când vărul său Okyati intrase călare în tabără cu Anasûrimbor Moënghus. Okyati şi ceata lui de războinici îl luaseră pe bărbat de la un grup de sranci care călătoreau prin Suskara. Acest lucru era de ajuns pentru a stârni interesul pentru străin: puţini oameni supravieţuiau unei asemenea captivităţi. Okyati îl târâse pe bărbat până în yakshul lui Skiötha şi, râzând aspru, spusese:

— A căzut în mâini mai blânde.

Skiötha îl pretinse pe Moënghus drept tribut şi îl dărui primei sale neveste, mama naturală a lui Cnaiür.

— Pentru fiii pe care mi i-ai născut, spuse Skiötha.

Şi Cnaiür se gândi: *Pentru mine.*

În timpul schimbului, Moënghus nu făcuse decât să privească, cu ochii albaştri lucind în lumina unui foc anemic. Când privirea i se opri pentru o clipă pe fiul lui Skiötha, Cnaiür rânji la el cu dispreţul adolescenţilor. Bărbatul nu era mai mult de o grămadă

de zdrenţe, piele palidă şi sânge închegat – încă un străin frânt. Mai puţin decât un animal.

Dar acum Cnaiür ştia că exact asta vrusese străinul să creadă cei care îl luaseră în captivitate. Pentru un dûnyain, chiar şi degradarea era o unealtă puternică – poate cea mai puternică.

După aceea, Cnaiür îl vedea pe noul sclav din când în când, făcând corzi din tendoane răsucite, afumând piei, cărând saci de balegă pentru focuri şi aşa mai departe. Cnaiür îl remarca doar din cauza provenienţei sale. *Uite-l... uite-l pe cel care a supravieţuit srancilor.* Cnaiür îl privea timp de o bătaie de inimă înainte de a trece mai departe. Dar câtă vreme îl studiaseră apoi ochii aceia întunecaţi?

Trecură câteva săptămâni înainte ca Moënghus să îi vorbească. Bărbatul îşi alesese bine momentul: noaptea în care Cnaiür se întorcea de la Ritul-Lupilor-de-Primăvară. Clătinându-se din cauza sângelui pierdut, Cnaiür se împleticise acasă prin întuneric, cu capul lupului legat la cingătoare. Se prăbuşise dinaintea intrării yakshului mamei sale, scuipând pe pământul dezgolit. Moënghus fusese primul care îl găsise, primul care îi legase rănile pulsânde.

— Ai ucis lupul, spuse sclavul, ridicându-l din praf.

Tabăra fantomatică înota în jurul chipului lui Moënghus şi totuşi ochii lui rămâneau la fel de ficşi şi de neclintiţi ca şi Cuiul Raiului. În agonia sa, Cnaiür găsi un răgaz ruşinos în acei ochi străini – un sanctuar.

Murmură, aruncând deoparte mâna bărbatului:

— Dar nu s-a petrecut aşa cum ar fi trebuit.

Moënghus încuviinţă.

— Ai ucis lupul.

Ai ucis lupul.

Cuvintele acelea. Cuvintele acelea acaparatoare! Moënghus îi înţelesese chinul, rostise singurele cuvinte care i-ar fi alinat inima. Nimic nu se petrecuse aşa cum ar fi trebuit, dar deznodământul fusese cel cuvenit. *Ucisese* lupul.

În ziua următoare, în timp Cnaiür se refăcea în întunericul pieii tăbăcite al yakshului mamei sale, Moënghus îi aduse tocană de ceapă sălbatică şi iepure. După ce bolul aburind schimbase mâinile, bărbatul frânt îşi ridicase capul dintre umerii cocoşaţi. Toate însemnele sclaviei sale – încovoierea timidă, respiraţia scurtă, ochii agitaţi de teamă – dispăruseră.

Transformarea fu atât de bruscă încât timp de câteva clipe Cnaiür nu putu decât să se holbeze la el cu uimire înfiorată.

Dar era o jignire ca un sclav să privească un luptător în ochi, astfel încât Cnaiür puse mâna pe o vargă pentru sclavi şi îl bătu. Ochii albaştri nu fură surprinşi şi rămaseră fixaţi pe el în tot acel timp, privind într-ai săi cu un calm tulburător, de parcă îi iertau… ignoranţa. Cnaiür nu reuşi să-l pedepsească cu adevărat, aşa cum nu reuşi să-şi adune indignarea care ar fi trebuit să-i mâne varga.

A doua oară când Moënghus îndrăzni să-l privească, Cnaiür îl bătu cu răutate – într-atât încât mama sa îl pedepsi aspru după aceea, îl acuză că vătămase cu bună ştiinţă ceea ce era al ei. Cnaiür îi spuse că bărbatul era obraznic, dar inima i se încreţea de ruşine. Chiar şi atunci ştiuse că braţul îi fusese animat de disperare, mai degrabă decât de furie pioasă. Chiar şi atunci ştiuse că Moënghus îi furase inima.

Doar după ani buni avea să înţeleagă cum îl legaseră acele bătăi de străin. Violenţa între bărbaţi nutrea un intimitate inexplicabilă – Cnaiür supravieţuise pe destul câmpuri de luptă ca să înţeleagă asta. Pedepsindu-l pe Moënghus din disperare, Cnaiür arătase nevoie. *Trebuie nu îmi fii sclav! Trebuie să îmi aparţii!* Iar, arătând nevoie, își deschisese inima, permisese şarpelui să între.

A treia oară când Moënghus îi înfruntă privirea, Cnaiür nu se mai întinse după vargă. În loc de asta îl întrebă:

— De ce? De ce mă provoci?

— Pentru că tu, Cnaiür urs Skiötha, eşti mai mult decât neamurile tale. Pentru că numai tu poţi înţelege ce am de spus.

Numai tu.

Alte cuvinte acaparatoare. Ce tânăr nu se mânia în umbra celor mai în vârstă decât el? Ce tânăr nu ascunde resentimente secrete, speranţe infatuate?

— Vorbeşte.

Moënghus vorbi despre multe lucruri în timpul lunilor ce urmară, despre cum Oamenii dormeau şi despre cum Logosul, calea intelectului, era singurul lucru care i-ar fi putut trezi. Dar toate acestea erau acum înceţoşate pentru Cnaiür. Dintre toate schimburile lor, şi-l amintea limpede doar pe primul. La urma urmei, primul păcat arde cel mai strălucitor. Ca un far.

— Când războinicii fac incursiuni în Imperiul de dincolo de

munţi, spuse Moënghus, folosesc mereu aceleaşi drumuri, nu-i aşa?
— Da. Bineînţeles.
— Dar de ce?
Cnaiür ridică din umeri.
— Pentru că drumurile sunt trecători de munte. Nu există alte căi de a ajunge în Imperiu.
— Iar când războinicii se adună pentru raiduri în păşunile vecinilor, folosesc mereu aceleaşi drumuri, nu?
— Nu.
— De ce nu?
— Pentru că merg călare pe teren deschis. Căile de a străbate Stepa sunt nenumărate.
— Exact! Exclamă Moënghus. Şi nu e orice sarcină ca o călătorie? Fiecare realizare o destinaţie? Fiecare foame un punct de plecare?
— Aşa cred… Amintitorii spun la fel.
— Amintitorii sunt înţelepţi.
— Treci la subiect, sclavule.
Râsete, perfecte în cadenţa lor aspră a unui scylvendi – râsul unui mare războinic. Chiar şi atunci Moënghus ştiuse ce atitudine să adopte.
— Vezi? Devii nerăbdător pentru că ai impresia că am ales o cale prea sinuoasă. Chiar şi cuvintele sunt ca nişte călătorii!
— Şi?
— Şi dacă oamenii nu fac decât să călătorească, te întreb, de ce sunt căile scylvendilor, obiceiurile care hotărăsc ce trebuie să facă oamenii, ca nişte trecători de munte? De ce călăresc pe aceleaşi drumuri iar şi iar când modurile de a ajunge la destinaţie sunt nenumărate?
Dintr-un motiv sau altul, întrebarea îl entuziasmă pe Cnaiür. Cuvintele erau atât de îndrăzneţe că se simţea cutezător doar pentru că le auzise, şi atât de puternice încât se simţi înviorat şi în acelaşi timp înspăimântat, de parcă atinseseră un loc care tânjea să fie atins, cu atât mai mult cu cât era interzis.
Căile Poporului, i se spusese, erau pe atât de neclintite şi de sacre pe cât cele ale străinilor erau de capricioase şi de degenerate. Dar de ce? Nu erau ele doar diferite moduri de a ajunge la o aceeaşi destinaţie? Şi cum de se putea una ca asta când Stepa fără drumuri sălăşluia, după cum spuneau

amintitorii, în tot ce era scylvendi?

Pentru prima oară Cnaiür îşi văzu poporul prin ochii unui străin. Cât de stranii păreau toate! Ilaritatea vopselelor de piele făcute din sânge menstrual. Inutila interdicţie de a te culca cu o fecioară fără a avea martori, de a măcelări vitele cu mâna dreaptă, de a defeca în prezenţa cailor. Chiar și cicatricele rituale de pe braţele lor, swazondele, păreau frivole şi ciudate, mai mult un fel de vanitate smintită decât un însemn sfânt.

Pentru prima oară întrebase cu adevărat *de ce.* În copilărie era predispus întrebărilor, într-atât încât orice întrebare pe care i-o punea mamei sale, oricât de practică, dădea naștere la plângeri şi dojane – despre care ştia că sunt expresii ale unei râci materne împotriva unui copil exasperant de precoce. Dar întrebările unui copil sunt doar întâmplător profunde. Copiii întrebau la fel de mult şi pentru a fi respinşi şi pentru a primi un răspuns, aşa cum trebuie să facă pentru a învăţa care întrebări erau permise şi care nu. Dar a întreba cu adevărat însemna a ieşi în afară oricăror permisiuni.

A pune totul la îndoială. A călări peste Stepa fără drumuri.

— Acolo unde nu există nicio cale, continuă Moënghus, un om se abate doar când îşi ratează destinaţia. Nu există fărădelege, greşeală sau păcat în afara neghiobiei sau a incompetenţei, şi nicio obscenitate, cu excepţia opresiunii obiceiurilor. Dar ştii deja asta… Eşti altfel decât tribul tău.

Mâna lui Moënghus se întinse înainte pentru a o încleşta pe a sa. Exista ceva letargic, ceva îngroşat şi umflat, în tonul său. Ochii îi erau blânzi, tânguitori, umezi ca nişte buze.

— E un păcat să te ating astfel? De ce? De la ce trecătoare de munte ne-am îndepărtat?

— De la niciuna…

Fără suflare.

— De ce?

— Pentru că ne mânăm caii prin Stepă.

Şi nu există ceva mai sfânt ca asta.

Un zâmbet, ca al unui tată sau al unui iubit izbit dintr-odată de violenţa adoraţiei sale.

— Noi, dûnyainii, Cnaiür, suntem călăuze şi urmăritori, studenţi al Logosului, Calea cea mai Scurtă. Doar noi, din întreaga lume, ne-am trezit din îngrozitorul somn al obiceiului. Doar noi.

Trase mâna tânără a lui Cnaiür în poala sa. Degete mari încercară spaţiile dintre bătături.

Cum putea fericirea să doară astfel?

— Spune-mi, fiu al Căpeteniei, ce îţi doreşti mai mult decât orice? Ce împrejurări? Spune-mi mie, unul dintre cei treji, şi îţi voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi.

Cnaiür îşi umezi buzele şi minţi:

— Să devin o mare căpetenie a Poporului.

Acele cuvinte! Acele cuvinte care îi frângeau inima!

Moënghus încuviinţase în felul acela grav al unui amintitor mulţumit de semne puternice.

— Bine. Vom călări împreună, tu şi cu mine, peste Stepa deschisă. Îţi voi arăta un drum ca niciun altul.

Câteva luni mai târziu, Skiötha era mort şi Cnaiür devenise Căpetenia utemoţilor. Obţinuse ceea ce pretinsese că râvnea, Yakshul Alb – destinaţia sa.

Deşi cei din tribul lui îi purtau pică pentru calea pe care o urmase, obiceiurile îi legau de el. Păşise pe drumuri interzise, iar neamurile lui, limitate de căile adânci ale prostiei şi obiceiurilor oarbe, nu puteau decât să se încrunte şi să bolborosească pe la spatele lui. Cât de mândru fusese!

Dar era o mândrie ciudată, spălăcită, ca senzaţia singuratică de eliberare de constrângeri şi de pedeapsă pe care o încercase ca băiat privindu-şi fraţii şi surorile dormind în jurul focului, gândindu-se: *Aş putea face orice.*

Orice. Iar ei nu ar şti.

Apoi, două anotimpuri mai târziu, celelalte femei o strangulaseră pe mama sa pentru că născuse o fetiţă blondă. În timp ce îi ridicau leşul pe prăjinile pentru vulturi, începu să înţeleagă ce se petrecuse de fapt.

Ştiu că moartea mamei sale fusese o destinaţie, deznodământul unei călătorii. Iar Moënghus fusese călătorul.

La început fusese derutat. Dûnyainul îi sedusese şi îi lăsase mama însărcinată, asta era limpede. Dar cu ce scop? Ce altă destinaţie mai îndepărtată urmărea?

Şi apoi înţelese: pentru a-şi asigura accesul la fiul ei Cnaiür urs Skiötha.

Astfel începură repetiţiile obsesive ale evenimentelor care îl aduseseră în Yakshul Alb. Pas cu pas, revăzu micile și tinereştile trădări alunecând spre patricid. În curând senzaţia subţire de

satisfacţie că îşi păcălise superiorii se evaporă. În curând jubilarea cu fălcile încleştate de a fi nimicit pe cineva neajutorat se schimbă în îndoială uimită, în refuzul pustiit de a crede. Fusese mândru că îşi depăşise neamurile, că fusese mai mult ca ele, şi radiase că o dovedise. Găsise calea cea mai scurtă. Pusese mâna pe Yakshul Alb. Nu era asta dovada superiorităţii lui? Aşa îi spusese Moënghus înainte de a părăsi tribul Utemot. Aşa crezuse și el.

Acum înţelese: nu făcuse decât să-şi trădeze tatăl. Ca și mama sa, fusese sedus. *Tatăl meu e mort. Eu am fost pumnalul.* Iar Anasûrimbor Moënghus îl mânuise. Revelaţia îi tăie răsuflarea şi îi frânse inima. Cândva, când Cnaiür era copil, o tornadă mugise prin tabăra utemoţilor, cu umerii în nori şi cu yakshuri, vite şi vieţi învârtindu-se ca nişte fuste în jurul picioarelor ei. Privise de la distanţă, văitându-se, încleştat de talia ţeapănă a tatălui său. Apoi dispăruse, ca nisipul care se aşază în apă. Şi-l amintea pe tatăl său alergând prin grindină pentru a-şi ajuta neamurile. Îşi amintea că începuse să-l urmeze, apoi că se poticnise, paralizat de priveliştea dinaintea lui, de parcă scara transformării copleşise capacitatea ochilor de a crede. Marea reţea încurcată de drumuri, ţarcuri şi yakshuri fusese rescrisă cu totul, de parcă un copil cât un munte desenase cercuri cu un băţ. Groaza luase locul familiarităţii, dar ordinea luase locul ordinii.

Ca şi tornada, revelaţiile sale cu privire la Moënghus distruseseră o ordine diferită, mult mai îngrozitoare decât cea pe care o cunoscuse. Triumful deveni abjecţie. Mândria deveni remuşcare. Moënghus nu mai era tatăl măreţ al inimii sale. În schimb era un tiran imposibil, un stăpân de sclavi care maimuţărea un sclav. Cuvintele care îl înălţaseră, care îi dezvăluiseră adevărul şi extazul, deveniră cuvintele care îl înjosiseră, care îi oferiseră avantaje obscene. Expresiile care îl alinaseră deveniră replici într-un joc smintit. Totul – privirea, atingerea, purtarea îndrăgită – fusese luat pe sus de tornadă şi rescris cu violenţă.

O vreme chiar se crezuse treaz, singurul care nu se împleticea şi nu bâjbâia printre visele băgate pe gâturile scylvendilor de obiceiurile strămoşilor lor. Pentru ei, Stepa nu era doar sprijin pentru picioare şi burţi, ci şi pentru suflete. Şi cu toate acestea, el, Cnaiür urs Skiötha, cunoştea şi trăia adevărul Stepei. Numai

el era *treaz.* Acolo unde ceilalţi se înşiruiau prin canioane iluzorii, sufletul său cutreiera câmpiile fără drumuri. Doar el aparţinea cu adevărat ţinutului.

Doar el. De ce exista o atât de teribilă putere nu în a te rupe, ci în a-ţi *conduce* tribul?

Dar tornada luase şi asta. Şi-o amintea pe mama sa plângând după moartea tatălui său, dar plângea ea după Skiötha pe care îl pierduse dincolo de moarte sau, aşa cum făcuse şi Cnaiür, după Moënghus, pe care îl pierduse dincolo de zare? Cnaiür ştia că pentru Moënghus, seducerea primei neveste a lui Skiötha nu fusese decât o haltă, un punct de plecare pentru seducerea primului născut al lui Skiötha. Ce minciuni îi şoptise în timp ce o străpungea în întuneric? Cnaiür nu avea nicio îndoială că minţise, având în vedere că nici nu îi vorbea, nici nu o iubea *pentru ea.* Iar dacă o minţise pe ea, atunci...

Tot ce se petrecea era o căutare, îi spusese Moënghus. Chiar şi mişcările sufletului – gânduri, dorinţe, iubiri – erau călătorii printr-un ţinut fără drumuri. Cnaiür se crezuse un punct de plecare, originea tuturor gândurilor sale îndrăzneţe. Dar nu era cu nimic mai mult decât un drum nămolit, o potecă folosită de un altul ca să ajungă la destinaţie. Gândurile pe care le crezuse ale sale îi aparţinuseră altuia. Trezia sa nu era decât un alt vis într-un somn mai adânc. Printr-o viclenie nepământeană, fusese dus de nas din obscenitate în obscenitate, din degradare în degradare, și *plânsese de recunoştinţă.*

Şi îşi dădu seama că cei din tribul lui ştiau asta, chiar ducă doar în felul acela vag al lupilor care miros becisnicia. Dispreţul şi râsetele neghiobilor nu însemnau nimic când sălăşluiai în adevăr. Dar când erai înşelat... *Plângăciosule.* Asemenea chinuri!

Timp de treizeci de ani, Cnaiür trăise cu această tornadă, sporindu-i tunetele cu alte intuiţii şi recriminări fără sfârșit. Anotimpuri întregi de chin fuseseră clădite peste ea.

Când era treaz, se mişca prin el fără suflare, cu acea lâncezeală curioasă a îndeplinirii unei sarcini cu plămânii goliți. Dar când dormea... îndurase multe vise. Chipul lui Moënghus se ridică din adâncurile unui iaz, palid prin apa verzuie. Prin întunericul din jur, se împletesc caverne, ca tunelele subţiri care se găsesc sub pietrele trase din iarbă. Chiar sub suprafaţă, dûnyainul palid se opreşte, parcă tras de o strânsoare din

adâncuri, zâmbeşte şi îşi ridică gura. Îngrozit, Cnaiür priveşte cum o râmă se împinge printre buzele zâmbitoare şi străpunge apa. Pipăie aerul ca un deget orb. Apoasă şi obscenă, de rozul blând al locurilor ascunse. Și mereu, propria sa mână lipsită de articulaţii se întinde peste iaz şi, într-un moment de nebunie tăcută, o atinge.

Dar acum Cnaiür era treaz iar chipul se întorsese. Îl găsise în pelerinajul său la gorganele strămoşilor. Venise din pustiurile nordice, distrus de expunerea la elemente, ciuruit de răni scrance.

Anasûrimbor Kellhus, fiul lui Anasûrimbor Moënghus. Dar ce însemna această a doua venire? Avea să îi ofere un răspuns pentru tornadă sau nu avea să facă altceva decât să-i dubleze furia?

Să îndrăznească să-l folosească pentru a-l găsi pe tată? Să îndrăznească să traverseze Stepa fără drumuri?

Anissi îşi ridică obrazul de pe pieptul lui şi îi studie chipul. Sânii ei plutiră peste golul din burta sa. Ochi ei sclipeau în întuneric. Cnaiür se gândi că era mult prea frumoasă pentru a-i aparţine.

— Încă n-ai vorbit cu el, spuse ea, afundându-şi capul în cascada părului ei, apoi coborându-şi buzele pentru a-i săruta braţul. De ce?

— Ţi-am spus… E foarte puternic.

O simţea cum gândeşte. Poate din cauza apropierii buzelor ei de pielea lui.

— Îţi împărtăşesc… presimţirile rele, spuse ea. Dar uneori nu ştiu de cine mă tem mai mult: de tine sau de el?

În el fremătă mânia, mânia aceea greoaie şi primejdioasă a celui a cărui autoritate este dincolo de orice îndoială şi absolută.

— Te temi de mine? De ce?

— Mă tem de *el* pentru că deja ne vorbeşte limba la fel de bine ca oricine a fost sclav zeci ani. Mă tem de el din cauza ochilor… nu par să clipească. M-a făcut deja să râd şi să plâng.

Tăcere. Prin gânduri îi fulgerară tablouri, un şir de imagini frânte şi care frângeau. Înţepeni pe covor, membre încordate lângă moliciunea ei.

— Mă tem de tine, continuă ea, pentru că mi-ai spus că se va întâmpla asta. Ai ştiu că se vor întâmpla toate aceste lucruri. Îl cunoşti pe acest om şi totuşi n-ai vorbit niciodată cu el.

Îl durea gâtul. *Ai plâns numai când te-am lovit.*

Îi sărută braţul şi îi atinse buzele cu un deget.

— Ieri mi-a spus: „De ce aşteaptă?”

De când îl găsise pe bărbat, lucrurile se desfăşuraseră cu o asemenea certitudine de parcă şi cele mai mici fapte erau înmuiate în apele sorţii şi ale prevestirilor. Nu putea exista o mai mare intimitate între el şi acest bărbat. Îl strânsese de gât cu propriile mâini în vis după vis.

— N-ai pomenit niciodată de mine? Întrebă – şi ordonă – el.

— Nu. N-am făcut-o. Din nou îl cunoşti. Şi el te cunoaşte pe tine.

— Prin tine. Mă vede prin tine.

O clipă se întrebă ce vedea străinul, ce imagine a sa se scurgea pe chipul frumos al Anissiei. În mare parte adevărată, decise el.

Dintre toate nevestele sale, numai Anissi avea curajul să-l ţină în braţe când ţipa în somn. Doar ea îi şoptea când se trezea plângând. Celelalte erau ţepene, moarte în somnul lor prefăcut. Ceea ce era bine. Celelalte ar fi fost bătute dacă ar fi îndrăznit să fie martore la asemenea slăbiciune.

În întuneric, Anissi îi prinse umărul şi îl trase, parcă pentru a-l scoate dintr-o mare primejdie.

— Stăpâne, asta e un sacrilegiu. E un *descântător.* Un vrăjitor.

— Nu. E mai puţin. Şi e mai mult.

— Cum? Cum de ştii asta?

Precauţia îi dispăruse din voce. Era insistentă.

Închise ochii. Chipul cărunt al lui Bannut fulgeră din întuneric, înconjurat de furia Kiyuthului. *Poponar plângăcios*...

Dormi, Anissi.

Să îndrăznească să-l folosească pe fiu pentru a-l găsi pe tată?

Ziua era însorită, cu o căldură care vorbea despre sosirea iminentă a verii. Cnaiür trecu dinaintea conului larg al yakshului, urmând modelele cusăturilor de pe feţele lui din piele. Aceasta era una dintre acele zile când ultimele urme ale iernii erau uscate din crăpăturile de piele şi lemn ale yakshului, când mirosul de putreziciune era înlocuit cu cel de praf.

Se lăsă pe vine dinaintea intrării şi atinse pământul cu două degete, aducându-le apoi la buze, aşa cum cerea obiceiul. Găsi alinare în acest act, deşi motivele lui erau de multă vreme

moarte. Prinse pielea care atârna peste intrare şi se strecură în interiorul umbrit, unde el şedea cu picioarele încrucişate şi cu spatele către deschidere.

Se chinui să distingă silueta în lanţuri prin întuneric. Inima îi bubuia.

— Nevestele mele îmi spun că ne-ai învăţat limba cu o repeziciune… nebunească.

De dinapoi lui venea o lumină palidă. Văzu membre dezgolite, cenuşii ca nişte ramuri. Mirosul de urină şi măruntaie umplea aerul. Bărbatul arăta şi emana becisnicie şi boală. Cnaiür ştia că asta nu era o întâmplare.

— Da, învăţ repede.

Capul fantomatic coborî, de parcă se afunda…

Cnaiür îşi înăbuşi cutremurarea. Seamănă atât de mult.

— Nevestele mele îmi spun că eşti un descântător.

— Nu sunt.

Răsuflare lungă.

— Dar ştii deja asta.

— Cred că ştiu.

Scoase Choreea dintr-un mic săculeţ legat de cingătoare, apoi o aruncă într-un arc jos. Lanţurile zăngăniră. Străinul înşfăcase sfera din aer ca pe o muscă.

Nu se întâmplă nimic.

— Ce-i asta?

— Un dar pentru poporul meu din timpuri străvechi.

Un dar de la Zeul nostru. Îi omoară pe descântători.

— Şi runele de pe ea?

— Nu înseamnă nimic. Nu acum.

— Nu ai încredere în mine. Te temi de mine.

— Nu mă tem de nimic.

Niciun răspuns. O pauză pentru a reveni asupra cuvintelor prost alese.

— Nu, spuse într-un târziu dûnyainul. Te temi de multe lucruri.

Cnaiür îşi încleştă dinţii. Din nou. Se întâmpla din nou! Cuvinte ca nişte pârghii, împingându-l pe spate, peste marginea unui abis. Furia să i se înăbuşi ca un foc într-o odaie lipsită de aer. O nenorocire.

— Tu, scrâşni el, să ştii că nu sunt ca ceilalţi. Mi-ai intuit prezenţa prin nevestele mele datorită cunoaşterii mele. Să știi

că voi face acţiunea opusă a multe din ceea ce spui, pur și simplu pentru că tu eşti cel care le spune. Să ştii că în fiecare noapte voi folosi măruntaiele unui iepure pentru a decide dacă să te las să trăieşti sau nu. Ştiu cine eşti, Anasûrimbor. Ştiu că eşti dûnyain.

Dacă bărbatul fusese luat pe nepregătite de cuvintele lor, nu o arătă. Spuse doar:

— Îţi voi răspunde la întrebări.

— Vei povesti tot ce ai aflat despre situaţia ta de acum. Vei explica scopul cu care ai venit aici. Dacă nu mă mulţumeşti, voi fi nevoit să te omor – pe loc.

Ameninţarea era puternică, cuvintele îngroşate de certitudine. Alţi bărbaţi ar fi meditat la ele, le-ar fi cântărit în trecere ca să-şi măsoare răspunsul. Dar nu şi dûnyainul. Răspunse imediat, ca şi cum nimic din ce făcea sau spunea Cnaiür nu l-ar fi putut surprinde.

— Sunt încă în viaţă pentru că tatăl meu a trecut prin ținutul vostru şi a comis o fărădelege pe care vrei să o îndrepţi. Nu cred că mă poţi ucide, deşi asta e ceea ce îţi doreşti. Situaţia în care mă aflu este, deci, una şi aceeaşi cu scopul tău.

O clipă de tăcere. Gândurile lui Cnaiür se poticniră şi șocate, şi dându-i dreptate, apoi se feri în bănuială neaşteptată. *Acest bărbat este intelect*… *Război.*

— Eşti tulburat, spuse vocea. Ai anticipat această estimare, dar nu şi că o voi rosti şi pentru că am rostit-o te temi că nu fac decât să îşi alimentez aşteptările pentru a te înşela într-un mod mai profund.

O pauză.

— La fel ca tatăl meu, Moënghus.

Cnaiür scuipă:

— Pentru cei de felul tău cuvintele sunt pumnale! Dar nu taie mereu, nu-i aşa? Traversarea Suskarei aproape te-a ucis. Poate ar trebui să gândesc ca un sranc.

Străinul începu să răspundă, dar Cnaiür se rostogolise deja în picioare şi ieşise în aerul curat al Stepei, strigând după ajutor. Privi impasibil cum oamenii săi îl târâră pe norsirai din yaksh, apoi cum îi legară silueta dezgolită de un stâlp din mijlocul taberei. Ore întregi omul plânsese şi uriaşe, ţipase după milă în timp ce îl lucrau în vechile chipuri. Până şi măruntaiele i se relaxară, atât de mare era agonia.

Cnaiür o lovi pe Anissi când aceasta începu să plângă. El nu credea nimic din toate astea.

Apoi Cnaiür se întoarse, ştiind, sau sperând, că întunericul îl va proteja.

Aerul încă duhnea sub piei. Străinul era tăcut ca lumina lunii.

— Acum, spuse Cnaiür, scopul tău… Şi să nu crezi că îmi fac iluzii că te-am frânt. Cei de felul tău nu sunt făcuţi pentru aşa ceva.

Se auzi un foşnet în întuneric.

— Ai dreptate.

În întuneric, vocea era caldă.

— Pentru cei de felul meu nu există decât misiunea. Am venit pentru tatăl meu, Anasûrimbor Moënghus. Am venit să-l ucid.

Tăcere, se auzea doar vântul blând de sud.

Străinul continuă:

— Acum dilema e numai a ta, scylvendi. Se pare că avem aceeaşi misiune. Ştiu unde şi mai ales cum să-l găsesc pe Anasûrimbor Moënghus. Îţi ofer chiar cupa pe care ţi-o doreşti. Este sau nu otravă?

Să îndrăznească să folosească fiul?

— Întotdeauna e otravă, scrâşni Cnaiür, când eşti însetat.

Nevestele căpeteniei îl acoperiră pe Kellhus de grija lor, îi curăţară pielea plesnită cu unguente făcute de bătrânele tribului. Uneori le vorbea în timp ce făceau asta, le liniştea ochii speriaţi cu cuvinte tandre, le făcea să zâmbească.

Când veni vremea ca soţul lor şi norsiraiul să plece, se adunară pe pământul rece dinaintea Yakshului Alb şi îi priviră solemn în timp ce bărbaţii îşi pregăteau caii. Intuiră ura monolitica a unuia şi indiferenţa ca de zeu a celuilalt. Și când cele două siluete fură înghiţite de ierburile îndepărtate, nu ştiură pentru cine plâng – pentru cel care le stăpânise sau pentru cel care le cunoscuse. Numai Anissi im cunoştea sursa lacrimilor.

Cnaiür şi Kellhus călăriră spre sud-est, trecând din ținuturile utemoţilor în cele ale kuötilor. Aproape de hotarul de sud al păşunilor kuöti, fură ajunşi din urmă de câţiva călăreţi cu capete lustruite de lupi în partea din faţă a şeilor și pene în partea din

spate. Cnaiür schimbă câteva vorbe cu ei, le aminti de Căi şi ei se îndepărtare călare – dornici, îşi imagină el, să îi spună căpeteniei lor că în sfârşit Cnaiür urs Skiötha, cel-care-frânge-oameni-şi-cai şi cel mai violent dintre bărbaţi, nu mai era cu utemoţii.

Când rămăseseră singuri, dûnyainul încercă din nou să-l atragă în conversaţie.

— Nu poţi păstra pe veci tăcerea, îi spuse el.

Cnaiür îl studie pe bărbat. Chipul său acoperit de o barbă blondă era cenuşiu pe fundalul depărtării înnorate. Purta armura fără mâneci obişnuită printre scylvendi, iar braţele sale palide îi ieşeau din pelerina de piele care îi acoperea umerii. Cozile de marmotă care îi tiveau pelerina se legănau în ritmul calului. Ar fi putut fi luat drept un scylvendi dacă n-ar fi fost părul deschis la culoare şi braţele lipsite de cicatrice – ambele îl făceau să arate ca o femeie.

— Ce vrei să ştii? Întrebă cu repulsie suspicioasă.

Se gândi că era un lucru bun că era tulburat de limba scylvendi fără cusur pe care o vorbea nordicul. Îl împiedica să uite. Ştia că imediat ce nordicul avea să înceteze să-l mai tulbure, era pierdut. De asta refuzase atât de des să-i vorbească monstrului, de aceea călăriseră în tăcere în ultimele zile. Cnaiür ştia că obiceiul era la fel de primejdios aici ca şi viclenia bărbatului. Imediat ce prezenţa lui avea să înceteze să-l înţepe, imediat ce avea să se simtă una cu împrejurările, acesta avea să treacă în faţa lui cumva, să-l ghideze în moduri ce nu puteau fi văzute.

Înapoi în tabără, Cnaiür îşi folosise nevestele ca intermediari, ca să se izoleze de Kellhus. Asta era doar una dintre multele precauţii pe care şi le luase. Dormise chiar cu un pumnal în mână, ştiind că bărbatul nu trebuia să-şi rupă lanţurile pentru a-i face o vizită. Putea veni în persoana altuia – chiar şi a Anissiei – în felul în care Moënghus venise cu mulţi ani în urmă la tatăl său, purtând chipul primului său fiu.

Dar acum Cnaiür nu mai avea intermediari care să-l apere. Nu putea nici măcar să se bazeze pe tăcere, cum sperase iniţial. În timp ce se apropiau de Nansurium, aveau să fie nevoiţi să discute planuri. Chiar şi lupii aveau nevoie de urzeli ca să reziste într-un ţinut al câinilor.

Acum era singur cu dûnyainul şi nu îşi putea imagina o

primejdie mai mare.

— Bărbaţii aceia, spuse Kellhus. De ce te-au lăsat să treci?

Cnaiür îi aruncă o privire precaută. *Începe cu lucruri mărunte ca să poate aluneca neobservat în inima mea.*

— E obiceiul nostru. Toate triburile fac raiduri sezoniere în Imperiu.

— De ce?

— Din multe motive. Pentru sclavi. Pentru pradă. Dar mai ales din veneraţie.

— Veneraţie?

— Suntem Poporul Războinic. Zeul nostru e mort, ucis de popoarele din cele Trei Mări. Se cuvine să-l răzbunăm.

Cnaiür îşi regretă răspunsul. La suprafaţă părea destul de inofensiv, dar pentru prima oară îşi dădu seama cât de mult spunea acest fapt despre Popor, şi prin extensie, despre el. *Nu există lucruri mărunte pentru acest om.* Fiecare detaliu, fiecare cuvânt era un pumnal în mâinile străinului.

— Dar cum, insistă dûnyainul, poate fi venerat ceva mort?

Nu spune nimic, se gândi el, dar deja începuse să vorbească.

— Moartea e mai mare ca omul. Ar trebui venerată.

— Dar moartea este…

— Eu pun întrebările, se răsti Cnaiür. De ce ai fost trimis să-ţi ucizi tatăl?

— Asta, spuse Kellhus ironic, e ceva ce ar fi trebuit să întrebi înainte să îmi accepţi târgul.

Cnaiür îşi înăbuşi impulsul de a zâmbi, ştiind că asta era reacţia la care se aştepta dûnyainul.

— De ce? Pară el. Fără mine nu ai cum să traversezi Stepa şi să rămâi în viaţă. Până la Munţii Hethanta eşti al meu. Am timp până atunci să iau o hotărâre.

— Dacă este imposibil pentru un străin să străbată Stepa, cum a reuşit tatăl meu să evadeze?

Lui Cnaiür i se ridică părul pe braţe, dar se gândi: *Bună întrebare. Una care îmi aminteşte de perfidia neamului tău.*

— Moënghus era viclean. Şi-a făcut în secret cicatrice pe braţe şi le-a ascuns. După ce mi-a ucis tatăl şi utemoţii se legaseră pe cuvânt de onoare că nu aveau să-i facă rău, şi-a ras faţa şi şi-a vopsit părul în negru. Având în vedere că vorbea de parcă era de-al Poporului, pur şi simplu a traversat ţinutul ca oricare din noi, ca un utemot care călărea ca să venereze. Ochii

îi erau aproape destul de palizi.

Apoi Cnaiür adăugă:

— De ce crezi că am interzis să ţi se dea haine în captivitate?

— Cine i-a dat vopseaua?

Inima lui Cnaiür aproape i se opri în piept.

— Eu.

Dûnyainul nu făcu decât să încuviinţeze şi apoi îşi întoarse privirea către zarea mohorâtă. Cnaiür se trezi urmărindu-i ochii.

— Am fost posedat! Mârâi ei. Posedat de un demon!

— Într-adevăr, răspunse Kellhus, întorcându-se înapoi spre el.

În ochi i se citea compasiune, dar vocea îi era aspră, ca a unui scylvendi.

— Tatăl meu a sălăşluit în tine.

Iar Cnaiür se trezi dorindu-şi să audă ce avea de spus. *Mă poţi ajuta. Eşti înţelept...*

Din nou! Descântătorul o făcea din nou! Schimbând direcţia conversaţiei. Cucerindu-i mişcările sufletului. Era ca un şarpe pipăind deschidere după deschidere. Slăbiciune după slăbiciune. *Piei din inima mea!*

— De ce ai fost trimis să-ţi ucizi tatăl? Întrebă Cnaiür pe un ton poruncitor, folosindu-se de această întrebare fără răspuns ca de o dovadă a adâncimii neomeneşti ale acestei înfruntări.

Şi era o înfruntare, îşi dădu Cnaiür seama. Nu vorbea cu acest bărbat, eră în război cu el. *Voi schimba pumnale.*

Dûnyainul îl privi curios, sătul parcă de suspiciunile sale fără sens. Altă manevră.

— Pentru că tatăl meu m-a chemat, răspunse el criptic.

— Şi ăsta e motiv de crimă?

— Dûnyainii s-au ascuns de lume timp de două mii de ani şi vor să rămână ascunşi, dacă s-ar putea, întreaga eternitate. Dar cu treizeci de ani în urmă, când eram încă un copil, am fost descoperiţi de o ceată de sranci. Srancii au fost nimiciţi cu uşurinţă, dar ca măsură de prevedere, tata a fost trimis în sălbăticie pentru a constata cât mult fusesem expuşi. Când s-a întors, câteva luni mai târziu, s-a hotărât că trebuie exilat. Fusese contaminat, devenise o ameninţare pentru misiunea noastră. Au trecut trei decenii şi s-a presupus că pierise.

Dûnyainul se încruntă.

— Dar apoi s-a întors la noi, s-a întors într-un fel nemaiîntâlnit. Ne-a trimis vise.

— Vrăjitorie, spuse Cnaiür.

Dûnyainul încuviinţă.

— Da. Deşi la acea vreme nu ştiusem. Ştiam doar că puritatea izolării noastre fusese murdărită, că sursa trebuia găsită şi eliminată.

Cnaiür studie profilul bărbatului, care se legăna uşurel în galopul mic al calului.

— Deci eşti un asasin.

— Da.

Când Cnaiür nu spuse nimic, Kellhus continuă:

— Nu mă crezi.

Cum ar fi putut s-o facă? Cum să creadă pe cineva care nu *vorbea* nicicând cu adevărat, ci ghida şi manevra, manevra şi ghida, la nesfârşit?

— Nu te cred.

Kellhus se întoarse către întinderile înconjurătoare de câmpie verde-cenuşie. Trecuseră dincolo de pajiştile unduitoare ale kuötilor şi intrau acum pe platourile întinse din inima Jiünatiului. În afară de un mic pârău în faţă şi palisada subţire de plopi de malurile sale scufundate, depărtările erau la fel de pleşuve ca cele ale unui ocean. Doar cerul, acoperit de nori ca nişte munţi plutitori, avea adâncime.

— Dûnyainii, spuse Kellhus după o vreme, s-au abandonat Logosului, acelui lucru pe care tu îl denumeşti intelect şi raţiune. Căutăm luciditatea absolută, gândul care-se-mişcă-singur. Gândurile tuturor oamenilor se ivesc din întuneric. Dacă tu *eşti* mişcarea propriului tău suflet, iar cauza acelei mişcări a existat înaintea ta, atunci cum ai putea să spui vreodată că gândurile tale îţi aparţin? Cum ai putea să *fii* vreodată altceva decât un sclav al întunericului de la începuturi? Numai Logosul permite slăbirea acestei sclavii. Doar cunoaştere sursei gândurilor şi faptelor noastre ne permite să posedăm propriile gânduri şi fapte, să ne scuturăm de jugul împrejurărilor. Şi numai dûnyainii deţin această cunoaştere, câmpene. Lumea doarme, înrobită de propria-i ignoranţă. Doar dûnyainii sunt *treji*. Moënghus, tatăl meu, ameninţă să schimbe asta.

Gânduri ivindu-se din întuneric? Cnaiür ştia că era adevărat, poate mai mult decât majoritatea. Era îmbolnăvit de gânduri care nu puteau să fie ale sale. De câte ori, după ce îşi lovise una dintre neveste, nu îşi privise palma care îl înţepa şi nu se

gândise: *Cine m-a împins să fac asta? Cine?*

Dar era irelevant.

— De asta nu te cred, spuse Cnaiür gândindu-se: *Deja ştie asta.*

Ştia că dûnyainul îl putea citi la fel de uşor cum citea un om din triburi dispoziţia turmelor sale.

De parcă i-ar fi putut vedea gândul, Kellhus spuse:

— Nu crezi că un fiu ar putea fi asasinul tatălui său.

— Da.

Bărbatul încuviinţă.

— Sentimentele, ca iubirea unui fiu pentru tatăl lui, nu fac decât să ne ducă *în* întuneric, ne fac sclavi ai obiceiurilor şi poftelor…

Ochii albaştri, strălucitori, îi înfruntată pe ai lui Cnaiür, imposibil de calmi.

— Nu-mi iubesc tatăl, câmpene. Nu iubesc. Dacă uciderea sa va permite fraţilor mei să-şi urmeze misiunea, atunci *îl voi ucide.*

Cnaiür se holbă la bărbat, cu capul vuindu-i de epuizare. Să creadă asta? Ceea ce spusese avea fără îndoială sens, dar Cnaiür bănuia că putea face ca orice să pară credibil.

— În plus, continuă Anasûrimbor Kellhus, cu siguranţă că ştii câte ceva despre aceste treburi.

— Ce treburi?

— Fii care îşi omoară taţii.

În loc să răspundă, scylvendiul îi aruncă o privire rănită de-o clipă, apoi scuipă.

Păstrând o expresie de expectativă amabilă, Kellhus îl cuprinse în palma simţurilor sale. Stepa, pârâul care se apropia, tot ce se afla în periferia lui dispăru. Cnaiür urs Skiötha deveni totul. Ritmul rapid al respiraţiei sale. Postura muşchilor din jurul ochilor. Pulsul său, ca o râmă zvâcnind între tendoanele gâtului. Deveni un cor de semne, un text viu, iar Kellhus avea să-l citească. Dacă aceste împrejurări aveau să fie stăpânite, atunci totul trebuia măsurat.

De când îl abandonase pe vânător şi fugise spre sud prin pustiurile nordului, Kellhus întâlnise mulţi oameni, mai ales în oraşul Atrithau. Acolo descoperise că Leweth, vânătorul care îl salvase, nu era o excepţie. Oamenii născuţi în lume erau la fel

de naivi şi de amăgiţi ca şi vânătorul. Kellhus nu trebuia decât să pronunţe câteva adevăruri rudimentare şi ei erau mişcaţi până la uimire. Nu trebuia decât să adune aceste adevăruri în slujbe grosolane şi ei îşi abandonaseră posesiunile, iubitele, chiar şi copiii. Patruzeci şi şapte de bărbaţi îl însoţiseră când trecuse călare prin poarta de sud a Atrithaului, spunându-şi *adûnyainii*, „micii dûnyafni”. Niciunul nu supravieţuise drumului prin Suskara. Sacrificaseră totul din iubire, cerând în schimb doar cuvinte. Doar un simulacru de semnificaţie.

Dar acest scylvendi era altfel.

Kellhus se mai confruntase cu suspiciuni şi lipsă de încredere înainte şi aflase că puteau fi folosite în avantajul său. Aflase că oamenii bănuitori ofereau mai mult decât majoritatea când în cele din urmă acordau cuiva încrederea lor. La început nu credeau nimic, apoi brusc, credeau totul, fie pentru a-şi ispăşi presimţirile iniţiale sau pur şi simplu pentru a evita să mai facă aceeaşi „greşeală”. Mulţi dintre cei mai fanatici adepţi ai săi se îndoiseră – la început.

Dar lipsa de încredere care sălăşluia în Cnaiür urs Skiötha era altfel decât tot ce întâlnise până acum, şi ca proporţie şi ca fel. Spre deosebire de ceilalţi, acest bărbat îl *cunoştea*.

Când scylvendiul, cu chipul amorţit de şoc şi în acelaşi timp încordat de ură, îl găsise în vârful gorganului, Kellhus se gândise: *Tată*... *în sfârşit te-am găsit*... Fiecare dintre ei îl văzuse pe Anasûrimbor Moënghus în chipul celuilalt. Nu se întâlniseră niciodată, dar se cunoşteau intim.

La început această legătură se dovedise remarcabil de avantajoasă pentru misiunea lui Kellhus. Îi protejase viaţa şi promisese traversarea în siguranţă a Stepei. Dar în acelaşi timp făcuse imposibil calculul împrejurărilor.

Scylvendiul continua să-i refuze toate încercările de a-l poseda. Nu era emoţionat de discernământul lui Kellhus. Nu era nici alinat de raţionalizările sale şi nici flatat de laudele sale indirecte. Iar când gândurile îi deveneau interesate de ceea ce spusese Kellhus, se retrăgea imediat, amintindu-şi de întâmplări moarte de decade întregi. Până acum omul nu îi oferise decât cuvinte ranchiunoase şi scuipat.

Cumva, după treizeci de ani în care fusese obsedat de Moënghus, bărbatul dăduse peste câteva adevăruri cheie privitoare la dûnyaini. Ştia de capacitatea lor de a citi gândurile

de pe chipuri. Ştia despre intelectul lor. Ştia despre angajamentul absolut faţă de misiune. Şi ştia că nu vorbeau pentru a împărtăşi perspective sau pentru a comunica adevăruri, ci pentru a trece în faţă – pentru a domina suflete şi împrejurări.

Ştia prea multe.

Kellhus îl studie cu coada ochiului, îl privi lăsându-se pe spate în timp ce pământul se afunda spre pârâu, cu umerii brăzdaţi de cicatrice nemişcaţi, cu şoldurile legănându-i-se în ritmul umbletului calului.

Asta ai intenţionat, tată? Este el un obstacol āe care mi l-ai pus în cale? Sau e doar o întâmplare?

Mai degrabă varianta din urmă, decise Kellhus. În ciuda cunoştinţelor primitive ale poporului său, bărbatul era neobişnuit de inteligent. Gândurile celor cu adevărat inteligenţi arareori urmau aceleaşi cărări. Se bifurcau, iar gândurile lui Cnaiür urs Skiötha se ramificaseră până departe, urmărindu-l pe Moënghus în locuri unde nu se aventurase niciun om născut în lume.

Cumva a văzut prin tine, tată, iar acum vede prin mine. Ce greşeală ai făcut? Poate fi reparată?

Kellhus clipi şi în acea clipă, plonjă departe de pante, cer şi vânt, şi visă o sută de vise paralele ale faptelor şi consecinţelor, urmărind firele probabilităţii. Apoi văzu.

Până acum încercase să înşele bănuielile scylvendiului, când tot ce trebuia să facă era să le facă să lucreze *pentru* el. Îl privi din nou pe câmpean, văzu pe loc durerea şi furia care îi alimentau lipsa neobosită de încredere, apoi alese o cale a cuvântului, tonului şi expresie care avea să-l împingă pe bărbat către un loc de unde nu putea scăpa, unde bănuielile lui aveau să-l oblige să înceapă să aibă încredere în el.

Kellhus văzu Cea-Mai-Scurtă-Cale. Logosul.

— Îmi cer scuze, spuse el ezitant. Am spus ceva nepotrivit.

Scylvendiul sforăi.

Ştie că vorbesc neadevărat… Bine.

Cnaiür îl privi drept în faţă, cu ochii adânciţi în orbite arzând sfidători.

— Spune-mi, dûnyainule, cum se mână gândurile altuia aşa cum se mână caii?

— Ce vrei să spui? Răspunse Kellhus tăios, de parcă se hotăra

dacă să fie sau nu insultat.

Indicaţiile tonale ale limbii scylvendi erau numeroase, subtile şi difereau drastic între bărbaţi şi femei. Deşi câmpeanul nu îşi dăduse seama, îi refuzase lui Kellhus o unealtă importantă limitându-l la nevestele sale.

— Chiar şi acum, lătră Cnaiür, încerci să-mi mâni mişcările sufletului!

Sunetul slab al bătăilor inimii sale. Densitatea sângelui din pielea bătută de vânturi. *Încă e nesigur.*

— Crezi că asta ţi-a făcut tatăl meu ţie.

— Asta *este* ceea ce tatăl tău…

Cnaiür se opri cu ochii măriţi de spaimă.

— Dar spui asta ca să mă distragi! Ca să-mi eviţi întrebarea!

Până acum Kellhus anticipase cu succes fiecare bifurcare a gândurilor scylvendiului. Răspunsurile lui Cnaiür urmau un model limpede: sărea înainte pe drumurile pe care i le deschidea Kellhus, apoi se retrăgea. Kellhus ştia că atâta timp cât conversaţiile lor aveau să aproximeze acest model, scylvendiul avea să se simtă în siguranţă.

Dar cum să continue?

Nimic nu amăgea atât de bine ca adevărul.

— Pe fiecare om pe care l-am întâlnit, spuse el în cele din urmă, l-am cunoscut mai bine decât se cunoştea el însuşi.

Privirea scurtă, speriată, confirmă.

— Dar cum e posibil?

— Pentru că am fost prăsit. Pentru că am fost instruit. Pentru că sunt unul dintre cei Condiţionaţi. Sunt dûnyain.

Caii trecură pârâul pleoscăind. Cnaiür se înclină într-o parte şi scuipă în apă.

— Încă un răspuns care nu e un răspuns, se răsti el.

Putea să-i spună adevărul? Nu tot, desigur.

Kellhus începu cu un simulacru de ezitare:

— Voi toţi – neamurile tale, nevestele tale, copiii tăi, chiar şi duşmanii tăi de dincolo de munţi – nu pot vedea adevărata sursă a gândurilor şi faptelor lor. Fie presupun că ei sunt originea, fie cred că aceasta se află undeva dincolo de această lume – în Exterior, cum am auzit că i se spune. Ceea ce a fost înaintea ta, ceea ce îţi hotărăşte cu adevărat gândurile şi faptele, fie este cu totul greşit, fie este atribuit demonilor şi zeilor.

Ochii goi şi dinţii încleştaţi ai amintirilor nedorite. *Tatăl meu i-a spus deja asta...*

— Ceea ce vine mai întâi hotărăşte ceea ce vine mai apoi, continuă Kellhus. Pentru dûnyaini nu există principiu mai înalt.

— Şi ce vine mai întâi de fapt? Întrebă Cnaiür, forţându-se să rânjească dispreţuitor.

— Pentru Oameni? Istoria. Limba. Pasiunile. Obiceiurile. Toate acestea hotărăsc ce spun, gândesc şi fac oamenii. Acestea sunt sforile de marionete de care atârnă cu toţii.

Respiraţie superficială. Un chip încărcat de intuiţii nedorite.

— Şi când aceste sfori sunt văzute...

— Pot fi apucate.

Singură, această recunoaştere era inofensivă: într-un fel sau altul, toţi oamenii căutau să-şi stăpânească semenii. Putea deveni ameninţătoare doar când era combinată cu cunoaşterea abilităţilor sale.

Dacă ar ştii cât de adânc văd...

Cât de îngroziţi ar fi oamenii născuţi în lume dacă s-ar vedea prin ochii unui dûnyain. Amăgirile şi nebuniile. Diformităţile.

Kellhus nu vedea chipuri, vedea patruzeci şi patru de muşchi peste oase şi miile de permutaţii expresive care ar fi putut lua naştere din ei – o a doua gură la fel de vorbăreaţă ca şi prima şi mult mai demnă de încredere. Nu auzea oamenii vorbind, auzea urletul animalului dinăuntrul lor, scâncetul copilului bătut, corul generaţiilor anterioare. Nu vedea oameni, vedea exemplu şi efect, consecinţele smintite ale taţilor, triburilor, civilizaţiilor.

Nu vedea ce venea mai apoi. Vedea ce venea mai întâi.

Călăriră printre puieţii de pe malul îndepărtat al pârâului, ferindu-se de ramuri aburite de verdele crud al primăverii.

— Nebunie, spuse Cnaiür. Nu te cred...

Kellhus nu spuse nimic, îşi mână calul printre copaci şi ramuri plesnitoare. Cunoştea drumurile gândurilor scylvendiului, deducţiile pe care avea să le facă – dacă şi-ar fi putut uita furia.

— Dacă niciun om nu-şi cunoaşte originea gândurilor... spuse Cnaiür.

Nerăbdători să iasă din desiş, caii galopară ultimele câteva lungimi pană la terenul deschis, nesfârşit.

— Atunci toţi oamenii sunt înşelaţi.

Kellhus îi prinse privirea timp de un moment crucial.

— Acţionează din motive care nu le aparţin.

Va înţelege?

— Ca şi sclavii… începu Cnaiür cu o încruntătură uimită pe chip.

Apoi îi aminti la cine se uita.

— Dar spui toate astea doar pentru a te dezvinovăţi! Ceea ce contează e să înrobeşti sclavii, eh, dûnyainule?

— Atâta vreme cât ceea ce vine mai întâi rămâne ascuns, atâta vreme cât oamenii sunt amăgiţi, ce contează?

— Pentru că e *înşelăciune.* Amăgeală muierească. O jignire la adresa onoarei!

— Şi tu nu ţi-ai amăgit niciodată duşmanii pe câmpul de luptă? N-ai înrobit niciodată pe un altul?

Cnaiür scuipă.

— Pe duşmanii mei. Pe vrăjmaşii mei. Pe cei care mi-ar face acelaşi lucru dacă ar putea. Ăsta e târgul pe care îl fac toţi războinicii, şi este unul onorabil. Dar ceea ce faci tu, dûnyainule, face din toţi oamenii duşmanii tăi.

Ce putere de pătrundere!

— Oare? Sau face din ei copiii mei? Care tată nu domneşte peste yakshul său?

La început, Kellhus se temu că o luase prea pe ocolite, apoi Cnaiür spuse:

— Deci asta suntem pentru voi? Copii?

— Nu te-a folosit tatăl meu ca pe o unealtă?

— Răspunde la întrebare!

— Copii pentru noi? Desigur că sunteţi. Cum altfel ar fi reuşi tatăl meu să te manevreze atât de uşor?

— Înşelăciune! Înşelăciune!

— De asta te temi de mine astfel, scylvendi?

— Destul!

— Ai fost un copil plăpând, nu-i aşa? Plângeai uşor. Tresăreai de câte ori tatăl tău ridica mâna… Spune-mi, scylvendi, cum de ştiu toate astea?

— Pentru că aşa sunt toţi copiii.

— O preţuieşti pe Anissi mai mult decât pe restul nevestelor, nu pentru că e mai frumoasă, ci pentru că doar ea îţi înfruntă chinul şi continuă să iubească. Pentru că numai ea…

— Ea ţi-a spus asta! Târfa ţi-a spus asta!

— Eşti înfometat după adunări ilicite, după…

— Am spus *destul!*

Timp de mii de ani, dûnyainii fuseseră prăsiţi pentru simţurile lor, instruiţi să descopere ceea ce venea mai întâi. În prezenţa lor nu existau secrete. Nu existau minciuni.

Câte slăbiciuni ale spiritului îndura acest scylvendi? Câte păcate ale inimii şi cărnii comisese? Toate de negrăit. Toate sufocate de furie şi recriminări fără sfârşit, ascunse chiar şi de el însuşi.

Dacă Cnaiür urs Skiötha îl bănuia pe Kellhus, atunci Kellhus avea să-i plătească răsplata bănuielilor. Adevărul. Adevărul de negrăit. Fie scylvendiul continua să se amăgească renunţând la bănuieli, considerându-l pe Kellhus un şarlatan de care nu avea de ce să se teamă, sau îmbrăţişa adevărul şi împărtăşea ceea ce era de negrăit cu fiul lui Moënghus. Oricare dintre variante servea misiunii lui Kellhus. În oricare dintre variante avea să-şi asigure încrederea lui Cnaiür, fie că avea să fie încrederea datorată dispreţului, fie cea datorată iubirii.

Scylvendiul aproape căscă gura la el, cu ochii măriţi de groază uimită. Kellhus privi prin această expresie, văzu inflexiunile feţei, timbrul şi cuvintele care aveau să-l calmeze, să-l întoarcă la starea de inscrutabilitate sau care ar fi putut stinge orice control de sine mai avea.

— E la fel cu toţi luptătorii prea-însângeraţi? Cu toţii tresar dinaintea adevărului?

Dar ceva merse prost. Dintr-un motiv sau altul, cuvântul „adevăr” alungă violenţa din pasiunea lui Cnaiür, şi acesta deveni calm ca un mânz care lăsa sânge.

— Adevăr? Nu trebuie decât să grăieşti ceva pentru a o transforma în minciună, dûnyainule. Nu grăieşti cum grăiesc ceilalţi oameni.

Din nou cunoaşterea lui… Dar nu era prea târziu.

— Şi cum grăiesc ceilalţi oameni?

— Cuvintele pe care le rostesc nu le… aparţin. Nu urmează drumuri făcute de ele.

Arată-i nebunia. Va înţelege.

— Terenul pe care vorbesc oamenii e lipsit de drumuri, scylvendi… Ca şi Stepa.

Kellhus îşi dădu pe loc seama de greşeală. În ochii bărbatului scânteie furia şi sursa ei nu putea fi confundată.

— Stepa, scrâşni Cnaiür, e lipsită de drumuri, eh, dûnyainule?

Aceasta e calea pe care ai ales-o, tată?

Nu exista nicio îndoială. Moënghus se folosise de Stepă, de inima credinţelor scylvendi, ca vehicul principal. Exploatând inconsistenţele metaforice dintre Stepa lipsită de drumuri şi drumurile adânci ale obiceiurilor scylvendi, reuşise să-l manevreze pe Cnaiür spre fapte care altfel ar fi fost inimaginabile pentru el. Pentru a fi credincios Stepei trebuia să renunţe la obiceiuri. Iar în absenţa interdicţiilor tradiţionale, orice faptă, chiar şi uciderea propriului tată, devenea imaginabilă.

O stratagemă simplă şi eficientă. Dar în cele din urmă se dovedise prea simplă, prea uşor de descifrat în absenţa lui. Îi permisese lui Cnaiür să înţeleagă mult prea multe despre dûnyaini.

— Din nou tornada! Strigă bărbatul inexplicabil.

E nebun.

— Toate astea! Declamă el. Fiecare cuvânt e un bici!

Kellhus văzu doar moarte şi revoltă pe chipul lui. Răzbunare sclipitoare în ochii săi.

Până la capătul Stepei. Am nevoie de el ca să traversez ţinuturile scylvendi, nimic mai mult. Dacă nu a murit până ajungem în munţi, îl voi ucide.

Noaptea adunară ierburi moarte şi le împletiră în snopi grosolani. După ce adunaseră o mică stivă, Cnaiür le dădu foc. Şedeau aproape de micul foc, mâncându-şi proviziile în linişte.

— De ce crezi că te-a chemat Moënghus? Întrebă Cnaiür, izbit de ciudăţenia rostirii acelui nume: *Moënghus…*

Dûnyainul mestecă, cu privirea pierdută în pliurile aurii ale focului.

— Nu ştiu.

— Trebuie să ştii ceva. Ţi-a trimis vise.

Lucind în lumina focului, ochii aceia implacabili, albaştri, îi căutară pe ai săi. *Începe cercetarea*, se gândi Cnaiür, dar apoi îşi dădu seama că cercetarea începuse cu multă vreme înainte, cu nevestele sale din yaksh, şi nu încetase nicio clipă.

Cântărirea nu se încheie niciodată.

— Visele nu erau decât imagini, spuse Kellhus. Imagini ale Shimehului. Şi a unei înfruntări violente între popoare. Vise din istorie – exact lucrul care este anatemă pentru dûnyaini.

Cnaiür înţelese că bărbatul făcea asta mereu, adăuga în toate

răspunsurile sale un comentariu care implora un răspuns sau o întrebare. Istoria e anatemă pentru dûnyaini? Dar exact ăsta era scopul bărbatului: să devieze mişcările sufletului lui Cnaiür de la întrebările mai importante. Ce subtilitate înnebunitoare!

— Cu toate acestea te-a chemat, insistă Cnaiür. Cine îl cheamă pe altul fără a da motive?

În afara celui care ştie că cel chemat va fi obligat să vină.

— Tatăl meu are nevoie de mine. Asta e tot ce ştiu.

— Are nevoie de tine? Pentru ce?

Asta. Asta e întrebarea.

— Tatăl meu e în război, câmpene. Ce tată nu îşi cheamă fiul în vreme de război?

— Unul care îşi numără fiul printre duşmani.

Mai e ceva aici… ceva ce îmi scapă.

Îl privi pe norsirai peste foc şi cumva ştiu că bărbatul văzuse această revelaţie din el. Cum să izbândească într-un asemenea război? Cum să înfrângă pe cineva care îi putea adulmeca gândurile prin subtilităţile expresiei? *Faţa… Trebuie să-mi ascund faţa.*

— În război cu cine? Întrebă Cnaiür.

— Nu ştiu, răspunse Kellhus şi o clipă arătă aproape părăsit, ca un om care mizase totul în umbra dezastrului.

Milă? Încearcă să obţină milă de la un scylvendi? Timp de o clipă lui Cnaiür aproape îi veni să râdă. *Poate că l-am supraestimat…* Dar din nou instinctele sale îl salvară.

Cnaiür tăie cu pumnalul lui strălucitor o altă bucată de *amicut*, fâşiile de carne uscată de vită cu ierburi sălbatice şi fructe de pădure care erau grosul proviziilor lor. Îl privi impasibil pe dûnyain în timp ce mesteca.

Vrea să cred că e slab.

Capitolul XIII

Munţii Hethanta

Chiar şi cei cu inimi tari se feresc de înflăcărarea celor disperaţi Pentru că focurile celor slabi crapă cele mai multe pietre.

— PROVERB CONRIYAN

Deci cine au fost eroii şi laşii Războiului Sfânt? Există deja destule cântece care să răspundă la această întrebare. Evident,

Războiul Sfânt a adus alte dovezi violente pentru vechiul proverb al lui Ajencis: „Deşi toţi oamenii sunt la fel de fragili dinaintea lumii, diferenţele dintre ei sunt înfiorătoare.”
— DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Primăvară, 4111 Anul-Colţului, Stepa Jiünati centrală

Nicicând nu mai îndurase Cnaiür o asemenea încercare. Călătoreau spre sud-est, în mare parte nevăzuţi şi ne-atacaţi. Înainte de catastrofa de la Kiyuth, Cnaiür şi neamurile lui nu puteau să călătorească mai mult de o zi fără să întâlnească cete de munuäti, akkunihori sau alte triburi scylvendi. Acum treceau de obicei trei sau patru zile până ca el şi Kellhus să fie văzuţi de cineva. Traversară câteva ţinuturi tribale fără niciun fel de provocare.

La început lui Cnaiür îi fusese groaza de călăreţi în galop. Obiceiurile protejau orice războinic scylvendi în pelerinaj spre Imperiu, iar în vremuri mai bune aceste întâlniri erau ocazii de bârfă, schimburi de informaţii şi urări familiale. Vremuri în care se lăsa deoparte pumnalul. Dar era neobişnuit ca un războinic scylvendi singuratic să fie însoţit de un sclav, iar acestea nu erau vremurile bune. Cnaiür ştia că în vremuri de disperare oamenii erau zgârciţi cu toleranţa. Erau mai stricţi în interpretarea tradiţiilor şi mai puţin iertători cu lucrurile neobişnuite.

Dar cele mai multe dintre cetele pe care le întâlniseră erau alcătuite din băieţi cu chipuri fecioreşti şi membre tinereşti. Dacă vederea braţelor vărgate de cicatrice ale lui Cnaiür nu le inspira veneraţie, făcându-i să dea înapoi într-o apărare bâlbâită, atunci pozau în felul tinerilor, maimuţărind mândri cuvintele şi purtarea taţilor lor morţi. Dădeau înţelepţeşte din cap la explicaţiile lui Cnaiür şi se încruntau la cei care puneau întrebări copilăreşti. Puţini dintre ei văzuseră Imperiul, aşa că această rămânea un loc de mirare. Cu toţii îi ceruseră la un moment dat să le răzbune neamurile moarte.

În curând Cnaiür se trezi că tânjeşte după aceste întâlniri – după evadarea pe care i-o ofereau.

Stepa se desfăşura dinaintea lui Cnaiür şi a lui Kellhus, în cea mai mare parte lipsită de trăsături. Indiferente la dezolarea dintre ele, păşunile deveniră mai dese şi mai verzi. Flori

purpurii, nu mai mari decât unghia lui Cnaiür, se legănau în vântul care pieptăna ierburile în valuri ce alunecau peste depărtări. Cu ura domolită de plictiseală, Cnaiür privea umbrele norilor plutind greoaie spre orizont. Şi deşi ştia că umblă prin inima Stepei Jiünati, i se părea că umblă printr-un ţinut străin.

În a noua zi a călătoriei se treziră sub ceruri lânoase. Începu să plouă.

În Stepă ploaia părea fără sfârşit. Cenuşiul cuprinse toate depărtările până când li se păru că merg printr-un gol. Nordicul se întoarse către el, cu ochii pierduţi în adânciturile de sub frunte. Cozi de pâr ud i se răsuceau în barbă, încadrându-i faţa îngustă.

— Spune-mi, zise Kellhus, despre Shimeh.

Insistă, mereu insistă.

Shimeh... Acolo sălăşluieşte Moënghus!

— E sfânt pentru intirhi, răspunse Cnaiür, ţinându-şi capul aplecat din cauza ploii, dar e al fanimilor.

Nu se deranjă să ridice vocea peste vuietul sumbru: ştia că bărbatul îl auzea.

— Cum s-a întâmplat asta?

Cnaiür cântări cu grijă aceste cuvinte, parcă încercându-le cu limba de otravă. Se hotărâse să raţionalizeze ceea ce avea şi ceea ce nu avea să-i spună dûnyainului despre cele Trei Mări. Cine ştie ce arme îşi mai fabrica?

— Fanimii, răspunse el precaut, şi-au luat misiunea de a distruge Colţul din Sumna. S-au războit timp de mulţi ani împotriva Imperiului. Shimeh este doar unul dintre multele câştiguri.

— Îi cunoşti bine pe aceşti fanimi?

— Destul de bine. Acum opt ani i-am condus pe utemoţi împotriva lor la Zirkirta, departe spre sud de aici.

Dûnyainul încuviinţă.

— Nevestele tale mi-au spus că erai neînfrânt pe câmpul de luptă.

Anissi? Tu i-ai spus asta? Şi-o imagină trădându-l în nenumărate feluri, crezând că vorbeşte în favoarea lui. Cnaiür îşi întoarse chipul, privi ierburile Conturându-se din întinderea cenuşie. Ştia că asemenea comentarii erau doar jocuri cu vanitatea sa. Nu mai reacţiona la nimic cât de cât intim.

Kellhus reveni la prima lui strategie.

— Ai spus că fanimii caută să distrugă Colţul. Ce este Colţul?

Întrebarea îl şocă pe Cnaiür. Chiar şi cel mai ignorant dintre verii lui ştia despre Colţ. Poate că doar verifica răspunsurile pe care le primise deja.

— Prima scriptură a Oamenilor, spuse el ploii. A fost o vreme, înainte de naşterea lui Lokung, când chiar şi Poporul era legat de Colţ.

— Zeul vostru a fost născut?

— Da. Cu multă vreme în urmă. Zeul nostru a fost cel care a pustiit ţinuturile nordice şi le-a dat srancilor.

Îşi lăsă capul pe spate şi, timp de o clipă, savură picurii reci de apă pe faţă şi frunte. Avea gust dulce. Îl simţea pe dûnyain privindu-l, studiindu-i profilul. *Ce vezi?*

— Şi fanimii?

— Ce-i cu ei?

— Ne vor împiedica să le traversăm ţinuturile?

Cnaiür îşi înăbuşi impulsul de a-l privi. Intenţionat sau întâmplător, Kellhus atinsese o problemă care îl frământase încă de când se hotărâse să plece în această călătorie. În acea zi – care părea atât de îndepărtată – când se ascunsese printre morţii de la Kiyuth, Cnaiür îl auzise pe Ikurei Conphas vorbind despre un Război Sfânt al inrithilor. Dar un război împotriva cui? A Şcolilor sau a fanimilor?

Cnaiür îşi alesese cu grijă drumul. Intenţiona să între în Imperiu traversând Munţii Hethanta, deşi un scylvendi singuratic nu se putea aştepta să supravieţuiască multă vreme printre nansurieni. Ar fi fost mai bine să ocolească Imperiul cu totul, să călătorească spre sud până la izvoarele râului Sempis, pe care l-ar fi putut urma direct spre Shigek, cel mai nordic guvernorat al Kianului. De acolo nu trebuiau decât să urmeze rutele tradiţionale de pelerinaj spre Shimeh. Se zvonea că fanimii erau surprinzător de toleranţi cu pelerinii. Dar dacă inrithii chiar pregăteau un Război Sfânt împotriva Kianului, această rută avea să se dovedească dezastruoasă. Mai ales pentru Kellhus, cu părul lui blond şi pielea palidă…

Nu. Trebuia cumva să afle mai multe despre acest Război Sfânt, înainte de a ajunge în sud, şi cu cât se apropiau mai mult de Imperiu, cu atât creşteau şansele de a da peste aceste informaţii. Dacă inrithii nu erau în război cu fanimii, puteau să meargă pe lângă hotarele Imperiului şi să ajungă teferi în

ţinuturile fanimilor. Dar dacă exista un Război Sfânt atunci probabil că aveau să fie nevoiţi să traverseze Nansuriumul – perspectivă care îl îngrozea pe Cnaiür.

— Fanimii sunt un popor războinic, răspunse într-un târziu Cnaiür, folosindu-se de ploaie ca de o scuză palidă pentru a nu-l privi pe bărbat. Dar am auzit că sunt îngăduitori cu pelerinii.

Avu grijă să nu-i arunce privi sau să nu-i vorbească lui Kellhus o vreme după asta, deşi ceva lăuntric se strâmbă în tot acest timp. Cu cât evita să-l privească pe bărbat, cu atât mai înspăimântător părea să devină. Cu atât mai asemănător unui zeu. *Ce vezi?*

Cnaiür îşi apăsă două degete pe ochi pentru a alunga imaginile lui Bannut. Ploaia mai dură încă o zi înainte să se subţieze într-o burniţă care învăluia povârnişurile îndepărtate în ceaţă. Mai trecu o zi înainte ca hainele lor din lână şi piele să se usuce.

Nu la mult timp după aceea, Cnaiür deveni obsedat de uciderea dûnyainului în somn. Discutaseră despre vrăjitorie, de departe cel mai frecvent subiect al rarelor lor conversaţii. Dûnyainul se întorcea tot timpul la această temă, chiar povestindu-i lui Cnaiür despre o înfrângere pe care o suferise în mâinile unui războinic-mag neom departe în nord. La început Cnaiür crezu că această preocupare izvora dintr-o teamă de-a bărbatului, de parcă vrăjitoria era acel unic lucru pe care dogma sa nu reuşea să-l digere. Dar apoi îi trecu prin minte că Kellhus *ştia* că el consideră vrăjitoria inofensivă şi se folosea de ea pentru a rupe tăcerea în speranţa de a-l manevra către subiecte mai folositoare. Chiar şi povestea despre neom, îşi dădu Cnaiür seama, era probabil o altă minciună – o destăinuire falsă cu scopul de a-l atrage într-un schimb de destăinuiri.

După ce îşi dăduse seama de această ultimă trădare, se gândi inexplicabil: *După ce adoarme... Îl omor în noaptea asta*, *după ce adoarme.*

Şi continuă să gândească astfel, deşi ştia că nu îl putea ucide pe bărbat. Ştia numai că Moënghus îl chemase pe Kellhus în Shimeh – nimic mai mult. Nu prea avea cum să-l găsească fără Kellhus.

Chiar şi aşa, în noaptea următoare se strecură din pături şi se furişă peste brazdele reci cu sabia în mână. Se opri lângă lumina chihlimbarie a focului, privind la forma inertă a bărbatului.

Respiraţii egale. Cu un chip la fel de calm noaptea pe cât era de impasibil era ziua. Era treaz?

Ce fel de om eşti?

Ca un copil plictisit, Cnaiür pieptănă vârfurile ierburilor din jur cu tăişul sabiei, privind tulpinile îndoindu-se, apoi arcuindu-se înapoi drepte în lumina lunii.

Dinaintea ochilor minţii îi fulgerară diferite scenarii: lovitura lui oprită de palmele goale ale lui Kellhus, lovitura lui oprită de trădarea propriei lui mâini, ochii lui Kellhus deschizându-se brusc şi o voce de nicăieri spunând: *Te cunosc, scylvendi... mai bine ca orice iubită, ca orice Zeu.*

Se lăsă pe vine, atârnând deasupra bărbatului un timp care i se păru lung. Apoi, cuprins de paroxismele îndoielii de sine şi ale furiei, se târî înapoi sub pături. Tremură multă vreme, de parcă îi era frig.

În următoarele două săptămâni, marile platouri ale Jiünatiului interior deveniră un amestec de povârnişuri frânte. Pământul deveni argilos, iar ierburile ţâşniră în sus pentru a mătura coastele cailor. În apropiere se agitau albine şi nori mari de ţânţari îi atacară când trecură pleoscăind prin ape stătătoare. Dar cu fiecare zi anotimpul părea să se retragă. Pământul deveni mai pietros, ierburile mai scunde şi mai palide şi insectele mai letargice.

— Urcăm, observă Kellhus.

Deşi terenul îl avertizase pe Cnaiür că se apropiau, Kellhus fu primul care zări Munţii Hethanta la orizont. Ca întotdeauna la vederea munţilor, Cnaiür simţi prezenţa Imperiului de cealaltă parte, un labirint de grădini luxoase, câmpuri întinse şi oraşe străvechi, cenuşii. În trecut, Nansuriumul fusese destinaţia pelerinajului sezonier al tribului său, un loc al oamenilor care strigau, al vilelor care ardeau şi al femeilor care ţipau. Un loc al răzbunării şi al venerării. Dar Cnaiür îşi dădu seama că de această dată Imperiul avea să fie un obstacol – poate unul de netrecut. Nu întâlniseră pe nimeni care să ştie despre Războiul Sfânt şi se părea că aveau să fie nevoiţi să traverseze munţii şi să pătrundă în Imperiu.

Când zări primul yaksh în depărtare se însufleţi mult mai mult decât s-ar fi cuvenit pentru un bărbat. Din câte îşi dădea seama, călăreau prin ţinutul akkunihorilor. Dacă ştia cineva cui

declarase Imperiul război, atunci akkunihorii erau aceia, ei care erau sita prin care trecuseră multe pelerinaje. Fără niciun cuvânt, îşi îndemnă calul spre tabără.

Kellhus fu primul care văzu că ceva nu era în ordine.

— Tabăra aceasta, spuse el fără intonaţie, e moartă.

Cnaiür îşi dădu seama că Dûnyainul avea dreptate.

Văzu câteva duzini de yakshuri, dar niciun om şi, mai important, niciun fel de vite. Păşunile peste care treceau erau necosite. Iar tabăra în sine avea aerul acela gol, secat, al lucrurilor abandonate.

Elanul i se topi în dezgust. Niciun om obişnuit. Niciun fel de conversaţie obişnuită. Niciun fel de evadare.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Kellhus.

Cnaiür scuipă în ierburi. Ştia ce se întâmplase. După dezastrul de la Kiyuth, nansurii cutreieraseră întregul ţinut. Vreun detaşament dăduse peste această tabără şi-i măcelărise sau îi înrobise pe toţi. Akkunihorii. Xunnurit fusese un akkunihor. Poate că întregul lui trib fusese şters de pe faţa pământului.

— Ikurei Conphas, spuse Cnaiür, puţin şocat de cât de lipsit de importanţă devenise acest nume pentru el. Nepotul Împăratului a făcut asta.

— Cum poţi fi sigur? Întrebă Kellhus. Poate că locuitorii nu au mai avut nevoie de acest loc.

Cnaiür ridică din umeri, ştiind că nu era cazul. Deşi unele locuri din Stepă puteau fi abandonate, lucrurile nu – nu de către Popor, cel puţin. Toate erau trebuincioase.

Apoi cu o certitudine inexplicabilă, îşi dădu seama că Kellhus avea să-l omoare.

Munţii se apropiau, iar Stepa se întindea dinapoia lor. *Dinapoia* lor. Fiul lui Moënghus nu mai avea nevoie de el.

Mă va ucide în somn.

Nu. Aşa ceva nu se putea întâmpla. Nu după ce călătorise atât de departe, după ce îndurase atât de multe! Trebuia să folosească fiul pentru a-l găsi pe tată. Era singura cale!

— Trebuie să traversăm munţii, spuse el, prefăcându-se că examinează yaksul părăsit.

— Par formidabili, răspunse Kellhus.

— Sunt… Dar cunosc calea cea mai scurtă.

În acea noapte făcură tabără printre yakshurile abandonate.

Cnaiür respinse toate încercările lui Kellhus de a-l atrage într-o conversaţie, ascultând în schimb urletele lupilor de munte purtate de vânt şi tresărind la trosnetul şi scârţâitul yakshului gol de deasupra lor.

Făcuse un târg cu Dûnyainul: libertate şi traversarea în siguranţă a Stepei în schimbul vieţii tatălui său. Acum, când Stepa era aproape cu totul în urma lor, i se părea că ştiuse mereu că acest târg fusese o înşelătorie. Cum să nu fi ştiut? Nu era Kellhus fiul lui Moënghus?

Şi de ce se hotărâse să traverseze munţii? Pentru a afla dacă Imperiul era amestecat într-un război sfânt sau pentru a scoate la lumină minciuna pe care o vâna?

Foloseşte fiul. Foloseşte un *dûnyain*...

Ce neghiob!

Nu dormi în acea noapte. Nici lupii nu dormiră. Înainte de zori se furişă din întunericul smolit al yakshului şi se ghemui printre ierburi. Găsi un craniu de nou-născut şi plânse, ţipă la legături, la lemn, la suprafeţele din piele. Lovi cu pumnii pământul trădător de sub el.

Lupii râdeau şi jeleau nume mârşave. Nume odioase.

După aceea, atinse pământul cu buzele şi răsuflă. Îl simţea pe *el* ascultând de undeva din jur. Simţea că ştie.

Ce vedea?

Nu conta. Focul ardea şi trebuia alimentat.

Cu minciuni dacă era nevoie.

Pentru că flăcările focului era adevărate. Numai flăcările.

Atât de rece pe ochii umflaţi. Stepa. Stepa fără drumuri.

Părăsiră tabăra abandonată în zori, cu caii la trap prin ierburile împunse ici şi colo de petice de piele putrezită şi oase. Niciunul dintre ei nu vorbi.

Munţii Hethanta se înălţau pe cerul de est. Povârnişurile deveniră mai abrupte, iar ei urmară creste zigzagate ca să nu-şi obosească prea tare caii. La amiază ajunseră adânc în interiorul dealurilor. Ca întotdeauna, Cnaiür găsi schimbarea terenului neliniştitoare, de parcă anii tatuaseră orizonturile liniare şi cerurile ca nişte boluri imense în inima sa. Între dealuri, orice şi orice putea fi ascuns. Între dealuri trebuia să găseşti un vârf ca să poţi vedea.

Ţinut pentru dûnyaini, se gândi el.

Ca pentru a confirma aceste reflecţii, vârful crestei următoare

dădu la iveală vreo douăzeci de călăreţi în depărtare, înşiruindu-se pe acelaşi drum pe care îi urmau şi ei către munţi.

— Alţi scylvendi, observă Kellhus.

— Da. Se întorc din pelerinaj.

Oare ştiau despre Războiul Sfânt?

— Ce trib? Întrebă Kellhus.

Întrebarea îi trezi bănuieli lui Cnaiür. Era prea... scylvendi pentru un străin.

— Vom vedea.

Oricine ar fi fost călăreţii, erau la fel de preocupaţi ca şi el de apariţia bruscă a unor străini. Câţiva porniră în galop către ei, în timp ce restul adunară la un loc ceea ce părea să fie un grup de prizonieri. Îi studie în timp ce se apropiau, căutând semne grăitoare după care să le identifice tribul. Îşi dădu repede seama că erau mai degrabă bărbaţi decât băieţi, dar niciunul dintre ei nu purta coifuri kianine, ceea ce însemna că erau prea tineri ca să fi luptat cu fanimii la Zirkirta. Apoi văzu vopseaua albă care le stria părul. Erau munuäti.

Fu asaltat de imagini de la Kiyuth: mii de munuäti gonind peste câmpiile fumegânde în focurile vrăjitoreşti ale Saikului Imperial. Cumva aceşti bărbaţi supravieţuiseră.

Cnaiür avu nevoie să arunce o singură privire conducătorului lor ca să-şi dea seama că nu avea să-l placă pe bărbat. Chiar şi de la depărtare emana o aroganţă nărăvaşă.

Bineînţeles, Dûnyainul văzu asta şi multe altele.

— Cel care îi conduce, avertiză el, vede în noi o ocazie de a-şi dovedi puterea.

— Ştiu. Nu spune nimic.

Străinii traseră de hăţuri şi opri brusc dinaintea lor. Cnaiür observă câteva swazonde proaspăt tăiate pe braţele lor.

— Sunt Panteruth urs Mutkius din tribul Munuäti, declară conducătorul. Cine eşti?

Cei şase însoţitori ai lui se înghesuiră în jurul lui, privindu-i cu un aer de banditism abia strunit.

— Cnaiür urs Skiötha...

— Din tribul Utemot?

Panteruth îi studie, privind şovăitor la swazondele care vărgau braţele lui Cnaiür, apoi aruncându-i o privire fioroasă lui Kellhus. Scuipă în felul unui scylvendi.

— Cine-i ăsta? Sclavul tău?

— E sclavul meu, da.
— Îi dai voie să poarte arme?
— S-a născut în tribul meu. M-am gândit că aşa ar fi prudent. Stepa a devenit disperată.
— Aşa este, se răsti Panteruth. Ce zici, sclavule? Te-ai născut în tribul Utemot?
Îngâmfarea aceasta îl năuci pe Cnaiür.
— Te îndoieşti de cuvântul meu?
— Stepa a devenit disperată, aşa cum ai zis, utemotule. Şi umblă vorba despre *spioni…*
Cnaiür sforăi.
— Spioni?
— Cum altfel ne-ar fi putut înfrânge nansurii?
— Prin isteţime. Prin forţa armelor. Prin amăgiri. Am fost la Kiyuth, mucosule. Ce s-a întâmplat acolo n-a avut nimic de a face cu…
— Şi eu am fost la Kiuyth! Ce-am văzut se poate explica numai prin trădare!
Tonul lui nu putea confundat: jignirea voită a cuiva care voia să verse sânge. Pe Cnaiür începură să-l furnice membrele. Îi aruncă o privire lui Kellhus, ştiind că Dûnyainul avea să ia tot ce-i trebuia din expresia lui. Apoi se întoarse înapoi spre munuäti.
— Ştii cine sunt? Spuse el, nu doar către Panteruth, ci şi către oamenii lui.
Asta păru să-l şocheze pe tânărul războinic. Dar îşi reveni repede.
— Am auzit poveşti. Nu există niciun om în Stepă care să nu fi râs de numele lui Cnaiür urs Skiötha.
Cnaiür îl pălmui cu putere peste cap.
O clipă de furie, apoi încăierare violentă.
Cnaiür dădu pinteni calului către Panteruth, îl lovi a doua oară cu pumnul, trântindu-l de pe cal. Apoi îşi smuci calul spre dreapta, depărtându-se de compatrioţii uimiţi ai bărbatului, trăgând sabia. Când dădură pinteni pornind spre el, întinzându-se după propriile arme, îşi îndemnă calul înapoi în mijlocul lor şi tăie doi dintre ei înainte să fi reuşit să-şi scoată tăişurile. Se feri de lovitura celui de-al treilea, apoi împunse, trecându-i lama prin armură, prin stern şi îi despică inima.
Se răsuci, căutându-l pe dûnyain. Kellhus se afla la mică

distanţă de el, cu un cal lovind din picioare dinapoia lui şi trei forme inerte la picioare. Ochii li se întâlniră pentru o clipă.

— Vin ceilalţi, spuse Kellhus.

Cnaiür se întoarse, văzu restul cetei lui Panteruth desfăşurându-se de-a lungul povârnişului, gonind către ei. Strigătele de luptă ale munuătilor străpunseră aerul.

Băgându-şi sabia în teacă şi luând arcul, Cnaiür descălecă. Adăpostindu-se dinapoia calului, puse o săgeată în arc, întinse coarda şi îl trânti pe unul dintre călăreţi pe spate cu o săgeată înfiptă în ochi. Încă o săgeată şi un al doilea călăreţ se mototoli în şa, încleştând un braţ însângerat. Pe neaşteptate calul său ţipă, porni în galop mic lovind din picioare. Cnaiür se prăbuşi pe spate peste cei căzuţi. Apoi, printre picioarele calului său agitat, îl zări pe dûnyain.

Dincolo de Kellhus, călăreţii care se apropiau se desfăcuseră ca o mână, opt dintre ei în palmă, într-o linie strânsă, intenţionând să-l calce în picioare pe dûnyain, în timp ce alţi cinci jucau rolul degetelor, galopând pe flancuri şi trăgând săgeţi de la mică distanţă. Cele care îşi ratau ţinta bufneau în ţărână, în timp ce celelalte erau pur şi simplu deviate de pe traiectoriile lor – de către dûnyain.

Kellhus se lăsă pe vine, luă o mică secure de la şaua unui cal mort, o aruncă într-un arc perfect peste costişă. Parcă trasă cu o sfoară, hăcui faţa celui mai apropiat arcaş în galop. Bărbatul căzu, leşul lui rostogolindu-se ca o grămadă de funie grea printre picioarele calului arcaşului ce venea din urmă. Al doilea cal se împiedică, răscoli ţărâna şi se prăbuşi la pământ.

Degetele se împrăştiară, dar palma urca bubuind pe povârniş. O clipă, dûnyainul stătu nemişcat, întinzând sabia curbată, cu năvala cailor în galop din ce în ce mai aproape…

E mort, se gândi Cnaiür, rostogolindu-se în picioare. Călăreţii aproape îl ajunseseră şi pe el.

Dûnyainul dispăru, înghiţit de golurile întunecate dintre călăreţi. Cnaiür zări fulgerări de oţel.

Cei trei cai drept din faţa lui Cnaiür se poticniră în mijlocul galopului şi derapară în ţărână. Cnaiür sări, zări busturi răsucindu-se şi bărbaţi zdrobiţi. O copită îl lovi în coapsă şi căzu cu capul înainte în ierburi. Se strâmbă, îşi încleştă piciorul învineţit în timp ce se întorcea pe o parte folosindu-se de celălalt. *Buf.* O săgeată se înfipse în pământ lângă el. *Buf.* Încă

una.

Ceilalţi atacatori munuäti trecură bubuind pe lângă el, virând, îndepărtându-se de camarazii lor căzuţi. Acum se întorceau pe povârniş pentru un nou atac.

Înjurând, Cnaiür se ridică împleticit în picioare – *buf* – Înşfăcă un scut rotund de pe jos şi o rupse la fugă spre arcaşul munuäti. Sprintând, îşi scoase sabia. O plesnitură. Un vârf de săgeată din fier străpunse pielea întinsă a scutului. O a doua îl lovi în şold, zdrăngănind pe plăcile de fier ale cingătorii. Cnaiür se aruncă spre dreapta, folosindu-se de primul arcaş drept pavăză pentru cel de-al doilea. Unde era al treilea? Auzi strigătele sălbatice ale atacatorilor munuäti din spatele său.

Simţi salivă îngroşată şi acră în gură. Picioarele îi pompau. Arcaşul se apropia, smucindu-şi calul pentru a-l înfrunta, punând o altă săgeată în arc, realizând că era inutil, întinzându-se după sabia de pe umăr... Cnaiür sări, strigând ca turbat, trecându-şi sabia prin pata păroasă de la subţioara bărbatului. Munuätiul grohăi şi căzu în faţă, îmbrăţişându-se. Înşfăcându-l de părul încâlcit, Cnaiür îl smuci din şa. Celălalt arcaş călare gonea spre el, cu sabia încă în teacă.

Cnaiür puse un picior în scară, se împinse în sus, apoi sări din şa în aer. Se izbi de munuätiul năucit şi-l trânti la pământ. Deşi i se tăiase suflarea, bărbatul se încăieră cu el, bâjbâind după pumnal. Cnaiür îi trase un cap în figură, simţi pe scalp tăietura făcută de marginea coifului celuilalt. Cumva îşi pierduse coiful. Îl mai lovi o dată cu capul, îi simţi nasul trosnind sub fruntea lui. Munuätiul îşi eliberă pumnalul şi Cnaiür îi prinse încheietura. Răsuflare şuierată. Ochi duri şi dinţi încleştaţi. Scârţâitul pielii şi al armurii.

— *Sunt mai puternic,* scrâşni Cnaiür, lovindu-l din nou pe bărbat cu capul în figură.

Nu exista frică în ochii acestuia – doar ură încăpăţânată.

— *Mai puternic!*

Împinse braţul tremurător în ţărână, strânse încheietura până când pumnalul alunecă dintre degetele amorţite. Îi mai dădu un cap. Smuci un picior în sus.

Buf! Al treilea arcaş.

Munuätiul de sub el gâlgâi şi rămase inert. O săgeată se înfipsese în pământ, trecând întâi prin gâtul lui. Cnaiür auzi copite în galop, zări o umbră înălţându-se deasupra sa.

Se feri, auzi şuieratul unei săbii.

Se rostogoli într-o poziţie ghemuită, îl văzu pe munuäti trăgând de hăţuri şi oprindu-şi calul atât de brusc încât acesta scurmă pământul, apoi dându-i pinteni pentru încă o trecere. Clipind ca să-şi cureţe sângele din ochi, Cnaiür cercetă în jurul lui. Unde îi era sabia? Calul şi călăreţul săriră către el.

Fără să gândească, Cnaiür prinse frâiele. Folosindu-şi doar forţa smulse calul din galop, apoi îl trânti la pământ. Munuätiul năucit se rostogoli deoparte. Cnaiür lovi metodic iarba cu picioarele, găsindu-şi în sfârşit sabia într-un petic de buruieni. O culese de jos, pară prima lovitură a munuätiului cu un zdrăngănit.

Sabia bărbatului fulgera în arcuri lucitoare prin aer. Atacul era furios, dar, în câteva bătăi de inimă, Cnaiür îl lovea înapoi, dezechilibrându-l prin ferocitate pură. Bărbatul se împiedică.

Şi se terminase. Bărbatul se holbă prosteşte la Cnaiür, se aplecă să-şi culeagă braţul.

Şi îşi pierdu şi capul.

Sunt mai puternic.

Gâfâind, Cnaiür cercetă micul câmp de luptă, cuprins de o îngrijorare subită că Kellhus murise. Dar îl găsi pe dûnyain aproape imediat: stătea singur în mijlocul unui mănunchi de morţi, cu sabia ridicată ca mai devreme, aşteptând năvala galopului ultimului lăncier munuäti.

Lăsându-se spre lance, călăreţul urlă, dând glas furiei Stepei prin bufnetul copitelor în galop. *Ştie,* se gândi Cnaiür. *Ştie că urmează să moară.*

În timp ce privea, Dûnyainul *prinse* vârful din fier al lăncii cu sabia, ghidându-l în ţărână. Lancea se frânse, smucindu-l pe munuäti spre spate în şaua înaltă şi Dûnyainul făcu un salt imposibil, aruncându-şi un picior în sandală peste capul calului şi lovindu-l pe călăreţ drept în faţă. Bărbatul căzu la pământ printre ierburi, unde tumba lui fu oprită de sabia dûnyainului.

Ce fel de om...

Anasûrimbor Kellhus se opri deasupra leşului, parcă încredinţându-l amintirilor. Apoi se întoarse spre Cnaiür. Sub părul împrăştiat de vânt, dâre de sânge îi mânjeau chipul, astfel încât, timp de o clipă, păru să aibă un simulacru de expresie. Dincolo de el, coastele abrupte ale Munţilor Hethanta se îngrămădeau spre cer.

Păşind cu paşi mari prin măcel, Cnaiür reduse la tăcere răniţii.

În cele din urmă ajunse şi la Panteruth, care se târâse spre creastă. Trimise sabia disperată a bărbatului zdrăngănind prin ierburi, apoi o înfipse pe a sa în ţărână. Îl lovi sălbatic cu piciorul, apoi îl trase în picioare de parcă era o păpuşă. Scuipă în faţa lui zdrobită, se holbă în ochii înceţoşaţi şi însângeraţi.

— Vezi, *munuäti?* Strigă el. Vezi cât de uşor e să dezbini Poporul? *Spioni!* Scuipă el. O scuză de *muiere!*

Cu palma deschisă îl plesni, trimiţându-l la pământ. Îi mai trase un picior, îl bătu din furia întunecată care îi asurzea inima. Îl bătu până când bărbatul ţipă şi plânse.

— Ce? Plângi? Ţipă Cnaiür. Tu care m-ai numit trădător al ţinutului!

Închise o mână puternică peste gâtul bărbatului.

— Sufocă-te! Strigă el. *Sufocă-te!*

Bărbatul se înecă şi se zbătu. Pământul însuşi bubuia de furia lui Cnaiür. Cerurile înseşi tresăreau.

Aruncă bărbatul frânt la pământ.

O moarte ruşinoasă. O moarte potrivită. Panteruth urs Mutkius nu avea să se întoarcă în ţinut.

De la distanţă, Kellhus îl privi pe Cnaiür Recuperându-şi sabia. Câmpeanul păşi către el, alegându-şi curios de grijuliu drumul printre cadavre. Ochii îi erau rătăciţi, strălucitori sub cerul înnorat.

E nebun.

— Mai sunt alţii, spuse Kellhus. Legaţi împreună în josul drumului. Femei.

— Răsplata noastră, spuse Cnaiür, ocolind privirea scrutătoare a călugărului.

Păşi pe lângă Kellhus spre vaiete.

În picioare cu încheieturile legate dinaintea ei, Serwë strigă în timp ce siluetele se apropiau.

— *Vă roog!*

Celelalte ţipară când îşi dădură seama că cel care se îndrepta spre ele era un scylvendi, un *alt* scylvendi – mai brutal, arătând întunecat prin ochii lor plini de lacrimi. Se ghemuiră în spatele lui Serwë, cât de departe le permiteau lanţurile.

— *Vă rooog!* Strigă Serwë din nou, în timp ce silueta solidă şi

înaltă se apropia, udă de sângele celor de-un neam cu el. *Trebuie să ne salvezi!*

Dar apoi zări ochii nemiloşi ai bărbatului.

Scylvendiul îi trase o palmă, trântind-o la pământ.

— Ce-ai să faci cu ea? Întrebă Kellhus, privind la femeia ghemuită de partea cealaltă a focului.

— Am s-o păstrez, spuse Cnaiür, smulgând încă o îmbucătură de carne de cal de pe coasta pe care o ţinea în mână. Ne-am îndeletnicit cu treburi sângeroase, continuă el mestecând. Acum ea este răsplata mea.

Nu e numai atât. Se teme... Se teme să călătorească singur cu mine.

Pe neaşteptate, câmpeanul se ridică, aruncă coasta lucitoare în foc, apoi se lăsă pe vine lângă femeie.

— Asemenea frumuseţe, spuse el absent.

Femeia se strânse dinaintea mâinii lui întinse. Lanţurile îi zdrăngăniră. O prinse, mânjindu-i obrazul cu grăsime.

Îi aminteşte de cineva. De una dintre nevestele sale...

De Anissi, cea pe care îndrăzneşte s-o iubească.

Kellhus privi cum scylvendiul o posedă din nou. O dată cu scâncetele ei, cu ţipetele ei sufocate, i se părea că brazdele de sub el se învârt încet, de parcă stelele încetaseră să se mişte pe cercurile lor şi în schimb începuse pământul să se rotească. Exista ceva... ceva acolo, ceva ce putea simţi. Ceva ultragiat.

Din ce întuneric venise asta?

Ceva se petrece cu mine, tată.

După aceea scylvendiul o trase în genunchi dinaintea lui. Îi cuprinse chipul încântător cu palma, îl întoarse spre lumina focului. Îşi trecu degetele groase prin părul ei auriu. Bolborosi ceva într-o limbă de neînţeles. Kellhus îi privi ochii umflaţi ridicându-se către scylvendi, îngrozit că ea înţelesese. El mai mârâi ceva, iar era tresări sub mâna care o ţinea.

— *Kufa... Kufa,* icni ea.

Începu să plângă din nou.

Alte întrebări aspre, la care răspundea cu timiditatea celui bătut, aruncând priviri scurte în sus, către chipul crud, apoi coborându-le din nou. Kellhus privi prin expresia ei, în suflet.

Îşi dădu seama că suferise mult, atât de mult că învăţase cu multă vreme în urmă să-şi ascundă ura şi hotărârea sub groază

abjectă. Ochii ei îi întâlniră o clipă pe ai lui, apoi fulgerară în întunericul din jurul lui. *Vrea să se asigure că suntem numai doi.*

Scylvendiul îi prinse capul între mâinile acoperite de cicatrice. Alte cuvinte de neînţeles rostite cu o voce guturală, îngroşată de ameninţare. Îi dădu drumul şi ea încuviinţă. Ochii ei albaştri luceau în lumina strălucitoare a focului. Scylvendiul scoase un mic pumnal din cizmă şi începu să forţeze fierul moale al cătuşelor ei. După câteva clipe, lanţurile căzură zdrăngănind la pământ. Ea îşi frecă încheieturile julite. Îi aruncă o altă privire lui Kellhus.

Are curajul să facă asta?

Scylvendiul o părăsi şi îşi reluă locul lângă foc – lângă Kellhus. Încetase să mai şadă dinaintea lui cu ceva vreme în urmă. Kellhus ştia că o făcuse pentru a-l împiedica să-i citească faţa.

— Ai eliberat-o, deci? Întrebă Kellhus, ştiind că nu era aşa.

— Nu. Acum poartă alte lanţuri.

După o clipă adăugă:

— Femeile sunt uşor de frânt.

Nu crede asta.

— Ce limbă ai vorbit?

O întrebare adevărată.

— Sheyică. Limba Imperiului. A fost o concubină în Nansur până când au luat-o munuätii.

— Ce ai întrebat-o?

Scylvendiul îi aruncă o privire tăioasă. Kellhus privi mica dramă de pe chipul lui – o rafală de înţelesuri. Îşi amintise ura, dar îşi mai amintise şi o hotărâre anterioară. Cnaiür decisese deja ce să facă în acest moment.

— Am întrebat-o despre Nansurium, spuse el într-un târziu. E mare agitaţie în Imperiu – în toate cele Trei Mări. Un nou Shriah domneşte peste cele O Mie de Temple. Va fi un Război Sfânt.

Nu ea i-a spus asta, ea doar i-a confirmat. Ştia asta dinainte.

— Un Război Sfânt... împotriva cui?

Scylvendiul încercă să-l cântărească, să sondeze masca ironică pe care o purta drept faţă. Kellhus devenise din ce în ce mai neliniştit de subtilitatea presupunerilor nerostite ale scylvendiului. Bărbatul ştia şi că intenţiona să-l omoare...

Apoi ceva straniu trecu peste chipul lui Cnaiür. Un fel de revelaţie, urmată de o privire de groază supranaturală, a cărei sursă îi scăpa lui Kellhus.

— Inrithii se adună pentru a-i pedepsi pe fanimi, spuse Cnaiür. Pentru a-şi recuceri pământurile sfinte.

Tonul îi era colorat de un dezgust palid. De parcă un *loc* ar fi putut fi sfânt.

— Pentru a recuceri Shimehul.

Shimeh... Casa tatălui meu.

Alt făgaş. Alte potriviri ale cauzelor. Implicaţiile legate de misiune lui înfloriră în intelectul său. *De asta m-ai chemat, tată? Pentru un război sfânt?*

Scylvendiul se răsucise, se răsucise să privească femeia de dincolo de foc.

— Cum o cheamă? Întrebă Kellhus.

— N-am întrebat, răspunse Cnaiür, întinzându-se după o altă bucată de carne de cal.

Cu membrele schiţate de un strat lucitor de cărbuni, Serwë încleştă pumnalul pe care bărbatul îl folosise pentru a măcelări calul. În tăcere, se ridică deasupra siluetei adormite a scylvendiului. Bărbatul dormea, respirând egal. Ridică pumnalul spre lună, cu pumnii tremurând. Ezită… amintindu-şi strângerea lui, privirea lui.

Ochii aceia smintiţi priviseră prin ea de parcă era din sticlă, transparentă pentru foamea lui.

Şi vocea lui! Scrâşnind cuvinte elementare:

— Dacă pleci, te voi vâna, *fato. Pe cât de sigur e pământul, pe atât e de sigur că te voi* găsi… *Te voi face să suferi cum n-ai suferit vreodată.*

Serwë închise ochi strâns. *Loveşte-loveşte-loveşte-loveşte!*

Oţelul căzu…

Fu oprit de o mână aspră.

O a doua mână se închise peste gura ei, îi înăbuşi ţipătul.

Printre lacrimi văzu silueta celui de-al doilea bărbat, cel bărbos. Norsiraiul. Capul lui se clătină uşor dintr-o parte în alta.

Simţi o pişcătură şi pumnalul căzu din degetele ei amorţite, fu prins înainte de a cădea pe scylvendi. Se simţi ridicată, trasă înapoi de cealaltă parte a focului mocnit.

La lumină, reuşi să-i distingă trăsăturile. Triste, chiar delicate. Scutură din nou din cap, cu ochii întunecaţi tiviţi de îngrijorare… chiar vulnerabilitate. Îşi luă încet mâna de pe buzele ei, apoi o duse la pieptul lui.

— *Kellhus*, şopti el, apoi încuviinţă.

Ea îşi adună mâinile, se holbă la el fără să scoată un cuvânt.

— *Serwë,* răspunse ea în sfârşit, pe o voce la fel de şoptită ca a lui.

Lacrimi fierbinţi îi şiroiau pe obraji.

— *Serwë,* repetă el – cu blândeţe.

Întinse o mână ca să o atingă, dar ezită, o trase înapoi în poală. Timp de o clipă bâjbâi prin întunericul dinapoia lui, în cele din urmă dând la iveală o pătură de lână caldă încă de la foc.

Uluită, o luă din mâinile lui, neputându-şi lua privirea de la licărirea slabă a lunii din ochii lui. Kullhus se întoarse şi se întinse cu spatele spre ea, pe covorul lui.

Ea adormi, plângând chinuit în tăcere.

Groază.

Asuprindu-i zilele. Urmărind-o în somn. Groaza îi făcea gândurile să se agite, să zboare din teroare în teroare, făcându-i măruntaiele să tremure şi mâinile să i se scuture permanent, amorţindu-i chipul cu totul de teamă că un muşchi crispat ar putea face întreaga lume să se prăbuşească.

Întâi cu munuätii şi acum cu acest scylvendi mult mai întunecat, mult mai ameninţător, cu membre ca nişte rădăcini încleştate de o stâncă, cu vorbe ca tunetul, cu ochi ca omorul îngheţat. Supunere instantanee, chiar şi acelor toane cărora nu le dădea glas. Pedeapsă înţepătoare, chiar şi pentru acele lucruri pe care nu le făcuse. O pedepsea pentru că respira, pentru sângele ei, pentru frumuseţea ei, pentru nimic.

Pedeapsă de dragul pedepsei.

Era neajutorată. Singură de tot. Chiar şi Zeii o părăsiseră.

Groază.

Serwë stătea în răcoarea dimineţii, amorţită, extenuată în feluri pe care nu avea să le înţeleagă vreodată. Scylvendiul şi ciudatul său însoţitor norsirai încărcaseră ultimele provizii tâlhărite pe calul munuäti care supravieţuise. Îl privi pe scylvendi îndreptându-se cu paşi mari către locul unde le priponise pe celelalte doisprezece femei captive de la curtea Gaunum. Îşi încleştau lanţurile căutând alinare şi se îngrămădeau unele în altele de teroare abjectă. Le vedea, le cunoştea, dar le găsea de nerecunoscut.

Acolo, nevasta lui Barastas, care o ura aproape la fel de mult

ca nevasta lui Peristus. Şi acolo, Ysanna, care ajutase în grădini până când Patridomosul o declarase prea frumoasă. Serwë le cunoştea pe toate. Dar cine erau?

Le auzea plângând, implorând, nu milă – trecuseră munții şi ştiau că trecuseră astfel mult dincolo de atingerea milei – ci sănătate mintală. Ce bărbat în toate minţile distrugea unelte folositoare? Una putea să gătească, alta să se împreuneze, iar cealaltă valora o răscumpărare de o mie de sclavi, de-ar fi lăsat-o numai în viaţă…

Tânăra Ysanna, cu ochiul stâng umflat şi închis de la o lovitură primită de la un munuäti, striga către ea.

— Serwë, Serwë! Spune-i că nu aşa arăt! Spune-i că sunt frumoasă! Serwë, te roooog!

Serwë îşi feri privirea. Se prefăcu că nu o aude.

Prea multă groază.

Nu-şi putu aminti când încetase să-şi simtă lacrimile. Acum, dintr-un motiv sau altul, trebuia să le simtă gustul ca să-şi dea seama că plângea.

Surd la ţipetele lor, scylvendiul intră cu paşi apăsaţi între ele, le lovi pe cele care se încleştau de el, şi desfăcu cele două furci ale ţăruşului ingenios pe care scylvendii îi foloseau pentru a-şi priponii sclavii de pământ. Trase primul ţăruş, apoi pe cel de al doilea din ţărână, le lăsă să cadă cu un zăngănit. Femeile se văitau şi se ploconeau în jurul lui. Când îşi scoase pumnalul, unele dintre ele începură să tipe.

Înşfăcă lanţul uneia dintre cele care ţipau, Orra, o sclavă dolofană de la bucătărie, şi o smuci către el. Ţipetele încetară. Dar apoi, în loc să o omoare, el începu să forţeze fierul moale al cătuşelor ei, aşa cum făcuse şi pentru Serwë cu o noapte înainte.

Uimită, Serwë îi aruncă o privire norsiraiului – cum îl chema? Kellhus? El o privi grav o clipă, care totuşi o însufleţi cumva, apoi îşi feri privirea.

Orra era liberă, şedea doar, frecându-şi încheieturile, uluită. Scylvendiul începu să o elibereze pe alta.

Fără veste, Orra începu să alerge în susul povârnişului, o alergare absurdă din cauza grosimii ei tropăitoare şi a disperării. Când nu o urmări nimeni, se opri, cu chipul înspăimântat. Se lăsă pe vine, privind frenetic în jur, iar Serwë îşi aminti de pisica Patridomosului, care era mereu prea fricoasă pentru a se

îndepărta prea mult de bolul cu mâncare, oricât de mult ar fi chinuit-o copiii. Alte opt i se alăturară Orrei în veghea ei precaută, inclusiv Ysanna şi nevasta lui Barastas. Doar patru dintre ele continuară să fugă.

Ceva din toate astea îi îngreuna răsuflarea.

Scylvendiul lăsă lanţurile şi ţăruşii acolo unde se găseau, se întoarse la Serwë şi la Kellhus.

Norsiraiul îl întrebă ceva de neînţeles. Scylvendiul ridică din umeri şi se uită la Serwë.

— Le vor găsi alţii, le vor folosi, spuse el nepăsător.

Serwë ştia că ei i se adresase pentru că cel numit Kellhus nu vorbea sheyica. Sări în spinarea calului şi le studie pe cele opt femei rămase.

— Urmaţi-ne, spuse el pe un ton ce nu admitea replică, şi o să vă scot ochii cu săgeţi.

Apoi, nebuneşte, ele începură din nou să se vaite, implorându-l să *nu* plece. Nevasta lui Barastas chiar plângea în hohote după lanţuri. Dar scylvendiul păru să nu le audă. Îi ceru lui Serwë să încalece.

Şi ea se bucură. Se bucură din inimă! Iar celelalte erau invidioase.

— Aici, Serwë! O auzi pe nevasta lui Barastas ţipând. Vino înapoi aici, scroafă murdară în călduri ce eşti! Eşti a mea! A mea. Persicuţă nenorocită! *Vino înapoi aici!*

Fiecare cuvânt o lovi pe Serwë ca un pumn şi trecu direct prin ea, lăsând-o neatinsă. O văzu pe nevasta lui Barastas pornind hotărâtă către alaiul lor de cai, fluturându-şi mâinile în gesturi smintite. Scylvendiul îşi smuci calul într-o parte, trase o săgeată din tolbă. O puse în arc şi o slobozi dintr-o singură mişcare fără efort.

Săgeata o lovi pe femeia de neam în gură, spărgându-i dinţii şi înfundându-se în golul umed al gâtului ei. Căzu în faţă ca o păpuşă aruncată printre ierburi şi smeaoaice. Scylvendiul mormăi aprobator, apoi continuă să îi conducă spre munţi.

Serwë simţi gustul lacrimilor…

Nimic din toate astea nu se întâmplă, se gândi ea. Nimeni nu suferea astfel. Nu cu adevărat.

Se temu că va vomita de groază.

Munţii Hethanta se îngrămădiră deasupra lor. Traversară coaste abrupte de granit, îşi căutară drumul prin râpe înguste,

sub costişe de rocă sedimentară împunsă de fosile ciudate. În cea mai mare parte, drumul urma un râu subţire mărginit de molizi şi pini piperniciţi. Urcau din ce în ce mai sus, prin aer din ce în ce mai rece, până când lăsară în urmă până şi muşchiul. Combustibilul pentru foc deveni greu de găsit. Nopţile deveniră hain de reci. De două ori se treziră acoperiţi de zăpadă.

În timpul zile scylvendiul mergea în frunte cu calul lui mic, singur, vorbind numai din când în când. Kellhus venea în urma lui Serwë. Se trezi vorbindu-i, împinsă de ceva din purtarea lui. Era de parcă prezenţa bărbatului îndemna la intimitate, la încredere. Ochii lui o învăluiau, de parcă privirea lui îndrepta cumva pământul frânt de sub picioarele ei. Îi povesti despre viaţa ei de concubină în Nansur, despre tatăl ei, un nymbricani, care o vânduse Casei Gaunum când împlinise paisprezece ani. Îi descrise gelozia nevestelor Gaunum, cum minţiseră despre primul ei copil, spunând că s-ar fi născut mort, când Griasa, o bătrână sclavă shigeki, le văzuse strangulându-l în bucătărie.

— Bebeluşi albaştri, îi şoptise bătrâna în ureche, cu vocea spartă de o indignare aproape prea trudită pentru a i se da glas. Asta e tot ce vei naşte, copilă.

Asta, îi explică Serwë lui Kellhus, devenise o glumă morbidă împărtăşită de toţi cei de la curte, mai ales de acele concubine sau sclave destul de norocoase pentru a fi vizitate de stăpânii lor. *Le naştem copii albaştri… Albaştri ca preoţii lui Jukan.*

La început îi vorbise aşa cum le vorbea cailor tatălui ei în copilărie – vorbăria fără griji a cuiva care era auzit, dar nu şi înţeles. Dar în curând descoperi că o *înţelegea.* După trei zile, începu să îi pună întrebări în sheyică – o limbă dificilă, una pe care ajunsese să o stăpânească numai după câţiva ani de captivitate în Nansur. Întrebările o entuziasmară cumva, o umplură cu dorinţa de răspunde la ele aşa cum trebuia. Şi vocea lui! Adâncă, de culoarea vinului întunecat, ca şi marea. Şi felul în care îi rostea numele. De parcă era gelos pe felul în care suna. *Serwë* – ca o incantaţie. În câteva zile, afecţiunea ei circumspectă deveni veneraţie.

Dar în timpul nopţii îi aparţinea scylvendiului.

Nu reuşea să înţeleagă relaţia dintre aceşti doi bărbaţi, deşi medita adesea la ea, ştiind că soarta ei atârna undeva între ei. La început presupuse că Kellhus era sclavul scylvendiului, dar nu era aşa. Îşi dădu seama în cele din urmă ca scylvendiul îl ura

pe norsirai, chiar se *temea* de el. Se purta ca unul care încerca să se ferească de contaminare rituală.

Întâi, această intuiţie o entuziasmă. *Te temi!* Urla ea în tăcere către spinarea scylvendiului. *Eşti la fel ca mine! Nu eşti mai mult decât mine!*

Dar apoi începu să o tulbure – adânc. Temut de un *scylvendi?* Ce fel de om e temut de un scylvendi?

Îndrăzni să-l întrebe chiar pe el.

— Pentru că am venit, spuse el, pentru a duce la capăt o sarcină teribilă.

Îl crezu. Cum ar fi putut să nu creadă un asemenea om? Dar existau alte întrebări, mai dureroase. Întrebări pe care nu îndrăznea să le rostească, dar pe care i le punea din ochi în fiecare noapte.

De ce nu mă faci a ta? De ce nu faci din mine răsplata tu? Se teme de tine!

Dar ştia răspunsul. Ea era Serwë. Ea nu însemna nimic.

Faptul lipsei ei totale de însemnătate fusese o lecţie greu învăţată. Avusese o copilărie fericită – atât de fericită ca acum plângea de câte ori se gândea la acele vremuri. Culegea flori sălbatice din preeria Cepalor. Se bălăcea ca o vidră în râu cu fraţii ei. Zburda în miez de noapte în jurul focurilor. Tatăl ei fusese indulgent, chiar blând, mama ei o copleşise cu adoraţia ei.

— Serchaa, dulce Serchaa, îi spunea ea, eşti frumosul meu talisman, eşti pavăza mea împotriva suferinţei.

Serwë crezuse pe atunci că însemna ceva. Era iubită. Era preţuită mai presus de fraţii ei. Era fericită în felul acela nemăsurat al copiilor care nu au niciun chin real pe care să-l arunce pe cântar.

Auzise multe poveşti despre suferinţă, desigur, dar atunci greutăţile înnobilau întotdeauna, erau învăluite în morală şi conţineau lecţii pe care ea le învăţase deja. În plus, chiar dacă soarta avea s-o trădeze, şi era sigură că nu avea să fie aşa, avea să fie dârză şi vitează, o lumină călăuzitoare pentru acele suflete ce se sfârşeau lângă ea.

Apoi tatăl ei o vânduse Patridomosului casei Gaunum.

Prima ei noapte pe domeniul Casei Gaunum scosese multă prostie din ea. Înţelese repede că nu exista nimic – nicio răutate, nicio depravare – ce nu ar face pentru a-i potoli pe bărbaţi şi

mâinile lor grele. Ca o concubină Gaunum, trăia într-o nelinişte permanentă, prinsă între ura nevestelor Gaunum şi poftele capricioase ale bărbaţilor Gaunum. Ea nu însemna nimic, îi spuseseră. Nimic. Era doar o altă piersicuţă norsiraie netrebnică. Aproape îi crezuse.

În curând începu să se roage ca unul sau altul dintre fii Patridomosului să o viziteze – chiar şi cei care erau cruzi. Flirta cu ei. Îi seducea. Era deliciul oaspeţilor. În afară de mândria pentru ardoarea lor şi de plăcerea mulţumirii lor, ce altceva îi rămânea?

În marea vilă a Casei Gaunum, existase un sanctuar cu mici idoli ai strămoşilor Casei. Îngenunchease şi se rugase în acel sanctuar de mai multe ori decât putea număra şi de fiecare dată implorase milă. Îi simţea pe Gaunumii morţi în fiecare colţişor al acelui loc, şoptindu-i lucruri pline de ură, mişcând-o cu premoniţii îngrozitoare. Iar ea implorase şi implorase milă.

Apoi, ca răspuns la rugăciunile ei, parcă, Patridomosul însuşi, care păruse mereu un zeu distant cu păr argintiu pentru ea, o opri în grădini. Îi prinse bărbia şi exclamă:

— Pe Zei! Eşti demnă de însuşi împăratul, fato… La noapte. Aşteaptă-mă la noapte.

Cum îi dansase sufletul în acea zi! *Demnă de împărat!* Cât de atent se epilase şi amestecase cele mai fine parfumuri în aşteptarea vizitei lui. *Demnă de împărat!* Cum plânsese când el nu venise.

— Nu plânge, Serchaa, îi spuseseră celelalte fete. Preferă băieţeii.

Câteva zile după aceea dispreţuise băieţeii.

Şi continuă să se roage idolilor, chiar dacă feţişoarele lor îndesate păreau acum să râde de ea. Ea, Serwë, trebuia să însemne ceva, nu-i aşa? Tot ce dorea era un semn, ceva, orice… Se târî dinaintea lor.

Apoi, unul dintre fiii Patridomosului, Peristus, o luă în pat cu nevasta lui. La început lui Serwë îi fusese milă de nevastă, o fetişcană cu chip de bărbat care fusese măritată cu Gaunum Peristus pentru a pecetlui o alianţă între Case. Dar în timp ce Peristus o folosea pentru a aduna sămânţa pe care avea să o planteze în pântecele nevestei sale, Serwë simţi ura femeii, de parcă împărţeau patul cu un mic foc. Doar ca să-i facă în ciudă fudulei, ţipase, aţâţase pofta lui Peristus cu cuvinte şi fapte

desfrânate şi îi furase sămânţa pentru sine.

Nevestica cea urâtă plânsese, delirase ca o nebună şi oricât o lovise Peristus, nu încetase. Deşi tulburată de voioşia pe care toate acestea i-o aduseseră, Serwë se grăbise spre sanctuar pentru a mulţumi strămoşilor Gaunum. Iar la puţin timp după aceea, când îşi dădu seama că poartă copilul lui Peristus, fură unul dintre porumbeii grăjdarului și li-l sacrifică.

În timpul celei de-a şasea lună de naştere, nevasta lui Peristus îi şopti.

— Încă trei luni până la înmormântare, hmm, Serchaa.

Îngrozită, Serwë se dusese la Peristus însuşi, doar pentru a fi pălmuită şi dată afară. Nu însemna nimic pentru el. Se întoarse la idolii Gaunum. Le oferi orice, totul. Dar copilul ei se născu albastru. Albastru ca preoţii lui Jukan.

Chiar şi aşa, Serwë continuă să se roage – de această dată pentru răzbunare. Se rugă Gaunumilor pentru nimicirea Gaunumilor.

Un an mai târziu, Patridomosul părăsi călare vila cu toţi oamenii săi. Adunarea Războiului Sfânt devenise indisciplinată şi Împăratul avea nevoie de generalii săi. Apoi sosiră scylvendii. Panteruth şi munuätii lui.

Barbarii o găsiră în sanctuar, ţipând, zdrobind idolii de pardoseală.

Vila arse şi aproape toate urâtele de neveste Gaunum şi urâţii lor de copii Gaunum fură trecute prin sabie. Nevasta lui Barastas, concubinele mai tinere şi sclavele mai frumoase fură adunate şi scoase pe poartă. Serwë ţipă ca celelalte, se văită pentru căminul ei pierdut. Căminul pe care îl urâse.

Chinuri de coşmar. Brutalitate. Ca nimic din ce îndurase până atunci. Fiecare dintre ele era legată de şaua unui războinic munuäti care o făcea să alerge şi să alerge, tot drumul până la Munţii Hethanta. Noaptea se îngrămădeau una în alta şi plângeau şi ţipau când munuätii veneau la ele, cu falusurile unse cu grăsime de animal. Iar Serwë se gândea la un cuvânt un cuvânt din limba sheyică, care nu exista în limba ei nativă, nymbricani… Un cuvânt de ultragiu.

Dreptate.

În ciuda tuturor ifoselor ei a păcatelor ei mofturoase, însemna ceva. Era ceva. Era Serwë, fiica lui Ingaera, şi merita mult mai mult decât i se oferise. Avea să fie tratată cu demnitate sau

avea să moară urând.

Dar curajul îi venise într-un moment groaznic. Încercase să nu plângă. Încercase să fie tare. Scuipase chiar în faţa lui Panteruth, scylvendiul care o revendică drept răsplata sa. Dar scylvendii nu erau întru totul oameni. Îi priveau cu dispreţ pe străini ca de pe vârful unui munte fără zei, mai îndepărtaţi decât cel mai brutal dintre fiii Patridomului. Erau scylvendi, cei-care-frâng-oameni-şi-cai, iar ea era Serwë.

Dar se încleştase cumva de acel cuvânt. Şi privindu-i pe munuätii murind de mâinile acestor barbari, se bucurase, îndrăznise să creadă că avea să fie mântuită. În sfârşit, *dreptate!*

— *Te rog!* Îi strigase siluetei lui Cnaiür care se apropia de ele. *Trebuie să ne salvezi!*

Netrebnică, îi spuseseră Gaunumii. Doar o altă piersicuţă neorsiraie netrebnică. Îi crezuse, dar continuase să se roage. Să implore. *Arătaţi-le! Vă rog! Arătaţi-le că însemn ceva*...

Şi apoi, implorând milă de la un scylvendi nebun. Cerând dreptate.

Proastă netrebnică! De când Cnaiür îşi aruncase trupul stropit de sânge peste al ei, înţelesese. Existau numai toanele. Exista numai supunerea. Existau numai durerea, moartea şi groaza.

Dreptatea nu era decât un alt idol Gaunum trădător.

Tatăl ei, trăgând-o pe jumătate goală din aşternuturi, aruncând-o în braţele bătătorite ale unui străin.

— Acum aparţii acestor oameni, Serwë. Fie ca Zeii noştri să te aibă în pază.

Peristus, ridicându-şi privirea din sulurile sale, încruntându-se cu neîncredere amuzată.

— Poate că ai uitat ce anume eşti, Serwë. Dă-mi mâna, copilă.

Idolii Gaunumi strâmbându-se la ea cu feţe din piatră. Tăcere dispreţuitoare.

Panteruth, ştergându-şi scuipatul ei de pe faţă, scoţându-şi pumnalul.

— Drumul pe care păşeşti e îngust, căţea, şi nici nu o ştii… Ia să-ţi arăt.

Cnaiür, încleştându-i încheieturile mai strâns decât orice cătuşe.

— Dă-te după voinţa mea, fato. Întru totul. Nu îţi voi spune a doua oară. Îi voi călca în picioare pe cei care nu se supun.

De ce erau atât de cruzi cu ea? De ce o urau cu toţii? De ce o pedepseau? De ce o răneau? De ce?

Pentru că ea era Serwë şi nu însemna nimic. Nu avea să însemne nimic niciodată.

De asta o abandona Kellhus noapte de noapte.

La un moment dat trecură peste şira spinării munţilor Hethanta şi drumul începu să coboare. Scylvendiul le interzise să aprindă focuri, dar nopţile începură să se încălzească. Dinaintea lor se întindea Câmpia Kyranae, întunecată în depărtările ceroase, ca pielea unei prune prea coapte.

Kellhus se opri pe buza unui promontoriu şi privi peste învălmăşeala de râpe şi păduri străvechi. Kuniuri arătase cam la fel de pe acoperişul munţilor Demua, dar în timp ce Kuniuri era mort, acest ţinut era viu. Cele Trei Mări. Ultima mare civilizaţie a Oamenilor. În sfârşit ajunsese.

Mă apropii, *tată.*

— Nu putem continua aşa, strigă scylvendiul din spatele lui.

S-a hotărât că trebuie să fie acum. Kellhus anticipase acest moment încă de când ridicaseră tabăra, cu câteva ore în urmă.

— Ce vrei să spui, scylvendi?

— În niciun caz doi oameni ca noi nu pot traversa ţinuturile fanimilor în timpul unui Război Sfânt. Vom fi omorâţi ca spioni cu mult înainte de a ajunge la Shimeh.

— Dar de asta am traversat munţii, nu-i aşa? Ca să traversăm Imperiul în loc…

— Nu, spuse scylvendiul posac. *Noi* nu putem traversa Imperiul… Te-am adus aici ca să te omor.

— Sau, răspunse Kellhus, încă vorbind către priveliştea dinaintea lui, ca să fii ucis de mine.

Kellhus întoarse spatele Imperiului, înfruntându-l pe Cnaiür. Suprafeţe de stâncă, scăldate în soare şi înalte, îl încadrau pe bărbat. Serwë se afla în apropiere. Observă ca avea sânge pe unghii.

— La asta te-ai tot gândit, nu?

Scylvendiul îşi umezi buzele.

— Tu să-mi spui.

Kellhus îl cuprinse pe barbar în cercetarea sa atentă, aşa cum un copil ar închide o pasăre între palme furnicătoare – vii la fiecare tremur, la pulsul inimii cât un bob de mazăre, la căldura

slabă a respiraţiei panicate.

Să-i ofere bărbatului o sclipire, să-i arate cât de transparent era de fapt? De zile întregi, de când aflase de Războiul Sfânt de la Serwë, Cnaiür refuzase să discute despre orice avea legătură cu planurile sale. Dar intenţiile lui fuseseră limpezi: îi condusese în Munţii Hethanta pentru a câştiga timp, aşa cum Kellhus îi văzuse şi pe alţii făcând când erau prea slabi pentru a renunţa la obsesiile lor. Cnaiür avea nevoie să continue să-l vâneze pe Moënghus, chiar dacă ştia că vânătoarea era o farsă.

Dar acum erau pe cale să între în Imperiu, un ţinut unde scylvendii erau jupuiţi de vii. Înainte, în timp ce se apropiau de Hethanta, Cnaiür doar se temuse că Kellhus îl va ucide. Acum, ştiind că simpla sa prezenţă era pe cale să devină o ameninţare mult mai mortală, era convins. Kellhus zărise hotărârea în timpul dimineţii, în cuvintele omului şi în căutătura lui prudentă. Dacă nu putea să folosească fiul pentru a-l ucide pe tată, atunci Cnaiür urs Skiötha avea să-l ucidă pe fiu.

Chiar dacă ştia că era imposibil.

Atâta chin.

Ură, cât mareele ca forţă şi mărime, destulă cât să ucidă nenumărate mii, destulă cât să-şi ucidă sinele sau chiar adevărul. O unealtă cât se poate de puternică.

— Ce vrei să spun? Întrebă Kellhus. Că acum că am ajuns în Imperiu nu mai am nevoie de tine? Că acum că nu mai am nevoie de tine, intenţionez să te ucid? La urma urmei, nu se intră în Imperiu în compania unui scylvendi.

— Chir tu ai spus-o, dûnyainule. Atunci când erai în lanţuri, în yakshul meu. Pentru cei ca tine nu există decât misiunea.

Asemenea putere de pătrundere. Ură, dar dublată de o viclenie aproape supranaturală. Cnaiür urs Skiötha era periculos… De ce să-i îndure prezenţa?

Pentru că Cnaiür continua să cunoască această lume mai bine ca el. Şi mai ales cunoştea *războiul.* Fusese crescut pentru război.

Încă îmi mai e de folos.

Dacă rutele de pelerinaj către Shimeh erau închise, Kellhus nu avea de ales decât să se alăture Războiului Sfânt. Dar perspectiva războiului era o dilemă aproape insurmontabilă. Petrecuse ore în transa probabilităţilor, încercând să schiţeze modele de război, dar îi lipseau principiile de care avea nevoie.

Variabilele erau prea multe şi prea schimbătoare. Război… Existau împrejurări mai capricioase? Mai periculoase?

Ăsta e drumul pe care l-ai ales pentru mine, tată? Ăsta e testul tău?

— Şi care e misiunea mea, scylvendi?

— Asasinat. Patricid.

— Şi după treizeci de ani printre oameni născuţi în lume, ce fel de putere crezi că mânuieşte tatăl meu, un dûnyain care posedă toate darurile pe care le posed eu?

Scylvendiul păru năucit.

— Nu m-am gândit…

— Eu da. Crezi că nu am nevoie de tine? Că nu am nevoie de Cnaiür urs Skiötha cel prea-însângerat? Cel-care-frânge-oameni-şi-cai? Un bărbat care poate ucide trei în tot atâtea bătăi de inimă? Un om care este imun la metodele mele şi deci la cele ale tatălui meu? Oricine ar fi tatăl meu, scylvendi, va fi puternic. Mult prea puternic pentru a fi ucis de un singur om.

Kellhus auzea inima lui Cnaiür bubuindu-i în piept, îi vedea gândurile agitându-i-se şi îi mirosea amorţeala care i se întindea prin membre. În mod ciudat, bărbatul îi aruncă o privire imploratoare lui Serwë, care începuse să tremure de groază.

— Spui asta ca să mă amăgeşti, murmură Cnaiür. Ca să mă potoleşti…

Din nou zidul lui de neîncredere, obtuză şi încăpăţânată. *Trebuie să i se arate.*

Kellhus îşi scoase sabia şi fandă înainte. Scylvendiul reacţionă pe loc, deşi o făcu în felul acela ţeapăn al reflexelor tocite de refuzul de a crede. Pară prima lovitură cu uşurinţă, dar dădu înapoi dinaintea combinaţiei răsunătoare care urmă. Cu fiecare impact, Kellhus îi vedea furia strălucind, o simţea trezindu-se şi punându-i stăpânire pe braţe. În curând, scylvendiul contra-ataca cu viteză orbitoare şi putere care îi făcea dinţii să se încleşteze. Kellhus îi văzuse doar o dată pe copiii scylvendii exersând *bagaratta*, „felul măturător” al scylvendilor de a lupta cu sabia. Atunci i se păruse excesiv de împodobit, încărcat de înflorituri necurate.

Nu era aşa când era combinat cu forţă fizică. De două ori, măturările mari ale lui Cnaiür aproape îl trântiseră pe spate. Kellhus se retrase, prefăcându-se obosit, plantând mirosul fals al uciderii iminente. O auzea pe Serwë ţipând:

— *Ucide-l Kellhus! Ucide-l!*

Mormăind, barbarul îşi dublă furia. Kellhus împrăştie o ploaie zdrobitoare de lovituri, prefăcându-se disperat. Se întinse şi Înşfăcă încheietura dreaptă a lui Cnaiür, îl smuci în faţă. Cumva, imposibil, Cnaiür reuşi să-şi ridice mâna liberă, aparent prin braţul în care Kellhus ţinea sabia. Îl lovi pe Kellhus peste fată cu palma. Kellhus căzu pe spate, lovindu-l pe Cnaiür de două ori cu piciorul în coaste. Se rostogoli ridicându-se fără efort în mâini, se arcui înapoi în poziţie de luptă. Simţi gustul propriului sânge. *Cum?* Scylvendiul se împletici, ţinându-se de coaste. Kellhus îşi dădu seama că judecase greşit reflexele bărbatului, aşa cum făcuse cu multe alte lucruri.

Kellhus îşi aruncă sabia şi se îndreptă cu paşi mari către bărbat. Cnaiür urlă, fandă, lovi. Kellhus privi vârful sabiei descriind un arc prin lumina scăpărătoare a soarelui, peste coastele abrupte care atârnau deasupra lor şi norii plutitori. Îl prinse în palmă, ca pe faţa unei iubite sau ca pe o muscă. Răsuci lama, smulse mânerul din mâna lui Cnaiür. Păşi în raza lui şi îl lovi în faţă. În timp ce bărbatul se împleticea înapoi, făcu o săritură joasă şi mătură picioarele de sub el.

În loc să se retragă în afara razei lui, Cnaiür se rostogoli în picioare şi sări la el. Kellhus se lăsă pe spate, îl prinse pe scylvendi de partea din spate a centurii şi de ceafă, apoi îl aruncă înapoi de unde venise, aproape de margine. Când Cnaiür încercă să se ridice, Kellhus îl lovi, făcându-l să dea şi mai mult în spate.

Alte lovituri, până ce scylvendiul ajunsese mai mult fiară turbată decât om, răsuflând tremurat, fluturând braţe care erau pedepsite cu amorţirea. Kellhus îl lovi puternic, şi el căzu moale, lovindu-şi capul de marginea promontoriului.

Ridicându-l, Kellhus îi aruncă pe barbar peste margine şi, cu un braţ, îl ţinu atârnat deasupra Imperiului îndepărtat. Vântul îi flutura părul negru ca pana corbului peste abis.

— Fă-o, icni Cnaiür prin muci şi salivă.

Picioarele i se legănau deasupra golului.

Atât de multă ură.

— Dar am grăit adevărul, Cnaiür. Am nevoie de tine.

Ochii scylvendiului se măriră de groază. *Dă-mi drumul,* spunea chipul lui. *Pentru că într-acolo se află pacea.*

Iar Kellhus îşi dădu seama că îl judecase din nou greşit pe

scylvendi. Îl crezuse imun la traumele violenţei fizice, când de fapt nu era. Kellhus îl bătuse în felul în care un bărbat îşi bate nevasta sau un tată copilul. Acest moment avea să sălăşluiască în pe vecie, atât sub forma amintirilor, cât şi a tresăririlor involuntare. Altă umilire pe care să o arunce în foc.

Kellhus îi trase pe teren sigur şi îl lăsă să cadă. Încă o fărădelege.

Serwë se ghemui sub calul ei, plângând – nu pentru că îl salvase pe scylvendi, ci pentru că nu îl ucisese.

— *Igliatha sun tamatha!* Se văita ea în limba tatălui ei. *Igliatha su tamathaaaa!*

Dacă mă iubeai.

— Mă crezi? Îl întrebă pe scylvendi.

Scylvendiul se holbă la el cu zguduire tâmpă, parcă uluit de absenţa mâniei sale. Se ridică pe picioare nesigure.

— Taci din gură, îi spuse lui Serwë, deşi nu îşi putea lua privirea de la Kellhus.

Serwë continuă să se vaite, strigând către Kellhus. Ochii lui Cnaiür trecură de la Kellhus la răsplata sa. Porni spre ea cu paşi mari, o reduse la tăcere cu o lovitură de palmă.

— Am spus să *taci din gură!*

— Mă crezi? Întrebă din nou Kellhus.

Serwë scâncea, se lupta să-şi înghită hohotele de plâns. *Atât de multă suferinţă.*

— Te cred, spuse Cnaiür, pe moment neputând să-i înfrunte privirea.

În schimb se zgâi la Serwë.

Kellhus ştiuse dinainte că acesta va fi răspunsul, dar exista o mare diferenţă între a şti ceva şi a cere acel ceva.

Dar când scylvendiul se uită în cele din urmă la el, vechea furie îi anima ochii, arzând cu o intensitate aproape carnală. Dacă Kellhus presupusese asta mult mai devreme, acum o ştia fără urmă de îndoială: scylvendiul era nebun.

— Cred că ai *impresia* că ai nevoie de mine, dûnyainule. Deocamdată.

— Ce vrei să spui? Întrebă Kellhus, cu adevărat nedumerit.

Devine din ce în ce mai haotic.

— Ai de gând să te alături Războiului Sfânt. Să-l foloseşti pentru a călători spre Shimeh.

— Nu văd nicio altă cale.

— Dar cu toată vorbăria ta despre nevoie, uiţi că eu sunt un păgân pentru intrithi, spuse Cnaiür, prea puţin diferit de fanimii pe care speră să-i măcelărească.

— Atunci nu mai eşti un păgân.

— Un convertit? Sforăi Cnaiür nevenindu-i să creadă.

— Nu. Un om care s-a trezit din barbarismul său. Un supravieţuitor al Kiyuthului care şi-a pierdut credinţa în căile neamului său. Adu-ţi aminte, ca toate popoarele, inrithii cred că *ei* sunt cei aleşi, culmea a ceea ce înseamnă să fii un om drept. Minciunile care flatează sunt aproape întotdeauna crezute.

Kellhus văzu că măsura cunoştinţelor lui îl alarmă pe scylvendi. Bărbatul încercase să-şi asigure poziţia menţinându-l ignorant în ceea ce privea cele Trei Mări. Kellhus urmări deducţiile care îi animau încruntătura, îl privi aruncându-i o privire scurtă lui Serwë… Dar existau probleme mai urgente.

— Nansurienilor n-o să le pese deloc de asemenea poveşti, spuse Cnaiür. Vor vedea doar cicatricele de pe braţele mele.

Motivele împotrivirii sale îi scăpau lui Kellhus. Nu voia să-l găsească şi să-l ucidă pe Moënghus?

Cum se poate să fie încă un mister pentru mine?

Kellhus încuviinţă ridicând din umeri, într-un fel care înlătura obiecţiile chiar în timp ce le accepta.

— Serwë spune că popoarele de pe întreg cuprinsul celor Trei Mări se adună în Imperiu. Ne vom alătura lor şi vom evita nansurii.

— Poate… spuse Cnaiür rar. Dacă reuşim să ajungem la Momemn fără să fim provocaţi.

Dar apoi scutură din cap.

— Nu. Scylvendii nu hoinăresc. Apariţia mea va stârni prea multe întrebări, prea mult ultragiu. Habar n-ai cât de mult ne dispreţuiesc, dûnyaine.

Disperarea nu putea fi confundată. Kellhus îşi dădu seama că o parte din bărbat abandonase speranţa de a-l găsi pe Moënghus. Cum de-i scăpase asta?

Dar întrebare mai importantă era dacă scylvendiul spusese sau nu adevărul. Avea traversarea Imperiului să fie imposibilă dacă era însoţit de Cnaiür? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci avea să fie nevoit să…

Nu. Totul depindea de stăpânirea împrejurărilor. Nu avea să se alăture Războiului Sfânt, avea să pună mâna pe el, să-l

mânuiască ca pe unealta sa. Dar aşa cum se întâmpla cu orice armă nouă, avea nevoie de instruire, de antrenament. Iar şansele de a găsi un altul cu la fel de multă experienţă şi perspicacitate ca Cnaiür urs Skiötha erau neglijabile. *Îl numesc cel mai violent dintre oameni.*

Dacă bărbatul ştia prea multe, Kellhus nu ştia destule – cel puţin nu încă. Oricât de primejdioasă ar fi fost traversarea Imperiului, merita încercarea. Dacă obstacolele aveau să se dovedească insurmontabile, atunci avea să reevalueze planul.

— Când vor întreba, răspunse Kellhus, dezastrul de la Kiyuth va fi explicaţia ta. Acei câţiva utemoţi care au supravieţuit lui Ikurei Conphas au fost nimiciţi de vecinii lor. Vei fi ultimul din tribul tău. Un bărbat lipsit de toate, mânat din ţinutul lui de jale şi nenorociri.

— Şi tu cine vei fi, dûnyaine?

Kellhus petrecuse multe ore luptându-se cu întrebarea aceasta.

— Eu voi fi motivul tău de a te alătura Războiului Sfânt. Voi fi un prinţ pe care l-ai întâlnit în timp ce te îndreptai spre sud prin ţinuturile tale pierdute. Un prinţ care a visat despre Shimeh din cealaltă parte de lume. Oamenii din cele Trei Mări ştiu puţine despre Atrithau, doar că a supravieţuit miticei lor Apocalipse. Vom veni la ei din întuneric, scylvendi. Vom fi oricine spun eu că suntem.

— Un prinţ… repetă Cnaiür şovăitor. De unde?

— Un prinţ din Atrithau, pe care l-ai găsit în timp ce călătoreai prin pustietăţile nordului.

Deşi Cnaiür înţelegea acum, chiar aprecia, calea pe care i-o aşternuse dinainte, Kellhus ştia că înăuntrul său disputa continua cu înverşunare. Cât de multe avea să îndure omul ca să-şi vadă tatăl mort răzbunat?

Căpetenia utemoţilor îşi trecu un antebraţ dezgolit peste gură şi nas. Scuipă sânge.

— Un prinţ al nimicului, spuse el.

În lumina dimineţii, Kellhus îl privi pe scylvendi călărind până la prăjină. Înfipt în vârful ei se găsea un craniu, încă acoperit de piele şi încadrat de o claie de păr lânos, întunecat. Păr de scylvendi. Ceva mai departe de-o parte şi de alta se înălţau alte prăjini – alte capete de scylvendi, plantate la distanţa

recomandată de matematicienii lui Conphas. Atât de mulţi kilometri, atât de multe capete de scylvendi.

Kellhus se răsuci în şa către Serwë, care îl privea cercetător.

— Îl vor ucide dacă suntem descoperiţi, spuse ea. Nu ştie asta?

Tonul ei spunea: *Nu avem nevoie de el. Îl poţi ucide.* Kellhus vedea scenariile derulându-se dinapoia ochilor ei. Ţipătul ascuţit pe care şi-l confecţionase de-a lungul zilelor, pregătit pentru prima lor întâlnire cu paznicii nansuri.

— Trebuie să nu ne trădezi, Serwë, răspunse Kellhus sever, ca un tată nymbricani fiicei sale.

Faţa frumoasă amorţi, şocată.

— Nu te-aş trăda niciodată pe *tine,* Kellhus, îi scăpă ei. Trebuie să ştii…

— Ştiu că te întrebi ce mă leagă de scylvendi, Serwë. Nu e treaba ta să înţelegi asta. Înţelege doar că dacă îl trădezi pe el, mă trădezi pe mine.

— Kellhus, eu…

Şocul se transformase în durere, în lacrimi.

— *Trebuie* să-l rabzi, Serwë.

Îşi întoarse faţa de la ochii aceia teribili, începu să plângă.

— Pentru *tine?* Scuipă ea cu amărăciune.

— Eu sunt doar promisiunea.

— Promisiunea? Strigă ea. Promisiunea *cui?*

Dar Cnaiür se întorsese, călărind în jurul lor către micul lor alai de cal. Zâmbi ironic când observă că Serwë plângea.

— Ţine minte bine această clipă, femeie, spuse el în sheyică. Va singura ta măsură a acestui om.

Râsul îi era aspru.

Se aplecă în şaua calului şi începu să dibuiască printr-una dintre legături. Scoase o cămaşă de lână, pătată şi ruptă până la brâu. Cămaşa nu prea reuşea să-i ascundă moştenirea brutală, dar măcar îi acoperea cicatricele. Nansurii nu aveau să privească cu ochi buni asemenea însemnări.

Câmpeanul făcu un semn către şirul de prăjini. Urmau conturul pământului, unele înclinate, altele drepte, coborând spre orizont, îndepărtându-se de Hethanta. Poverile lor macabre erau întoarse de la ei, către marea îndepărtată. Privirea scrutătoare, fără de sfârşit, a morţilor.

— Pe aici spre Momemn, spuse el şi scuipă peste iarba călcată

în picioare.

Capitolul XIV

Câmpia Kyranae

Unii spun că oamenii se luptă mereu cu împrejurările, dar eu spun ca fug mereu de ele. Ce sunt lucrările oamenilor altceva decât un răgaz de moment, un ascunziş care urmează să fie în curând descoperit de catastrofă? Viaţa este o fugă fără de sfârşit dinaintea vânătorului pe care îl numim lume.
— EKYANNUS VIII, AFORISME

Primăvară, 4111 Anul-Colţului, Imperiul Nansur

Ciripitul unei ciocârlii de pădure, ca o arie peste năvala vântului prin baldachinul pădurii. *După-amiază,* se gândi ea. *Păsările moţăie mereu după-amiaza.*

Pleoapele lui Serwë se deschiseră tremurând şi pentru prima dată după multă vreme se simţi împăcată.

Sub obrazul ei, pieptul lui Kellhus se ridica şi se cobora în ritmul somnului său. Încercase să i se alăture pe covorul lui şi înainte, dar el se împotrivise mereu – pentru a-l linişti pe scylvendi, presupuse ea. Dar în dimineaţa aceasta, după o noapte întunecată de călătorie, se înduplecase. Şi acum ea savura apăsarea trupului său puternic lângă al ei, senzaţia adormitoare a unui sanctuar oferită de braţul său protector. *Kellhus, ştii cât de mult te iubesc?*

Nu mai cunoscuse vreodată un asemenea bărbat. Un bărbat care o *cunoştea* şi totuşi continua să iubească.

Timp de o clipă, ochii ei urmăriră leneşi grinzile salciei imense sub care dormeau. Crengile se arcuiau pe sub alte crengi, se desfăceau ca picioarele unei femei şi se desfăceau din nou, şerpuind până se pierdeau în marile fuste de frunze care se ridicau şi coborau în vântul luminat de soare. Simţea sufletul marelui copac, visător, duios şi infinit de înţelept, martorul înrădăcinat a nenumăraţi sori.

Serwë auzi un plescăit.

Dezbrăcat de cămaşă, scylvendiul se lăsase pe vine la marginea râului, strângând apă în pumnul stâng şi clătindu-şi cu grijă rana de pe antebraţ. Îl privi prin ceaţa genelor, prefăcându-

se că doarme. Spinarea îi era brăzdată de cicatrice, o a doua însemnare pe măsura celei care îi vărga braţele.

Parcă Dându-şi seama de privirile ei cercetătoare, pădurea tăcu, liniştea ei fiind colorată de grandoarea severă a copacilor. Chiar şi pasărea solitară tăcu, predându-se dinaintea zgomotelor îmbăierii lui Cnaiür.

Poate pentru prima dată nu se temea de scylvendi. Se gândi că părea singuratic, chiar blând. Îşi coborî capul în apă şi începu să-şi clătească părul lung şi negru. Suprafaţa lucioasă a râului trecea încet dinaintea lui, cărând vreascuri şi fire de puf. Lângă malul îndepărtat, zări încreţiturile stârnite de un gândac de apă alunecând pe spinarea sticloasă a râului.

Apoi îl văzu pe băiat pe malul celălalt.

La început îi zări doar chipul, pe jumătate ascuns de curbura un copac prăbuşit şi acoperit de muşchi. Apoi văzu braţe zvelte, la fel de nemişcate ca şi ramurile după care se adăposteau.

Ai o mamă? Se gândi ea, dar când îşi dădu seama că băiatul îl privea pe scylvendi fu cuprinsă dintr-odată de groază.

Pleacă! Fugi!

— Câmpene, spuse Kellhus blând.

Surprins, scylvendiul privi spre el.

— Tus'afaro to gringmut t'yagga, spuse Kellhus.

Serwë îl simţi făcând un semn cu bărbia, ştergându-i vârful capului.

Scylvendiul îi urmări privirea şi cercetă cotloanele umbrite de pe malul îndepărtat. Timp de o clipă fără suflare, băiatul se holbă înapoi la câmpean.

— Vino aici, copile, spuse Cnaiür peste apele şoptitoare. Vreau să-ţi arăt ceva.

Băiatul ezită, precaut şi curios în acelaşi timp.

Nu! Trebuie să fugi… Fugi!

— Vino, spuse Cnaiür ridicându-şi mâna şi făcându-i semn cu degetele. Eşti în siguranţă.

Băiatul se ridică dinapoi scutului de ramuri căzute, încordat, nesigur…

— Fugi! Ţipă Serwë.

Băiatul se pierdu în pădure, fulgerând între lumina albă a soarelui şi umbrele verzi.

— Zdreanţă nenorocită! Mârâi Cnaiür.

Ţâşni prin apă, cu pumnalul scos. În aceeaşi clipă, pornise şi

Kellhus, rostogolindu-se în picioare şi brăzdând apa în urma scylvendiului.

— Kellhus! Ţipă ea, privindu-l cum sprintează pe sub frunzişul de pe malul îndepărtat. Nu-l lăsa să-l ucidă!

Dar o groază neaşteptată îi tăie răsuflarea, o certitudine inexplicabilă că *şi* Kellhus îi dorea răul copilului.

Trebuie să-l rabzi, *Serwë.*

Cu trupul încă moleşit, se împletici în picioare şi se aruncă în apa întunecată. Picioarele ei goale patinară pe pietrele alunecoase, dar se hurducă înainte, împiedicându-se chiar înainte de a ajunge la celălalt mal. Apoi fu din nou în picioare, muiată în apa rece, alergând peste pietriş, avântându-se prin desiş în umbra împestriţată de soare.

Alerga ca o sălbăticiune, gonind peste covorul de frunze, sărind peste ferigi şi ramuri căzute, urmărindu-le umbrele care alunecau spre adâncul pădurii. Îşi simţea picioarele uşoare şi plămânii fără fund. Era suflare şi iuţeală săltată – nimic mai mult.

— *Bashishri!* Veni ecoul prin golurile pădurii. *Bas'tushri!*

Scylvendiul, strigând către Kellhus. Dar de unde?

Se prinse de trunchiul unui frasin tânăr. Privi în jur, auzi trosnetul îndepărtat al cuiva gonind prin desiş, dar nu văzu nimic. Pentru prima dată de săptămâni întregi era singură.

Ştia că aveau să-l omoare pe băiat dacă aveau să-l găsească, pentru a-l împiedica să spună cuiva ce văzuse. Călătoreau în secret, transformaţi în fugari de cicatricele care vărgau braţele scylvendiului. Dar îşi dădu seama că ea nu era un fugar. Imperiul era ţinutul ei – sau măcar ţinutul căruia o vânduse tatăl ei…

Sunt acasă. *Nu trebuie să-l rabd.*

Împinse deoparte copacul şi, cu ochi goi şi furnicături în inimă, începu să meargă în unghiuri drepte faţă de drumul ei iniţial. *Sunt acasă*, se gândea ea. Dar apoi o asaltară gânduri despre Kellhus, mânjite în mod curios de imagini ale brutalităţii scylvendi. Ochii lui Kellhus în timp ce ea vorbea, îngustaţi de îngrijorare sau zâmbete reţinute. Emoţia mâinii lui acoperind-o pe a ei, de parcă această modestă intimitate trăda o promisiune imposibilă. Şi lucrurile pe care le spunea, cuvinte care răsunau în adâncurile ei, care făcuseră din viaţa ei mizeră un portret al unei frumuseţi ce frângea inimi.

Kellhus mă iubeşte. E primul care mă iubeşte.

Apoi, cu o mână tremurătoare, îşi pipăi burta prin cămașa udă.

Începu să dârdâie. Se gândi că celelalte – femeile pe care munuätii le luaseră de la început o dată cu ea – erau moarte. Nu le jelea. O mică şi acră parte din ea se bucura chiar de moartea nevestelor Gaunum, cele care îi strangulaseră copilul – copilul ei albastru. Dar ştia că oriunde s-ar fi dus în Imperiu, avea să întâlnească alte neveste Gaunum.

Serwë fusese mereu profund conştientă de frumuseţea ei şi o vreme, printre neamurile ei nymbricani, o considerase un mare dar al Zeilor, o asigurare că viitorul ei soţ avea să fie un bărbat cu multe vite. Dar aici, în Imperiu, era doar o asigurare că avea să fie o concubină răsfăţată, dispreţuită de unele de neveste de Patridomos şi sortită să dea naştere la copii albaştri.

Stomacul îi era plat, dar îl simţea. Simţea copilul.

Imagini ale furiei grabnice ale scylvendiului o asaltară, dar ea se gândi: *Copilul lui Kellhus. Copilul nostru.*

Se întoarse şi începu să meargă înapoi pe propriile urme.

În scurt timp, Serwë îşi dădu seama că se rătăcise şi deveni din nou îngrozită. Privi către strălucirea albă a soarelui prin vălul ramurilor arcuite şi al frunzelor îndepărtate, încercând să-şi dea seama încotro era nordul. Dar nu-şi mai amintea din ce direcţie venise.

Unde eşti? Se gândi ea, dar îi era prea frică să strige.

Kellhus... Găseşte-mă, te rog.

Un vaiet neaşteptat trecu pe sub frunziş. Băiatul? Îl găsiseră pe băiat? Dar îşi dădu seama că nu putea fi băiatul: strigătul aparţinuse unui bărbat.

Ce se petrece?

Bufnetul copitelor peste o mică ridicătură din dreapta ei o însufleţi.

Vine! Când şi-a dat seama că m-am rătăcit, s-a dus după cai ca să poată mai bine să...

Dar când cei doi călăreţi ajunseră în vârf, pielea i se strânse de groază. Galopară în josul pantei uşoare, scurmând prin frunze şi ţărână, şi apoi, uluiţi de apariţia ei, traseră de frâiele cailor, făcându-i să se oprească revoltaţi.

Îi recunoscu imediat după armuri şi însemne: ofiţeri obişnuiţi

ai kidruhililor, elita cavaleriei Armatei Imperiale. Doi dintre fiii Gaunum făcuseră parte dintre kidruhili.

Cel mai tânăr şi mai chipeş dintre ei arăta aproape la fel de speriat ca şi ea. Schiţă un semn de-al nevestelor bătrâne deasupra coamei calului, împotriva stafiilor. Dar cel mai în vârstă rânji ca un beţiv răutăcios. O cicatrice în formă de seceră i se încârliga de pe frunte, în jurul unei orbite adânci, apoi îi traversa obrazul stâng.

Kidruhilii aici? Înseamnă asta că sunt morţi? Cu ochii minţii, îl văzu pe băieţel zgâindu-se de dinapoia ramurilor negre. *A scăpat? A avertizat…? E vina mea?*

Acest gând, mai mult decât orice frică, o paraliză. Şuieră de teroare, bărbia ridicându-i-se din proprie voinţă, de parcă îşi oferea gâtul dezgolit armelor lor încă în teci. Lacrimi îi brăzdau obrajii. *Fugi!* Se gândi ea nebuneşte, dar nu se putea mişca.

— E cu ei, spuse cel cu cicatrice, încă luptându-se să-şi stăpânească armăsarul în spume.

— Cine ştie? Răspunse celălalt agitat.

— E cu ei. Piersicuţele ca ea nu rătăcesc singure prin păduri. Nu-i de-a noastră şi sigur nu-i fiică de păstor. Uită-te la ea!

Dar celălalt se holbase prosteşte în tot acest timp. La picioarele ei goale, la umflătura sinilor sub cămaşă, dar mai ales la faţa ei, parcă temându-se că avea să disparǎ dacă îşi lua ochii de la ea fie şi numai o clipă.

— Dar nu avem vreme, spuse el neconvingător.

— La dracu, scuipă primul. Mereu avem timp să călărim una ca ea.

Descălecă cu o graţie stranie, zgâindu-se la tovarăşul său de parcă îl provoca să facă o farsă răutăcioasă. Acesta încă se holba la Serwë, cu ochi timizi şi în acelaşi timp depravaţi.

Dibuiau amândoi prin fustele de piele şi fier, cel cu cicatricea apropiindu-se de ea, cel mai tânăr rămânând în spate cu caii. Deja îşi freca disperat membrul moale.

— Poate, spuse el cu o voce curioasă, voi *privi* doar…

Sunt morţi, se gândi ea. *I-am ucis*.

— Ai grijă numai unde împroşti mucii, spuse celălalt râzând, cu ochii în acelaşi timp înfometaţi şi lipsiţi de umor.

Meriţi asta.

Cu o chibzuială negândită, cel mai în vârstă scoase pumnalul, o înşfăcă de cămaşa din lână şi i-o despică de la gât la talie.

Evitându-i privirea, folosi vârful pentru a da deoparte pânza, dând la iveală sânul ei drept.

— Măi, spuse el, răsuflând greu.

Duhnea a ceapă, dinţi putrezi şi vin amar. În sfârşit îi întâlni privirea îngrozită. Ridică o mână la obrazul ei. Unghia degetului său mare era învineţită.

— Dă-mi pace, şopti ea, cu vocea slăbită de ochii arzători şi buzele tremurătoare.

Cererea neputincioasă a unui copil chinuit de alţi copii.

— Şşş, spuse el blând.

O împinse încet în genunchi.

— Nu fi crud, murmură ea printre lacrimi.

— Niciodată, spuse el, cu vocea chinuită, cuprins parcă de adoraţie.

Pielea îmbrăcăminţii scârţâi când se lăsă într-un genunchi şi împlântă pumnalul în pământ. Răsufla greu.

— Iubite Sejenus, şuieră el.

Părea îngrozit.

Tresări, ferindu-se de mâna tremurătoare pe care el o lăsă să alunece sub sânul ei. Primele hohote de plâns o zguduiră.

Te-rog-te-rog-te-rog-te-rog…

Unul dintre cai necheză. Urmă un sunet ca de topor care loveşte lemn ud. Îl zări pe călăreţul mai tânăr, îi văzu capul atârnând de un gât subţire, bustul lui care cădea, împroşcând sânge. Apoi îl văzu pe scylvendi, gâfâind, cu braţele unsuroase de transpiraţie.

Bărbatul cu cicatrice strigă, sărind în picioare şi trăgându-şi sabia cu un scrâşnet. Dar scylvendiul nu părea preocupat de el. Privirea lui ucigaşă o căută în schimb pe ea.

— Ţi-a făcut câinele vreun rău? Latră el mai mult decât întrebă.

Serwë scutură din cap, îndreptându-şi amorţită hainele. Zări mânerul pumnalului înfipt într-un mic vârtej de frunze.

— Ascultă-mă, barbarule, spuse kidruhilul repede.

Sabia îi tremura.

— N-am ştiut că e a *ta*… Habar n-am avut.

Cnaiür îl fixă cu ochi îngheţaţi, cu un amuzament straniu desenat pe falca sa groasă. Scuipă pe leşul tovarăşului său, rânji lupeşte.

Ofiţerul se îndepărtă de Serwë ca pentru a se desface de

fărădelege.

— H-hai, *amice.* Hmm? I-ia caii. Sunt n-numai ai tăi…

Lui Serwë i se păruse că ea *plutise* în picioare, că zburase către bărbatul cu cicatrice şi că pumnalul apăruse pur şi simplu în gâtul acestuia. Doar lovitura lui furioasă cu dosul palmei o trântise înapoi la pământ.

Îl privi căzând în genunchi, mâinile lui uluite bâjbâind pe gât. Trase un braţ spre spate ca pentru a-şi uşura căderea, dar se răsturnă, ridicându-şi şoldurile şi spatele de la pământ, lovind frunzele cu unul dintre picioare. Se întoarse către ea, scuipând sânge, cu ochii rotunjiţi şi lucitori. Implorând-o…

— Ghh… g-ghh…

Scylvendiul se lăsă pe vine deasupra lui şi-i smuci nepăsător pumnalul din gât. Apoi se ridică, părând să nu observe sângele care ţâşnea – ca ultimii stropi ai pisatului unui copil, se gândi ea fără sens – întâi peste stomac şi talie, apoi peste genunchii şi fluierele bronzate ale picioarelor. Printre picioarele scylvendiului, bărbatul continua s-o privească, muribundul continua s-o privească, cu ochi care deveneau sticloşi de panică letargică.

Cnaiür se ivi deasupra ei. Umeri laţi, şolduri înguste. Braţe lungi, dăltuite, dungate de vene şi cicatrice. Piele de lup atârnând între coapsele sale transpirate. O clipă groaza şi ura o părăsiră. O salvase de la înjosire, poate chiar de la moarte.

Dar amintirea brutalităţilor lui nu putea fi redusă la tăcere. Splendoarea sălbatică a siluetei lui deveni ceva înfometat, răvăşit într-un fel nenatural.

Şi el nu avea s-o lase să uite.

Închizându-şi mâna stângă peste gâtul ei, o smuci gâlgâind de la pământ şi o aruncă de un copac. Cu dreapta flutură un cuţit, ridicându-l ameninţător dinaintea chipului ei, ţinându-l nemişcat doar cât ea să-şi poată zări reflexia distorsionată în lama mânjită de sânge. Apoi apăsă vârful de tâmpla ei. Încă era cald. Se crispă la împunsătura lui, simţi sânge adunându-i-se în ureche.

Îi aruncă o căutătură de o intensitate care o făcu să izbucnească în plâns. Ochii lui! Albastru lăptos în alb, reci în absenţa totală a milei, strălucind de ura străveche a rasei sale…

— T-te rog… Nu mă omorî, te rooog!

— Căţelandrul ăla pe care l-ai avertizat era să ne coste vieţile,

zdreanţă, mârâi el. Mai fă aşa ceva vreodată şi *te voi omorî.* Încearcă să mai fugi vreodată şi îţi promit că voi ucide întreaga lume ca să te găsesc!

Niciodată! Niciodată... Promit. O să te rabd! Aşa voi face! Îi dădu drumul gâtului şi îi prinse braţul drept, iar pentru o clipă se chirci în timp ce plângea, aşteptându-se să fie lovită. Când lovitura nu veni, se văită cu voce tare, înecându-se cu propria-i răsuflare cutremurată. Însăşi pădurea, suliţele de lumină printre ramurile bifurcate, copacii ca nişte coloane de templu, păreau să bubuie de mânia lui. *Promit.*

Scylvendiul se întoarse către bărbatul cu cicatrice, care încă se zvârcolea ca un melc pe pământul pădurii.

— L-ai ucis, spuse el cu un accent pronunţat. Ştii asta?

— D-da, spuse ea amorţită, încercând să se adune.

Dumnezeule, *ce mai urmează!*

Cu cuţitul, tăie o linie laterală pe antebraţul ei. Durerea fu ascuţită şi scurtă, dar îşi muşcă buza în loc să ţipe.

— *Swazond*, spuse el cu intonaţia aspră a limbii scylvendi. Bărbatul pe care l-ai ucis s-a dus din lumea asta, Serwë. Există doar aici, o cicatrice pe braţul tău. Este însemnul *absenţei* lui, a tuturor felurilor în care sufletul lui nu se va mişca şi al tuturor faptelor pe care nu le va făptui. Un însemn al poverii pe care o porţi acum.

Mânji rana cu palma sa, apoi îi prinse mâna.

— Nu înţeleg, scânci Serwë, pe cât de înspăimântată, pe atât de uluită.

De ce făcea asta? Era asta pedeapsa lui? De ce îi spusese pe *nume?*

Trebuie să-l rabzi...

— Tu eşti trofeul *meu*, Serwë. Tribul meu.

Când îl găsiră pe Kellhus în tabără, Serwë se aruncă de pe calul bărbatului cu cicatrice, care se învârtea Nevrând să treacă râul, şi săltă prin apă către el. Şi apoi era în braţele lui, strângându-l sălbatic.

Degete puternice îi pieptănară părul. Ciocanul inimii lui îi murmura în urechi. Mirosea a frunze uscate la soare şi a pământ solid. Printre lacrimi, auzi:

— Taci, copilă. Eşti în siguranţă acum. Eşti în siguranţă cu mine.

Atât de asemănătoare cu vocea tatălui ei!

Scylvendiul traversă râul călare, conducându-i calul. Pufni tare în timp ce se apropia de ei.

Serwë nu spuse nimic, dar se uită la el cu o privire lugubră. Kellhus era acolo. Putea să-l urască din nou în siguranţă.

Kellhus spuse:

— Breng'ato gingis, kutmulta tos phuira.

Deşi nu înţelegea deloc limba scylvendi, era sigură că spusese: „Nu mai e a ta, aşa că las-o în pace”.

Cnaiür râse doar, apoi răspunse în sheyică:

— Nu avem timp de asta. Patrulele kidruhile numără de obicei mai mult de cincizeci de oameni. Am omorât doar o duzină.

Kellhus o împinse pe Serwë deoparte şi îi ţinu strâns umerii. Pentru prima dată ea observă arcele de sânge care-i pătau tunica şi barba.

— Are dreptate, Serwë. Suntem în mare primejdie. Acum ne vor vâna.

Serwë încuviinţă, alte lacrimi inundându-i ochii.

— E numai vina mea, Kellhus! Şuieră ea. Îmi pare aşa de rău… Dar era doar un *copil.* Nu-l puteam lăsa să moară!

Cnaiür pufni din nou.

— Căţelandrul ăla n-a anunţat pe nimeni, fato. Ce amărât de copil ar putea să-i scape unui *dûnyain?*

Fu lovită de un fulger de teroare.

— Ce vrea să spună? Îl întrebă pe Kellhus, dar acum ochii lui erau tiviţi de lacrimi.

Nu! Cu ochii minţii zări copilul, cu membrele micuţe strâmbe undeva în adâncul pădurii, cu ochii orbi privind spre cer. *Eu am făcut asta…* O altă absenţă acolo unde ar fi trebuit să se mişte un suflet. Ce fapte ar fi făcut băiatul fără nume? Ce fel de erou ar fi devenit?

Kellhus îi întoarse spatele, copleşit de suferinţă. Parcă găsindu-şi alinare în acţiune imediată, începu să-şi înfăşoare covorul de dormit sub salcia imensă. Se opri şi fără să o privească spuse cu o voce îndurerată:

— Trebuie să uiţi toate astea, Serwë. Nu avem vreme.

Ruşine, de parcă măruntaiele îi deveniseră apă rece.

L-am *forţat să comită această crimă,* se gândi ea, privindu-l pe Kellhus cum lega echipamentul de şa. Îşi atinse din nou burta. *Primul meu păcat împotriva tatălui tău.*

— Caii kidruhililor, spuse scylvendiul. Întâi vom călări pe ei

până vor muri.

În primele zile îşi evitară urmăritorii destul de uşor, bazându-se pe pădurea virgină care se aşternea ca un covor peste izvoarele râului Phayus şi pe perspicacitatea marţială a scylvendiului, care urmau să îi ascundă. Cu toate acestea, fuga îşi puse puternic amprenta asupra lui Serwë. Zi şi noapte pe spinarea calului, croindu-şi drum prin viroage abrupte, galopând peste pante pietroase şi aventurându-se peste nenumăraţii afluenţi ai Phayusului, era aproape mai mult decât putea îndura. În prima noapte se legăna pe spinarea calului, luptându-se cu membrele amorţite şi cu ochii care refuzau să rămână deschişi, în timp ce Cnaiür şi Kellhus deschideau drumul pe jos. Păreau de neînvins şi o faptul că era atât de slabă o amărî.

La sfârşitul celei de-a doua zile, Cnaiür le permise să ridice tabăra, sugerând că pierduseră orice urmăritor ar fi avut. Două lucruri, le spuse el, erau în favoarea lor: faptul că mergeau spre est, când orice ceată de tâlhari scylvendi s-ar fi retras fără doar şi poate către Hethanta după ce se întâlnise cu kidruhilii, şi faptul că Kellhus reuşise să omoare atât de mulţi dintre ei după ghiinonul colosal de a-i întâlni îl timp ce-l vânau pe băiat. Serwë era mult prea extenuată pentru a-l pomeni pe cel pe care îl ucisese ea, aşa că în schimb îşi frecă sângele închegat de pe antebraţ, surprinsă de simţământul de mândrie care ardea în ea.

— Kidruhilii sunt nişte neghiobi aroganţi, continuă Cnaiür. Unsprezece morţi îi vor convinge că ceata de tâlhari trebuie să fie mare. Asta înseamnă că vor porni prudenţi în urmărire şi vor trimite după întăriri. Mai înseamnă şi că dacă vor da de urma noastră spre est vor crede că e un şiretlic şi o vor urma spre vest, către munţi, sperând să dea de urma grosului cetei.

În acea noapte Mâncară peşte crud pe care el îl prinsese cu suliţa dintr-un pârâu din apropiere şi, în ciuda urii ei, Serwë se trezi admirând afinitatea dintre acest om şi sălbăticie. Pentru el aceasta părea un loc de nenumărate indicii şi mici sarcini. Putea ghici ce fel de teren urmează după cântecul şi înfăţişarea anumitor păsări şi putea uşura efortul cailor hrănindu-i cu turte din ciuperci pe care le răzuia din ţărână. Era mult mai mult decât doar abuz şi omor, îşi dădu ea seama.

În timp ce Serwë se minuna de propria-i capacitate de a

savura mâncăruri care altă dată ar fi făcut-o să vomite, Cnaiür le povestea episoade din multele sale incursiuni în Imperiu. Provinciile din vestul Imperiului, le spuse el, erau singura lor şansă de a scăpa de urmăritori: fusese abandonate cu multă vreme în urmă din cauza prădăciunilor neamului său. Primejdia avea să fie cu mult mai mare o dată ce aveau să treacă în zonele intens cultivate aflate de-a lungul cursului inferior al râului Phayus.

Şi, nu pentru prima oară, Serwë se întrebă de ce aceşti bărbaţi ar risca o asemenea călătorie.

Îşi reluară drumul la lumina zilei, intenţionând să călătorească şi noaptea următoare. Dimineaţa devreme, Cnaiür doborî o căprioară tânără, iar Serwë luă asta drept un semn bun, deşi perspectiva de a mânca vânat crud nu îi surâdea. Găsi că îi era mereu foame, dar încetase să mai vorbească de asta din cauza încruntăturii scylvendiului. Dar, la amiază, Kellhus îşi îndemnă calul lângă al ei şi spuse:

— Ţi-e foame din nou, nu-i aşa, Serwë?

— De unde ştii lucrurile astea? Întrebă ea.

Se emoţiona de fiecare dată când Kellhus îi ghicea gândurile şi partea aceea din ea care îl venera găsea mereu confirmare.

— Cât timp a trecut, Serwë?

— Cât timp a trecut? Întrebă ea, brusc temătoare.

— De când eşti însărcinată.

Dar e copilul tău, Kellhus! Al tău!

— Dar nu ne-am împreunat încă, spuse el blând.

Serwë se simţi dintr-o dată uluită, nesigură de ce voia să spună şi încă şi mai nesigură dacă ea vorbise cu voce tare sau nu. Dar *desigur* că se împreunaseră. Era însărcinată, nu? Cine *altcineva* putea să fie tatăl?

Ochii i se umplură de lacrimi. *Kellhus... încerci să mă răneşti?*

— Nu, nu, răspunse el. Îmi pare rău, dulce Serwë. Ne vom opri în curând să mâncăm.

Îi privi spatele lat în timp ce călărea înainte, pentru a i se alătura lui Cnaiür. Era obişnuită să le urmărească schimburile scurte de cuvinte şi găsea satisfacţii mărunte în momentele de ezitare, chiar de chin care se perindau pe chipul bătut de vânturi al lui Cnaiür.

Dar de data asta se simţi obligată să-l urmărească pe Kellhus, să observe felul în care soarele scânteia prin părul lui blond, să-i

studieze linia bogată a buzelor şi lucirea ochilor atotcunoscători. Şi îi păru aproape *dureros* de frumos, ca ceva prea strălucitor pentru râuri reci, stâncă dezgolită şi copaci noduroşi. Părea…

Serwë îşi ţinu răsuflarea. O clipă se temu că va leşina. *Nu i-am vorbit şi totuşi a ştiut.*

— Eu sunt promisiunea, spusese Kellhus deasupra drumului de capete de scylvendi.

Promisiunea noastră, şopti ea către copilul dinăuntrul ei. *Zeul nostru.*

Dar era posibil? Serwë auzise nenumărate poveşti despre Zeii care comunicau cu Oamenii ca Oameni în zilele Colţului. Aceasta era scriptura. Era adevărat! Imposibil era ca un Zeu să păşească *acum* printre ei, ca un Zeu să se îndrăgostească de *ea,* de Serwë, fiica vândută Casei Gaunum. Dar poate că ăsta era *înţelesul* frumuseţii ei, motivul pentru care îndurase poftele corupte ale unui bărbat după altul.

Şi ea era ceva prea frumos pentru acesta lume, ceva care aştepta venirea celui care îi era menit. Anasûrimbor Kellhus.

Zâmbi printre lacrimi de bucurie extaziată. Îl putea vedea acum aşa cum era de fapt, radiind de lumină din altă lume, cu halouri ca nişte discuri aurii lucindu-i în jurul mâinilor. Îl putea vedea!

Mai târziu, în timp ce mestecau fâşii de vânat crud într-un pâlc de plopi bătuţi de vânt, el se întoarse către ea şi îi spuse în limba sa maternă, nymbricani:

— Înţelegi.

Ea zâmbi, dar nu fu surprinsă că ştia limba tatălui ei. O rugase să i-o vorbească de multe ori – acum ştia că nu pentru a o învăţa, ci pentru a asculta vocea ei secretă, cea pe care o adăpostea de mânia scylvendiului.

— Da… înţeleg. Îţi voi fi soţie.

Clipi ca să-şi alunge lacrimile din ochi.

El zâmbi cu compasiune divină şi îi mângâie tandru obrazul.

— În curând, Serwë. Foarte curând.

În acea după-amiază traversară o vale largă şi, când ajunseră pe vârful povârnişurilor îndepărtate, îşi zăriră pentru prima oară urmăritorii. Serwë nu îi putu vedea la început, doar contururile exterioare ale copacilor luminaţi de soare. Apoi zări umbra cailor, în spate, cu picioarele forfecând prin întuneric, cu călăreţii cocoşaţi pentru a evita ramurile nevăzute. Pe

nepregătite, unul dintre ei apăru pe margine, soarele mânjindu-i coiful şi armura în alb strălucitor. Serwë se strânse în umbre.

— Par încurcaţi, spuse ea.

— Ne-au pierdut urma, spuse Cnaiür sumbru. Caută drumul pe care am coborât.

După asta, Cnaiür iuţi ritmul. Trăgând după ei şirul de cai, bubuiră prin pădure, scylvendiul conducându-i în josul povârnişurilor alunecoase până când ajunseră într-un pârâu mic care curgea peste pietriş. Apoi schimbară direcţia, călărind în josul cursului de apă, de-a lungul malurilor noroioase, uneori pleoscăind chiar prin râu, până când întâlniră un râu mult mai mare. Aerul începea să se răcească şi umbrele cenuşii ale înserării aproape înghiţiseră terenurile deschise.

De câteva ori Serwë crezu că îi aude pe kidruhili strigând prin pădure, dar sunetul mereu prezent al apei curgătoare o împiedica să fie sigură. Dar în mod curios nu îi era frică. Deşi exaltarea pe care o simţise în cea mai mare parte a zilei dispăruse, simţul iminenţei nu. Kellhus călărea lângă ea, ochii lui încurajatori găsind-o întotdeauna în clipa în care inima începea să se îndoiască.

Nu ai de ce să te temi, se gândea ea. *Tatăl tău călăreşte cu noi.*

— Pădurile astea, spuse scylvendiul, ridicând vocea ca să se facă auzit peste râu, continuă încă scurtă vreme înainte de a se rări şi de a deveni păşuni. Călărim cât putem prin întuneric fără să ne riscăm caii sau capetele. Cei care ne urmăresc acum nu sunt ca ceilalţi. Sunt hotărâţi. Îşi trăiesc vieţile vânând şi luptând cu poporul meu prin aceste păduri. Nu se vor opri până nu ne vor doborî. Dar când vom ieşi din pădure avantajul nostru vor fi caii de rezervă. Îi vom alerga până îi vom omorî. Singura noastră speranţă e să gonim de-a lungul Phayusului înaintea oricărei veşti despre venirea noastră şi să ajungem la Războiul Sfânt.

Cu el în frunte, călăriră de-a lungul râului până ce lumina lunii fu transformată într-o panglică de argint viu printre spinări albastre de piatră şi prin întunericul pădurii înconjurătoare. După o vreme luna coborî, iar caii începură să se poticnească şi să se abată din drum. Înjurând, scylvendiul le ceru să se oprească. Fără niciun cuvânt, începu să descarce caii de echipament şi să-l arunce în râu.

Prea obosită ca să vorbească, Serwë descălecă, se întinse în

răcoarea serii şi privi o clipă la Cuiul Raiului licărind într-un nor de stele mai palide. Aruncă o privire în direcţia din care veniseră şi fu ţintuită de o licărire diferită: şirul apos de lumini târându-se încet de-a lungul râului.

— Kellhus? Spuse ea, cu vocea scârţâind din cauza tăcerii prelungite.

— I-am văzut deja, răspunse Cnaiür, aruncând o şa, departe în năvala apelor. Avantajul urmăritorului: torţe pe timp de noapte.

Exista ceva diferit în tonul lui, observă Serwë, o tihnă pe care nu o mai auzise până atunci. Tihna unui om la lucru în elementul lui.

— Au câştigat teren, remarcă Kellhus, se mişcă prea repede pentru a ne lua urma. Nu fac decât să urmeze râul. Poate că putem folosi asta în avantajul nostru.

— Nu ai experienţă în asemenea lucruri, dûnyaine.

— Ar trebui să-l asculţi, spuse Serwë, mai aprins decât intenţionase.

Cnaiür se întoarse către ea şi, deşi chipul îi era pierdut în întuneric, îi simţi jignirea. Scylvendii nu sufereau muierile afurisite.

— Singurul mod în care putem folosi asta în avantajul nostru, răspunse el, abia stăpânindu-şi furia, este să o luam prin pădure. Ei vor continua înainte, poate chiar ne vor pierde urma cu totul, dar la răsăritul soarelui îşi vor da seama de greşeală. Vor fi nevoiţi să se întoarcă – dar nu *toţi dintre ei* vor face asta. Ştiu că ne îndreptăm spre est şi vor şti că ne-au luat-o înainte. Vor trimite vorbă înainte despre venirea noastră şi am fi pierduţi. Singura noastră speranţă este să gonim mai repede ca ei, pricepi?

— Pricepe, câmpene, răspunse Kellhus.

Continuară pe jos, ducându-şi caii de dârlogi. Kellhus îi conducea acum, profitând fără greşeală de fiecare fâşie de teren deschis, aşa că uneori Serwë se trezea alergând. De câteva ori căzu, împiedicându-se de ceva nevăzut, dar de fiecare dată reuşi să se ridice înainte ca scylvendiul să o pedepsească. Gâfâia tot timpul, plămânii îi ardeau şi o durere o tăia periodic într-o parte. Era învineţită, zgâriată şi atât de extenuată că picioarele îi tremurau de fiecare dată când se oprea. Dar nu se punea problema unei opriri, nu atâta timp cât

şirul de torţe sclipea în depărtare.

În cele din urmă râul coti, căzând în cascade peste o serie de poliţe din piatră. La lumina stelelor, Serwë zări o apă mare direct în faţa lor.

— Râul Phayus, spuse Cnaiür. Foarte curând vom călări, Serwë.

În loc să urmeze afluentul lui Phayus, cotiră la dreapta şi se afundară în întunericul pădurii.

La început, Serwë nu putu să vadă mai nimic şi i se părea că urma un şir de sunete printr-un tunel de coşmar de întuneric înghesuit în alt întuneric. Trosnetul vreascurilor. Sforăitul cailor. Bufniturile regulate ale copitelor. Dar, treptat, un crepuscul palid începu să graveze detalii din întunecime: trunchiuri suple, copaci căzuţi, mozaicul frunzelor pe jos. Îşi dădu seama că scylvendiul spusese adevărul. Pădurea se rărea.

În timp ce zorii se adunau la orizontul de est, Cnaiür le strigă să se oprească. Încleştat de rădăcinile unui copac prăbuşit, un mare disc de ţărână se înălţa deasupra lui.

— Acum vom călări spuse el. Vom călări îndârjit.

În sfârşit nu mai stătea în picioare, dar uşurarea fu de scurtă durată. Cu Cnaiür în faţă şi Kellhus în spate, se năpustiră prin desiş. În timp ce pădurea se rărea, confuzia zăbrelită a frunzişului cobora, până ce păru că goneau prin el, biciuiţi de nenumărate ramuri. Prin bufnetele copitelor, auzi cântecele de dimineaţă ale păsărilor.

Ţâşniră din desişul apăsător în galop peste păşuni. Serwë strigă şi râse tare, înviorată de năvala neaşteptată pe teren deschis. Aerul răcoros îi amorţea înţepăturile feţei şi îi pieptăna părul în şuviţe curgătoare. Dinaintea lor, discul roşu al soarelui se înălţa la orizont, făcând ca depărtările violete să lucească în portocaliu şi purpuriu.

Păşunile făcură loc treptat terenurilor cultivate, până când depărtările fură năpădite de câmpuri de grâu, orz şi mei tânăr. Treceau pe lângă mici sate agrare şi plantaţii vaste care aparţineau Caselor Congregatului. Ca o concubină a Casei Gaunum, Serwë fusese sechestrată în vile asemănătoare, şi în timp ce privea la amestecurile incoerente de clădiri cu acoperişuri de ţiglă roşie şi la rândurile de ienuperi ca nişte suliţe era tulburată de felul în care ceva atât de familiar odată putea deveni atât de straniu şi de ameninţător.

Sclavii îşi ridicau capetele de la munca câmpului şi îi priveau galopând pe drumurile lăturalnice prăfoase. Căruţaşii înjurau când treceau bubuind pe lângă ei. Femeile lăsau să le cadă poverile şi smulgeau copii uluiţi din calea răului. Ce gândeau aceşti oameni? Se întrebă Serwë, cu gândurile îmbătate de epuizare. Ce vedeau?

Fugari îndrăzneţi, se hotărî ea. Un bărbat al cărui chip aspru le amintea de groaza scylvendi. Un alt bărbat, ai cărui ochi albaştri îi cercetau în graba unei singure căutături. Şi o femeie frumoasă, cu părul blond împrăştiat – trofeul pe care aceşti bărbaţi li-l refuzau urmăritorilor nevăzuţi.

După-amiaza târziu îşi îndemnară caii înspumaţi către vârful unui deal pietros, unde scylvendiul le permise un scurt răgaz. Serwë aproape se răsturnă din şa. Căzu la pământ şi se întinse prin ierburi, cu urechile ţiuindu-i şi cu pământul învârtindu-se încet sub ea. O vreme nu putu decât să respire. Apoi îl auzi pe scylvendi înjurând.

— Nenorociţi tenace, scuipă el. Oricine i-ar conduce e la fel de viclean pe cât e de încăpăţânat.

— Ce-ar trebui să facem? Întrebă Kellhus, iar întrebarea o dezamăgi cumva.

Ştii. Ai ştiut întotdeauna. De ce ai grija lui?

Se chinui să se ridice în picioare, uimită că membrele îi puteau înţepeni atât de repede şi apoi le urmări privirile către orizont. Sub soarele trandafiriu zări un mic văl de praf târându-se către râu, dar nimic mai mult.

— Câţi? Îl întrebă Cnaiür pe Kellhus.

— Ca şi înainte… şaizeci şi opt. Deşi acum au alţi cai.

— Alţi cai, repetă Cnaiür sec, parcă la fel de dezgustat de ceea ce însemna asta ca şi de capacitatea lui Kellhus de a trage asemenea concluzii. Probabil că i-au confiscat de undeva din drum.

— Nu ai anticipat asta?

— Şaizeci şi opt, spuse Cnaiür, ignorând întrebarea. Prea mulţi? Întrebă, privindu-l intens pe Kellhus.

— Prea mulţi.

— Chiar dacă atacăm noaptea?

Kellhus încuviinţă, cu privirea ciudat de rătăcită.

— Poate, răspunse în cele din urmă, dar doar dacă am epuizat toate celelalte alternative.

— Ce alternative? Întrebă Cnaiür. Ce… ce-ar trebui să facem?
Serwë zări un chin curios pe chipul lui. *De ce îl tulbură astfel? Nu vede că am fost meniţi să-l urmăm?*
— Am câştigat ceva teren, spuse Kellhus hotărât. Continuăm să călărim.
Cu Kellhus în frunte, cotiră în umbra dealului, prinzând treptat viteză. Împrăştiară o mică turmă de oi, împingându-şi mai mult ca niciodată caii mult chinuiţi.
Zguduindu-se peste păşune, Serwë simţi durerea prelingându-i-se prin membrele scuturate. Depăşiră umbra dealului şi soarele înserării îi încălzea spinarea. Îşi îndemnă calul să alerge mai repede şi ajunse în dreptul lui Kellhus, aruncându-i un rânjet feroce. El o făcu să râdă cu o faţă comică: ochii şocaţi de îndrăzneala ei, sprâncenele împreunate de ultragiu indignat. Cu scylvendiul dinapoia lor, galopară unul lângă altul, râzând de urmăritorii lor neajutoraţi, până când seara deveni amurg şi câmpurile îndepărtate fură spălate de orice culoare cu excepţia cenuşiului. Se gândi că lăsaseră în urmă chiar şi soarele.
Pe neaşteptate calul ei – trofeul ei pentru uciderea bărbatului cu cicatrice – se clătină în galop, aruncându-şi capul pe spate cu un ţipăt plângător. Aproape că îi simţi inima plesnind… Apoi pământul explodând, iarbă şi ţărână între dinţi şi tăcere pulsânde. Sunetul copitelor care se apropiau.
— Las-o! Îl auzi pe scylvendi lătrând. Pe noi ne vor, nu pe ea. Pentru ei ea e proprietate furată, un nimic frumuşel.
— N-o s-o fac.
— Aşa ceva nu-ţi stă în fire, dûnyaine… Nu-ţi stă în fire deloc.
— Poate, îi auzi pe Kellhus spunând, iar vocea îi era foarte aproape şi foarte blândă. Îi prinse obrajii în căuşul palmelor.
Kellhus… Gata cu copiii albaştri.
Gata cu copiii albaştri, *Serwë. Copilul nostru va fi roz şi viu.*
— Dar ar fi mai în siguranţă…
Întuneric şi vise despre o lungă şi neclară cursă prin ţinuturi păgâne.

Plutire. *Unde-i cuţitul?*
Serwë se trezi icnind după aer, întreaga lume năvălind şi gonind pe sub ea. Părul îi flutura şi o biciuia peste faţă, înţepându-i ochii. Simţi miros de vomă.
— Pe aici! Îl auzi pe scylvendi strigând peste bufnetele

copitelor, cu vocea nerăbdătoare, chiar imperioasă. Pe creasta dealului ăluia!

Spatele şi umerii puternici ai unui bărbat îi zdrobeau pieptul şi obrazul. Braţele îi erau înfăşurate imposibil de strâns în jurul bustului şi mâinile ei... Nu-şi putea simţi mâinile! Dar simţea funia care-i ardea încheieturile. Era legată! De spinarea unui bărbat. De Kellhus. Ce se petrecea?

Îşi ridică privirea, simţi cuţite înfigându-i-se dinapoia ochilor. Coloane decapitate fulgerau pe laturi şi linia tremurătoare a unui zid amputat. Un fel de ruine şi, dincolo de ele, aleile largi ale unei livezi de măslini. Livezi de măslini? Deja ajunseseră atât de departe?

Privi în spate şi fu surprinsă de absenţa cailor fără călăreţi. Apoi, prin nori subţiri de praf, văzu o cohortă mare de călăreţi întunecând peisajul la mică distanţă. Kidruhilii, cu feţe dure concentrate pe urmărire, cu săbiile fluturând şi fulgerând în lumina soarelui. Se scurseră prin şi în jurul templului ruinat. Simţi o senzaţie ameţitoare de plutire, apoi se izbi de spatele lui Kellhus. Calul începu să urce o pantă abruptă. Zări rămăşiţele calcaroase ale unui zid înapoia lor.

— La naiba! Îl auzi pe scylvendi mugind.

Apoi:

— Kellhus! Îi vezi?

Kellhus nu spuse nimic, dar spatele i se arcui şi braţul drept îi ţâşni în sus în timp ce trăgea calul într-o altă direcţie. Îi zări profilul bărbos când aruncă o privire spre stânga.

— Cine sunt? Strigă el.

Şi Serwë sări un alt val de călăreţi, mai îndepărtaţi dar alunecând către ei peste acelaşi povârniş. Calul lui Kellhus îi smuci pe o direcţie tangentă cu panta, ridicând pietrişul şi praful.

Privi în spate către kidruhilii de dedesubt şi-i văzu sărind peste zidul ruinat în rânduri zdrenţuite. Apoi mai văzu o ceată, trei călăreţi, ţâşnind de dinapoia unui pâlc de copaci şi apoi cotind pentru a-i intercepta pe deal.

— Kellhuuus! Ţipă ea, trăgând de funii ca să-i atragă atenţia.

— Liniştită, Serwë! Stai liniştită!

Unul dintre kidurhili se răsturnă de pe cal, încleştând o săgeată care-i intrase în piept. Scylvendiul, îşi dădu Serwë seama, amintindu-şi cum omorâse căprioara. Dar ceilalţi

galopară pe lângă tovarăşul lor căzut fără să se oprească.
Primul dintre ei trase frâiele aliniindu-şi calul cu al lor, ridică o lance. Povârnişul se nivelă şi caii prinseră viteză. Kidruhilul aruncă lancea peste ceaţa pestriţă a pământului şi a ierburilor.
Serwë tresări.
Dar cumva Kellhus se întinse şi o culese din aer – de parcă era o prună atârnând dintr-un copac. Dintr-o singură mişcare, răsuci lancea şi o aruncă înapoi, unde străpunse faţa uluită a bărbatului. Timp de o clipă îngrozitoare, Serwë îl privi pe bărbat clătinându-se în şa, apoi lovind pământul care curgea pe sub el.
Celălalt îi luă pur şi simplu locul, mânându-şi calul din ce în ce mai aproape, de parcă avea de gând să dea peste ei, cu sabia ridicată pentru lovitură. O clipă Serwë îl privi în ochi, strălucitori pe faţa plină de praf, nebuni de hotărâre criminală. Dezgolindu-şi dinţii încleştaţi, lovi…
Lovitura lui Kellhus trecu prin trupul lui ca o coardă a unei maşinării de asediu. Sabia luci peste golul dintre ei. Scăpând arma, kidruhilul privi în jos. Măruntaie şi bălţi de sânge îi împroşcau şaua şi coapsele. Calul său se îndepărtă învârtindu-se şi se opri în galop mic.
Apoi goneau pe partea îndepărtată a vârfului şi pământul dispăru.
Calul lor ţipă şi se opri scurmând pietrişul în spatele celui al lui Cnaiür. În faţa lor se căsca o râpă abruptă, de aproape trei ori mai adâncă decât copacii care se înghesuiau la baza ei. Nu perfect dreaptă, dar prea abruptă pentru cai. Petice de livezi întunecate şi ogoare se întindeau în depărtările de dincolo de ea.
— De-a lungul crestei, scuipă scylvendiul, smucindu-şi calul în lături.
Dar se opri când calul lui Kellhus necheză din nou. Înainte ca Serwë să-şi dea seama ce se întâmplă, funia fusese tăiată, eliberându-i braţele, şi Kellhus se aruncase de pe cal. O săltă din şa şi o sprijini în timp ce ea încerca să-şi găsească picioarele.
— O să alunecăm în jos, Serwë. Poţi face asta?
Crezu că va voma.
— Dar nu-mi simt mâin…
Chiar atunci primul kidruhil sări pe creastă.
— Du-te! Strigă Kellhus, aproape împingând-o peste marginea rotunjită.

Pământul prăfos cedă sub picioarele ei şi începu să alunece în jos, dar ţipetele îi era acoperite de nechezături ascuţite. Un cal se rostogolea şi se zbătea într-o avalanşă de praf lângă ea. Încleştând şi zgâriind cu degete pe care abia şi le simţea, reuşi să-şi oprească alunecare. Calul continuă să cadă.

— Mişcă, zdreanţă, mişcă! Strigă scylvendiul de undeva de deasupra.

Îl privi cum pe jumătate pedalează şi pe jumătate alunecă pe lângă ea, ridicând o dâră de praf în golul ameţitor de dedesubt. Riscă un pas ezitant şi apoi cădea din nou. Se zbătu, încercând să-şi păstreze picioarele proptite sub ea şi spatele la povârniş, dar lovi ceva *tare* şi sări în afară într-o explozie de nisip, fluturând din braţe prin aer. Cumva reuşi să aterizeze pe mâini şi pe genunchi, şi o clipă i se păru că e posibil să-şi oprească coborârea, dar o altă piatră îi agăţă piciorul stâng, aruncându-i genunchiul la piept şi se prăbuşi, lovită şi zgâriată, rostogolindu-se cu capul înainte printr-un nor.

Se opri în mijlocul pârâitului pietrelor care cădeau şi scylvendiul îi proteja capul. Îngrijorarea din ochii lui o uimi.

— Poţi sta în picioare? O întrebă el.

— Nu ştiu, icni ea.

Unde-i Kellhus?

O ridică în capul oaselor, dar grija lui era deja altundeva.

— Stai, spuse el brusc. Nu te mişca.

Îşi trase sabia chiar în timp ce se ridică.

Privi în susul povârnişului şi ameţi imediat. Văzu un nor de praf venind în jos şi îşi dădu imediat seama că era Kellhus grăbindu-şi coborârea făcând o săritură alunecoasă după alta. Apoi fu lovită de durere într-o parte, ceva *ascuţit* făcând din fiecare suflare o agonie.

— Câţi? Îl întrebă Cnaiür pe Kellhus când acesta se opri derapând.

— Destui, spuse el, aparent fără să gâfâie. N-or să ne urmeze pe aici. Vor ocoli.

— Ca ceilalţi.

— Care ceilalţi?

— Câinii care ne-au luat prin surprindere când am ajuns prima dată pe culme. Trebuie să o fi luat în jos în clipa în care ne-am îndepărtat de ei, pentru că i-am zărit numai pe cei rătăciţi – acolo, spre dreapta…

Chiar în timp ce Cnaiür spunea asta, Serwë auzi vuiet de copite prin paravanul pădurii.

Dar nu am avem cai! Nu avem cum fugi!

— Ce-i asta? Ţipă ea, icnind din cauza durerii arzătoare care o pedepsea.

Kellhus îngenunche dinaintea ei, chipul lui angelic acoperind soarele. Din nou îi văzu haloul, auriul scăpărător care îl însemna ca fiind altfel de cât ceilalţi oameni. *Ne va salva! Nu te teme*, *iubire*, *ştiu. Aşa va face!*

Dar el spuse:

— Serwë, când vor veni, vreau să-ţi acoperi ochii.

— Dar tu eşti *promisiunea*, spuse ea hohotind de plâns.

Kellhus îi mângâie obrazul, apoi fără niciun cuvânt se retrase şi îşi luă locul alături de scylvendi. Sări mişcare dincolo de ei, auzi nechezatul şi sforăitul cailor aprigi de luptă.

Apoi primii armăsari, acoperiţi de zale, păşiră apăsat din umbră în lumina soarelui, purtând călăreţi în tunici albe cu albastru peste platoşe grele. În timp ce călăreţii se adunau într-un semicerc zdrenţuit, Serwë îşi dădu seama că aveau chipuri de argint, la fel de lipsite de pasiune ca cele ale Zeilor. Şi ştiu că fuseseră trimişi – trimişi ca să-l apere! Ca să adăpostească promisiunea.

Unul dintre ei se apropie mai mult decât ceilalţi şi îşi scoase coiful de pe o căpiţă de păr negru. Trase de două cureluşe, apoi îşi trase masca argintie de război de pe faţa îndesată. Era surprinzător de tânăr şi purta barba tăiată drept atât de obişnuită printre bărbaţii din Estul celor Trei Mări. Era ainoni, sau poate conriyan.

— Sunt Krijates Iryssas, spuse tânărul într-o sheyică cu accent puternic. Aceşti pioşi dar aspri flăcăi sunt Cavaleri ai Attrempusului şi Oameni ai Colţului… Aţi văzut nişte criminali fugari pe aici?

Tăcere uluită. În cele din urmă Cnaiür spuse:

— De ce întrebi?

— Pentru că m-am săturat de atâta conversaţie cumsecade.

Scylvendiul zâmbi.

Partea a V-a
Războiul Sfânt

Capitolul XV

Momemn

Mulţi i-au condamnat pe cei care s-au alăturat Războiului Sfânt din motive de mercenari, şi fără îndoială că dacă această umilă istorisire şi-ar găsi drum spre bibliotecile lor fără importanţă, m-ar blestema şi pe mine. Recunosc, m-am alăturat Războiului Sfânt din motive de „mercenar” dacă prin asta se înţelege că m-am alăturat lui şi în alte scopuri pe lângă nimicirea păgânilor şi recucerirea Shimehului. Dar au existat mulţi mercenari asemeni mie şi, ca şi mine, au ajutat Războiul Sfânt fără să îşi dea seama prin faptul că au omorât la rândul lor destui păgâni. Eşecul Războiului Sfânt nu a avut nimic de a face cu noi.
Am spus eşec? Poate că „transformare” ar fi un cuvânt mai potrivit.
— DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Credinţa este adevărul pasiunii. Cum nicio pasiune nu e mai adevărată ca alta, credinţa e adevărul nimicului.
— AJENCIS, AL PATRULEA ANALITIC AL OAMENILOR

Primăvara, 4111 Anul-Colţului, Momemn

— Ţine minte ce ţi-am spus, murmură Xinemus către Achamian în timp ce un sclav bătrân îi conducea în pavilionul imens al lui Proyas. Fii formal. Fii cu băgare de seama... Se întâlneşte cu tine numai ca să mă facă să tac din gură.
Achamian se încruntă.
— Cum s-au schimbat vremurile, eh, Zin?
— Ai avut prea multă influenţă asupra lui în copilărie, Akka, ai lăsat un semn prea adânc. Fanaticii confundă adesea puritatea cu lipsa de toleranţă, mai ales în tinereţe.
Deşi Achamian bănuia că treburile erau cu mult mai complicate de atât, spuse doar:
— Te-ai apucat iar de citit, nu?
Îl urmară pe sclav printr-o înşiruire de paravane brodate, făcând la stânga, apoi la dreapta, apoi din nou la stânga. Deşi

Proyas sosise de câteva săptămâni, odăile administrative prin care trecură păreau aranjate la întâmplare şi, în unele cazuri, lucrurile erau doar pe jumătate despachetate. Achamian fu tulburat de aceasta. De obicei Proyas era extrem de cusurgiu.

— Zarvă şi situaţie de criză, spuse Xinemus fără explicaţie. Încă de la sosire... Mai mult de jumătate dintre ajutoarele lui sunt pe teren la numărat găini.

Achamian îşi aminti că a număra găini era o expresie conriyană pentru strădanii zadarnice.

— Aşa de rău stau lucrurile?

— Mai rău. Pierde jocul pe care îl joacă Împăratul, Akka. Ai face bine să ţii minte şi asta.

— Poate că ar trebui să aştept până când... începu Achamian, dar era prea târziu.

Bătrânul sclav se oprise dinaintea unei intrări într-o încăpere mult mai mare, îşi flutură mâna într-un fel complicat care dădu la vedere o subţioară întunecată. Intraţi pe propriul risc, spunea chipul lui.

Încăperea era mai răcoroasă, mai umbrită. Cădelniţe înceţoşau interiorul cu miros de lemn parfumat. În jurul focului din mijloc erau împrăştiate covoare, făcând din pământ un amestec confortabil de pictograme ainoni şi scene stilizate din legendele conriyene. Lăsat pe spate printre perne, Prinţul privea din partea cealaltă a vetrei strălucitoare. Achamian căzu imediat în genunchi, făcând o plecăciune. Zări un firicel de fum ridicându-se în spirală dintr-un mic cărbune aruncat lângă foc.

— Ridică-te, învăţatule, spuse Proyas. Ia loc pe o pernă lângă vatra mea. Nu-ţi voi cere să-mi săruţi genunchiul.

Prinţul Încoronat al Conriyei purta doar un kilt de in pe care erau brodate însemnele dinastiei şi naţiunii sale. O barbă tăiată scurt, noua modă a tinerilor nobili din Conriya, îi contura faţa. Chipul îi era lipsit de expresie, de parcă încerca să-şi oprească gândirea. Ochii lui mari erau duşmănoşi, dar nu plini de ură.

Nu-ţi voi cere să-mi săruţi genunchiul... Nu era un început prea promiţător. Achamian trase aer adânc în piept.

— M-ai onorat dincolo de aşteptări, Prinţul meu, oferindu-mi această audienţă.

— Poate chiar mai mult decât îţi dai seama, Achamian. Niciodată de când mă ştiu nu au fost atât de mulţi oameni care să vocifereze după atenţia mea.

— Cu privire la Războiul Sfânt?

— Ce altceva?

Achamian se crispă în sinea lui. O clipă se trezi că nu are cuvinte.

— E adevărat că faci raiduri în vale?

— Şi mai departe… Dacă te gândeşti să-mi ocărăşti tacticile, Achamian, mai gândeşte-te.

— Ce ştiu vrăjitorii despre tactică, Prinţul meu?

— Mult prea multe, dacă vrei părerea mea. Dar la urma urmei fiecare şi cu văr-su sunt experţi în tactică în ultima vreme, eh, Mareşale?

Xinemus îi aruncă lui Achamian o privire prin care îşi cerea scuze.

— Tactica ta este impecabilă, Proyas. Buna-cuviinţă mă îngrijorează.

— Şi ce ai vrea să mâncăm? Rogojinile de rugăciune?

— Împăratul şi-a închis hambarele numai când tu şi celelalte Mari Nume aţi început jafurile.

— Dar ne dădea o nimica toată, Zin! Destul ca să prevină răscoalele. Destul ca să ne controleze! Niciun bob în plus.

— Chiar şi aşa, raiduri împotriva *inrithilor…*

Proyas se încruntă şi flutură din mâini.

— Destul! Tu spui una, eu spun alta, iar şi iar. Măcar o dată vreau să-l aud pe Achamian vorbind! M-ai auzit, Zin? Aşa de tare m-ai enervat…

După privirea mohorâtă a lui Xinemus, Achamian înţelese că Proyas nu glumea.

Atât de schimbat… Ce s-a întâmplat cu el? Dar chiar în timp ce se întreba, Achamian găsi răspunsul. Proyas suferea, aşa cum trebuie să sufere toţi oamenii cu ţeluri înalte, din cauza eternului schimb de principii pentru avantaje. Niciun triumf fără remuşcări. Niciun răgaz fără asediu. Un compromis zbuciumat după altul, până ce întreaga viaţa părea o înfrângere. Era o boală pe care Învăţaţii Mandatului o cunoşteau prea bine.

— Achamian… spuse Proyas când acesta nu vorbi imediat, am o naţie de nomazi de hrănit, o armată de bandiţi de stăpânit şi un Împărat de păcălit. Aşa că hai să sărim peste politeţurile jnanului. Spune-mi ce vrei şi gata.

Pe chipul lui Proyas se luptau expectativa şi nerăbdarea. *Voia* să-şi revadă fostul tutore, ghici Achamian, dar nu voia să vrea

asta. *Asta a fost o greşeală.*

Trase aer în piept fără să vrea.

— Mă întreb dacă Prinţul meu îşi mai aminteşte ce l-am învăţat cu mulţi ani în urmă.

— Mă tem că acele amintiri sunt singurul motiv pentru care te afli aici.

Achamian încuviinţă.

— Îşi aminteşte ce înseamnă a gândi în termeni de posibilităţi?

Nerăbdarea cuceri teren pe chipul lui Proyas.

— Vrei să spui să te gândeşti „ce-ar fi dacă”?

— Da, Prinţul meu.

— Când eram copil mă săturam de jocurile tale, Achamian. Ca bărbat pur şi simplu nu am vreme de ele.

— Nu-i un joc.

— Nu e? Atunci de ce eşti *aici*, dintre toate locurile, Achamian? Ce treabă ar putea avea Mandatul cu Războiul Sfânt?

Asta era întrebarea. Când te războiai cu intangibilul, trebuia să te aştepţi la o abundenţă de sinuozităţi. Orice misiune fără scop, sau cu un scop care se topea în abstracţii, îşi confunda inevitabil mijloacele cu ţelurile, îşi lua strădaniile drept lucrul pentru care se străduia. Achamian îşi dădu seama că Mandatul era aici pentru a hotărî dacă *ar trebui* să fie aici. Iar asta era o misiune pe cât de importantă putea fi, având în vedere că aşa erau toate misiunile Mandatului. Dar nu îi putea spune asta lui Proyas. Nu, trebuia să facă ce făcea orice agent al Mandatului: să umple necunoscutul de ameninţări străvechi şi să însămânţeze viitorul cu catastrofele trecutului. Într-o lume care era deja înfiorătoare, Mandatul trebuia să devină o Şcoală de vânzători de frică.

— Treaba noastră? Să descoperim adevărul.

— Deci ai de gând să îmi ţii o predică despre adevăruri în loc de posibilităţi… Mă tem că acele zile s-au dus, Achamian.

Cândva îmi ziceai Akka.

— Nu. S-au terminat zilele în care ţineam predici. Se pare că tot ce pot face acum e să le amintesc oamenilor ceea ce ştiau cândva.

— Sunt multe lucruri pe care am cerut să le ştiu cândva şi de care nu îmi mai pasă acum. Trebuie să fi mai exact.

— Vreau doar să-ţi amintesc, Prinţul meu, că atunci când suntem cel mai siguri, suntem cu siguranţă amăgiţi.

Proyas zâmbi ameninţător.

— Ah… vrei să-mi pui la încercare credinţa.

— Nu să o pun la încercare – doar să o temperez.

— Să o temperezi atunci. Vrei să mă faci să-mi pun noi întrebări, să iau în considerare „posibilităţi“ tulburătoare. Şi care, mă rog, sunt aceste posibilităţi tulburătoare?

Sarcasmul era deschis acum şi înţepa.

— Spune-mi, Achamian, cât de neghiob am ajuns?

În acea clipă, Achamian înţelese cât de mult fusese schilodit Mandatul. Nu numai că deveniseră ridicoli, deveniseră învechiţi, o problemă de repetiţie. Cum se poate recupera credibilitatea dintr-un asemenea abis?

— Războiul Sfânt, spuse Achamian, s-ar putea să nu fie ceea ce crezi.

— Să nu fie ceea ce cred? Strigă Proyas prefăcându-se uimit – o dojană pentru un profesor care poticnise în mod fatal. Pentru Împărat, Războiul Sfânt este un mod imoral de a-şi restaura Imperiul. Pentru atât de mulţi dintre egalii mei, este doar o unealtă coruptă pentru cucerire şi glorie. Pentru Eleäzaras şi Turnurile Stacojii este o modalitate de pentru cine-ştie-ce scop misterios. Şi pentru atâţia alţii este doar o cale ieftină de a răscumpăra o viaţă irosită. Războiul Sfânt nu e ceea ce pare? N-a trecut o noapte, Achamian, în care să nu mă rog să ai dreptate.

Prinţul Încoronat se aplecă înainte şi îşi turnă un bol de vin. Nu le oferi nimic nici lui Xinemus, nici lui Achamian.

— Dar rugăciunile, continuă Proyas, nu sunt niciodată de ajuns, nu-i aşa? Ceva se va întâmpla, vreo trădare sau vreo mică atrocitate, şi inima mea va striga: „Ruşine! Blestemaţi să fie cu toţii!” Şi ştii ce, Achamian? Există o *posibilitate* care mă salvează, care mă împinge să continui. Ce-ar fi dacă? Mă întreb. Ce-ar fi *dacă* acest Război Sfânt ar fi de fapt divin, un bine *în şi prin sine?*

Răsuflarea lui atârnă de aceste ultime cuvinte, de parcă nicio altă răsuflare nu le putea urma.

Ce-ar fi dacă…

— E aşa greu de crezut? E aşa de imposibil – că în ciuda oamenilor şi a ambiţiilor lor desfrânate, acest unic lucru, acest

Război Sfânt, ar putea să fie bun doar de dragul lui? Dacă e imposibil, Achamian, atunci viaţa mea are la fel de puţin sens ca a ta…

— Nu, spuse Achamian, neputându-şi stăpâni mânia, nu e imposibil.

Furia tânguitoare din ochii lui Proyas slăbi, se înmuie de regret.

— Îmi cer iertare, vechi tutore. N-am vrut…

Se întrerupse cu o altă sorbitură de vin.

— Poate că acum nu e un moment foarte potrivit pentru posibilităţile tale, Achamian. Mă tem că Dumnezeu mă încearcă.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Proyas îi aruncă o privire lui Xinemus. O privire îngrijorată.

— A fost un masacru de inocenţi, spuse el. Trupe galeothe sub comanda lui Coithus Saubon au ucis toţi locuitorii unui sat de lângă Pasna.

Pasna, îşi aminti Achamian, era un oraş la vreo şaizeci şi cinci de kilometri în susul râului Phayus, recunoscut pentru livezile lui de măsline.

— Maithanet ştie?

Proias se strâmbă.

— Va şti.

Dintr-o dată Achamian înţelese.

— Îl sfidezi, spuse el. Maithanet a interzis aceste raiduri!

Achamian abia îşi putea ascunde veselia. Dacă Proyas îşi sfida Shriahul…

— Nu-mi place purtarea ta, se răsti Proyas. Ce-ţi pasă ţie…

Se opri, parcă lovit la rândul lui de înţelegere.

— Asta e posibilitatea la care vrei să mă gândesc? Întrebă el, pe un ton de mirare şi furie. Că Maithanet…

Râsete neaşteptate.

— Că Maithanet conspiră cu *Sfatul*?

— După cum am spus, răspunse Achamian pe un ton egal, o posibilitate.

— Achamian, nu o să te jignesc. Cunosc misiunea Mandatului. Cunosc teroarea singuratică a nopţilor tale. Tu şi cei ca tine *trăiţi* miturile pe care noi le lăsăm deoparte pentru copilărie. Cum să nu respecţi aşa ceva? Dar nu confunda neînţelegerile pe care le am cu Maithanet cu veneraţia şi devoţiunea pe care le port Sfântului Shriah. Ceea ce zici tu – „posibilitatea” cu care îmi

ceri să mă delectez – e blasfemie. Înţelegi?

— Da. Mult prea bine.

— Ai ceva mai *mult*, atunci? Mai mult decât coşmarele tale?

Achamian avea mai mult, mai mult pentru ca avea atât de puţin. Îl avea pe Inrau. Îşi umezi buzele.

— În Sumna, un agent de-al nostru – înghiţi –, de-al meu, a fost ucis.

— Un agent însărcinat, fără îndoială, să-l spioneze pe Maithanet…

Proyas oftă, apoi clătină trist din cap, parcă dându-se bătut dinaintea cuvintelor dure şi poate dureroase.

— Spune-mi, Achamian, care este pedeapsa pentru spionaj în cele O Mie de Temple?

Vrăjitorul clipi.

— Moartea.

— Asta? Explodă Proyas. Asta e ceea ce-mi aduci? Unul dintre spionii voştri e executat – pentru *spionaj!* — Şi tu îl bănuieşti pe *Maithanet* – cel mai mare Shriah de generaţii! — De conspiraţie cu Sfatul? Astea sunt temeiurile tale? Crede-mă, învăţatule, când nenorocul dă peste un agent al Mandatului, nu-i nevoie ca…

— Mai e ceva! Protestă Achamian.

— Oh, trebuie să aud asta! Ce e? Vreun beţiv ţi-a şoptit vreo poveste prevestitoare de râu?

— În acea zi în Sumna, când te-am văzut sărutându-i genunchiul lui Maithanet…

— Oh, da, te rog, hai să vorbim despre *asta!* Înţelegi *jignirea…*

— M-a *văzut*, Proyas! A ştiut că sunt un vrăjitor!

Asta îl obligă să tacă o clipă, dar nimic mai mult.

— Şi crezi că nu ştiu asta? Am fost *acolo*, Akka! Deci el, ca şi alţi mari Shriahi înaintea lui, are darul de a-i vedea pe cei Puţini. Ce-i cu asta?

Achamian era uluit.

— Ce-i cu asta? Repetă Proyas. Ce însemnă asta altceva decât că el, spre deosebire de *tine*, a ales calea cea dreaptă?

— Dar…

— Dar *ce?*

— Visele… Au fost atât de intense în ultima vreme.

— Ah, înapoi la coşmaruri…

— Se petrece ceva, Proyas. O ştiu. O *simt!*

Proyas pufni.

— Şi asta ne aduce la hop, nu-i aşa, Achamian? Achamian nu putu decât să se holbeze uluit. Mai era ceva, ceva ce uitase… Când ajunsese un asemenea neghiob?

— Hop? Reuşi el să întrebe. Ce hop?

— Diferenţa dintre a şti şi a crede. Dintre cunoaştere şi credinţă.

Proyas luă bolul şi-l dădu pe gât, parcă pedepsind vinul.

— Ştii, îmi amintesc că te-am întrebat despre Dumnezeu odată, cu mulţi ani în urmă. Îţi aminteşti ce mi-ai spus?

Achamian scutură din cap.

— „Am auzit multe zvonuri, dar nu l-am întâlnit până acum” ai spus. Îţi aminteşti? Îţi aminteşti cum am sărit şi am râs?

Achamian încuviinţă, zâmbi palid.

— Ai repetat asta fără încetare săptămâni întregi. Mama ta era furioasă. Aş fi fost concediat dacă Zin n-ar fi…

— Mereu blestematul tău de apărător, acest Xinemus, spuse Proyas, rânjind la Mareşal. Ştii că n-ai avea niciun prieten fără el, nu?

Un junghi neaşteptat în gâtlejul lui Achamian îl împiedică să răspundă. Clipi peste ochii care îl ardeau.

Nu… Te rog, nu aici.

Mareşalul şi Prinţul se zgâiau amândoi la el, cu chipuri în acelaşi timp stingherite şi îngrijorate.

— Oricum, continuă Proyas şovăitor, ceea ce vreau să spun este că ce ai spus despre Dumnezeul meu, trebuie să spui şi despre Sfatul tău. Nu ai decât zvonuri, Achamian. Credinţă. Nu ştii despre ce vorbeşti.

— Ce vrei să spui?

Vocea i se înăspri.

Credinţa este adevărul pasiunii, Achamian, şi nicio pasiune nu e mai adevărată decât alta. Şi asta înseamnă că nu există nicio posibilitate pe care tu să mi-o spui şi eu să o iau în considerare, nicio frică pe care ai putea-o invoca şi care să fie mai adevărată decât veneraţia mea. Noi doi nu putem discuta.

— Atunci îmi cer iertare… Nu vom mai vorbi de asta! N-am vrut să jignesc…

— Ştiam că asta te va îndurera, îl întrerupse Proyas, dar trebuia spusă. Eşti un *hulitor*, Achamian. Necurat. Simpla ta

prezenţă este o fărădelege împotriva Lui. O jignire. Şi oricât te-aş fi iubit cândva, îmi iubesc mai mult Dumnezeul. Mult mai mult.

Xinemus nu mai putu îndura.

— Dar cu siguranţă că…

Proyas îl reduse pe Mareşal la tăcere ridicând o mână. Ochii lui reflectau fervoarea şi focul.

— Sufletul lui Zin e al lui. Poate face ce vrea cu el. Dar, Achamian, trebuie să-mi respecţi această dorinţă: nu vreau să te mai văd. Niciodată. Înţelegi?

Nu.

Achamian privi întâi către Xinemus, apoi înapoi la Nersei Proyas.

— Aşa să fie, spuse el.

Se ridică brusc, luptându-se să-şi înăbuşe durerea de pe chip. Faldurile încălzite de foc ale robei sale îl ardeau acolo unde îi atingeau pielea.

— Îţi cer un singur lucru, spuse el pe neaşteptate. Îl cunoşti pe Maithanet. Poate că eşti singurul în care are încredere. Întreabă-l doar despre un tânăr preot, Paro Inrau, care a murit după o prăbuşire în Hagerna acum câteva săptămâni. Întreabă-l dacă oamenii lui l-au ucis. Întreabă-l dacă ştiau că băiatul e un spion.

Proyas se uită la el cu privirea goală a cuiva care se pregătea să urască.

— De ce aş face un asemenea lucru, Achamian?

— Pentru că m-ai iubit cândva.

Fără niciun cuvânt, Drusas Achamian se întoarse şi-i lăsă pe cei doi nobili inrithi şezând amuţiţi lângă foc.

Afară, aerul nopţii era umed de la miile de oameni nespălaţi. Războiul Sfânt.

Morţi, se gândi Achamian. *Elevii mei sunt morţi cu toţii*.

— Nu eşti de acord, îi spuse Proyas Mareşalului. Ce mai e de data asta? Tactica sau buna-cuviinţă?

— Amândouă, răspunse Xinemus rece.

— Înţeleg.

— Întreabă-te, Proyas – lasă măcar o dată scriptura deoparte şi *întreabă-te* cu adevărat – dacă senzaţia din pieptul tău – acum, în clipa asta – este păcătoasă sau dreaptă.

Pauză sinceră.

— Dar nu simt nimic.

În acea noapte, Achamian o visă pe Esmenet, sălbatică şi mlădioasă deasupra lui, şi apoi pe Inrau strigând din Marele Întuneric: „*Sunt aici, bătrâne profesor! În feluri pe care nu le vezi!*”

Dar inevitabil, celelalte vise se stârniră dedesubt, coşmarul străvechi care îşi arăta mereu imaginile groaznice, scuturând ţesătura dorurilor mai slabe, mai recente. Şi apoi Achamian se trezi pe Câmpia Eleneöt, târând trupul frânt al Înaltului Rege din zarva războiului.

Ochii albaştri ai lui Celmomas îl implorară.

— Lasă-mă, icni regele cu barbă căruntă.

— Nu… Dacă mori, Celmomas, totul e pierdut.

Dar Înaltul Rege surâse cu buzele sfărâmate.

— Vezi soarele? Îi vezi flacăra, Seswatha?

— Soarele apune, răspunse Achamian, cu obrajii brăzdaţi acum de lacrimi.

— Da! Da… Întunericul Non-Zeului nu este atotcuprinzător. Zeii încă ne mai văd, drag prieten. Sunt îndepărtaţi, dar îi aud galopând de-a lungul cerurilor. Îi aud chemându-mă.

— Nu poţi muri, Celmomas! Trebuie să nu mori!

Înaltul Rege clătină din cap, cu lacrimi şiroindu-i din ochi curios de blânzi.

— Mă cheamă. Îmi spun că sfârşitul meu nu e sfârşitul lumii. Spun că această povară e a ta… A ta, Seswatha.

— Nu, şopti Achamian.

— Soarele! Vezi soarele? Îl simţi pe obraz? Asemenea revelaţii sunt ascunse în lucruri atât de simple. Văd! Văd atât de limpede ce nesăbuit amarnic şi îndărătnic am fost… Şi cu tine, cu tine mai mult decât cu oricine altcineva, am fost nedrept. Poţi ierta un bătrân? Poţi ierta un bătrân necugetat?

— Nu e nimic de iertat, Celmomas. Ai pierdut multe, ai suferit mult.

— Fiul meu… crezi că va fi acolo, Seswatha? Crezi că mă va întâmpina ca pe tatăl său?

— Da. Ca pe tatăl şi ca pe regele său.

— Ţi-am spus vreodată, zise Celmomas, cu vocea spartă de mândrie deşartă, că fiul meu s-a furişat cândva în cele mai adânci abisuri ale Golgotterahului?

— Da, surâse Achamian printre lacrimi. De multe ori, bătrân prieten.

— Cât îmi e de dor de el, Seswatha! Cât îmi doresc să-i stau din nou alături.

Bătrânul rege lacrimă o clipă. Apoi ochii i se măriră.

— Îl *văd* atât de limpede. A luat soarele drept armăsar şi galopează printre noi. Îl văd! Galopează prin inimile poporului meu, le tulbură cu încântare şi furie!

— Şşş… Păstrează-ţi forţele, Maria Ta. Chirurgii sunt pe drum.

— Spune… spune cuvinte atât de dulci ca să mă liniştească… Spune că un copil din sămânţa mea se va întoarce, Seswatha. Un *Anasûrimbor* se va întoarce…

Înaltul Rege fu scuturat de un fior. Şuieră printre dinţii încleştaţi, scuipând salivă.

— … la sfârşitul lumii.

Ochii strălucitori ai lui Anasûrimbor Celmomas II, Lord Alb de Tryse, Înalt Rege din Kûniüri, amorţiră şi se stinseră. Soarele înserării se stinse apoi pâlpâind şi bronzul licăritor al armurilor ostii norsiraie păli în amurgul Non-Zeului.

— Regele nostru! Strigă Achamian către cavalerii aprigi din jurul lui. Regele nostru a murit!

Se trezi întrebându-se dacă aceste jocuri erau obişnuite în Piaţa Kamposea.

Esmenet era cu spatele la el, dar îl simţea cântărind-o din priviri. Îşi trecu degetele peste un snop de oregano atârnat, ca pentru a se asigura că fusese bine uscat. Se aplecă înainte, ştiind că toga ei din in alb, un *hasas* tradiţional, se va despica de-a lungul feselor, oferindu-i străinului o scurtă privire asupra şoldului ei gol şi a sânului ei drept. Un hasas era doar o bucată lungă de in tăiată cu un guler bogat brodat şi unită de o cingătoare de piele în talie. Deşi era veşmântul preferat de nevestele libere în zilele fierbinţi, era de asemenea popular printre prostituate – din motive evidente.

Dar nu mai era o prostituată. Era…

Nu mai ştia ce era.

Sclavele cepalorane ale lui Sarcellus, Eritga şi Hansa, îl observaseră de asemenea pe bărbat. Chicoteau deasupra scorţişoarei, prefăcându-se că se vânzolesc cu lungimea beţelor. Nu pentru prima oară în acea zi, Esmenet se trezi că le

dispreţuieşte, aşa cum le disprețuise adesea pe vecinele care îi făceau concurenţă în Sumna – mai ales pe cele tinere.

Pe mine mă priveşte! Pe mine!

Era un bărbat extraordinar de frumos: blond, dar bărbierit, cu pieptul pătrat şi îmbrăcat doar cu un kilt din in albastru cu canafuri aurii care se lipeau de coapsele lui transpirate. Reţeaua de tatuaje albastre de pe braţe însemnau că era un fel de ofiţer din Garda Eothică a Împăratului. În afară de asta, Esmenet nu ştia nimic despre el.

Se întâlniseră cu puţină vreme în urmă – ea cu Eritga şi cu Hansa, el cu trei tovarăşi. Înghesuiala o împinsese în el. Mirosea a coajă de portocale şi a piele sărată. Era înalt: ochii ei abia îi ajungeau la clavicule. Ceva din înfăţişarea lui o duse cu gândul la sănătate viguroasă. Îşi ridicase privirea şi, fără să ştie de ce, îi zâmbi în felul acela timid, dar cunoscător, care se împotrivea şi în acelaşi timp promitea abandon.

După aceea, ameţită, încântată şi buimăcită, le trase pe Eritga şi pe Hansa în josul unei alei lăturalnice liniştite populată de plimbăreţi care frunzăreau tarabele de mirodenii care se aliniau de-a lungul ei cu coşurile lor plate înghesuite şi perdelele de ierburi puse la uscat. În comparaţie cu duhoarea mulţimii, parfumurile ar fi trebuit să se dovedească o uşurare binevenită, dar Esmenet se trezi jelind după mirosul străinului.

Acum că prietenii lui dispăruseră în mod misterios, zăbovea în soare la mică distanţă de ele, privindu-le cu o candoare tulburătoare.

Ignoră-l, se gândi ea, incapabilă să se scuture de imaginea abdomenului său dur apăsându-l pe al ei.

— Ce faceţi? Se răsti ea la cele două fete.

— Nimic, spuse Eritga bosumflată, într-o sheyică cu accent puternic.

Sunetul unei vergi lovind un butuc le făcu pe toate trei să tresară. Bătrânul negustor de mirodenii, a cărui piele părea pătată de culorile mărfurilor sale, se zgâi la Eritga cu priviri ultragiate. Îşi flutură varga, ridicând-o către apărătoarea moale de soare.

— Ea e stăpâna voastră! Strigă el.

Fata arsă de soare se crispă. Hansa îi strânse umerii.

Negustorul de mirodenii se întoarse către Esmenet, ridică o palmă la gât şi îşi coborî obrazul drept – un gest de respect al

negustorilor de castă. Îi zâmbi aprobator.

Nu fusese niciodată în viaţă atât de curată, atât de bine hrănită sau atât de bine îmbrăcată. Cu excepţia ochilor şi a mâinilor, Esmenet ştia că arăta ca nevasta unui modest nobil de castă. Sarcellus îi făcuse nenumărate daruri: haine, creme, parfumuri – dar nicio bijuterie.

Evitându-i ochii, Eritga se îndepărtă de apărătoarea de soare bătând din picior, confirmând ceea ce Esmenet ştiuse mereu: fata nu se considera deloc servitoarea lui Esmenet. Şi nici Hansa. La început Esmenet o considerase simplă gelozie: presupusese că fetele îl iubeau pe Sarcellus şi visau, aşa cum fac sclavele, să facă mai mult decât să se culce cu stăpânul lor. Dar Esmenet începuse să suspecteze că Sarcellus însuşi avea ceva de a face cu atitudinea lor. Orice îndoieli ar fi avut, îi fuseseră risipite în acea dimineaţă, când cele două fete refuzaseră să-i permită să părăsească tabăra neînsoţită.

— Eritga! Strigă Esmenet. Eritga!

Fata se uită urât la ea, Dându-şi ura pe faţă. Era atât de blondă că la lumina soarelui părea să nu aibă sprâncene.

— Mergeţi acasă! Le porunci Esmenet. Amândouă!

Fata rânji dispreţuitor, apoi scuipă pe praful bătătorit.

Esmenet făcu un pas ameninţător înainte.

— Du-ţi fundul pistruiat acasă, *sclavo,* înainte să…

Încă un plesnet de varga peste un butuc. Negustorul de mirodenii se grăbi de dinapoia tarabei şi o lovi pe Eritga peste faţă. Fata căzu, ţipând, în timp ce negustorul o lovea iar şi iar, strigându-i blesteme într-o limbă necunoscută. Hansa o trase pe Eritga de-o parte, apoi cu negustorul de mirodenii încă strigând şi fluturându-şi varga, fugiră pe alee.

— Ele dus acum acasă, îi spuse bărbatul lui Esmenet, radiind de mândrie şi apăsându-şi cu limba roz un gol dintre dinţi. Sclave afurisite, adăugă el, scuipând peste umărul stâng.

Dar Esmenet nu se putea gândi decât: *Sunt singură.*

Clipi către ochii ameninţători.

— Mulţumesc, îi spuse ea bătrânului.

Faţa noduroasă se îmblânzi.

— Cumperi ce? Întrebă el blajin. Piper? Usturoi? Am usturoi foarte bun. Îl conserv foarte special peste iarnă.

De când nu mai fusese singură? Din acel sat, cu luni în urmă, îşi dădu ea seama, de unde Sarcellus o salvase de la a fi

omorâtă cu pietre. Se cutremură, dintr-o dată simţindu-se cumplit că era pe cont propriu. Îşi ascunse tatuajul în palma mâinii drepte.

Din ziua în care o salvase Sarcellus, nu mai fusese singură nici măcar o dată. Nu cu adevărat. De când ajunsese la Războiul Sfânt, Eritga şi Hansa fuseseră mereu prezente. Iar Sarcellus însuşi făcuse cumva ca să petreacă foarte mult timp cu ea. De fapt, fusese remarcabil de grijuliu, având în vedere egoismul care părea să-l caracterizeze în restul timpului. Îi făcuse pe plac în multe ocazii, aducând-o aici, în Piaţa Kamposea, de câteva ori, ducând-o să se închine în Cmiral, petrecând o întreagă după-amiază cu ea în Templul Xothei, râzând în timp ce ea se minuna la vederea domului lui imens şi ascultând-o în timp ce îi explica cum ceneienii îl construiseră în antichitatea recentă.

Făcuse chiar un tur al Domeniilor Imperiale cu ea, tachinând-o pentru că se împleticea în timp ce păşeau prin umbra Înălţimilor Andiamine.

Dar nu o lăsase niciodată singură. De ce?

Îi era teamă că se va duce să-l caute pe Achamian? I se păru o frică prostească.

I se făcu frig.

Îl urmăreau pe Akka. *Ei!* Trebuia să-i spună cineva!

Dar atunci de ce se ascundea de el? De ce se îngrozea de fiecare dată când părăsea tabăra la gândul că ar putea da peste el? Ori de câte ori zărea pe cineva care îi semăna, privea pe loc în altă parte, temându-se că altfel l-ar fi putut *face* pe acela, oricine ar fi fost el, să devină Achamian. Că avea să o vadă, să o pedepsească cu o încruntătură întrebătoare. Să-i oprească inima în loc cu o privire chinuită...

— Cumperi ce? Întrebă din nou negustorul de mirodenii, cu chipul tulburat acum.

Se uită la el cu o privire goală, gândindu-se: *Nu am bani.* Dar atunci de ce venise în piaţă?

Îşi aminti de bărbat, de cel din Garda Eothică, privind-o. Aruncă o privire peste alee şi îl văzu aşteptând, privind-o intens. *Atât de frumos...*

Respiraţia i se gâtui. Îşi simţi coapsele inundate de căldură.

De data asta nu-şi feri privirea.

Ce vrei?

O privi încordat, zăbovind timp de o bătaie de inimă care

sigilă toate intenţiile nerostite. Îşi înclină uşor capul, privi către capătul îndepărtat al pieţei.

Ea îşi feri privirea, agitată, simţind o fluturare în piept.

— Mulţumesc, bolborosi către negustorul de mirodenii.

Acesta îşi flutură dezgustat braţele în timp ce ea îi întorcea spatele. Amorţită, începu să meargă în direcţia pe care i-o indicase necunoscutul.

Îl putea vedea cu coada ochiului, urmând-o printr-o perdea neclară de oameni. Păstra distanţa, dar ei i se părea că deja îşi apăsa pieptul asudat de spatele ei şi coapsele înguste de fesele ei, mişcându-se, şoptindu-i în ureche. Se chinui să respire, merse mai repede, de parcă era urmărită.

Vreau asta!

Se găsiră printre padocurile golite, înconjuraţi de mirosul animalelor de jertfă. Clădirile de la marginea complexului de temple se conturau deasupra lor. Cumva, fără să-şi vorbească, se apropiară unul de altul în umbra unei alei învecinate.

De această dată el mirosea a piele arsă de soare. Sărutul lui fu zdrobitor, chiar depravat. Ea suspină, îşi împinse limba adânc în gura lui, simţi tăişul dinţilor săi.

— Ah, da, aproape strigă el. Atât de dulce!

Îi cuprinse sânul stâng. Cealaltă mână îi împinse toga, alunecă în sus pe interiorul coapselor ei.

— Nu! Exclamă ea, împingându-l în spate.

— Ce?

Se împinse în coatele ei, căutându-i gura.

Ea îşi întoarse faţa.

— Bani, respiră ea.

Râsete false.

— Nimeni nu mănâncă pe gratis.

— Ah, Sejenus! Cât?

— Doisprezece talanţi, icni ea. Talanţi de *argint*.

— O târfă, şuieră el. Eşti o *târfă!*

— Sunt doisprezece talanţi de argint…

Bărbatul ezită.

— S-a făcut.

Începu să caute prin pungă, îi aruncă o privire în timp ce ea îşi aranja nervoasă toga.

— Ce-i asta? Întrebă el tăios.

Ea îi urmări privirea către dosul palmei ei stângi.

— Nimic.

— Zău? Mă tem că am mai văzut acest „nimic” înainte. Este o parodie a tatuajelor purtate de preotesele gierrice, nu? E folosit în Sumna pentru însemnarea târfelor.

— Şi ce dacă?

Bărbatul rânji.

— Îţi dau doisprezece talanţi. De aramă.

— De argint, spuse ea.

Vocea îi era şovăitoare.

— O piersicuţă lovită e o piersicuţă lovită indiferent cum o îmbraci.

— Da, şopti ea, simţind lacrimi tivindu-i ochii.

— Ce-ai spus?

— Da! Grăbeşte-te numai!

Dibui prin monezile din punga lui. Esmenet zări o jumătate de argint alunecându-i printre degete. Înşfăcă monezile asudate din aramă. El îi ridică partea din faţă a hasasului şi se înfipse în ea. Ea termină aproape imediat, suflând aerul printre dinţii încleştaţi. Îi lovea fără vlagă umerii cu pumnii în care ţinea banii. El continuă să împingă, încet, dar puternic. Iar şi iar, gemând din ce în ce mai tare de fiecare dată.

— Iubite Sejenus! Îi şuieră în ureche cu răsuflarea fierbinte.

Ea termină din nou, de data asta strigând. Îl simţi cutremurându-se, simţi împingerea grăitoare, adâncă, de parcă îi căuta însuşi centrul.

— Pe Dumnezeu, icni el.

Se retrase, împingându-se în braţele ei. Părea să privească prin ea.

— Pe Dumnezeu… repetă, de data asta pe un alt ton. Ce-am făcut?

Gâfâind, ridică o mână la obrazul lui, dar el se împletici înapoi, încercând să-şi netezească kiltul. Ea zări o dâră de pete ude, umbra falusului înmuindu-se.

Nu putu s-o privească, astfel încât privi în altă parte, către intrarea strălucitoare a aleii. Începu să păşească spre ea, şocat parcă.

Sprijinindu-se cu spatele de perete, îl privi cum se regăseşte, sau cel puţin cum îşi goleşte chipul de orice emoţie, în lumina soarelui. Dispăru şi ea îşi lăsă capul pe spate, respirând greu, îndreptându-şi hasasul cu mâini neîndemânatice. Înghiţi. Îl

simţea curgându-i pe interiorul coapsei, la început fierbinte, apoi rece, ca o lacrimă care curge pe un obraz.

Pentru prima oară păru să simtă duhoarea aleii. Văzu sclipirea jumătăţii lui de argint printre peşti ofiliţi, lipsiţi de ochi.

Se răsuci cu umărul lipit de perete, privi către piaţa strălucitoare. Lăsă să-i scape monezile de aramă.

Închise ochii strâns, văzu sământă neagră mânjindu-i burta.

Apoi fugi, cu adevărat singură.

Hansa, îşi dădu Esmenet seama, plânsese. Ochiul ei stâng era aproape închis de umflat ce era. Eritga îşi ridică privirea de la foc. O urmă îi păta faţa – de la negustorul de mirodenii, îşi imagină Esmenet – dar altfel părea teafără. Rânji ca un şacal pistruiat, ridicându-şi sprâncenele invizibile şi privind către pavilion.

Sarcellus o aştepta înăuntru, şezând în umbră.

— Mi-a fost dor de tine, spuse Sarcellus.

În ciuda tonului său ciudat, Esmenet zâmbi.

— Şi mie de tine.

— Unde ai fost?

— M-am plimbat.

— Te-ai plimbat…

Pufni pe nas.

— Pe unde te-ai plimbat?

— Prin oraş. Prin pieţe. Ce contează?

O privi într-un mod curios. Părea să o… adulmece.

Sări, o prinse de încheietură şi o smuci spre el – atât de repede că Esmenet icni tare.

Fixând-o cu privirea, se întinse şi Înşfăcă tivul robei ei, începu să-l tragă în sus. Îl opri chiar deasupra genunchiului.

— Ce faci, Sarcellus?

— Mi-a fost dor de tine. După cum am zis.

— Nu. Nu acum. Duhnesc a…

— Ba da, spuse el, îndepărtându-i mâinile cu forţa. *Acum.*

Ridică pliurile de pânză, ca pe o apărătoare de soare. Se lăsă pe vine cu genunchii în afară ca o maimuţă.

Fu scuturată de un fior, dar nu ştia dacă de groază sau de furie. El îi coborî hasasul. Se ridică. O privi cu chipul golit de expresie. Apoi zâmbi.

Cumva, ceva din înfăţişarea lui îi aminti de o seceră, de parcă zâmbetul lui ar fi putut tăia grâu.

— Cine? Întrebă el.

— Cine ce?

O pălmui. Nu tare, dar tocmai de asta păru să înţepe mai mult.

— Cine?

Ea nu răspunse, se întoarse către dormitor.

O prinse de braţ, o smuci violent înapoi, îşi ridică mâna pentru încă o lovitură…

Ezită.

— A fost Achamian? Întrebă el.

Lui Esmenet i se părea că nu urâse vreun chip mai mult vreodată. Simţi scuipatul adunându-i-se între buze şi dinţi.

— Da! Şuieră ea.

Sarcellus îşi coborî mâna, îi dădu drumul. O clipă păru frânt.

— Iartă-mă, Esmi, spuse el gros.

Dar pentru ce, Sarcellus? Pentru ce?

O îmbrăţişă – cu disperare. La început rămase încordată, dar când el începu să suspine, ceva se rupse în ea. Se înmuie, se relaxă în apăsarea braţelor lui, trase adânc în piept mirosul lui – smirnă, sudoare şi piele. Cum putea acest bărbat, atât de sever, mai de sigur de sine decât oricare altul pe care îl cunoscuse, să plângă pentru că lovise pe cineva ca ea? Trădătoare. Adulteră. Cum putea…

— Ştiu că-l iubeşti, îl auzi şoptind, Ştiu…

Dar Esmenet nu era chiar aşa de sigură.

Vrăjitorul i se alătură lui Proyas la ora hotărâtă pe un vârf de deal deasupra întinderii vaste, sordide a Războiului Sfânt. Către est, cuprins de zidurile îndepărtate ale Momemnului, soarele mocnea ca un cărbune imens, răsărind.

Proyas închise ochii, savură căldura slabă a soarelui dimineţii. *În această zi,* se gândi el şi în acelaşi timp se rugă, *totul se schimbă*. Dacă veştile erau adevărate, atunci în sfârşit discuţiile interminabile dintre câini şi ciori, ciori şi câini avea să se încheie. Va avea leul său.

Se întoarse către Achamian.

— Remarcabil, nu-i aşa?

— Ce? Războiul Sfânt? Sau această chemare?

Proyas se simţi mustrat de tonul său şi enervat de lipsa lui de respect. Îşi dăduse seama că avea nevoie de Achamian în timp

ce se zvârcolea în pat cu ore în urmă. La început, mândria lui obiectase: cuvântul dat cu o săptămână n-ar fi putut fi mai definitiv – „*Nu vreau să te mai văd. Niciodată*.” Să se căiască acum pentru că avea nevoie de omul respectiv părea josnic, mercenar. Dar trebuia să se căiască pentru a-şi lua cuvântul înapoi?

— Păi Războiul Sfânt, bineînţeles, răspunse el nonşalant. Scribii mei îmi spun că mai bine de…

— Am o armată de zvonuri de vânat, Proyas, spuse Învăţatul. Aşa că te rog să sari peste politeţurile jnanului şi să-mi spui direct ce vrei.

Achamian era de obicei concis dimineaţa. Proyas presupuse mereu că era o urmare a Viselor. Dar mai era ceva în tonul lui, ceva mult prea apropiat de ură.

— Amărăciunea o înţeleg, Akka, dar *vei tine cont* de rangul meu. Şcoala Mandatului este legată de Casa Nersei printr-un pact şi, dacă e nevoie, îl voi invoca.

Achamian îl privi cercetător.

— De ce, Prosha? Întrebă el, folosind diminutivul numelui său, aşa cum făcuse când îi era tutore. De ce faci asta?

Ce-ar fi putut să-i spună de care să nu ştie deja sau pe care să nu poată îndura să-l audă?

— Nu-i treaba ta să mă iei la întrebări, Învăţatule.

— Toţi oamenii, chiar şi prinţii, trebuie să se supună raţiunii. Într-o noapte îmi interzici să te mai văd vreodată, şi la nicio săptămână după asta mă chemi, şi eu n-ar trebui să pun întrebări?

— Nu te-am chemat pe *tine!* Strigă Proyas. Am chemat un Învăţat al Mandatului conform tratatului pe care tatăl meu l-a semnat cu superiorii tăi. Ori te supui tratatului, ori îl încalci. Alegerea îţi aparţine, Drusas Achamian.

Nu azi. Nu avea să fie pus în vreo încurcătură azi. Nu când totul era pe care să se schimbe… Poate.

Dar, evident. Achamian avea propriile planuri.

— Ştii, spuse el, M-am gândit la ce ai spus în noaptea aceea. Am făcut aproape numai asta.

— Şi?

Te rog, bătrâne tutor, lasă asta pe altă zi.

— Există credinţă care se recunoaşte pe sine ca credinţă, Proyas, şi există credinţă care se ia drept cunoaştere. Prima

îmbrăţişează nesiguranţa, recunoaşte misterul lui Dumnezeu. Naşte compasiune şi toleranţă. Cine poate condamna cu adevărat când nu e cu adevărat sigur că are dreptate? Dar a doua, Proyas, a doua îmbrăţişează certitudinea şi recunoaşte misterul lui Dumnezeu doar cu vorba. Naşte intoleranţă, ură, violenţă…

Proyas se încruntă. De ce nu abandona?

— Şi mai naşte, îmi imaginez, elevi care îşi resping vechii profesori, hmm, Achamian?

Vrăjitorul încuviinţă.

— Şi Războaie Sfinte…

Ceva din răspunsul lui îl nelinişti pe Proyas, ameninţă să stârnească vechi şi neobosite temeri. Doar anii de studiu îl salvară de la a rămâne fără cuvinte.

— Sălăşluieşte în mine, câtă el, şi vei găsi adăpost împotriva nesiguranţei.

Îl fixă pe Achamian cu o privire dispreţuitoare.

— Supune-te, aşa cum un copil se supune tatălui şi toate îndoielile fi-vor înfrânte.

Învăţatul îi înfruntă privirea timp de o clipă amară. Apoi încuviinţă cu dezgustul ironic al cuiva care cunoscuse dintotdeauna gustul fad al pierzaniei. Chiar şi Proyas o simţi: senzaţia că, citând din scriptură, nu făcuse decât să se folosească de un vechi truc. Dar de ce? Cum putea însăşi vocea Celui din Urmă Profet, Primul şi Ultimul Cuvânt, să sune atât de… de…

Găsi mila din ochii vechiului său profesor de neîndurat.

— Să nu îndrăzneşti să mă judeci, scrâşni Proyas.

— De ce m-ai chemat, Proyas? Întrebă Achamian ostenit. Ce vrei?

Prinţul conriyan îşi adună gândurile trăgând aer adânc în piept. În ciuda eforturilor sale, îi permisese lui Achamian să-l distragă cu probleme neînsemnate. Gata.

Astăzi avea să fie ziua. Trebuia să fie.

— Noaptea trecută am primit o veste de la nepotul lui Zin, Iryssas. A găsit pe cineva care prezintă interes.

— Pe cine?

— Un scylvendi.

Iată un nume care rodea inimile copiilor.

Achamian îl privi mijind ochii, dar altfel păru neimpresionat.

— Iryssas a plecat doar de o săptămână sau cam aşa. Cum de-a găsit un scylvendi atât de aproape de Momemn?

— Se pare că scylvendiul venea să se alăture Războiului Sfânt.

Achamian păru dezorientat. Proyas îşi aminti de prima dată când văzuse această privire: în tinereţe, jucând benjuka cu el sub ulmii templului, în grădina tatălui său. Cât se mai bucurase.

De această dată expresia fu trecătoare.

— Vreun fel de înşelăciune? Întrebă Achamian.

— Nu ştiu ce să cred, bătrâne tutor, de asta te-am chemat.

— Trebuie să fie o minciună, spuse Achamian. Scylvendii nu se alătură Războaielor Sfinte ale inrithilor. Suntem doar puţin mai mult decât…

Se opri.

— Dar de ce m-ai chemat *aici?* Întrebă el parcă gândind cu voce tare. Doar dacă…

Proyas zâmbi.

— Iryssas trebuie să sosească în curând. Curierul lui a spus că nu poate fi cu mai mult de câteva ore înaintea cetei Majordomului. L-am trimis pe Xinemus să-i aducă aici.

Învăţatul aruncă priviri în jos şi în jurul lor – o mare sclerotică purpurie peste un iris auriu.

— Călătoreşte noaptea?

— Când i-au găsit pe bărbat şi pe însoţitorii lui, aceştia erau urmăriţi de kidruhilii Împăratului. Se pare că Iryssas a considerat că ar fi prudent să se întoarcă cât mai repede. Se pare că scylvendiul a făcut nişte afirmaţii destul de provocatoare.

Achamian întinse mâna, ca pentru a se apăra de excesul de detalii.

— Însoţitori?

— Un bărbat şi o femeie. Nu ştiu nimic altceva, numai că niciunul nu e scylvendi, iar bărbatul spune că e un prinţ.

— Şi ce afirmaţii a făcut scylvendiul?

Proyas făcu o pauză pentru a-şi înghiţi fiorii care îi ameninţau vocea.

— Pretinde că ştie felul de a lupta al fanimilor. Pretinde că i-a înfrânt pe câmpul de luptă. Şi îşi oferă cunoaşterea Războiului Sfânt.

În sfârşit Achamian înţelese. Agitaţia. Lipsa de răbdare pentru

îngrijorările lui. Proyas văzuse ceea ce jucătorii de benjuka numeau *kut'ma,* sau „mutarea ascunsă”. Spera să-l folosească pe acest scylvendi, oricine ar fi fost el, pentru a-l uza şi pentru a-l înfrânge pe Împărat. Achamian zâmbi fără să vrea. Chiar şi după atâtea cuvinte grele, nu se putea abţine să nu împărtăşească ceva din entuziasmul fostului său elev.

— Deci pretinde că e kut'ma ta, spuse el.

— E posibil ca ceea ce spune să fie adevărat, Akka? S-au luptat scylvendii cu fanimii?

— Triburile din sud fac tot timpul incursiuni în Gedea şi Shigek. Când am fost plasat în Shimeh exista…

— Ai fost în *Shimeh!* Îi scăpă lui Proyas.

Achamian se încruntă. La fel ca cei mai mulţi profesori, ura întreruperile.

— Am fost în multe locuri, Proyas.

Din cauza Sfatului. Când nu ştiai unde să cauţi, trebuia să cauţi peste tot.

— Îmi cer scuze, Akka. Doar că…

Proyas lăsă cuvintele să se piardă, părând intrigat.

Achamian ştia că Prinţul transformase Shimehul în vârful unui munte, o destinaţie unde se ajungea numai după ce luptai cu mii. Ideea că un hulitor ar putea doar să coboare de pe o corabie…

— În acea vreme, continuă Achamian, se făcea mare zarvă în legătură cu scylvendii. Cishaurimii au trimis douăzeci dintre ei la Shigek pentru a se alătura unei expediţii punitive pe care Padirajahul o pregătea pentru a o trimite în Stepă. Nu s-a mai ştiut nimic nici despre armata Padirajahului, nici despre Cishaurimi.

— Scylvendii i-au masacrat.

Achamian încuviinţă.

— Deci, da, e posibil ca scylvendiul tău să se fi luptat cu fanimii şi să-i fi învins. E chiar posibil să aibă informaţii de împărtăşit. Dar de ce le-ar împărtăşi cu noi? Cu inrithii? Asta e întrebarea.

— Atât de adânc ne urăsc?

Achamian zări imaginea unei năvale de lăncieri scylvendi, urlând, galopând în focul şi tunetul vocii lui Seswatha. O imagine din Vise.

Clipi.

— Urăşte un preot momic taurul al cărui gât îl taie? Nu. Ţine minte că, pentru scylvendi, întreaga lume e un altar de sacrificiu, iar noi suntem doar jertfele rituale. Nu merităm nici măcar dispreţul lor, de aceea acest lucru e atât de extraordinar. Un *scylvendi* alăturându-se unui Război Sfânt? E ca şi cum… ca şi cum…

— Ca şi cum noi am intra în ţarcurile cu jertfe, termină Proyas pe un ton mâhnit, şi am face un târg cu animalele.

— Exact.

Prinţul Încoronat strânse din buze, privi peste tabără, căutând un semn al speranţelor lui năruite, presupuse Achamian. Nu-l văzuse niciodată pe Proyas astfel – nici măcar în copilărie. Părea atât de… fragil.

Atât de disperată e situaţia? Ce anume îţi este teamă că vei pierde?

— Dar bineînţeles, adăugă Achamian pe un ton împăciuitor, după victoria lui Conphas la Kiyuth, e posibil ca lucrurile să se fi schimbat drastic.

De ce trebuia mereu să-i poarte astfel de grijă?

Proyas îi aruncă o privire cu coada ochiului, îşi curbă buzele într-un rânjet sardonic. Îşi întoarse privirea către întinderea încâlcită de corturi, pavilioane şi alei de dinaintea lor, apoi spuse:

— Nu sunt încă atât de prăpădit, bătrâne…

Se opri mijind ochii.

— Acolo! Exclamă el, arătând către ceva care nu îi sărea lui Achamian în ochi. Vine Zin. Cât de curând vom afla dacă acest scylvendi este kut’ma mea sau nu.

De la disperare la nerăbdare într-o clipire. *Va fi un rege primejdios,* se gândi Achamian fără să vrea. Asta dacă supravieţuia Războiului Sfânt.

Achamian înghiţi, simţi gust de praf pe dinţi. Obişnuinţa, mai ales când era combinată cu groază, făcea viitorul uşor de ignorat. Dar nu putea face asta. Cu atâţia bărbaţi cu înfăţişare războinică adunaţi într-un singur loc, ceva catastrofal pur şi simplu trebuia sa urmeze. Era o lege la fel de inexorabilă ca oricare dintre cele ale logicii lui Ajencis. Cu cât îşi amintea asta mai des, cu atât avea să fie mai pregătit când avea să vină vremea. *Undeva, cândva, mii dintre miile din jurul meu vor zăcea morţi.*

Întrebarea sâcâitoare, cea pe care o găsea atât de morbidă încât părea smintită, dar pe care se simţea obligat să o pună, era: *Cine? Cine va muri? Cineva trebuie să o facă.*

Eu?

În sfârşit privirea lui îi găsi pe Xinemus şi pe ceata lui călare prin încâlceală taberei. Bărbatul arăta tras la faţă, aşa cum era şi de aşteptat, având în vedere că Prinţul său îl trimisese călare în miezul nopţii. Faţa lui cu barba tăiată drept era întoarsă către ei. Achamian era sigur că se uita la el mai degrabă decât la Proyas.

Vei muri, bătrâne prieten?

— Îl vezi? Întrebă Proyas.

La început Achamian crezu că se referă la Xinemus, dar apoi îl văzu pe scylvendi, călare şi el, vorbind cu un Iryssas cu părul vâlvoi. Priveliştea îi dădu fiori.

Proyas îl privea, dornic parcă să-i măsoare reacţia.

— Ce nu-i bine? Întrebă el.

— Doar că a trecut…

Achamian îşi trase răsuflarea.

— Ce-a trecut?

Atât de multă vreme… Două mii de ani mai exact, de când văzuse ultima dată un scylvendi.

— În timpul Apocalipsului… începu el, apoi vocea i se pierdu, ezitantă.

De ce devenea mereu aşa sfios când vorbea de aceste lucruri, de aceste lucruri *reale?*

— În timpul Apocalipsului, scylvendii au trecut de partea Non-Zeului. Au măcelărit Kyraneasul, au jefuit Mehtsoncul şi au asediat Sumna la puţină vreme după ce Seswathe s-a refugiat acolo…

— Vrei să spui „aici”, zise Proyas.

Achamian îl privi întrebător.

— După ce Seswatha s-a refugiat *aici*, explică Proyas, unde se afla cândva străvechiul Kyraneas.

— D-da… Aici.

Aici, unde stătea el, *era* locul străvechiului Kyraneas. Aici – doar parcă îngropat sub straturi. Seswatha trecuse chiar prin Momemn o dată, deşi atunci se numea Monemora şi era doar ceva mai mare decât un orăşel. Iar asta, îşi dădu Achamian seama, era sursa neliniştii sale. De obicei, nu avea probleme în

a ţine cele două ere, cea prezentă şi cea apocaliptică, despărţite. Dar acest scylvendi… Părea că poartă străvechi nenorociri în frunte.

Achamian studie silueta care se apropia, braţele groase, vărgate de cicatrice, chipul brutal cu ochi care nu vedeau decât duşmani morţi. Un alt bărbat, la fel de murdar şi de ponosit după călătorie ca şi scylvendiul, dar blond şi purtând o barbă de norsirai, călărea nu departe în spatele său. Vorbea cu o femeie, de asemenea blondă, care se legăna precar în şa. Achamian medită la ei o clipă – femeia părea rănită – dar se trezi că atenţia îi era atrasă inexorabil înapoi la scylvendi.

Un scylvendi. Părea prea bizar pentru a putea fi crezut. Exista un înţeles mai mare dincolo de asta? Îndurase atât de multe vise despre Anasûrimbor Celmomas în ultima vreme şi acum asta, o viziune în carne şi oase a străvechiului sfârşit al lumii. Un scylvendi!

— Să nu ai încredere în el, Proyas. Sunt cruzi, cu totul lipsiţi de milă. La fel de sălbatici ca srancii şi cu mult mai vicleni.

Proyas râse.

— Ştiai că nansurii încep fiecare toast şi fiecare rugăciune cu un blestem împotriva scylvendilor?

— Am auzit.

— Ei bine, acolo unde tu vezi o stafie din coşmarurile tale, Învăţatule, eu văd un duşman al duşmanului meu.

Achamian îşi dădu seama că speranţa lui Proyas fusese reaprinsă la vederea barbarului.

— Nu. Vezi un duşman şi atât. E un păgân, Proyas. Anatemă.

Prinţul Încoronat îl privi tăios.

— Ca şi tine.

Asemenea greşeală! Cum să-l facă să înţeleagă?

— Proyas, trebuie…

— Nu, Achamian! Strigă Prinţul. Eu nu „trebuie” nimic! Măcar de data asta scuteşte-mă de presimţirile tale întunecate! Te rog!

— M-ai chemat ca să îţi dau sfaturi, se răsti Achamian.

Proyas se răsuci.

— Insolenţa nu-ţi vine bine, bătrâne profesor. Ce-i cu tine? Te-am chemat ca să-mi dai sfaturi, da, dar în schimb îmi oferi pălăvrăgeală. Un sfetnic, după cum se pare că ai uitat, îi oferă Prinţului său informaţiile necesare pentru o judecată cumpătată.

Nu trage propriile concluzii şi apoi îşi mustră Prinţul pentru că nu le împărtăşeşte.

Se întoarse rânjind dispreţuitor.

— Acum ştiu de ce Mareşalul îşi face atâta sânge rău din cauza ta.

Cuvintele îl usturară. Achamian putea vedea pe chipul lui că Proyas intenţionase să-l rănească, să îi dea o lovitură cât de mortală cu putinţă. Nersei Proyas era un comandant, unul care se lupta cu un împărat pentru sufletul unui război sfânt. Avea nevoie de hotărâre, de unanimitate şi, mai ales, de ascultare. Scylvendiul aproape ajunsese lângă ei.

Achamian ştia toate acestea şi totuşi cuvintele îl usturau.

Ce-i cu mine?

Xinemus trase de frâie, oprindu-şi murgul la poalele dealului. Îi salută în timp ce descăleca. Pe Achamian nu îl îndemnă inima să îi răspundă la fel. *Ce vorbeşti despre mine, Zin? Ce vezi?*

Primindu-şi semnalul de la Xinemus, ceata se învârti în jurul lui o clipă. Achamian îl auzi pe Iryssas dojenindu-l pe norsirai pentru înfăţişarea lui, de parcă bărbatul era un frate prin alianţă, nu un străin pe cale să îi întâlnească prinţul. Murmurând şi păşind osteniţi, începură să urce coasta dealului. Descălecat, scylvendiul se înălţa deasupra lui Xinemus – deasupra tuturor, de fapt, cu excepţia norsiraiului. Avea talia îngustă, iar umerii lui laţi erau foarte puţin aplecaţi. Părea înfometat, nu ca un cerşetor, ci ca un lup.

Proyas îi aruncă lui Achamian o ultimă privire înainte de a-şi întâmpina oaspeţii. *Fii ceea ce trebuie să fii,* îl avertizară ochii lui.

— Prea rar înfăţişarea unui om este pe măsura zvonurilor. Spuse Prinţul în sheyică.

Ochii lui întârziară asupra muşchilor care se împleteau pe braţele barbarului.

— Dar tu arăţi la fel de feroce pe cât afirmă reputaţia poporului tău, scylvendi.

Achamian se trezi că îi lua lui Proyas în nume de râu tonul prietenos. Capacitatea sa de a înlocui fără efort certurile cu salutările, de a fi acru într-o clipă şi amabil în următoarea, îl tulburase mereu pe Achamian. Considerase mereu că o asemenea mobilitate a emoţiilor dovedea o capacitate îngrijorătoare de amăgire.

Scylvendiul îl privi ameninţător pe Proyas, nu spuse nimic. Lui Achamian i se făcu pielea de găină. Îşi dădu seama că bărbatul purta o Choree vârâtă în cingătoare. Îi auzea şoapta abisală.

Proyas se încruntă.

— Ştiu că vorbeşti sheyica, prietene.

— Dacă îmi amintesc bine, spuse Achamian în conriyană, scylvendii nu prea au răbdare cu complimentele piezişe, Prinţul meu. Le consideră nedemne pentru un bărbat.

Ochii albaştri îngheţaţi ai barbarului fulgerară spre el. Ceva din interiorul lui Achamian, ceva care ştia să aprecieze ameninţările fizice, începu să tremure.

— Cine e acesta? Întrebă bărbatul cu accent pronunţat.

— Drusas Achamian, spuse Proyas pe un ton mult mai ţeapăn acum. Un vrăjitor.

Scylvendiul scuipă, dar Achamian nu-şi dădu seama dacă în semn de dispreţ sau ca apărare superstiţioasă împotriva vrăjitoriei.

— Dar nu e treaba ta să pui întrebări, continuă Proyas. Oamenii mei v-au salvat, pe tine şi pe însoţitorii tăi, de nansuri şi pot foarte uşor să le poruncesc să vă ducă înapoi, înţelegi?

Barbarul ridică din umeri.

— Întreabă ce vrei.

— Cine eşti?

— Sunt Cnaiür urs Skiötha, Căpetenia utemoţilor.

Oricât de limitate erau cunoştinţele sale despre scylvendi, Achamian auzise de utemoţi, la fel ca orice alt Învăţat al Mandatului. Conform Viselor, Sathgai, Regele-Triburilor care îi condusese pe scylvendi sub comanda Non-Zeului, fusese utemot. Putea să fie o coincidenţă?

— Utemoţii, Prinţul meu, îi murmură Achamian lui Proyas, sunt un trib din nordul îndepărtat al Stepei.

Din nou, barbarul îl străpunse cu o privire de gheaţă.

Proyas încuviinţă.

— Deci spune-mi, Cnaiür urs Skiötha, de ce ar face un lup scylvendi o călătorie atât de lungă pentru a ţine sfat cu câinii inrithi?

Scylvendiul pe jumătate zâmbi, pe jumătate rânji dispreţuitor. Achamian îşi dădu seama că deţinea aroganţa aceea specifică barbarilor, certitudinea necugetată că viaţa dură din ţinutul lui îl făcea mult mai dur decât oricare bărbat civilizat. *Suntem cu toţii*

nişte muieri neputincioase pentru el, se gândi Achamian.

— Am venit, spuse el răspicat, pentru a-mi vinde înţelepciunea şi sabia.

— Ca mercenar? Întrebă Proyas. Nu cred, prietene. Achamian îmi spune că nu există mercenari scylvendi.

Achamian încercă să înfrunte privirea lui Cnaiür. Nu reuşi.

— Lucrurile au mers prost pentru tribul meu la Kiyuth, explică barbarul. Şi încă şi mai prost când ne-am întors pe păşunile noastre. Cei câţiva din neamul meu care au supravieţuit luptei cu nansurii au fost nimiciţi de vecinii noştri din sud. Turmele ne-au fost furate. Nevestele şi copiii ne-au fost luaţi prizonieri. Utemoţii nu mai sunt.

— Şi ce? Se răsti Proyas. Speri să faci din inrithi tribul tău? Te aştepţi să cred asta?

Tăcere. O clipă de înfruntare între doi bărbaţi neîmblânziţi.

— Ţinutul meu m-a respins. Mi-a răpit vatra şi turma. Aşa că eu m-am lepădat de ţinut la rândul meu. E aşa greu de crezut?

— Dar atunci de ce… începu Achamian în conriyană, doar pentru a fi redus la tăcere de mâna lui Proyas.

Prinţul conriyan îl studie pe barbar în tăcere, cântărindu-l în felul acela descurajant pe care îl văzuse folosindu-l pentru a-i cântări şi pe alţii: de parcă el era centrul absolut al judecăţii. Dar dacă Cnaiür urs Skiötha se simţea încurcat, nu o arătă.

Proyas răsuflă adânc, de parcă luase o hotărâre riscantă şi deci importantă.

— Spune-mi, scylvendi, ce ştii despre Kian?

Achamian deschise gura pentru a protesta, dar ezită când văzu încruntătura lui Xinemus. *Nu-ţi uita locul!* Striga chipul Mareşalului.

— Multe şi puţine, răspunse Cnaiür.

Acesta era genul de răspuns pe care Proyas nu îl putea suferi. Dar, la urma urmei, scylvendiul nu făcea decât să joace acelaşi joc ca şi Prinţul. Proyas voia să afle ce ştia scylvendiul despre fanimi înainte de a da pe faţă cât anume avea *nevoie* ca el să ştie. Altfel bărbatul ar fi putut să-i spună ceea ce voia să audă. Dar răspunsul evaziv însemna că scylvendiul simţise asta. Iar asta însemna că era neobişnuit de perspicace. Achamian îşi ridică ochii de-a lungul braţelor cu cicatrice ale bărbatului, încercând să-i numere swazondele dintr-o privire. Nu putu.

Foarte mulţi, se gândi el, *l-au subestimat pe acest bărbat.*

— Dar despre război? Întrebă Proyas. Ce ştii despre felul de a lupta al kianinilor?

— Multe.

— Cum aşa?

— Acum opt ani, kianinii au invadat Stepa la fel cum au făcut nansurii, sperând să pună capăt incursiunilor noastre în Gedea. I-am înfruntat într-un loc numit Zirkirta. I-am zdrobit. Astea de aici – îşi trecu un deget gros peste câteva cicatrice de jos, de lângă încheietura mâinii drepte – sunt acea bătălie. Asta e generalul lor, Hasjinnet, fiul lui Skauras, Sapatişahul Shigekului.

În vocea lui nu se simţea mândrie. Nu făcea decât să descrie un fapt – cam la fel cum ar fi descris naşterea unui mânz pe păşunile sale, îşi imagină Achamian.

— L-ai ucis pe fiul Sapatişahului?

— În cele din urmă, da, spuse scylvendiul. Întâi l-am făcut să cânte.

Câţiva dintre privitorii conriyenii râseră tare, şi, deşi Proyas nu îi acordă decât un zâmbet distant, Achamian îşi dădea seama că exulta. În ciuda purtării lui necioplite, scylvendiul spunea exact ceea ce Proyas sperase să audă.

Dar Achamian nu era convins încă. Cum puteau afla dacă utemoţii fuseseră nimiciţi? Şi, mai important, ce avea asta de a face cu faptul că îşi riscase viaţa traversând Nansuriumul pentru a se alătura Războiului Sfânt? Achamian se trezi privind peste umărul stâng al scylvendiului la norsiraiul care îl însoţise. Privirile li se întâlniră o clipă şi Achamian fu izbit de puterea cu care sugerau înţelepciune şi mâhnire. Inexplicabil, se gândi: *EL. El are răspunsul.*

Dar avea Proyas să-şi dea seama de asta înainte de a-i lua sub protecţia lui? Conriyenii luau ospitalitatea absurd de in serios.

— Deci cunoşti tacticile kianinilor? Întreba Proyas.

— Le cunosc. Chiar şi atunci, fusesem căpetenie de mulţi ani. I-am fost sfetnic Regelui-Triburilor.

— Mi le-ai putea descrie?

— Aş putea…

Prinţul Încoronat rânji, de parcă în sfârşit recunoscuse o scânteie de asemănare cu acest om. Achamian nu putu decât să privească cu îngrijorare amorţită. Ştia că orice întrerupere avea să fie înlăturată cu o fluturare de mână.

— Eşti precaut, spuse Proyas, ceea ce e bine. Un păgân într-un Război Sfânt ar trebui să fie precaut. Dar nu trebuie să îţi faci griji în privinţa mea, prietene.

Scylvendiul pufni.

— De ce anume?

Proyas îşi deschise braţele, făcând semn către vârtejurile şi dezordinea de corturi care se întindeau spre depărtări.

— Ai mai văzut vreodată o asemenea adunare? Gloria inrithilor s-a reunit pe aceste câmpuri, scylvendi. Cele Trei Mări nu au fost nicicând atât de paşnice. Întreaga lor violentă este adunată *aici.* Iar când va porni la luptă împotriva fanimilor, te asigur, lupta ta de la Kiyuth va părea doar o încăierare prin comparaţie.

— Şi când va porni la luptă?

Proyas făcu o pauză.

— Asta ar putea foarte bine să depindă de tine.

Barbarul se holbă la el, năucit.

— Războiul Sfânt e paralizat, scylvendi. O oaste, mai ales una atât de mare, mărşăluieşte cu stomacul. Dar Ikurei Xerius al III-lea, în ciuda înţelegerilor făcute acum mai bine de un an, refuză să ne dea proviziile de care avem nevoie. Shriahul îi poate ordona Împăratului prin lege ecleziastică să ne aprovizioneze, dar nu poate cere ca nansurii să pornească la luptă *cu* noi.

— Porniţi fără ei dară.

— Aşa am face, dar Shriahul şovăieşte. Acum câteva luni, câţiva Oameni ai Colţului au primit proviziile de care aveau nevoie Supunându-se cererilor Împăratului…

— Iar acestea sunt…?

— Să semnăm un Înscris prin care cedăm Imperiului toate pământurile cucerite.

— Inacceptabil.

— Nu şi pentru Marile Nume de care vorbeam. Au crezut că sunt invincibili, că dacă aşteptau ca restul să se adune avea să li se fure gloria. Ce însemnă o semnătură pe o bucată de hârtie în comparaţie cu gloria? Aşa că au pornit la luptă, au intrat în ţinuturile fanimilor şi au fost nimiciţi pe de-a-ntregul.

Scylvendiul ridică gânditor o mână la bărbie – un gest straniu de dezarmant pentru un bărbat cu o înfăţişare atât de sălbatică, se gândi Achamian.

— Ikurei Conphas, spuse el hotărât.

Proyas ridică admirativ din sprâncene. Chiar şi Achamian fu impresionat.

— Continuă, spuse Prinţul.

— Shriahul vostru se teme că fără Conphas Războiul Sfânt va fi nimicit cu totul. Aşa că refuză să-i ceară împăratului să vă aprovizioneze, îngrozit că ceea ce s-a petrecut înainte s-ar putea repeta.

Proyas zâmbi amar.

— Într-adevăr. Iar Împăratul, desigur, a făcut din Înscris preţul lui Conphas. Se pare că singurul mod în care Maithanet îşi poate mânui unealta este s-o vândă.

— Să te vândă pe tine.

Proyas trase adânc aer în piept.

— Să nu te îndoieşti că sunt un om cucernic, scylvendi. Nu mă îndoiesc de Shriahul meu, doar de judecata lui în ceea ce priveşte întâmplările recente. Sunt convins că Împăratul încearcă o cacealma, că îl va trimite pe Conphas şi Coloanele sale chiar dacă nu îi vom semna blestematul de Înscris, pentru a trage orice foloase poate de pe urma Războiului Sfânt…

Achamian îşi dădu pentru prima dată seama că Proyas chiar se temea că Maithanet ar putea capitula. Şi de ce nu? Dacă Sfântul Shriah putea înghiţi Turnurile Stacojii, nu putea el să înghită şi Înscrisul Împăratului?

— Speranţa mea, continuă Proyas, şi e doar o speranţă, este că Maithanet te-ar putea accepta ca un înlocuitor pentru Conphas. Cu tine ca sfătuitor, împăratul nu mai poate afirma că ignoranţa noastră ne va duce la pieire.

— Înlocuitorul Exalt-Generalului? Repetă căpetenia scylvendi.

Se cutremură de ceea ce Achamian recunoscu drept râs.

— Ţi se pare amuzant, scylvendi? Întrebă Proyas, derutat.

Achamian prinse ocazia.

— Din cauza a ceea ce s-a petrecut la Kiyuth, murmură el repede în conriyană. Gândeşte-te ce ură trebuie să îi poarte lui Conphas din cauza a ceea ce s-a petrecut la Kiyuth.

— Răzbunare? Se răsti Proyas înapoi, tot în conriyană. Crezi că ăsta e motivul pentru care a venit aici? Ca să se răzbune pe Ikurei Conphas?

— Întreabă-l! De ce a venit aici şi *cine sunt ceilalţi?*

Proyas îi aruncă lui Achamian o privire în care întristarea fu înfrântă de încuviinţare. Aproape că fusese amăgit de

înflăcărare. Aproape că adusese un scylvendi la vatra sa – un scylvendi! — Fără să pună nicio întrebare serioasă.

— Nu-i cunoşti pe nansuri, spunea barbarul. Marele Ikurei Conphas înlocuit de un scylvendi? O să facă mai mult decât să se vaite şi să scrâşnească din dinţi.

Proyas ignoră remarca.

— Un lucru continuă să mă tulbure, scylvendi... înţeleg că tribul tău a fost nimicit, că ţinutul tău s-a întors împotriva ta, dar de ce ai venit *aici?* De ce, dintre toate locurile, ar alege un scylvendi să traverseze Imperiul? De ce s-ar alătura un păgân unui Război Sfânt?

Aceste cuvinte şterseră amuzamentul de pe chipul lui Cnaiür urs Skiötha, lăsând doar prudenţa. Achamian îl privi cum se încordează. Părea o uşă care dădea spre ceva prea îngrozitor pentru a fi deschisă.

Apoi, de dinapoia barbarului, o voce răsunătoare spuse:

— Eu sunt motivul pentru care Cnaiür a venit aici.

Toţi ochii se întoarseră către norsiraiul fără nume.

Purtarea bărbatului era poruncitoare în ciuda zdrenţelor în care era îmbrăcat, ţinuta cuiva care trăise o viaţă de autoritatea absolută. Dar era cumva reţinută, parcă înmuiată de greutăţi şi necazuri. Femeia care îi încleşta talia aruncă priviri fioroase fiecărei feţe în parte, aparent ultragiată şi în acelaşi timp derutată de privirile lor scrutătoare. *Cum se poate să nu ştiţi?* Strigau ochii ei.

— Şi tu cine eşti? Îl întrebă Proyas pe bărbat.

Ochii limpezi, albaştri, clipiră. Chipul senin se înclină doar atât cât trebuia dinaintea unui egal.

— Sunt Anasûrimbor Kellhus, fiul lui Moënghus, spuse bărbatul în sheyică, cu accent puternic. Un prinţ al nordului. Din Atrithau.

Achamian căscă gura fără să înţeleagă. Apoi numele, Anasûrimbor, îl izbi ca o lovitură neaşteptată în stomac. Îi tăie răsuflarea. Se trezi întinzând o mână, înşfăcând braţul lui Proyas.

Nu se poate.

Proyas îi aruncă o privire tăioasă, avertizându-l să-şi țină gura. *Va fi vreme mai încolo pentru întrebările tale, Învăţatule.* Ochii lui se întoarseră la străin.

— Un nume puternic.

— Nu pot spune nimic despre sângele meu, răspunse norsiraiul.

— Un copil din sămânţa mea se va întoarce, Seswatha…

— Nu arăţi ca un Prinţ. Să cred că îmi eşti egal?

— Nu pot nici să-ţi spun ce să crezi. În ceea ce priveşte înfăţişarea mea, tot ce pot spune e că pelerinajul a fost aspru.

— Un Anasûrimbor se va întoarce…

— Pelerinaj?

— Da. Spre Shimeh… Am venit să murim pentru Colţ.

— … *la sfârşitul lumii.*

— Dar Atrithau e dincolo de hotarul celor Trei Mări. Cum ai *ştiut* de Războiul Sfânt?

O ezitare, de parcă era speriat şi nu foarte convins de ceea ce urma să spună.

— Vise. Cineva mi-a trimis vise.

Nu se poate!

— Cineva? Cine?

Bărbatul nu-i putu răspunde.

Capitolul XVI

Momemn

Aceia dintre noi care au supravieţuit vor fi mereu năuciţi când îşi vor aminti de sosirea lui. Şi nu doar pentru că era atât de diferit atunci. Într-un fel straniu nici nu s-a schimbat vreodată. Noi ne-am schimbat. Dacă pare atât de diferit acum, e pentru că el a fost cel care a transformat temeliile.

— DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Sfârşitul primăverii, 4111 Anul-Colţului, Momemn

Soarele tocmai apusese. Bărbatul care îşi spunea Anasûrimbor Kellhus şedea cu picioarele încrucişate în lumina focului său, dinaintea unui pavilion ale cărui pante din pânză fuseseră brodate cu vulturi negri – un dar de la Proyas, presupuse Achamian. Ca înfăţişare bărbatul nu avea nimic care să impresioneze pe loc, poate doar părul lung, de culoarea paiului, la fel de moale ca blana de hermină şi curios de nelalocul lui în lumina focului. Păr menit pentru soare, se gândi Achamian. Tânăra femeie rănită care se încleştase atât de

sălbatic de el cu o zi înainte şedea lângă el, îmbrăcată cu o rochie simplă, dar elegantă. Cei doi se îmbăiaseră şi îşi schimbaseră zdrenţele cu haine alese chiar dintre gătelile Prinţului.

În timp ce se apropia, Achamian fu izbit de frumuseţea femeii. Arătase ca o orfană bătută mai devreme.

Îi urmăriră amândoi apropierea, cu feţele animate de lumina focului.

— Tu trebuie să fii Drusas Achamian, spuse Prinţul din Atrithau.

— Văd că Proyas te-a avertizat în privinţa mea.

Bărbatul zâmbi înţelegător – mult mai mult decât înţelegător. Achamian nu mai văzuse niciodată un asemenea zâmbet. Părea să îl înţeleagă mult mai mult decât voia să fie înţeles.

Apoi îl lovi revelaţia.

Îl cunosc pe bărbatul acesta.

Dar cum puteai recunoaşte pe cineva pe care nu l-ai întâlnit niciodată? Doar printr-un fiu sau printr-un alt neam… Imagini din visele recente, despre cum ţinea chipul mort al lui Anasûrimbor Celmomas în poală, îi fluturară dinaintea ochilor minţii. Asemănarea era izbitoare: ridul dintre sprâncene, golul prelung al obrajilor, ochii înfundaţi în orbite.

E un Anasûrimbor! Dar e imposibil…

Dar vremurile păreau pline de lucruri imposibile.

Adunat în jurul zidurilor macabre ale Momemnului, Războiul Sfânt era o privelişte la fel de uluitoare ca oricare alta din coşmarurile lui Achamian despre Vechile Războaie – poate doar cu excepţia sfâşietoarelor Bătălii din Agongorea şi Asediul lipsit de speranţă al Golgotterathului. Sosirea scylvendiului şi a Prinţului din Atrithau nu făcuse decât să confirme scara absurdă a Războiului Sfânt, de parcă înseşi străvechile poveşti veniseră să-l comenteze.

Un copil din sămânţa mea se va întoarce, Seswatha – un Anasûrimbor se va întoarce…

Oricât de remarcabilă ar fi fost sosirea scylvendiului, mirosea a întâmplare. Dar Prinţul Anasûrimbor Kellhus din Atrithau era o altă poveste. Anasûrimbor! Ăsta era un nume. Dinastia Anasûrimbor fusese a treia şi cea mai magnifică dintre dinastiile care domniseră peste Kûniüri - linia de sânge pe care Mandatul o crezuse retezată de mii de ani, dacă nu prin moartea lui

Celmomas al II-lea pe Câmpiile Eleneöt, atunci cu siguranţă prin devastarea marelui Trysë la puţină vreme după aceea. Dar nu era aşa. Sângele celui mai mare dintre rivalii Non-Zeului fusese păstrat cumva. Imposibil.

… *la sfârşitul lumii.*

— Proyas m-a avertizat, spuse Kellhus. Mi-a spus că cei ca tine îndură coşmaruri despre strămoşii mei.

Achamian se simţi trădat de aceste vorbe. Aproape că-l putea auzi pe Prinţ: „Va *bănui că eşti un agent al Sfatului… Şi dacă trece peste asta, va spera că Atrithau încă se luptă cu Sfatul şi că îi aduci veşti despre duşmanul său evaziv. Fă-i pe plac dacă vrei. Dar nu încerca să-l convingi că Sfatul nu există. Nu va asculta* niciodată."

— Dar am considerat mereu, continuă Kellhus, că trebuie să călăreşti o zi pe calul altuia înainte să îl critici.

— Ca să-l înţelegi mai bine?

— Nu, răspunse bărbatul cu un licăr în priviri şi ridicând din umeri. Pentru că atunci eşti deja la o zi distanţă şi ai calul lui…

Achamian scutură jalnic din cap şi rânji, iar după o clipă izbucniră toţi trei în râs.

Îmi place acest om. Dacă e cine pretinde a fi?

În timp ce râsul lor se pierdea, Kellhus îi făcu cunoştinţă cu femeia, Serwë, şi îi ură bun venit. Achamian se aşeză cu picioarele încrucişate de partea cealaltă a focului.

Achamian rar aborda o situaţie ca aceea cu un plan bine conturat. De obicei venea cu câteva curiozităţi şi nimic mai mult. În timp ce îşi exprima acele curiozităţi avea să pună întrebări, iar apoi avea să caute indicaţii în răspunsurile primite, anume semne grăitoare în cuvinte sau pe chipuri. Avea încredere că atunci când avea să găsească ceea ce căuta avea să îşi dea seama. Un spion ştia întotdeauna.

Dar chiar de la început această metodă se dovedi nepotrivită. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca Anasûrimbor Kellhus.

Exista vocea lui, care părea mereu acordată pe tonul unei promisiuni. Uneori, Achamian chiar se trezea chinuindu-se să asculte, nu pentru că bărbatul murmura sau pentru că accentul lui îi făcea cuvintele greu de înţeles – vorbea remarcabil de fluent având în vederea sosirea lui recentă – ci pentru că vocea lui avea dimensiune. Părea să şoptească: *Există ceva mai mult decât îţi spun… Ascultă doar şi vei vedea.*

Şi exista chipul lui, drama sinceră a expresiei sale. Avea un fel de inocenţă, o concizie a manifestării pe care o aveau doar tinerii deşi în niciun caz nu îi păru naiv lui Achamian. Bărbatul părea pe rând înţelept, amuzat şi întristat fără să se prefacă, de parcă simţea propriile emoţii şi emoţiile altora cu o promptitudine surprinzătoare.

Şi existau ochii lui, lucind blând în lumina focului, albaştri ca apa care te însetează. Erau ochi ce urmăreau fiecare cuvânt de-al lui Achamian, de parcă, oricât de atent ar fi fost, nu era de ajuns pentru cât de important era ceea spunea. Şi, cu toate acestea, păreau bântuiţi de o reţinere stranie – nu reţinerea celor care trag concluzii şi nu îndrăznesc să le rostească, ca Proyas, ci reţinerea cuiva care trăia cu certitudinea că nu e treaba lui să judece.

Dar, mai mult ca orice, ceea ce spunea bărbatul îi inspira veneraţie lui Achamian.

— Şi de ce te-ai alăturat Războiului Sfânt? Întrebă Achamian, încercând să se convingă că încă bănuia că răspunsul pe care i-l dăduse lui Proyas nu era adevărat.

— Te referi la vise, răspunse Kellhus.

— Presupun că da.

O scurtă clipă, Prinţul din Atrithau îi aruncă o privire paternă, aproape mâhnită, de parcă Achamian încă nu înţelesese regulile acestei întâlniri neprevăzute.

— Viaţa a fost o reverie fără sfârşit pentru mine înaintea viselor, explică el. Ea însăşi un vis, poate… Visul de care întrebi – visul despre Războiul Sfânt – a fost un vis care *trezeşte.* Un vis care *transformă* într-un vis viaţa de dinaintea lui. Ce faci când ai un astfel de vis? Întreba el. Te culci înapoi?

Achamian îi întoarse zâmbetul.

— Ai putea?

— Să adormi înapoi? Nu. Niciodată. Nici măcar dacă ai vrea. Somnul nu se obţine prin voinţă. Nu poate fi apucat ca un măr pentru a potoli foamea. Somnul e ca ignoranţa sau uitarea… Cu cât te străduieşti mai tare să obţii asemenea lucruri, cu atât mai mult acestea se îndepărtează de tine.

— Ca dragostea, adăugă Achamian.

— Da, ca dragostea, spuse Kellhus domol, aruncând o scurtă privire către Serwë. Şi de ce te-ai alăturat tu, un vrăjitor, Războiului Sfânt?

Întrebarea îl luă pe Achamian pe nepregătite. Se trezi răspunzând mai deschis decât intenţionase.

— Nu ştiu de ce… Pentru că astea sunt instrucţiunile pe care le-am primit de la Şcoala mea, presupun.

Kellhus zâmbi blând, parcă recunoscând o durere împărtăşită.

— Dar care este scopul tău aici?

Achamian îşi muşcă buza, dar altfel nu se clinti dinaintea umilinţei.

— Căutăm un rău străvechi şi neîmpăcat, spuse el rar, cu necazul celor obişnuiţi să fie luaţi adesea în râs. Un rău pe care nu l-am mai putut găsi de mai bine de trei sute de ani. Şi totuşi noapte după noapte suntem îndureraţi de vise despre groaza pe care acest rău a adus-o cândva.

Kellhus încuviinţă, ca şi cum chiar şi această mărturisire nebunească îşi găsea un corespondent în viaţa sa.

— E greu, nu-i aşa, să cauţi lucruri pe care nu poţi vedea?

Aceste cuvinte îl umplură pe Achamian de o întristare inexplicabilă.

— Da… Foarte greu.

— Poate că tu şi cu mine nu suntem atât de diferiţi, Achamian.

— Ce vrei să spui?

Dar Kellhus nu răspunse. Nu era nevoie. Achamian îşi dădu seama că bărbatul îi simţise lipsa de încredere de mai devreme şi îi răspunsese arătându-i ironia unui om chinuit de vise refuzându-i altuia extazul viselor sale. Dintr-odată, Achamian se trezi crezând povestea bărbatului. Altfel cum ar mai fi putut să creadă în el însuşi?

Achamian îşi dădu seama că, în ciuda acestor momente de învăţătură subtilă, felul de a vorbi şi de a se purta al bărbatului nu avea nimic poruncitor.

Conversaţia lor era golită de rivalităţile intangibile care atârnau ca un miros, uneori dulce, dar de cele mai multe ori acru, deasupra schimburilor de vorbe dintre alţi bărbaţi. Din această cauză, conversaţia lor părea o călătorie. Uneori râdeau, alteori tăceau, potoliţi de seriozitatea temelor de discuţie. Iar aceste momente erau ca nişte popasuri, mici sanctuare care îndrumau un pelerinaj.

Achamian îşi dădu seama că acest bărbat nu era interesat să-l convingă de nimic. Erau lucruri pe care voia să i le arate,

desigur, lucruri pe care spera să le împărtăşească, dar fiecare îi era oferit într-un cadru de înţelegere mutuală: *Să ne lăsam mişcaţi, tu şi cu mine, de înseşi lucrurile acestea. Să ne descoperim unul pe altul.*

Înainte de a veni la focul lor, Achamian se pregătise să fie foarte suspicios, chiar să critice amar tot ce urma să spună acest bărbat. Străvechiul Nord era căminul a nenumărate triburi de sranci, marile lui oraşe – Trysë, Sauglish, Myclai, Kelmeöl şi celelalte – erau cu toatele ruine sfârtecate, moarte de două mii de ani. Iar unde hălăduiau srancii, oamenii nu puteau merge. Străvechiul Nord era întunecat pentru Mandat. Inscrutabil. Iar Atrithau era o făclie singuratică în acel întuneric, fragilă dinaintea străvechii umbre lungi a Golgotterathului. O singură lumină împotriva beznei din inima Sfatului.

Cu secole în urmă, când Sfatul încă se mai hărţuia deschis cu Mandatul, Atyersusul menţinuse o misiune în Atrithau. Dar misiunea tăcuse cu secole în urmă, cu puţină vreme înainte ca însuşi Sfatul să se retragă în umbră. Trimiseseră periodic expediţii în nord pentru a investiga, dar eşuaseră fără excepţie: fie erau întoarse din drum de galeothi, care erau extrem de protectori cu ruta caravanei de nord, fie dispăreau în întinsa Câmpie Istyuli şi nu se mai întorceau vreodată.

Prin urmare, Mandatul ştia foarte puţine despre Atrithau, doar ceea ce putea fi adunat de la negustorii care reuşeau să supravieţuiască marii călătorii de la Atrithau la Galeoth. Şi Achamian ştia deci că va fi cu totul limitat la faptele pe care i le va descrie Kellhus. Nu avea niciun mod de a şti dacă îi spunea adevărul – niciun fel de a şti dacă era măcar un prinţ.

Şi, cu toate acestea, Anasûrimbor Kellhus era un om care mişca sufletele celor din jurul lui. Vorbind cu el, Achamian se trezi că înţelege lucruri pe care cu greu le-ar fi înţeles altfel, că găseşte răspunsuri la curiozităţi pe care nu îndrăznise să le recunoască – de parcă propriul suflet îi fusese în acelaşi timp stârnit şi deschis. Conform comentariilor, filosoful Ajencis fusese un astfel de om. Şi cum ar fi putut să mintă un om ca Ajencis? Era de parcă Kellhus însuşi era o revelaţie. Un model al Adevărului.

Achamian se trezi că are încredere în el – încredere în ciuda unei mii de ani de bănuieli.

Noaptea se adânci şi focul ardea primejdios de slab. Serwë,

care spusese foarte puţine, zăcea adormită cu capul în poala lui Kellhus. Chipul ei adormit stârni o singurătate palidă în sufletul lui Achamian.

— O iubeşti? Întrebă Achamian.

Kellhus zâmbi trist.

— Da... Am nevoie de ea.

— Te venerează, să ştii. Îmi dau seama din felul în care te priveşte.

Dar asta păru să-l întristeze pe Kellhus. Chipul i se întunecă.

— Ştiu, spuse el în cele din urmă. Dintr-un motiv sau altul, mă vede drept mai mult decât sunt de fapt... Şi alţii fac asta.

— Poate, spuse Achamian cu un zâmbet pe care îl simţea curios de fals, ştiu ceva ce tu nu ştii.

Kellhus ridică din umeri.

— Poate.

Îl privi deschis pe Achamian. Apoi, cu o voce îndurerată, adăugă:

— Ironic, nu-i aşa?

— Ce anume?

— Tu deţii mai multă cunoaştere şi nimeni nu te crede, în timp ce eu nu am nimic şi cu toţii insistă că deţin cunoaştere privilegiată.

Şi Achamian nu se putea gândi decât: *Dar tu mă crezi?*

— Ce vrei să spui? Întrebă el.

Kellhus îl privi gânditor.

— În după-amiaza asta un bărbat a căzut în genunchi dinaintea mea şi mi-a *sărutat* tivul robei.

Apoi râse, părând încă uluit de absurditatea tristă a acestei fapte.

— Visul tău, spuse Achamian simplu. Crede că Zeii îţi vorbesc.

— Te asigur că altfel nu mi-au vorbit.

Achamian se îndoi de asta şi pentru o clipă fu speriat. *Cine este acest bărbat?*

Şezură în tăcere o vreme. De undeva din întinderea taberei răsunau strigăte. Beţivi.

— Câine! Mugi cineva. *Câine!*

— Te cred, să ştii, spuse Kellhus în cele din urmă.

Achamian simţi că-i sare inima din piept, dar nu spuse nimic.

— Cred în misiunea Şcolii tale.

Fu rândul lui Achamian să ridice din umeri.

— Atunci sunteţi doi.

Kellhus chicoti.

— Şi cine este tovarăşul meu cel naiv, dacă pot întreba?

— O femeie. Esmenet. O prostituată pe care am întâlnit-o din când în când.

Achamian nu se putu abţine să nu-i arunce o privire lui Serwë în timp ce spunea asta. *Nu la fel de frumoasă ca această femeie, dar totuşi frumoasă.*

Kellhus îl urmărise cu atenţie.

— Îmi imaginez că e o femeie frumoasă.

— E o prostituată, răspunse Achamian, din nou descurajat de capacitatea bărbatului de a-i rosti gândurile.

Achamian dădu vina pentru tăcerea care urmă pe aceste cuvinte amare. Se căi pentru ele, dar nu le putu lua înapoi. Îl privi pe Kellhus, cerându-şi scuze din priviri.

Dar chestiunea fusese deja iertată şi uitată. Tăcerile dintre oameni erau mereu pline de înţelesuri incomode – acuzaţii, ezitări, judecăţi despre cine e slab şi cine e puternic – dar tăcerile cu acest om desfăceau în loc să sigileze lucrurile. Tăcerea lui Anasûrimbor Kellhus spunea: *Să trecem mai departe, tu şi cu mine, şi să ne amintim de aceste lucruri într-un moment mai potrivit.*

— E ceva, spuse Kellhus în cele din urmă, ce aş vrea să îţi cer, Achamian, dar mă tem că nu ne cunoaştem încă destul de bine.

Asemenea sinceritate. De-aş putea tine pasul.

— Nu poţi decât să ceri, Kellhus.

Bărbatul zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Eşti un profesor şi eu sunt un străin ignorant într-un ţinut năucitor… Ai fi de acord să mă înveţi?

O dată cu acest răspuns, sute de întrebări îl asaltară pe Achamian, dar se trezi spunând:

— M-aş simţi onorat să am un Anasûrimbor printre elevi.

Kellhus rânji.

— Atunci ne-am înţeles. Mă bazez pe tine, Drusas Achamian, primul meu prieten în sânul acestei minunăţii.

Aceste cuvinte stârniră o veche timiditate în sufletul lui Achamian şi fu uşurat când Kellhus o trezi pe Serwë şi îi spuse că erau pe care să se retragă.

După aceea, căutându-şi drumul prin aleile de pânză întunecată către propriul cort, Achamian simţi o euforie stranie.

Deşi câştigurile unor asemenea lucruri nu pot fi măsurate, se simţea transformat în mod subtil de întâlnirea sa cu Kellhus, de parcă îi fusese arătat un exemplu foarte necesar de ceva profund uman. Un exemplu al atitudinii cuvenite a înseşi vieţii.

Zăcând treaz în cortul său modest, îi era groază de somn. Perspectiva de a fi din nou chinuit de coşmaruri părea de neîndurat. Ştia că înţelegerea era la fel de des retezată pe cât de des era stârnită de traume.

Când fu în cele din urmă doborât de somn, visă din nou dezastrul de pe Câmpia Eleneöt, moartea lui Anasûrimbor Celmomas al II-lea sub ciocanele srance. Şi când se trezi icnind după aer, vocea Înaltului Rege muribund – atât de asemănătoare cu cea a lui Kellhus! — Răsună prin sufletul lui, copleşindu-i ritmul inimii cu cadenţa ei profetică:

Un copil din sămânţa mea se va întoarce, *Seswatha – un Anasûrimbor se va întoarce*...

... *la sfârşitul lumii.*

Dar ce însemna asta? Era Anasûrimbor Kellhus cu adevărat un *semn*, aşa cum spera Proyas? Nu un semn al consfinţirii divine a Războiului Sfânt, aşa cum presupunea Proyas, ci un semn al întoarcerii iminente a Non-Zeului?*... sfârşitul lumii.*

Achamian începu să tremure, să se scuture de o groază pe care nu o mai simţise niciodată când era treaz.

Întoarcerea Non-Zeului? Te rog, *iubite Sejenus, lasă-mă să mor înainte...*

Era de necrezut! Îşi îmbrăţişă umerii şi se legănă în bezna cortului său, şoptind:

— Nu!

Iar şi iar:

— Nu!

Te rog... Nu se poate întâmpla aşa ceva – nu mie! Sunt prea slab. Sunt doar un neghiob...

Dincolo de pânza cortului său, totul părea să fie tăcere vaporoasă. Nenumăraţi oameni dormeau, visând la groaza şi gloria războiului împotriva păgânilor şi neavând habar de temerile lui Achamian. Erau nevinovaţi, ca Proyas, plini de elanul nepăsător al credinţei lor, crezând că un loc, un oraş numit Shimeh, era axul în jurul căruia se învârtea soarta lumii. Dar Achamian ştia că acel ax se găsea într-un loc mult mai întunecat, un loc departe spre nord unde pământul plângea

smoală. Un loc numit Golgotterath.

Pentru prima dată de mulţi, mulţi ani, Achamian se rugă.

Apoi îi reveni raţiunea şi se simţi uşor ridicol. Oricât de extraordinar era Kellhus, nimic altceva în afara viselor despre Celmomas şi coincidenţa numelor nu sprijinea o asemenea concluzie înfiorătoare. Achamian era un sceptic şi era mândru de asta. Era un elev al anticilor, al lui Ajencis, şi un practicant al logicii. Al Doilea Apocalips era doar cea mai dramatică dintre o sută de concluzii banale. Iar dacă exista ceva care definea starea de veghe, atunci acel ceva era banalitatea.

Cu toate acestea, îşi aprinse lumânarea cu un cuvânt vrăjitoresc şi scotoci prin desagă, scoţând harta pe care o făcuse la puţin timp după ce se alăturase Războiului Sfânt. Aruncă o privire asupra numelor împrăştiate pe pergament, oprindu-se la

MAITHANET

Îşi dădu seama că, atâta timp cât continua conflictul dintre el şi Proyas, nu prea avea speranţe să afle mai multe despre Maithanet sau să progreseze în ancheta sa despre moartea lui Inrau.

Îmi pare rău, Inrau, se gândi el, forţându-se să-şi îndepărteze privirile de elevul lui drag. Apoi studie

SFATUL

Mâzgălit – acum i se părea că mult prea în grabă – singur de tot în colţul din dreapta sus, încă izolat de reţeaua subţire de legături care le unea pe celelalte. La lumina lumânării, părea să unduiască pe foaia palidă, pestriţă, de parcă era ceva prea smintit pentru a fi prins în cerneală.

Îşi muie pana în cornul cu cerneală, apoi scrise cu grijă

ANASÛRIMBOR KELLHUS

dedesubtul numelui detestat.

Cu pasul nehotărât al celui nesigur unde se duce, Cnaiür mergea prin tabără. Aleea pe care o urma şerpuia printr-un amestec de corturi adormite. Ici şi colo mai ardea câte un foc, de care se îngrijeau bărbaţi care murmurau, cei mai mulţi dintre ei beţi. Fu asaltat de mirosuri ascuţite în aerul rece şi uscat: vite, carne râncedă şi fum uleios – vreun neghiob ardea lemn ud.

Gândurile îi erau dominate de amintirea ultimei sale întâlniri cu Proyas. Pentru a-şi cimenta planul de a-l păcăli pe Împărat, Prinţul conriyan ceruse sfatul celor cinci Mari Demnitari conriyeni care se alăturaseră Colţului. Bărbaţi mândri care rosteau vorbe mândre. Chiar şi cei mai belicoşi dintre Marii Demnitari, ca Gaidekki sau Ingiaban, vorbeau mai mult ca să se audă vorbind decât ca să rezolve ceva. Privindu-i, Cnaiür îşi dădu seama că jucau cu toţii o versiune copilărească a jocului pe care îl juca Dûnyainul. Moënghus şi Kellhus îl învăţaseră că vorbele puteau fi folosite ca palme deschise sau pumni strânşi – pentru a îmbrăţişa sau pentru a înrobi. Dintr-un motiv sau altul, aceşti inrithi, care nu aveau nimic tangibil de câştigat sau de pierdut unul de la altul, vorbeau cu toţii cu pumnii strânşi – afirmaţii pline de sine, compromisuri false, laude în batjocură, insulte linguşitoare şi un şir nesfârşit de aluzii satirice.

Numeau asta jnan. Un semn al castei şi al cultivării.

Cnaiür le înfruntase această farsă cum putuse mai bine, dar acum părea inevitabil că în curând aveau să-l prindă şi pe el în plasa lor.

— Spune-mi, scylvendi, îl întrebase Lordul Gaidekki, îmbujorat de băutură şi îndrăzneală, cicatricele alea ale tale, reflectă omul sau măsura lui?

— Ce vrei să spui?

Marele Demnitar al Ampleiului rânji:

— Păi, mă gândesc că dacă îl omori pe Lordul Ganyama aici de faţă, ar merita cel mult două cicatrice. Dar dacă m-ai omorî pe *mine?*

Îi privi pe ceilalţi, cu sprâncenele ridicate şi cu buzele trase în jos, parcă vorbind cu consideraţie pentru părerile lor.

— Cât? Douăzeci de cicatrice? Treizeci?

— Bănuiesc, spuse Proyas, că săbiile scylvendi nivelează totul.

Lordul Imrothas râse prea tare la asta.

— Swazondele, îi spuse Cnaiür lui Gaidekki, măsoară duşmanii, nu neghiobii.

Îl fixă nepăsător cu privirea pe Marele Demnitar surprins, apoi scuipă în foc.

Dar Gaidekki nu era uşor de intimidat.

— Deci eu ce sunt? Întrebă el ameninţător. Neghiob sau duşman?

În clipa aceea Cnaiür îşi dădu seama de o altă greutate pe care avea să fie nevoit să o îndure în lunile ce aveau să vină. Primejdiile şi lipsurile războiului nu însemnau nimic, le cărase în spate toată viaţa. Ruşinea faptului că se însoţea cu Kellhus era o greutate de altă natură, dar era una pe care o putea îndura în numele urii. Dar înjosirea de a lua parte zi de zi la obiceiurile mofturoase şi nebărbăteşti ale inrithilor era ceva la care nu se gândise. Cât trebuia să îndure ca să îşi ducă răzbunarea la capăt?

Din fericire, Proyas îl opri cu dibăcie să-i răspundă lui Gaidekki, declarând sfatul terminat. Prea scârbit pentru a le suporta duelul de rămas bun, Cnaiür se îndepărtă pur şi simplu în noapte.

Îşi lăsă privirea să hoinărească în timp ce mergea. Luna era plină şi strălucitoare, mânjind cu argint spinările norilor care dădeau năvală. Mişcat de o melancolie ciudată, privi către stele. Copiilor scylvendi li se spunea că cerul era un yaksh, imposibil de întins şi ciuruit de nenumărate găuri. Şi-l aminti pe tatăl său arătând către cer odată:

— Vezi, Nayu? Îi spusese el. Vezi miile de luminiţe care sclipesc pe pielea nopţii? Aşa ştim că un soare mai mare arde dincolo de această lume. Aşa ştim că atunci când e noapte, e de fapt zi şi când e zi, e de fapt noapte. Aşa ştim, Nayu, că Lumea e o minciună.

Pentru scylvendi stelele erau cele care le aminteau că doar Poporul era real.

Cnaiür se opri. Nisipul de sub sandalele sale încă radia căldura soarelui. Prin întunericul apropiat, tăcerea părea să şuiere.

Ce căuta el aici? Printre câini inrithi. Printre oameni care scrijeleau răsuflarea pe pergamente şi scurmau după hrană în noroi. Printre oameni care îşi vânduseră sufletele în robie.

Printre vite.

Ce căuta aici?

Îşi ridică mâinile la frunte, îşi trecu degetele mari peste ochi. Apăsă.

Apoi auzi vocea dûnyainului plutind prin întuneric.

Cu ochii strâns închişi, se simţi din nou tânăr, în inima taberei utemoţilor, auzindu-l din întâmplare pe Moënghus vorbind cu mama sa.

Văzu chipul însângerat al lui Bannut, rânjind în loc să se strâmbe în timp ce îl strângea de gât.

Plângăciosule.

Trecându-şi unghiile peste pielea capului, continuă să meargă. Prin perdeaua de corturi întunecate zări lumina focului dûnyainului. Îl văzu pe Învăţatul bărbos, Drusas Achamian, şezând, aplecându-se înainte, străduindu-se parcă să asculte. Apoi îi văzu pe Kellhus şi pe Serwë, luminaţi de foc pe fondul noroiului din jur. Serwë dormea cu capul în poala dûnyainului.

Găsi un loc lângă o căruţă de unde putea privi. Se lăsă pe vine.

Cnaiür avusese de gând să urmărească ceea ce spunea Dûnyainul, sperând să confirme oricare dintre nenumăratele lui suspiciuni. Dar şi dădu repede seama că Kellhus se juca cu vrăjitorul aşa cum se juca cu toţi ceilalţi, lovindu-l cu pumnii strânşi, mânându-i sufletul pe cărările pe care i le pregătea el. Desigur, nu aşa părea. În comparaţie cu persiflările lui Proyas şi ale Marilor săi Demnitari, ceea ce Kellhus îi spunea Învăţatului avea o gravitate care frângea inimi. Dar nu era decât un joc, unul în care adevărurile deveniseră notiţe, în care orice palmă deschisă ascundea un pumn.

Cum să afle adevăratele intenţii ale unui astfel de om?

Cnaiür fu izbit de gândul că poate călugării dûnyaini erau şi mai puţin umani decât crezuse. Dacă lucruri precum adevărul nu însemnau nimic pentru ei? Dacă nu făceau decât să se mişte şi iar să se mişte, ca un fel de reptile, şerpuind de la o împrejurare la alta, consumând suflet după suflet doar de dragul de a le consuma? Gândul îi încreţi pielea capului.

Îşi spuneau cei care studiază Logosul, Calea cea mai Scurtă. Dar calea cea mai scurtă către ce?

Lui Cnaiür nu-i păsa deloc de Învăţat, dar la vederea lui Serwë adormită cu capul pe coapsele lui Kellhus fu inundat de o frică neobişnuită, de parcă dormea în inelele unui şarpe malefic. Prin minte îi fulgerară tot felul de scenarii: să fugă cu ea în miez de noapte, să o înşface, privind-o atât de intens în ochi încât avea să-i atingă adâncurile sufletului, apoi să-i spună adevărul despre Kellhus…

Dar aceste licăriri lăsară loc furiei.

Ce fel de gânduri de laş erau astea? Mereu se îndepărtau, mereu hoinăreau prin locuri neumblate, prin locuri pentru cei

slabi. Mereu trădătoare!

Serwë se încruntă şi se agită, parcă tulburată de un vis. Kellhus îi mângâie absent obrazul. Incapabil să-şi ferească privirea, Cnaiür lovi cu pumnii în praf.

Ea nu înseamnă nimic.

Învăţatul plecă la scurt timp după aceea. Cnaiür îl privi pe Kellhus ghidând-o pe Serwë către pavilionul lor. Semăna atât de mult cu o fetiţă trezită din somn: trupul i se legăna,

Capul îi era aplecat, privindu-şi picioarele printre gene strânse. Atât de inocentă.

Şi însărcinată, bănuia acum Cnaiür.

Trecură câteva clipe înainte ca Dûnyainul să se întoarcă. Merse spre foc, începu să-l stângă lovindu-l cu un băţ. Ultimele limbi de flăcări clipiră şi se stinseră, iar Kellhus deveni o arătare stranie schiţată de groapa de cărbuni aprinşi de la picioarele sale. Fără veste, îşi ridică privirile.

— Câtă vreme aveai de gând să aştepţi? Îl întrebă el pe scylvendi.

Cnaiür se ridică în picioare, îşi scutură praful de pe pantaloni.

— Până ce vrăjitorul avea să plece.

Kellhus încuviinţă.

— Da. Poporul îi dispreţuieşte pe farmazoni.

În ciuda apropierii dûnyainului, Cnaiür stătea chiar în vecinătatea cărbunilor, simţindu-le căldura aridă. De când Kellhus îi făcuse vânt peste marginea prăpastiei în acea zi în munţi, se trezea luptându-se cu o anume timiditate a trupului ori de câte ori bărbatul se afla lângă el.

Nimeni nu mă intimidează pe mine.

— Ce vrei de la el? Întrebă scuipând peste cărbuni.

— Ai auzit. Instruire.

— Am auzit. Ce vrei de la el?

Kellhus ridică din umeri.

— Te-ai întrebat vreodată de ce m-a chemat tatăl meu la Shimeh?

— Ai spus că nu ştii.

Aşa ai spus.

— Dar la *Shimeh*...

Kellhus îi aruncă o privire ascuţită.

— De ce la Shimeh?

— Pentru că acolo locuieşte.

Dûnyainul încuviinţă.

— Într-adevăr.

Cnaiür nu putu decât să-l fixeze cu privirea. Era ceva ce îi spusese Proyas mai devreme în acea noapte… îl întrebase pe bărbat despre Turnurile Stacojii, despre motivele Şcolii de a se alătura Războiului Sfânt, iar Proyas îi răspunsese parcă surprins de ignoranţa lui. Îi spusese că Shimeh era casa Cishaurimilor.

Cuvintele îi erau vâscoase în gură:

— Crezi că Moënghus e un Cishaurim?

— M-a chemat trimiţându-mi vise…

Bineînţeles. Moënghus îl chemase folosindu-se de vrăjitorie. Vrăjitorie! Asta spusese şi el când Kellhus pomenise prima oară de vise. Dar atunci cum de îi scăpase legătura? Doar Cishaurimii practicau vrăjitoria printre fanimi. Moënghus pur şi simplu *trebuia* să fie un Cishaurim. Ştia asta, dar…

Cnaiür se încruntă.

— Nu mi-ai spus nimic! De ce?

— N-ai vrut să ştii.

Asta era? Se ascunsese de propriile lui cunoştinţe? În tot acest timp Moënghus nu fusese decât o destinaţie înceţoşată, care îl chema şi îi scăpa în acelaşi timp, ca obiectul unei pofte trupeşti obscene. Şi cu toate acestea niciodată nu-l întrebase nimic cu adevărat pe Kellhus. De ce?

Aveam nevoie să ştiu doar locul.

Dar asemenea gânduri erau nechibzuite. Tinereşti. Foamea mare nu aducea niciun ospăţ. Aşa îi certau amintitorii pe tinerii scylvendi încăpăţânaţi. Aşa îi certase şi Cnaiür pe Xunnurit şi pe celelalte căpetenii înainte de Kiyuth. Şi cu toate acestea, acum, în cel mai mortal pelerinaj al vieţii sale…

Dûnyainul îl privea, cu o expresie de expectativă, chiar întristată, pe chip. Dar Cnaiür ştia că ceva nu întru totul uman îl studia de sub faţa mult prea umană.

Cercetare, atât de limpede, atât de precisă, că era palpabilă.

Mă poţi vedea, nu-i aşa? Mă vezi cum mă uit la tine…

Apoi înţelese: nu îl întrebase pe Kellhus despre Moënghus pentru că întrebările însemnau ignoranţă şi nevoie. Mai degrabă îşi dezgolea gâtul dinaintea unui lup decât să arate asemenea lipsuri unui dûnyain. Ştia că nu întrebase despre Moënghus pentru că Moënghus era *aici*, în fiul său.

Desigur, nu putea să spună asta.

Cnaiür scuipă.

— Ştiu puţine despre Şcoli, spuse el, dar ştiu asta: Învăţaţii Mandatului nu îşi dezvăluie secretele vrăjitoriei lor – nimănui. Dacă vrei să înveţi vrăjitorie, îţi pierzi vremea cu vrăjitorul ăla.

Vorbise de parcă Moënghus nu fusese pomenit. Dar Dûnyainul nu se deranjă să se prefacă nedumerit. Îşi dădu seama că amândoi se găseau în acelaşi loc întunecat, în acelaşi nicăieri sumbru dincolo de tabla de benjuka.

— Ştiu, răspunse Kellhus. Mi-a spus despre Gnoză.

Cnaiür lovi praful cu piciorul, aruncându-l peste cărbuni, studie negreala împrăştiată peste strălucirea pitită. Începu să păşească spre pavilion.

— Treizeci de ani, strigă Kellhus de dinapoia lui. Moënghus a locuit printre aceşti oameni timp de treizeci de ani. Va deţine multă putere – mai multă decât poate spera oricare dintre noi să înfrângă. Am nevoie de mai mult decât de vrăjitorie, Cnaiür. Am nevoie de o naţie. O naţie.

Cnaiür se opri, îşi ridică din nou privirea către cer.

— Şi va fi acest Război Sfânt, deci, nu-i aşa?

— Cu ajutorul tău, scylvendi. Cu ajutorul tău.

Ziua e noapte. Noaptea e zi. Minciuni. Numai minciuni.

Cnaiür continuă să meargă cu paşi mari printre frânghii abia vizibile către intrarea din pânză.

Către Serwë.

Timp de câteva clipe, Împăratul se holbă la bătrânul său Sfetnic în tăcere năucită. În ciuda orei târzii, bărbatul încă era îmbrăcat în roba de mătase de culoarea cărbunelui a postului său. Intrase ţinându-şi răsuflarea în încăperile personale ale lui Xerius doar cu câteva clipe mai devreme, în timp ce sclavii săi îl pregăteau de culcare.

— Ai putea fi atât de amabil încât să repeţi ceea ce tocmai ai spus, dragă Skeaös? Mă tem că am auzit greşit.

Cu ochii plecaţi, bătrânul spuse:

— Se pare că Proyas a găsit un scylvendi care s-a mai războit cu păgânii – le-a provocat o înfrângere zdrobitoare, de fapt – şi acum i-a sugerat lui Maithanet că acesta ar fi un înlocuitor potrivit pentru Conphas.

— Ultragiu! Câine conriyan impertinent şi înfumurat!

Xerius îşi flutură palmele prin mulţimea grăbită de sclavi

prepubescenţi. Un băiat tânăr alunecă aruncat la pământ pe pardoseala de marmură, văitându-se şi apărându-şi faţa cu mâinile. Se auzi zăngănit de carafe vărsate. Xerius păşi peste el, înfruntându-l pe bătrânul Skeaös.

— Proyas! Există oare vreun om mai hrăpăreţ în viaţă? Hoţul netrebnic cu inimă neagră!

Skeaös bâlbâi un răspuns în grabă.

— Nu, Zeu-al-Oamenilor. D-dar e puţin probabil ca asta să amestece în scopul nostru divin.

Bătrânul Sfetnic avea grijă să-şi ţină privirea ferm pironită în podea. Nimeni nu-l privea pe Împărat în ochi. Xerius se gândi că asta îl făcea să pară cu adevărat un Zeu pentru aceşti nerozi. Ce era un Zeu altceva decât o umbră asupritoare chiar la marginea câmpului vizual, vocea pe care nu o puteai vedea vreodată? O voce de nicăieri.

— Scopul *nostru*, Skeaös?

Tăcere îngrozitoare, spartă doar de scâncetele copilului.

— D-da, Zeu-al-Oamenilor. Bărbatul e un *scylvendi*... Un scylvendi la comanda Războiului Sfânt? Desigur că asta nu poate fi decât o glumă.

Xerius trase aer adânc în piept. Omul avea dreptate, nu-i aşa? Ăsta nu era decât un alt mod de-al Prinţului conriyan de a-l sâcâi – ca şi raidurile din josul râului Phayus. Şi, cu toate acestea, era tulburat... De ceva ciudat din purtarea Primului său Sfetnic.

Xerius îl preţuia pe Skeaös mai mult decât pe oricare altul dintre sfătuitorii săi fandosiţi şi lingăi. În Skeaös găsea îmbinarea perfectă dintre utilitate şi intelect, dintre respect şi putere de pătrundere. Dar în ultima vreme percepuse un soi de mândrie, o contopire nepermisă dintre sfat şi edict.

Studiind silueta fragila, Xerius se simţi calm – calmul suspiciunii.

— Ai auzit zicala, Skeaös? „Pisicile îl privesc pe om de sus, câinii de jos, dar numai porcii îndrăznesc să-l privească în ochi.”

— D-da, Zeu-al-Oamenilor.

— Pretinde că eşti un porc, Skeaös.

Ce-ar fi pe chipul unui om când acesta privea în faţă un Zeu? Sfidare? Groază? Ce-ar *trebui* să fie pe chipul unui om? Faţa îmbătrânită, rasă, se întoarse încet şi se ridică, aruncă o scurtă privire în ochii Împăratului înainte de a se întoarce către podea.

— Tremuri, Skeaös, murmură Xerius. *Asta* e bine.

Achamian şedea răbdător dinaintea unui mic foc de dimineaţă, sorbindu-şi ce mai rămăsese din ceai, ascultând absent în timp ce Xinemus îi punea pe Iryssas şi pe Dinchases la curent cu agenda dimineţii. Cuvintele nu însemnau nimic pentru el.

De când îl întâlnise pe Anasûrimbor Kellhus, Achamian era stăpânit de o spaimă provocată de gânduri obsesive. Oricât de mult se străduise, nu reuşise să-l lege pe Prinţul de Atrithau de nimic care să aducă a raţiune. De nu mai puţin de şapte ori pregătise Cânturile de Chemare pentru a-i informa pe cei din Atyersus de „descoperirea" sa. De nu mai puţin de şapte ori vocea îi şovăise la jumătatea versetelor, scăzând până la un murmur.

Desigur, Mandatul trebuia anunţat. Vestea despre sosirea unui Anasûrimbor avea să stârnească mare zarvă printre Nautzera, Simas şi ceilalţi. Achamian ştia că Nautzera mai ales avea să fie convins că Kellhus era dovada că Profeţia Celmomiană se împlinise – că cel de-Al Doilea Apocalips era pe cale să înceapă. Deşi fiecare om ocupa centrul locului pe care şi-l găsea în lume, oamenii de felul lui Nautzera credeau că ocupă şi centrul vremurilor în care trăiau. *Trăiesc acum*, se gândeau ei fără să gândească, *deci trebuie să se petreacă ceva deosebit de important.*

Dar Achamian nu era un astfel de om. Era raţional şi deci obligat să fie sceptic. Bibliotecile din Atyersus erau pline de proclamaţii ale pierzaniei iminente, fiecare generaţie fiind la fel de convinsă ca cea dinaintea ei că sfârşitul era aproape. Lui Achamian nu-i venea în minte vreo amăgeală mai stăruitoare sau vreo îngâmfare mai demnă de dispreţ.

Sosirea lui Anasûrimbor Kellhus pur şi simplu *trebuia* să fie o coincidenţă. Decise că, în lipsa vreunei dovezi, raţiunea îl obliga să adopte această concluzie.

Degetul care lipsea din această problemă, după cum spuneau ainonii, era că nu putea avea încredere că Mandatul avea să judece la fel ca el. Achamian ştia că după secole de înfometare aveau să se arunce ca turbaţi pe această bucăţică. Deci întrebarea îi dădea târcoale prin suflet şi începu să se teamă din ce în ce mai mult de răspunsuri. Cum aveau să interpreteze Nautzera şi ceilalţi veştile? Ce aveau să facă? Cât de nemiloşi

aveau să fie în urmărirea spaimelor lor?

Li l-am dat pe Inrau... Trebuie să li-l dau şi pe Kellhus?

Nu. Le spusese ce avea să se întâmple cu Inrau. Le spusese şi ei refuzaseră să-l asculte. Chiar şi bătrânul său profesor, Simas, îl trădase. Achamian era un Învăţat al Mandatului ca şi ei. Visa Visul lui Seswatha ca şi ei. Dar spre deosebire de Nautzera şi de Simas, nu fusese golit de compasiune. Ştia mai bine. Şi ceea ce era mai important, îl cunoştea pe Anasûrimbor Kellhus.

Sau cel puţin o parte a lui. Suficient, poate.

Achamian puse jos bolul de ceai apoi se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi.

— Ce părere ai de noul venit, Zin?

— De scylvendi? E isteţ. Însetat de sânge. Şi dezastruos de necioplit. Nicio bagatelă nu trece nepedepsită din partea lui, chiar şi numai pentru că se zburleşte din orice...

Îşi săltă capul şi adăugă:

— Nu-i spune că am zis asta.

Achamian rânji.

— Am vrut să spun celălalt. Prinţul din Atrithau. Mareşalul deveni neobişnuit de serios.

— Sincer? Întrebă după o clipă de ezitare.

Achamian se încruntă.

— Bineînţeles.

— Cred că e ceva, ridică el din umeri, e ceva cu el.

— Cum aşa?

— Păi, e numele lui, care m-a făcut bănuitor la început. De fapt, am vrut să te întreb...

Achamian ridică o mână.

— După.

Xinemus trase aer adânc în piept, clătină din cap. Ceva din înfăţişarea lui îl făcu pe Achamian să-l furnice pielea.

— Nu ştiu ce să cred, zise el într-un târziu.

— Sau ţi-e frică să spui ce crezi.

Xinemus îi aruncă o privire fioroasă.

— Ai petrecut o seară întreagă cu el. Spune-mi: ai mai întâlnit un om ca el?

— Nu, recunoscu Achamian.

— Deci ce îl face diferit?

— E... superior. Superior majorităţii oamenilor.

— Majorităţii oamenilor? Sau *tuturor* oamenilor? Achamian îl

privi pe Xinemus îngustând ochii.

— Te sperie.

— Sigur. Şi scylvendiul la fel, că veni vorba.

— Dar în alt fel… Spune-mi, Zin, ce crezi tu că e Anasûrimbor Kellhus?

Profet sau profeţie?

— E mai mult, spuse Xinemus hotărât. Mai mult decât un om.

Urmă o tăcere lungă, ruptă doar de strigătele unei agitaţii îndepărtate.

— De fapt, se aventură într-un final Achamian, niciunul dintre noi nu ştie nimic…

— Ce mai e şi asta? Exclamă Xinemus, holbându-se peste umărul lui Achamian.

Învăţatul îşi lungi gâtul.

— Ce să fie?

La prima privire se părea că se apropia o gloată. Printr-o alee îngustă se înghiontea o mulţime, în timp ce alte cete de oameni se strecurau prin tabăra dimprejur. Oamenii îşi târau picioarele prin vetre de foc, trăgeau la pământ funiile de rufe, măturau deoparte scaunele şi grătarele înjghebate pe loc. Achamian văzu chiar şi un pavilion prăbuşindu-se pe jumătate în timp ce oamenii care curgeau în jurul lui dădeau buzna prin funiile cu care era ancorat.

Dar apoi zări o formaţie disciplinată de soldaţi înveşmântaţi în purpuriu înşiruindu-se prin inima mulţimii, iar în mijlocul lor un dreptunghi de sclavi cu spinările goale purtând o lectică de mahon.

— Un fel de procesiune, spuse Xinemus. Dar cine ar…

Vocea i se pierdu. Îl văzuseră amândoi în acelaşi timp:

Un stindard lung, purpuriu, încununat de pictograma ainoni pentru Adevăr şi purtând un şarpe cu trei capete, încolăcit. Simbolul Turnurilor Stacojii.

Broderia aurie sclipea în soare.

— De ce şi-ar afişa astfel stindardul? Întrebă Xinemus.

Bună întrebare. Pentru mulţi dintre Oamenii Colţului, singura deosebire dintre vrăjitori şi păgâni era că vrăjitorii meritau şi mai mult să ardă. Faptul că-şi afişau însemnul în inima taberei era pură nesăbuinţă.

Doar dacă…

— Ai Choreea la tine? Întrebă Achamian.

— Ştii că nu o port când…
— O ai?
— E la un loc cu lucrurile mele.
— Du-te după ea… Repede!
Achamian îşi dădu seama că îşi afişau stindardul pentru binele *lui.* Aveau de ales: riscau fie să stârnească gloata, fie să ia un Învăţat al Mandatului prin surprindere. Faptul că cea din urmă li se păruse o ameninţare mai mare era dovada relaţiilor nefericite dintre cele două Şcoli.
Fără îndoială. Turnurile Stacojii voiau să-l cunoască. Dar de ce?
Îmbulzeala răzvrătită se apropia din ce în ce mai mult, în timp ce procesiunea se lupta cu îndârjire să înainteze. Achamian văzu bulgări de pământ lovind lectica. Strigăte de „*Gurwikka*!”, un nume peiorativ pentru „vrăjitor” obişnuit printre norsirai, săgetară în curând prin văzduh.
Xinemus se grăbi dinspre pavilionul său, zbierând ordine către sclavii săi. Armura i se legăna pe umeri, nelegată, şi îşi încleştase mâna stângă pe teacă. Mulţi dintre oamenii săi se adunau deja în jurul lui. Achamian văzu alte zeci venind în grabă din toate colţurile din imediata lor vecinătate, dar numărul lor nu părea să fie pe măsura sutelor, poate chiar miilor, care se apropiau făcând tărăboi.
Cu bruscheţea caracteristică, Xinemus îşi făcu drum printre oamenii săi până ajunse lângă Achamian.
— Eşti sigur că vin pentru tine? Strigă el ca să acopere mugetul crescând.
— Ce alt motiv ar fi avut să-şi afişeze Însemnul? Făcând din asta o întâlnire publică, îşi asigură martori. Oricât de ciudat ar suna, cred fac asta ca să mă liniştească.
Xinemus încuviinţă gânditor.
— Uită cât de mult îi urăşte lumea.
— Nu facem cu toţii la fel?
Mareşalul îi aruncă o privire ciudată, apoi se întoarse către gloata care se apropia, scărpinându-şi barba.
— Voi stabili un perimetru. Sau voi încerca, măcar. Tu rămâi aici. Stai la vedere. Când te întâlneşti cu neghiobul, oricine ar fi el, îi spui să-şi coboare Însemnul şi să se furişeze de aici imediat. *Imediat.* Înţelegi?
Cuvintele îl înţepară. În toţi aceşti ani de când Achamian îl

cunoştea pe Krijates Xinemus, bărbatul nu lătrase vreodată comenzi la el. Mereu amabilul Xinemus devenise dintr-odată Mareşalul Attrempusului, un bărbat cu o sarcină şi numeroşi oameni la dispoziţia sa. Dar Achamian îşi dădu seama că nu asta îl durea de fapt. La urma urmei, situaţia cerea hotărâre. Ceea ce ustura era tonul de mânie, impresia că prietenul său dădea cumva vina pe el pentru toate acestea.

Achamian privi cum Xinemus îşi zori oamenii să formeze o linie, apoi, cu ajutorul lui Dinchases, îi dispuse într-un semicerc subţire prin tabăra dimprejur, folosindu-se de canalul stătut care se răsucea dinapoia lor pentru a-şi apăra flancurile. Urmă o clipă de zarvă când sclavii se grăbiră să stângă focul pe care îl aţâţaseră puţin mai devreme. Alţii alergară prin spaţiile dintre corturi pentru a sufoca toate flăcările deschise pe care le puteau găsi.

Gloata, şi Turnurile Stacojii, era aproape acolo.

Soldaţii lui Xinemus îşi înlănţuiseră braţele şi primii răsculaţi începură să se adune dinaintea lor, roşii la faţă şi deloc dispuşi să fie opriţi. La început nu făcură decât să se îngrămădească dezorientaţi, strigând insulte într-o varietate de limbi. Dar, pe măsură ce procesiunea se apropia, numărul lor crescu. Deveniră mai îndrăzneţi. Achamian văzu un thunyeri cu părul vâlvoi lovind cu pumnii, apoi fiind târât de acolo de tovarăşii lui. Alte cete îşi înlănţuiră de asemenea braţele şi încercară să-şi facă drum cu forţa prin şirul de soldaţi. Xinemus îşi trimise puţinii oameni de rezervă împotriva acestora şi, deocamdată cel puţin, reuşi să-i împiedice să rupă perimetrul.

Stindardul Turnurilor Stacojii se apropie târându-se, oprindu-se, apoi avansând, apoi oprindu-se din nou. Deasupra capetelor, Achamian zări bastoane negre, lustruite, ridicându-se şi coborând, de parcă un miriapod imens fusese întors cu burta în sus. Apoi îi zări pe javrehi, sclavii-războinici ai Turnurilor Stacojii, lovind în stânga şi îndreaptă, croindu-şi drum cu o hotărâre necruţătoare. Lectica misterioasă înainta o dată cu ei.

Cine putea fi? Cine putea fi atât de nesăbuit…

Pe neaşteptate un grup de javrehi se eliberă şi ajunse faţă în faţă cu oamenii lui Xinemus. Urmă o clipă de confuzie. Xinemus se grăbi să lămurească lucrurile, intrând în raza de acţiune pentru a face asta. Dinapoia lor, lectica se legăna în timp ce purtătorii ei se luptau cu împingerea grămezilor de trupuri.

Șarpele cu Trei Capete se înclină în briză, dar altfel rămase nemişcat, Apoi javrehii extenuaţi curgeau prin perimetru, zgâriaţi şi însângeraţi. Unii dintre ei trebuiră chiar duşi pe braţe. Urmă lectica, ţâşnind ca o barcă printr-un dig spart. Xinemus privea ca trăsnit.

Apoi li se păru că toate începură să plouă peste ei: farfurii furate, boluri de vin, oase de pui, pietre şi chiar leşul unei pisici de care Achamian fu nevoit să se ferească.

Aparent neafectaţi, sclavii îşi coborâră cu grijă povara, îngenunchind până când atinseră praful cu frunţile şi lectica se odihnea pe spinările lor bronzate.

Potopul încetă, iar strigătele se răriră. Achamian se trezi că îşi ţine răsuflarea. Un Căpitan Javreh trase deoparte un paravan de răchită, apoi căzu pe loc în genunchi. Se ivi un picior încălţat cu un papuc purpuriu, urmat de faldurile brodate ale unei robe magnifice.

Urmă un moment de tăcere deplină.

Era Eleäzaras însuşi. Marele Maestru al Turnurilor Stacojii şi conducătorul de facto al Ainonului de Sus.

Achamian se trezi năucit, neputând să creadă. Marele Maestru? Aici?

Se părea că în gloată se găseau câţiva care ştiau cum arăta. Un murmur adânc trecu printre ei, umflându-se timp de câteva clipe, apoi stingându-se de parcă fuseseră izbiţi de importanţa a ceea ce văzuseră. Se aflau în prezenţa unuia dintre cei mai puternici oameni din cele Trei Mări. Doar Shriahul sau Padirajahul puteau afirma că deţin mai multă putere decât Marele Maestru al Turnurilor Stacojii. Hulitor sau nu, un bărbat cu o asemenea putere impunea respect, iar respectul impunea tăcere.

Eleäzaras îşi scormoni spectatorii cu ochi amuzaţi, apoi se întoarse către Achamian. Era înalt, sculptural în felul bărbaţilor zvelţi şi eleganţi. Păşea ca de-a lungul unei cumpene, punând un picior dinaintea altuia. Îşi păstra mâinile împreunate în mâneci, după obiceiul ceremonial al magilor din răsărit. Oprindu-se la distanţa prevăzută de jnan, îl cinsti pe Achamian cu o uşoară înclinare. Achamian zări pielea bronzată a capului sub părul rar, cărunt, împletit într-un inel complicat la ceafă.

— Trebuie să îmi ierţi însoţitorii pe care se întâmplă să îi am, spuse el, fluturând arogant o mână cu degete lungi către

gloatele de prostime. Mă tem că spectacolul va fi mereu un narcotic.

— La fel şi contradicţiile, răspunse Achamian sec.

Oricât de uimitoare era această surpriză, Turnurile Stacojii nu erau prietenii Învăţaţilor Mandatului. Nu vedea niciun motiv de a se preface că lucrurile ar sta altfel.

— Într-adevăr. Mi s-a spus că ai studiat logica lui Ajencis. Sunteţi nişte bucăţele irezistibile, voi, Învăţaţii Mandatului, ştiai?

Ainonii, se gândi Achamian acru.

— Mereu alungăm hoitarii din preajma noastră, dacă asta vrei să spui.

Eleäzaras clătină din cap.

— Nu te linguşi singur. Trufiei nu-i stă bine împreună cu martiriul. Nu i-a stat niciodată şi nici nu-i va sta vreodată.

— Asta a fost mereu şi părerea mea.

Gloata din jurul lor devenise mai gălăgioasă, obligându-l să ridice vocea.

Buzele Marelui Maestru se strânseră într-o linie acră.

— Ce om isteţ. Ce omuleţ isteţ. Spune-mi, Drusas Achamian, cum se face că după atâţia ani eşti tot pe teren, hmm? Ai jignit pe cineva? Pe Nautzera, poate? Sau l-ai sodomizat pe Proyas în copilărie? De asta te-a trimis Casa Nersei învârtindu-te cu atâţia ani în urmă?

Achamian rămase fără cuvinte. Îl studiaseră, se înarmaseră cu toate faptele dureroase şi cu toate aluziile răutăcioase pe care le putuseră găsi. Şi el care crezuse că el era cel care îi supraveghea pe ei!

— Ah… spuse Eleäzaras. Nu te aşteptai să fiu chiar atât de lipsit de tact, nu-i aşa? Cuţitul bont, te asigur, are şi el…

— Netrebnici necuraţi! Urlă cineva cu o ferocitate alarmantă.

Urmară alte strigăte. Achamian aruncă priviri împrejur, văzu că oamenii lui Xinemus se încleştaseră din nou pentru a-şi menţine poziţia. Mulţi dintre inrithi se aplecaseră peste braţele lor înlănţuite, ţipând obscenităţi.

— Poate că ar trebui să ne retragem în pavilionul Mareşalului, spuse Eleäzaras.

Achamian zări chipul furios al lui Xinemus dinapoia Marelui Maestru.

— Asta nu se poate.

— Înţeleg.

— Ce vrei, Eleäzaras?

Xinemus îi ceruse lui Achamian să încheie această întâlnire înainte de a începe, dar nu putea face asta. Nu numai că vorbea cu Eleäzaras, cel mai puternic Vrăjitor Anagogic din cele Trei Mări, dar vorbea şi cu cel care negociase tratatul pe care Şcoala lui îl încheiase cu Maithanet. Poate că Eleäzaras ştia de unde aflase Maithanet de războiul lor cu Cishaurimii. Poate că avea să schimbe această informaţie pe orice ar fi fost ceea ce voia de la el.

— Ce? Repetă Marele Maestru. Păi, doar să te cunosc. Dacă nu ai observat, cei Puţini sunt cumva – ochii lui săgetară spre şi dinspre mulţimea vuitoare de inrithii – *nelalocul lor* aici… Jnanul cere să ne afiliem.

— Mai cere şi un anonimat incomod, se pare.

Marele Maestru zâmbi.

— Dar nu şi bătaie de joc. Bătaie de joc niciodată. Asta e o greşeală pe care doar infatuaţii doar pe jumătate şcoliţi o fac. Adevăratul practicant al jnanului nu râde niciodată de altul mai mult decât râde de sine.

Nenorocit de ainoni.

— Ce vrei, Eleäzaras?

— Să te cunosc, după cum am spus. Trebuia să-l întâlnesc pe cel care mi-a schimbat cu totul părerea despre Mandat… Şi când mă gândesc că odată vă consideram cea mai blândă dintre Şcoli!

Acuma Achamian era cu adevărat nedumerit.

— Despre ce vorbeşti?

— Mi s-a spus că ai locuit în Carythusal până nu de mult.

Geshrunni. Îl descoperiseră pe Geshrunni.

Te-am omorât şi pe tine?

Achamian ridică din umeri.

— Deci secretul vostru a ieşit la lumină. Războiul vostru împotriva Cishaurimilor.

Cum puteau să-i poarte pică pentru asta când chiar ei dăduseră totul în vileag când se alăturaseră Războiului Sfânt? Trebuia să mai fie ceva.

Gnoza? Nu făcea Eleäzaras decât să-l distragă în timp ce ceilalţi îi încercau Pavezele? Era ăsta doar un preludiu îndrăzneţ pentru o răpire? Se mai întâmplase.

— Secretul nostru a ieşit la lumină, fu de acord Eleäzaras. Dar

şi al vostru la fel.

Achamian îl fixă cu o privire întrebătoare. Bărbatul vorbea ca pentru a-l înţepa cu cunoaşterea unui secret obscen, unul atât de ruşinos încât orice aluzie, indiferent cât de indirectă, pur şi simplu nu putea să *nu* fie înţeleasă. Şi cu toate acestea habar nu avea despre ce vorbea omul.

— A fost pură coincidenţă, continuă Eleäzaras, că i-am găsit cadavrul. Ne-a fost adus de un pescar care munceşte la gura râului Sayut. Dar nu faptul că l-ai omorât ne-a tulburat. La urma urmei, în marele joc de benjuka, se câştigă adesea piese prin eliminarea lor. Nu, ceea ce ne-a tulburat a fost *modul.*

— Eu?

Râse nevenindu-i să creadă.

— Credeţi că eu l-am omorât pe Geshrunni?

Şocul fusese atât de total încât cuvintele îi ţâşniseră pur şi simplu pe gură. Acum Eleäzaras era cel surprins.

— Te pricepi să minţi, spuse Marele Maestru după o clipă.

— Şi tu să te amăgeşti! Geshrunni era cel mai bine plasat informator pe care Mandatul l-a avut de generaţii întregi. De ce să-l omorâm?

Vacarmul crescuse. Achamian vedea cu coda ochiului siluete răzvrătite împingându-se, fluturând pumni, mugind insulte şi acuzaţii. Dar păreau curios de triviale, transformate parcă în fum de absurditatea acestei primei întâlniri cu Marele Maestru al Turnurilor Stacojii.

Eleäzaras îl studie gânditor o clipă, apoi clătină cu tristeţe din cap, parcă mâhnit de insistenţa mincinoşilor înrăiţi.

— De ce este ucis orice informator, hmmm? În atâtea feluri, atât de mulţi oameni sunt mult mai folositori morţi. Dar, după cum am mai spus, modul a fost cel care mi-a aprins curiozitatea morbidă.

Încruntându-se, Achamian îşi lăsă umerii să cadă, nevenindu-i să creadă.

— Cineva te ia de prost, Mare Maestru.

Cineva ne ia pe amândoi de proşti... *Dar cine?*

Eleäzaras îi aruncă o privire cruntă, strângându-şi buzele de parcă avea o bucată amară de lămâie între dinţi.

— Maestrul meu al Spionilor m-a avertizat de asta, spuse el încordat. Am presupus că ai vreun motiv ascuns pentru care ai făcut-o, ceva legat de blestemata voastră de Gnoză. Dar el a

insistat că eşti pur şi simplu nebun. Şi mi-a mai spus că voi şti din felul în care mă vei minţi. Numai nebunii şi istoricii, mi-a spus el, cred în propriile lor minciuni.

— Întâi sunt un ucigaş, iar acuma sunt un nebun?

— Într-adevăr, scuipă Eleäzaras pe un ton acuzator şi dezgustat. Cine altcineva ar colecţiona feţe omeneşti?

Chiar atunci, alte pietre zburară peste capetele lor.

Înăbuşindu-şi nevoia de a-şi frânge mâinile, Eleäzaras clipi ca să alunge imaginile recentei şi aproape dezastruoasei întâlniri cu Învăţatul Mandatului din ziua precedentă. Îl bântuia mai ales chipul unui bărbat fără nume: un nobil voinic, cu ochiul stâng de un alb-albăstrui în brazda unei vechi cicatrice. Unele chipuri erau mai potrivite ca altele pentru a exprima răutate, desigur. Dar acest bărbat… în acele momente păruse însăşi încarnarea urii, o zeitate infernală deghizată în carne bătătorită şi sânge înfierbântat.

Ne dispreţuiesc într-atât. Şi aşa şi trebuie.

În loc să îndure ofensa de a-şi ridica tabăra în afara zidurilor Momemnului, Turnurile Stacojii închiriaseră, pentru un preţ exorbitant, o vilă din apropiere de la una din Casele Nansure. După standardele ainoni era mai degrabă austeră, dar Eleäzaras presupuse că la urma urmei ainonii nu trebuiseră să construiască cu grija scylvendilor. Măcar într-o anumită măsură îi oferea un lux liniştit. Tabăra Războiului Sfânt devenise o mahala de neîndurat, după cum îi reamintise recenta sa expediţie pentru a-l întâlni pe prea blestematul de Învăţat al Mandatului.

Eleäzaras îşi îndepărtase sclavii şi acum şedea singur într-un portic umbrit care dădea către singura curte a vilei. Îl studie pe Iyokus, Maestrul său al Spionilor, în timp ce acesta se apropia palid prin grădinile luminate de soare. Bărbatul se grăbea de parcă era fugărit de strălucirea din jur. Privindu-l cum se mişca din soare în umbră era ca şi cum ar fi privit praful licărind în piatră. Iyokus înclină din cap în timp ce se apropia de scaunul său. Simpla lui prezenţă îi dădea adesea lui Eleäzaras o senzaţie de ameninţare – ceva asemănător cu zărirea primele semne de ciumă pe chipul cuiva. Cu toate acestea, mirosul parfumurilor lui demodate îi dădea o senzaţie ciudată de alinare.

— Am veşti din Sumna, spuse Iyokus, turnându-şi vin într-un

bol argintiu de pe masă, despre Kuthiga.

Până de curând, Kuthiga fusese ultimul lor spion supravieţuitor în cele O Mie de Temple – toţi ceilalţi fuseseră executaţi. Nu mai auziseră nimic de la superiorul lui de săptămâni întregi.

— Deci crezi că e mort? Întrebă Eleäzaras acru.

— Da, răspunse Iyokus.

După toţi aceşti ani, Eleäzaras se obişnuise cu Iyokus, dar undeva în propriul trup încă mai pândea o mică amintire a repulsiei sale iniţiale. Iyokus era dependent de *chanv,* drogul care ţinea mare parte din clasa conducătoare din ainoni în încleştarea sa – cu excepţia, şi acest gând i se părea adesea surprinzător lui Eleäzaras, lui Chepheramunni, ultima marionetă pe care o instalaseră pe tronul Ainonului. Celor care îşi permiteau muşcătura lui dulce, chanvul le ascuţea mintea şi le prelungea viaţa pe perioade mai mari de o sută de ani, dar de asemenea le storcea trupul de pigmenţi şi, spuneau unii, sufletul de voinţă. Iyokus arăta acum la fel ca în ziua în care Eleäzaras se alăturase Şcolii ca băiat, cu mulţi, mulţi ani în urmă. Spre deosebire de alţi dependenţi, Iyokus refuza să compenseze lipsurile pielii sale folosind cosmetice şi aceasta era mai translucidă decât pânza unsă pe care săracii o puneau în ferestrele lor. De-a lungul trăsăturilor sale se întretăiau vene ca nişte viermi artritici întunecaţi. Chiar şi negrul din centrul ochilor era vizibil când clipea. Unghiile îi erau de un negru cerat de la vânătăi.

În timp ce Iyokus îşi trăgea scaunul la masă, Eleäzaras fu atins de o bură de transpiraţie şi se trezi privindu-şi braţele bronzate. Aşa subţiri cum arătau, erau vânjoase şi pline de viaţă. În ciuda esteticii tulburătoare a dependenţei, chiar şi Eleäzaras ar fi cedat ispitei drogului, mai ales din cauza felului renumit în care ascuţea mintea. Poate că singurul lucru referitor la chanv care îl împiedicase să alunece în acea poveste de amor ciudat de narcisistă – dependenţii arar se căsătoreau sau aveau copii vii – era faptul neliniştitor că nimeni nu îi cunoştea sursa. Pentru Eleäzaras, aceasta era intolerabil. În timpul urcării lui abrupte şi pervertite către vârful pe care se afla acum, refuzase mereu să acţioneze dacă nu cunoştea faptele de importanţă crucială.

Până în această zi.

— Deci nu mai avem surse în cele O Mie de Temple? Întrebă Eleäzaras, deşi ştia deja răspunsul.

— Niciuna care să merite ascultată… Peste Sumna a căzut un văl.

Eleäzaras aruncă o privire peste parcul strălucitor – alei pietruite de-a lungul cărora se aliniau ienuperi ca nişte suliţe, o salcie uriaşă drapând un iaz de un verde sticlos, gărzi cu chipuri ca de şoim.

— Ce înseamnă asta, Iyokus? Întrebă el.

Am pus cea mai mare dintre Şcolile din cele Trei Mări în cea mai mare primejdie.

— Înseamnă că trebuie să ne *încredem*, spuse Iyokus cu un aer de ridicat din umeri fatalist. Să ne încredem în acest Maithanet.

— Să ne încredem? În cineva despre care nu ştim nimic?

— De aceea e credinţă.

Hotărârea de a se alătura Războiului Sfânt fusese cea mai dificilă din viaţa lui Eleäzaras. La început, când primise invitaţia lui Maithanet, îi venise să râdă. Turnurile Stacojii? Să se alăture unui Război Sfânt? Perspectiva era prea absurdă pentru a merita să fie luată în considerare fie şi doar o clipă. Poate de aceea Maithanet indusese un dar de şase Jucărele în invitaţia sa. Jucărelele erau singurul lucru de care un vrăjitor nu putea râde. *Oferta acesta*, spuneau Jucărelele, *cere să fie cântărită în mod serios.*

Apoi Eleäzaras îşi dăduse seama ce le oferea de fapt Maithanet.

Răzbunare.

— Atunci trebuie să ne dublăm cheltuielile în Sumna, Iyokus. Aşa ceva e intolerabil.

— Sunt de acord. Credinţa *este* intolerabilă.

O imagine veche de zece ani îl asaltă pe Eleäzaras, trimiţându-i fiori uşori prin vârfurile degetelor: Iyokus căzând peste el după asasinat, cu pielea băşicată, brăzdată de sânge, cu gura croncănind cuvintele care îi biciuiseră de atunci sufletul lui Eleäzaras: *Cum de-au putut face asta?*

Era bizar felul în care unele zile sfidau trecerea timpului, deveneau virulente şi ciumau prezentul precum un ieri care refuza să moară. Chiar şi aici, departe de Turnurile Stacojii şi zece ani mai târziu, Eleäzaras încă putea simţi mirosul dulce de

carne friptă – atât de asemănător cu cel de porc lăsat prea mult în spuză. Câtă vreme trecuse de când fusese în stare să sufere carnea de porc? De câte ori visase acea zi?

Sasheoka fusese Marele Maestru atunci. Ţineau o întâlnire în încăperile de sfat, adânc în galeriile de sub Turnurile Stacojii, discutând posibila dezertare a unuia dintre ei la Şcoala Mysunsai. Cele mai sacrosancte încăperi ale Turnurilor Stacojii erau adăpostite în Paveze. Nu puteai să păşeşti sau să te sprijini de piatra goală fără să simţi inscripţia dantelată sau aura incantaţiilor. Şi cu toate aceste asasinii apăruseră pur şi simplu pâlpâind.

Un zgomot ciudat, ca fâlfâitul zumzăitor al aripilor unor păsări prinse în plasă, şi o lumină, de parcă se deschisese o uşă către suprafaţa soarelui, încadrând trei siluete. Trei siluete din iad.

Şoc, fiori prin oase şi gânduri paralizate, şi apoi mobila şi trupurile fură suflate de pereţi. Fâşii orbitoare din cea mai pură lumină biciuiră prin colţurile încăperii. Ţipete. Ghearele groazei încleştate în măruntaiele sale.

Adăpostit de un gol dintre perete şi o masă răsturnată, Eleäzaras se târâse prin propriul sânge către moarte – sau aşa crezuse. Unii dintre egalii lui erau încă în viaţă. Zări clipa în care Sashoka, predecesorul şi profesorul său, se sfărâmă sub atingerea orbitoare a asasinilor. Şi Iyokus, în genunchi, cu capul palid înnegrit de sânge, legănându-se dinapoia Pavezelor lui, luptându-se să le întărească. Fu ascuns de cascade de lumină şi Eleäzaras, cumva neobservat de intruşi, simţi cuvintele fierbându-i pe buze. *Îi* putea vedea – trei bărbaţi în robe de culoarea şofranului, doi pe vine, unul în picioare, scăldaţi în incandescenţa sforţărilor lor. Văzu feţe senine cu orbitele adânci ale orbilor şi energii rostogolindu-se dinspre frunţile lor ca printr-o fereastră spre Exterior. O nălucă aurie se desprinse din mâinile întinse ale lui Eleäzaras – un gât acoperit de solzi, o creastă grandioasă, fălci deschizându-se ca lamele de foarfece. Cu graţia studiată a unei regine, capul dragonului se înclină şi îi biciui pe Cishaurimi cu foc. Eleäzaras plânsese de furie. Pavezele lor cedară. Piatra trosni. Carnea le fu măturată de pe oase. Agonia lor fusese prea scurtă.

Apoi tăcere. Trupuri împrăştiate. Sasheoka o ruină sfârâitoare. Iyokus icnind pe podea. Nimic. Nu simţiseră nimic. Onta fusese zgâriată doar de propriile lor vrăjitorii.

Era de parcă Cishaurimii nu existaseră niciodată. Iyokus împleticindu-se către el… *Cum de-au putut face asta?*

Cishaurimii începuseră lungul lor război secret. Eleäzaras avea să-i pună capăt.

Răzbunare. Acesta era darul pe care Shriahul celor o Mie de Temple li-i oferise. Le oferise în dar străvechiul lor duşman. Le oferise un Război Sfânt.

Un dar primejdios. Eleäzaras se gândise că Războiul Sfânt era de fapt ceea ce simbolizau Jucărelele. A da Choree unui vrăjitor însemna să-i oferi ceva ce nu putea fi luat, de face un dar din moarte şi neputinţă. Acceptând răzbunarea oferită de Maithanet, Eleäzaras şi Turnurile Stacojii se oferiseră Războiului Sfânt. Eleäzaras îşi dădu seama că, luând, cedase. Şi acum Turnurile Stacojii, pentru prima oară în glorioasa lor istorie, depindeau de toanele altora.

— Şi spionii de pe Domeniile Imperiale? Întrebă Eleäzaras.

Îi era silă de frică, aşa că avea de gând să evite să discute despre Maithanet dacă putea.

— Au mai descoperit ceva despre planul Împăratului?

— Nimic… până acum, răspunse Iyokus sec. Dar există un zvon că Ikurei Conphas ar fi primit un mesaj de la fanimi la puţin timp după nimicirea Războiului Sfânt cel Vulgar.

— Un mesaj? Cu privire la ce?

— La Războiul Sfânt cel Vulgar, probabil.

— Dar care îi este însemnătatea? Era o recunoaştere, o chitanţă pentru o tranzacţie dinainte hotărâtă? Era o prevenire, o avertizare cu privire la alte acţiuni ale Războiului Sfânt? Sau o deschidere prematură a negocierilor de pace? *Ce era?*

— Oricare din toate acestea, răspunse Iyokus, sau poate toate la un loc. Nu avem de unde şti.

— De ce să-l trimită lui Ikurei Conphas?

— Din nenumărate motive… Adu-ţi aminte că a fost ostaticul Sapatişahului o vreme.

— Băiatul acela, Conphas, în legătură cu el trebuie să ne facem griji.

Ikurei Conphas era inteligent, excesiv de inteligent, ceea ce inevitabil însemna ca era şi lipsit de scrupule. Încă un gând înfricoşător: *El ne va fi general.*

Ţinând bolul de argint cu degete prelungi, Iyokus păru să privească la vinul rămas pe fundul lui.

— Pot vorbi deschis, Mare Maestru? Întrebă el în cele din urmă.

— Bineînţeles.

Emoţia se aduna pe chipul lui Iyokus la fel de uşor ca apa în pânza de sac, dar teama lui era acum limpede.

— Turnurile Stacojii sunt degradate de toate acestea… începu el stânjenit. Am devenit subordonaţi când destinul nostru este să conducem. Abandonează acest Război Sfânt, Eli. Există prea multă nesiguranţă. Prea multe necunoscute. Jucăm beţe-numere cu înseşi vieţile noastre.

Şi tu, Iyokus?

Eleäzaras simţi furia încolăcindu-i-se în jurul inimii. Cishaurimii băgaseră un şarpe în el cu zece ani în urmă şi acesta se îngrăşase cu frică. Îl putea simţi zvârcolindu-se în el, animându-i mâinile cu dorinţa muierească de a zgâria ochii descumpănitori ai lui Iyokus.

Dar spuse doar:

— Răbdare, Iyokus. Cunoaşterea e mereu o problemă de răbdare.

— Ieri, Mare Maestru, ai fost aproape ucis chiar de oamenii cu care urmează să pornim la luptă… Dacă nici asta nu dovedeşte absurditatea poziţiei noastre, atunci nimic nu o face.

Se referea la răscoală. Cât de neghiob fusese să se intereseze de Dusas Achamian într-un asemenea loc! Totul s-ar fi putut termina acolo – sute de pelerini ucişi de mâna Marelui Maestru, Turnurile Stacojii în război deschis cu Oamenii Colţului – dacă n-ar fi fost Învăţatul Mandatului.

— Nu o face, Eleäzaras! Strigase bărbatul în timp ce mulţimile tălăzuiau către ei. Gândeşte-te la războiul vostru cu Cishaurimii!

Dar existase şi o ameninţare în vocea acelui bărbat domol: *N-o să te las să o faci. O să te opresc şi ştii că pot s-o fac…*

Ce ironie perversă! Ameninţarea – şi nu raţiunea – îi opriseră mâna. Ameninţarea Gnozei! Planurile îi fuseseră salvate chiar de lucrul la care Şcoala sa jinduise de generaţii întregi.

Cum mai dispreţuia Mandatul! Toate Şcolile, chiar şi Saikul Imperial, recunoşteau influenţa Turnurilor Stacojii – mai puţin Mandatul. Şi de ce ar fi făcut-o când un simplu spion de teren îl putea intimida pe Marele lor Maestru?

— Acest incident, răspunse Eleäzaras, nu face decât să dovedească ceea ce am ştiut dintotdeauna, Iyokus. Poziţia

noastră în Războiul Sfânt este precară, într-adevăr, dar toate marile planuri cer mari sacrificii. Când toate acestea vor fi fost duse la îndeplinire, când Shimeh va fi o ruină fumegândă şi Cishaurimii vor fi exterminaţi, Mandatul va fi singura Şcoală rămasă care ne va putea umili.

Un imperiu ezoteric – aceasta va fi miza strădiunţei sale disperate.

— Ceea ce-mi aminteşte de ceva, spuse Iyokus. Am primit o misivă de la Ministrul Însemnărilor din Carythusal. A trecut peste toate rapoartele, aşa cum l-ai instruit. A *existat* altul, în urmă cu câţiva ani.

Un alt leş fără chip.

— Ştim cine era? Care au fost împrejurările?

— Pe jumătate putrezit. Găsit în deltă. Bărbatul era necunoscut. Având în vedere că au trecut cinci ani, avem puţine speranţe să aflăm cine era.

Mandatul. Cine ar fi ghicit că jucau un joc atât de întunecat? Dar ce joc? Încă o necunoscută.

— Poate, continuă Iyokus, Mandatul a lăsat în sfârşit deoparte toate prostiile acelea despre Sfat şi Non-Zeu.

Eleäzaras încuviinţă.

— Sunt de acord. Mandatul joacă acum după regulile după care jucăm şi noi. Bărbatul acela, Drusas Achamian, nu prea a lăsat loc de îndoială…

Un mincinos atât de talentat! Eleäzaras aproape că-l crezuse că nu ştia nimic despre moartea lui Geshrunni.

— Dacă Mandatul face acum parte din joc, spuse Iyokus, se schimbă totul. Îţi dai seama de asta? Nu ne mai putem considera prima Şcoală din cele Trei Mări.

— Întâi îi zdrobim pe Cishaurimi, Iyokus. Între timp, asigură-te că Drusas Achamian e urmărit.

Capitolul XVII

Înălţimile Andiamine

Evenimentul în sine era fără precedent: de la căderea Ceneiului sub hoardele scylvendi nu se mai adunaseră atâţia potentaţi într-un loc. Dar puţini ştiau ca omenirea însăşi era în cumpănă. Şi cine ar fi putut ghici că un simplu schimb de priviri, nu edictul Shriahului, avea să răstoarne acea cumpănă?

Dar nu este aceasta de fapt enigma istoriei? Când cauţi destul de adânc, întotdeauna vei vedea că triumful şi catastrofa, obiectele examinării istoricului, se întorc inevitabil spre micul, trivialul coşmarescul întâmplător. Când reflectez prea mult asupra acestui lucru, mă tem nu că suntem „beţivi la dansul sacru”, cum scrie Protathis, ci că nu este niciun dans.
— DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Sfârşitul primăverii, 4111 Anul-Colţului, Momemn

Împreună cu Cnaiür, Xinemus şi cei cinci Mari Demnitari conriyeni care se alăturaseră Colţului, Kellhus îl urmă pe Nersei Proyas prin galeriile înălţimilor Andiamine. Erau conduşi de către unul dintre eunucii Împăratului, împrăştiind parfum uleios de mosc şi balsam.

Întorcându-se de la o discuţie cu Xinemus, Proyas îl chemă pe Cnaiür lângă el. Kellhus urmărise îndeaproape oscilarea capricioasă a toanelor lui Proyas în timpul călătoriei lor spre Domeniile Imperiale. Omul fusese, pe rând, entuziasmat şi nerăbdător. Acum era limpede entuziasmat. Gândul aproape sări de pe chipul bărbatului: *Va funcţiona!*

— Deşi ne amărăşte pe toți, spuse Proyas, încercând să pară nonşalant, în multe feluri nansurii sunt cel mai vechi popor ale celor Trei Mări, descendenţi ai ceneienilor antichităţii apropiate şi ai kyraneenilor antichităţii îndepărtate. Îşi trăiesc vieţile în umbra unor lucrări monumentale şi se simt obligaţi să ridice monumente – îşi deschise mâinile spre bolţile înalte din marmură – cum ar fi acesta.

Explică puterea casei duşmanului ca să o minimalizeze, îşi dădu seama Kellhus. *Îi este teamă că acest loc ar putea să îl îngrozească pe scylvendi.*

Cnaitir se strâmbă şi scuipă pe scenele idilice peste care păşeau. Eunucul îl privi fioros peste umărul său gras, apoi grăbi îngrijorat pasul.

Proyas aruncă o privire spre scylvendi, cu ochii dezaprobatori contrazişi de un rânjet.

— În mod obişnuit, Cnaiür, nu mi-aş permite să-ţi îmbunătăţesc manierele, dar lucrurile ar putea merge mai bine pentru noi dacă ai evita să mai scuipi.

În acel moment, unul dintre Marii Demnitari mai cu simţul

umorului, Lordul Ingiaban, râse puternic. Scylvendiul îşi încleştă fălcile, dar nu spuse nimic.

Trecuse o săptămână de când se alăturaseră Războiului Sfânt şi beneficiau de ospitalitatea lui Nersei Proyas. În acel timp, Kellhus petrecuse ceasuri lungi în transă probabilistică, examinând, extrapolând şi reevaluând această extraordinară răsturnare de situaţie. Dar Războiul Sfânt se dovedise imposibil de calculat. Nimic din ceea ce întâlnise până atunci nu se putea compara cu numărul imens de variabile pe care le oferea. Desigur, miile de necunoscuţi care alcătuiau majoritatea sa erau irelevante, semnificative numai ca număr, dar mâna de bărbaţi care contau, care aveau să hotărască în cele din urmă destinul Războiului Sfânt, îi rămâneau inaccesibili.

Asta avea să se schimbe în câteva momente.

Marea competiţie între Împărat şi Marile Nume ale Războiului Sfânt ajunsese într-un moment critic. Oferindu-l pe Cnaiür ca înlocuitor al lui Ikurei Conphas, Proyas îi ceruse lui Maithanet să rezolve disputa pricinuită de Înscrisul Împăratului, iar prin urmare Ikurei Xerius al III-lea invitase toate Marile Nume să-şi susţină cauza şi să audă judecata Shriahului. Urmau să se întâlnească în Grădinile sale Personale, izolate undeva între complexele aurite ale Înălţimilor Andiamine.

Într-un mod sau altul, Războiul Sfânt era pe cale să pornească spre Shimehul îndepărtat.

Dacă Shriahul era de partea Marilor Nume şi ordona Împăratului să aprovizioneze Războiul Sfânt sau de partea Dinastiei Ikurei şi ordona Marilor Nume să semneze Înscrisul Imperial, avea puţină importanţă pentru Kellhus. În ambele cazuri, se părea că liderii Războiului Sfânt aveau să aibă parte de sfătuitori potriviţi. Strălucirea lui Ikurei Conphas, Exalt-General al Nansurului, era recunoscută cu invidie chiar şi de Proyas. Iar inteligenţa lui Cnaiür, aşa cum Kellhus ştia din proprie experienţă, era incontestabilă. Ceea ce conta era ca Războiul Sfânt să îi înfrângă pe fanimi şi să-l poarte către Shimeh.

Către tatăl său. Misiunea sa.

Asta este ceea ce vrei, tată? Este acest război lecţia mea?

— Mă întreb, spuse Xinemus cu un zâmbet pocit, ce părere va avea Împăratul de un scylvendi care îi bea vinul şi îi ciupeşte servitoarele de fund?

Prinţul şi potentaţii care îl întovărăşeau începură să râdă.

— Va fi prea ocupat să scrâşnească din dinţi de furie, răspunse Proyas.

— N-am răbdare pentru jocurile astea, spuse Cnaiür şi, cu toate că ceilalţi înţeleseseră asta ca pe o mărturisire curioasă, Kellhus ştia că este o avertizare. *Acesta va fi încercarea sa, iar eu voi fi încercat prin el.*

— Jocurile, spuse alt Mare Demnitar, Lordul Gaidekki, sunt pe cale să înceteze, prietene.

Ca întotdeauna, Cnaiür se zbârli la auzul tonului superior. Nările i se umflară.

Câtă degradare va îndura ca să îl vadă pe tata mort?

— Jocul nu se termină niciodată, afirmă Proyas. Jocul nu are început sau sfârşit.

Fără început sau sfârşit...

Kellhus fusese un băiat de 11 ani când auzise prima dată această frază. Fusese chemat de la instrucţie într-un mic altar pe prima terasă, unde urma să îl cunoască pe Kessriga Jeükal. Deşi Kellhus petrecuse deja câţiva ani în care îşi minimizase pasiunile, perspectiva întâlnirii cu Jeükal îl înspăimânta: era unul dintre Pragma, unul dintre dûnyainii bătrâni, şi întâlniri între asemenea oameni şi băieţi tineri se sfârşeau de obicei în chinuri pentru cei din urmă. Chinul încercării şi al revelaţiei.

Lumina soarelui cădea în coloane pe altar, făcând piatra plăcut de caldă sub picioarele lui. Afară, sub meterezele primei terase, plopii erau pieptănaţi de vântul de munte. Kellhus întârzie în lumină, simţind căldura blândă a soarelui scăldându-i mantia şi capul ras.

— Ai băut cu îndestulare, aşa cum te-au îndrumat? Întrebă Pragma.

Era un om bătrân, cu faţa la fel de lipsită de expresie pe cât arhitectura altarului era lipsită de înflorituri. Ai fi putut crede că se uita mai degrabă la o piatră decât la un băiat, atât de goală era expresia sa.

— Da, Pragma.

— Logosul este fără început sau sfârşit, tinere Kellhus. Înţelegi asta?

Începuse instruirea.

— Nu, Pragma, răspunse Kellhus.

Deşi încă mai simţea spaimă şi speranţă, depăşise demult nevoia de a denatura limitele cunoştinţelor lui. Un copil nu prea avea de ales când profesorii săi puteau vedea prin chipuri.

— Cu mii de ani în urmă, când dûnyainii au găsit pentru prima dată…

— După străvechile războaie? Întrerupse nerăbdător Kellhus. Când încă eram refugiaţi?

Pragma îl lovi, destul de tare cât să-l trimită rostogolindu-se pe piatra dură. Kellhus se ridică înapoi şi şterse sângele care îi curgea din nas. Dar simţi puţină frică şi chiar mai puţin regret. Lovitura era o lecţie, nimic mai mult. Între dûnyaini, totul era o lecţie.

Pragma îl privi cu un calm absolut.

— Întreruperea înseamnă slăbiciune, tinere Kellhus. Porneşte din mânie şi nu din inteligenţă. Din întunericul care vine mai întâi.

— Înţeleg, Pragma.

Ochii reci văzură prin el că era adevărat.

— Când dûnyainii au găsit pentru prima dată Ishuälul în aceşti munţi, cunoşteau numai principiul Logosului. Care era acel principiu, tinere Kellhus?

— Că ceea ce este mai întâi hotărăşte ce este mai apoi.

Pragma încuviinţă.

— Au trecut două mii de ani, tinere Kellhus, şi principiul este încă adevărat. Asta înseamnă că principiul cauzei şi efectului a devenit vechi?

— Nu, Pragma.

— De ce nu? Oamenii nu îmbătrânesc şi mor? Chiar şi munţii, nu îmbătrânesc ei şi se prăbuşesc cu timpul?

— Ba da, Pragma.

— Atunci cum poate acest principiu să nu fie vechi?

— Pentru că, răspunse Kellhus, luptându-se să sufoce o pâlpâire de mândrie, principiul nu poate fi găsit nicăieri în circuitul cauzei şi efectului. Pe *baza* lui se stabileşte ce este „nou” şi ce este „vechi”, deci nu poate fi el însuşi nou sau vechi.

— Da. Logosul este fără început sau sfârşit. Şi totuşi Omul, tinere Kellhus, are un început şi un sfârşit – precum toate animalele. De ce este Omul diferit faţă de alte animale?

— Deoarece, ca şi animalele, Omul este în circuitul cauzei şi efectului, şi totuşi înţelege Logosul. Posedă intelect.

— Într-adevăr. Şi de ce, Kellhus, dûnyainii se prăsesc pentru intelect? De ce îi antrenăm atât de asiduu pe copiii ca tine în modurile de gândire, gestică şi expresie?

— Din cauza Îndoielii Omului.

— Şi ce este Îndoiala Omului?

O albină pătrunsese bâzâind în altar şi acum zbura somnoroasă, schiţând la întâmplare cercuri sub boite.

— Că este un animal, că poftele sale se nasc din întunericul sufletului său, că lumea aceasta îl asaltează cu situaţii întâmplătoare, şi totuşi el înţelege Logosul.

— Exact. Şi care este soluţia pentru Îndoiala Omului?

— Să se elibereze cu totul de poftele animalice. Să stăpânească complet desfăşurarea întâmplărilor. Să fie instrumentul perfect al Logosului şi astfel să atingă Absolutul.

— Da, tinere Kellhus. Şi tu eşti un instrument perfect al Logosului?

— Nu, Pragma.

— De ce?

— Pentru că sunt chinuit de patimi. Eu sunt gândurile mele, dar sursele gândurilor mele mă depăşesc. Nu sunt stăpânul meu, deoarece întunericul a fost înaintea mea.

— A fost într-adevăr, copile. Care este numele pe care îl dăm noi acestor surse întunecate de gânduri?

— Legiunea. Le numim legiunea.

Pragma ridică o mână paralitică, ca şi cum ar fi marcat o oprire crucială în pelerinajul lor.

— Da, eşti pe punctul de a ajunge, tinere Kellhus, la cel mai dificil nivel al Condiţionării tale: stăpânirea legiunii interioare. Numai făcând asta vei putea supravieţui Labirintului.

— Asta va răspunde întrebării Miilor de Mii de Încăperi?

— Nu. Dar te va învăţa să întrebi cum trebuie.

Undeva aproape de vârful Înălţimilor Andiamine, trecură printr-un coridor placat cu fildeş, apoi se treziră clipind în Grădinile Personale ale Împăratului.

Între poteci pavate, iarba era moale şi imaculată, întunecată sub umbra diferiţilor copaci, care formau spiţe în jurul unui iaz rotund în inima grădinii: o versiune cu apă a Soarelui Imperial. Hibiscus, lotuşi şi arbuşti aromatici se îngrămădeau în parcelele alăturate potecilor. Kellhus întrezări păsări colibri săgetând de la o floare la alta în lumina soarelui.

Kellhus înţelese că, în timp ce zonele publice ale Domeniilor Imperiale fuseseră construite pentru a copleşi oaspeţii prin dimensiune şi ostentaţie, Grădinile Personale fuseseră concepute pentru a emana o senzaţie de intimitate, pentru a-i impresiona pe demnitarii în vizită cu darul încrederii Împăratului. Acesta era un loc al simplităţii şi eleganţei, modestul suflet al Împăratului transformat în pământ şi piatră.

Adunaţi sub chiparoşi şi arbuşti de cătină, lorzii inrithi – galeothi, tydonni, ainoni, thunyeri şi chiar câţiva naosuri – stăteau în grupuri în jurul a ceea ce trebuia să fi fost banca Împăratului. Deşi împodobiţi cu zorzoane şi fără arme, arătau mai mult a soldaţi decât a curteni. Sclave adolescente pluteau printre ei, cu sânii umflaţi şi dezgoliţi şi picioare tinereşti lucind de uleiuri, legănând pe şolduri tăvi cu vin şi diferite delicatese. Cupele erau date pe spate, degetele unsuroase erau şterse pe muselină fină şi mătăsuri. Lorzii Războiului Sfânt. Toţi adunaţi în acelaşi loc. *Studiul se adânceşte, tată.*

Feţele se întoarseră şi vocile tăcură când ei se apropiară. Câţiva îl salutară pe Proyas, dar mulţi se zgâiau la Cnaiür, prinzând curaj din faptul că erau atât de mulţi care îl studiau pe faţă.

Kellhus ştia că Proyas se îngrijise intenţionat ca niciunul dintre Marile Nume să nu-l întâlnească pe Cnaiür, pentru a controla mai bine acest moment. Chipurile lor demonstrau înţelepciunea deciziei sale. Chiar îmbrăcat ca un inrithi – o tunică albă de in sub o haină de mătase cenuşie lungă până la genunchi – Cnaiür radia putere sălbatică. Faţa sa bătătorită. Silueta sa puternică, braţe de fier, şi mâini care frângeau gâturi. Swazondele sale. Ochii precum topazul rece. Întreaga sa înfăţişare fie vorbea despre fapte criminale, fie sugera intenţii criminale.

Majoritatea inrithilor erau impresionaţi. Kellhus observă veneraţie, invidie, chiar dorinţă. Iată în sfârşit un *scylvendi,* aici, şi se părea că înfăţişarea bărbatului era cu totul pe măsura zvonurilor pe care le auziseră.

Cnaiür le înfruntă examinarea cu dispreţ, Uitându-se de la unul la altul, cântărind parcă vite. Proyas îi murmură câteva cuvinte lui Xinemus, apoi se grăbi să îi tragă deoparte pe Cnaiür şi pe Kellhus.

Dintr-o dată, lorzii începură solicitările. Xinemus strigă:

— Veţi auzi cât de curând ce are omul de spus.

Proyas se strâmbă şi mormăi:
— Asta a mers pe cât de bine era de aşteptat, presupun.
Kellhus descoperise că Prinţul conriyan era un om cucernic, dar impetuos. Avea o forţă, o siguranţă morală care îi silea cumva pe ceilalţi să îi caute aprobarea. Dar era de asemenea pornit să dea la iveală hulitori, îndoindu-se chiar de cei atraşi de certitudinile sale.
Kellhus fusese nedumerit la început de această combinaţie de dubiu şi de certitudine. Dar după seara petrecută cu Drusas Achamian, îşi dăduse seama că Prinţul Încoronat fusese instruit pentru a fi suspicios. Proyas era neobişnuit de precaut. Ca şi în cazul scylvendiului, Kellhus fusese nevoit să o ia pe ocolite când se ocupa de el. Chiar şi după câteva zile de discuţii şi întrebări examinatoare, omul încă păstra rezerve.
— Par îngrijoraţi, spuse Kellhus.
— Şi de ce nu? Răspunse Proyas. Le aduc un Prinţ care pretinde că visează despre Shimeh şi un scylvendi păgân care ar putea să le fie general.
Privi gânditor către Oamenii Colţului, camarazii săi.
— Aceşti oameni vă vor fi tovarăşi, spuse el. Urmăriţi-i atent. Învăţaţi-i. Sunt exagerat de mândri, şi am descoperit că oamenii mândri nu prea tind să ia decizii înţelepte…
Sugestia era clară: în curând vieţile lor vor depinde de deciziile înţelepte ale acestor oameni.
Prinţul făcu un semn spre un galeoth înalt ce stătea sub rozul şi verdele suspendat al cătinei.
— Acela e Prinţul Coithus Saubon, al şaptelea fiu al Regelui Eryeat şi conducător al contingentului galeoth. Omul cu care se ceartă este nepotul său, Athjeäri, Conte de Gaenri. Coithus Saubon are o adevărată reputaţie în aceste părţi: a condus armata pe care tatăl său a trimis-o împotriva Nansuriumului acum câţiva ani. A avut parte de multe succese, sau cel puţin aşa mi se spune, dar a fost umilit de Conphas după ce Împăratul l-a făcut Exalt-General. Poate ca niciun om nu-i urăşte aşa de mult pe Ikurei la fel de mult pe cât îi urăşte el. Dar lui nu-i pasă deloc de Colţ sau de Cel din Urmă Profet.
Din nou, Proyas lăsă implicaţiile nespuse. Prinţul galeoth era un mercenar care avea să-i sprijine numai acolo unde scopurile lor coincideau cu ale lui.
Kellhus evaluă chipul bărbatului, cu maxilare puternice şi

chipeş ca un poet sub o claie de păr blond-roşcat. Ochii lor se întâlniră. Saubon înclină din cap cu amabilitate prudentă.

O iuţire abia perceptibilă a ritmului inimii sale. O roşeaţă slabă pătându-i obrajii. Ochii îngustându-se vag, închişi pe jumătate, de parcă se ferea de o lovitură nevăzută.

Nimic nu-l sperie mai mult decât aprecierea altor oameni. Kellhus înclină capul, cu chipul sincer, inocent. Saubon fusese crescut, îşi dădu el seama, sub privirile aspre ale altuia – un tată crud, poate, sau o mamă.

Îşi va transforma viaţa într-o demonstraţie, va face de ruşine ochii care-l măsoară.

— Nimic nu sărăceşte, îi spuse Kellhus lui Proyas, mai mult decât ambiţia.

— Într-adevăr, răspunse Proyas înclinând de asemenea capul către Prinţul galeoth.

— Bărbatul acela de acolo, continuă Prinţul, făcând un gest către un tydonni cu talie groasă, de dinapoia galeothului, e Hoga Gothyelk, Conte de Agansanor şi conducător ales al contingentului din Ce Tydonn. Înainte să mă nasc, tatăl meu a fost biruit de el în Bătălia de la Maän. Îşi numeşte şchiopătatul „darul lui Gothyelk”.

Proyas zâmbi, un fiu devotat care fusese prea afectat de umorul tatălui său.

— După zvonuri, Hoga Gothyelk e la fel de cucernic în templu pe cât e de neîmblânzit pe câmpul de luptă.

Şi din nou implicaţia: *Este unul de-al nostru*.

Spre deosebire de Saubon, Contele de Agansanor nu era conştient de examinarea lor de o clipă: era ocupat cu ocărâtul a trei tineri în ceea ce trebuie să fi fost limba lui natală. Barba lui, lungă şi neîngrijită, de un cenuşiu ca fierul, se legăna şi tremura în timp ce striga. Nasul lat îi fremăta. Ochii îi fulgerau sub sprâncenele stufoase.

— Aceia pe care îi ceartă? Întrebă Kellhus.

— Fiii săi – trei dintre ei, în orice caz. În Conriya îi numim Neamul Hoga. Îi ceartă pentru că au băut prea mult. Împăratul, spune el, îi vrea beţi.

Dar Kellhus ştia că nu doar băutura stârnise furia contelui. Ceva ostenit îi bântuia chipul, ceva al cărui avânt se înmuiase de-a lungul unei vieţi lungi şi zbuciumate. Hoga Gothyelk nu mai simţea mânie, nu cu adevărat – numai varietăţi de mâhnire. Dar

din ce motiv?

A făcut ceva… Se consideră blestemat.

Da, asta era: hotărârea ascunsă, ca nişte fire slabe crestându-i prelung chipul, în jurul ochilor.

A venit să moară. Să moară purificat.

— Şi bărbatul acela, continuă Proyas, îndrăznind să arate cu degetul. În centrul grupului celor care poartă măşti… Îl vezi?

Proyas le făcuse semn către stânga lor, unde, departe de tot, se adunase cel mai mare grup: Marii Demnitari Guvernatori din Ainonul de Sus. Erau îmbrăcaţi cu robe impunătoare. Sub perucile lor împletite, purtau măşti de porţelan alb peste ochi şi obraji. Arătau ca nişte statui cu barbă.

— Cel al cărui păr este legat ca un evantai pe spate? Întrebă Kellhus.

Proyas îi oferi un zâmbet acru.

— Într-adevăr. Acela nu-i altul decât însuşi Chepheramunni, Regentul Ainonului de Sus şi câinele de salon al Turnurilor Stacojii… Vezi cum refuză cu dispreţ toate ofertele de băutură şi mâncare? Se teme că Împăratul va încerca să-l drogheze.

— De ce poartă măşti?

— Ainonii sunt un popor desfrânat, răspunse Proyas, aruncând o privire circumspectă în imediata lor vecinătate. O rasă de comedianţi. Le pasă doar de subtilităţile relaţiilor umane. Consideră că o faţă ascunsă e o posibilă armă pentru toate problemele legate de jnan.

— Jnanul, murmură Cnaiür, este o boală de care suferiţi cu *toţii.*

ProyaS zâmbi, amuzat de dispreţul neobosit al câmpeanului.

— Fără îndoială că suferim. Dar pentru Ainoni este mortală.

— Iartă-mă, spuse Kellhus, dar ce este „jnanul”?

Proyas îi aruncă o privire încurcată.

— Nu m-am gândit prea mult la asta, recunoscu el. Îmi amintesc că Byantas îl defineşte ca „războiul cuvintelor şi al sentimentelor”. Dar înseamnă mult mai mult. Subtilităţile care ghidează conduita oamenilor, ai putea spune. Este – ridică din umeri – ceva ce facem.

Kellhus încuviinţă. *Ştiu aşa puţin despre ei înşişi, tată*.

Tulburat de insuficienţa răspunsului său, Proyas le atrase atenţia asupra unui mic grup de oameni de lângă iazul grădinii, toţi îmbrăcaţi cu aceleaşi veste cu blazoane din fildeş alb pe

deasupra tunicilor.

— Acolo. Cel cu păr auriu. Acela e Incheiri Gotian, Marele Maestru al Cavalerilor Shriali. Este un om bun – trimisul Shriahului. Maithanet i-a cerut să judece cauza noastră împotriva Împăratului.

Gotian îl aştepta pe Împărat în linişte, strângând în mâini o cutiuţă de fildeş – o depeşă, presupuse Kellhus, de la însuşi Maithanet. Deşi Gotian afişa un aer de siguranţă de sine, Kellhus văzu pe loc că era nerăbdător: pulsul rapid al jugularei sub pielea întunecată de pe gât, încovoierea tendoanelor de-a lungul mâinii, poziţia întinsă a musculaturii în jurul buzelor…

Nu se simte pe măsura poverii sale.

Dar sub chipul său nu mocnea doar îngrijorare: ochii săi trădau de asemenea aşteptarea aceea curioasă pe care Kellhus o văzuse de multe ori pe multe feţe.

Tânjeşte să fie mişcat… Mişcat de cineva mai sfânt decât el.

— Un om bun, repetă Kellhus.

Trebuie doar să-l conving că sunt mai sfânt…

— Şi cel de acolo, spuse Proyas, arătând spre dreapta, este Prinţul Skaiyelt din Thunyerus, stând în umbra gigantului acela – pe care ei îl numesc Yalgrota.

Prin organizare sau prin altceva poate, micul contingent thunyeri ocupa periferia adunării lorzilor inrithi. Din toată nobilimea adunată în grădină, doar ei erau echipaţi pentru bătălie, purtând platoşe de zale negre sub robe cu mânecile brodate cu animale stilizate. Cu toţii afişau bărbi creţe şi păr lung, ca mătasea de porumb. Faţa lui Skaiyelt era plină de cicatrice, ca de varicelă, şi bombănea sumbru către Yalgrota, care se înălţa deasupra lui, privind peste capete la Cnaiür.

— Ai văzut vreodată un astfel de om? Şuieră Proyas, Uitându-se fix către gigant, cu admiraţie sinceră. Să ne rugăm ca interesul lui în privinţa ta este doar academic, scylvendi.

Cnaiür înfruntă privirea lui Yalgrota fără să clipească.

— Da, spuse el liniştit, pentru binele lui. Un om se măsoară prin mai mult decât felul în care e clădit.

Proyas îşi arcui sprâncenele şi rânji într-o parte spre Kellhus.

— Crezi, îl întrebă Kellhus pe scylvendi, că nu este la fel de lung pe cât este de înalt?

Proyas râse tare, dar ochii feroce ai lui Cnaiür îl fulgerară pe Kellhus. *Joacă-te cu aceşti proşti, dacă trebuie, dûnyainule, dar*

nu cu mine!

— Începi, spuse Proyas, să-mi aminteşti de Xinemus, Prinţul meu.

De omul pe care îl preţuieşte mai mult decât pe toţi ceilalţi.

Un strigăt mânios se ridică peste forfota vocilor din fundal:

— Gi'irga fi hierst! Gi'irga fi hierstas da moia!

Gothyelk, încă o dată certându-l aspru pe unul dintre fiii săi, de data aceasta din partea cealaltă a grădinii.

— Ce sunt acele pandantive pe care thunyerii le poartă între coapse? Îl întrebă Kellhus pe Proyas. Arată ca nişte mere zbârcite.

— Capete micşorate de sranci… Fac talismane din duşmanii lor, şi ne putem aştepta – chipul i se acri într-o strâmbătură de dezgust – că vor purta capete *umane* destul de curând, de îndată ce Războiul Sfânt va începe. După cum voiam să spun, thunyerii sunt noi în cele Trei Mări. Au adoptat cele O Mie de Temple şi pe Cel din Urmă Profet numai în vremea bunicului meu, deci sunt zeloşi în felul popoarelor convertite. Dar războiul interminabil cu srancii i-a făcut morbizi, melancolici… smintiţi chiar. Skaiyelt nu este o excepţie din punctul acesta de vedere, din câte pot să-mi dau seama – omul nu e în stare să spună un cuvânt în sheyică. Va trebui să ne… descurcăm cu el, îmi imaginez, dar altfel nu trebuie luat prea tare în serios.

E un joc important aici, se gândi Kellhus, *şi nu este loc pentru cei care nu ştiu regulile.* Cu toate acestea, întrebă:

— De ce?

— Pentru că este un barbar analfabet şi necivilizat. Răspunsul pe care îl aşteptase: cel care cu siguranţă urma să îl înstrăineze pe scylvendi.

Ca la un semnal, Cnaiür pufni.

— Şi ce, întrebă el aspru, crezi tu că spun ceilalţi despre mine?

Prinţul dădu din umeri.

— Cam acelaşi lucru, îmi imaginez. Dar asta se va schimba repede, scylvendi. Am…

Proyas se opri la jumătatea frazei, atenţia fiindu-i atrasă de o tăcere neaşteptată ce căzuse peste nobilii inrithi. Trei siluete se apropiau prin umbra coloanelor înconjurătoare. Doi bărbaţi, Gărzi Eothice după armura şi însemnele lor, târând un al treilea între ei. Omul era gol, vlăguit, şi prins cu cătuşe grele în jurul

gâtului, încheieturilor şi gleznelor. După cicatricele de pe mâini, era evident că era scylvendi.

— Vicleni diavoli, bombăni Proyas în şoaptă.

Gărzile îl smuciră pe bărbat în soare. Acesta se clătina ca un beţiv, neatent la mădularul său expus. Îşi ridică chipul jalnic spre căldura soarelui. Ochii îi fuseseră scoşi.

— El cine este? Întrebă Kellhus.

Cnaiür scuipă, privi gărzile înlănţuindu-l pe bărbat de partea de jos a băncii Împăratului.

— Xunnurit, spuse el după o clipă. Regele nostru al Triburilor în bătălia de la Kiyuth.

— O dovadă a slăbiciunii scylvendilor, fără îndoială, spuse Proyas ferm. A slăbiciunii lui Cnaiür urs Skiötha... Dovadă în ceea ce va fi procesul tău.

— Vei sta aici nemişcat, spuse Pragma nici aspru, nici blând, şi vei repeta această propoziţie: „El, Logosul, este fără început sau sfârşit.” Vei repeta asta neîncetat, până ce ţi se va spune să faci altceva. Ai înţeles?

— Da, Pragma, răspunse Kellhus.

Se lăsă jos pe o rogojină de trestie în mijlocul altarului. Pragma stătea în faţa lui, pe o rogojină asemănătoare, cu spatele spre plopii însoriţi şi prăpăstiile ameninţătoare ale munţilor din spate.

— Începe, spuse Pragma, devenind nemişcat.

— El, Logosul, este fără început sau sfârşit. El, Logosul, este fără început sau sfârşit. El, Logosul, este fără...

La început fu nedumerit de uşurinţa exerciţiului. Dar cuvintele îşi pierdură repede sensul şi deveniră un şir repetitiv de sunete nefamiliare, mai mult un exerciţiu cleios pentru limbă, dinţi şi buze, decât vorbire.

— Încetează să mai spui asta cu voce tare, spuse Pragma. Vorbeşte-o în gând.

El, Logosul este fără început sau sfârşit. El, Logosul, este fără început sau sfârşit. El, Logosul este fără...

Asta era cu totul diferit şi, după cum descoperi repede, mult mai dificil. Rostirea cu voce tare a propoziţiei sprijinise cumva repetiţia, ca şi cum ar fi sprijinit un gând de organele vorbirii. Acum era singur, suspendat în nicăieriul sufletului său, repetat iar şi iar şi iar, contrar tuturor obiceiurilor de raţionament şi

asociere.

El Logosul este fără început sau sfârşit. El, Logosul, este fără început sau sfârşit. El, Logosul, este fără…

Primul lucru pe care îl observă era relaxarea curioasă a feţei sale, ca şi cum exerciţiul retezase cumva legăturile care înlănţuiau expresia de pasiune. Corpul său deveni foarte nemişcat, mult mai mult decât mai simţise vreodată. Dar, în acelaşi timp, valuri curioase de tensiune îl asaltară din interior, ca şi cum ceva din adânc se opunea, refuzând respiraţia interioară a vocii sale interioare. Şi repetiţia fu redusă la o şoaptă, deveni un fir subţire ondulându-se prin vârtejurile violente de gânduri nearticulate, neformate.

El, Logosul este fără început sau sfârşit. El, Logosul, este fără început sau sfârşit. El, Logosul, este fără început sau sfârşit. El, Logosul, este fără…

Soarele creştea peste crestele ciufulite ale munţilor, pătând împrejurimile cu contrastul dintre prăpăstiile întunecat şi chipurile rase strălucitoare. Kellhus se trezi că duce un război. Îndemnuri rudimentare creşteau din nimic.

Cerând gândire. Voci neexprimate se desfăceau din întuneric, cerând gândire. Imagini şuierătoare ocărâră, stăruiră, ameninţară – toate cerând gândire. Şi prin toate acestea:

El, Logosul, este fără început sau sfârşit. *El, Logosul, este fără început sau sfârşit. El, Logosul, este fără…*

La multă vreme după aceea avea să-şi dea seama că acest exerciţiu îi delimitase sufletul. Această repetiţie neîncetată a propoziţiei lui Pragma îl pusese faţă în faţă cu el însuşi, îi arătase în ce măsură nu era el însuşi. Pentru prima dată putuse cu adevărat să vadă întunericul care îl precedase şi ştiu că înainte de ziua aceea nu fusese niciodată cu adevărat treaz.

Când apuse soarele, Pragma rupse liniştea sa.

— Ţi-ai terminat prima zi, tinere Kellhus, şi acum vei continua în timpul nopţii. Când soarele din zori va lumina gheţarul de răsărit, vei înceta să mai repeţi *ultimul* cuvânt al propoziţiei, dar în rest vei continua. De fiecare dată când soarele se va ridica din gheţar, vei înceta să mai repeţi ultimul cuvânt. Ai înţeles?

— Da, Pragma.

I se păru că acele cuvinte fuseseră rostite de altcineva.

— Atunci continuă.

În timp ce întunericul acoperi altarul, lupta se intensifică. Pe

rând, trupul său deveni îndepărtat, aproape de ameţeală, şi apoi sufocant de apropiat. Într-o clipă era o nălucă, un accident al fumului încolăcit, atât de lipsit de substanţă încât părea că briza nopţii ar putea să-l mâzgălească în nimic. În alta, era un mănunchi de carne înghesuită, orice senzaţie atât de ascuţită încât chiar şi briza rece a nopţii clănţănea ca nişte cuţite pe pielea lui. Şi propoziţia deveni ceva beat, ceva care se poticnea şi se clătina printr-un cor de agitaţie, distrageri şi pasiuni furioase. Răcneau în el – precum ceva pe moarte.

Apoi soarele se ridică din gheţar, iar el fu năucit de frumuseţea acestuia. Portocaliu mocnit crestând câmpurile reci de zăpadă şi gheaţă strălucitoare. Şi, preţ de o bătaie de inimă, propoziţia îi scăpă, iar el se gândi doar la felul în care gheţarul creştea, se încovoia precum spinarea unei femei frumoase…

Pragma sări înainte şi îl lovi, cu chipul schimonosit într-o falsă strâmbătură de furie.

— Repetă propoziţia! Urlă el.

Pentru Kellhus, fiecare dintre Marile Nume reprezenta o întrebare, un punct de legătură între permutări nenumărate. Pe chipurile lor vedea frânturi ale altor feţe apărând la suprafaţă, ca şi cum toţi oamenii nu erau decât momente ale unui singur om. O clipă din Leweth trecând ca o rafală prin încruntătura lui Athjeäri în timp ce se certa cu Saubon. O licărire din Serwë în felul în care Gothyelk îl privea pe fiul său cel mai tânăr. Aceleaşi pasiuni, dar fiecare în proporţii drastic diferite. Oricare dintre aceşti oameni, concluzionă el, ar putea fi la fel de uşor de posedat precum fusese Leweth – în ciuda mândriei lor îndârjite. Dar ca sumă, erau incalculabili.

Erau un labirint, o mie de mii de săli, iar el trebuia să treacă prin ele. Trebuiau să fie ai lui.

Dacă acest Război Sfânt îmi depăşeşte abilităţile? Ce se întâmplă atunci, tată?

— Te ospătezi, dûnyainule? Îl întrebă Cnaiür în limba amară a scylvendilor. Te îngraşi cu chipuri?

Proyas îi lăsase ca să se sfătuiască cu Gotian, şi, pentru moment, cei doi erau erau singuri.

— Avem aceeaşi misiune, scylvendi.

Până acum, evenimentele depăşiseră cele mai optimiste aşteptări. Pretenţia sa de sânge regal îi asigurase, aproape fără

efort, o poziţie între castele conducătoare ale inrithilor. Proyas nu numai că îi oferise „necesităţile rangului de prinţ”, dar îi acordase un loc de onoare la focul sfatului său. Kellhus descoperi că atâta vreme cât se purta ca un prinţ, era tratat ca un prinţ. Jocul devenea fiinţă.

Dar cealaltă afirmaţie – de a fi visat despre Shimeh şi Războiul Sfânt – îi asigurase o cu totul altă poziţie, una încărcată de primejdii şi posibilităţi. Unii îl luau în râs fără să se ascundă la auzul acestei afirmaţii. Alţii, precum Proyas şi Achamian, o vedeau ca pe o posibilă avertizare, ca pe primele semne de boală. Mulţi, căutând orice fărâmă de sprijin divin pe care îl puteau găsi, o acceptaseră pur şi simplu. Dar cu toţii îi recunoscuseră lui Kellhus aceeaşi poziţie.

Pentru popoarele celor Trei Mări, visele, oricât de banale, erau o problemă serioasă. Visele nu erau, aşa cum crezuse Dûnyainul înainte de chemările lui Moënghus, simple repetiţii, moduri în care sufletul se antrena pentru diferite eventualităţi. Visele erau portalul, locul unde Exteriorul se infiltra în Lume, unde ceea ce era dincolo de om – fie că era viitorul, îndepărtatul, demonicul sau divinul – găsea o expresie imperfectă în aici şi acum.

Dar nu era destul numai să afirmi ceea ce ai visat. Dacă visele aveau putere, erau de asemenea ieftine. Toată lumea visa. După ce ascultase cu răbdare descrierile viziunilor sale, Proyas îi explicase lui Kellhus că de fapt mii de oameni pretinseseră că au visat Războiul Sfânt, unii triumful său, alţii distrugerea sa. Nu puteai merge trei metri de-a lungul Phayusului, spusese el, fără să vezi vreun pustnic ţipând şi gesticulând despre visele sale.

— De ce, întrebă acesta cu o sinceritate caracteristică, ar trebui să privesc visele tale ca fiind diferite de celelalte?

Visele erau o problemă serioasă, iar problemele serioase cereau întrebări grele.

— Poate ca nu ar trebui, răspunse Kellhus. Nu sunt sigur nici măcar că eu ar trebui.

Şi asta, ezitarea lui de a crede în propriile sale pretenţii profetice, fusese cea care îi asigurase poziţia primejdioasă. Când inrithii anonimi, auzind zvonuri despre el, cădeau în genunchi dinaintea lui, se supăra cum s-ar fi supărat un tată înţelegător. Când implorau să fie atinşi, ca şi cum iertarea ar fi putut fi transmisă prin piele, îi atingea, dar numai pentru a-i ridica, pentru a-i dojeni că se umileau dinaintea altuia.

Pretinzând că era mai puţin decât ceea ce părea a fi, îi mişca pe oameni, chiar şi pe cei învăţaţi ca Proyas şi Achamian, îi făcea să spere sau să se teamă că s-ar putea să fie *mai mult.*

Nu avea să o rostească vreodată, să o afirme vreodată, dar avea să fabrice situaţii care să o facă să pară adevărată. Atunci, toţi cei care considerau că veghează în secret, toţi cei care întrebau cu răsuflarea tăiată *„Cine este acest om?”* urmau să fie răsplătiţi cum nu fuseseră vreodată. El va fi înţelegerea *lor.*

Atunci nu vor mai putea să se îndoiască de el. Asta ar fi însemnat să creadă că înţelegerea lor ar fi goală. Să-l renege ar fi însemnat să se renege pe ei înşişi.

Kellhus urma să calce pe teren condiţionat.

Atât de multe permutări... Dar văd calea, tată.

Din partea cealaltă a grădinii răsunară râsete. Un tânăr nobil galeoth, sătul de stat în picioare, găsi banca Împăratului drept un loc potrivit pentru a se odihni. Şezu câteva clipe, uitând de voioşia înconjurătoare, studiind pe rând carnea lucioasă de porc *jumyan* pe care o furase de la o sclavă şi bărbatul gol încătuşat la picioarele lui. Când îşi dădu într-un târziu seama că toţi râdeau de el, decise că îi cam plăcea atenţia şi începu să maimuţărească nişte poziţii imperiale. Oamenii Colţului râdeau în hohote. În cele din urmă, Saubon îl adună pe tânăr şi îl conduse spre neamurile lui care aplaudau.

Câteva clipe după aceea, un şir de Funcţionari Imperiali, toţi îmbrăcaţi în robele voluminoase ale rangului lor, anunţară sosirea Împăratului. Alături de Conphas, Ikurei Xerius al III-lea îşi făcu apariţia chiar în vreme ce veselia se potolea, afişând o expresie în care se amestecau bunăvoinţă şi dezgust. Se aşeză pe scăunel şi reaprinse veselia oaspeţilor săi când luă chiar poziţia – palma stângă în sus în poală, dreapta răsucită în jos în faţa lui – pe care tânărul galeoth o maimuţărise cu câteva clipe mai devreme. Kellhus îi privi chipul pălind de mânie când unul dintre eunuci îi explică motivul râsetelor. Era crimă în ochii lui când îl alungă pe bărbat, şi timp de o clipă se luptă să se regăsească. Ştia că a fi premeditat era una dintre cele mai mari insulte. În acest mod, chiar şi un Împărat putea fi făcut sclav – deşi Kellhus înţelese că nu ştia de ce. În sfârşit Xerius se aşeză în poziţia norsiraie: cu mâinile sprijinite pe genunchi.

Trecură câteva momente lungi de tăcere în timp ce îşi stăpânea furia. În acest timp, Kellhus studia chipurile suitei

imperiale: aroganţa fără margini a nepotului Împăratului, Conphas; panica sclavilor, atât de acordaţi cu patimile tumultoase ale stăpânului lor; buzele strânse dezaprobator ale Sfetnicilor Imperiali, desfăşuraţi în semicerc dinapoia Împăratului lor – centrul lor. Şi… un chip *diferit* printre Sfetnici… un chip neliniştitor. O nepotrivire abia vizibilă, o greşeală vagă, era cea care îi atrăsese atenţia la început. Un bătrân, îmbrăcat în robă de mătase de culoarea cărbunelui, un bărbat pe care era evident că ceilalţi îl respectau şi de a cărui părere se ţinea cont. Unul dintre însoţitorii săi se înclină spre el şi murmură ceva nedesluşit prin vuietul vocilor. Dar Kellhus putu să-i citească de pe buze: *Skeaös…*

Numele Sfetnicului.

Trăgând aer adânc în piept, Kellhus lăsă impulsul propriilor gânduri să încetinească şi să încremenească. Ceea ce era în conjunctura zilnică cu ceilalţi oameni încetă să existe, jupuindu-se precum petalele florilor. Ritmul evenimentelor scăzu. Deveni un *loc*, un câmp gol pentru o singură figură: peisajul ofilit al chipului unui bătrân.

Niciun reflex perceptibil de înroşire. Deconectare între bătaia inimii şi expresia aparentă…

Dar bâzâitul vocilor din jur se stinse şi el se retrase, recules. Împăratul era pe punctul de a vorbi. Cuvinte care puteau pecetlui soarta Războiului Sfânt.

Trecuseră cinci bătăi de inimă.

Ce putea să însemne asta? Un singur chip indescifrabil într-o harababură de expresii transparente. *Skeaös… Eşti lucrarea tatălui meu?*

El, Logosul, este fără început sau. El, Logosul, este fără început sau. El, Logosul, este fără început sau. El, Logosul este fără…

Timp de o clipă, simţi gustul sângelui pe buzele sale întredeschise, dar senzaţia se dăţi încet de litania nemiloasă. Cacofonia interioară şovăi, se pierdu într-o tăcere de mormânt. Corpul său îi deveni cu totul străin, un cadru ne-esenţial. Şi mişcarea timpului însuşi, ritmul lui de înainte şi după, fu transformat.

Umbrele coloanelor altarului măturară podeaua goală. Lumina soarelui căzu peste, apoi pâlpâi de pe chipul lui. Transpirase şi se murdărise, dar nu exista niciun disconfort, niciun miros. Şi

când bătrânul Pragma se ridică şi turnă apă peste buzele lui, el era doar o piatră şlefuită prinsă în muşchi şi pietriş sub o cascadă.

Soarele ocoli coloanele din faţa lui şi coborî dinapoia lui, desenându-i umbra peste poalele lui Pragma şi apoi printre copacii lucioşi, unde se uni cu alte umbre şi se umflă în noapte. Iar şi iar, văzu soarele răsărind şi apunând, răgazul trecător al nopţii, şi în fiecare dimineaţă, propoziţia era mutilată din ce în ce mai mult. În timp ce lumea se grăbea, mişcarea sufletului său încetinea. Până când şopti numai: *El, Logosul. El, Logosul. El, Logosul…*

Era un un gol plin de ecouri lipsite de orice voce creatoare, fiecare frază era o repetare perfectă a celei dinainte. Era un drumeţ prin galeria abisală a oglinzilor dinaintea altor oglinzi, fiecare pas fiindu-i la fel de iluzoriu precum cel dinainte. Numai soarele şi noaptea îi marcau trecerea, şi numai prin îngustarea golului dintre oglinzi spre acel loc imposibil unde punctul de dispariţie ameninţa să sărute punctul de dispariţie – spre locul unde sufletul devenea complet nemişcat.

Când soarele răsări din nou, gândurile lui se reduseră la un singur cuvânt:

EL EL EL EL.

Şi părea în acelaşi timp o bâlbâire absurdă şi cel mai profund dintre gânduri, ca şi cum doar în absenţa „Logosului” se putea aşeza în ritmul inimii sale încordându-se de la o clipă la alta. Gândul se subţie şi ziua trecu peste şi dinapoia altarului, până ce noaptea străpunse giulgiul cerului, până când bolţile se învârtiră precum o roată infinită de şaretă. *El. El…*

Un suflet mişcător, înlănţuit de margine, de un moment desăvârşit înainte de *ceva*, orice. *El,* copacul, *el,* cordul, *el,* totul transformat în nimic prin repetiţie, de către acumularea nesfârşită al aceluiaşi refuz de a *numi.*

O coroană de aur peste pantele înalte ale gheţarului… şi apoi nimic.

Niciun gând.

— Imperiul îţi urează bun venit, anunţă Xerius, străduindu-se să păstreze un ton blând.

Îşi aruncă privirea asupra Marilor Nume ale Oamenilor Colţului, întârziind o clipă asupra scylvendiului de lângă Kellhus.

Zâmbi.

— Ah, da, spuse el, extraordinarul nostru nou venit. Scylvendiul. Mi se spune că eşti o Căpetenie a utemoţilor. Aşa este, scylvendi?

— Aşa este, răspunse Cnaiür.

Împăratul cântări acest răspuns. Nu avea niciun chef, observase Kellhus, de amabilităţile jnanului.

— Şi eu am un scylvendi, spuse el.

Îşi dezgoli antebraţul din mânecile complicate şi apucă lanţul dintre picioarele sale. Îl smuci cu sălbăticie, iar Xunnurit, ghemuit, îşi ridică faţa orbită şi stâlcită către privitori. Corpul său gol era scheletic, subnutrit, iar membrele păreau să atârne de diferite balamale, care se închideau cu toatele, departe de lume. Swazondele lungi de-a lungul braţelor sale păreau acum să măsoare mai mult oasele de dedesubt decât trecutul sângeros.

— Spune-mi, zise Împăratul, găsind alinare în această mică brutalitate. Din ce trib este acesta?

Cnaiür părea neafectat.

— Acesta era unul dintre akkunihori.

— „Era, spui? Pentru tine e mort, presupun.

— Nu. Nu mort. El nu înseamnă nimic pentru mine.

Împăratul zâmbi de parcă se încălzea pentru un mic mister, o distragere potrivită de la probleme mai serioase. Dar Kellhus putea vedea maşinaţiunile de dedesubt, încrederea că îi va arăta că acest sălbatic nu este decât un neghiob ignorant. Nevoia.

— Fiindcă l-am înfrânt? Hmm? Insistă Împăratul.

— Pe cine ai înfrânt?

Ikurei Xerius se opri.

— Pe câinele acesta de *aici.* Xunnurit, Regele-Triburilor. Regele *tău...*

Cnaiür dădu din umeri, parcă încurcat de un capriciu neînsemnat al unui copil.

— Nu ai înfrânt nimic.

La auzul acestor cuvinte se auziră câteva râsete.

Împăratul se acri. Kellhus putu vedea o apreciere a intelectului lui Cnaiür poticnindu-se în prim-planul gândurilor sale. Se făcu o reevaluare, o recapitulare a strategiilor.

Este obişnuit să se refacă din greşeli, gândi Kellhus.

— Da, spuse Xerius. Înfrângerea un om nu înseamnă nimic, presupun. E uşor să înfrângi un om. Dar să înfrângi un *popor*... Cu siguranţă asta e *ceva*, nu?

Expresia imperială deveni jubilantă când Cnaiür nu reuşi să răspundă.

Xerius continuă:

— Nepotul meu aici de faţă, Conphas, a înfrânt un popor. Poate ai auzit de ei. Poporul Războinic.

Din nou, Cnaiür refuză să răspundă. Dar privirea sa era ucigaşă.

— Poporul *tău*, scylvendi. Înfrânt la Kiyuth. Ai fost la Kiyuth, mă întreb?

— Am fost la Kiyuth, scrâşni Cnaiür.

— Ai fost înfrânt?

Linişte.

— Ai fost *înfrânt?*

Toţi ochii erau acum aţintiţi asupra scylvendiului.

— Am fost – căută cuvântul sheyic potrivit – am fost *şcolit* la Kiyuth.

— Chiar aşa? Strigă Împăratul. Îmi imaginez. Conphas este un instructor dintre cei mai exigenţi. Spune-mi, ce lecţie ai învăţat?

— Conphas a fost lecţia mea.

— Conphas? Repetă Împăratul. Trebuie să mă ierţi, scylvendi, dar sunt încurcat.

Cnaiür continuă, pe un ton chibzuit.

— La Kiyuth, am învăţat ce a învăţat Conphas. El este un general educat pe multe câmpuri de luptă. De la galeothi a învăţat eficienţa formaţiilor disciplinate de suliţaşi împotriva atacurilor călare. De la kianini a învăţat eficienţa călăuzirii adversarului, a retragerilor false, şi înţelepciunea de a-şi strânge călăreţii în rezervă. Iar de la scylvendi a învăţat importanţa *gobozkoy*-ului, „clipei” – că trebuie să-ţi citeşti inamicul de la depărtare şi să-l loveşti exact în clipa dezechilibrului său.

— La Kiyuth am învăţat, continuă el, întorcându-şi privirile aspre către Conphas, că războiul este *inteligenţă.*

Şocul de pe chipul Nepotului Imperial era limpede, iar Kellhus se miră de forţa acestor cuvinte. Dar se întâmplau prea multe ca să se poată concentra asupra acestei probleme. Atmosfera era încordată de această înfruntare dintre Împărat şi barbar...

Acum era rândul Împăratului să rămână tăcut.

Kellhus înţelese miza acestui schimb. Împăratul trebuia să arate incompetenţa scylvendiului. Xerius făcuse din Înscrisul său preţul lui Ikurei Conphas. Ca orice negustor, Xerius putea justifica acest preţ numai prin calomnierea mărfurilor adversarilor.

— Ajunge cu această sporovăială! Strigă Coithus Saubon. Marile Nume au auzit destul…

— Dar nu Marile Nume hotărăsc! Se răsti Împăratul.

— Nici Ikurei Xerius, adăugă Proyas, cu ochii strălucind de zel.

Căruntul Gothyelk strigă:

— Gotian! Ce spune Shriahul? Ce spune *Maithanet* despre Înscrisul Împăratului nostru?

— Dar este *prea devreme!* Bolborosi Împăratul. Nu l-am cercetat pe acest bărbat – pe acest *păgân!*

Dar alţii vociferau:

— Gotian!

— Deci ce spui *tu*, Gotian? Strigă Împăratul. Ai accepta un *păgân* să te conducă împotriva păgânilor? Ai accepta să fii pedepsit precum a fost pedepsit Războiul Sfânt cel Vulgar pe Câmpia Mengedda? Câţi morţi? Câţi au fost robiţi de toanele nesăbuite al lui Calmemunis?

— *Marile Nume* conduc! Strigă Proyas. Scylvendiul ne va fi sfătuitor…

— *Tot insultător rămâne!* Mugi Împăratul. O armată cu zece generali? Când vă veţi împotmoli, şi aşa se va întâmpla, pentru că nu cunoaşteţi şiretenia kianinilor, atunci *cui* veţi cere ajutor? Unui scylvendi? Într-un moment de criză? Dintre toate absurdităţile! *Va fi* un Război Sfânt al păgânilor atunci! Iubite Sejenus, bărbatul acesta e un *scylvendi*, se jeli el ca unei persoane dragi care îşi pierduse minţile. Asta nu înseamnă nimic pentru voi, nebunilor? Este o năpastă a pământului! Chiar şi numele lui este o blasfemie! O monstruozitate dinaintea lui Dumnezeu!

— Nouă ne vorbeşti despre *insulte?* Răspunse Proyas strigând. Dai lecţii de pioşenie celor care şi-ar sacrifica propria viaţă pentru Colţ? Cum rămâne cu fărădelegile tale, Ikurei? Cum rămâne cu tine, tu, care vrei să faci din Războiul Sfânt o unealtă?

— Vreau să *apăr* Războiul Sfânt, Proyas! Să salvez unealta lui Dumnezeu de ignoranţa voastră!

— Dar nu mai suntem ignoranţi, Ikurei, răspunse Saubon. L-ai auzit pe scylvendi vorbind. *Noi* l-am auzit vorbind.

— Dar acest om v-ar trăda! Este un *scylvendi!* Nu m-aţi *auzit?*

— Cum să nu? Scuipă Saubon. Ţipi mai tare ca nevastă-mea.

Râsete hodorogite.

— Unchiul meu spune adevărul, zise Conphas, şi asupra nobililor se lăsă tăcerea.

Marele Conphas vorbise în sfârşit. El avea să fie vocea mai cumpătată.

— Nu ştiţi nimic despre scylvendi, continuă el sec. Nu sunt păgâni precum fanimii. Ticăloşia lor nu este aceea că strâmbă credinţa dreaptă în ceva spurcat. Ei sunt un popor *fără* zei.

Conphas se îndreptă cu paşi mari către Regele-Triburilor de la picioarele Împăratului, smuci faţa orbită spre spate pentru ca toţi să o vadă. Înşfăcă unul dintre braţele scheletice.

— Ei numesc aceste cicatrice swazonde, spuse el ca un profesor răbdător, un cuvânt ce înseamnă „morţi”. Pentru noi, ele sunt doar trofee sălbatice, la fel ca şi capetele micşorate de sranci pe care thunyerii le cos pe scuturile lor. Dar ele reprezintă mult mai mult pentru scylvendii. Acele morţi sunt *singurul lor scop.* Însăşi sensul vieţii lor este scris în aceste cicatrice. Morţile *noastre...* înţelegeţi asta?

Privi chipurile inrithilor adunaţi, fu mulţumit de înţelegerea pe care o văzu acolo. Era una să primească un păgân în mijlocul lor, era alta să audă detaliile ticăloşiei sale enumerate.

— Ceea ce a spus sălbaticul mai devreme nu este adevărat, reluă Conphas. Acest om nu este „nimic”. Este mai mult, mult mai mult. Este o dovadă a umilirii lor. Umilirea scylvendi lor.

Se uită la chipul nepăsător al lui Xunnurit, la orbitele adâncite, plângătoare. Apoi îl privi pe Cnaiür unde stătea, alături de Proyas.

— Priviţi-l, spuse el cu nonşalanţă. Priviţi-l pe cel pe care îl veţi face generalul vostru. Nu credeţi că înseteză după răzbunare? Nu credeţi că în acest moment se luptă să învingă furia din inima sa? Sunteţi atât de naivi să credeţi că nu plănuieşte distrugerea noastră? Că în sufletul său nu se răsucesc, ca în sufletul oricărui om, scenarii, imagini – ale răzbunării împlinite şi ale distrugerii noastre complete?

Conphas îl privi pe Proyas.

— Întreabă-l, Proyas. Întreabă-l ce îi mişcă sufletul.

Urmă o pauză umplută de murmurul nobililor. Kellhus se întoarse spre faţa enigmatică care plutea deasupra Împăratului.

În copilărie văzuse expresiile ca oamenii născuţi în lume, ca pe ceva înţeles fără să înţeleagă. Dar acum putea vedea grinzile de dincolo de scândurile expresiei unui om, şi aşa putea calcula, cu o exactitate terifiantă, distribuţia forţelor până la fundaţia unui om.

Dar acest Skeaös îl deruta. În timp ce prin alţii vedea, în cazul bătrânului nu vedea decât mimica feţei. Musculatura nuanţată care îi produce expresia era de nerecunoscut – parcă ancorată pe altfel de oase.

Acest om nu fusese instruit în felul dûnyainilor. Mai degrabă, faţa lui nu era faţă.

Trecură clipe, nepotrivirile se adunară, fuseră clasificate, aranjate în alternative ipotetice…

Membre. Membre fragile îndoite şi strânse într-o imitaţie de faţă.

Kellhus clipi, şi simţurile sale se retraseră în proporţiile normale. Cum era posibil? Vrăjitorie? Dacă da, nu avea nimic din strania răsucire pe care o experimentase cu neomul cu care se luptase acum mult timp. Vrăjitoria, realizase Kellhus, era inexplicabil de grotescă – precum mâzgăliturile unui copil peste o operă de artă – deşi nu ştia de ce. Tot ce ştia era că putea distinge vrăjitoria de lume şi vrăjitorii de oameni comuni. Acesta era printre numeroasele mistere care îl motivaseră să-l studieze pe Drusas Achamian.

Această faţă, era aproape sigur, nu avea nicio legătură cu vrăjitoria. Dar atunci cum?

Ce este omul acesta?

Brusc, ochii lui Skeaös străluciră spre ai lui. Sprâncenele brăzdate se strânseră într-o încruntare falsă.

Kellhus dădu din cap într-un mod prietenesc şi jenat al cuiva prins că se holbează la altul. Dar cu coada ochiului aruncă o privire spre Împărat, care se uită la el alarmat, apoi se răsuci ca să-şi cerceteze Sfetnicul.

Kellhus înţelese că Ikurei Xerius nu ştia că această faţă era diferită. Niciunul dintre ei nu ştia.

Studiul se adânceşte, tată. Se adânceşte mereu.

— În tinereţe, spunea Proyas, am fost educat de un Învăţat al Mandatului, Conphas. El ar spune că eşti mai degrabă optimist

în ceea ce îi priveşte pe scylvendi.

Mai mulţi râseră deschis auzind asta – uşuraţi.

— Poveştile Mandatului, spuse Conphas, n-au nicio valoare.

— Poate, răspunse Proyas, dar sunt la egalitate cu povestirile *nansurilor.*

— Dar nu asta este problema, Proyas, spuse bătrânul Gothyelk, cu un accent atât de pronunţat, încât sheyica sa era aproape de neînţeles. Problema este cum am putea să avem încredere în acest păgân?

Proyas se întoarse spre scylvendiul de lângă el, dintr-o dată şovăielnic.

— Ce zici, Cnaiür? Întrebă el.

În timpul schimbului de replici, Cnaiür rămăsese tăcut, neîncercând ca să-şi ascundă dispreţul. Acum scuipă în direcţia lui Conphas.

Nici un gând.

Băiatul se stinse. *Doar un loc. Acest loc.*

Nemişcat, Pragma şedea cu faţa spre el, cu tălpile goale lipite una de alta, cu sutana neagră brăzdată de umbrele cutelor adânci, cu ochii la fel de goi precum copilul pe care îl priveau.

Un loc fără suflare sau sunet. Un loc doar al privirii. Un loc fără înainte sau după… aproape.

Primele raze de soare alergară peste gheţar, aidoma unor crengi greoaie în vânt. Umbrele împietriră şi lumina licări pe ţeasta străveche a lui Pragma.

Mâna stângă a bătrânului părăsi mâneca dreaptă, ţinând un cuţit. Şi, precum o frânghie în apă, braţul se arcui în afară, cu degetele târându-i-se pe lamă în timp ce cuţitul se răsucea moale prin aer, cu soarele alunecând iar altarul întunecos plonjând de-a lungul lamei lucioase…

Şi locul în care cândva existase Kellhus întinse o mână deschisă – firele de păr blond precum nişte filamente luminoase pe pielea bronzată – şi prinse cuţitul din intervalul încremenit.

Lovitura mânerului în palmă declanşă prăbuşirea locului înapoi în băiat. Duhoarea slabă a trupului său. Răsuflare, sunet şi gânduri la pândă.

Am fost legiune…

Cu coada ochiului, putea vedea suliţa soarelui ridicându-se de pe munte. Se simţea beat de oboseală. În ieşirea din transă, i se

părea că nu auzea decât rămurelele arcuindu-se şi săltând în vânt, trase de frunze ca de un milion de pânze, nu mai mari decât mâna sa. Peste tot cauze, dar în mijlocul a nenumărate întâmplări de-o clipă – împrăştiate, nefolositoare.

Acum înţeleg.

— Vreţi să mă cercetaţi, spuse Cnaiür în cele din urmă. Să lămuriţi ghicitoarea inimii de scylvendi. Dar vă folosiţi de propriile voastre inimi pentru a o schiţa pe a mea. Vedeţi un om înjosit dinaintea voastră, Xunnurit. Un om legat de mine prin rudenie de sânge. Ce insultă trebuie să fie asta, ziceţi voi. Inima lui *trebuie* să strige după răzbunare. Şi spuneţi asta pentru că inimile *voastre* ar striga astfel. Dar inima mea nu este inima voastră. De aceea pentru voi e o ghicitoare. Xunnurit nu este un nume ruşinos pentru Popor. Nu este nici măcar un nume. Cine nu călăreşte cu noi, nu este de-al nostru. Este de-al altora. Dar voi, care luaţi inima mea drept a voastră – care vedeţi doar doi scylvendi, unul înfrânt, altul în picioare – credeţi că el trebuie încă să-mi aparţină. Crezi că degradarea lui este a mea, şi că aş răzbuna-o. Asta vrea Conphas să credeţi. Altfel de ce ar fi Xunnurit printre noi? Ce altă metodă mai bună de a discredita un om decât făcând dintr-un om înfrânt perechea sa? Poate că ar trebui să cercetaţi inima nansurilor.

— Dar inima *noastră* este inrithi, spuse Conphas aspru. Este deja cunoscută.

— Da, este, spuse Saubon înverşunat. Vrea să înhaţe Războiul Sfânt de la Dumnezeu şi să-l facă al ei.

— Nu! Scuipă Conphas. Inima mea vrea să salveze Războiul Sfânt *pentru* Zeu. Să-l salveze de acest câine ticălos, şi să vă salveze pe voi de propria voastră nebunie. Scylvendii sunt anatemizaţi!

— Ca şi Turnurile Stacojii! Ripostă Saubon, înaintând spre Conphas. Vrei să îi alungăm şi pe *ei?*

— Asta e altceva, se răsti Conphas. Oamenii Colţului au nevoie de Turnurile Stacojii… Fără ele, Cishaurimii ne-ar distruge.

Saubon se opri la câţiva paşi de Înaltul General. Arăta zvelt, ca un lup.

— Inrithii *au nevoie* şi ei de acest scylvendi. Asta ne spui tu, Conphas. Trebuie să fim salvaţi de propria nebunie pe câmpul

de luptă.

— *Calmemunis* şi rubedenia voastră, Tharschilka, ţi-au spus asta, nesăbuitule. Prin moartea lor pe Câmpia Megendda.

— Calmemunis, scuipă Saubon. Tharschilka… Gloată mărşăluind cu gloata.

— Spune-mi, Conphas, întrebă Proyas. Nu ştiai de Calmemunis că era dinainte blestemat? Atunci de ce l-a aprovizionat Împăratul?

— Nimic din astea nu este la obiect! Strigă Conphas.

Minte, îşi dădu Kellhus seama. *Ştiau că Războiul Sfânt cel Vulgar va fi nimicit. Voiau să fie nimicit…* Dintr-o dată Kellhus înţelese că rezultatul acestei dezbateri era de fapt hotărâtor pentru misiunea lui. Ikureii sacrificaseră o întreagă oaste pentru a-şi întări pretenţiile asupra Războiului Sfânt. Ce alt dezastru aveau să mai inventeze când avea să devină o piedică?

— Întrebarea, continuă Conphas pătimaş, este dacă puteţi avea încredere ca un *scylvendi* să vă conducă împotriva kianinilor!

— Dar nu asta este întrebarea, se împotrivi Proyas. Întrebarea este dacă putem avea mai multă încredere într-un scylvendi decât în *tine.*

— Dar cum poate asta să între măcar în discuţie? Imploră Conphas. Să aveţi mai multă încredere într-un scylvendi decât în *mine*?

Râse sălbatic.

— Asta este nebunie!

— Nebunia *ta*, Conphas, scrâşni Saubon, şi a unchiului tău… Dacă nu erau nenorocitele voastre de profeţii ale pierzaniei şi prea blestematul vostru Înscris, nimic din toate astea n-ar intra în discuţie!

— Dar al *nostru* este pământul pe care îl veţi cuceri! Sângele strămoşilor *noştri* a pătat fiecare câmpie, fiecare deal, iar voi ne *dispreţuiţi* cererea?

— Este pământul lui *Dumnezeu*, Ikurei, spuse Proyas tăios. Ţinuturile Celui din Urmă Profet. Sau ai vrea să pui analele jalnice ale Nansurului înaintea *Tratatului*? Înaintea Domnului nostru, Inri Sejenus?

Conphas rămase tăcut pentru o clipă, măsurând aceste cuvinte. Kellhus îşi dădu seama că nu se intra cu uşurinţă într-o întrecere de pietate cu Nersei Proyas.

— Şi cine eşti *tu*, Proyas, să pui această întrebare? Se întoarse Conphas, Adunându-şi calmul de mai devreme. Hmm? Tu care ai pune un păgân – şi încă un scylvendi! — Înaintea lui Sejenus.

— Suntem cu toţii unelte ale Zeilor, Ikurei. Chiar şi un păgân – chiar şi un scylvendi – poate fi o unealtă, dacă asta este voinţa lui Dumnezeu.

— Deci ne apucăm să ghicim care e voinţa lui Dumnezeu? Eh, Proyas?

— Asta, Ikurei, este sarcina lui Maithanet.

Proyas se întoarse spre Gotian, care îi urmărise cu atenţie în tot acest timp.

— Ce spune Maithanet, Gotian? Spune-ne. Ce spune Shriahul?

Mâinile Marelui Maestru erau încleştate în jurul cutiei de fildeş. Ţinea răspunsul, toată lumea o ştia, în mâinile sale încordate. Expresia lui era ezitantă. *Rămâne nehotărât. Îl dispreţuieşte pe Împărat, nu are încredere în el, dar îi este teamă că soluţia lui Proyas este prea radicală*. Kellhus îşi dădu seama că în curând va fi forţat să intervină.

— Eu l-aş întreba pe scylvendi, spuse Gotian, limpezindu-şi vocea, de ce a venit.

Cnaiür se uită aspru la Cavalerul Shrial, la Colţul brodat în aur peste veşmintele albe. *Cuvintele sunt în tine, scylvendi. Rosteşte-le.*

— Am venit, spuse Cnaiür în cele din urmă, pentru promisiunea războiului.

— Dar asta e ceva ce scylvendii pur şi simplu nu fac, răspunse Gotian, cu bănuielile domolite de speranţă. Nu există mercenari scylvendi. Cel puţin niciunul de care să fi auzit eu.

— Nu mă *vând,* dacă asta vrei să spui. Poporul nu vinde – nimic. Capturăm ceea ce ne trebuie.

— Da. Ne-ar *captura* pe noi, se băgă Conphas.

— Lasă omul să vorbească! Strigă Gothyelk, pierzându-şi răbdarea.

— După Kiyuth, continuă Cnaiür, utemoţii au fost nimiciţi. Stepa nu este cum credeţi. Oamenii Poporului se războiesc mereu, dacă nu cu srancii, nansurii sau kianinii, atunci între ei. Păşunile noastre au fost călcate de rivalii noştri din vechime. Turmele ne-au fost măcelărite. Taberele ne-au fost arse. Am ajuns o căpetenie a nimicului.

Cnaiür privi la chipurile lor absorbite. Kellhus învăţase că

poveştile, dacă erau potrivite, impuneau respect.

— De la acest om, continuă el, făcând un gest spre Kellhus, am aflat că străinii pot da dovadă de onoare. Ca sclav, a luptat alături de noi împotriva kuötilor. Prin el, prin visele sale de la Dumnezeu, am aflat despre războiul vostru. Eram fără de trib, aşa că am acceptat rămăşagul.

Kellhus observă că mulţi ochi erau acum aţintiţi spre el. Să folosească acest moment? Sau să-l lase pe scylvendi să continue?

— Rămăşag? Întrebă Gotian, în acelaşi timp încurcat şi puţin îngrozit.

— Că acest război va fi ca niciun altul. Că va fi o revelaţie…

— Înţeleg, răspunse Gotian, cu ochii strălucind dintr-o dată de credinţă reamintită.

— Înţelegi? Întrebă Cnaiür. Eu nu cred. *Rămân* un scylvendi.

Câmpeanul se uită spre Proyas, apoi mătură cu privirea ilustra adunare.

— Nu mă lua drept ceea ce nu sunt, inrithi. Aici Conphas are dreptate. Pentru mine, *toţi* sunteţi nişte beţivi care se împleticesc. Băieţi care vor să se joace de-a războiul când ar trebui să vă cuibăriţi lângă mamele voastre. Nu ştiţi nimic despre război. Războiul este întunecat. Negru ca smoala. Nu este un Zeu. Nu râde sau plânge. Nu răsplăteşte nici îndemânarea, nici vitejia. Nu este o încercare a sufletelor, nicio măsură a voinţelor. Şi mai puţin este o unealtă, un mijloc pentru atingerea vreunui scop muieresc. Este numai locul unde oasele de fier ale pământului întâlnesc oasele goale ale oamenilor şi le frâng.

— Mi-aţi oferit război, şi am acceptat. Nimic mai mult. Nu voi regreta pierderile voastre. Nu-mi voi pleca fruntea dinaintea rugurilor voastre funerare. Triumfurile voastre nu mă vor înveseli. Dar *am primit* rămăşagul. *Voi suferi* cu voi. Îi voi trece pe fanimi prin sabie şi le voi măcelării nevestele şi copiii. Şi în somn le voi visa tânguirile şi inima mea se va bucura.

Urmă un moment de tăcere uluită. Apoi Gothyelk, bătrânul Conte de Agansanor, spuse:

— Am călărit în multe campanii. Oasele mele sunt bătrâne, dar încă sunt ale mele, nu ale focului. Şi am învăţat să mă încred în omul care urăşte pe faţă, şi să mă tem numai de cei care urăsc în secret. Sunt mulţumit de răspunsul acestui om –

deşi nu prea îmi place.

Se întoarse spre Conphas, cu ochii îngustaţi de neîncredere.

— E trist când un păgân ne de dă lecţii de onestitate.

Încet, ceilalţi încuviinţară.

— Există înţelepciune în cuvintele păgânului, strigă Saubon peste vuietul vocilor. Am face bine să ascultăm!

Dar Gotian rămânea tulburat. Spre deosebire de alţii, el era un nansur, iar Kellhus vedea că împărtăşea multe din prejudecăţile Împăratului şi ale Exalt-Generalului. Veşti despre atrocităţile scylvendilor erau la ordinea zilei pentru nansuri.

Fără veste, Marele Maestru îi căută privirea. Kellhus vedea scenariile catastrofice răsucindu-se în sufletul omului: Războiul Sfânt nimicit, şi totul din cauza unei decizii luate de *el* în numele lui Maithanet.

— Am *visat* despre acest război, spuse brusc Kellhus.

În timp ce inrithii cedau vocii sale încă neauzite, îi cuprindea cu privirea sa umedă.

— Nu mă voi preface că vă spun înţelesul acelor vise, deoarece nu-l cunosc.

Se afla în sfântul cerc al Dumnezeului lor, dar nu era îngâmfat. Se îndoia precum se îndoiau oamenii drepţi şi nu avea nicio pretenţie asupra adevărului.

— Dar ştiu asta: e limpede ce hotărâre aveţi dinainte.

O declaraţie de certitudine întărită de admiterea nesiguranţei care o precedase. *Acele puţine lucruri pe care le ştiu,* spusese el, *le ştiu.*

— Doi oameni v-au cerut să faceţi o concesie. Prinţul Nersei Proyas v-a cerut să acceptaţi serviciile unui păgân scylvendi, în timp ce Ikurei Xerius v-a cerut să vă legaţi de interesele Imperiului. Întrebarea este simplă. Care concesie este mai mare?

Demonstrarea înţelepciunii şi discernământului prin clarificare. Recunoaşterea acestui lucru avea să le întărească respectul, să îi pregătească pentru alte recunoaşteri şi îi va convinge că vocea lui aparţinea *raţiunii* şi nu propriilor sale interese mercenare.

— Pe de o parte, avem un Împărat care a aprovizionat de bună voie Războiul Sfânt cel Vulgar, deşi ştia că aproape sigur va fi nimicit. Pe de altă parte, avem o Căpetenie care şi-a petrecut întreaga viaţă jefuindu-i şi omorându-i pe credincioşi.

Se opri, zâmbind trist.

— În patria mea, numim asta o dilemă.

Prin grădină răsunară râsete calde. Numai Xerius şi Conphas nu zâmbiră. Kellhus ocolise prestigiul Exalt-Generalului agăţându-se de Împărat, şi zugrăvise problema credibilităţii Împăratului egală cu cea a scylvendiului – aşa cum numai un om drept şi echitabil ar face. Apoi sigilase această ecuaţie cu o mică glumă, asigurându-şi mai departe stima lor şi amestecând puţin haz în cunoaşterea adevărului.

— Acum, eu pot garanta pentru onoarea lui Cnaiür urs Skiötha, dar atunci cine ar garanta pentru mine? Să presupunem deci că ambii, Împăratul şi Căpetenia, sunt la fel de puţin demni de încredere. Acestea fiind date, răspunsul stă în ceva ce deja cunoaşteţi: ne asumăm lucrarea lui Dumnezeu, dar este totuşi o *lucrare* întunecată şi sângeroasă. Nu există muncă mai cumplită decât războiul.

Le studie chipurile, privindu-i pe fiecare ca şi cum ar fi stat singur cu el. Vedea că erau pe punctul de a trage concluzia pe care însăşi raţiunea o impunea. Chiar şi Xerius.

— Fie că acceptăm serviciile Împăratului sau ale Căpeteniei, continuă el, oferim aceeaşi încredere şi oferim aceeaşi muncă…

Kellhus se opri, îl privi pe Gotian. Putea vedea deducţiile mişcându-se din proprie voinţă prin sufletul omului.

— Dar cu Împăratul, spuse Gotian, dând uşor din cap, oferim şi *răsplata* muncii noastre.

Un murmur de adâncă aprobare trecu printre Oamenii Colţului.

— Ce spui, Mare Maestru? Strigă Prinţul Saubon. Este mulţumit *Shriahul?*

— Dar asta e şi mai lipsit de sens! Strigă Ikurei Conphas. Cum ar putea Împăratul unei naţiuni inrithi să fie la fel de puţin demn de încredere ca şi un păgân sălbatic?!

Exalt-Generalul prinsese imediat pivotul argumentului lui Kellhus. Dar protestul său venea prea târziu.

Fără nicio vorbă, Gotian deschise cutia, dând la iveală două mici suluri în interior. Ezită, cu chipul sever palid. Ţinea viitorul celor Trei Mări în mâinile sale, şi ştia asta. Uşor, ca şi cum ar fi umblat cu nişte relicve sfinte, deschise sulul cu sigiliul de ceară neagră.

Întorcându-se spre Împăratul tăcut, Marele Maestru al

Cavalerilor Shriali începu să citească, cu vocea răsunătoare ca a unui preot.

— Ikurei Xerius al III-lea, Împărat al Nansurului, prin autoritatea Colţului şi a *Tratatului*, şi în conformitate cu vechea constituţie a Templului şi Statului, ţi se ordonă să aprovizionezi unealta marelui nostru…

Mugetul adunării răsună prin grădina Împăratului. Vocea lui Gotian hurui în continuare, despre Inri Sejenus, despre credinţă, despre intenţii pervertite, dar deja voioşii Oamenii ai Colţului începuseră să abandoneze grădina, atât de nerăbdători erau să se pregătească de marş. Conphas stătea şocat pe treapta din faţa scăunelului Împăratului, uitându-se la Regele scylvendi al Triburilor de la picioarele sale. În apropiere, Proyas accepta felicitările tovarăşilor săi cu vorbe demne şi priviri triumfătoare.

Dar Kellhus îl studia pe Împărat printre iureşul siluetelor. Dicta ordine unuia dintre gardienii lui strălucitori, ordine care, Kellhus ştia, nu aveau nicio legătură cu Războiul Sfânt.

— Ia-l pe Skeaös, şuierară buzele sale, şi apoi adună-i pe ceilalţi. Mizerabilul acela bătrân ascunde vreo *trădare!*

Kellhus îl privi pe Gardianul Eothic mişcându-se spre tovarăşii săi, apoi încolţindu-l pe Sfetnicul fără chip. Îl conduseră cu brutalitate de acolo.

Ce aveau să descopere?

Fuseseră două întreceri în grădina Împăratului.

Faţa chipeşă a lui Ikurei Xerius al III-lea se întoarse apoi spre el, la fel de îngrozită pe cât era de înfuriată.

Crede că sunt părtaş la trădarea Sfătuitorului. Vrea să mă prindă, dar nu-i vine în minte niciun pretext.

Kellhus se întoarse spre Cnaiür, care stătea stoic, analizând silueta goală a rubedeniei sale înlănţuită dinapoia picioarelor Împăratului.

— Trebuie să plecăm repede, zise Kellhus. S-a spus prea mult adevăr aici.

Capitolul XVIII

Înălţimile Andiamine

… şi acea revelaţie a ucis tot ceea ce ştiam odată. Cândva îl întrebam pe Dumnezeu „Cine eşti?”, acum întreb „Cine sunt?”

— ANKHARLUS, SCRISOARE CĂTRE TEMPLUL ALB

Ikurei Xerius al III-lea, pare să fie consensul, era un om excesiv de suspicios. Teama are multe forme, dar niciodată nu e atât de primejdioasă ca atunci când este combinată cu putere şi nesiguranţă continuă.
— DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMULUI RĂZBOI SFÂNT

Primăvară târzie, 4111 Anul Colţului, Momemn

Împăratul Ikurei Xerius al III-lea păşea înainte şi înapoi, frângându-şi mâinile. După dezastrul din grădină începuse să tremure necontrolat. Nu putu să meargă mai departe de încăperile sale imperiale. Conphas şi Gaenkelti, Căpitanul Gărzii Eothice, stăteau tăcuţi în mijlocul camerei, privindu-l. Xerius se opri lângă o masă lăcuită, trase o înghiţitură mare de ampoi. Plescăi din buze şi icni.

— Îl aveţi?

— Da, răspunse Gaenkelti. A fost dus la galerii.

— Trebuie să-l văd.

— Te sfătuiesc să n-o faci, Zeu-al-Oamenilor, răspunse precaut Gaenkelti.

Xerius se opri, privi insistent spre masivul căpitan Norsinai.

— Să nu o fac? E vrăjitorie aici?

— Saikul Imperial spune că nu. Dar acest om a fost... instruit.

— Cum adică „instruit”? Scuteşte-mă de ghicitori, Gaenkelti! Imperiul a fost umilit în această zi. *Eu* am fost umilit!

— A fost... greu de prins. Trei dintre oamenii mei sunt morţi. Alţi patru au membrele rupte...

— Cu siguranţă glumeşti! Strigă Conphas. Era înarmat?

— Nu. Nu am văzut niciodată nimic asemănător. Dacă nu aveam mai multe gărzi desemnate pentru audienţă... După cum spuneam, a fost instruit.

— Vrei să spui, spuse Xerius, cu chipul cuprins de groază, că în tot acest timp, în toţi aceşti ani, putea *să omoare...* sa *mă* omoare?

— Dar *câți ani* are Skeaös, unchiule? Întrebă Conphas. Cum se poate una ca asta? *Trebuie* să fie vrăjitorie.

— Saikul jură că nu este, repetă Gaenkelti.

— *Saikul!* Scuipă Xerius, răsucindu-se după mai mult ampoi. Şobolani hulitori. Alergând prin palat. Complotând, mereu

complotând împotriva mea. Ne trebuie confirmare independentă.

Luă încă o înghiţitură, tuşi.

— Trimite după una dintre celelalte Şcoli… Mysunsaii, continuă el, cu vocea piţigăiată.

— Am făcut deja asta, Zeul-al-Oamenilor. Dar în cazul acesta cred ce spune Saikul.

Gaenkelti apucă sfera mică, acoperită cu inscripţii antice, care se odihnea pe pieptarul său – o Choree, o nenorocire a vrăjitorilor.

— Am atârnat asta în faţa lui după ce a fost supus. Nu era nicio teamă. Nu era nimic pe faţa aceea.

— *Skeaös!* Xerius strigă spre tavanele gravate, căutând din nou ampoiul. Servilul, blestematul, înşelătorul Skeaös! Un spion? Un asasin instruit? Tremura ori de câte ori mă adresam direct lui – ştiai asta? Tremura ca un ied. Şi îmi spuneam: „Ceilalţi mă numesc un Zeu, dar Skeaös, ah, *bunul* Skeaös, el *ştie* că sunt divin. Skeaös singur s-a supus…” Şi în tot timpul ăsta a picurat otravă în urechea mea. Mi-a aţâţat poftele cu limba lui. *Pe Zeii blestemelor!* Îl vreau jupuit! Voi smulge adevărul din forma sa distrusă! Îl voi nimici prin agonie!

Cu un muget, Xerius ridică şi apoi răsturnă masa. Sticlă şi aur se zdrobiră şi zăngăniră pe marmură.

Stătea tăcut, gâfâind. Lumea bâzâia în jurul lui, impenetrabilă, batjocoritoare. Peste tot, umbrele vociferau. Mari planuri se puneau în mişcare. Zeii înşişi se mişcau – *împotriva lui.*

— Dar celălalt, Zeu-al-Oamenilor? Îndrăzni Gaenkelti să întrebe. Prinţul Atrithau care v-a făcut să-l suspectaţi pe Skeaös?

Xerius se întoarse spre Căpitanul său, cu ochii încă sălbatici.

— Prinţul Atrithau, repetă el, înfiorându-se la amintirea expresiei liniştite a bărbatului.

Un spion… şi cu o faţă care trăda uşurinţă absolută. Atâta încredere! Şi de ce nu, când însuşi Primul Sfetnic al Împăratului era unul dintre ai lui? Dar gata. Va trimite groaza să-l viziteze în curând.

— Urmăreşte-l. Cercetează-l ca pe niciun altul.

Se întoarse spre Conphas, îl studie scurt. Pentru prima dată părea că divinul său nepot era tulburat. Micile satisfacţii – de

acestea trebuia să se agaţe în noaptea ce avea să urmeze.

— Lasă-ne acum, Căpitane, spuse el, revenindu-şi. Sunt mulţumit de purtarea ta. Asigură-te că Marele Maestru Cememketri şi Tokush sunt chemaţi la mine imediat. Voi vorbi cu vrăjitorii şi cu spionii mei. Şi cu augurii mei… Trimite-l şi pe Arithmeas.

Gaenkelti îngenunche, atinse cu fruntea podeaua acoperită cu covor şi se retrase.

Singur cu nepotul său, Xerius îi întoarse spatele şi păşi spre porticul deschis din partea îndepărtată a camerei. Era în amurg şi Marea Meneanor se ridica întunecoasă peste orizontul gri.

— Ştiu ce vrei să întrebi, spuse către silueta din spatele lui. Te întrebi cât de mult i-am spus lui Skeaös. Te întrebi dacă ştie tot ce ştii *tu.*

— Era cu tine întotdeauna, unchiule. Nu-i aşa?

— Poate că pot fi prostit, nepoate, dar nu sunt prost… Dar asta este discutabil. Vom şti în curând tot ce ştie Skeaös. Vom şti pe cine să pedepsim.

— Şi Războiul Sfânt? Întrebă Conphas precaut. Ce va fi cu Înscrisul nostru?

— Casa noastră, nepoate. Prima dată, casa noastră…

Sau aşa ar spune bunica ta.

Xerius se întoarse din profil spre Conphas, tăcu gânditor.

— Cememketri mi-a spus că un vrăjitor al Mandatului s-a alăturat Războiului Sfânt. Cheamă-l… tu însuţi.

— De ce? Învăţaţii Mandatului sunt nebuni.

— Te poţi încrede în nebuni tocmai pentru că *sunt* nebuni… Planurile lor rareori se intersectează cu ale tale. Acestea sunt probleme importante, Conphas. Trebuie să fim siguri.

Conphas îl lăsă singur cu marea întunecată. Puteai vedea până departe de pe culmile Înălţimilor Andiamine, dar niciodată nu părea destul de departe. Îi va întâlni pe Cememketri, Marele Maestru al Saikului Imperial, şi pe Tokush, Maestrul Spionilor. Îi va asculta ciondănindu-se unul cu celălalt, nu va afla nimic de la ei. Iar apoi va merge jos la galerii. Să îl vadă el însuşi pe „bunul” Skeaös. Să împartă primele răsplăţi pentru păcatele lui.

Călătoria de la tabără la Înălţimile Andiamine fu ceva ca de coşmar pentru Achamian. Dar aşa era Momemn după lăsarea întunericului – ca de coşmar. Aerul duhnea atât de tare încât

avea gust. De câteva ori zări un deget înalt de piatră – Turnul Ziek, presupuse el – şi, pentru scurt timp, în timp ce treceau pe lângă complexul de temple al Cmiralului, putu să vadă marile cupole ale Xotheiului arcuite precum nişte dansatoare negre. Dar altfel se găsi cufundat într-un labirint haotic de alei mărginite de locuinţe antice şi punctate de bazaruri abandonate, canale şi lăcaşe de cult. Complex în timpul zilei, Momemn era un labirint în timpul nopţii.

Trupa de kidruhili cu torţe forma un şir strălucitor în întuneric. Copite potcovite cu fier zăngăneau pe piatră şi noroi, atrăgând feţe speriate şi bolnăvicioase la ferestrele din apropiere. Îmbrăcat în armura completă de ceremonie, Ikurei Conphas însuşi călărea alături de el – la distanţă.

Achamian se trezi privind din când în când spre Exalt-General. Era ceva deprimant legat de perfecţiunea fizică a bărbatului, ceva ce îl făcea pe Achamian profund conştient de înfăţişarea sa îndesată, aproape ca şi cum prin Conphas Zeii dezvăluiseră umorul crud din spatele defectelor adunate ale oamenilor obişnuiţi. Dar nu doar înfăţişarea sa îl tulbura. Era atmosfera din jurul bărbatului – o siguranţă de sine prea puternică pentru a fi aroganţă. Ikurei Conphas, decise Achamian, era posedat fie de o putere teribilă, fie de un neajuns înfiorător.

Conphas! Încă nu-i venea să creadă. Ce puteau Ikureii să vrea de la el? Achamian renunţase să îl întrebe pe Nepotul Imperial.

— Am fost trimis să te aduc, spusese inexpresiv omul, nu să fac haz.

Oricare ar fi fost dorinţa Împăratului, era destul de importantă ca să facă din Nepotul Imperial un comisionar.

De la început, chemarea îi dăduse lui Achamian o presimţire rea care îl făcuse să strângă din buze. Kidruhilii în armuri grele se scurseseră pe străzile taberei conriyane de parcă executau un atac. Trecură câteva clipe de înghiontiri şi cuvinte mânioase la lumina focurilor până să devină evident că nansurii veniseră după el.

— De ce să mă cheme un Împărat? Îl întrebase el pe Conphas.

— De ce să cheme orice vrăjitor? Răspunsese bărbatul nerăbdător.

Acest răspuns îl mâniase, îi amintise de funcţionarii de la cele o Mie de Temple cărora le ceruse detalii despre moartea lui Inrau. Şi, pentru o clipă, Achamian înţelese cât de

nesemnificativ devenise Mandatul în marele plan al celor Trei Mări. Dintre Şcoli, Mandatul era nătărăul beat ale cărui afirmaţii umflate devin din ce în ce mai disperate pe măsură ce noaptea se adânceşte. Iar cei puternici evitau cu religiozitate disperarea, ca pe orice altă stingherealǎ.

De aceea această cerere era tulburătoare. Ce putea un Împărat să vrea de la un nebun disperat ca Drusas Achamian?

Din câte îşi putea da seama, numai unul din două lucruri putea face o Mare Facţiune cum erau Ikureii să-l cheme. Fie întâlniseră ceva ce propria lor Şcoală, Saikul Imperial, sau mercenarii Mysunsai nu puteau să rezolve, ori doreau să vorbească despre Sfat. Din moment ce nimeni în afara Mandatului nu mai credea în Sfat, trebuia să fie primul dintre motive. Şi poate nu era atât de puţin probabil precum părea. Chiar dacă Marile Facţiuni de obicei râdeau de misiunea lor, totuşi le respectau abilităţile. Gnoza îi făcea nişte nebuni bogaţi.

În cele din urmă, trecură pe sub o poartă, traversară călare grădinile exterioare ale Domenilor Imperiale şi ajunseră la poalele Înălţimilor Andiamine. Dar uşurarea pe care o anticipase Achamian nu era nicăieri de găsit.

— Am ajuns, vrăjitorule, spuse Ikurei Conphas scurt, descălecând cu uşurinţa unui om care crescuse în preajma cailor. Urmează-mă.

Conphas îl conduse spre un grup de uşi legate în fier, care păreau auxiliare restului structurii imediate. Palatul, cu coloanele sale de marmură licărind în lumina nenumăratelor torţe care îi încercuiau perimetrul, se ridica în înălţimile agăţate deasupra lor. Conphas bătu cu putere în uşi şi acestea fură deschise de două Gărzi Eothice, dezvăluind un pasaj lung luminat de lumânări. Dar, în loc să urce înălţimile, conducea către inima lor îngropată.

Conphas păşi înăuntru, dar se opri când Achamian ezită.

— Dacă te întrebi, spuse el cu un zâmbet mic şi răutăcios, dacă acest pasaj duce la închisoarea Împăratului, într-adevăr duce…

Lumina lumânărilor lucea pe reliefurile întortocheate de pe platoşa sa – sorii cei mulţi ai Nansurului. Sub platoşă, Achamian ştia, se găsea o Choree. Cei mai mulţi nobili de rang le purtau, talismanele lor împotriva vrăjitoriei. Dar Achamian nu trebuia să deducă prezenţa sa – putea s-o simtă.

— Atâta lucru am presupus şi eu, răspunse el, stând în prag. A venit timpul, cred, să-mi explici scopul prezenţei mele aici.

— Vrăjitorii Mandatului, spuse cu tristeţe Conphas. Ca toţi zgârciţii, presupuneţi că toată lumea e pe urma averilor voastre. Ce crezi, vrăjitorule? Că sunt atât de prost încât să năvălesc în văzul lumii prin tabăra lui Proyas doar ca să te *răpesc*?

— Aparţii Casei Ikurei. Asta este destul ca să-mi stârnească presimţiri rele, nu crezi?

Conphas îl studie un moment – cu privirea unui arendaş – şi aparent, înţelese că Achamian nu putea fi intimidat de batjocură sau rang.

— Aşa să fie, atunci, spuse el pe neaşteptate. Am descoperit un spion în mijlocul nostru. Împăratul trebuie să verifice dacă este vrăjitorie la mijloc.

— Nu ai încredere în Saikul Imperial?

— *Nimeni* nu are încredere în Saikul Imperial.

— Înţeleg. Şi mercenarii – Mysunsaii – de ce nu-i folosiţi pe ei?

Din nou omul zâmbi condescendent – mult mai mult decât condescendent. Achamian mai văzuse înainte multe alte zâmbete ca acesta, dar întotdeauna păreau oarecum stridente, murdărite de mici disperări. Nu era nimic strident la zâmbetul acesta. Dinţii lui perfecţi străluciră în lumina lumânărilor. Dinţi de prădător.

— Acest spion, vrăjitorule, este foarte neobişnuit. Poate dincolo de talentele lor limitate.

Achamian încuviinţă. Mysunsaii erau „limitaţi". Sufletele mercenare erau rareori talentate. Dar ca Împăratul să trimită după un vrăjitor al *Mandatului*, să nu aibă încredere nu doar în proprii să magi dar nici în mercenarii... *Sunt speriaţi*, înţelese Achamian. *Ikureii sunt speriaţi.* Achamian îl analiză pe Nepotul Imperial, căutând vreun semn de înşelăciune. Satisfăcut, trecu pragul. Tresări când auzi grilajele uşilor închizându-se în urma lui.

Pasajul năvăli pe lângă ei, înghiţit de paşii lungi marţiali ai lui Conphas. Achamian aproape putea simţi Înălţimile Andiamine îngrămădindu-se deasupra lor. Câţi oameni, se întrebă el, au păşit prin acest coridor fără să se mai întoarcă?

Pe neaşteptate, Conphas vorbi:

— Eşti prieten cu Nersei Proyas, nu? Spune-mi: ce ştii despre Anasûrimbor Kellhus? Cel care pretinde să fie Prinţ de Atrithau.

O zdruncinătură fizică însoţi această întrebare, iar pentru o clipă Achamian trebui să lupte ca să menţină pasul iute. *Este Kellhus implicat cumva în asta?*

Ce să-i spună? Că se temea că omul putea fi un prevestitor al celui de-al Doilea Apocalips? *Nu-i spune nimic.*

— De ce întrebi?

— Fără îndoială ai auzit rezultatul întâlnirii Împăratului cu Marile Nume. În mare măsură, a fost rezultatul vicleniei acelui om.

— Înţelepciunii lui, vrei să spui.

Chipul Exalt-Generalului fu desfigurat pe moment de mânie. Lovi uşor platoşa sa de două ori, mai jos de gât, exact unde Achamian ştia că era ascunsă Choreea. Gestul îl calmă oarecum, ca şi cum i-ar fi amintit de toate modurile în care Achamian putea muri.

— Ţi-am pus o întrebare simplă.

Întrebarea numai simplă nu era, se gândi Achamian. Ce ştia despre Kellhus? Extrem de puţine, cu excepţia faptului că probabil omul îi inspira veneraţie la fel de mult cât îl înspăimânta. Un Anasûrimbor se întorsese.

— Are asta, întrebă Achamian, vreo legătură cu „misteriosul spion”?

Conphas se opri brusc şi îl privi atent. Fie era uluit de vreo idioţenie ascunsă în această întrebare, ori lua o decizie.

Sunt cu adevărat îngroziţi.

Înaltul General pufni, ca şi cum ar fi fost uimit că se putea îngrijora de ceea ce ar fi putut face un Învăţat al Mandatului cu secretele Imperiului.

— Absolut nimic.

Surâse afectat.

— Ar trebui să-ţi piepteni barba, vrăjitorule, adăugă el în timp ce îşi continuau drumul prin pasaj. Eşti pe cale să-l întâlneşti pe însuşi Împăratul.

Xerius plecă de lângă Cememketri şi-l privi drept în faţă pe Skeaös. Una dintre urechi îi era înfundată de sânge. Smocuri lungi de păr alb îi încadrau fruntea brăzdată de vene şi obrajii supţi, dându-i o înfăţişare sălbatică.

Bătrânul era despuiat şi legat în lanţuri, cu trupul arcuit în afară de-a lungul unei mese de lemn curbate ca o jumătate de

roată frântă. Lemnul era neted – lustruit de multe asemenea înlănţuiri – şi întunecat în comparaţie cu pielea palidă a Sfetnicului. Încăperea avea un tavan jos şi boltit şi era iluminată de vase strălucitoare de cărbuni împrăştiate la întâmplare prin cotloane. Se aflau în inima Înălţimilor Andiamine, în ceea ce ajunsese de-a lungul veacurilor să se numească Încăperea Adevărului. De-a lungul pereţilor, pe poliţe de fier, se găseau instrumentele Adevărului.

Skeaös îl privi fără frică, clipi ca un copil trezit în miez de noapte. Ochii îi licăreau pe chipul sfrijit, se întoarseră către siluetele care îl însoţeau pe Împăratul său: Cememketri şi alţi doi magi în vârstă, îmbrăcaţi în robele negre cu auriu ale Saikului Imperial, Vrăjitorii Soarelui; Gaenkelti şi Tokush, încă îmbrăcaţi în armura de ceremonie, cu chipurile ţepene de teamă că Împăratul lor avea să dea inevitabil vina pe ei pentru această trădare insultătoare; Kimish, Interogatorul, care vedea puncte dureroase în loc de oameni; Skaleteas, Mysunsaiul în robă albastră chemat de Gaenkelti, pe chipul căruia se citea o nedumerire pe care nu încerca să o ascundă; şi bineînţeles, doi arcaşi cu tatuaje albastre din Garda Eothică, cu Choreele aţintite către pieptul supt al Primului Sfetnic.

— Un Skeaös atât de diferit, şopti Împăratul, încleştându-şi mâinile tremurătoare.

Primului Sfetnic îi scăpă un chicotit uşor.

Xerius se luptă cu groaza care îl scutura, simţi cum i se împietreşte inima. Furie. Avea să aibă nevoie de furie aici.

— Ce zici, Kimish? Întrebă el.

— Deja a fost lucrat, sumar, Zeu-al-Oamenilor, răspunse simplu Kimish. Conform protocolului.

Era cumva entuziasm în tonul său? Dintre cei de faţă, doar lui Kimish nu-i păsa deloc de faptul că pe masă se găsea un Sfetnic Imperial. Nu-i păsa decât de meşteşugul lui. Xerius era sigur că politica acestei insulte, implicaţiile ameţitoare, nu însemnau nimic pentru el. Îi plăcea asta la Kimish, chiar dacă uneori îl irita. Era o trăsătură potrivită pentru un Interogator.

— *Şi?* Întrebă Xerius, cu vocea aproape spartă.

Fiecare pasiune a sa părea amplificată, agăţată de posibilitatea unor transformări abrupte. De la supărare la furie. De la o uşoară durere la agonie.

— Nu e ca niciun alt om pe care l-am văzut vreodată, Zeu-al-

Oamenilor.

Xerius decisese că ceea ce nu-i stătea bine lui Kimish era înclinaţia lui spre dramatism. Ca un povestitor, nu spunea totul, ca şi cum lumea îi era cor. Kimish păzea cu gelozie esenţa problemei şi o dezvăluia după regulile suspansului, nu ale necesităţii.

— Meşteşugul tău este să găseşti *răspunsuri*, Kimish, se răsti Xerius. De ce trebuie să-l interoghez pe Interogator?

Kimish ridică din umeri.

— Uneori e mai bine să arăţi decât să spui, zise el, înşfăcând un mic set de pensete de pe o poliţă de instrumente de lângă Sfetnic. Priviţi.

Îngenunche şi prinse unul dintre picioarele Sfetnicului cu mâna stângă. Încet, cu plictiseala unui meşteşugar, îi smulse o unghie.

Nimic. Niciun ţipăt. Silueta bătrână nici măcar nu se cutremură.

— *Inuman,* icni Xerius, îndepărtându-se.

Ceilalţi erau uluiţi. Xerius se întoarse către Cememketri, care clătină din cap, apoi către Skaleteas care spuse alb:

— Nu există vrăjitorie aici, Zeu-al-Oamenilor.

Xerius se răsuci către Sfetnicul său.

— Ce *eşti* tu? Strigă el.

Chipul bătrân rânji.

— *Sunt mai mult, Xerius. Sunt mai mult.*

Nu era vocea lui Skeaös ci ceva frânt, ca mai multe voci.

Lui Xerius îi fugi pământul de sub picioare. Se sprijini de Cememketri, care se strânse involuntar, ferindu-se de Choreea de la gâtul lui. Xerius privi în faţa dispreţuitoare a vrăjitorului. *Saikul Imperial!* Gândurile îi urlau. Se răsuceau. Cu fapte şi dorinţe misterioase. Doar *ei* aveau resursele necesare. Doar ei aveau *mijloacele...*

— Minţi! Îi strigă Marelui Maestru. Asta trebuie să fie vrăjitorie! O simt! Îi simt otrava în aer! Încăperea asta *duhneşte!*

Îi aruncă pe bărbatul îngrozit la pământ.

— Tu l-ai cumpărat pe acest sclav! Ţipă el, făcând un semn către Skaleteas, a cărui faţă devenise cenuşie. Eh, Cememketri? Jigodie necurată şi hulitoare! E asta lucrarea *ta?* Saikul are de gând să devină Turnurile Stacojii ale Apusului, nu? Să facă o marionetă din Împăratul lor!

Xerius se opri brusc, smuls din acuzaţiile sale la vederea lui Conphas la intrare. Vrăjitorul Mandatului se afla lângă el. Însoţitorii lui Cememketri îl traseră grăbiţi în picioare pe Marele Maestru.

— Aceste acuzaţii, unchiule, spuse Conphas precaut. Poate că sunt pripite.

— Poate, scuipă Xerius, netezindu-şi roba. Dar aşa cum ar zice bunica ta, Conphas, teme-te mai întâi de cuţitul cel mai apropiat.

Apoi, aruncând o privire bărbatului îndesat, cu barba tăiată drept, de lângă Conphas, întrebă:

— Acesta este Învăţatul Mandatului?

— Da. Drusas Achamian.

Bărbatul îngenunche fără ceremonie, atinse pământul cu fruntea şi murmură:

— Zeu-al-Oamenilor.

— Sunt nepotrivite, nu-i aşa, Mandati – aceste întâlniri dintre magi şi regi?

Stinghereala pronunţată de mai devreme era uitată. Poate că era bine, se gândi Xerius, că bărbatul înţelegea miza acestor fapte. Dintr-un motiv sau altul fu mişcat să se arate binevoitor.

Vrăjitorul îl privi întrebător, apoi îşi aminti locul lui şi îşi coborî ochii.

— Sunt sclavul tău, Zeu-al-Oamenilor, bolborosi el. Ce vrei să fac?

Xerius îl înşfăcă de braţ – era un gest cât se poate de dezarmant, se gândi el, ca un Împărat să ţină un braţ al cuiva dintr-o castă inferioară – şi îl conduse printre ceilalţi către Skeaös cel întins pe masă.

— Vezi, Skeaös, spuse Xerius, ce eforturi am făcut pentru a-ţi asigura confortul.

Chipul bătrân rămase inexpresiv, dar ochii îi luceau cu o intensitate stranie.

— *Un Mandati,* spuse el.

Xerius îl privi pe Achamian. Chipul bărbatului era lipsit de expresie. Şi apoi Xerius o simţi, simţi ura care emana dinspre silueta palidă a lui Skeaös, de parcă bătrânul îl *recunoscuse* pe vrăjitorul Mandatului. Trupul dislocat se încorda. Lanţurile se întinseră, zalele muşcând din alte zale. Masa de lemn trosni.

Vrăjitorul Mandatului se dădu doi paşi înapoi.

— Ce vezi? Şuieră Xerius. Este vrăjitorie? *Este?*

— Cine e acest bărbat? Întrebă Drusas Achamian, cu o voce pur şi simplu îngrozită.

— Primul meu Sfetnic… vreme de treizeci de ani.

— A fost… interogat? Ce-a spus?

Bărbatul aproape striga. Exista cumva panică în ochii săi?

— Răspunde-mi, Mandati! Strigă Xerius. Este *vrăjitorie* aici?!

— Nu.

— *Minţi*, Mandati. O văd! O văd în ochii tăi.

Bărbatul îl privi drept în faţă, privirea focalizându-i-se de parcă se chinuia să înţeleagă vorbele Împăratului, să se concentreze dintr-o dată pe ceva trivial.

— N-nu, se bâlbâi el. *Frică* vezi… Nu este vrăjitorie aici. Asta sau e vrăjitorie de un alt fel. Una pe care cei Puţini nu o pot vedea…

— După cum ţi-am spus, Zeu-al-Oamenilor, întrerupse Skaleteas din spate. Mysunsaii au fost mereu credincioşi. N-am face nimic ca să…

— *Tăcere!* Urlă Xerius.

Ceea ce fusese cândva Skeaös începu să mârâie…

— *Meta ka peruptis sun rangashra, Chigra, Mandati – Chigraa,* scuipă bătrânul Sfetnic cu o voce de-acum cu totul inumană.

Se zvârcoli în legături, pe trupul bătrân încreţindu-se muşchi subţiri şi unsuroşi. Un piron plesni din perete.

Xerius se îndepărtă o dată cu vrăjitorul.

— Ce spune? Icni el.

Dar vrăjitorul era năucit.

— Lanţurile! Strigă cineva – Kimish.

— Gaenkelti… *Conphas!* Chemă el amorţit, continuând să se împleticească în spate.

Trupul bătrân se lovea de lemnul curbat ca nişte ţipari hămesiţi cusuţi în piele de om. Încă un piron plesni din perete…

Gaenkelti fu primul care muri, cu gâtul frânt, astfel încât Xerius îi putu vedea chipul moale atârnându-i pe spate în timp ce trupul i se prăbuşea înainte. Un lanţ îl lovi pe Conphas în obraz, aruncându-l în peretele îndepărtat. Tokush fu frânt ca o păpuşă. *Skeaös?*

Dar apoi se auziră *cuvinte!* Cuvinte arzătoare şi camera fu spălată de focuri orbitoare. Xerius ţipă şi se împiedică. Un val de căldură se rostogoli peste el. Piatra trosni. Aerul se cutremură.

Şi îl putea auzi pe Mandati mugind:

— Nu, blestemaţi să fiţi! *NUUU!*

Şi apoi un vaier, ca nimic din ce auzise vreodată, ca o mie de lupi arzând de vii. Sunetul cărnii lovite de piatră.

Xerius se ridică în grabă, sprijinindu-se de perete, dar nu reuşi să vadă nimic dincolo de Gărzile Eothice care îl apăraseră. Luminile păliră şi păru că se face întuneric, foarte întuneric. Vrăjitorul Mandatului încă striga şi blestema.

— *Ajunge*, Mandati! Mugi Cememketri.

— Nenorocit de ingrat plin de sine! Habar n-ai ce-ai făcut!

— L-am *salvat* pe Împărat!

Şi Xerius se gândi: *Sunt salvat...* îşi făcu drum cu ghearele printre Gărzi, se împletici în mijlocul încăperii. Fum. Miros de carne de porc la grătar.

Vrăjitorul Mandatului îngenunche deasupra trupului carbonizat al lui Skeaös, înşfăcă umerii arşi, scutură capul fără vlagă.

— Ce eşti? Spuse el. *Răspunde-mi!*

Ochii lui Skeaös licăriră albi din pielea înnegrită şi băşicată. Şi râseră, râseră de vrăjitorul înfuriat.

— Tu eşti primul, Chigra, hârâi Skeaös – o şoaptă ambientală îngrozitoare. Şi vei fi ultimul...

Ceea ce urmă avea să bântuie visele lui Xerius pentru tot restul zilelor lui. Ca şi cum ar fi icnit după o răsuflare mai adâncă, faţa lui Skeaös se *despături* ca nişte picioare de păianjen încleştate strâns de un bust rece. Douăsprezece membre, terminate cu gheare mici şi negre, se descleştară şi se deschiseră, dând la iveală dinţi dezgoliţi de buze şi ochi fără pleoape acolo unde ar fi trebuit să se afle o faţă. Ca degetele lungi ale unei femei, îl cuprinseră pe vrăjitorul năucit al Mandatului în jurul capului şi începură să strângă. Bărbatul ţipă în agonie. Xerius stătea neajutorat, paralizat.

Dar apoi capul de iad dispăruse, rostogolindu-se ca un pepene pe podelele de piatră, cu membrele fluturând. Conphas se împletici după el, cu sabia însângerată. Se opri deasupra lui cu sabia alături şi îşi privi unchiul cu ochi sticloşi.

— O monstruozitate, spuse el, ştergându-şi sângele de pe faţă.

Între timp, vrăjitorul Mandatului mormăi şi se ridică în picioare. Privi în jur la feţele uluite. Fără niciun cuvânt, păşi

încet spre intrare. Cememketri i se puse în cale.

Drusas Achamian se întoarse să-l privească pe Xerius, acea intensitate ciudată revenindu-i în ochi. Pe obraji i se prelingea sânge.

— Eu plec, spuse el răspicat.

— Pleacă deci, spuse Xerius şi încuviinţă din cap către Marele Maestru.

În vreme ce bărbatul părăsea încăperea, Conphas îl privi întrebător pe Xerius. *Este asta o mişcare înţeleaptă?* Întreba expresia lui.

— Ne-ar fi ţinut predici despre mituri, Conphas. Despre Străvechiul Nord şi despre întoarcerea lui Mog. Aşa fac mereu cei ca el.

— După toate astea, răspunse Conphas, poate că ar trebui să ascultăm.

— Întâmplările nebuneşti arareori dau dreptate nebunilor, Conphas.

Privi spre Cememketri şi ştiu după expresia bătrânului că şi el ajunsese la aceeaşi concluzie. *Existase* Adevăr în această încăpere. Groaza lăsă locul înviorării. *Am supravieţuit!* Intrigă. Marele Joc – benjuka inimilor pulsânde şi al sufletelor în mişcare. Şmecheria era să forţezi toate mâinile. Existase vreun moment în care nu jucase? De-a lungul anilor învăţase că nu era posibil să joci multă vreme fără să cunoşti maşinaţiunile adversarului. Şmecheria era să forţezi toate mâinile. Mai devreme sau mai târziu avea să vină momentul potrivit şi dacă i-ai forţat mâna adversarului destul de devreme, aveai să supravieţuieşti, să încetezi să mai fi ignorant. Momentul venise. Supravieţuise. Şi nu mai era ignorant.

Mandatiul însuşi o spusese: un altfel de vrăjitorie. Una pe care cei Puţini nu o puteau vedea. Xerius îşi primise răspunsul. Cunoştea sursa acestei trădări nebuneşti.

Preoţii-vrăjitori ai fanimilor. Cishaurimii.

Un vechi duşman. Şi în această lume întunecată, vechii duşmani erau bineveniţi. Dar nu-i spuse nimic din toate astea nepotului său, atât de mult savura aceste rare momente în care intuiţia bărbatului rămânea în urma intuiţiei sale.

Xerius păşi către scena masacrului, privi în jos către silueta ridicolă a lui Gaenkelti. Era mort.

— Preţul cunoaşterii a fost plătit, spuse el fără patimă, şi nu

am fost sărăciţi.

— Poate, răspunse Conphas încruntat, dar încă suntem datori.

Exact ca mama, se gândi Xerius.

Pe drumurile şi aleile dosnice ale Războiului Sfânt treceau valuri de strigăte, lumină de foc şi veselie sălbatică a celor ce sărbătoreau. Încleştând baierele tolbei, Esmenet îşi făcu drum împingând cu umerii printre războinici înalţi şi întunecaţi. Văzu efigiile Împăratului arzând. Văzu doi bărbaţi bătându-l pe un al treilea neajutorat între corturi. Mulţi îngenuncheau, singuri sau în grup, plângând sau cântând sau psalmodiind. Alţii dansau pe chemarea răguşită a oboaielor duble sau pe zbârnâitul plângător al harpelor nilnameshe. Cu toţii beau. Privi cum un thunyeri puternic hăcui un taur cu toporul lui de luptă, apoi cum îi aruncă ţeasta retezată în focul unui altar improvizat. Dintr-un motiv sau altul, ochii animalului îi amintiră de cei ai lui Sarcellus – întunecaţi, cu gene lungi şi curios de ireali, de parcă erau făcuţi din sticlă.

Sarcellus se retrăsese devreme, pretinzând că au nevoie de odihnă înainte de desfacerea taberei în dimineaţa următoare. Se întinsese lângă el, simţind căldura spatelui său lat, aşteptând ca respiraţia să îi capete ritmul superficial care îi caracteriza somnul. O dată convinsă că dormea adânc, se strecură afară din pat cât de tăcut putu şi îşi adună o mână de lucruri.

Noaptea era sufocantă, aerul umed fiind cutremurat şi de mirosul, şi de sunetele festivităţilor din apropiere. Zâmbind către enormitatea care i se întindea dinainte, îşi ridicase lucrurile şi coborâse în noapte.

Acum se găsea în inima taberei, ferindu-se prin mulţimi, oprindu-se din când în când pentru a căuta din priviri Poarta Ancillină a Momemnului.

Străbaterea grosului sărbătorii se dovedi dificilă. Câţiva bărbaţi o înşfăcară fără avertisment. Cei mai mulţi pur şi simplu o învârteau prin aer, râzând, uitând-o în clipa în care o lăsau jos, dar cei mai îndrăzneţi, în majoritate norsirai, fie o pipăiau, fie îi învineţeau buzele cu sărutări sălbatice. Unul dintre ei, un tydonni cu faţă de copil, mai înalt cu o palmă chiar decât Sarcellus, se dovedi deosebit de iubăreţ. O ridică fără efort strigând *„Tusfera! Tusfera!”* iar şi iar. Ea se zbătu şi se uită urât la el, dar el râse doar şi o zdrobi de platoşa sa. Ea se strâmbă,

încercată de groaza de a privi în ochi care priveau drept într-ai ei şi cu toate acestea erau cu totul nepăsători la furia sau la frica ei. Se împinse în pieptul lui şi el râse ca un părinte jucându-se cu o fiică guralivă.

— Nu, scuipă ea, simţind o mână neîndemânatică bâjbâind printre coapsele ei.

— *Tusfera!* Mugi bărbatul triumfător.

Când îi simţi degetele frământându-i pielea dezgolită îl lovi aşa cum o învăţase un vechi client, acolo unde mustaţa îi atingea nasul.

Strigând, o scăpă. Se împletici înapoi, cu ochii măriţi de groază şi confuzie, de parcă fusese lovit de un cal în care avea încredere. La lumina focului, sângele îi înnegrea degetele palide. Auzi urale şi fugi în întunericul auriu.

Trecu ceva vreme înainte să se poată opri din tremurat. Găsi o oază de solitudine şi întuneric în spatele unui pavilion pe care erau brodate nenumărate pictograme ainoni. Îşi cuprinse genunchii şi se legănă, privind vârful unui foc de tabără din apropiere peste corturile din jur. Scânteile dansau ca ţânţarii în noapte.

Plânse puţin.

Vin, Akka.

Îşi reluă călătoria, ferindu-se de grupurile în care nu se vedeau femei sau unde părea să fie prea multă băutură. În curând Poarta Ancillină, cu turnurile încununate de torţe, se contură în apropiere. Îndrăzni să se apropie de un grup mai aşezat de petrecăreţi şi întrebă unde ar putea găsi pavilionul Mareşalului de Attrempus. Avu grijă să-şi ascundă mâna tatuată. Cu politeţea elaborată a celor beţi morţi, îi indicară aproape o duzină de moduri diferite de a ajunge la destinaţie. În cele din urmă, exasperată, le ceru să-i indice doar direcţia.

— Încolo, spuse unul dintre bărbaţi, într-o sheyică cu accent puternic, peste canalul mort.

Înţelese de ce canalul era numit” mort” înainte de a-l vedea. Aerul umed deveni rece şi umed din cauza mirosului de vegetaţie intrată în putrefacţie, de resturi de carne şi de apă stătută. Copleşită de o ceată de cavaleri conriyeni, se furişă peste un pod îngust din lemn. Dedesubt, canalul era negru şi nemişcat în lumina torţelor. Unul dintre bărbaţi se aplecă peste balustradă ca să-şi privească scuipatul pleoscăind în apă. Rânji

timid spre ea.

— *Yashari a'summa poro*, spuse el, în conriyană poate.

Esmenet îl ignoră.

Descurajată mai degrabă de statura decât de purtarea tinerilor nobili, se retrase de pe drumul principal, cu haitele sale dubioase de cheflii, şi îşi căută drumul în întunericul mai adânc. Cei mai mulţi credeau că statura mai mare a nobililor de castă era o consecinţă a sângelui mai bun, dar Achamian îi spusese cândva că era mai mult o problemă de dietă. De aceea, insistase el, norsiraii păreau înalţi indiferent de castă: mâncau mai multă carne roşie. De obicei era atrasă de bărbaţii sculpturali, de „copacii de muşchi", cum îi numeau în glumă ea şi prietenele ei târfe, dar nu şi în această seară, nu după întâlnirea cu tydonniul cel puţin. Noaptea aceasta o făcea să se simtă mică, împuţinată, ca o jucărie – uşor de frânt, uşor de aruncat.

Aproape se furişa printre corturi când dădu peste pavilionul lui Xinemus. Tăind-o prin tabere tăcute, urmase canalul mort către nord. Văzu un foc de tabără şi câţiva cheflii în faţă. În timp ce se gândea cum ar fi fost mai bine să-i evite, zări stindardul Attrempusului atârnând moale în fum şi lumină: un turn alungit, flancat de lei stilizaţi.

O vreme nu putu decât să-l privească fix. Deşi nu-i putea vedea deloc pe cei adunaţi dedesubt, şi-l imagină pe Achamian şezând cu picioarele încrucişate pe un preş, cu chipul animat de băutură şi de faimoasa lui expresie de dispreţ prefăcut. Din când în când avea să îşi treacă degetele prin barba vârstată cu cenuşiu – un gest meditativ sau unul nervos. Ea avea să păşească în lumină, afişând zâmbetul ei viclean la fel de faimos şi el avea să scape bolul de vin din mâini de uimire. Avea să îi vadă buzele rostindu-i numele, ochii lucind de lacrimi…

Singură în întuneric, Esmenet zâmbi.

Ce bine ar fi fost să-i simtă barba gâdilându-i urechea, să-i simtă mirosul uscat de scorţişoară, să o zdrobească de pieptul lui ca un butoi…

Să-l audă rostindu-i numele.

— Esmi. Esmenet. Un nume aşa de demodat.

— Din Colţ. Esmenet era nevasta Profetului Angeshraël.

— Ah… un nume de târfă.

Îşi şterse ochii. Nu se îndoia că el avea să se bucure la

vederea ei. Dar nu avea să înţeleagă timpul pe care îl petrecuse cu Sarcellus – mai ales o dată ce îi va spune de acea noapte în Sumna şi de ceea ce însemna pentru Inrau. Avea să fie tăios, ultragiat chiar. Poate că avea chiar s-o lovească.

Dar nu avea să o alunge. Avea să aştepte, ca întotdeauna, să fie chemat de Mandat.

Şi avea să ierte. Ca întotdeauna.

Atât de netrebnică! De jalnică!

Îşi pieptănă părul cu degetele, îşi netezi hasasul cu palmele asudate. Blestemă întunericul pentru că o împiedica să-şi folosească fardurile. Îi mai erau ochii umflaţi? Oare de asta o trataseră conriyenii atât de blând? *Jalnic!*

Dădu târcoale pe malul canalului, fără să se oprească să se întrebe de ce făcea asta. Dintr-un motiv sau altul, discreţia părea crucială. Întunericul şi acoperirea esenţiale. Zări focul de tabără sub unghiuri curioase printre corturi, văzu siluete strălucitoare stând în picioare, bând, râzând. Un pavilion mare se afla între festivităţi şi canal, flancat de mai multe corturi mai mici – locuinţele sclavilor şi altele asemenea, îşi imagină Esmenet. Cu răsuflarea tăiată, se furişă în spatele unui adăpost uzat, lipit de pavilion. Se opri în întuneric, simţindu-se ca o creatură nelegitimă ieşită din vreo poveste pentru copii, una care trebuie să se ascundă de lumina mortală.

Apoi îndrăzni să arunce o privire după colţ. Doar alţi cheflii în jurul unui alt foc auriu. Îl căută pe Achamian, dar nu îl putu vedea nicăieri. Îşi dădu seama că acela, bărbatul îndesat îmbrăcat într-o tunică din mătase cenuşie cu mâneci despicate, trebuia să fie însuşi Xinemus. Făcea pe gazda, lătrând porunci către sclavi şi semăna foarte bine cu Achamian, de parcă îi era frate mai mare. Achamian se plânsese cândva că Proyas îl tachina pentru că arăta de parcă era geamănul mai slab al lui Xinemus.

Deci îi eşti prieten, se gândi ea, privindu-l şi mulţumindu-i în acelaşi timp.

Nu cunoştea aproape pe nimeni din jurul focului, dar bărbatul ale cărui braţe ca nişte frânghii împletite erau vărgate de cicatrice trebuia să fie scylvendiul de care vorbea toată lumea, îşi dădu ea seama. Însemna asta că bărbatul cu barbă blondă, care şedea lângă superba fată norsiraie, era însoţitorul lui? Prinţul de Atrithau care pretindea că visase Războiul Sfânt?

Esmenet se întrebă pe cine altcineva mai vedea acolo. Se afla oare şi Prinţul Proyas printre ei?

Privea cu ochi mari, un fior de veneraţie storcându-i tot aerul din plămâni. Se afla, îşi dădu ea seama, chiar în inima Războiului Sfânt, arzând de pasiune, promisiuni şi ţeluri sacre. Aceşti oameni erau mai mult decât oameni, erau *Kahiht*, Suflete ale Lumii, prinşi în marea roată a marilor evenimente. Gândul de a păşi în mijlocul lor îi aduse lacrimi fierbinţi în ochi. Cum să îndrăznească una ca asta? Ascunzându-şi jenată dosul palmei, fiind instantaneu însemnată drept ceea ce era de ochii lor pătrunzători…

Ce înseamnă asta? O târfă? *Aici? Trebuie că glumeşti…* Ce fusese în capul ei? Chiar dacă Achamian ar fi fost acolo, l-ar fi făcut de râs doar. *Unde eşti?*

— Lume! Strigă un bărbat brunet, făcând-o pe Esmenet să tresară.

Purta o barbă tunsă scurt şi o robă somptuoasă brodată cu un model floral complicat. Când ultima voce se stinse îşi ridică bolul către cerul nopţii.

— Mâine, spuse el, pornim marşul!

Cu ochii arzând de zel, continuă să vorbească despre încercările îndurate şi despre naţiunile cucerite, despre păgânii înfrânţi şi despre nedreptăţile îndreptate. Apoi vorbi despre Sfântul Shimeh, inima sacră a tuturor locurilor.

— Luptăm pentru pământ, spuse el, dar nu luptăm pentru praf sau ţărână. Luptăm pentru *acel* pământ. Pământul tuturor speranţelor noastre, al tuturor convingerilor noastre…

Vocea i se frânse de înflăcărare.

— Luptăm pentru *Shimeh.*

Trecu un moment de tăcere, apoi Xinemus intonă Rugăciunea Înaltului Templu:

Iubite Zeu al Zeilor,
care păşeşti printre noi,
nenumărate sunt numele tale sfinte.
Fie ca plinea ta să ne liniştească foamea zilnică,
fie ca ploile tale să ne însufleţească pământurile nemuritoare,
fie ca plecăciunii noastre să i se răspundă cu stăpânire,
ca să putem prospera în numele tău.
Nu ne judeca după păcatele noastre,

ci după ispitele noastre,
şi dă-le celorlalţi
ce ne-au dat şi ei nouă,
căci numele tău e Putere,
şi numele tău e Glorie,
căci numele tău e Adevăr,
ce răzbate şi răzbate,
în vecii vecilor.

— Slavă Dumnezeului, vuiră o duzină de voci, răsunând precum o congregaţie în templu.

Atmosfera sumbră mai zăbovi timp de-o bătaie de inimă, apoi vocile crescură din nou. Alte toasturi fură închinate. Alte porţii aburinde fură tăiate din frigare. Esmenet privea, abia respirând, cu sângele amorţit în vene. Ceea ce tocmai văzuse părea imposibil de frumos. Strălucitor. Îndrăzneţ. Magnific. Sfânt chiar. O parte a ei era chinuită de bănuiala că, dacă i-ar fi strigat şi le-ar fi dezvăluit secretul prezenţei ei. Aveau să fie măturaţi de acolo şi ea avea să rămână dinaintea unei vetre reci, jelindu-şi impertinenţa.

Aceasta era *lumea*, îşi dădu ea seama. *Aici*. Dinaintea ei.

Îl privi pe Prinţul de Atrithau spunându-i ceva lui Xinemus la ureche, îl văzu pe Xinemus zâmbind, apoi făcând un semn în direcţia ei. Se strânse în întuneric dinapoia cortului mic, ghemuindu-se de parcă îi era frig. Le zări umbrele, una lângă alta, ca nişte fantome pe pământul şi iarba bătătorite, apoi cei doi bărbaţi trecură pe lângă ea, urmând o potecă şerpuitoare de lumină către canalul stătut. Îşi ţinu răsuflarea.

— Întunericul de dincolo de foc, observă Prinţul cel înalt, e mereu atât de liniştit.

Cei doi bărbaţi se opriră la marginea canalului, îşi ridicară tunicile, apoi bâjbâiră cu pânzele de pe şolduri. În curând două arce gâlgâiau pe suprafaţa lucioasă.

— Hmm, spuse Xinemus. Apa e caldă.

Chiar îngrozită cum era, Esmenet dădu ochii peste cap, zâmbi.

— Şi adâncă, răspunse Prinţul.

Xinemus chicoti într-un fel care era în acelaşi timp răutăcios şi amabil. După ce se sprijini, îl lovi pe celălalt peste spate.

— O să folosesc asta, spuse el vesel, data viitoare când mă

pişai aici cu Akka. După cum îl cunosc, aproape o sa cadă în apă.

— Cel puţin ai o funie pe care să i-o arunci, răspunse bărbatul mai înalt.

Alte râsete, în acelaşi timp puternice şi calde. Esmenet îşi dădu seama că tocmai se pecetluise o prietenie.

Îşi trase răsuflarea în timp ce ei se întorceau pe acelaşi drum. I se părea că Prinţul de Atrithau se uită direct la ea.

Dar dacă văzu ceva, nu se dădu de gol. Cei doi bărbaţi li se alăturară celorlalţi lângă foc.

Cu inima bătându-i cu putere şi cu sufletul zumzăind de acuzaţii, se furişă de-a lungul laturii îndepărtate a pavilionului către un loc în care nu trebuia să se teamă că va fi descoperită de bărbaţi care se pişau. Se sprijini de ciotul unui copac, îşi lăsă capul pe umăr şi închise ochii, lăsându-se purtată de vocile din jurul focului din apropiere.

— M-ai speriat, scylvendi. Eram sigur că…

— Serwë, nu-i aşa? Ah, trebuia să-mi fi dat seama că frumuseţea numelui tău…

Păreau oameni buni, se gândi Esmenet, genul de oameni pe care Akka i-ar fi preţuit ca prieteni. Exista… *loc* între aceşti oameni, decise ea. Loc pentru eşec. Loc pentru a suferi.

Singură pe întuneric, se simţi dintr-o dată în siguranţă, aşa cum se simţise cu Sarcellus. Aceştia erau prietenii lui Achamian şi, deşi ea nu exista pentru ei, cumva aveau s-o apere. O cuprinse o senzaţie de somnolenţă. Vocile huruiau ritmat, strălucind de o sinceră bună dispoziţie. *Doar un pui de somn*, se gândi ea. Apoi auzi pe cineva pomenindu-l pe Akka.

— … deci Conphas *însuşi* a venit după Achamian? Conphas?

— Şi nu era mulţumit deloc. Slinos nenorocit.

— Dar ce-ar putea vrea Împăratul de la Achamian?

— Chiar pari îngrijorat pentru el.

— Pentru cine? Pentru Împărat sau pentru Achamian?

Dar acest fragment fu scufundat în valurile celorlalte voci. Esmenet simţi că pluteşte.

Visă că ciotul de care se sprijinea în somn era un copac, dar mort, despuiat de frunze, de ramuri, coajă şi crengi, cu un trunchi ca un stâlp falic, încercuit de crengi şerpuite care şuierau în vânt ca nişte bice. Visă că nu se putea trezi, că fusese cumva înrădăcinată de copac de pământul sufocant. *Esmi…*

Tresări. Simţi că ceva îi gâdilă obrazul.

— Esmi.

O voce caldă. O voce cunoscută.

— Esmi, ce faci?

Ochii i se deschiseră cu o fluturare. O clipă fu prea îngrozită ca să ţipe.

Apoi mâna lui îi acoperi gura.

— Şşş, o certă Sarcellus. Asta ar putea fi greu de explicat, adăugă el, încuviinţând din cap în direcţia focului de tabără a lui Xinemus.

Sau ce mai rămăsese din el. Nu mai existau decât câteva limbi micuţe de flacără. Cu excepţia unei siluete singuratice ghemuite pe preşurile din apropierea focului, plecaseră cu toţii. Peste depărtări se lăsase un giulgiu la fel de rece şi de pustiu ca şi cerul nopţii.

Esmenet trase aer pe nas. Sarcellus îşi ridică mâna de pe gura ei, apoi o trase în picioare ca să o poată târî dinapoia pavilionului. Era întuneric.

— M-ai urmărit? Întrebă ea, trăgându-şi antebraţul din strânsoarea lui.

Era încă prea dezorientată ca să se înfurie.

— M-am trezit şi tu dispăruseşi. Am ştiut că te voi găsi aici.

Ea înghiţi. Îşi simţea mâinile uşoare, de parcă se pregăteau din proprie voinţă să-i apere faţa.

— Nu mă întorc cu tine, Sarcellus.

Ceva ce Esmenet nu putu descifra fulgeră în ochii lui. Triumf? Apoi el ridică din umeri. Uşurinţa gestului o îngrozi.

— E bine, spuse el absent. M-am săturat de tine, Esmi.

Ea se holbă la el. Lacrimile desenau linii fierbinţi pe obrajii ei. De ce plângea? Nu-l iubea… Nu-i aşa?

Dar *el* o iubise. Era sigură de asta… Nu-i aşa?

El făcu semn din cap către tabăra părăsită.

— Du-te la el. Nu-mi mai pasă.

Simţi disperarea strângându-i-se în fundul gâtului. Ce putea să se fi întâmplat? Poate că Gotian îi ordonase în cele din urmă să o alunge. Cavalerilor-Comandanţi, îi spusese cândva Sarcellus, li se iertau multe indulgenţe cum era ea. Dar cu siguranţă că a ţine o târfă în mijlocul unui Război Sfânt făcuse gurile rele să vorbească. Ea îndurase mai mult decât destule priviri ascunse şi râsete crude. Şi egalii şi subordonaţii lui ştiau ce era. Şi dacă învăţase ceva despre lumea nobililor de castă,

atunci aceea era că rangul şi prestigiul nu puteau duce pe cineva oricât de departe. Asta era. Nu-i aşa?

Se gândi la străinul din Piaţa Kamposea, la alee, la sudoare…

Ce făceam?

Se gândi la sărutul răcoros al mătăsii pe pielea ei, la carnea friptă, aburindă şi piparată, servită cu vinuri catifelate. Se gândi la acea iarnă în Sumna, cu patru ani în urmă, cea care urmase secetelor din vară, când nu-şi putuse permite nici făina înjumătăţită cu cretă. Slăbise atât de mult că nimeni nu voia să o cumpere… Fusese aproape. Foarte aproape.

O şoaptă interioară, mică, smiorcăită şi infinit de rezonabilă: *Imploră-i iertarea. Nu fi proastă! Imploră… Imploră!*

Dar nu putu decât să se holbeze. Sarcellus părea o arătare, ceva dincolo de orice scuză, orice chemare. Bărbat pe de-a-ntregul. Când ea nu spuse nimic, pufni nerăbdător, apoi se întoarse pe călcâie. Femeia privi până ce întunericul îi înghiţi silueta ce se îndepărta cu paşi mari.

Sarcellus?

Aproape că strigase asta cu voce tare, dar ceva crud o opri.

Tu ai vrut asta, scrâşni o voce care nu era chiar a ei. Către est, cerul se lumina dincolo de silueta îndepărtată a înălţimilor Andiamine. Împăratul avea să se trezească în curând, se gândi ea fără sens. Îl studie pe bărbatul singuratic care zăcea lângă vatră. Nu se mişca. Nepăsătoare, rătăci pe pământul bătătorit gândindu-se unde îl văzuse pe scylvendi şi unde îl văzuse pe Prinţul de Atrithau. Îşi turnă vin într-un bol lipicios, sorbi. Mestecă o coajă aruncată. Se simţea ca un copil care se trezise cu mult înaintea părinţilor sau ca un hoitar adulmecând pe furiş în lipsa paşilor apăsaţi ai oamenilor. Stătu o vreme deasupra siluetei adormite.

Era Xinemus. Zâmbi amintindu-şi gluma pe care o făcuse mai devreme în acea noapte, în vreme ce se pişa cu Prinţul norsirai. Cărbunii zornăiau şi pocneau, portocaliul lor lugubru scufundându-se din ce în ce mai adânc în spuză pe măsură ce zorii se adunau cenuşii la orizont.

Unde eşti, *Akka?*

Începu să se îndepărteze, de parcă era în căutarea a ceva prea mare pentru a putea fi văzut dintr-o singură privire.

Tresări la auzul unor paşi. Se răsuci…

Și îl văzu pe Achamian târându-şi picioarele către ea.

Nu-i putea vedea chipul, dar ştia că el era. De câte ori nu-i zărise silueta îndesată de la fereastra ei din Sumna? O zărise şi zâmbise.

În timp ce el se apropia, ea zări cele cinci dungi din barba sa, apoi primele contururi ale chipului său, cadaveric în întuneric. Se postă dinaintea lui, zâmbind, plângând, cu braţele întinse.

Eu sunt.

El privi prin ea, dincolo de ea, şi continuă să meargă.

Întâi, ea rămase pur şi simplu acolo, un stâlp de sare. Nu-şi dăduse seama cât timp petrecuse temându-se şi dorindu-şi această clipă. Acum păreau zile nenumărate. Cum avea să arate el? Ce avea să spună? Avea să fie mândru de descoperirea ei? Avea să plângă când avea să-i povestească de Inrau? Avea să vorbească cu emfază când avea să-i spună despre străin? Avea să o ierte pentru abaterile ei? Pentru că se ascunsese în patul lui Sarcellus?

Atâtea griji. Atâtea speranţe. Şi acum?

Ce se întâmplase?

Se cutremură. Duse o mână la gură.

Apoi fugi, o umbră printre umbre, săltând prin aerul umed, săgetând prin taberele adormite, împiedicându-se de funii de ancorare, căzând…

Gâfâind, se ridică în genunchi cu greu. Adună praf în palme, începu să-şi smulgă părul. Fu copleşită de hohote de plâns. De furie.

— De ce, Akka? *De ce?* Am v-venit să te s-s-salvez, să-ţi s-spun…

Te urăşte! Nu eşti decât o târfă murdară! O pată pe pantalonii săi!

— Nu! Mă iubeşte! E-el e s-singurul care m-a iubit vreodată cu a-adevărat!

Nimeni nu te iubeşte. Nimeni.

— F-fiica m-mea… E-ea m-a iubit!

Mai degrabă te-ar fi urât!… Te-ar fi urât şi ar f trăit!

— Taci! Taci!

Chinuitorul deveni cel chinuit şi ea se strânse ca o minge, prea îndurerată ca să gândească, ca să respire, ca să ţipe. Îşi rostogoli chipul şi gura pe pământ. Un vaier slab, ascuţit, tremură în aerul nopţii…

Apoi începu să tuşească incontrolabil, zbătându-se în praf.

Scuipă.
Multă vreme rămase nemişcată.
Lacrimile i se uscară. Arsura deveni o usturime înconjurată de durere, de parcă întreaga faţă îi fusese zgâriată. *Akka...*
Pluti printre multe gânduri, toate curios de rupte de mugetul din urechile ei. Îşi aminti de Pirasha, târfa bătrână care îi fusese prietenă cu mulţi ani în urmă. Pirasha obişnuia să spună că dintre tirania celor mulţi şi tirania unuia singur, târfele îi alegeau pe cei mulţi.
— De asta suntem mai mult, scuipa ea. Mai mult decât concubinele, mai mult decât preotesele, mai mult decât nevestele, mai mult chiar decât unele regine. Poate că suntem asuprite, Esmi, dar ţine minte, ţine minte mereu, dulce fată, că nu *aparţinem* nimănui.
Ochii ei înceţoşaţi se ascuţeau de o sălbăticie care părea prea violentă pentru silueta ei străveche.
— Le scuipăm sămânţa înapoi! Niciodată, *niciodată* nu îi îndurăm greutatea!
Esmenet se rostogoli pe spate, îşi trase un braţ peste ochi. În colţurile lor încă mai ardeau lacrimi.
Nu aparţin nimănui. Nici lui Sarcellus, nici lui Achamian.
Ca şi cum şi-ar fi revenit dintr-o amorţeala, se ridică de jos. Ţeapăn. Încet.
Oh, Esmi, îmbătrâneşti.
Nu era bine pentru o târfă. Începu să meargă.

Capitolul XIX

Momemn

... chiar dacă spionii-piele au fost descoperiţi relativ devreme la începutul Războiului Sfânt, cei mai mulţi îi considerau creaţia Cishaurimilor mai degrabă decât a Sfatului. Aceasta este problema tuturor marilor revelaţii: importanţa lor depăşeşte adeseori puterea noastră de înţelegere. Înţelegem doar după, mereu după. Nu doar când este prea târziu, ci tocmai pentru că este prea târziu.
— DRUSAS ACHAMIAN, COMPENDIUL PRIMUL UI RĂZBOI SFÂNT

Sfârşitul primăverii, 4111 Anul-Colţului, Momemn

Scylvendiul o nimici cu foamea sa, cu înfăţişarea ferece şi hămesită. Serwë îl simţi cutremurându-se, ca prin piatră, apoi privi amorţită cum îi piere pofta şi se rostogoleşte înapoi în întunericul cortului.

Se întoarse către partea îndepărtată a cortului cavernos primit în dar de la Proyas. Purtând o bluză simplă cenuşie, Kellhus şedea cu picioarele încrucişate lângă o lumânare, cocoşat deasupra unui mare volum – de asemenea, primit de la Proyas.

De ce îl laşi să mă folosească astfel? Eu îți aparţin ţie! Îşi dorea să plângă, dar nu putea. Simţea pe spinare privirea scylvendiului, şi era sigură că, dacă s-ar întoarce.

I-ar vedea ochii strălucind asemenea ochilor de lup în lumina torţei.

Serwë îşi revenise în ultimele două săptămâni. Ţiuitul neîncetat din urechile ei dispăruse, iar vânătăile păliseră într-un verde-galben. Încă avea dureri atunci când respira adânc şi putea merge doar şchiopătând, dar acestea deveniseră mai mult o inconvenienţă decât o slăbiciune.

Şi încă purta copilul lui… copilul lui Kellhus. Asta era cel mai important.

Doctorul lui Proyas, un preot tatuat din Akkeägni, se mirase de aceasta şi îi dăruise un clopoţel mic pentru rugăciuni cu care sa îi mulţumească lui Dumnezeu.

— Ca să îţi arăţi recunoştinţa, spusese el, pentru puterea pântecelui tău.

Dar ea ştia că nu are nevoie de clopoţele pentru a fi auzită în Exterior. Ceea ce era Exterior intrase în lume, o acaparase, pe ea, Serwë, drept iubita lui.

Cu o zi în urmă se simţise destul de bine încât să ducă rufele la râu. Îşi puse coşul împletit pe cap, ca pe vremea când aparţinea tatălui ei, şi traversă pur şi simplu tabăra, şchiopătând până când găsi pe cineva pe care să îl urmeze până la cel mai apropiat loc de lângă râu. Oriunde mergea, o urmăreau ochii îndrăzneţi ai Oamenilor Colţului. Cu toate că era obişnuită cu asemenea priviri, se trezi că este în acelaşi timp emoţionată, furioasă şi înfricoşată. Atâţia bărbaţi războinici! Unii chiar îndrăzneau să o strige, uneori în limbi pe care nu le înţelegea, dar mereu cu cuvinte grosolane care provocau râsete

răsunătoare din partea celorlalţi.

— Ţi se pare că acum şchiopătezi, eh, fetişcano?

Atunci îndrăznea să se uite în ochii lor, şi îşi spunea:

Sunt corabia altuia, *unul mult mai măreţ şi mai sfânt decât voi!* Cei mai mulţi dintre ei se calmau văzându-i privirea sălbatică, ca şi când ar fi simţit că are dreptate în ceea ce gândeşte, dar câţiva se uitau la ea fioros până când îşi îndepărta privirea, cu o dorinţă mai degrabă aţâţată decât înăbuşită de sfidarea ei – la fel ca şi scylvendiul. Totuşi, niciunul nu îndrăznise să o necăjească. Era prea frumoasă, îşi dăduse ea seama, ca să nu aparţină cuiva important. Dacă ar şti ei!

Mărimea taberei o impresionase de la bun început, dar numai atunci când se alătură oamenilor adunaţi pe malurile bolovănoase ale râului Phayus înţelese adevărata imensitate a Războiului Sfânt. Cete de femei şi sclavi, cu miile, se pierdeau în depărtările înceţoşate, clătind, frecând, amplificând ţăcănitul neîncetat al pânzei ude izbindu-se de stânci. Neveste burtoase se avântau în râul cafeniu, luând apă în căuşul palmei ca să se spele la subsuoară. Grupuri mici de femei şi bărbaţi râdeau, bârfeau sau cântau imnuri simple. Copii dezbrăcaţi se agitau în confuzia din jurul ei, plângând:

— Nu, tu! *Tu!*

Aici e locul meu, se gândi ea.

Şi acum, mâine, aveau să pornească marşul către pământurile fanimilor. Serwë, fiica unei căpetenii tributare nymbricani, avea să ia parte la un Război Sfânt împotriva kianinilor!

Pentru Serwë, kianinii fuseseră mereu unul dintre cele mai misterioase şi mai ameninţătoare nume, spre deosebire de scylvendi. Pe vremea când era concubină, îi auzise uneori pe fraţii Gaunum vorbim despre ei, cu voci mustind de dispreţ, dar din care răzbătea şi o anume admiraţie. Discutau despre soliile către Padirajahul din Nenciphon care eşuaseră, despre fente diplomatice, victorii triviale sau eşecuri tulburătoare. Se plângeau de „politica păgânilor” defectuoasă a Împăratului. Iar oamenii şi locurile despre care vorbeau păreau curios de ireale pentru ea, precum prelungirea pervertită şi scrâşnită a unei poveşti pentru copii. Bârfele cu sclavii şi celelalte concubine – acestea erau reale. Faptul că bătrâna Griasa fusese întemniţată cu o zi înainte pentru că vărsase zeamă de lămâie în poala

Patridomosului. Că Eppaltros, chipeşul grăjdar, se furişase în dormitor şi făcuse dragoste cu Aälsa, ca apoi să fie trădat de cineva necunoscut şi condamnat la moarte.

Dar această lume dispăruse, sufocată pe vecie de Panteruth şi munuätii săi. Oamenii şi locurile ireale curseseră în cascade prin cercul îngust al vieţii sale, iar acum păşea alături de bărbaţi care se sfătuiau cu Prinţi, Împăraţi – chiar şi cu Zei. Curând, foarte curând, ea avea să-i vadă pe magnificii Nobili ai Kianului aliniaţi pentru luptă, avea să privească stindardele fluturânde ale Oamenilor Colţului luând cu atac câmpia. Aproape că îl putea vedea pe Kellhus în mijlocul larmei, glorios şi de necucerit, doborându-l pe sumbrul Padirajah.

Kellhus avea să fie eroul sălbatic al acestei scripturi nescrise. Ştia asta. Cu o certitudine inexplicabilă, dar ştia.

Dar acum arăta atât de paşnic, aplecat asupra unui text vechi la lumina unei lumânări.

Cu inima bătându-i puternic, se ghemui lângă el, adunându-şi pătura strâns în jurul umerilor şi sânilor.

— Ce citeşti? Întrebă ea răguşit.

Apoi începu să plângă, amintirea scylvendiului fiind încă puternică între picioarele ei.

Sunt prea slabă! Prea slabă ca să-l îndur…

Faţa blândă îşi ridică privirea din manuscris, oarecum rece în lumina palidă.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt, şuieră ea printre lacrimi, cu chipul strâns de un chin copilăresc, de o supunere groaznică şi incapabilă să înţeleagă.

Unde mă voi duce?

Dar Kellhus îi spuse:

— Serwë, nu fugi.

Îi vorbise în nymbricani, limba tatălui ei. Aceasta făcea parte din adăpostul întunecat clădit între ei – locul unde ochii furioşi ai scylvendiului nu puteau vedea. Dar la auzul limbii sale natale fu scuturată de hohote de plâns.

— Adeseori, continuă el, atingându-i obrazul şi ştergându-i lacrimile cu părul, atunci când lumea ne reneagă iar şi iar, când ne pedepseşte cum te-a pedepsit pe tine, Serwë, ne este greu să înţelegem sensul. Toate rugile noastre rămân fără răspuns. Orice urmă de încredere ne este trădată. Speranţele noastre sunt toate zdrobite. Avem sentimentul că nu însemnăm nimic

pentru lume. Şi credem că nu valorăm nimic, începem să credem că nu *suntem* nimic.

Ei îi scăpă un vaier slab. Voia să se apropie, să se ghemuiască mai mult şi mai mult până nu avea să mai rămână nimic…

Dar nu înţeleg.

— Absenţa înţelegerii, răspunse Kellhus, nu este acelaşi lucru cu absenţa. Tu *însemni* ceva, Serwë. Tu *eşti* cineva. Toată această lume este îmbibată de înţelesuri. Totul, chiar şi suferinţa ta, are o însemnătate sacră. Chiar şi suferinţa ta are un rol important.

Ea îşi atinse gâtul uşor cu degetele. Chipul i se încruntă.

Eu însemn ceva?

— Mai mult decât îţi poţi închipui, îi şopti el.

Ea se prăbuşi la pieptul lui şi el o strânse aşa cum ceruse ţipătul ei mut. Apoi îşi plânse chinul, răcni ca atunci când era copil, cu corpul tremurând, cu mâinile lovindu-i-se una de cealaltă. El o legănă în braţe. Îşi mângâie obrazul de capul ei.

După un timp el o împinse în spate, iar ea lăsă capul în jos ruşinată. Atât de slabă! Atât de jalnică!

Cu mişcări uşoare, îi şterse lacrimile din ochi şi se uită la ea o vreme. Ea se linişti abia când văzu lacrimi curgând din ochii lui. *Plânge pentru mine… pentru mine…*

— Îi aparţii lui, spuse el în cele din urmă. Eşti trofeul său.

— Nu, murmură ea sfidător. Corpul meu e trofeul lui. *Inima* mea îţi aparţine ţie.

Cum se ajunsese aici? Când fusese ea sfâşiată în două? Îndurase atât de multe. De ce această agonie acum? Acum când iubea? Dar pentru un moment aproape că se simţi împlinită, vorbind în limba lor secretă, spunându-şi lucruri duioase…

Eu însemn ceva.

Lacrimile lui se opreau în barba tăiată scurt, se adunau şi apoi cădeau greoi pe cartea deschisă – pătând cerneala străveche.

— *Cartea ta!* Icni ea, găsind alinare într-un sentiment de vinovăţie faţă de un obiect care îl interesa pe el.

Se aplecă din pătură, goală, cu pielea ca fildeşul în lumină, şi îşi trecu degetele peste paginile deschise.

— S-a stricat?

— Mulţi au plâns deasupra acestei scrieri, răspunse Kellhus blând.

Distanţa dintre feţele lor era mică, umedă – deodată

încordată.

Ea îi luă mâna dreaptă şi o conduse spre sânii ei perfecţi.

— Kellhus, şopti ea cu o voce tremurândă. Aş vrea să termini în… în mine.

Şi, în sfârşit, el se îmblânzi.

Gâfâind sub el, privi către colţul întunecat unde era întins scylvendiul, ştiind că el poate vedea extazul de pe chipul ei… de pe chipurile *lor*.

Şi ţipă când ajunse la orgasm – un ţipăt de ură.

Cnaiür stătea întins, nemişcat, respirând şuierat printre dinţii încleştaţi. Imaginea chipului ei perfect, întorcându-se spre el într-un extaz chinuitor, adună lumina ce se unduia pe pliurile pânzei din tavan.

Serwë chicoti ca o fetiţă, iar Kellhus murmură câteva lucruri în limba aceea blestemată a ei. În şi lână ştergând piele moale, apoi lumânarea fu stinsă. Întuneric beznă. Ieşiră din cort şi mireasma de aer proaspăt undui prin interiorul pavilionului.

— *Jiruschi dan klepet sa gesauba dana*, spuse ea, cu vocea subţiată de spaţiul deschis şi înăbuşită de pânză.

Cărbunele scrâşni când cineva aruncă lemne pe foc.

— *Ejiruschina? Baussa kalwë,* răspunse Kellhus.

Serwë râse, dar într-un mod răguşit şi ciudat de matur, aşa cum el nu mai auzise.

Încă un lucru pe care căţeaua mi-l ascunde…

Bâjbâi prin întuneric; cu vârfurile degetelor atinse pielea mânerului de la sabia sa. Era atât rece, cât şi caldă, asemeni pielii omeneşti în răcoarea nopţii.

Mai rămase întins câteva momente, ascultând contrapunctul vocilor lor venind prin pocnetele şi agitaţia flăcărilor crescânde. Acum putea vedea lumina focului, ca pe o pată de un portocaliu slab prin pânza neagră. O umbră mlădioasă trecu peste ea. Serwë.

Ridică sabia. Scrâşni când o trase din teacă. Luci într-un portocaliu slab.

Având doar o bucată de pânză înfăşurată în jurul şalelor, se rostogoli din pături şi lipăi printre preşuri până la intrarea pavilionului. Respira greu.

Prin gândurile sale zburau imagini din după-amiaza zilei precedente: dûnyainul şi cercetarea sa neîncetată a nobililor

inrithi.

Gândul de a-i conduce pe Oamenii Colţului în luptă stârnea ceva înăuntrul său – mândrie poate – dar nu îşi făcea iluzii în ceea ce privea adevăratul său statut. Pentru aceşti oameni, chiar şi pentru Nersei Proyas, era un păgân. Şi cu trecerea timpului aveau să îşi dea seama de asta. Nu avea să le fie general. Poate un sfetnic în legătură cu metodele viclene ale kianinilor, dar nimic mai mult.

Războiul Sfânt. Gândul acesta încă îl făcea să pufnească pe nas. De parcă nu toate războaiele erau sfinte.

Dar întrebarea pe care şi-o punea acum nu era ce avea el să fie, ci ce avea să fie *dûnyainul.* Ce teroare le adusese acestor prinţi de pe aceste meleaguri străine?

Ce va face din Războiul Sfânt?

Îl va face târfa sa? Aşa cum făcuse cu Serwë?

Dar acesta era planul.

— Treizeci de ani, spusese Kellhus la scurt timp după venirea lor. Moënghus a locuit printre aceşti oameni timp de treizeci de ani. Va deţine multă putere – mai multă decât poate spera oricare dintre noi să înfrângă. Am nevoie de mai mult decât de vrăjitorie, Cnaiür. Am nevoie de o naţie. O naţie.

Cumva, aveau să exploateze împrejurările, să înnoade hamuri în jurul Războiul Sfânt. Şi să îl folosească pentru a-l distruge pe Anasûrimbor Moënghus. Cum să se teamă pentru inrithi, să se căiască pentru că îl adusese pe dûnyain la ei, când acesta le era planul?

Dar era acesta planul? Sau era pur şi simplu o altă minciună de-a dûnyainului, o altă cale de a linişti, de a înşela, de a înrobi?

Şi dacă Kellhus nu era un asasin trimis să îşi ucidă tatăl, aşa cum pretindea, ci un spion trimis să facă voia tatălui său? Era doar o simplă coincidenţă că Kellhus se îndrepta spre Shimeh exact când Războiul Sfânt pornise o campanie de a-l cuceri?

Cnaiür nu era prost. Dacă Moënghus era un Cishaurim, atunci i-ar fi fost frică de Războiul Sfânt şi ar fi căutat metode de a-l distruge. Acesta să fie oare motivul pentru care îşi chemase fiul? Originile necunoscute ale lui Kellhus îi permiteau să îl infiltreze, aşa cum făcuse deja, în vreme ce educaţia sa sau instruirea sa sau vrăjitoria sau ce era, îi permiteau să îl acapareze, să îl răstoarne sau poate chiar să îl întoarcă împotriva creatorului său. Împotriva lui Maithanet.

Dar dacă Kellhus îl ajuta pe tatăl său, şi nu îl vâna, atunci de ce îl cruţase în munţi? Cnaiür încă mai simţea mâna de fier în jurul gâtului său şi adâncimile întunecate de sub picioarele sale.

— *Dar ţi-am spus adevărul*, *Cnaiür. Am nevoie de tine*.

Ar fi putut şti, chiar şi atunci, de înfruntarea dintre Proyas şi Împărat? Sau întâmplarea făcuse ca inrithii să aibă nevoie de ajutorul unui scylvendi?

Era foarte puţin probabil. Dar totuşi, cum ar fi putut Kellhus să ştie?

Cnaiür înghiţi, simţi gustul lui Serwë.

Se putea oare ca Moënghus *încă* să mai comunice cu el?

Acest gând îi supse tot aerul din plămâni. Îl văzu pe Xunnurit, orbit. Înlănţuit la picioarele Împăratului…

Sunt şi cu la fel?

Încă vorbind în acea limbă blestemată, Kellhus o mai tachina puţin pe Serwë. Cnaiür îşi dădu seama după râsul lui Serwë, un sunet asemenea unui râu şiroind printre cuvintele ca nişte pietre şlefuite ale dûnyainului.

În întuneric, Cnaiür îşi scoase sabia, îi împinse vârful prin intrarea de piele a cortului, pe care o dădu deoparte de o palmă. Privi ţinându-şi răsuflarea.

Cu feţele luminate de portocaliul focului, cu spinările în umbră, cei doi şedeau sprijinindu-se unul de altul pe trunchiul de măslin decojit pe care îl foloseau drept scaun. Aidoma iubiţilor. Cnaiür le studie reflexiile în luciul pătat al sabiei sale.

În numele Zeului-Mort, era frumoasă. Semăna cu…

Dûnyainul se întoarse şi îl privi cu ochi strălucitori. Clipi.

Cnaiür simţi cum buzele i se încreţesc involuntar, şi o bătaie grăbită i se urcă în piept, în gât şi în urechi.

Ea e trofeul meu! Fu strigătul său mut.

Kellhus îşi mută privirea în foc. Auzise. Cumva.

Cnaiür lăsă intrarea de piele să se închidă, transformând lumina aurie în întuneric. Întuneric pustiu. *Trofeul meu*…

Achamian nu avea să îşi amintească vreodată la ce se gândise sau calea pe care o urmase în lunga sa plimbare de la Domeniile Imperiale până în tabăra Războiului Sfânt. Pe neaşteptate se trezi aşezat pe nisip, în mijlocul mizeriei lăsate în urmă de vreo sărbătorire. Îşi zări cortul, mic şi singuratic, pestriţ şi ros de multe anotimpuri, multe călătorii şi aruncat în umbra

tăcută a pavilionului lui Xinemus. Războiul Sfânt se întindea în jurul lui, un mare oraş din pânză, înceţoşând îndepărtările cu dezordinea pânzelor răsfrânte, funiilor de ancorare, flamurilor şi apărătorilor de soare.

Îl văzu pe Xinemus dormind lângă focul plăpând, cu silueta îndesată încovrigată pentru a se apăra de frig. Presupuse că Mareşalul fusese îngrijorat din cauza convocărilor poruncitoare ale Împăratului şi aşteptase toată noaptea lângă foc – aşteptase ca Achamian să se întoarcă acasă.

Acasă.

La acest gând i se umplură ochii de lacrimi. Nu avusese niciodată un cămin, un loc pe care să îl numească „al meu”. Pentru un om ca el nu exista niciun refugiu, niciun sanctuar. Doar prieteni, împrăştiaţi ici şi colo, care din motive inexplicabile îl iubeau şi îi purtau de grijă.

Îl lăsă pe Xinemus să doarmă – urma o zi grea. Marea tabără a Războiului Sfânt avea să se demonteze singură, din interior, corturile aveau să fie doborâte şi rulate strâns pe pari, caravane de bagaje aveau să fie adunate şi încărcate cu echipamente şi provizii, apoi avea să înceapă anevoiosul, dar triumfătorul marş spre sud, spre tărâmurile păgânilor, spre disperare şi vărsare de sânge – şi poate chiar spre adevăr.

În întunericul cortului său, scoase încă o dată harta sa din pergament, ignorând lacrimile care picurau pe aşternut. Privi la

SFATUL

O vreme, încercând parcă să îşi amintească ce însemna numele, ce prevestea. Apoi, înmuind condeiul, trasă o linie diagonală tremurată până la

ÎMPĂRATUL

În sfârşit, legat de ceva. Atât de mult timp pur şi simplu plutise în colţul său, mai mult o pată de cerneală decât un nume, neatingând nimic, însemnând nimic, asemenea ameninţărilor bolborosite de un laş după plecarea celui care îl chinuise. Până acum. Apariţia amară îşi dezgolise carnea înnodată şi groaza trecutului sau a unui posibil viitor devenise groaza *prezentului*.

Această groază. Groaza lui.

De ce? De ce îi oferise Soarta lui această revelaţie? Era neroadă? Nu ştia cât de slab, cât de pustiu devenise el?

De ce eu?

O întrebare egoistă. Poate cea mai egoistă. Toate poverile, chiar şi cele atât de nebuneşti ca Apocalipsul, trebuiau să cadă pe umerii cuiva. De ce nu ai lui?

Deoarece sunt un om distrus. Pentru că tânjesc după o iubire pe care nu o pot avea. Pentru că…

Dar drumul era mult prea uşor. Să fii firav, să fii îndurerat de o dorinţă neîmpărtăşită, însemna pur şi simplu să fii om. Când dobândise această înclinaţie spre autocompătimire? Când, în trecerea înceată a vieţii, ajunsese să se considere o victimă a lumii? Cum devenise atât de nerod?

După trei sute de ani, el, *Drusas Achamian,* redescoperise Sfatul. După două mii de ani, el, *Drusas Achamian,* fusese martor la întoarcerea unui Anasûrimbor. Anagkë, Târfa Destinului, îl alesese pe *el* pentru aceste poveri! Nu avea dreptul să întrebe de ce. Oricum, aceste întrebări nu-i puteau uşura povara.

Trebuia să *acţioneze*, să îşi aleagă momentul potrivit şi să învingă – *să copleşească.* El era Drusas Achamian! Cântecul lui putea face scrum legiuni întregi, putea despărţi pământul, putea trage dragonii ţipând din cer.

Dar chiar în timp ce îşi întorcea atenţia înapoi la pergament, un mare gol se deschise în inima hotărârii sale trecătoare, asemenea nemişcării care urmăreşte undele pe suprafaţa iazului, făcându-le din ce în ce mai subţiri. Şi în urma acestui gol, voci din visele sale, cicălindu-l cu temeri pe jumătate uitate, în ceaţa unui regret nedesluşit…

Redescoperise Sfatul, dar nu ştia nimic din planurile lor, şi nici vreo cale de a-i găsi din nou. Nu ştia nici măcar cum fuseseră descoperiţi de Împărat în primul rând. Se ascunseseră în aşa fel încât nu puteau fi *văzuţi.* Singura linie tremurătoare care unea „Sfatul” şi „Împăratul” era lipsită de orice importanţă, mai puţin faptul că erau, cumva, conectaţi. Şi dacă Sfatul se infiltrase în Curtea Imperială cu acest… acest *spion-piele* putea doar să presupună că infiltraseră toate Marile Facţiuni, întreg teritoriul celor Trei Mări – poate chiar şi Mandatul.

O faţă desfăcându-se ca nişte degete paralizate dintr-o mână fără piele. *Câţi* erau?

Deodată, numele „Sfatul”, care fusese atât de izolat de celelalte, părea înnădit cu acestea într-o intimitate înspăimântătoare. Sfatul nu infiltrase doar facţiuni, îşi dădu

seama Achamian, infiltrase *oameni*, până când devenise una cu aceştia. Cum poate cineva să se lupte cu un asemenea duşman fără să se lupte cu ceea ce deveniseră? Fără să se lupte cu toate Marile Facţiuni? Din câte ştia Achamian, Sfatul putea să *domnească deja* peste cele Trei Mări şi doar tolera Mandatul ca pe un duşman neputincios, o bătaie de joc, menită să întărească zidurile de ignoranţă care îl protejau.

De cât timp râdeau? Până unde se întindea corupţia lor?

Să fi ajuns oare până la Shriah? Putea Războiul Sfânt să fie, în esenţa lui, opera Sfatului?

O succesiune de implicaţii îi străbătu mintea şi îi făcu inima să bată puternic, picurându-i pielea cu stropii reci ai fricii. Evenimente fără legătură fură ţesute într-o povestire mult mai întunecată decât ignoranţa, aşa cum nişte ruine dezarticulate ar fi putut fi unite prin intuiţie într-un bastion sau templu pierdut. Faţa lipsă a lui Geshrunni. Îl omorâse Sfatul? Îi luaseră faţa pentru a săvârşi nişte ritualuri obscene de înlocuire, doar pentru a fi zădărnicite când Turnurile Stacojii îi găsiseră cadavrul la scurtă vreme după aceea? Şi dacă Sfatul ştia de Geshrunni, nu însemna asta că ştiau şi de războiul secret dintre Turnurile Stacojii şi Cishaurimi? Şi nu s-ar explica astfel cum de ştia şi Maithanet de război? Nu explica moartea lui Inrau? Dacă Shriahul celor O Mie de Temple era un spion al Sfatului… Dacă profeţia lui Anasûrimbor…

Se uită încă o dată la pergament, la

ANASÛRIMBOR KELLHUS

Încă izolat, dar neliniştitor de aproape de „Sfat”. Îşi ridică pana, se pregăti să scrijelească o linie între cele două nume, dar ezită. Lăsă pana jos.

Kellhus, bărbatul care voia să îi fie elev şi prieten, era atât de… diferit de ceilalţi oameni.

Întoarcerea lui Anasûrimbor era o vestire a Celui De-al Doilea Apocalips – acest adevăr îl durea pe Achamian până în măduva oaselor. Iar primul Război Sfânt nu avea să fie decât prima mare vărsare de sânge.

Cu mintea plutind, Achamian îşi dădu buimac cu mâna pe faţă, apoi prin păr. Imagini din viaţa lui anterioară – predându-i algebra lui Proyas zgâriind figuri în praful unei poteci de grădină, citind dimineaţa din Ajencis în lumina tulbure din porticul lui Zin – se amestecau în gândurile sale, inocente şi fără

speranţă, înţepător de palide şi naive şi cu totul nimicite.

Cel De-al Doilea Apocalips e aici. Deja a început...

Stătea exact în mijlocul furtunii. Războiul Sfânt.

Umbre smintite zburdau şi ţopăiau peste pereţii de pânză ai cortului său, iar Achamian ştia cu o certitudine înfricoşătoare că întunecau zarea, că un cadru nemărginit se aşezase pe nepregătite peste lume şi îi ţintuise drumul îngrozitor.

Alt Apocalips... Şi se întâmplă chiar acum.

Dar era o nebunie. Nu se putea!

Se poate.

Inspiră. Acum expiră – încet. Vei face faţă, Akka.

Trebuie să îi faci faţă!

Înghiţi.

Întreabă-te, care este întrebarea?

De ce ar vrea Sfatul acest Război Sfânt? De ce ar vrea să-i distrugă pe fanimi? Are vreo legătura cu Cishaurimii?

Dar, în uşurarea adusă de punerea acestei întrebări, o alta i se furişă în gânduri, una al cărei final era prea dureros pentru a-l putea ignora. Un gând ca un cuţit îngheţat.

L-au omorât pe Geshrunni imediat după ce am plecat din Carythusal. Se gândi la bărbatul din Piaţa Kamposea, acela despre care crezuse că îl urmăreşte. Cel care păruse să îşi schimbe faţa.

Asta înseamnă că mă urmăresc? Îi *condusese* oare la Inrau?

Achamian se opri cu răsuflarea tăiată în lumina difuză, cu pergamentul nepăsător gâdilându-i mâna stângă. Îi condusese şi la...

Duse două degete la gură şi le plimbă încet pe buza de jos.

— *Esmi...* şopti.

Legate unele de altele, galerele de agrement se legănau uşor pe Meneanor în afara portului fortificat al Momemnului. Era o tradiţie, veche de secole, să se tină o astfel de adunare la Sărbătoarea Kussapokari, care marca solstiţiul de vară. Cei mai mulţi de pe acele galere făceau parte din cele două caste superioare: kjineta Caselor Congregatului şi nahatul preoţesc. Bărbaţii din Casa Gaunum, Casa Daskas, Casa Ligesseras şi multe altele se măsurau reciproc şi îşi croiau bârfa conform reţelelor de nepătruns ale loialităţii şi ale duşmăniei care uneau casele. Chiar şi între caste existau sute de trepte în rang şi

reputaţie. Criteriile după care se stabileau aceste ranguri erau mai mult sau mai puţin clare – apropierea de Împărat, care era uşor măsurată după ierarhia posturilor din interiorul ministerelor încurcate, sau, la polul opus, legăturile cu Casa Biaxi, rivalul tradiţional al Casei Ikurei. Dar înseşi Casele aveau istorii străvechi, iar rangurile dintre bărbaţi erau iremediabil legate de istorie. Astfel încât concubinelor şi copiilor li se spunea: „Omul acela, Trimus Charcharius, ţine cont de părerea lui, copile. Străbunii lui au fost cândva Împăraţi”, deşi Casa Trimus nu fusese plăcută de Împărat şi fusese dispreţuită de Casa Biaxi încă din vremuri imemoriale. La asta se adăuga măsurarea averilor, a cunoaşterii, a inteligenţei şi codurile jnanice care întăreau legăturile dintre ei deveneau atât de indescifrabile din exterior pe cât erau de derutante din interior — o mocirlă învăluită care îi devora repede pe cei proşti.

Dar această confuzie de preocupări ascunse şi calcule imediate nu îi limita. Pur şi simplu aşa stăteau lucrurile, la fel de natural ca şi succesiunea constelaţiilor. Lucrurile trecătoare din viaţă nu erau mai puţin necesare pentru că erau trecătoare. Astfel încât petrecăreţii râdeau şi vorbeau fără griji, rezemându-se de bare lustruite, scăldaţi în lumina perfectă a soarelui de după-amiază târzie, tremurând atunci când intrau în umbră. Se auzeau vase ciocnite. Vinul era turnat în pahare şi apoi vărsat, făcând degetele lipicioase şi mai lipicioase. Prima gură de vin era scuipată în mare – ofrandă pentru Momas, Zeul care le oferise locurile acestor sărbătoriri. Conversaţiile erau o amestecătură de umor şi seriozitate, ca o promenadă de voci, fiecare cerând atenţie, fiecare agăţându-se de ocazia de a impresiona, de a informa, de a distra. Concubinele, îmbrăcate în *culati* de mătase, fuseseră îndepărtate de discuţiile dure ale bărbaţilor, aşa cum se şi cuvenea, şi se bălăceau în discuţii despre acele subiecte pe care le găseau nesfârşit de amuzante: modă, soţii geloase şi sclavi îndărătnici. Bărbaţii, purtându-şi cu atenţie mânecile ainoni astfel încât să reflecte soarele, vorbeau despre lucruri serioase, şi priveau cu un dispreţ amuzat orice nu era legat de război, de preţuri sau de politică. Cele câteva încălcări ale jnanului erau tolerate, chiar încurajate, depinzând de cine le făcea. Era parte din jnan să ştii exact când să-l încalci. Bărbaţii râdeau puternic la exclamaţiile şocate ale femeilor care auzeau discuţiile lor.

În jurul lor, apele golfului erau line şi de un albastru închis. Părând jucării în depărtare, navele cu grâne galeothe, imensele galioane cironji şi altele ancorau la gura râului Phayus. Cerul de după furtună era limpede şi adânc. Spre ţărm, dealurile puţin înalte care înconjurau Momemnul erau cafenii, şi oraşul însuşi părea vechi, asemenea cenuşii unui foc. Prin nelipsita perdea de fum, se puteau distinge minunatele monumente ale oraşului, ca umbre mai întunecate cocoşate peste pata cenuşie a caselor arendate şi a aleilor haotice. Ca întotdeauna, Turnul din Ziek asuprea nord-estul. Iar în inima oraşului, măreţele Domuri Xothei se ridicau deasupra complicatului complex de temple al Cmiralului. Cei cu privirea ascuţită din facţiunea Biaxi jurau că în mijlocul templelor puteau zări Scula Împăratului, aşa cum fusese numit ultimul monument ridicat de Xerius. Urmară disputele. Unii, cei mai religioşi dintre ei, se eschivau la glume obscene. Dar erau convinşi de argumente şi vin. Erau forţaţi să admită că obeliscul avea, până la urma, un „cap” încreţit. Unul dintre beţivi îşi scoase cuţitul chiar – prima încălcare reală a etichetei – când i se reaminti că sărutase obeliscul cu săptămână în urmă.

În afara zidurilor Momemnului se schimbaseră lucrurile. Câmpiile din jur erau praf, călcate de nenumărate picioare şi brăzdate de făgaşe arse de soare. Pământul cedase sub greutatea Războiului Sfânt. Crângurile erau moarte. Haznalele putrezeau. Muştele zburaseră, iar bărbaţii din Case discutau despre asta la nesfârşit, amintind de umilirea Împăratului – ba nu, de umilirea *Imperiului.*

— La picioarele lui Proyas şi ale mercenarului său scylvendi. Un scylvendi! Oare diavolii aveau să-i vâneze de-acum şi în politică? Marile Nume demascaseră cacealmaua Împăratului şi, cu toate că Ikurei Xerius ameninţase să nu mărşăluiască cu Războiul Sfânt, îşi recunoscuse, în cele din urmă, înfrângerea şi îl trimise pe Conphas cu ei. Încercarea de a pleca Războiul Sfânt către interesele Nansurului fusese o mişcare îndrăzneaţă, erau cu toţii de acord, dar atâta timp cât marele Conphas mărşăluia cu ei exista şansa ca Împăratul să triumfe. Conphas. Un bărbat asemeni unui Zeu. Un adevărat urmaş al Kyraneasului sau chiar al Ceneiului – de viţă veche. Cum de eşuase în a-şi însuşi Războiul Sfânt?

— Gândiţi-vă la asta! Strigau ei. Vechiul Imperiu restaurat!

Şi închinau încă un toast cinstea străvechiului lor neam.

Cei mai mulţi petrecuseră lunile pestilenţiale de primăvară şi vară la moşiile lor din provincie şi nu văzuseră mulţi Oameni ai Colţului. Unii se îmbogăţiseră aprovizionând Războiul Sfânt şi şi mai mulţi aveau fii preaiubiţi sub comanda lui Conphas. Aceştia aveau puţine motive pentru a sărbători marşul Războiului Sfânt spre sud. Când coborau lăcustele, se îmbogăţeau golindu-şi grânarele, dar tot ardeau ofrande atunci când foametea se termina. Zeii nu detestau nimic mai mult decât aroganţa. Lumea era ca sticla pictată – umbre străvechi, puteri inimaginabile se mişcau dedesubt.

Undeva departe, Războiul Sfânt călătorea pe drumul dintre capitale antice, o mare migraţie de bărbaţi dârji şi arme strălucind în soare. Chiar şi acum, unii pretindeau că îi pot auzi coarnele pierdute printre râsete şi sunetul mării liniştite, aşa cum sunetul trompetelor dăinuie în urechi. Alţii se opreau şi ascultau, şi cu toate că nu auzeau nimic se cutremurau şi îşi măsurau cu atenţie cuvintele. Dacă vederea victoriilor inspira veneraţie, gloria revendicată, dar încă nevăzută le inspira evlavie.

Şi judecată.